

THU XUẤT

TIÊU
TƯƠNG
BÍCH
ẢNH

review by Huyền Chiếu Nghi

Mục lục

<u>Chương 1: Xuyên Qua?</u>	1
<u>Chương 2: Trưởng Bồi</u>	2
<u>Chương 3: Gia Sự</u>	3
<u>Chương 4: Mẹ Ruột</u>	4
<u>Chương 5: Đích Thứ...</u>	5
<u>Chương 6: Hoàng Thị</u>	6
<u>Chương 7: Tang Mẫu. .</u>	7
<u>Chương 8: Di Sản .</u>	8
<u>Chương 9: Triệu Thị</u>	9
<u>Chương 10: Thiệu Y</u>	10
<u>Chương 11: Thiệu Y (Hạ)</u>	11
<u>Chương 12: Cô</u>	12
<u>Chương 13: Vào Phủ</u>	13
<u>Chương 14: Khuê Phòng</u>	14
<u>Chương 15: Xa Lạ</u>	15
<u>Chương 16: Làm Giày</u>	16
<u>Chương 17: Ra Hiếu</u>	17
<u>Chương 18: Màn Ngăn</u>	18
<u>Chương 19: Hôn Lễ</u>	19
<u>Chương 20: Nhìn Trúng</u>	20
<u>Chương 21: Cầu Hôn</u>	21
<u>Chương 22: Hứa Hôn</u>	22
<u>Chương 23: Mâu Thuẫn</u>	23
<u>Chương 24: Lời Đồn Đãi</u>	24
<u>Chương 25: Nghe Đồn</u>	25
<u>Chương 26: Đại Định</u>	26
<u>Chương 27: Phòng Bị Gã</u>	27
<u>Chương 28: Tân Hôn</u>	28
<u>Chương 29: Lại Mặt</u>	29
<u>Chương 30: Thời Gian</u>	30
<u>Chương 31: Tranh Chấp</u>	31
<u>Chương 32: Đấu Pháp</u>	32
<u>Chương 33: Phản Kích</u>	33
<u>Chương 34: Mang Thai</u>	34
<u>Chương 35: Bị Đánh</u>	35
<u>Chương 36: Nghĩ Thông Suốt</u>	36
<u>Chương 37: Lễ Mừng Năm Mới</u>	37
<u>Chương 38: Nỉ Non</u>	38
<u>Chương 39: Hoa Đăng</u>	39
<u>Chương 40: Tỷ Thí</u>	40
<u>Chương 41: Lắc Lư</u>	41
<u>Chương 42: Đèn Bàn</u>	42
<u>Chương 43: Việc Nhà</u>	43

Chương 44: Lễ Vật
Chương 45: Khó Sinh
Chương 46: Tử Vong
Chương 47: Gây Chuyện
Chương 48: Chuyện Được Ôn Định
Chương 49: Trở Về
Chương 50: Ô Long
Chương 51: Đọc Sách
Chương 52: Quản Lý Tài Sản!
Chương 53: Điềm Lành
Chương 54: Biến Chuyển
Chương 55: Tính Toán
Chương 56: Biết Chuyện!
Chương 57: Sum Vầy
Chương 58: Trang Hoàng
Chương 59: Nhà Mới
Chương 60: Trung Thu
Chương 61: Ngẫu Nhiên Gặp
Chương 62: Sinh Con
Chương 63: Đặt Tên
Chương 64: Tiền Đồ
Chương 65: Thỏ LỘ
Chương 66: Khóc Lóc Om Sòm
Chương 67: Sợ Vợ
Chương 68: Huynh Muội
Chương 69
Chương 70: Bò Lên Giường
Chương 71: Xử Lý
Chương 72: Bạn Cũ
Chương 73: Trừng Phạt
Chương 74: Hoa Thải
Chương 75: Dàn Xếp
Chương 76: Ngoại Phóng
Chương 77: Tới Nơi
Chương 78: Huyện Nha
Chương 79: Đại Tộc
Chương 80: Cai Quản
Chương 81: Nuôi Con
Chương 82: Dạy Học
Chương 83: Sơn Ca
Chương 84
Chương 85: Phiên Ngoại 1 – Công Trạng
Chương 86: Phiên Ngoại 2 – Hồi Kinh
Chương 87: Phiên Ngoại 3 – Hoàn

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 1: Xuyên Qua?

Edit: Gà Già

Chu Y Liên từ trong mộng bừng tỉnh lại, khi nàng cảm giác được khung cảnh xung quanh mình hoàn toàn lạ lẫm thì không khỏi hoảng sợ. Chu Y Liên sửng sốt ngậy ngốc một hồi, nường nhờ ánh trăng cùng ánh nến trong phòng mới lờ mờ nhận ra một tiểu cô nương búi tóc hai bên đang nằm sấp ở bên cạnh giường mình, trong tay nàng còn truyền đến cảm xúc mát lạnh, nhẩn nhụi của tơ lụa. Chu Y Liên bình tĩnh nhắm mắt lại, haiz, xem ra đạo này đọc quá nhiều tiểu thuyết rồi, lại còn có thể mơ thấy bản thân xuyên không! Ủm, ngủ tiếp! Nhưng Chu Y Liên còn chưa kịp nhắm mắt lại thì tiểu cô nương đang nằm sấp ở bên cạnh giường đã ngẩng đầu lên, đối mặt nhìn nàng hai giây liền kêu to một tiếng: “Cô nương, người đã tỉnh rồi?”

“Hả!” Giác mơ này chân thực thật nha! Không phải vẫn nói nằm mơ thì không thể nhìn rõ mặt sao? Tuy rằng ánh sáng không được tốt cho lắm...

“Cô nương tỉnh rồi?” Lại thêm một tiểu cô nương nữa tiến đến trước giường, nước mắt tuôn ào ào, nghẹn ngào cầm lấy cánh tay của nàng: “Cô nương tốt của em, người cuối cùng cũng tỉnh lại rồi, chúng em chỉ sợ người...”

“Ách...” Giác mơ này cũng cảm xúc quá nha.

Sau đó... Một đám người liền xông tới, trong phòng nháy mắt liền biến thành cái chợ.

Sau đó nữa, Chu Y Liên mắt mở trừng trừng nhìn trời sáng dần.

Sau sau đó nữa, một bà lão chạy tới nhìn chăm chăm nàng một hồi, nói một đống những lời khó hiểu sau đó khóc ướt hết một cái khăn.

Sau sau sau đó nữa, tiếp tục thấy một người phụ nữ trung niên chạy tới khóc thêm một hồi, tiếp tục hy sinh thêm một cái khăn tay nữa.

Sau sau sau sau đó nữa, lại thấy một tiểu mỹ nữ mặc váy lụa ngồi thêu hoa bên cạnh giường của nàng, lúc đó đã là chính Ngọ* (giữa trưa), bụng Chu Y Liên liền rất thức thời réo vang.

Méo nó! Mơ gì mà lâu quá zậy? Tiểu mỹ nữ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Chu Y Liên hồi lâu. Chu Y Liên giống như người mộng du cũng ngờ ngác nhìn lại tiểu mỹ nữ.

“Tam muội muội?” Tiểu mỹ nữ chần chừ kêu lên. Chu Y Liên trầm nghĩ, bé Lolita này lớn lên nhất định là một mỹ nữ nha, chắc chắc, hoa này thêu cũng thật đẹp. “Tam muội muội?” Tiểu mỹ nữ nắm lấy bả vai Chu Y Liên lắc lắc. Chu Y Liên tiếp tục rất bình tĩnh, haiz, càng ngày càng đói bụng, không biết mẹ già đã làm bữa sáng chưa nữa.

Tiểu mỹ nữ đột nhiên la hoảng lên: “Mai Tử! Nhanh đi kêu mẫu thân! Tam muội muội biến gốc rồi!!!”

“Hả?” Một đám tiểu mỹ nữ lập tức hỗn loạn vây quanh Chu Y Liên, tiếp đến một đám người nữa lại ào tới khiến nàng hoa cả mắt,

căn bản là không nhìn rõ ai với ai.

Chu Y Liên vén tay áo lên không nói hai lời dứt khoát bấm mình một cái. “Á! Đau, đau, đau, đau, đau!” Chu Y Liên đau đến chảy nước mắt, trong lòng chột lạnh, má ửng, không phải là thực sự xuyên qua đấy chứ!

Nàng vẫn còn đang thất hồn lạc phách thì chột bị kéo vào trong lòng một người: “Con của ta, cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi, con muốn hù chết bộ xương già này sao!”

“Lão thái thái, người đừng lo lắng! Tam cô nương chẳng qua chỉ là bị kinh hãi, điều dưỡng hai ngày sẽ khỏe thôi!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

“Bla bla bla!” Chu Y Liên bị bà lão ôm vào trong ngực thiếu chút nữa nghẹn chết. Địch, quả nhiên là xuyên qua rồi!

*****

Sau khi bị một đồng người lồi lồi kéo kéo, ăn xong hai bữa cơm Chu Y Liên rốt cục cũng chấp nhận số mệnh, lão nương thực sự xuyên qua rồi! FUCK YOU! Tất cả những thứ cầu huyết trên internet cũng không miêu tả được tâm trạng đau khổ của nàng lúc này.

“Cô nương.” Nha đầu Dữu Tử khẽ gọi: “Chờ uống thuốc xong hay là người qua chỗ lão thái thái thỉnh an một chút đi. Vì người đổ bệnh mà lão thái thái đã khóc hết nước mắt đấy.”

“Ta cũng không nhớ ra được cái gì a!” Chu Y Liên hồi hồn, đau khổ nói.

“Cô nương thật là ngốc.” Nha đầu Quát Tử cười nói: “Đều là ruột thịt một nhà, chẳng lẽ còn có ai chê cười người hay sao? Nếu như không nhớ được thì nhận thức lại từ đầu là được rồi.”

Chu Y Liên ghen lời, những cổ nhân này cũng mạnh mẽ quá đi, thể loại mất trí nhớ khó hiểu như vậy mà tiếp nhận cũng thực là dễ dàng.

“Không có phép tắc gì hết.” Dữu Tử trừng mắt “Cô nương là người để người ăn nói như vậy sao?”

Quát Tử hướng về phía Chu Y Liên cố nói thêm một câu: “Tỷ xem, cô nương không phải là lại ngốc ra đó sao?”

Chu Y Liên thở dài, đây là chuyện gì với chuyện gì đây? Còn nữa, tên của hai nha đầu này là do ai đặt vậy? Quá tài tình rồi!

“Cô nương.” Quát Tử dậm chân

“Hả?”

Quát Tử đưa ra một trang giấy: “Nhị cô nương nghe nói người không nhớ rõ những người trong nhà liền đặc biệt chép lại một danh sách để cho người xem trước.”

“Ừm.”

Chu Y Liên nhận lấy, vừa liếc nhìn trong nháy mắt tâm tình liền sụp đổ. Méo nó, ước chừng phải bốn trang giấy a, hàng cuối cùng còn viết là chi thứ không có ở trong kinh thành, tạm thời không cần ghi nhớ!

“Hay là đến thượng phòng, ghi nhớ từng người một trước đi.” Chu Y Liên hữu khí vô lực nói “Chỉ cần các trưởng bối không để tâm là tốt rồi.”

“Không đâu, không đâu!” Dữu Tử cười nói: “Lão thái thái nói, người còn nhỏ, hồn phách còn chưa đầy đủ, mơ mơ hồ hồ hai ngày sẽ khỏe thôi. Ai mà không có thời điểm mơ hồ chứ?”

Chu Y Liên nghĩ thầm: vị tổ mẫu trên trời rơi xuống này thật đúng là đủ hiền lành, khoan dung, hùm, ngày tháng sau này chắc cũng không đến nỗi khổ sở lắm. Ánh mắt nàng nâng lên liền vừa vịn chạm vào cái giá thêu để cách đó không xa, nhất thời lệ rơi đầy mặt, còn phải công dung ngôn hạnh, tam tông tứ đức, thuận tiện khuyến mại thêm tiết mục bó chân nữa, về phần đèn điện, máy tính, tiểu thuyết YY, tất cả đều là mây bay a! Rốt cuộc là cái tên bệnh thần kinh nào lại khiến cho ta xuyên qua hả? Ta XXX**** họ hàng thân thích cả nhà các người! Méo nó!

Tuy vậy nhưng bạn nhỏ Chu lại tương đối sợ chết, đành phải hít sâu ba lượt, nắm chặt nắm tay đến thượng phòng thỉnh an.

Chu Y Liên mang theo hai nha hoàn sắc mùi hoa quả, phía trước còn có thêm một Dương ma ma dẫn đường, đoàn người chậm rãi tiến vào chính phòng. Nhìn cảnh vật xung quanh, quả nhiên lão thái thái cổ đại ở tại phía Tây, trước cửa chính phòng có mấy tiểu nha đầu vén áo thi lễ sau đó vén rèm lên thông báo: “Tam cô nương tới.” Chu Y Liên ngây ngốc đi theo Dương mama bước vào, sau khi đập đầu thì hoàn toàn không biết phải nói gì.

Lão thái thái vẫy tay: “Tam nha đầu, lại đây!”

Chu Y Liên chỉ vừa mới bước tới, còn chưa đứng vững đã bị lão thái thái kéo ngồi xuống bên cạnh: “Con đã khỏe hơn chưa? Chuyện trong nhà đã nhớ được chút gì chưa?”

“Hồi tổ mẫu.” Chu Y Liên nhỏ nhẹ nói: “Con vẫn chưa nhớ ra được điều gì, làm cho tổ mẫu lo lắng, là cháu gái bất hiếu.”

“Bất hiếu hay không bất hiếu cái gì.” Lão thái thái cười vỗ vỗ “Chỉ cần các con khỏe mạnh là ta an tâm rồi.”

“Nói ra thì đám hài tử nhà chúng ta đều rất khỏe mạnh.” Một người phụ nữ trung niên cười nói: “Trừ Tam nha đầu bị rớt vào trong hồ ra thì không có ai từng gặp phải chuyện gì hung hiểm.” rồi lại điểm nhẹ lên đầu Chu Y Liên “Báo hại khiến cho tổ mẫu, mẫu thân cùng tỷ tỷ con thương tâm một trận, lần sau không cho bướng bỉnh như vậy nữa!”

Chu Y Liên y theo kinh nghiệm đúc kết từ N tiểu thuyết xuyên không liền đứng lên khẽ phúc thân*(kiểu cúi chào thời xưa), ách, khoan, mà vị này là ai ta!?T_T Cái gì mà linh hồn xuyên qua nhất định tinh thông tất cả mọi thứ, đúng là lừa người mà! Nhị tỷ tỷ Cẩm Tú phì cười: “Đây là Tam thẩm thẩm! Nhìn muội kia, lại quên rồi!”

“Đa tạ Tam thẩm thẩm chỉ bảo, làm phiền trưởng bối phải lo lắng cho con, con nhất định không dám thế nữa!”

À, Tam phu nhân Lưu thị, trên tờ giấy đó cũng có viết, rốt cuộc cũng biết là ai rồi.

Cẩm Tú lắc đầu nói: “Chỉ sợ rằng nha đầu này nhất thời còn mơ mơ hồ hồ, để con nói lại cho muội ấy một lượt vậy.”

Cầm Tú vừa nói vừa kéo lấy Chu Y Liên: “Tổ mẫu thì muội nhất định đừng có nhớ lầm đó.” Rồi lại chỉ vào người phụ nữ nghiêm trang đứng thẳng lưng bên cạnh lão thái thái: “Đây là Đại bá mẫu, Đại tỷ tỷ đã xuất giá rồi sau này lại mặt muội sẽ gặp sau.”

Đại bá mẫu, hình như là họ Từ?

Cầm Tú tiếp tục nói: “Bên cạnh Tam thẩm chính là Tứ muội muội cùng Ngũ muội muội.”

Hai nha đầu này thì nàng nhớ được, đặc biệt là Tứ muội muội, tên là Sa Chúc*?!. Quá tàn ác! Muốn không nhớ rõ cũng khó! Ngũ muội muội còn kinh khủng hơn, tên Bảo Lạc, ặc, Chương Ngự Bảo Lạc** Khụ! Đúng rồi, bản thân nàng kêu là La Y, cũng không tính là quá kỳ quặc. Nữ hài tử của nhà này đều lấy tên của tơ lụa để đặt tên, chẳng lẽ ý muốn ám chỉ tất cả đều được sinh ra trong gia đình danh môn sao? Thật kiêu ngạo! Chu Y Liên âm thầm khinh bỉ.

*Sa Chúc: tên một nhân vật trong anime

**Chương Ngự Bảo Lạc: phiên âm tên tiếng Trung của bạch tuộc Paul là một con bạch tuộc nổi tiếng toàn thế giới vì dự đoán chính xác kết quả thi đấu quốc tế của đội tuyển bóng đá quốc gia Đức, đặc biệt là trong giải vô địch bóng đá Thế giới 2010

“Còn đây là Đại tẩu tử, là con dâu của Đại bá mẫu.” Cầm Tú lôi kéo Chu Y Liên cúi chào. Tẩu tử họ là gì a? Quên mất tiêu rồi = =||| Thôi, để nhớ sau vậy.

Còn có một tiểu nha đầu mới được năm tuổi, tên Thịnh Mai, là nữ nhi của Đại tẩu tử, một tiểu tử nữa tên Thịnh Xuân, cũng là trưởng

tử của Đại tẩu tử! Cuối cùng Chu Y Liên cũng ghi nhớ được hết toàn bộ chủ tử ở trong phòng.

Cầm Tú thấy Chu Y Liên dường như có chút hoa mắt chóng mặt liền không tiếp tục giới thiệu đám nha đầu, để ngày khác lại nói tiếp. Lão thái thái nhìn một vòng xung quanh, khước mắt ướm át liền dùng khăn chấm chấm nước mắt: “Nhìn thấy Nhị nha đầu như vậy khiến cho ta lại nhớ tới thời gian lúc trước cùng với tỷ muội nơi khuê phòng. Ngày hôm nay, người thì đã mất, người thì ly tán chỉ còn lại một mình ta, không còn có thể gặp lại nữa rồi.”

“Lão tổ tông, nhưng lời này của người con không đồng ý.” Cầm Tú xoay người lại hướng về phía lão thái thái cười nói: “Mấy tỉ muội chúng con nhất định phải ở cùng một chỗ, không chia lìa nhau, người không được hứa lung tung với người khác!”

Lão phu nhân cười nói: “Được, được! Ở một chỗ, ở một chỗ! Ta và phụ thân các con đã nói qua, sẽ không hứa gả các con đến nơi khác, hết thảy đều đến kinh thành được chứ?”

“Lão tổ tông!” Cầm Tú ôm lấy cánh tay lão phu nhân lay lay làm nũng.

“Ôi a, bộ xương già này của ta cũng sắp rã cả ra rồi! Không nói nữa, không nói nữa!” Mọi người liền ở trong phòng cười đùa náo loạn hồi lâu, sau đó mới theo trật tự rời khỏi thượng phòng.

Cầm Tú đi theo Chu Y Liên trở về phòng, tìm lại tờ danh sách viết ngày hôm qua, cười nói: “Muội mau mau ghi nhớ kĩ cho ta. Mấy ngày nữa là tới sinh thần của Đại bá phụ, sẽ mở tiệc chiêu đãi tân khách. Nhà người khác không giống như nhà chúng ta, đừng biến mình trở thành trò cười!”

“Dạ!”

Chu Y Liên nhìn Lolita trước mặt, trong lòng cảm thấy ấm áp, vị tử tử này thật là xứng chức.

Nàng đột nhiên nhớ ra: “Tử tử, tên đám nha đầu nhà chúng ta là do ai đặt vậy? Giống như là...” quỷ chết đói đầu thai vậy! Đương nhiên nửa câu sau nàng rất thức thời nuốt vào trong bụng

“Là Đại tử tử!” Cẩm Tú hé miệng cười nói: “Ta lúc ấy còn chưa hiểu được gì nhiều, chỉ nghe trưởng bối nói, Đại tử tử là một con mèo tham ăn, viết ra một loạt tên của mười mấy loại hoa quả, không những tự mình chọn lấy hai cái tên cho nha đầu của mình mà còn một đường sắp xếp xuống dưới. Chúng ta có tất cả năm tử muội, không phải là vừa đẹp đó sao?”

Chu Y Liên khóc thét囧: “Vậy đám tiểu nha đầu trong nhà đều là tên đồ ăn!?”

“Còn không phải sao!” Cẩm Tú bất đắc dĩ nói: “Hai tiểu nha đầu bên cạnh Đại tử tử không phải kêu bằng Đậu Bao (bánh nhân đậu) và Hoa Quyển (bánh bột mì) đó sao?”

“Vậy của tử thì sao?”

“Liên Dung (bánh trung thu), Tảo Nê (mứt táo), Đậu Sa (bánh đậu), Đản Hoàng (lòng đỏ trứng gà).” Cẩm Tú tỏ vẻ không còn gì để nói với trình độ đặt tên của Đại tử mình.

“Còn nha đầu của muội?” Chu Y Liên kinh hồn táng đảm hỏi.

“Ha ha, yên tâm, đó là do bản thân muội tự mình đặt!”

“Gọi là gì?” Chu Y Liên kích động hỏi.

“Lệ Chi (vải), Bò Đào (nho), Sơn Tra, Tì Bà.”

“Phốc!” Cái này không phải là một nhà đồ ăn sao!!!

Hết

*Hắc: Còn tên của hai nha hoàn kia nữa Quất tử = Quýt, Dữu Tử
= Bưởi

Tên của các chị em La Y đều là vải vóc: La Y = áo lưới; Cẩm Tú
= vải lụa; Sa Chức = vải dệt.....

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 2: Trường Bồi

Tính ra thì bây giờ cô nàng họ Chu nào đó ngay cả tên họ của mình là gì cũng xem chút quên mất tiêu. Vị nhị cô nãi nãi Cẩm Tú đã lệnh cho toàn bộ nha đầu, bà tử ở trong phòng tất cả đều phải trực tiếp kêu nàng là La Y, rốt cuộc sau ba ngày cũng thành công tạo thành phản xạ có điều kiện. Chưa kịp vui mừng thì La Y đã đau đớn phát hiện ra, phản xạ cái cọng lông, ngoài những lúc cố ý nhắc nhở ra thì ở trong nhà bất luận dưới tình huống nào thì tên nàng cũng đều không được sử dụng đến.

Trường bồi thì kêu nàng là “Tam nha đầu”, ngang hàng thì kêu là “Tam tỷ tỷ” không thì cũng là “Tam muội muội”, nô bộc thì kêu “Tam cô nương”. Trách không được ở cổ đại từ đại cô nương cho đến tiểu nha đầu đều đầy rẫy như trường hợp chưa được đặt tên. Nhân quyền a nhân quyền! Nữ quyền a nữ quyền!

“Cô nương.” Giọng nói thanh thúy của Quát Tử truyền tới “Ở chỗ phu nhân và cửu phu nhân có rất nhiều táo Sơn Đông nên đặc biệt đưa tới cho chúng ta một sọt! Rất thơm a!”

“Chỗ những người khác đều có phần rồi sao?”

Tạ ơn trời đất, ba ngày nay nhờ có Dương mama tích cực bù đắp kiến thức, cuối cùng nàng cũng đã có chút phản ứng của đại gia khuê tú.

“Tất nhiên đã có rồi ạ!”

“Cô nương, sợ là phải đến chỗ phu nhân tạ ơn một chút!” Dương mama đang đóng đế giày cho La Y nói.

Nói đến vị mama này, La Y lại cảm thấy vô lực. Vốn dĩ những tình huống xuyên không kiểu này nữ chính không phải đều là nhờ mama, nha đầu thân cận tỉ mỉ dạy dỗ sao? Vị mama này lại hoàn toàn ngược lại, tính tình vừa nhát gan lại rụt rè, đến một cái rắm cũng không đánh ra được, chỉ bởi vì hai ngày nay La Y bị chứng “mất trí nhớ”, để cố gắng chỉ điểm cho nàng nên mới phá lệ nói nhiều hơn một chút nếu không cũng không đến nỗi khiến cho Cẩm Tú phải giảng giải loạn cả lên như vậy.

A Di Đà Phật! Nếu như không có vị tỷ tỷ đó của nàng thì La Y nàng quả thực đã trở thành một đứa ngốc ngếch đàn độn rồi! Lừa gạt mẹ ruột của người ta, rất có áp lực nha! Ngộ nhớ sự việc đổ bể khiến cho nàng trở thành yêu quái bị bắt lên giàn thiêu thì đó tuyệt đối là mất nhiều hơn được a!

“Vậy Dữu Tử đi cùng ta một chuyến vậy.” La Y thở dài nói, trong lòng cảm thấy Quát Tử rất tăng động, nhãn lực tuyển chọn hạ nhân của cái nhà này thật không đáng tin.

Chủ tớ hai người liền đi tới chính viện, vừa bước vào trong đã thấy Cẩm Tú đang dính ở bên cạnh mẫu thân làm nũng. Nhị phu nhân Hoàng thị cười đến cả nếp nhăn nơi khóe mắt cũng toát lên vẻ ôn nhu. La Y nhìn cảnh tượng đó trong lòng có chút xúc động, nhẹ nhàng hành lễ:

“Thỉnh an mẫu thân.”

Hoàng thị hơi thu lại nụ cười, ngồi thẳng lưng lại: “Con đột nhiên qua đây, có chuyện gì sao?”

“Con là đặc biệt đến để tạ ơn mẫu thân đã thưởng táo.” La Y cười rạng rỡ nói: “Đặt ở trong phòng, hương táo ngòn ngọt liền lan tỏa khắp nơi, thật sự rất thơm!”

“Ở chỗ ta vẫn còn, nếu như con thích thì lấy thêm một ít đi.”

La Y có chút ngượng ngùng, rốt cuộc vẫn là chưa đủ cảm giác thân thiết, đành phải xấu hổ nói: “Đợi hết rồi con sẽ lại đến xin.”

Hoàng thị cười gật đầu: “Nhà bếp có một sư phụ làm điểm tâm mới đến, tỷ muội các con đến đó xem xem, ba ngày nữa trong nhà có việc, dù sao cũng cần làm chút món sở trường để dâng lên.” Hoàng thị lại nhìn Cẩm Tú một chút rồi nói: “Đã mười ba rồi, nháy mắt một cái đã chuẩn bị phải nói đến chuyện hôn sự rồi...”

Cẩm Tú đỏ mặt, lôi kéo La Y bỏ chạy. La Y quay đầu lại nhìn thấy vị mẫu thân từ trên trời rơi xuống của mình chỉ cười lắc đầu, trong lòng nàng đột nhiên thấy chua xót, mẹ già nhà nàng giờ này không biết đang thương tâm như thế nào nữa. Chỉ hy vọng là linh hồn mặc dù bị tráo đổi nhưng thân thể...

Từ nhà bếp trở về, Cẩm Tú lại lôi kéo La Y đến phòng của mình. Kỳ thực, tỷ muội hai người vốn dĩ ở cùng một viện, chung một sảnh đường, Cẩm Tú ở phòng phía Đông, La Y ở phòng phía Tây.

“Mấy ngày nay muội đã nhớ lại thêm điều gì chưa?”

La Y co rút khóe miệng: “Chưa ạ.”

Ngay từ đầu nàng đã không phải là La Y nguyên bản, nhớ cái cọng lông!

Cẩm Tú than thở: “Nhưng thù thù chắc là nhớ được chứ?”

La Y cố sống cố chết lắc đầu, mấy thứ đồ chơi đó chắc chắn là vượt quá giới hạn cao nhất của nàng.

“Vậy viết chữ thì sao?”

Chữ? Chắc là muốn nói đến thư pháp đây! La Y đành phải lắc đầu như cũ.

Cầm Tú xám ngắt:: “Vậy mọi còn nhớ rõ cái gì?”

La Y không đành lòng khiến cho tỷ tỷ tốt của mình quá mức thương tâm đành phải nói: “Mọi còn nhớ được một vài chữ...”

Cầm Tú thở phào nói: “Vậy là tốt rồi, cũng còn đỡ hơn so với việc không nhớ được chút gì. Được rồi! Bắt đầu từ ngày mai, sau khi dậy sớm thỉnh an xong ta sẽ dạy mọi viết chữ, dù sao thư phòng của chúng ta cũng là dùng chung. Sau khi dùng cơm, nghỉ trưa xong, ta sẽ phân phó mama dạy mọi thêm nữa. Còn riêng cầm kỳ thì để tính sau, biết hay không cũng không cần gấp. Buổi tối sau khi cùng nói chuyện với trưởng bối xong thì nghỉ ngơi sớm đi, tránh hư mắt.”

“Vâng, mọi biết rồi, đa tạ tỷ tỷ!” Vị tỷ tỷ này thật xứng với câu “trưởng tỷ như mẹ” nha!

“Đều là tỷ mọi trong nhà, nói đa tạ với không đa tạ cái gì? Cũng không biết là...!” Cầm Tú rũ mí mắt.

“Là thế nào?”

Cầm Tú kỳ thực muốn nói, cũng không biết là sau này mỗi người sẽ lưu lạc ở phương nào, đời này không biết còn có thể gặp lại hay không nhưng cuối cùng vẫn là không tiện nói ra đành phải chuyển sang đề tài khác.

“Là ta đang nhớ tới Đại tỷ, không biết là tỷ ấy sống có tốt hay không nữa?”

“Hai ngày nay muội có nghe đám tiểu nha hoàn nói chuyện, luôn nói rằng Đại tỷ gả đi tốt như thế nào, tỷ còn lo lắng cái gì?”

“Đúng là lời nói của hài tử!” Cẩm Tú cười nói: “Làm sao có thể không lo lắng? Ở Định Tây Bá Tước phủ phía trên còn có lão thái thái, ba bà mẹ chồng danh chính ngôn thuận, còn vô số chị em dâu, muội tưởng làm trưởng dòng chính dễ dàng lắm sao?”

La Y đột nhiên nhớ tới một quyển tiểu thuyết trước kia từng xem qua, tác giả đã từng nói trong một đại gia đình làm dâu nhỏ là thoải mái nhất, quả nhiên là như vậy sao? Hình như là mẹ nàng cũng rất nhân nhĩa a! Vậy công việc của Đại tỷ là trạch đấu rồi! Ách, mà nói vậy, nhà nàng ở nơi này thuộc loại đẳng cấp nào ta?

Nàng đành phải hỏi bách khoa toàn thư Cẩm Tú: “Vậy nhà chúng ta có phẩm cấp như thế nào?”

Cẩm Tú rất bình tĩnh nói: “Tổ tông của chúng ta cũng từng làm đến Bá tước.”

“A, như vậy chẳng phải là danh gia vọng tộc sao?” La Y mở to mắt hỏi.

“Cũng không tính là vậy.” Cẩm Tú lắc đầu: “Tước vị đó không được truyền thừa, chỉ một đời thôi, chẳng qua là tổ tông chúng ta lợi dụng cơ hội gom góp được nhiều ruộng đất. Truyền đến đời tổ phụ chúng ta thì có được hai người đỗ Tiến sĩ, hiện thời tổ phụ chúng ta đang giữ chức Thiếu Khanh Thái Thường tự chính tứ phẩm. Cũng coi như là đại quan, có thể làm chỗ dựa cho con cháu.”

La Y gật đầu: “Vì thế Đại bá phụ cũng ra làm quan?”

“Đại bá phụ là do tự mình thi đỗ, đỗ Tiến sĩ. Thánh thượng còn từng khen ngợi nhà chúng ta phụ tử đều là Tiến sĩ đấy. Hiện giờ Đại bá phụ đang giữ chức Công bộ Chủ sự chánh lục phẩm.”

“Thật là lợi hại.” La Y nghĩ tới chế độ khoa cử biến thái đời nhà Minh liền lập tức đối với trường bối của gia đình này có một cái nhìn khác.

“Vậy phụ thân của chúng ta thì sao?”

Cầm Tú cúi đầu: “Phụ thân... cũng ra làm quan, đang giữ chức Huyện lệnh ở phủ Song Giang, Lê Bình, Quý Châu, hiện tại chỉ mang theo Trương di nương cùng đến nơi nhậm chức.”

“Chúng ta không cần đi theo sao?”

“Quý Châu quá xa, tổ mẫu không nỡ xa chúng ta. Huống chi thân thể của mẫu thân không được tốt, chúng ta... Ừm, hơn nữa ca ca của chúng ta cũng còn chưa thành thân.”

La Y suy nghĩ một lát cảm thấy cũng đúng, vị cha hờ này hẳn phải xui xẻo lắm mới phải chạy đến Quý Châu nhậm chức. Nơi đó chính xác là một vùng khỉ ho cò gáy, lại là nơi tiếp giáp của ba tỉnh, có đủ loại dân cư thượng vàng hạ cám. Nhưng mà phu thê tách ra như vậy không có việc gì sao? Hay là nữ nhân thời cổ đại chỉ cần có nhi tử thì có thể bất kể sống chết của trượng phu?

Vừa mới nói tới chuyện công danh thi cử của các ca ca thì có một tiểu nha đầu đi vào thông báo: “Thỉnh an Nhị cô nương, Tam cô nương, bởi vì chuyện mừng thọ của Đại lão gia nên lúc này Đại cô nãi nãi*(cách xưng hô đối với người con gái đã có chồng) đã về đến

nhà, hiện đang ở thượng phòng khấu đầu thỉnh an lão thái thái, lão thái thái kêu em thỉnh hai vị cô nương đến gặp mặt.”

Phải nói như thế nào nhỉ, chính là người vừa nhắc đã lập tức linh nghiệm. Hai tỷ muội cùng nhìn nhau cười sau đó dắt tay nhau đi tới thượng phòng.

Đây là lần đầu tiên La Y gặp Uyên Văn, nàng mỉm cười hành lễ. Hồngбет! Trên tờ danh sách ghi là “Uyên...” gì nhỉ?

“Tam muội muội quả thực là không nhớ được bất kỳ người nào sao?” Đại cô nãi nãi nắm lấy tay La Y, quay sang hỏi Cẩm Tú.

Cẩm Tú gật đầu: “Kính xin tỷ tỷ đừng trách móc.”

“Không đâu.” Uyên Văn cười nói: “Nói gì vậy, chẳng lẽ đây chỉ là muội muội của mình muội thôi sao?”

Cẩm Tú tự biết lỡ lời, chỉ cười cười không lên tiếng. La Y định lên tiếng nói giúp nhưng lại không biết phải nói như thế nào = =|||

“Tam muội muội!” Uyên Văn quay đầu nhìn La Y: “Ta là Uyên Văn, là Đại tỷ tỷ của muội, đã nhớ kỹ chưa?”

“Vâng, nhớ kỹ rồi ạ.” Thì ra tên là “Uyên Văn”

Sắc trời cũng không còn sớm, sau khi gặp riêng từng người một thì cả nhà liền cùng nhau dùng bữa tối, La Y cũng thuận tiện cách một tấm bình phong nhìn thoáng qua Đại tỷ phu cùng với năm vị huynh đệ trong nhà thúc phụ, bá phụ.

Ngày hôm sau, La Y rời giường rửa mặt xong liền theo thói quen chạy đến phòng của Cẩm Tú, vừa mới đi tới cửa đã nghe thấy giọng

nói của Uyên Văn. Sao tỷ ấy đến sớm như vậy? Ở cửa phòng cũng không thấy nha đầu nào, La Y đành phải tự mình vén rèm lên bước vào bên trong.

“Ồ, Đại tỷ, tỷ làm sao vậy?” La Y nhìn thấy ánh mắt Uyên Văn đỏ hoe liền lập tức hỏi.

Uyên Văn lạnh nhạt nói: “Cũng không có gì, chỉ là tranh cãi với tỷ phu muội vài câu nên tìm Nhị muội tố khổ một chút thôi.”

La Y không hề nghĩ ngợi, thốt lên: “Nếu như tỷ phu khi dễ tỷ vậy cứ kêu Đại ca cho huynh ấy một trận.”

Uyên Văn khóe miệng giật giật, cũng không tiếp tục nói chuyện, không khí liền lập tức trở nên tẻ ngắt.

Cầm Tú nhìn cả hai người cũng không biết phải nói gì thêm liền chuyển đề tài: “Ngày mai là sinh thần của Đại bá phụ, lúc này ở thượng phòng toàn là người đến tặng lễ nên tổ mẫu cho phép chúng ta ở lại trong phòng nhàn nhã, đừng tới quấy rầy. Muội nếu như rảnh rồi vậy thì về phòng đem “Kim Cương Kinh Khắc Thạch” của Thành Huyền tiên sinh chép lại một lần, một chút nữa ta sẽ tới kiểm tra.”

La Y cho dù có ngốc đến đâu cũng hiểu rằng vị Đại cô nãi nãi kia không thích nàng. Nàng âm thầm chĩa ngón giữa ở trong lòng, dám ở trong viện của lão nương tỏ sắc mặt, nhà người là cái thá gì! Bất quá dù sao cũng là tỷ tỷ ruột nhà mình, vẫn cần phải giữ thể diện, nghĩ vậy nàng liền đứng dậy mỉm cười, hành lễ cáo lui.

“Kim Cương Kinh” bản của Liễu Công Quyền tổng cộng mới chừng một ngàn chữ, nếu dùng máy tính thì chỉ cần nửa giờ là có thể đánh xong nhưng đáng tiếc thứ có thể dùng bây giờ chỉ có mỗi

bút lông. Đến khi hai tỷ muội bên kia nói chuyện phiếm với nhau xong thì bên này La Y mới viết được gần hai trăm chữ loằng ngoằng như giun ở trên giấy. Cẩm Tú đi qua kiểm tra, xem xong thì dở khóc dở cười, lại phải tỉ mỉ dạy lại cho La Y cách viết sau đó để mặc cho nàng luyện chữ còn mình thì ngồi bên cạnh ngẩn người.

La Y luyện được vài chữ, nhin không được hỏi: “Đại tỷ khi dễ tỷ sao?”

“Tại sao muội lại hỏi thế?” Cẩm Tú kinh ngạc hỏi

“Muội thấy tỷ ấy... có chút...” Cao quý, ngạo mạn! Đương nhiên những lời này La Y đánh chết cũng không nói ra.

“Muội đừng trách Đại tỷ! Tâm trạng tỷ ấy không vui, muội đừng để bụng!”

La Y gật đầu lại hỏi: “Tỷ phụ làm ra chuyện xấu gì sao?”

Cẩm Tú cười, dùng ánh mắt ra hiệu cho đám nha đầu lui ra: “Muội vẫn còn nhỏ, hiểu cái gì là chuyện xấu chứ?”

“Đòi nạp thiệp.”

Cẩm Tú vội vàng che miệng La Y, nhỏ giọng hỏi: “Lời này ai nói với muội?”

La Y có chút bối rối: “Không, không có ai nói với muội! Là muội đột nhiên nghĩ tới thôi!” La Y đỏ mồ hôi hột, không phải là phạm vào đại kỵ húy gì đấy chứ?

“Nhưng lời này không được phép nói với người khác.” Cẩm Tú thở dài. “Nha đầu này, bị bệnh một trận lại làm đánh mất dáng vẻ

cẩn thận trước kia. Về sau nếu có chuyện gì đầu tiên phải hỏi qua ta, không được đi xung quanh nói lung tung.”

“Mẫu thân cùng không thể nói sao?” La Y nghiêng đầu hỏi.

Cầm Tú nghẹn lời, nhìn La Y thật lâu mới nói: “Mẫu thân thân thể không được tốt lắm, chúng ta đến thăm người một chút. Máy ngày nay bận rộn việc chúc thọ của Đại bá phụ, nhất định là mẫu thân rất mệt mỏi. Theo ta thấy, mẫu thân chính là cứng cõi quá mức, đến ngay cả lão thái thái cũng biết thân thể mẫu thân không tốt, cần gì phải cố sức chống đỡ như vậy!” Cầm Tú nói xong liền không nhịn được rơi nước mắt.

La Y chân tay luống cuống, đành phải nói lảng sang chuyện khác: “Tỷ còn chưa nói cho muội biết vì sao Đại tỷ tỷ tâm trạng không vui mà?”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 3: Gia Sự

Cầm Tú thấy La Y bối rối liền mỉm cười: “Muội giống hệt như ma ma quản sự ấy.”

“Tỷ nói mau đi.” La Y bắt đầu hồi thúc.

“Muội cũng không còn nhỏ nữa nói cho muội nghe cũng không sao nhưng không được đi nói lung tung với người khác.”

“Vâng!”

“Đại tỷ tỷ mới gả vào cửa nhà bên ấy chưa đến nửa năm tỷ phu đã muốn nạp thêm hai nha đầu ở trong nhà. Đại tỷ tỷ trong lúc tức giận liền mượn cớ mừng thọ Đại bá phụ để trở về nhà.”

“Vậy muốn làm lễ chải tóc* thì phải đợi đến khi nào mới không khiến Đại tỷ tức giận?”

Làm lễ chải tóc chính là nạp thông phòng sao? Trong tiểu thuyết trạch đấu không phải đều đã viết, công việc hầu hạ thường ngày chính là giao cho thông phòng làm hay sao?

*Tục chải tóc là một phong tục xưa, các cô gái trước khi về nhà chồng thì phải thay đổi kiểu chải đầu, búi tóc, cạo sạch phần lông tơ ở cổ và mặt.

“Ít nhất cũng phải đợi một, hai năm, làm như vậy cũng thật không dễ mặt mũi cho nhà chúng ta!” Cẩm Tú tức giận nói: “Toàn một đám con cháu thế gia quân là áo lượt, ỷ vào tước vị được thừa kế suốt ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng, không từ một việc xấu nào, cũng không biết lúc trước Đại bá mẫu nghĩ như thế nào nữa!”

“Là con cháu thế gia thì không tốt sao?” La Y biểu tình quần bách. Ngày trước nàng xem tiểu thuyết, nhân vật chính không phải toàn bộ đều là xuất thân từ những gia tộc thế gia quyền quý hay sao?

“Tốt cái gì? Bất quá chỉ là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa. Suy cho cùng vẫn là giống như nhà chúng ta thì tốt hơn, ít nhất cũng không trái ôm phải áp.”

La Y rụt rụt cổ, tỷ tỷ nàng tức giận không nhỏ a, chẳng lẽ Cẩm Tú cùng vị Đại tỷ tỷ kia cảm tình tốt lắm sao? Xem ra vẫn là một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ!

“Tỷ tỷ, sau này tỷ nhất định sẽ được gả vào một gia đình dòng dõi thư hương, tỷ phu nhất định là một vị thiếu niên tài giỏi tuấn tú, có thể đỗ đạt công danh bằng vàng.”

Khuôn mặt Cẩm Tú thoáng chốc trở nên đỏ bừng, nhéo vào tay La Y nói: “Nha đầu tiểu quỷ này, càng nói càng không có chừng mực gì cả, để cho người khác nghe thấy được thì muội giấu mặt vào đâu?”

“Ha ha, tỷ tỷ, không phải tỷ dặn muội việc gì cũng phải nói với tỷ đầu tiên sao?”

“Muội.” Cẩm Tú trợn mắt “Không thèm nghe muội nói nữa, luyện chữ trước đi.”, nói xong liền đứng dậy trở về phòng. La Y cười ha ha, vị tỷ tỷ Lolita này thật đáng yêu.

Cẩm Tú vừa trở về tới phòng, nhũ mẫu của nàng Lý ma ma liền bước vào trong vội vàng nói: “Cô nương! Cô sao lại đi nói những chuyện đó với Tam cô nương?”

Cẩm Tú quay đầu lại: “Bà nghe thấy rồi?”

Khuôn mặt già nua của Lý ma ma đỏ lên: “Già đi ngang qua nên nghe thấy một chút.”

“Vậy sao?”

“Cô nương, già chỉ là muốn tốt cho cô!” Lý ma ma phân biện

Cẩm Tú ngồi xuống ghế: “Vậy theo ý bà thì ta nên nói gì với Tam cô nương?”

“Những lời như vậy vốn dĩ không nên do cô nói ra...” Lý ma ma nói

“Bà cũng biết.” Cẩm Tú đột nhiên quát lên: “Ta bảo bà lui ra vậy mà bà lại dám lén lút nghe trộm.”

“Cô nương tốt của tôi ơ!” Lý ma ma giật bắn người: “Chúng tôi cũng chỉ là lo lắng cho cô mà thôi.”

“Chúng tôi? Còn những ai nữa?”

“Chỉ có Mai Tử và Lý Tử!”

Cầm Tú giận dữ: “Thật không ngờ lời của ta nói các người đều không xem ra cái gì!”

Lý ma ma cùng Mai Tử, Lý Tử đều lập tức quỳ xuống: “Nô tỳ không dám! Nhưng người nói những lời đó với Tam cô nương nếu như Tam cô nương lại đi nói lại với những người khác thì người ta sẽ nhìn người như thế nào đây? Cô nương, cô cần gì...”

Cầm Tú cười lạnh: “Tam nha đầu đi đâu để nói đây? Vì muốn tốt cho ta? Khiến cho muội muội của ta trở thành đứa ngốc trước mặt người khác thì ta được lợi gì? Con bé xấu mặt, ta còn có thể có mặt mũi sao? Mẫu thân quanh năm đều ngã bệnh, nếu như ta không dạy bảo muội ấy, còn có thể trông chờ vào mấy các người hay sao?”

“Nhưng mà cô nương...”

“Đủ rồi!” Cầm Tú quát to: “Đại phòng chướng mắt muội ấy là chuyện của Đại phòng! Nhị phòng chúng ta ai dám xúc phạm chủ tử thì đừng trách ta không nể tình.”

Lý ma ma không dám tiếp tục lên tiếng nữa, Lý Tử và Mai Tử cũng câm như hến.

Cầm Tú cầm ly trà trên bàn hung hăng ném ra cửa quát: “Ra ngoài!”

Lý ma ma đành phải đem theo hai nha đầu lui ra ngoài, trong thoáng chốc nước mắt Cầm Tú liền rơi xuống như mưa. Nương, nếu như người khỏe mạnh thì nữ nhi cần gì phải phiền não tâm can...!

*****

Ngày hôm sau là ngày mừng thọ của Đại bá phụ. Thực tế thì phẩm cấp của quan lục phẩm trong địa phận kinh thành cũng không được tính là cao nhưng may mắn là phía dưới vẫn còn có những chức quan thất phẩm, bát phẩm, cửu phẩm nên tự nhiên cũng có người tới để nịnh hót. Đương nhiên đây là với điều kiện vận khí của Đại bá phụ không có đen đui đến như vậy, nếu như đổi lại là làm trong Lại Bộ hay Lễ Bộ thì đoán chừng bất luận là lễ vật hay khách khứa cũng đều nhiều hơn không ít.

Uyên Văn đã xuất giá cho nên cũng coi như là người nhà người ta, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ tuổi còn nhỏ nên chuyện tiếp đãi những cô nương đến nhà làm khách dĩ nhiên thuộc về trách nhiệm của Cẩm Tú và La Y.

Ước chừng trước một tiểu nha đầu hiền lành, ngờ nghệch như La Y có lẽ các vị phu nhân, tiểu thư đó cũng không soi mói ra được điều gì không thỏa đáng, nàng chỉ cần theo sau Cẩm Tú giả bộ sắp xếp, an bài thứ này thứ kia là được rồi.

La Y nhớ đến lời nói của Cẩm Tú, khoe mắt không ngừng quét về phía vị mẫu thân hờ của mình ở bên kia. Quả nhiên khuôn mặt của Hoàng thị được trang điểm rất kỹ lưỡng, thoát nhìn so với hai chị em dâu ngồi cạnh thì khí sắc của bà không hề kém hơn chút nào, chỉ có lớp mồ hôi mỏng hơi rịn ra ở trên trán mới tiết lộ thân thể không khỏe mạnh của bà.

Trong lòng La Y đột nhiên rớt lộp bộp một tiếng, vạn nhất như vị mẫu thân hờ này đột ngột thăng thiên, chưa nói đến chuyện chịu tang giữ đạo hiếu gì đó mà chỉ cần nghĩ đến chuyện vị cha hờ đang ở bên ngoài kia cùng một đám mẹ kế đột nhiên xuất hiện liền khiến cho La Y tự nhiên cảm thấy toát mồ hôi lạnh...

Vì thế nàng ra quyết định thật nhanh, lặng lẽ đi đến bên cạnh Hoàng thị nhẹ giọng hỏi: “Mẫu thân, người có thấy trong người có chỗ nào không khỏe không?”

Hoàng thị sửng sốt một chút rồi khẽ mỉm cười lắc đầu “Không sao, con đừng lo lắng, cố gắng cùng với tỷ tỷ con tiếp đãi khách trước đã, đừng khiến cho người khác chê cười.”

La Y nôn nóng: “Nhưng mà...”

“Con ngoan, đi đi, chờ tiệc rượu xong xuôi ta sẽ tranh thủ thời gian đi nghỉ ngơi.”

La Y không còn cách nào khác đành phải tiếp tục đi theo Cẩm Tú, đúng lúc đó nàng liền cảm nhận được ánh mắt sắc lẹm của Lý ma ma liếc xéo qua khiến cho tim La Y đập thành thịch. Nàng ngay lập tức nhận ra hàm ý khinh miệt trong ánh mắt của Lý ma ma. La Y âm thầm chửi một tiếng “Fuck” ở trong bụng, cho dù trước kia nàng không phải là người có trọng lượng trong cái nhà này nhưng cũng nhất định không phải là người mà một nô tỳ có thể khinh bỉ được. Nhãn quang của gia đình này từ trên xuống dưới đều không tốt một chút nào.

Cẩm Tú hiển nhiên cũng nhìn thấy những hành động của La Y, nàng đối với mẫu thân mình vừa phẫn hận lại vừa có chút bất đắc dĩ. Quả nhiên sĩ diện hại thân, nữ nhân quá mạnh mẽ thì có ích lợi gì? Nếu như không phải bởi vì phụ thân không được coi trọng thì mẫu thân việc gì phải khổ sở chu toàn mọi việc, nhưng nếu như phụ thân thực sự có tài chỉ sợ là lại khó tránh khỏi độc đoán gia trưởng giống như Đại bá phụ. Có lẽ sinh ra đừng nên làm kiếp đàn bà, một đời dù đau khổ hay hoan lạc đều không thể tự mình làm chủ.

Từng đợt pháo lại vang lên, Cẩm Tú và La Y cùng lấy lại tinh thần, cẩn thận tiếp đãi khách quan. Theo quan sát của La Y, đại đa số khách quan tới ngày hôm nay đều thuộc thành phần quan văn còn lại thuộc thế gia vọng tộc thì chỉ có phu nhân của Định Tây Bá tước phủ tức là mẹ chồng của Uyên Văn. Quả nhiên quan văn và võ tướng không cùng một thế giới, thật không rõ trước kia làm sao Uyên Văn có thể gả được vào gia đình quyền quý đó? Mà thôi, nếu như đã là xuyên qua thì chuyện kỳ lạ nào lại không thể xảy ra, huống chi là chuyện nữ nhi quan văn gả cho con võ tướng!

Bá tước phẩm cấp cao, Đại tể phu lại là thế tử được khâm thủ ngự phong cho nên khách khứa đến ngày hôm nay hơn phân nửa đều phải hành lễ với Uyên Văn. Lễ phục đồ thẩm làm tôn lên dung nhan diễm lệ của Uyên Văn, một chút cũng không nhìn ra được thần sắc ủy khuất của ngày hôm qua.

Thực ra nghĩ lại thì cũng đúng, dựa theo kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn ở trong chốn giang hồ ngôn tình của La Y thì tại cái loại địa phương quỷ quái này, nữ nhân muốn dựa vào chính mình đơn giản chính là tuyệt đối không có khả năng, đương nhiên là ngoại trừ tiểu thuyết YY. Nhưng mà bạn nhỏ La Y vẫn rất là bình tĩnh, cho dù có coi như xuyên đến thế giới tiểu thuyết YY đi chẳng nữa thì nhưng thể loại khó bảo toàn tính mệnh nếu không phải nữ chính thì cũng là bia đỡ đạn cho nên có thể lý giải được thần sắc hăm mộ của các cô nương họ hàng thân hữu đối với Uyên Văn.

Bất quá... La Y lặng lẽ kéo y phục của Cẩm Tú: “Tỷ tỷ, hoàng đế của chúng ta tên gọi là gì?”

Cẩm Tú thiếu chút nữa liền trượt chân: “Đến tên của Thánh thượng muội cũng dám đề cập tới? Đầu óc muội nghĩ cái gì vậy?”

“Khụ, vậy triều đại ta niên hiệu là gì?”

Cũng không thể mở hai mắt mà đoán bừa được, nhìn phục sức thì có vẻ giống như triều Minh nhưng nàng lại không có bó chân, chẳng lẽ là xuyên đến một không gian khác?

“Là Chu.” Cẩm Tú lặng lẽ nói: “Nhớ năm đó, Thái Tổ chinh chiến từ Nam xuống Bắc, đánh đuổi hết quân Thát Đát, khôi phục lại giang sơn nhà Hán của chúng ta.”

“...”

Thái Tổ, Thát Đát, phục sức triều Minh, chẳng lẽ hoàng đế là Ngô Tam Quế?

“Hoàng thất là họ Ngô?”

“Đúng vậy, mọi người nhớ ra rồi hả?”

La Y gật đầu, hít sâu một hơi. Được lắm, xem ra đúng là nàng đã xuyên đến một không gian khác= =||| Thôi bỏ đi! Cũng còn may là chưa bị ném đến nông thôn làm ruộng là nàng đã tạ ơn trời đất rồi.

Tiệc rượu, hí khúc vẫn náo nhiệt cho đến tận giờ Thân mới lục tục tan dần. Một vài phu nhân của những quan viên phẩm cấp thấp sau khi bái biệt gia chủ còn đặc biệt đến cáo từ Uyên Văn.

Thấy Đại cô nương nhà mình được người khác nịnh bợ khiến cho Lão phu nhân và Đại phu nhân đều cảm thấy rất cao hứng, nhưng trái lại Đại tiểu tử Triệu thị lại mơ hồ có chút không vui.

Đợi đến khi tất cả mọi người đều ra về thì trời cũng đã gần tối. Nóng bức cả một ngày trời, trên người lại phải mặc lễ phục vừa dày

vừa nóng khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy mệt mỏi. Việc thu dọn đã có nô tài lo liệu, tuy rằng những việc lớn đều do ba vị phu nhân cùng nhau giám sát nhưng lúc này cả La Y và Cẩm Tú đều vô cùng ăn ý đưa Nhị phu nhân quay về phòng nghỉ, Lão phu nhân thấy vậy cũng chỉ cười cười không lên tiếng. Mọi người cũng đều thông cảm cho sức khỏe của Nhị phu nhân quanh năm đều không tốt nên cũng không so đo thất lễ.

Vừa trở về đến trong viện, quả nhiên Hoàng thị đã không còn chống đỡ nổi mà dựa vào trên giường La Hán, thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh.

Cẩm Tú thành thực chỉ huy đám nha đầu trong phòng giúp Hoàng thị rửa mặt, thay y phục, chưa đầy một canh giờ đã đem mọi thứ an bày thỏa đáng. Đoạn ma ma là nha hoàn hồi môn Nhị phu nhân đã đứng chờ ở bên ngoài cửa viện từ lâu, đợi Cẩm Tú an bày xong xuôi mọi thứ liền lập tức đưa đại phu tiến vào bắt mạch, kê đơn. Đợi đến khi đám người La Y, Cẩm Tú hầu hạ Hoàng thị uống thuốc xong thì cũng đã tới giờ Hợi.

Cẩm Tú thấy La Y cứ ngáp không ngừng liền bảo: “Muội về nghỉ trước đi, nơi này để một mình ta trông chừng là được rồi.”

“Vậy đêm nay tỷ ngủ ở chỗ nào?”

Ở nơi này đã mấy ngày, La Y cũng biết ở chính phòng chỉ đặt một chiếc giường của Hoàng thị còn ở bên ngoài chính là chỗ ngủ của nha hoàn, tuy Cẩm Tú không để ý nhưng sao có thể để một đại gia khuê nữ như Cẩm Tú ngủ giường nha hoàn được?

“Ta ngủ cùng với mẫu thân.”

“Không được!” Đoạn ma ma bước tới: “Cô nương, ngày hôm nay cô đã vất vả nhiều rồi, chúng ta nhất định sẽ hầu hạ phu nhân thật tốt, cô vẫn nên cùng với Tam cô nương đi nghỉ ngơi trước đi.”

“Không, bây giờ cho dù ta có đi nghỉ cũng không có cách nào an tâm được, không bằng ở lại đây.” Cẩm Tú cự tuyệt.

“Cô nương...” Lý ma ma còn muốn tiếp tục khuyên nhủ.

Cẩm Tú chỉ liếc mắt một cái, Mai Tử liền lập tức lui về hậu viện lấy đồ dùng của cô nương nhà mình mang tới. La Y thấy thế, biết Cẩm Tú không chịu nghe lời người khác khuyên liền chỉ vào chiếc giường ở bên cạnh nói: “Vậy ta cũng giống tỷ tỷ, ta ngủ ở chỗ này là được rồi.”

Cẩm Tú trầm mặt xuống nói: “Ồ nháo! Cẩn thận đến nửa đêm muội lại ngã xuống giường! Đừng làm loạn nữa! Mau trở về đi!”

La Y ủy khuất nói: “Là do muội thấy tỷ tỷ quá mệt nhọc, muội còn có thể an tâm mà ngủ hay sao?”

Cẩm Tú cũng ý thức được khẩu khí của bản thân có chút nặng nề, lại thấy La Y từ khi mất trí nhớ liền giống như một cái đuôi nhỏ luôn đi theo phía sau nàng liền không khỏi mềm lòng nói: “Thôi được, tùy muội vậy!”

La Y nhoen miệng cười: “Tỷ tỷ tốt, vậy muội đi rửa mặt, tỷ sai người giúp muội trải giường nệm nha.” Nói xong liền chạy nhanh như gió về hậu viện giống như là sợ Cẩm Tú sẽ đổi ý vậy. Cẩm Tú bèn không nhịn được nở nụ cười.

Ngày hôm sau, Hoàng thị nhìn thấy La Y quần xắn thành một bọc nằm ở giường ngoài thì không khỏi ngẩn người ngạc nhiên.

Cầm Tú đúng lúc cũng vừa tỉnh dậy: “Mẫu thân hôm nay đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Hoàng thị cười ôn nhu: “Con sao lại ở đây? Cẩn thận lại nhiễm phải bệnh khí, liên lụy đến bản thân thì không tốt!”

“Thỉnh an mẫu thân! Hôm nay mẫu thân đã thấy đỡ hơn chút nào chưa ạ?” La Y nghe thấy tiếng Hoàng thị nói chuyện liền cũng tỉnh lại

Hoàng thị cười nói: “Không sao! Đã khiến cho con lo lắng rồi!”

La Y sửng sốt, người làm mẹ này tại sao lại đối xử với nữ nhi của mình xa lạ như vậy? Loại tình huống này cũng không phải là lần một lần hai, chẳng lẽ chủ nhân khối thân thể này lúc trước là một kẻ ngốc nên không được mẹ ruột yêu quý?

La Y không khỏi nhìn về phía Cầm Tú nhưng Cầm Tú lại giống như không hề phát giác ra điều gì bất thường, vừa thản nhiên thu thập mọi việc vừa nói với La Y: “Ta còn muốn hầu hạ mẫu thân uống thuốc, muội đến thượng phòng thông báo một tiếng bồi lễ với tổ mẫu giúp ta.”

La Y gật đầu nhanh chóng thu dọn mọi thứ, ăn qua loa chút điểm tâm rồi mang theo ma ma cùng hai nha hoàn vội vàng đi về phía thượng phòng.

Lúc nàng đến nơi thì đã có chút muộn, Đại bá mẫu đã sớm đi xử lý gia sự chỉ còn lại Tam thẩm thẩm cùng hai vị muội muội. La Y thỉnh an với tổ mẫu xong lại đi qua hành lễ với Tam phu nhân, nói qua một chút sự tình ở Nhị phòng sau đó mới ngồi xuống nhưng dưới lòng lại như có kim châm, cứ đứng ngồi không yên.

“Tam nha đầu, con làm sao vậy?” Tam phu nhân Lưu thị cười hỏi.

La Y dứt khoát bình nứt không sợ bề nói: “Tổ mẫu, con thật sự lo lắng cho mẫu thân và tỷ tỷ nên muốn trở về trước trông chừng một chút, kính xin tổ mẫu thứ tội.”

Lão phu nhân cười nói: “Ta biết là con hiếu thuận, vậy thì đi đi!”

La Y vén áo thi lễ, vừa chuẩn bị rời đi thì lúc này đại nha đầu Lệ Vân bên cạnh lão phu nhân tiến vào: “Tam cô nương, xin chậm bước.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Vừa rồi ở bên ngoài viện, nô tài ở bên cạnh Đại lão gia vừa mới báo tin nói là Nhị lão gia cùng với Trương di nương ít ngày nữa sẽ hồi kinh báo cáo công tác. Kính xin Tam cô nương mang tin tức này tới cho Nhị phu nhân để cho Nhị phu nhân và Nhị cô nương cùng vui mừng.”

La Y đối với người cha hờ này không hề có cảm giác gì nhưng cũng giả bộ như vô cùng vui mừng khi nhận được tin tức, liền lập tức nhanh chân trở về báo tin. Dữu Tử cũng vui mừng theo sau, khước mắt rưng rưng: “Di nương của chúng ta cuối cùng cũng quay trở lại, cô nương người...”

La Y không khỏi hồ nghi, vợ bé của phụ thân nàng trở về thì liên quan rắc gì tới nàng:

“Di nương?”

“Cô nương, người không thể nào đến cả di nương cũng quên mất chứ?” Dữu Tử trợn mắt há hốc mồm.

La Y máy móc điểm lại từng chữ ở trong đầu: “Ý...của...người...
là...ta...là...thứ...xuất?”

Dữu Tử gật đầu.

Trong một thoáng, La Y cảm thấy trong đầu mình như có một vụn
thần thú rít gào chạy qua. Mịa, trời hãm hại lão nương
aaaaaaaaaaaaa!

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 4: Mẹ Ruột

La Y mang theo tâm tình nặng nề muôn phần quay trở lại Nhị phòng. Nàng gượng cười dâng bức thư tín lên, trong lòng không ngừng mặc niệm: cười rạo rỡ một chút, cười rạo rỡ một chút, vị trước mặt này chính là chủ mẫu của mi đấy! Nghĩ đến đây La Y càng thêm buồn bực, không ngờ lại có thể nhận sai mẫu thân! Đúng là cầu huyết!

“Tam nha đầu, con làm sao vậy?” Hoàng thị rót cuộc cẩn thận phát hiện thần sắc của La Y không được tốt lắm.

La Y cả kinh, cố cười nói: “Con đã quên mất dáng vẻ của phụ thân nên sợ phụ thân tức giận.”

“Đừng sợ, nhân lúc phụ thân con còn chưa có trở về nhanh chóng chuẩn bị cho tốt việc học tập của con đi, đến lúc đó ông ấy thấy con mọi thứ đều tốt tự nhiên sẽ vui vẻ thôi.” Hoàng thị lơ đãng nói.

La Y vẫn dĩ không thân thuộc với Hoàng thị, đặc biệt lúc này trong đầu lại toàn là “đích mẫu, kế nữ đấu pháp đại toàn thư” nên càng sợ đến mức không dám động đậy, khiến cho Hoàng thị nhìn cũng cảm thấy buồn cười: “Nhìn muội muội con xem, nghe thấy phụ thân liền sợ đến như vậy làm cho ta nhớ đến nhị ca của các con, lúc nghe lão gia nói muốn kiểm tra bài thì bộ dạng của nó cũng y hệt như vậy.”

“Muội ấy mấy ngày nay đều như vậy, từ khi tỉnh lại vẫn luôn bám lấy con giống như là sợ con bỏ rơi muội ấy vậy.” Cẩm Tú cũng cười rộ lên.

La Y quần bách nhìn khuôn mặt tươi cười của Cẩm Tú, tâm tình cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút, ít nhất có người tử tử như vậy cũng không tệ lắm không phải là loại người khẩu phật tâm xà. Nghĩ đến đây La Y lại thầm tự mắng mình ngu xuẩn, loại người khẩu phật tâm xà liệu sẽ mang nàng đi khắp nơi, còn dạy nàng cái này cái kia sao? Mặc kệ, cứ tin tưởng trước rồi tính sau, bằng không thì nàng cũng chẳng còn biện pháp nào khác.

La Y lập tức ổn định tinh thần: “Nào có người làm tử tử nào giống như tử vậy, biết rõ là muội sợ vậy mà còn cười muội.”

Cẩm Tú đột nhiên nghiêm trang: “Muộn lo lắng vốn cũng không sai, phụ thân từ trước đến nay đều rất nghiêm khắc, không chỉ riêng nữ tặc mà ngay cả Tứ thư cũng phải học thuộc lòng, dù sai một chữ cũng phải chịu đánh mười đại bản!”

“Hả?”

Gấu nó chứ! La Y nhất thời xung động liền quên bég mắt mình đang ở trong phòng của chủ mẫu, nhanh chóng phóng vọt ra ngoài như viên đạn, vừa chạy vừa giục Dữu Tử: “Mau mau, đem toàn bộ sách vở của ta đem ra đây.”

Mọi người trong phòng đều giật mình cười vang, Hoàng thị vừa cười vừa chỉ vào Cẩm Tú cười đến thở không ra hơi còn Cẩm Tú thì nhớ đến bộ dạng gà bay chó sủa kia của La Y cũng cười ngặt nghẽo đến chảy cả nước mắt. Chuyện này về sau trở thành một trong những chuyện mất mặt nhất trong cuộc đời của La Y, thường bị cả

nhà từ trên xuống dưới đem ra để đùa giỡn nhưng chuyện đấy để nói sau.

Ở thời đại này giao thông vẫn chưa thực sự thuận tiện, Quý Châu lại là vùng núi non xa xôi cho nên cái thứ gọi là “ngày trở về” của Nhị lão gia bất quá chỉ là đoán định, chính xác hơn chỉ là xác định hồi kinh mà thôi. Cứ như thế chờ đợi hơn ba tháng, Tiêu gia mới nhận được tin tức chính xác nói là đã đến Thông Châu. Thì ra là vị phụ thân kia của nàng đã đi từ Hồng Giang đến Tư Giang rồi sau đó lại xuôi theo dòng Trường Giang vòng qua Kinh Hàng Đại Vận Hà. Tuy rằng đi như vậy quãng đường sẽ dài hơn gấp đôi nhưng lại thoải mái hơn so với đi đường bộ, hơn nữa khi đến Trường Giang vì xuôi dòng nên hành trình cũng nhanh hơn so với đi đường bộ núi non trùng điệp, đương nhiên điều kiện tiên quyết phải là không bị say tàu.

Hoàng thị sau khi nhận được tin liền mang theo nhi tử, nô bộc cùng nhau chờ đợi ở thượng phòng. La Y cũng hiếm khi được gặp mặt các huynh đệ trong nhà, Cẩm Tú liền nhân cơ hội này đem mấy vị huynh đệ từ lớn tới nhỏ, theo thứ tự lần lượt giới thiệu một lần.

Đầu tiên là Đại thiếu gia Đại phòng Thiệu Thế rồi lần lượt đến Nhị thiếu gia Nhị phòng Thiệu Hi, Tam thiếu gia Đại phòng Thiệu Thuật, Tứ thiếu gia Đại phòng Thiệu Y, còn có Ngũ thiếu gia Thiệu Thừa và Lục thiếu gia Thiệu Long của Tam phòng. Trong số đó La Y chỉ có ấn tượng với Tứ thiếu gia Thiệu Y, nghe nói tám vài lụa thêu hình chim bói cá vô cùng sinh động đặt ở trong phòng của nàng chính là do vị thiếu gia này đưa qua. La Y ngấm lại xuất thân của bản thân mình liền nhỏ giọng quay lại hỏi Dữu Tử: “Tứ thiếu gia... là thứ xuất sao?”

Dữu Tử gật đầu: “Tứ thiếu gia là do nha hoàn hồi môn của Đại phu nhân, Chu di nương sinh ra.”

“Nhà chúng ta còn có những ai là thứ xuất nữa?”

“Còn có Tứ cô nương, bởi vì Nghiêm di nương lúc sinh Tứ cô nương bị rong huyết nên qua đời, cho nên từ nhỏ Tứ cô nương đã luôn ở bên cạnh Tam phu nhân.”

La Y gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Nàng vốn còn muốn hỏi xem mình có phải là sau khi sinh hạ xong liền được ôm đến cho Nhị phu nhân nuôi hay không nhưng ngẫm lại lại thôi, vấn đề này vẫn là để lén lút hỏi sau thì an toàn hơn. Kể từ sau khi biết bản thân mình là thứ xuất, La Y lại có chút cảm giác chim sợ cành cong hướng chi mẹ ruột nàng lại đi theo phụ thân đến nơi bổ nhiệm càng làm cho nàng nôn nóng không thôi. Ai mà biết được người mẹ ruột này có ý sủng mà kiêu hay không? Liệu có kiêu vừa trở về liền ra tay chinh đón chủ mẫu hay không? Nếu không thì lại giống như thời điểm mới bước chân vào cửa ầm ầm ỉ ỉ? Chỉ một chữ thôi, đó chính là thảm!

Cũng không biết đã đợi bao lâu, phỏng chừng chân của Đại tẩu tử Triệu thị cũng đã đứng đến mức tê cứng mới thấy một phụ nhân mặc áo ngoài màu lục mang theo một bà tử cùng ba nha đầu đi tới quỳ lạy khấu đầu với lão thái thái.

“Nô tỳ thỉnh an lão thái thái, lão gia sai nô tỳ tới chuyển lời cho lão thái thái nói là lão gia tới thỉnh an lão thái gia trước rồi sau đó mới tới đây được!”

Lão thái thái nét mặt đầy vui mừng: “Được! Được! Đây là Trương di nương sao?”

“Chính là nô tỳ, làm phiền lão thái thái phải nhọc tâm nhớ tới, thật khiến cho nô tỳ tổn thọ.” Trương di nương cúi đầu ngoan ngoãn trả lời.

“Ha ha! Sao ta có thể không nhớ chứ! Người đi theo Lão Nhị nhiều năm như vậy không có công lao cũng có khổ lao.” Lão thái thái cười nói: “Lệ Vân, đem chiếc vòng vàng chạm hoa sen hôm trước ra đây thưởng cho Trương di nương.”

Trương di nương lập tức dập đầu tạ ơn rồi tiếp tục thỉnh an mấy vị phu nhân cùng các cô nương ở trong nhà. Dù sao Trương di nương cũng là thiếp thất của trưởng bối cho nên mấy vị cô nương đều vội vàng đứng dậy, nghiêng người né qua một bên. Sau một hồi chào hỏi kính lễ, Trương di nương liền thành thực đứng ở phía sau Hoàng thị nhưng ánh mắt lại không nhìn được gắt gao nhìn chằm chằm La Y.

La Y ngồi ở phía dưới Tam phu nhân, từ chỗ Hoàng thị nhìn xéo sang vừa vặn đối diện với ánh mắt của Trương di nương. Nàng nhìn thấy Trương di nương cắn chặt môi, thiếu chút nữa khóc ra thành tiếng. La Y hít sâu một hơi cố gắng ép nước mắt trở về, nàng cũng nhớ tới mẹ ruột của mình nha.

Đúng lúc này thì Nhị lão gia tới, lão thái thái liền ôm chầm lấy nhĩ tử òa một trận khóc lớn. Trong thượng phòng liền lập tức biến thành khung cảnh người người khóc lóc, Trương di nương mượn cơ hội này cũng kìm nén rớt ra mấy giọt nước mắt nhưng rốt cuộc cũng không dám sảng khoái khóc lên. La Y cũng nhân cơ hội này đem tất cả ủy khuất kìm nén mấy tháng từ khi xuyên qua cho đến nay phát tiết một phen. Ngay đến cả Cẩm Tú và Nhị ca Thiệu Hi cũng đều nước mắt lưng tròng cho nên hành động của La Y cũng không đến

nổi khiến người khác kinh ngạc. Ngược lại, cử chỉ của Hoàng thị vẫn rất đoan trang, còn đi đến khuyên nhủ lão thái thái.

Sau một hồi khóc lóc, cuối cùng Nhị lão gia cũng chính thức dập đầu thỉnh an lão thái thái sau đó đến lượt đám tiểu bối lần lượt đi lên hành lễ với Nhị lão gia. Đợi đến khi thỉnh an xong xuôi, toàn bộ người của Nhị phòng liền vây đỡ Nhị lão gia trở về rửa mặt nghỉ ngơi, đợi buổi tối ăn bữa cơm đoàn viên.

Trở về trong viện, Trương di nương liền dập đầu thỉnh an Nhị phu nhân sau đó dâng lên sổ sách. Hoàng thị ngồi cả một ngày trời có chút không chịu nổi, Cẩm Tú và La Y vội vã một người bưng trà, một người rót nước phối hợp vô cùng ăn ý.

Hoàng thị phát tay một cái: “Được rồi, Trương di nương cũng đi nghỉ ngơi một chút đi, buổi tối không cần tới chỗ ta cứ ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt.” sau đó lại đem một đôi trâm Kim Hoa đã sớm chuẩn bị từ trước thưởng cho Trương di nương:

“Người đã thay ta hầu hạ lão gia nhiều năm như vậy, khổ cực cho người rồi.”

“Hầu hạ lão gia cùng phu nhân vốn là bổn phận của nô tỳ, câu nói này của phu nhân nô tỳ thật không dám nhận.” Trương di nương kính cẩn đáp lời.

“Người một nhà thì không cần phải nói những lời khách sáo đó, lui xuống trước đi.”

“Vâng.”

Chờ Hoàng thị nằm xuống, Cẩm Tú cười nói: “Nơi này đã có ta, muội đi thăm di nương trước đi.”

La Y lắc đầu: “Thời gian còn nhiều, như vậy cũng không hợp quy tắc lắm.”

“Hà tất phải giữ kẽ như vậy? Di nương nhất định rất nhớ muội.”

La Y vẫn còn do dự một chút.

“Đi đi, tuy rằng nói lễ pháp phải theo nhưng mẫu tử cũng là thiên tính. Ta giúp muội chịu trách nhiệm.”

Đối với Trương di nương phỏng chừng ngay cả La Y trước kia cũng không có ấn tượng gì sâu sắc. Theo như phát biểu của Dữu Tử, không nói đến chuyện nàng vừa sinh ra đã được đưa đến chỗ mẹ cả nuôi dưỡng, ngay đến cả phụ thân một lần cách biệt này cũng chính là vừa tròn sáu năm vì vậy suy ra cho dù là La Y trước kia chắc cũng không nhớ được là bao huống chi là bản giả mạo như nàng. Nhưng ý tốt của Cẩm Tú lại không thể cự tuyệt bởi vậy La Y chỉ đành gật đầu, hành lễ với Cẩm Tú rồi rời khỏi chính phòng.

Nhị viện đúng là trạch viện điển hình của một gia đình giàu có, chính viện đương nhiên là địa bàn của Hoàng thị, phía trước là phòng chính tương đương phòng khách ở hiện đại hoặc phòng sinh hoạt chung, phía sau là phòng ngủ. Phía đông chính phòng là ba tiểu viện, viện ở phía trước là của Nhị thiếu gia Thiệu Hi, tiếp đến là tiểu viện của hai tỷ muội Cẩm Tú và La Y, tiểu viện nhỏ nhất bởi vì Nhị phòng ít người nên thường cho Trương di nương ở. Thực ra sắp xếp vị trí như vậy là hơi ngược vì thiếp thất vốn là nên ở tại chính phòng của đông sương, bởi vậy khi La Y từ phòng của Hoàng thị ra ngoài đi qua bán nguyệt môn là đã tới tiểu viện phía đông.

Tiêu gia mặc dù là dòng dõi thư hương nhưng cũng không quá đặt nặng lễ nghĩa thi thư, cũng không đặt tên này nọ cho tiểu viện,

chỉ gọi đơn giản là viện của Đại phu nhân...vv. Riêng viện của lão thái thái theo thói quen vẫn luôn gọi là thượng phòng nhưng trên thực tế thì viện nào cũng đều có thượng phòng.

La Y bước vào tiểu viện nhưng lại không nhìn thấy nha hoàn nào đứng bên ngoài. Di nương chỉ được có một nha đầu hầu hạ làm những việc như quét dọn vẩy nước, nhưng vẫn là nha đầu dưới danh nghĩa của Hoàng thị. La Y đành phải đứng ở ngoài cửa hỏi: “Di nương có rảnh không?”

Chủ tớ Trương di nương ở bên trong nhất thời không nghe ra được là ai bèn tùy ý đáp: “Vào đi.”

La Y vén rèm bước vào, dọa cho bọn họ giật nảy người. Trương di nương mặc y phục thường ngày, mái tóc mới gội còn chưa kịp khô được búi thành một búi lỏng lẻo sau gáy, giật mình từ trên ghế đứng lên, vẻ mặt tươi cười: “Cô nương sao lại tới đây? Là phu nhân có điều gì sai bảo sao?”

Chính bản thân La Y cũng không biết phải ở chung với người mẹ ruột này như thế nào, Trương di nương lại câu nệ như vậy khiến cho nàng càng không biết phải làm sao. Tốt xấu gì Trương di nương cũng là mẹ ruột của khối thân thể này, quả thật là thân cũng không được mà lạ cũng không xong. Còn nữa nha, gặp mẹ ruột của mình liệu có phải hành lễ hay không đây?

Còn may Tứ nhi cũng coi như là cơ trí nói: “Cô nương mời ngồi xuống, để em đi châm trà.”

La Y thuận thế ngồi xuống, gượng cười giải thích: “Mùa xuân trước con vô ý bị ngã xuống nước, bị hoảng sợ một trận, đến khi

tỉnh lại thì không còn nhớ được gì cả. Nếu có gì không đúng kính xin di nương đừng trách móc!”

Trương di nương lúc trước cũng không biết chuyện này, hiện thời nghe thấy vậy liền cảm thấy tâm can tỳ phởi đều xoắn thành một mối, run giọng hỏi: “Vậy hiện thời... không còn gì đáng ngại chứ?”

“Thật sự không sao!” La Y lắc đầu: “Chỉ là không còn nhớ rõ chuyện lúc trước nữa.”

“Vậy thì tốt! Vậy thì tốt rồi!”

Có nhớ lại được hay không cũng không cần phải vội, chỉ cần thân thể khỏe mạnh là được rồi! Đương nhiên, Trương di nương còn muốn hỏi xem nữ nhi cuộc sống hàng ngày có tốt hay không nhưng những lời này nếu như là nói với Cẩm Tú hoặc bất kỳ người nào của Tiêu gia thì có lẽ cũng chỉ được coi là một câu nói khách sáo của những người quen lâu ngày không gặp nhau mà thôi nhưng đây lại là nữ nhi thân sinh của bà, nếu như hỏi như vậy thì giống như là đang hoài nghi mẹ cả chiều cổ không tốt nhưng nếu không hỏi thì bà lại không yên lòng. Trương di nương do dự một hồi, nhất thời khiến cho bầu không khí trong phòng lại trở nên tẻ ngắt.

Cũng may Tứ nhi rất xứng với chức đội viên dập lửa cứu hỏa, liền lập tức tiếp lời: “Di nương, không phải ở Quý Châu người đã mua rất nhiều loại đồ chơi kỳ quái đó sao? Hay là người lấy ra cho cô nương xem một chút?”

La Y như người chết đuối vớ được cọc, cuối cùng cũng tìm được đề tài: “Di nương, ở Quý Châu có nhiều thứ lạ lùng lắm sao?”

Trương di nương cũng phản ứng kịp: “Nhiều lắm! Chỗ đó không có nhiều người Hán, đa phần đều là người tộc Miêu. Ngày thường bọn họ đều chỉ mặc xiêm y Thổ Bố màu đen hoặc xanh không thu hút chút nào, nhưng đến dịp lễ tết hoặc là ngày cưới gả nữ nhi, mọi người liền đem tất cả trang sức bằng bạc ra đeo lên người, khiến cho cả người đều trở lên sáng choang lấp lánh. Hơn nữa xiêm y của bọn họ đều đen sì sì, nếu như không phải cổ tay áo và viền váy được viền bằng một chút chỉ màu thì quả thực rất giống với y phục của người đang phải chịu tang.”

La Y nhìn vị học giả “chủ nghĩa Đại Hán” ở trước mặt mình, khóe miệng co rút nói: “Chắc là do bọn họ không có nhiều tiền bạc.”

Nội tâm La Y một mặt OS một mặt chửi thầm trong bụng “Mịa, người mới vội về chịu tang, cả nhà người đều vội về chịu tang! Kiếp trước lão nương đây là người Động tộc lúc thi vào trường cao đẳng còn được ưu tiên 20 điểm đấy!” Đồng chí La Y hết sức bi phẫn

Trương di nương hoàn toàn không phát hiện ra biểu hiện bất thường của La Y, vui vẻ nói: “Tuy là nói như vậy nhưng tiền bạc của bọn họ hoàn toàn không kém gì chúng ta đâu! Tuy nhiên tiền đó chúng ta cũng không sử dụng được.”

Bà quay đầu lại kêu: “Tứ nhi, người đem những trang sức bằng bạc để trong chiếc rương bằng gỗ sam lớn ở bên kia qua đây cho cô nương xem thử.”

Tứ nhi đào bới ở trong đồng hành lý một hồi không lâu sau bèn đem ra một chiếc rương gỗ, vừa mở ra liền nhìn thấy bên trong đầy ắp nhưng tám vải thêu phong cảnh Động tộc, Miêu tộc cùng với đồ trang sức, trâm cài, vòng tay, khuyên tai. La Y cẩn thận nhìn kĩ, thì ra tầng phía trên toàn bộ đều bằng bạc còn ở phía dưới là bằng

đồng. Trương di nương có chút xấu hổ: “Ta chỉ có một chút đồ như vậy, sợ là không vừa mắt cô nương.”

La Y cũng không nói gì chỉ dùng hành động để chứng minh: “Chiếc lược này thật thú vị hay là di nương tặng cho con đi.” Ách, là rỗng ruột...

Trương di nương vui mừng đẩy chiếc rương về phía La Y: “Nếu như cô nương thích thì cầm cả đi, cầm lấy để thưởng cho người khác cũng được, đó cũng là một cách để biểu thị tấm lòng đấy.”

“Ừm...” La Y túng quần đành phải nói lảng sang chuyện khác: “Di nương đi bằng đường thủy, chắc là cũng đi qua Giang Nam phải không?”

Trương di nương nghe vậy thì hoàn toàn hưng phấn, nhanh chóng kêu Tứ nhi mang tơ lụa, ô lụa, đồ chơi bằng trúc mang về từ Giang Nam đem ra, lại đem ra cả đặc sản của các vùng Giang Tô, Sơn Đông, Hà Bắc. La Y trở mắt nhìn một đồng đồ bày ở trước mặt, nhìn thấy toàn bộ đều là những thứ mà các tiểu cô nương ưa thích thì mắt không khỏi đỏ lên.

“Cô nương đừng khóc, di nương cũng không có vật gì tốt, con đừng chê cười.”

“Con rất thích, tất cả chỗ này đều tặng cho con đi, chỉ là người đừng cười con mặt dày là được.”

Đối với mỗi một người mẹ mà nói thì không có gì khiến cho họ vui vẻ hơn là được con gái yêu cầu làm nũng. Trương di nương quả nhiên vô cùng cảm động, cố nén nước mắt đem tất cả đồ gói thành một bọc lớn đưa cho La Y: “Cô nương trở về đi, thượng phòng sợ là

sắp chuẩn bị truyền dùng cơm. Nơi này của ta cũng không phải là chỗ tốt, về sau... về sau đừng tới nữa, để người khác nhìn thấy sẽ không tốt!”

La Y bất đắc dĩ nhận lấy bọc đồ: “Những đồ trang sức bằng bạc này con cũng không dùng được hay là di nương cứ giữ lấy.” Trang sức có thể đổi thành tiền tiêu a!

“Ta cũng không có chỗ nào cần dùng đến!” Trương di nương cự tuyệt: “Hơn nữa, con cầm những món đồ này cùng chia sẻ với các tỷ muội, những thứ đồ linh tinh này vốn không đáng tiền. Trang sức con cũng đừng giữ lấy cả, lấy ra một nửa tặng cho Nhị cô nương, nói là tấm lòng của ta.”

Nhìn ánh mắt tha thiết của bà, La Y không dám cự tuyệt, cũng không nhẫn tâm cự tuyệt. Tứ nhi liền cầm lấy bọc đồ chuẩn bị đưa La Y trở về phòng.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 5: Đích Thứ...

La Y vốn định trực tiếp trở về phòng nhưng suy nghĩ một hồi lại đi đến phòng của Hoàng thị trước.

Hoàng thị vẫn đang nghỉ ngơi trong phòng, Cẩm Tú ngồi ở trên ghế đọc sách. La Y chọc chọc vào người Cẩm Tú, hai tỷ muội liền cùng nhau đi ra chính phòng. La Y sai Tứ nhi mở bọc đồ ra bày lên trên giường La Hán nói: “Di nương nói, đây là đồ di nương mua ở trên đường đi để cho chúng ta chơi, hôm nay còn chưa có sắp xếp cẩn thận, đợi hôm nào lại mang đến cho tỷ tỷ xem.”

Cẩm Tú cười cười: “Đây là tâm ý của di nương, muội lại kéo cả ta tới làm gì?”

“Của muội cũng là của tỷ a!”

Thấy La Y nói như vậy Cẩm Tú cũng không tiện cự tuyệt, hơn nữa những thứ này tuy chỉ là mấy món đồ chơi nhỏ nhưng rất cuộc cũng không phải là những đồ thường thấy trong kinh thành, Cẩm Tú hiện thời bất quá cũng chỉ mới mười ba tuổi, đang độ tuổi chơi đùa nên cũng không hề khách sáo mà nhận một nửa nhưng trang sức bằng bạc thì một món nàng cũng không động tới.

La Y biết tính cách của Cẩm Tú luôn chu toàn mọi việc nên cũng không miễn cưỡng, dù sao Cẩm Tú là con chính thất cũng không thiếu một chút đồ này của nàng.

Lúc Tứ nhi trở về phục mệnh cũng vừa vặn đúng lúc Hoàng thị tỉnh giấc, La Y đành phải mở gói đồ ra cho Hoàng thị xem qua. Hoàng thị cũng chỉ liếc mắt nhìn qua một chút rồi cũng không để ý đến nữa, bà nhìn gương mặt hưng phấn của hai tử muội nở nụ cười nói: “Quả nhiên tính tình vẫn còn trẻ con, nhìn thấy đồ chơi là không dằn chân đi được. Ta mới nhìn sổ sách, thấy những đồ như thế có khá nhiều, đợi thu xếp xong sẽ chia cho cả hai đứa.”

“Tạ ơn mẫu thân.”

“Ta cảm thấy hơi tức ngực. Nhị nha đầu, con theo ta đi dạo một chút. Tam nha đầu, con mang đồ đạc trở về trước đi, rửa lại mặt mũi rồi qua chỗ lão thái thái sớm một chút cũng tốt.”

La Y sửng sốt, giờ mới nhớ ra là mình vừa mới khóc chỉ sợ mặt mũi hiện giờ có chút khó coi nhất thời liền xấu hổ cáo lui.

*****

La Y trở về viện liền vội vàng chải đầu rửa sạch mặt mũi, thay một bộ y phục khác màu sắc tươi sáng hơn sau đó mới phân phó nha đầu mang đồ đưa sang phòng của Cẩm Tú ở Đông viện

Nàng vừa đi đến phòng của Cẩm Tú liền gặp phải Lý thị, La Y mỉm cười nói: “Ma ma cũng ở đây sao? Vừa rồi di nương mới tặng ta một ít đồ vật, những thứ này là của tử tử, làm phiền ma ma cất kỹ giùm.”

Lý ma ma ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Làm phiền di nương phải nhớ đến rồi.”

La Y cũng lười so đo với bà ta liền quay người rời đi nhưng lại nghe thấy bên trong Lý thị cố ý lớn tiếng nói: “Ta khinh! Ý vào cô

nương tính tình hiền lành cho nên thứ dơ bẩn gì cũng dám đưa qua đây! Cũng không đi mà tự soi gương lại xem mình là loại người gì!”

La Y sắc mặt trắng nhợt, nàng nắm chặt tay đang cố nén lửa giận thì thình lình nghe thấy một tiếng quát to: “Câm miệng! Ở đâu ra loại nô tài càn rỡ như thế!”

La Y ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy Cẩm Tú đang đỡ Hoàng thị tức giận đến phát run đứng ở cửa viện: “Giữa ban ngày ban mặt mà nô tài trong nhà lại dám nhục mạ cô nương! Ta còn chưa có chết đâu!”

Lý ma ma sợ đến run như cây sậy quỳ trên mặt đất không dám nói câu nào

Cẩm Tú nhìn Lý ma ma tức đến muốn thổ huyết, Lý ma ma vốn là nhũ mẫu của nàng nay lại đi khi dễ thứ muội, nếu như giờ nàng mở miệng xin tha cho bà ta thì người khác sẽ nghĩ nàng như thế nào.

La Y tốt xấu gì cũng đã sớm chiều ở chung với Cẩm Tú được mấy tháng nay, vẫn có chút ăn ý: “Mẫu thân xin bớt giận, cần gì phải vì nô tài mà tức giận.”

“Người đâu!” Hoàng thị kêu lên: “Kêu nương tử của Ngô quản sự tới đưa Lý ma ma đi! Nô tài có mặt mũi lớn như vậy Nhị phòng chúng ta chứa không nổi!”

“Mẫu thân, hay là người tạm tha cho Lý ma ma lần này đi!”

La Y cũng không có ngu xuẩn, nàng đã xem qua Hồng Lâu Mộng cũng biết nhũ mẫu đối với các vị tiểu thư, thiếu gia có địa vị như thế nào. Nếu cứ như vậy mà đuổi Lý ma ma đi chẳng phải là sẽ thành đắc tội với tỷ tỷ sao?

“Không cần phải nói nữa, loại nô tài điều ngoa như vậy không phải sẽ làm hư thanh danh của nhà chúng ta sao!”

Lý ma ma sợ đến ngây ngốc. Bà ta là nhũ mẫu của khuê nữ ruột thịt của Nhị phu nhân, tại sao Nhị phu nhân lại vì một thứ nữ do di nương sinh hạ mà không lưu lại chút mặt mũi nào cho khuê nữ ruột thịt của mình kia chứ?

“La Y!”

“Có nữ nhi!” La Y bị Hoàng thị làm cho hoảng sợ.

“Theo ta vào đây!” Dứt lời, Hoàng thị đến một cái liếc mắt cũng không thềm nhìn Lý ma ma liền mang theo hai nữ nhi đi vào chính phòng.

La Y ngoan ngoãn đi theo Hoàng thị vào chính phòng, Hoàng thị vừa ngồi xuống liền hỏi: “Lý ma ma chỉ dâu mắng hòe như vậy đã bao nhiêu lần rồi?”

La Y không lên tiếng, nàng không biết Hoàng thị muốn làm cái gì.

“Con sao lại yếu đuối như vậy!” Hoàng thị tức giận nói: “Bất quá chỉ là một nô tài lại dám nói năng như vậy, con nên nói lại với ta mới đúng nếu không thì cũng phải nói lại với tỷ tỷ của con! Đường đường là một cô nương gia bị nô tài bất kính cũng không dám nói ra, đây còn xứng là cô nương nhà chúng ta sao!”

La Y lòng đầy ủy khuất, nội tâm không khỏi oán trách mẹ cả nói dễ hơn làm.

Hoàng thị nhìn dáng vẻ của La Y, thở dài một tiếng: “Tam nha đầu, con lại đây!”

La Y đi đến bên cạnh Hoàng thị, bị bà kéo tay ngồi xuống bên cạnh, thấy Cẩm Tú vẫn còn đứng thần sắc nàng bắt đầu có chút bối rối.

“Tam nha đầu!” Hoàng thị vuốt ve thái dương La Y: “Ta biết những suy nghĩ ở trong lòng con, con chẳng qua là nghĩ thân sơ, đích thứ khác biệt nhưng con hãy tự hỏi lòng mình xem ta có từng bạc đãi con hay không?”

La Y lắc đầu.

“Lúc ấy con vừa mới tỉnh lại, mặc dù nói là không nhớ được bất kỳ điều gì nhưng lại trở nên ung dung hơn trước nhiều. Ta còn nói với tỷ tỷ con, kinh sợ lần này lại khiến cho con hoàn toàn mất đi dáng vẻ rụt rè nhút nhát trước kia, việc này cũng xem như là trong cái rủi có cái may, không nghĩ tới chưa được vài ngày đã trở về nguyên dạng. Lời nói thật xuất phát từ nội tâm, con mặc dù không phải do ta sinh ra nhưng cũng là lớn lên ở bên cạnh ta, cho dù ta có chút thiên vị tỷ tỷ con đi chẳng nữa thì cũng chưa từng không hề quan tâm đến con, con nói có đúng hay không?”

Hoàng thị cũng không chờ La Y trả lời, tiếp tục nói: “Hôm nay mẹ con chúng ta cùng ngồi xuống thẳng thắn nói chuyện với nhau, có gì đều nói hết ra! Cốt nhục chí thân một nhà thì không nên để có một cây gai đâm ở trong lòng.”

Thấy La Y vẫn im lặng, Cẩm Tú liền nói: “Tam muội, nhưng suy nghĩ ở trong lòng muội nếu không nói ra thì chúng ta làm sao mà biết được?”

La Y vốn cũng không phải là người chịu được ủy khuất, ba tháng nay chịu đựng dày vò tra tấn đã sớm đến điểm giới hạn, nay bị dồn

ép đến mức này liền bất chấp tất cả một hơi không ngừng nói ra: “Các người nhìn thấy ta thì sẽ nhớ đến di nường của ta, sẽ cảm thấy khó chịu không phải sao? Sau đó thì tìm ta gây phiền toái... Ờm, cái kia... Con không phải là nói mẩu thân... Con... con...là nghe người ta nói...!”

Trong đầu La Y oanh một tiếng, tiêu rồi, sao lại đem toàn bộ suy nghĩ trong lòng nói hết ra chứ! Tại sao nàng lại ngu xuẩn như vậy! Nàng là heo, nàng là heo, tuyệt đối là heo mà! Chết chắc rồi! Địch, quả nhiên không phải biến thái trong im lặng thì chính là nảo tàn trong im lặng mà! A a a a a!

“Nha đầu này! Như thế tức là con vẫn tin ta, ngốc nghếch...” Hoàng thị đỡ trán “Ở trước mặt hòa thượng lại đi trách móc lừa thì chỉ có thứ ngốc nghếch như con mà thôi! Sau này nếu như có va chạm với mẹ chồng làm sao tránh khỏi việc đi quỳ Từ đường a!”

Cầm Tú phì cười thành tiếng: “Mẩu thân, người nói xem muội ấy là nghe ai nói a? Người khác nói cái gì thì muội tin cái đấy sao? Thực là ngốc đến đại phu cũng bó tay!”

“Còn ai nữa?” Hoàng thị cũng cười: “Nhất định là do nha hoàn thiếp thân của đại cô nãi nãi nói chứ sao!”

“Hả?” Là ai nói với ai cơ!

“Những tên con cháu thế gia đó chỉ biết trêu chọc mèo, túy sinh mệnh tử, không có một chút ý chí tiến thủ suốt ngày chỉ biết nhìn chăm chăm vào sản nghiệp tổ tiên không buông tha, đừng nói đến chuyện đích thứ ngay cả là cùng một mẹ cũng có thể tranh đến người chết ta sống. Bọn hạ nhân thì ỷ vào mặt mũi chủ nhân, nâng cao đạp thấp không từ bất cứ việc xấu xa nào lại càng khiến cho mọi

việc thêm loạn. Nhà chúng ta há lại thành ra giống như bọn chúng ư?” Hoàng thị dừng một chút, nghiêm mặt nói: “Không nói đến chuyện con chỉ là một cô nương, hồi môn đều là lấy từ quỹ chung, tốt hay không tốt đến khi gả ra ngoài thì cũng coi như thôi. Cho dù con có là con trai có thể đỗ đạt công danh, người được phong cáo mệnh sau này há có thể đến lượt di nương hay sao? Huống chi nhà chúng ta cũng được coi là thư hương môn đệ nếu chỉ bởi vì chèn ép thứ tử khiến cho trong nhà chướng khí mù mịt, sản nghiệp lớn như vậy không phải là để cho người khác được lợi sao? Sau này các con cũng sẽ trở thành chủ mẫu một gia đình, lúc đó mới ngẫm lại được những lời ta nói bây giờ.”

“Vậy nếu trượng phu muốn sủng thiếp diệt thế?” La Y rút cuộc cũng xem như thông suốt.

“Muội cho rằng quan sai đều là thứ bất tài sao? Huống hồ còn có tộc lão, tộc trưởng, chỉ là vài cái thiếp thân còn có thể tạo phản hay sao? An phận hay không an phận chỉ cần bán đi là xong, chỉ là một nô tài đáng giá để lãng phí tâm tư sao?” Cẩm Tú nhin không được mở miệng nói.

La Y chấn động. Mẹ kiếp, đúng là lừa người mà! Cái... cái... cái này... cùng với tiểu thuyết xuyên qua hoàn toàn không giống nhau một chút nào!

Mãi cho đến khi ăn xong bữa cơm đoàn viên ở chỗ của lão thái thái, La Y vẫn còn hốt hoảng, hôm nay đúng quá kích thích rồi! Đến khi tất cả mọi người trở về Nhị phòng, La Y cũng không chú ý đến Cẩm Tú đang kê cận bên cạnh Hoàng thị mà chỉ mơ mơ màng màng trở về phòng của mình, mà giờ khắc này mẹ con Hoàng thị cũng đang nằm ở trên giường: “Chuyện hôm nay con lĩnh ngộ được mấy phần?”

Cầm Tú cười nói: “Mẫu thân tha cho Lý ma ma đi, tốt xấu gì đó cũng là nhũ mẫu của con.”

“Con cảm thấy ta không lưu lại mặt mũi cho con?”

“Có một chút!”

“Nha đầu ngốc, loại ma ma cậy già mà lên mặt như thế không thể giữ lại!”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà! Con cho rằng ta làm thế là chỉ vì muốn xả giận cho Tam nha đầu sao? Con mới là khuê nữ ruột thịt của ta!”

Hoàng thị xoay người đối mặt với nữ nhi nói: “Loại nô tài không biết tôn ti như vậy ngày sau cùng con xuất giá đến nhà chồng còn không khiến cho con đắc tội với người ta ư? Còn nữa, hiện giờ tuy con còn nhỏ nhưng đợi đến khi trưởng thành gả cho người ta, phu quân nạp thiếp, thiếp thất sinh con, chẳng phải bà ta sẽ càng quá phận hơn bây giờ? Nhục mạ đám thiếp thất chỉ là chuyện nhỏ nhưng khiến cho tính nết của con thay đổi mới là chuyện lớn. Nếu thanh danh bị truyền ra ngoài rằng con thích ganh ghét, không hiền tuệ thì nữ nhi của con còn có thể gả cho người tốt được không?”

“Nương! Lý ma ma bất quá chỉ là có chút chấp nết, tốt xấu gì cũng nên để cho bà ấy chút thể diện.”

“Con à, khi con làm mẫu thân thì phải xử lý mọi việc công bằng...! Con nói xem vì sao Lý ma ma lại gây sự với Tam nha đầu? Đó là bởi vì trước kia không thể đối phó với Trương di nương nên mới muốn chèn ép, nhục mạ Tam nha đầu, nhiều năm như vậy tưởng rằng ta không biết sao? Đó là thứ nhất, thứ hai là sau ngày

hôm nay Tam nha đầu nhất định đối với mẫu tử chúng ta một lòng một dạ, tuy rằng nó chỉ là một cô nương cũng không làm nên được việc lớn gì. Ta cũng đã nuôi con bé nhiều năm như vậy ít nhiều gì cũng có chút tình cảm, huống chi dưới gối phụ thân con chỉ có ba huynh muội các con, ai biết được ngày sau con bé có thể “thê bằng phu quý” hay không? Ai biết được tạo hóa của huynh muội các con sau này như thế nào? Làm việc phải lưu lại một con đường, ngày sau có thể sẽ cần dùng tới...!”

“Nương, trong lòng người thật sự không cảm thấy khổ sở một chút nào sao?”

“Làm sao có thể không khổ sở! Nhưng từ lúc phụ thân con bắt đầu nạp thông phòng, người đã vô tình ta liền thôi! Bất quá cũng chỉ là phạm phu tục tử cũng đáng để ta vì hán mà tranh giành, ghen tương ư?”

“Nương, chẳng lẽ trên đời không có nam nhân tốt sao?”

“Có, nhưng cho dù là có thì cũng phải nhìn xem con sống như thế nào. Nữ nhân cần dịu dàng nhưng không thể một chút khí phách cũng không có. Ta dạy cho con một biện pháp ngốc nghếch, biện pháp này cũng chính là do bà ngoại của con dạy ta đó là lấy một tờ giấy đem toàn bộ những chuyện bản thân chịu đựng được lẫn không chịu đựng được đều viết ra. Chuyện gì chịu được thì nhin, không chịu được thì đóng cửa náo, cho dù là dùng lời nói nhẹ nhàng khuyên bảo hay là một khóc, hai nháo, ba thất cổ, biện pháp nào hữu dụng thì dùng biện pháp đó nhưng nhớ kĩ không được để lộ ra dấu vết, không thể náo loạn trước mặt người ngoài, càng không thể để lộ ra trước mặt cha mẹ chồng.”

“Nếu như vậy chẳng lẽ không sợ hấn nói với người ngoài? Chuyện nếu như truyền ra ngoài thì thanh danh của con chẳng phải cũng bị hủy sao?”

“Nam nhân chết vì sĩ diện, ở nhà bị thê tử hàng phục thì làm sao dám lớn tiếng ở bên ngoài!”

“Nương, người chính là hàng phục phụ thân như vậy sao?” Cẩm Tú cười rộ lên.

“Phụ thân con không cần phải hàng phục, ông ấy là một con một sách chính hiệu làm chuyện gì cũng dựa vào tứ thư ngũ kinh, cho nên... mới đắc tội với người ta bị đày tới cái nơi làm ruộng đó!”

“Vậy nam nhân như thế nào mới được coi là tốt?”

“Cái đó còn phải xem số mạng, ai có thể biết được chứ!” Hoàng thị xê dịch đổi lại tư thế thoải mái hơn: “Sau này a, vợ chồng có thể ân ái là tốt nhất còn nếu như trượng phu có con với người đàn bà khác thì con hãy giống như ta nuôi dưỡng Tam muội muội của con vậy. Cần phải biết nhìn người nhìn việc, không phải là nhìn xem người ta chống đối cái gì mà phải nhìn xem người ta làm tốt những việc gì. Con chỉ cần đối nhân xử thế rộng lượng, hào phóng thì chính là con thắng rồi.”

“Vậy nếu như gặp phải loại nuôi ong tay áo thì phải làm sao?”

“Nén giận, dạy dỗ tốt khuê nữ của mình. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn.”

“Nếu như thực sự gặp phải trượng phu muốn sủng thiếp diệt thê?”

“Người như thế không cần phải nuối tiếc, trực tiếp hòa ly*(ly hôn)!”

“Nhưng trong sách nói nữ nhân không thể viết thư hòa ly.”

“Nha đầu ngốc! Thư là do nam nhân viết.”

“Không thể nói là do nữ nhân viết sao?”

“Thiên hạ này là của nam nhân đánh đông dẹp bắc, tin bọn họ, hừ, bản thân chết như thế nào cũng không hiểu rõ...”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 6: Hoàng Thị

Hoàng thị là một nữ nhân mạnh mẽ lại thông minh nhưng lão Thiên gia lại đổ kị anh tài. Sau đêm hôm đó bà liền lập tức đổ bệnh, liên tục sốt cao không thuyên giảm. Người của nhị phòng còn chưa kịp hết vui mừng vì Nhị lão gia vừa mới trở về thì lại một lần nữa lâm vào cảnh hỗn loạn.

Cầm Tú cảm thấy hổ thẹn trong lòng, là do bản thân nàng không quản lý tốt Lý ma ma khiến cho mẫu thân đến nửa đêm vẫn phải bận lòng day dứt. La Y thì lại càng thêm áy náy, Hoàng thị không phải là mẹ ruột của nàng nhưng lại phí nhiều tâm tư dạy bảo nàng như vậy, còn khiến cho bà phải tức giận đến mức ngã bệnh, ngộ nhớ như xảy ra điều gì bất trắc thì cả đời này lương tâm nàng cũng không được an ổn. Bởi vậy nên cả hai tỷ muội đều hết sức tận tâm chăm sóc Hoàng thị, bưng trà rót thuốc vô cùng tỉ mỉ.

Cảm giác khi thành tâm đối đãi so với khi trước chỉ coi Hoàng thị là mục tiêu công việc hoàn toàn không giống nhau. Cầm Tú nhìn thấy những hành động của La Y thì lại càng tin tưởng vào lời của mẫu thân. Hai tỷ muội vốn dĩ đã thân thiết sau khi tiêu trừ một tia ngăn cách ngày đó tình cảm lại càng vững chắc hơn.

Bởi vì chính thể ngã bệnh, Nhị lão gia không thể nghỉ lại ở phòng chính nhưng cũng lại không tiện đến phòng của tiểu thiếp, đành phải cả ngày ru rú ở trong thư phòng khiến cho La Y thiếu chút nữa là quên luôn mặt mũi của người phụ thân này.

Lần này, Hoàng thị bệnh tương đối nặng, người của Nhị phòng đều ngày đêm túc trực ở bên cạnh bà. Ban ngày thì có Cẩm Tú, La Y đến tối thì có Trương di nương, Nhị lão gia cũng suốt ngày đi khắp nơi tìm y hỏi thuốc. Nhị thiếu gia Thiệu Hy cũng muốn giúp muội muội chia sẻ một chút công việc nhưng lời còn chưa kịp nói ra hết thì Hoàng thị đã nước mắt nước mũi ròng ròng kéo lấy tay hắn nói: “Con à, hiện giờ là lúc con học hành khoa cử, nếu như chỉ vì bệnh của ta mà làm trễ nải việc học của con thì ta tình nguyện chờ chết. Con không nghĩ đến ta thì cũng phải nghĩ đến hai muội muội của con, nếu như con ngày sau không kiến tạo được công danh sự nghiệp thì sau này lấy ai ra mặt cho chúng?” Những lời này của Hoàng thị dọa cho Thiệu Hy chạy trốn chết, cũng không dám nhắc tới chuyện này nữa.

Ban ngày mặc dù hầu hạ Hoàng thị rất mệt nhưng mệt mỗi nhất không phải là việc chiếu cố người bệnh mà chính là việc không ngừng có người tới thăm hỏi. Những người có quan hệ gần gũi như tỷ tỷ, tẩu tử của Hoàng thị thì không cần phải nhắc tới nhưng ngay cả Lão thái gia, Lão thái thái, Đại phu nhân, Tam phu nhân phía bên nhà mẹ đẻ Hoàng thị cũng đều tới, còn có cả cữu cữu, a di... từng người, từng người một đều lần lượt tới thăm. Những người thân cận liền trực tiếp mời vào trong phòng, còn lại hoàn toàn đều do hai tỷ muội La Y một tay thu xếp. Những người tới thăm bệnh thấy Cẩm Tú và La Y phối hợp vô cùng ăn ý, giống như là hai tỷ muội sinh đôi thì vô cùng ngạc nhiên, nhất thời khiến cho hiền danh của Hoàng thị và Cẩm Tú vang xa. Vì vậy cho dù Hoàng thị bệnh tình nghiêm trọng nhưng vẫn có người kín đáo đến tìm Lão thái thái dò hỏi, không chỉ về Cẩm Tú mà còn về cả La Y. Chuyện này Hoàng thị cũng không hề có ý giấu diếm, bà chính là muốn để cho Cẩm Tú và La Y biết cái gì gọi là đôi bên cùng có lợi.

Hoàng thị nhân cơ hội này cơ hồ đã nghĩ hết tất cả mọi biện pháp để khiến cho huynh muội ba người bồi dưỡng tình cảm, hiểu rõ thế sự. Đương nhiên, ở trong lòng Hoàng thị, La Y bất quá chỉ là thuận tiện thêm vào nhưng tiểu nha đầu La Y lại ngốc nghếch cho rằng Hoàng thị đối xử với mình vô cùng tốt nên lại càng đào tìm móc phổi, tự mình nấu canh sắc thuốc chăm sóc Hoàng thị càng thêm tận tâm. Trương di nương thấy La Y như vậy thì nôn nóng, muốn khuyên cũng không biết khuyên như thế nào mà không khuyên cũng không được. Chính vì vậy mà giai thoại về sự hiếu thảo của La Y và Cẩm Tú cứ thế được truyền đi khắp cả kinh thành. Những người ngấp nghé muốn đến Tiêu gia cầu thân còn chưa kịp tỏ ý thì phu nhân Lễ Bộ thị lang đã tự mình tới cửa, nói muốn làm mai cho chất nữ của học sĩ Hàn lâm viện khiến cho cả Tiêu gia từ trên xuống dưới đều náo động.

Phải biết rằng phẩm cấp của quan văn ở trong triều cao nhất cũng chỉ tới Hàn lâm. Đối với một gia đình lấy chuyện thi khoa cử làm chỗ dựa như Tiêu gia mà nói thì Hàn lâm chính là một đỉnh núi cao khiến cho người ta phải ngưỡng đầu ngưỡng mộ, chỉ cần có một chút giao tình đã là có thể diện lắm rồi nói chi đến việc kết thân. Huống chi Nhị lão gia chỉ là quan thất phẩm, luận về phẩm cấp thì Hàn lâm học sĩ còn cao hơn ông hai bậc, cửa hôn sự này đối với Tiêu gia tuyệt đối là trèo cao, cho dù người đó chỉ là chất nữ đi chăng nữa thì đó cũng vẫn là trèo cao.

Hoàng thị sau khi nghe được tin vui này bệnh tình không cần thuốc cũng tự thuyên giảm đi phân nửa, ngày hôm sau liền lập tức xuống giường chỉ huy mọi công đoạn chuẩn bị từ việc đánh đồ nữ trang đến chuyện tu sửa phòng ốc, chuẩn bị sính lễ. Chờ đến khi La Y phản ứng kịp thì tam thư lục lễ đều đã được chuẩn bị xong chỉ còn đợi đến ngày thành thân.

Cái này... Không phải là quá nhanh đấy chứ? Hơn nữa càng kỳ quái hơn chính là Nhị lão gia lần này có thể kết thông gia với Hàn lâm học sĩ theo lý thuyết thì ắt hẳn có thể được cất nhắc lên một vị trí trống nào đó cao hơn nhưng phụ thân nàng một chút ý tứ cũng không thể hiện ra ngoài, ngay cả đến Trương di nương cũng luôn trốn ở trong phòng cùng Tú nhi thêu thùa không bước ra ngoài nửa bước.

Cầm Tú và La Y thì ngược lại bận rộn muốn chết. Hoàng thị đột nhiên hoàn toàn buông tay tất cả, mọi việc ở trong Nhị phòng đều dựa vào hai tỷ muội La Y giải quyết hơn nữa lại còn phải giúp đỡ chuyện hôn sự của Thiệu Hi khiến cho La Y mỗi ngày đều mệt mỏi đến mức nằm xuống liền ngủ như chết, quả thực còn khủng bố hơn so với thời điểm nàng thi tốt nghiệp.

Càng gần tới tháng chạp thì trong nhà lại càng rối ren bởi vì lúc Thiệu Hy đón dâu cũng chính là lúc chuẩn bị mừng năm mới. Tục ngữ nói càng vội thì việc càng nhiều, bên này mọi người còn đang thương lượng chuyện nấu cháo cúng vào mùng 8 tháng chạp thì có người hầu vào báo: “Hồi phu nhân, ngoài cửa có bà mối cầu kiến.”

La Y đang thu lại danh sách những thứ cần phải chuẩn bị nghe thấy thế thì không khỏi ngẩng đầu lên. Bất quá, Đại phu nhân chắc chắn sẽ không để cho các cô nương còn chưa xuất giá nghe những chuyện như vậy, liền phát tay một cái đuổi các nàng trở về phòng.

La Y trở về vừa mới ngồi xuống đã nghe thấy bên ngoài tiếng Đại phu nhân mang theo đám nha hoàn đi về phía phòng chính Nhị phòng. Hai vị phu nhân thì thăm với nhau cả nửa ngày trời sau đó lại vội vàng vàng vàng rời đi.

La Y bám dính lấy Cẩm Tú nói: “Ha ha, mọi người biết rồi! Nhất định là có phu nhân nhà ai coi trọng Nhị cô nương hiền lương thực đức của chúng ta rồi!”

“Xì, tại sao mọi người không nói là coi trọng Tam cô nương?” Cẩm Tú đỏ mặt cũng không quên phản kích.

“Cái này còn phải nói sao, trường ầu có thứ tự!”

Chuyện này còn có ai là không hiểu rõ chứ cho nên tất cả mọi người đều cười nhìn Cẩm Tú khiến nàng thật sự chịu không nổi liền trốn vào trong phòng đóng cửa lại. Ở bên ngoài, đám nha đầu, bà tử thoáng chốc đều cười lên rần rần.

Đáng tiếc lúc này ở giữa chính phòng, Hoàng thị cầm tờ canh thiếp của đối phương vừa đưa đến, trầm mặc phát tay cho tất cả hạ nhân lui ra sau đó ngồi im không nhúc nhích trên ghế ngẩn ngơ cả một canh giờ, cuối cùng lại ra lệnh mời Nhị lão gia đến cùng nhau thương lượng đến tận trưa. Trong lòng La Y dâng lên một loại dự cảm bất an, chẳng lẽ lại có vị vương gia đoạn tụ nào đó coi trọng tỷ tỷ sao?(vãi cả tưởng tượng=))

Cẩm Tú có vẻ như cũng phát hiện được ra điều gì đó, trong lúc nhất thời Nhị phòng liền lâm vào bầu không khí yên tĩnh quỷ dị. Đêm hôm đó, chính phòng sáng đèn cho mãi đến tận canh ba mới thấy tắt, La Y lại càng có chút lo sợ không yên, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện thứ nữ làm thiếp trong truyền thuyết? A phi, đồng ngôn vô kị*, không tính! Cho dù giả cho một người bán thịt heo cũng còn tốt hơn là làm thiếp, Tiêu gia chắc cũng không đến nỗi tà ác như vậy. Bỏ đi, không nghĩ nữa, có nghĩ tiếp cũng vô dụng, ngủ cái đã!

*đồng ngôn vô kị: lời trẻ nhỏ thì không kiêng kị.

Ngày kế, La Y theo thường lệ đến chính phòng thỉnh an. Bởi vì Hoàng thị bệnh nặng tiếp đến lại phải bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ của Thiệu Hi cho nên Lão thái thái đặc biệt miễn cho Nhị phòng sớm chiều đều không cần phải tới thỉnh an.

Lúc này trong chính phòng, Hoàng thị giường đôi mắt thâm quầng nhìn Cẩm Tú không nói lời nào, một lúc sau liền cho tất cả mọi người lui xuống chỉ lưu lại một mình Cẩm Tú.

Hoàng thị lại suy nghĩ một chút cuối cùng quyết định gọi La Y trở lại, La Y nghĩ thầm trong bụng: kịch hay tới rồi đây! Quả nhiên, Hoàng thị thở dài một hơi rồi nói: “Hôm qua, bà mối đã đến đây đưa bái thiếp!”

“Mẫu thân, có rắc rối gì sao?” Vì đề cập đến hôn sự của Cẩm Tú nên La Y đành phải xuất mã.

“Là cháu của Hộ bộ Thượng thư, năm ba mươi một đỗ Thám hoa, là Giám sát Ngự sử Phạm Thế Tuấn.” Hoàng thị trực tiếp nói ra thân thế, danh tính của đối phương.

“Rất được nha, mẫu thân là đang lo lắng, sợ chúng ta trèo cao sao?”

Thám hoa a, rất ngầu nha! Hơn nữa còn là Ngự sử nghề nghiệp vững chắc, trừ bỏ hôn quân ra thì ai cũng không dám coi thường. Tốt! Rất tốt! Nhưng... vị Ngự sử đại nhân này liệu có hay không quá... “Nho gia”? La Y liên tưởng đến Hải Thụy* liền đột nhiên rung mình một cái.

*Hải Thụy là một vị quan nổi tiếng Trung Quốc trong thời nhà Minh. Tên ông đã đi vào lịch sử như là một mẫu người trung thực và

liêm chính và hình ảnh của ông đã nổi lên như là một nhân vật lịch sử quan trọng trong thời kỳ Cách mạng văn hóa.

Hoàng thị lắc đầu: “Hắn nhậm chức đã được năm năm, năm nay hai mươi chín tuổi!”

“...”

“Có điều Phạm gia gia phong trước nay đều thanh liêm, chính trực... không cho phép nạp thiếp... người nguyên phối trước kia chỉ sinh được một nữ nhi năm nay tròn mười một tuổi... trên không cần hầu hạ mẹ chồng... con gả đến đó liền coi như là đương gia...”
Hoàng thị do dự nói.

La Y biểu tình khóc thét, đây đúng là một cửa hôn nhân xoắn quảy. Người ta thường nói kẻ mấu không dễ làm nhưng người này lại chỉ có một nữ nhi mười một tuổi, nói cách khác cho dù có khó thì bất quá cũng chỉ hai ba năm, ít nhất còn dễ dàng hơn so với hầu hạ mẹ chồng. Nhưng nếu như nói rất tốt thì cũng không thỏa, dù sao Cẩm Tú cũng là trưởng nữ chính xuất của Nhị phòng nay lại phải đi làm vợ kế của một người góa vợ, giỡn chơi sao, hưởng chi người này lại hơn Cẩm Tú những mười sáu tuổi. Có điều đối phương lại là người tiền đồ vô lượng, so ra vẫn là Tiêu gia với cao. Theo La Y nghĩ, nếu không thì cứ cự tuyệt đi, Cẩm Tú năm nay chỉ mới mười ba, vội gì chứ, cứ tìm một gia đình nào đó đơn giản một chút không tốt hơn sao?

“Tú nhi, con tự mình xem xem.” Hoàng thị cũng không có chủ ý.

“Chuyện hôn nhân đại sự nào đến lượt con quyết định.” Cẩm Tú xấu hổ đỏ mặt.

“Quy củ tuy là như vậy nhưng ta cũng muốn để cho con vừa lòng, như vậy cuộc sống sau này mới có thể hòa thuận.”

“Vậy xin do cha mẹ làm chủ!”

“Không bằng hỏi qua ý kiến của tổ mẫu?” La Y đề xuất.

“Hôm qua, phụ thân con đã tới hỏi qua, tổ mẫu con nói được, tuy là danh phận có thiếu một chút nhưng cuộc sống sau này có thể không cần lo nghĩ tới.”

“Nhưng người đó lớn hơn tỷ tỷ rất nhiều tuổi a!” La Y bắt đầu bới lông tìm vết.

“Lớn một chút sẽ chiều chuộng tỷ tỷ con.”

Được rồi, bạn học La Y chịu thua rồi!

“VẬY... ta đáp ứng, con thấy thế nào?” Hoàng thị hỏi Cẩm Tú.

Cẩm Tú do dự một chút, hỏi: “Tam muội muội...?”

“VẬY còn nhân phẩm của người đó thì thế nào?” A di đà Phật, La Y cuối cùng cũng nhớ tới vấn đề này.

“Tất nhiên là vô cùng tốt.” Hoàng thị nói: “Hắn vốn là họ hàng với tẩu tử bên nhà mẹ đẻ của ta cho nên cũng coi như là biết rõ con người hắn từ nhỏ tới lớn.”

Còn không phải vậy sao! Người đó lớn hơn Cẩm Tú những mười sáu tuổi, so ra thì chắc cũng không kém hơn Hoàng thị bao nhiêu, chẳng trách mẫu thân đã qua đời.

“Vậy thì đáp ứng đi!” Cẩm Tú thản nhiên nói, đối với nàng mà nói thì giả cho ai mà chẳng là giả. Nàng vừa nhìn cũng biết mẫu thân tâm đã động, nếu như nàng không đồng ý tất nhiên mẫu thân sẽ cự tuyệt thể nhưng một cô nương được nuôi dưỡng trong khuê phòng không hiểu thế sự như nàng thì biết cái gì chứ?

Hoàng thị cười cười, việc này coi như đã định xong khiến bà thờ phào một hơi nhẹ nhõm. La Y thấy Hoàng thị rõ ràng tiều tụy đi không ít, người lớn tuổi quả nhiên không chịu được lời cự tuyệt a!

Những chuyện sau đó cũng vô cùng thuận lợi, bên này chuẩn bị đón dâu, bên kia thì vội vàng trao lễ vật đính hôn hẹn chờ đến khi Cẩm Tú cập kê thì sẽ thành thân, hiện tại chỉ là chuẩn bị hôn thư mà thôi. Hoàng thị lại thừa dịp thân bằng hảo hữu lui tới mật thiết thuận tiện đem tin tức về La Y truyền ra ngoài. La Y chỉ biết khóc thét ở trong lòng, nàng chỉ mới mười hai tuổi thôi được không hả? Mười hai, là mười hai đó! Còn chưa có tốt nghiệp tiểu học đâu! A a a a a a!

Một năm này trôi qua cũng không được tốt lắm. 24 tháng Giêng là ngày mà Nhị thiếu gia Thiệu Hi đón dâu hiển nhiên là ngày vô cùng quan trọng. La Y là lần đầu tiên trôi qua lễ mừng năm mới ở cổ đại nên hoàn toàn không hiểu rõ tình huống, muốn tìm một người để hỏi thì ai nấy cũng đều bận rộn, Trương di nương cũng bận cùng Tú nhi thuê thùa. La Y cứ thế mơ mơ màng màng mà qua năm mới, sau bao ngày chờ đợi rốt cuộc cũng đến ngày đón dâu.

Hàn lâm học sĩ địa vị tuy cao quý nhưng lại là quan thanh liêm cho nên vị tẩu tẩu này của La Y cũng không có bao nhiêu hồi môn. Theo tin tức bát quát mà La Y nghe được thì hồi môn của vị tẩu tẩu này bao gồm 48 mẫu ruộng tốt, thêm 30 mẫu ruộng núi, cũng không đáng giá bao nhiêu nhưng ở kinh thành ruộng tốt không dễ có được

nên như vậy cũng được xem là hiếm có rồi, y phục quần áo cũng không nhiều lắm.

Như vậy xem ra Tiêu gia cũng thuộc hàng gia đình giàu có, đồ cưới của các cô nương trong nhà từ quỹ chúng xuất ra là hai ngàn hai trăm lượng, còn lại là do phụ mẫu dùng vốn riêng để bổ khuyết. Bất quá nàng chỉ là thứ xuất, ước chừng nhiều nhất cũng chỉ có thể được từ ba đến năm trăm lượng đã là không tệ rồi. Bởi vì nguồn thu của Nhị phòng bọn họ chủ yếu là dựa vào điền sản cho nên cũng thua thiệt hơn so với các chi khác, còn nếu như chỉ trông vào bổng lộc của Nhị lão gia thì đã sớm chết đói từ tám trăm năm trước rồi.

Sau khi hôn lễ náo nhiệt kết thúc, La Y lấy quà gặp mặt của tẩu tử cho nàng ra xem, là một đôi liễn đối hoa mai đúc bằng vàng nén, xem ra vị tẩu tử này còn giàu hơn nàng nghĩ. La Y cất đồ vào rương rồi ném mình lên giường, từ khi nàng xuyên qua tới nay chớp mắt đã được hơn nửa năm. Gần hai trăm ngày mà không có được vài ngày yên tĩnh, thật vất vả mới chờ được đến ngày ca ca thành thân, rốt cuộc nàng cũng có thể nghỉ ngơi được rồi. Đúng là... mệt chết người ta! Không ngờ làm một cô nương đại gia khuê tú lại là một công việc tốn nhiều thể lực như vậy! Ngủ thôi, ngủ thôi! Mệt chết a!

“Choang!” Bên ngoài đột nhiên vang lên âm thanh giòn tan của đồ sứ rơi vỡ khiến La Y nhảy dựng lên kinh hãi, nàng liền nghe thấy có tiếng người hét chói tai: “Mau, mau, có ai không? Phu nhân thổ huyết rồi!”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 7: Tang Mẫu. .

Edit: Hắc Phượng

Máu trên vạt áo Hoàng thị nhìn mà thấy ghê người, khuôn mặt dưới lớp son phấn che giấu nổi lên màu xanh làm người ta hít thở không thông. Làm một trạch nữ xuất thân đại học trong nhà không sóng không gió, không xác định mẹ cả có phải cách tử vong không xa hay không, chỉ là bản năng có một loại dự cảm rất không tốt!

Cầm Tú canh giữ ở bên giường, nhìn mẫu thân hôn mê thương tâm muốn chết. La Y cũng một mặt trắng bệch, không phải không thừa nhận, nàng đối với Cầm Tú có rất mạnh chim non tình tiết, không đề cập tới Hoàng thị hằng ngày chiếu cố nàng thế nào, chỉ nhìn đây là mẹ ruột Cầm Tú, nàng không nhìn được khổ sở. Nhị lão gia và Thiệu Hi ngồi ở bên ngoài, toàn bộ chung quanh nhị phòng truyền đề nén tiếng khóc lóc nhỏ. Nhị tẩu Vu thị đứng ở một bên, hận không thể ẩn khuất thân hình của mình. Nếu nói có cảm tình với mẹ chồng không ở chung vài ngày này thì đó là nói mò! Nhưng nàng mới gả lại đây vài ngày thôi, bà bà cứ như vậy, người không biết còn tưởng rằng mệnh nàng cứng rắn khắc người ta đấy!

Không biết qua bao lâu, Hoàng thị mới từ từ tỉnh lại. Dưới ánh nến mờ nhạt, nhìn thân nhân một phòng chung quanh, gian nan muốn đứng lên. Thị tì Đoạn ma ma tay mắt lạnh lẽo kéo một phen, lại đặt ở phía sau một cái đệm dựa, biểu tình Hoàng thị mới hơi hơi buông lỏng một chút.

“Đại phu nói như thế nào?” Hoàng thị hỏi lạnh nhạt.

Phòng trong không một người dám đáp lời.

“Haiz!” Hoàng thị thở dài: “Hộc máu rồi... Các người trực tiếp nói cho ta, có phải bệnh lao hay không?”

“Không phải!” Đoạn ma ma nói như đinh đóng cột.

“Quả thật không phải ư?”

“Không phải, chính là...” Đoạn ma ma che miệng nghẹn ngào, chính là phổi không được...

Hoàng thị không hỏi tới, chỉ nhàn nhạt nói câu: “Các người cứ thương tâm thế này, ta chết không nhắm mắt!”

Thiệu Hi vội nói: “Thân thể sinh ra, chịu ơn cha mẹ, không dám có thương tích!”

Hoàng thị nghe nói như thế, phảng phất như bị rút đi tất cả khí lực, mềm yếu dựa vào ở đầu giường: “Con có thể nghĩ như vậy... Ta an tâm.”

Nhắm mắt dưỡng thần một trận, thanh âm lại rõ ràng không bằng vừa rồi, suy yếu hỏi: “Lão gia đâu?”

Nghe được thanh âm Hoàng thị, Nhị lão gia vội vàng đi đến bên giường: “Ta ở đây!”

“Lão gia...” Hoàng thị rưng rưng nói: “Ta không được rồi... Ta ông vợ chồng một hồi, chung đặng thì ít mà xa cách thì nhiều, là ta xin lỗi ông!”

Nhị lão gia nháy mắt như già đi mười tuổi: “Ta xin lỗi bà mới đúng! Là ta cổ hủ, mới một một mình bà đau khổ chống đỡ gia nghiệp. Là ta chất phác không được niềm vui, mới một bà ở bên cạnh mẫu thân từng bước gian nan. Thực xin lỗi...” Nhị lão gia môi run rẩy: “Thụy Nương, là ta thực xin lỗi bà!”

“Lão gia!” Hoàng thị ghen ngào nói: “Nghe được lão gia nói lời này, ta chết cũng không hối tiếc!”

“Đừng nói nữa!” Nhị lão gia tùy tay vừa lau mặt: “Đừng nói nữa! Ta nhất định mời danh y đến chữa khỏi cho bà!”

Hoàng thị lắc đầu: “Ta sớm biết thời gian không còn nhiều, mới vội vàng cho Thiệu Hi cưới nàng dâu.” Xoay mặt tìm được phương hướng Vu thị: “Con mới gả lại đây... Lại đã phải thủ... Ba năm hiếu... Đừng trách ta!”

Vu thị hung ác nhéo bản thân mình một phen, xuất ra một hàng lệ: “Nàng dâu không dám, bà bà nhất định sống lâu trăm tuổi!”

Hoàng thị thâm đạm cười: “Chỉ là lời nói gạt người thôi.”

Lại nói: “Cầm Tú đã định ra rồi một nhà như vậy, cho dù giữ đạo hiếu ba năm, cũng sẽ không đổi ý! ... .. Khi đó cô nương nhà đó cũng nên gả đi, con gả đi... Giống như người vợ cả kia, con lại có chút quyết đoán, ta nhất định không phải lo lắng cho con!”

Cầm Tú gắt gao cắn môi, cố nén không khóc. Nàng rút cuộc biết vì sao mẫu thân dễ bụng với việc hôn nhân làm vợ kế như thế, thì ra là thế, thì ra là thế... Tang phụ trưởng nữ không cưới! Mẹ... Mẹ... Người giấu giếm con thật khổ!

Hoàng thị nhắm mắt lại, lại nghỉ ngơi một trận mới nói: “Ta chỉ lo, là Tam nha đầu!... Người lại ngốc! Lại không cương tính! Nô tài cũng có thể cưỡi lên trên đầu! Đáng thương con của ta ơi... .. Là ta không thể chịu... Khụ, khụ... Không kịp định được một mối hôn nhân tốt cho con. Con bảo ta làm sao có thể yên tâm đây?” La Y mắt đau xót rớt rơi lệ. Tuy rằng chỉ chung sống ngắn ngủn nửa năm, nàng lại thật sự không cam lòng. Trong nhà này, phụ thân hàng năm đi xa, ca ca gặp mặt thì ít. Hằng ngày chứng kiến, tổ mẫu rõ ràng càng coi trọng cháu gái con vợ cả, Đại bá mẫu coi nàng như không tồn tại, Hoàng thị hiển nhiên ôn nhu hiền lành rất nhiều. Chính là tỷ dòng chính, cũng không giống đại tỷ Uyên Văn, trong mắt chỉ thấy muội muội con vợ cả. Ở trong thế giới xa lạ này, một trường bối như vậy qua đời, La Y là thật tâm khổ sở. Huống chi nữ chủ nhân kế tiếp nắm giữ đại quyền sinh sát nàng, ai biết là dạng người gì chứ?

Đến tận đây Hoàng thị sinh mệnh, chính thức tiến nhập thời gian đếm ngược. Nhị phòng người đến người đi xuyên qua không thôi, nhưng lại không thấy có một chút náo nhiệt nào. Nhà mẹ đẻ Hoàng thị chỉ là một ít nhà được vào thăm, ngoại trừ Hoàng lão thái gia, vài vị cữu lão gia ra thì không ai có tư cách vào thăm. Bởi vậy cũng coi như thanh nhàn, mang theo từng người con cái nàng dâu ở Tiêu gia tiểu viện, để tiện mỗi ngày lại đây thăm hỏi. Mọi người khó nén vẻ mặt bi thương, đại thái thái, Nhị thái thái, cùng với lớn nhỏ trong nhà bà ngoại đều một ngày lại đây vài lần. Nghe Hoàng thị nói câu giống như di ngôn, lão thái thái cũng không nhịn được rơi lệ.

Lão thái gia cũng đã tới một lần, đứng ở ngoài viện hỏi lão gia, không có tiến vào trong. La Y biết là lễ pháp có hạn, chỉ là lão nhân này nàng cảm thấy rất xa lạ. Ông nội cực độ trọng nam khinh nữ. Dường như nhị phòng chỉ có một đứa bé là ca ca, khiến nàng con một mình châu này từng đã ngàn kiểu trăm sủng có chút bất mãn.

Nhưng lão thái gia cực hài lòng người con dâu Hoàng thị này, đối với con dâu, lão không giống lão thái thái bất công lão đại lão Tam như vậy. Con dâu hiền phạm tam tông tứ đức này thành như thế này, lão thái gia càng đau lòng cho thứ tử, sợ là chẳng còn nữ nhân tốt như vậy bởi con của lão đi hết cuộc đời.

Mọi người đều có tâm tư, thương hại, đau lòng, bày biện ra khuôn mặt, không chỗ nào không phải là gắt gao sụp đổ cùng dây cung. Không thể nói trước cái đó bỗng “Bốp” một tiếng đứt dây! La Y tinh thần dị thường phấn khởi, nàng biết đây là bởi vì quá mức khẩn trương. Đã mấy ngày không nghỉ ngơi tốt, cho dù không đến lượt nàng cũng không ngủ được. Cùng Cẩm Tú ngủ ở trong phòng bên cạnh Hoàng thị, hai người liên tiếp lăn qua lộn lại, lại ảnh hưởng lẫn nhau, càng không có cách nào nghỉ ngơi. La Y đành phải ôm chần chạy đến trên giường đi ngủ, kết quả cũng không khá hơn chút nào. Đây là lần đầu tiên nàng thấy cách tử vong gần như thế! Những năm tháng trước đây, tối đa cũng chợt nghe thấy người già nhà nào đó không còn, có xem qua vài lần người khác làm tang sự từ rất xa.

Nàng không biết đối mặt người chết sẽ có đè nén mãnh liệt như thế, không gian như bị bóp méo! Khiến ngực nàng giống như chặn bông vải không thở nổi. Nhìn Hoàng thị ho ra máu, ra mồ hôi trộm, một người cư nhiên có thể gầy thành như vậy!! Thật giống như dầu trong ngọn đèn kia, từ từ, từ từ, chịu đựng, càng ngày càng ít... Cho đến khi biến mất không thấy gì nữa. Có đôi khi La Y nghĩ, gian nan chịu đựng như vậy, còn không bằng... Chết đi...

“Cô nương!” Nhũ mẫu Dương thị nhẹ nhàng gọi một câu.

La Y giật mình một cái mở mắt ra: “Chuyện gì?”

“Phu nhân cho mời!”

La Y lộp bộp một chút, xoay người đứng lên, không ngờ trước mặt bỗng tối sầm! Dương ma ma dùng sức đỡ lấy: “Cô nương!”

“Ta không sao!” La Y lắc đầu, mạnh mẽ vùng mình tỉnh lại. Nhìn Cẩm Tú tóc còn nhón nháo lộn xộn đi nhanh, cũng vịn Dương ma ma đi ra ngoài.

Hoàng thị giống như mấy ngày trước dựa vào đầu giường, cố hết sức mở mắt, lại nhắm lại, từ từ hô hấp. Nghĩ đến còn chuyện chưa nhắn nhủ, cố gắng chống từng miếng từng miếng ăn bát súp trong tay Đoạn ma ma. Không ngờ mới uống vài ngụm lại ngất đi. Thời gian dường như tĩnh lại.

La Y nhìn trời bên ngoài, dần dần lộ ra mặt trời, thân thể đã đông lạnh không cảm giác. Tiếng trống sáng sớm giải trừ lệnh cấm đi lại ban đêm, một chút, một chút, gõ trong lòng.

Người nhà mẹ đẻ Hoàng thị đã cùng nhau chạy tới, trong phòng tràn đầy người. Hoàng thị mới từ từ lại mở mắt. Lúc này đây lại nói không ra lời, run rẩy chỉ vào hộp trang điểm trên bàn. Đoạn ma ma nhanh chóng cầm đi qua mở ra, chỉ thấy trong hộp ba lá thư, phân biệt viết Thiệu Hi, Cẩm Tú, La Y. Mọi người liền biết là phân chia đồ cưới của bà.

Hoàng thị thở hổn hển hai cái, nhìn nhìn Nhị lão gia, lại đột nhiên thò tay bắt lấy tay Thiệu Hi, khàn khàn lại gian nan gọi: “Muội... Muội...” Lập tức hai mắt trợn mắt, mắt hơi thờ, tay vẫn còn chỉ vào phương hướng Cẩm Tú và La Y.

La Y cũng không nhìn được nữa, hai chân mềm nhũn quỳ trước giường, trong cổ họng mắc kẹt một chữ không phát ra được. Nàng đã từng cho rằng loại sinh vật mẹ cả này, tồn tại là vì ngược đãi thứ

nữ tử; đã từng cho rằng cho dù mẹ cả cũng chỉ là về mặt mũi thôi; đã từng cho rằng làm thứ xuất duy nhất của nhị phòng, nàng chính là cái đỉnh trong mắt cái gai trong thịt mẹ cả! Cho dù về sau bởi Hoàng thị cẩn thận dạy dần dần buông ra nội tâm, nhưng ở trong thế giới xa lạ này, cảm tình là có hạn, nhiều hơn là kính ý và cảm kích mẹ cả, cùng với... bâng hoàng với mắt đi che chở. Nàng chưa từng nghĩ tới Hoàng thị là một người thiện lương như vậy, chưa từng nghĩ tới đến lúc này còn bắn khoăn nàng! Ngày đó lưu cho nàng phen phê bình kia, cũng thành từ ngữ đẹp nhất tốt nhất từ khi nàng đi đến thế giới này.

La Y dùng thanh âm nhẹ nhàng hô một câu chỉ có mình mới nghe được: “Mẫu thân...”, rồi sau đó phun khóc lớn lên. Một tiếng khóc thảm này, giống như là chốt mở khởi động, trong viện nhị phòng nhất thời khóc làm một đoàn.

Không biết qua bao lâu, trong mơ màng, chỉ cảm thấy một đôi tay có lực nâng bản thân mình nâng lên, buông xuống. Mơ hồ nhìn thấy tay áo màu xanh nhạt của Cẩm Tú, an tâm hôn mê bất tỉnh.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 8: Di Sản .

La Y phát sốt cao! Vốn bởi rơi xuống nước chưa hoàn toàn khang phục thân thể, dưới đả kích liên tiếp rất cực hồng mắt. Đương nhiên thương tâm chỉ là một phương diện, đã trải qua đủ loại, tôn trọng và kính yêu mẹ cả đã lên tới một độ cao khó có thể hình dung, nhưng đây dù sao không phải mẹ ruột sinh dưỡng nàng hai mươi năm. Đại khái tựa như thân cô cô, đủ yêu thương đủ ôn nhu, xảy ra chuyện gì sẽ rất khổ sở, khóc tê tâm liệt phế, nhưng tuyệt đối không có khả năng giống Cẩm Tú đau xót muốn chết như vậy. Bởi vậy nguyên nhân La Y bệnh nặng căn bản ở chỗ mệt. Từ lúc xuyên qua tới thế nhưng chỉ được có vài ngày lành, tức là mấy ngày còn tưởng rằng mình là dòng chính nữ. Khi đó nghĩ tùy tiện vãn vãn, bất cứ lúc nào, mẹ ruột của mình cũng không muốn tin tưởng nữ nhi biến mất, chỉ cần nàng không quán lấy mẫu thân tạo phản, sẽ không có khả năng bị coi là quái vật mang đốt, sở dĩ căn bản không vội, còn nữa cũng muốn có phải có thể trở về hay không. Tuy rằng dựa theo kinh nghiệm tiểu thuyết đến xem, trăm phần trăm không có khả năng, đương nhiên nếu vượt qua bốn bốn tám tám lại là chuyện khác. Tiếp theo ngày ở cổ đại còn chưa bắt đầu thích ứng thì mẹ cả bị bệnh. Chăm bệnh, đây tuyệt đối là chuyện vất vả. Mặc dù có nha đầu bà tử, nhưng Cẩm Tú nhớ thương mẹ ruột, hễ là cần phải trải qua tay. La Y bị dẫn đường, từ đầu quên không biết có thể giao cho người khác = =|||. Huống chi ở hiện đại, điều kiện gia đình cũng rất khá, nhưng không khá đến mức ở đại học mua phòng ở thuê bảo mẫu gì đó, sở dĩ hằng ngày giặt quần áo chăn nệm, dùng nồi cơm điện

vụng trộm hấp một ít đồ, tự lực cánh sinh đã quen, tôi tớ cũng bị hoa lệ lệ biến thành chim lượn mây bay. Đương nhiên xem ở trong mắt mọi người, quả thực là cảnh giới sùng bái Hoàng thị lại đề cao nhất, đặc biệt đối với La Y này Trương di nương có chút như có như không áy náy, không khỏi có chút trốn, quần chúng vây xem không rõ chân tướng càng cảm thấy Hoàng thị có thủ đoạn. Trái lại không khỏi làm cho Thiệu Hi Cẩm Tú có chút đau lòng, lòng người hướng thiện, rất nhiều khi chỉ cần có một phương đưa ra cảnh ô liu, một phương khác sẽ tiếp đất an toàn. Người thực sự đối đãi mẫu thân ta, ta tự nhiên cũng đối đãi thực với người, hướng chi lễ pháp đã dạy, bọn họ vốn là ba người huynh muội thân ái, cái này một giày vò, Thiệu Hi và Cẩm Tú xem như hoàn toàn dứt bỏ sự thực La Y không cùng một mẹ với họ.

Vu thị là người thức thời, trông coi cẩn thận, một mặt vì La Y tìm y hỏi thuốc, một mặt khác nhìn chăm chăm Cẩm Tú mặt đang xám trắng, im lặng quỳ gối trước linh đường. Sự tình đều là như thế này, chỉ cần người làm, hoặc nhiều hoặc ít sẽ cho người ta cảm giác được. Tỷ như Thiệu Hi âm thầm gặt đầu – – nàng dâu này hiền lành, không hổ là gia giáo nhà Hàn Lâm. Ngày sau nhất định phải kính trọng chút, vài đại nha đầu từ nhỏ bạn kèm, ừm... Tìm ngày rồi đuổi đi.

Đợi cho La Y đứng lên đã qua cúng tuần. Chao đảo đi đến linh đường dập đầu, nhìn thấy Cẩm Tú thương đau muốn chết, cũng đau buồn theo.

Một đôi giày màu xanh ngừng ngay trước mắt, Cẩm Tú và La Y không khỏi ngẩn đầu. Chỉ thấy nam tử đồ tang kia mặt lộ vẻ không đành lòng, nhẹ nhàng nói: “Chớ khóc, bi thương thành thế này, sao

có thể an ủi được mẹ nàng trên trời có linh thiêng?” Nói xong cũng không chờ các nàng phản ứng, bước nhanh rời đi.

Đoạn ma ma lặng yên nói ở bên tai Cẩm Tú: “Đó là cô gia.”

“Duy Tài huynh quá mức thương hương tiếc ngọc!” Bạn tốt Dư Duyệt An đi tới trước mặt Phạm Thế Tuấn chấp tay một cái.

“Uẩn Tú huynh sao cũng tới đây”

“Hoàng thị phu nhân chính là biểu tỷ dì của ta.” Dư Duyệt An đáp lại.

“Thì ra là thế!”

Dư Duyệt An thở dài: “Người căn bản không có nội quyền* chủ trì việc bế núc, hiện thời lại phải đợi ba năm.”

*nội quyền: vợ

“Không sao, việc này lúc nghị thân đã biết.”

Dư Duyệt An cả kinh: “Chỉ giáo cho?”

“Người cũng biết nội tử mất không tới hai năm, gia mẫu ta cũng quy tiên rồi. Nữ nhi của ta kia thủ liên năm năm hiếu! Giống như nhạc mẫu Hoàng thị lo lắng, ta cũng sợ nó ngày sau khó mà nói thân.”

“Vậy thì càng nên sớm thành thân mới đúng!”

“Trong lúc nhất thời tìm đâu được?” Phạm Thế Tuấn lắc đầu: “Ta ngẫu nhiên nghe thấy có người nghị luận nhạc mẫu hiền danh mới động tâm tư cầu hôn. Ngày đó nhạc mẫu cũng không gạt ta, sớm

nói rõ với bà mối, thứ nhất nữ nhi còn nhỏ ít nhất phải giữ đến cập kê, thứ hai nàng sợ cũng... Tóm lại thời gian cũng không sai biệt lắm.”

“Chỉ là này... Cùng ngày sau chắt nữ làm mai...?”

“Hãy nghe ta nói, mặc dù giữ đạo hiếu ba năm, đại tỷ nhi nhà ta cũng chỉ là mười bốn tuổi. Chỉ cần hai năm!” Phạm Thế Tuấn vươn ra hai đầu ngón tay: “Đại tỷ nhi có thể cùng nàng hòa hợp, có thể mượn được hiền danh không cho người ta soi mói. Nếu cưới người khác, nếu không tốt, còn không bằng không cưới!”

“Điều này cũng đúng!” Dư Duyệt An không khỏi gật đầu.

“Còn nữa” Phạm Thế Tuấn nói tiếp: “Ta người đều biết, ‘Như mình sinh ra’ chính là câu phụ nhân thường đeo bên miệng, làm được đâu dễ dàng như thế? Chỉ là bề mặt ngoài thôi. Vừa rồi ta ở bên trong thấy thứ muội kia của nàng bi thương muốn chết! Chắc là thật tâm kính yêu mẹ cả. Ngày sau Hoàng thị hiền danh nhất định càng tăng, có mẹ như thế, không sợ nàng là người không tốt, nhỏ mọn.”

“Vẫn là huynh đài mưu tính sâu xa! Bội phục! Bội phục!”

Phạm Thế Tuấn cười khỏ: “Nói vậy thôi, ta ngược lại tình nguyện cùng nội tử trước đây, cả đời không cần động tâm nhãn mới tốt.”

Dư Duyệt An im lặng.

Tiêu gia không phải là hào môn thế gia, tang sự không chú ý xa hoa quá mức. Bày qua tam thất* cũng chỉ là người trong nhà quy củ giữ đạo hiếu mà thôi. (*cúng tuần)

Tam thất qua đi, người tộc Hoàng thị và người Tiêu gia ngồi chung đại sảnh nghị sự.

Hoàng gia đại cửu trước tiên mở miệng: “Thông gia là vốn là người có đức hạnh, muội muội ta kia cũng hun đúc cẩn thận vài phần, chúng ta không tiện nói nhiều, hôm nay qua đây cũng chỉ vậy thôi!”

Tiêu lão thái gia nói: “Thông gia đại gia khách khí! Có phụ như thế, là phúc khí của Tiêu gia chúng ta. Chỉ tiếc thể sự khó liệu, cũng là chúng ta không bố trí suy xét cho tốt, kính xin thông gia thứ tội!”

“Không dám không dám!” Hoàng gia đại cửu chấp tay nói: “Theo lý đồ cưới của phụ nhân là giữ cho con ruột của mình.” Hoàng đại cửu dừng một chút nói: “Nhưng muội tử nếu đã phân sẵn sàng, chúng ta cũng không nhiều lời. Chỉ mang ra cho chúng ta coi một chút cho biết cái số thôi.”

“Rất đúng! Lẽ ra nên như vậy!” Tiêu lão thái gia gật đầu nói: “Thiệu Hi, đi lấy đồ mẫu thân con lưu lại ra đây, Cửu gia làm chứng, phân cho ba người huynh muội bọn con đi.”

Thiệu Hi gật đầu, chỉ huy bọn người hầu lấy địa khế lấy địa khế, chuyển thùng chuyển thùng. Lại mang tới một bàn lớn, không bao lâu sửa sang lại rõ ràng. Thiệu Hi lấy ra phong thư Hoàng thị lưu lại, đầu tiên mở ra của Cẩm Tú. Chỉ thấy trên đó viết: “Ruộng nước tốt 100 mẫu, đất loại trung 120 mẫu. Hộp gỗ hoa sen Vân Nam một cái, một số đồ trang sức. Vàng 30 lượng.” Đoạn mẹ đang cầm một cái tráp lại đây, mở ra mọi người vừa thấy, bên trong tràn đầy trân cài kim phượng, vòng ngọc, đá quý, vòng cổ vân vân. Lại có ba mươi thỏi Kim Nguyên Bảo bày ngay ngắn chỉnh tề.

Thấy mọi người không dị nghị, lại mở ra thư của La Y đọc: “Ruộng nước tốt 80 mẫu, núi 100 mẫu. Hộp gỗ hoa sen Vân Nam một cái, cũng có trang sức trong đó. Vàng 80 lượng!” Cả sảnh đường ồ lên, La Y cũng ngây người! Thổ địa ở Sơn Đông, hướng hồ cũng ít hơn một ít so với Cẩm Tú, không tính là đục lỗ. 80 lượng vàng, chính là tám trăm lượng bạc! Cái này để ở nhà ai đều là một khoản lớn! Người Hoàng gia có chút không queo ngoặt! Muội tử này cũng quá cố chấp phải không? Đó là cho cái thứ nữ một ít, kiếm chút thanh danh mà thôi, thật đúng là coi như trong bụng mình bò ra hay sao? Đại cữu đang định ra tiếng, nhị cữu vội kéo một cái, bĩu bĩu về phương hướng La Y. Đại cữu quay đầu nhìn lại, thấy sắc mặt La Y lộ ra mất tự nhiên tái nhợt, người đã gầy thoát hình. Lại nghĩ tới nàng lúc ấy khóc đau sốc hông, cuối cùng lại là choáng váng lại là bệnh. Tâm cũng mềm nhũn bảy phần, bỏ đi! Coi như thêm một đứa cháu ngoại, càng xua đi vài phần không vui.

Chờ Đoạn ma ma mở ra tráp mọi người mới hiểu được. Trong hộp gần như không có trang sức đáng giá, so với Cẩm Tú lung linh tràn đầy sắc màu, nơi này đơn bạc thô lương, chẳng qua là ba năm cây trâm vàng, vòng tay, đá quý, điểm thúy gần như không có, đa số là trang sức bạc. Hoàng gia viên mãn, cuối cùng một tia không vui cũng chạy sạch sẽ. Đại phòng con vợ kế Thiệu Y thấy thế nhú mày, Hoàng gia thật đúng từ trên xuống dưới đều là người phúc hậu, nếu đổi thành nhà “Cậu” hẳn đây, không chia lại lần nữa là không được, mới mặc kệ người có thật sự ít hơn con vợ cả hay không, ít nhất một trăm lượng vàng kia thế nào cũng phải về tay Thiệu Hi. Haiz, làm sao lại không gửi hồn vào sống ở nhị phòng, ách, sờ sờ cái mũi, thôi, Tiêu gia cũng coi như người trong sạch, ít nhất đối xử thứ xuất không chèn ép, thỏa mãn vui vẻ, tự mãn vui cười!

La Y đến lúc này đã theo quán tính cảm kích. Mẹ cả làm đến mức này, đã không thể chỉ dùng tới chữ xứng chức để hình dung. Đồ của nàng tuy rằng không bằng Cẩm Tú, nhưng hào phóng không kém bao nhiêu. Ba ba từng nói qua, người phải học được cảm Ơn mới có thể sống thông dong. Nhớ tới ba mẹ của chính mình, La Y lại không nhìn được rơi lệ. Những thứ này đâu so được với đã từng ngàn kiểu trăm sủng? Ba, mẹ, hai người... Quên con đi...

Nhìn La Y nước mắt, Vu thị ung dung. Ngày đó chỉ có nàng ở góc độ kia nhìn thấy bà bà chỉ thật ra là Cẩm Tú. Chỉ là hai tỷ muội quá gần nhau, theo sau La Y lại quỳ xuống. Thế cho nên tất cả mọi người tưởng rằng Hoàng thị chỉ là hai tỷ muội. Nàng đương nhiên sẽ không ngốc đến cố ý nói ra, nhưng không khỏi chê cười nha đầu kia là kẻ ngốc. Nhưng giờ phút này nhìn biểu tình mọi người Hoàng gia phá lệ yêu thương, lại nhìn ánh mắt trượng phu và tiểu cô đau lòng, được! Người ngốc có phúc của người ngốc! Về sau vị cô em chồng này nhất định không khác con vợ cả. Quả nhiên đại cứu mẫu Hoàng thị một phen ôm chầm La Y nói: “Đứa bé ngoan, chớ khóc. Ta biết cháu hiếu thuận, chỉ là khóc hỏng thân mình, mẫu thân cháu làm sao mà an tâm được chứ?” Lại sờ sờ đầu Cẩm Tú: “Nhị cô nương cũng thế, cháu là tỷ tỷ, tục ngữ nói trưởng tỷ như mẹ, ngày sau còn phải dựa vào cháu đứng lên mới tốt.”

La Y cảm thấy mọi người có vẻ như hiểu lầm, xấu hổ đi theo Cẩm Tú gật đầu. Ở trong mắt mọi người, càng cảm thấy được đứa nhỏ này thật đúng là thành thật!

Đoạn ma ma nhìn thấy phản ứng của mọi người, nhớ tới lời Hoàng thị: “Phạm Thế Tuấn tuổi không nhỏ, Phạm gia không được nạp thiếp, hậu trạch trừ một cô nương chưa lấy chồng nhưng lại một người làm chủ lại không có. Ai biết hắn có chờ được ba năm hiếu

này không? Nếu là không đợi được, ra hiếu Cẩm Tú đã 16, nói lớn không lớn, nhưng cái tuổi này còn không có đính hôn sẽ không tốt. Huống chi tổ mẫu bá mẫu rất cuộc cách một tầng. Ta dứt khoát buông tha xấp xỉ một nghìn lượng bạc này mua thanh danh tốt, Phạm gia không đợi cũng phải chờ. Mặc dù không đợi được, bị lui thân, người ta cũng khó mà đổ lỗi cho chúng ta.”

Khi đó Đoạn ma ma cũng hỏi qua: “Cũng không cần cho nhiều như vậy chứ?”

Hoàng thị cực tự tin nói: “Không cho nhiều như vậy thì làm sao làm hoa mắt được người khác? Trước mặt ta nuôi lớn, cho bao nhiêu, dứt khoát hào phóng chút! Ân huệ không ăn ở đất riêng, con gái tốt không ở khi mặc gả y. Nhi nữ của ta, ngày sau sao lại để vào mắt một hai ngàn bạc này?”

Thiệu Hi hít mũi một cái, nước mắt bức về. Đoạn mẹ cũng thu hồi tinh thần, thấy hấn mở ra phong thư của mình thì thầm: “Ruộng nước 400 mẫu, ruộng trung 300 mẫu, cửa hiệu mặt tiền Kinh Giao một cái. Gương gỗ cây hoa lê sớm sinh quý tử một cái, trang sức một số. Hoàng kim 300 lượng.” Mọi người thấy trang sức trong hộp, mặc dù không thể so với Cẩm Tú, nhưng không kém bao nhiêu, ào ào gật đầu, đồ cưới cho con trai cả mới là đạo lí.

Đại cữu mẫu Hoàng gia không khỏi có chút bội phục, khi Hoàng thị xuất giá, bà đã gả đã tới. Hoàng gia chỉ có cha chồng làm thất phẩm quan nghèo ở kinh thành, dựa vào ruộng đất của lão gia. Ngày đó đồ cưới của Hoàng thị là 200 mẫu ruộng nước, 300 mẫu ruộng cát. Trang sức mới chỉ hai hộp. Thế này mới mười mấy năm, khiến cho bà ta lục ra nhiều như vậy, cũng coi như có tài. Lại nhìn nữ nhân, con trai không cần phải nói, tuổi còn trẻ đã là tú tài, tiền đồ tất có! Cẩm Tú định rồi Thám hoa lang, càng không cần phải nói.

Duy nhất một thứ nữ, còn áp sát thành con ruột của bản thân. Haiz, chỉ là người xưa nói không sai, thông minh quá lại bị thông minh hại.

Lão thái thái có chút không chịu được, con thứ hai là đưa đầu gối, nhị nương dâu ít nói lại hàng năm sinh bệnh, sở dĩ trong ngày thường đều không để ý. Nhưng người già đi không trải qua được loại tư thế này, không khỏi thương tâm lên. Mọi người một trận hoảng loạn, lão thái thái có hơn năm mươi năm! Một khi không cẩn thận sẽ phải dẫn theo trọng hiếu rồi! Âm âm một trận, từng người tán đi. Trong đại sảnh chỉ còn lại có mấy người nhị phòng, liếc mắt nhìn nhau không nói gì... Im lặng không nói khuôn đồ trở về phòng.

Trở lại nhị phòng, Vu thị mới nói: “Còn có chút gấm vóc, trong tang không tiện lấy ra. Ngày khác phân ra mới tốt.”

“Đúng rồi!” Đoạn ma ma nói tiếp: “Ngày đó phu nhân có mệnh, nếu như ngài... đi, cô nương chỉ cần để ý thêm tốt đồ cưới, không cần quan tâm cái khác, đừng để người khác nhìn thấy là được. Nếu không bà nhất định không vui.”

Cầm Tú đành phải gật đầu.

“Phu nhân có mấy lời, là khi bệnh nặng đứt quãng nói với ta, ta lại nói cho lão gia, thiếu gia, nãi nãi, nhị vị cô nương và chư vị biết.”

“Nói đi!” Nhị lão gia nói.

“Liên cô nương theo lão gia mười mấy năm, chờ qua hiếu kỳ thì nâng lên thành di nương đi.” Liên cô nương sững sốt, có chút khổ sở, lại có chút vui mừng, tuy rằng đây chỉ là xưng hô dễ nghe trong đó, nhưng danh ngạch vào gia phả sớm bị Trương di nương chiếm.

Nhưng còn mạnh hơn cả đời bị gọi là cô nương. Bà ta cũng không tính là quá già, ra hiếu kỳ mà có đứa bé thì có lẽ hết khổ.

“Liên cô nương châm tuyền vô cùng tốt, mặc dù phu nhân có mệnh, nhưng hiếu kỳ làm đồ cưới chung quy không tốt, để người nghe thấy được cũng không hay. Nhị cô nương châm tuyền xiêm y, kính xin Liên cô nương coi chừng một chút.”

Liên cô nương gật đầu xưng vâng

“Tam cô nương nhân duyên còn không biết ở phương nào, nhân cơ hội luyện một chút đi, người thuê thừa thực sự không được tốt!” Đoạn ma ma lắc đầu nói: “Phu nhân bảo để cho di nương làm đại kiện cho Nhị cô nương trước, chậm rãi lại thuê cho người sau. Người cũng nên ít nhiều học một chút mới phải, về sau đừng làm cho người ta chê cười.” Đoạn ma ma có chút đau đầu, nhị phòng từ phu nhân đến cô nương, không nữ chủ tử nào có châm tuyền tốt. Phải dựa vào hai vị di nương, nhiều kiện như vậy thì thuê đến ngày tháng năm nào vậy! Chờ ra hiếu kỳ còn phải mời tú nương.

La Y mặt đỏ lên. Đoạn ma ma nói khách khí, nàng lần trước làm cái khăn bàn thật chặt không thể dùng, không phải “Thực không được tốt”, mà là “Vô cùng thâm hiểm”. Ở hiện đại không ít lần bị mẹ nàng mắng trận mất.

“Phu nhân còn nói, Lý ma ma đi rồi, bảo ta đi theo Nhị cô nương. Cô nương đừng ghét bỏ.” Đoạn ma ma lau khóe mắt rồi nói với Vu thị: “Trường tẩu như mẹ, về sau hai vị cô nương phải dựa vào nãi nãi dạy. Nếu như có chỗ nào không tốt, cứ việc đánh chửi, không nên dung túng bọn họ, hôm nay không khổ, ngày sau đến nhà chồng chính là cả đời khổ.”

Vu thị trịnh trọng đáp ứng. Bà bà không có, nàng hiện thời chính là đương gia chủ mẫu nhị phòng. Người Tiêu gia như vậy, con đã cưới vợ, sẽ không cưới nữa. Nhiều nhất dâng mấy phòng cơ thiếp thôi. Trương di nương là cái bớt lo, Liên cô nương vẫn chỉ là cái danh phận thông phòng. Khó khăn chỉ là hai vị cô nương này thôi.

Cầm Tú nghĩ nghĩ nói: “Mẫu thân lưu lại thổ địa, phụ thân lại giúp chúng con thu đi.”

Nhị lão gia vẫy vẫy tay: “Ta không hiểu mấy sự vụ kinh tế này, bảo ca ca tẩu tử con cùng nhau quản lý đi.”

“Bọn muội muội nên hiểu sơ qua một chút việc đồng ruộng mới tốt!” Thiệu Hi cự tuyệt.

Cầm Tú vô lực nói: “Muội và Tam muội muội đều không hiểu những thứ này, ca ca thương yêu chúng ta, lại để cho chúng ta ngày sau học đi.”

Thiệu Hi còn định nói thêm, Vu thị liếc mắt ra hiệu đành phải im lặng.

Cầm Tú thể xác và tinh thần mệt mỏi, biết mình không thể cưỡng thịnh trở lại chống đỡ. Miễn cưỡng thi lễ với cha huynh, kéo La Y trở về phòng.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 9: Triệu Thị

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Nhị phòng đã trải qua đại tang, lão thái thái miễn bọn họ thỉnh an để nghỉ ngơi thật tốt. La Y nằm vờ vện bảy tám ngày mới tỉnh lại, tuy rằng nhìn vẫn gầy nhưng tinh thần lại tốt hơn nhiều. Theo như truyền thuyết trong hiếu kỳ không được ăn thịt, chỉ có thể uống nước cơm, nhưng thực tế gần như không phải tuân thủ, trừ phi thực sự không ăn nổi thịt. Đương nhiên thụ hưởng môn đệ có khi quá trang bức, muốn ăn thịt lại sợ bị người biết chê bai, đành phải đường cong cứu quốc - - đặc biệt bổ ra một cái phòng bếp nhỏ cho nhị phòng “Giữ đạo hiếu”, mỗi tháng gảy bạc lại đây. Ăn cái gì bản thân mình làm để tránh mọi người đều biết. Vu thị cũng nhân cơ hội này đẩy một vị ma ma tới dạy Cẩm Tú, La Y nấu cơm và điểm tâm, hoặc nhiều hoặc ít được cái thể diện.

Lại qua vài ngày thì nhị phòng chính thức vào quỹ đạo. Đoàn người cùng nhau đi đến thượng phòng thỉnh an. Thời gian này sáng chiều phụng dưỡng có chút hỗn loạn, bởi vậy từ khi Hoàng thị bệnh nặng tới nay, lần đầu tiên chính tề như vậy đi gặp lão thái thái. Không khỏi lại chính thức dập đầu vài cái, lại khóc một trận với nhau. Người Tam phòng cũng đến, mà đại thái thái như lệ thường sớm đi chủ trì gia vụ.

Lão thái thái là người rất coi trọng phân biệt đích thứ, chỉ cần nhìn từ chỗ ngồi bên cạnh bà là có thể nhìn ra rồi. Ngoại trừ La Y bị

roi xuống nước lần đầu tiên lại đây may mắn được ngồi cạnh một lần đó, sau đó chẳng còn vinh hạnh này nữa. Hiện thời ngồi ở bên cạnh bà, một là Cẩm Tú, một là dòng chính nữ Tam phòng Bảo Lạc.

Lão thái thái vuốt ve Cẩm Tú nói: “Làm sao mà nhìn lại gầy hơn rồi? Tuổi còn nhỏ, cũng nên bồi bổ cho tốt.”

”Lão thái thái nhất định là hoa mắt rồi!” Cẩm Tú trong nháy mắt cười nói.

”Con nha đầu này!” Lão thái thái vỗ một cái trên cánh tay Cẩm Tú: “Không được giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo ta, đúng là lúc đang lớn, mỗi bữa ít nhất phải ăn hai bát cơm!”

”Có nhiều quá không?”

”Các cháu tuổi trẻ không biết, lúc này thua thiệt trụ cột, chịu thiệt sẽ là sau này đấy! Huống chi cháu đang tuổi lớn, bảo nhũ mẫu cháu chăm lo cho tốt mới phải!”

Đại nãi nãi Triệu thị hé miệng cười: “Nhà nhũ mẫu nhị muội muội đi rồi, lão thái thái không biết sao?”

”Đây là vì sao?” Lão thái thái kinh ngạc hỏi.

”Nghe nói đắc tội Tam muội muội?” Triệu thị quay đầu hỏi La Y.

La Y kệt, nàng hình như không có đắc tội vị tẩu tử này mà? Vì sao hỏi nàng vấn đề xấu hổ như vậy? Việc này nói hai ba câu căn bản không nói được rõ ràng. Haiz, nếu Hoàng thị ở đây, thật dễ nói chuyện.

Cầm Tú cũng sửng sốt một chút, khó mà nói nhũ mầu không phải, như vậy có vẻ thành nàng vong ân phụ nghĩa. Lại không tốt nói là vì La Y. Nhất thời không biết nói tiếp như thế nào.

Vu thị đành phải lao tới cứu trận: “Đại tẩu tử có nghe làm hay không?”

”Ồ? Lời này là thế nào?” Lão thái thái nghiêng mắt nhìn qua La Y, La Y rùng mình.

”Vốn là vị ma ma kia thường xuyên không khỏe, thứ nhất sợ làm trễ nãi nàng, không giống chúng ta người làm việc như vậy; thứ hai đúng là sợ Nhị muội muội mắc bệnh cùng.” Vu thị cười nói: “Vốn là chuyện trước khi cháu gả đến, nhưng mà ngày hôm trước xem sổ sách, phát hiện mỗi tháng mất một lượng bạc đi ra ngoài, hỏi mới biết được nguyên nhân. Là một mảnh tâm của Nhị muội muội.”

Vu thị nói giọt nước không rỉ, Triệu thị khó mà nói cái gì. La Y lại rõ ràng nhận được một cái ánh mắt khinh miệt của Triệu thị, 10 phần không thoải mái.

”Bà bà con luôn là người lương thiện!” Lão thái thái nói có ngụ ý.

Vu thị lập tức nói tiếp: “Là lão thái thái ánh mắt tốt, chúng cháu là nhờ phúc của lão thái thái, đáng tiếc là cháu không ở trước mặt bà bà tần vài ngày hiếu tâm. Ngày sau kính xin lão thái thái chú ý chúng cháu một chút, thay bà bà dạy dỗ chúng cháu.” Nói xong còn dùng tay lựa xoa xoa khóe mắt.

Lão thái thái không muốn tiếp tục cái đề tài này, ngược lại hỏi Cầm Tú: “Hiện tại trong phòng cháu ai quản lý?”

”Mẫu thân để Đoạn ma ma lại cho cháu.”

”Cũng được, bảo bà ta để ý nhiều một chút.” Nói xong cũng bảo mọi người tan.

Trên đường trở về, Cẩm Tú trầm giọng hỏi: “Đại tẩu tử là hạ một mã uy cho chúng ta sao?”

La Y thật ngại ngùng nói: “Điều tại muội không tốt, hay là nhận Lý ma ma trở về được không?”

Cẩm Tú lắc đầu nói: “Không liên quan tới muội.” Sau khi Đoạn ma ma về với danh nghĩa của nàng, còn có cái gì không rõ ràng đây? Lý ma ma không có tính toán, tâm nhãn lại nhỏ. Mẫu thân tự biết ngày giờ không nhiều, sợ về sau bị Lý ma ma cố chấp dẫn dắt. Một nữ nhân luẩn quẩn trong lòng, đời này cơ bản sẽ không có ngày lành! Quản sự bà tử phải có đầy đủ chân thành, đối với hạ nhân phải có tuyệt đối quyền uy, nhũ mẫu mắc kẹt ở bên trong sẽ hình thành xu thế hai hổ đánh nhau, Lý ma ma phải thoái vị cho Đoạn ma ma, ngày sau đến nhà chồng dễ dàng, tối thiểu đừng tại nhà chồng tùy tiện đắc tội người, chỉ nhìn Đoạn ma ma đối với người nào cũng hòa khí thì biết.

Từ nay về sau trong cuộc sống, La Y phát hiện Triệu thị luôn luôn có một tia địch ý như có như không. Tỷ như buổi sáng sớm hôm nay, Triệu thị cười hỏi: “Nghe nói Trương di nương có một tay tài nghệ? Thực sự phải kiến thức kiến thức mới được.”

La Y có chút phòng bị với cô ta bèn hàm hồ nói: “Rất ít gặp, ta lại không hiểu lắm cái kia.”

”Hay là Tam muội muội giấu diếm chỉ bản thân mình biết thôi? Ta nghe nói người ngày ngày cùng một chỗ với di nương mà!”

La Y cảm thấy không ổn, thứ nữ nuôi ở danh nghĩa mẹ cả quá mức thân cận với di nương tuyệt đối là chuyện không tốt, nhưng mà nói nàng ở cùng một chỗ với Trương di nương cũng không được thông! Vu thị là người tiết kiệm, buổi chiều làm việc thường gọi các nữ nhân khép tại một chỗ, đồng loạt đốt hơn vài chục ngọn đèn. Như thế ánh sáng sung túc không bị thương mắt, so với phân tán ra làm tiết kiệm được nến, còn có thể chỉ bảo cho nhau đồng loạt tiến bộ, một công ba việc, cứ sao không làm? Triệu thị nói những lời này chỉ tốt ở bề ngoài. Mọi người ấn tượng với nàng khó tránh khỏi không tốt. Quả nhiên thấy lão thái thái nhíu mày, không liếc mắt nhìn La Y một cái: “Các cô nương đều là mẫu thân mang, mẫu thân không còn thì có tẩu tử mang, Nhị nãi nãi không nên lười nhác!”

”Lão thái thái oan uổng chết con rồi!” Vu thị cười nói: “Có ngày nào mà không mang theo các nàng chứ? Con đã biết! Nhất định là nhiều ngày nay con buộc các nàng làm giày nên ghi hận lên con, đặc biệt còn đến cầu đại tẩu tử, đến trước mặt lão thái thái 'Cáo trạng' không phải sao?”

Triệu thị cười nhạo: “Nhị thẩm thẩm thật sự che chở hết sức cô em chồng nha. Thân cận một chút với di nương cũng không có gì, vốn thiên tính là mẹ con mà.”

Cầm Tú thần sắc biến đổi cả giận nói: “Lời Đại tẩu tử này ta nghe không hiểu! Cùng với di nương mẹ con không mẹ con cái gì? Huống chi Tam muội muội ngày ngày cùng một chỗ với ta, nhưng ta lại chẳng biết lúc nào di nương trở thành mẫu thân ta rồi!”

Nghe được Cầm Tú nói, La Y xem như biết thứ xuất xấu hổ ở nơi nào. Lời nói kia, Cầm Tú là nói năng có khí phách, nếu bản thân nàng nói cho dù có lý, người ta cũng không tránh khỏi nói nàng lãnh

huyết vô tình vong ân phụ nghĩa. Thám Xuân không chính là như vậy sao?

Tự cô em chồng đến sắc tẩu tử, không để ý cũng có ba phần để ý, huống chi Cẩm Tú nói giết tâm, Triệu thị ngược ngùng nói: “Là ta hiểu lầm rồi, ta cũng là vì muốn tốt cho muội muội thôi, sợ muội muội bị những người khác lừa.” Dứt lời còn liếc La Y một cái.

Một tiếng này rõ ràng châm ngòi, làm cho La Y không nín được phát hỏa: “Ta nơi nào đắc tội đại tẩu tử rồi, khiến cho người nhiều lần tìm ta phiền toái?”

”Ôi, Tam muội muội nói vậy không đúng đâu. Ta chỉ là vì tốt cho muội muội thôi, có ý tốt nhắc nhở một chút. Để tránh truyền ra bên ngoài, làm cho người ta nghe lại thành cái khác, liên lụy hiển danh Nhị thẩm tử và hai vị muội muội!”

”Thúi lắm! Ta thấy ngọn nguồn lời đồn ngay tại người! Đâm bị thóc, chọc bị gạo bà ba hoa!”

”Đủ rồi!” Lão thái thái gào to: “Người nói chuyện như vậy với tẩu tử hả? Gia giáo tu dưỡng của người đi nơi nào rồi!”

La Y càng tức không chịu được: “Lão thái thái tại sao không nói đại tẩu tử không lý do làm hư thanh danh của ta chứ!”

”Người đây là theo ta tranh luận?” Lão thái thái chất vấn, khuôn mặt lửa giận đã giấu không lẫn át được.

”Tam nha đầu còn không quỳ xuống!” Cẩm Tú giận điên lên, nha đầu kia làm sao lại ngu xuẩn như vậy! “Đối với trưởng bối hô to gọi nhỏ, còn thể thống gì!”

La Y thấy Cẩm Tú nổi giận, rút cuộc không dám chọc tở tở, phịch một tiếng quỳ xuống, cúi đầu che dấu biểu tình cắn răng nghiêng lợi nói: “Cháu gái không dám.”

”Lão thái thái bớt giận.” Cẩm Tú cũng chạy tiếp quỳ xuống: “Đều là tở tở cháu đây không dạy bảo tốt, thỉnh lão thái thái trách phạt, chỉ cầu ngài ngàn vạn đừng nổi giận.”

”Đúng vậy!” Tam thái thái cũng đi ra hoà giải: “Chỉ là mấy người tiểu bối bọn họ đấu võ mồm thôi, đầu lưỡi còn có lúc đụng tới răng nanh mà, lão thái thái không cần thiết phải quan tâm bọn họ làm khi gió gì. Người trẻ tuổi thường mạnh mẽ chút, hôm nay tốt lắm ngày mai giận, phía bên ngài còn không tức xong đâu, bọn họ quay đầu lại tốt với nhau như tốt với mình, ngài không phải là tức uổng công sao?”

Lão thái thái thần sắc dần dần trì hoãn, ý bảo hai tở muội đứng lên. Nhưng ánh mắt nhìn La Y đã không còn tốt nữa. Còn nhỏ tuổi tâm cơ sâu trầm như vậy, ngay cả dòng chính tở mẹ cả cũng lừa được! Đến bây giờ Cẩm Tú còn nói bảo vệ! Cũng khó trách Triệu thị không thích nó! Nhà mẹ đẻ Lão thái thái cũng là nhà không được nạp thiếp, vì vậy mà không chào đón con cái thứ xuất. Không biết làm sao mà nam nhân thiên hạ bạc tình nhiều thế, ba đứa con trai một con rể đều phải đến “Hồng tự thiên hương đêm đọc sách”, ngấm lại nữ nhi xuất giá bị ủy khuất, lại nhìn La Y kia khuôn mặt quá giống Trương di nương, cũng có chút nôn nóng phiền lòng! La Y cũng là cháu gái của bà, muốn nói hoàn toàn không thương là không thể nào. Nhưng cháu gái này tính kế đến đích cháu gái ruột của bà thì không còn như trước nữa! Vì thế lạnh lùng mở miệng: “Làm cô nương vẫn nên thận trọng từ lời nói đến việc làm, mới không cho người ta nói miệng. Ta không muốn nghe đến cái gì lưỡi

dài lưởi ngắn, Nhị nải nải để bụng một chút cho thỏa đáng. Không làm được... Thì là làm tẩu tử cháu không có thể diện.”

Vu thị đành phải đứng lên xưng vâng, rồi vén áo thi lễ với Triệu thị: “Tiểu cô nương không hiểu chuyện, đại tẩu tử đừng trách móc, ta thay nàng bồi cái lễ với người.”

”Nói gì vậy? Chỉ là nói giỡn vài câu, người lại thực sự bồi lễ đến, không biết lại thật sự cho rằng chúng ta là xa lạ đấy.” Dứt lời lại cố ý ôm chầm lấy vai La Y: “Ta yêu nhất vui đùa, tự thấy nói chuyện với bọn tử muội có chút nghịch ngợm, bọn tử muội không thấy ghét bỏ, ta sao có thể trách móc chứ?”

Tam thái thái nhìn Triệu thị làm như thế không khỏi cười lạnh. Làm tẩu tử lại đi gây khó dễ với cô em chồng mà không biết xấu hổ. mấy lần ngấm ngầm hại người, thật sự làm xấu thanh danh La Y thì ai mới có lợi? Trưởng nữ của nàng ít hơn La Y non nửa tuổi, mặc dù không phải nàng sinh, nhưng bị La Y liên lụy, chẳng phải là mặt nàng sẽ không còn ánh sáng sao? Còn nữa, Hoàng thị đã chết, nhị phòng có cái gì không tốt thì chính là Vu thị thất trách. Đây không là đắc tội vào chỗ trống à? Đại phòng làm sao lại tìm được nàng dâu không biết nặng nhẹ như vậy!

Trở lại nhị phòng, Vu thị thế nào cũng nghĩ không thông: “Tam muội muội đắc tội với đại tẩu tử à?”

La Y lắc đầu, tẩu tử không cùng chi nàng đi đâu đắc tội hả? Ngược lại thật sự là ban ngày gặp ma!

”Thôi, một chút việc nhỏ đừng để ở trong lòng.” Vu thị cười nói: “Ngày sau gặp phải tộc nhân không phân rõ phải trái kia, treo thương mang gậy đi vẫn hơn. Cái này đều không coi vào đâu.”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 10: Thiệu Y

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Ngày giữ đạo hiếu giống như nước sôi nhạt nhẽo vô vị. La Y mỗi sáng sớm thức dậy đọc sách viết chữ, buổi chiều và buổi tối làm nữ công, cường độ lao động cứ nhiên chẳng khác nào thi vào trường cao đẳng. Vì để tránh cho mệt quá mà chết đành phải mỗi ngày đều đi tới hoa viên mấy chuyến giãn gân cốt. Haiz, đời trước mười hai mười ba tuổi, vẫn còn ở bên ngoài hành lang phòng học nhảy dây thì phải?

Tiếng ca xa xa như vang vọng ở bên tai: “Rau cỏ xanh, thảo cỏ xanh, hoa Mã Lan nở hoa hai mươi một, hai mươi sáu, hai mươi bảy...”

Bỗng nhiên một bà tử kêu một tiếng: “Ồi! Tam cô nương của ta!”

La Y bị hoảng sợ: “Chuyện gì vậy?”

“Tam cô nương, những hoa này mỗi phòng đều có lệ, cái này đều để phơi khô mang ra cửa hàng bán đấy, sao có thể dẫm đạp như vậy chứ?” Bà tử háng giọng nói.

La Y nhìn một đóa lẻ loi trong tay rút rút khóe miệng: “Một đóa này ư?”

”Ai u, cô nương, haiz, người là không lo việc nhà không biết gạo củi mắc. Hôm nay người vật một đóa, người khác véo một đóa, cứ như vậy khu vườn này có thể thừa lại bao nhiêu?” Bà tử ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Huống hồ cô nương còn đang để tang đấy, giày vò đóa hoa cũng không tốt, ta cũng là vì suy nghĩ cho cô nương.”

La Y ghen hòng, buồn bực phi thường!! Từ khi Triệu thị tìm nàng phiền toái, lão thái thái thấy nàng không ưa nữa! Lão thái thái không thích nàng, khó tránh khỏi có người bỏ đá xuống giếng, trong đó nhiều nhất là người phòng lão thái thái và Đại phòng! Người bà tử này mặc dù không biết tên nhưng cũng biết là trong phòng lão thái thái, nàng vốn là người không giỏi ăn nói, còn là trong phòng trưởng bối, lại càng không dám ồn ào, nhất thời ngạnh lại nhìn bà tử cười đắc ý.

”Chanh Tử” Một thanh âm thanh thúy vang lên phía sau: “Gọi bà tử kia đi chiết mấy chục cành liễu xuống dưới, cô nương ta muốn cắm vào bình!”

Bà tử đang muốn phản kích, nhìn lại thấy đó là Tam phòng Bảo Lạc, bên cạnh còn có tam thái thái đang đứng, chỉ một thoáng xấu hổ vô cùng: “Tam thái thái an, Ngũ cô nương an.”

Tam thái thái nhìn chằm chằm bà tử kia, không hô một tiếng. Bà tử bị nhìn chằm chằm sợ hãi.

Sau một lúc lâu Tam thái thái chậm rãi nói: “Tào ma ma, bảo nha đầu đi lấy mấy đồng tiền đến, ta mua bông hoa kia thay Tam cô nương.”

Nghe nói như thế bà tử thầm kêu không tốt. Tam thái thái lại tiếp tục nói: “Phải rồi, Ngũ nha đầu nhà chúng ta còn muốn mấy chục càn liểu cấm đấy, không biết muốn mấy lượng vàng?”

”Không dám không dám.” Bà tử mồ hôi lạnh đều xuống đến nơi: “Chỉ là chút hoa cỏ thôi.”

”Ta không dám làm hồng quy củ, nếu không hôm nay ta lấy mấy cây, ngày mai người khác lấy mấy chục cây...”

Bà tử coi như phản ứng mau: “Phu nhân thứ tội, là ta hồ đồ.” Lại xoay người nói với La Y: “Tam cô nương, tha ta đây một lần đi.”

Rốt cuộc là người của lão thái thái, Tam thái thái không làm căng, vẫy vẫy tay: “Đi xuống đi, chỉ là... nếu như ta nghe được một câu nhàn thoại, cũng đừng trách ta thế nào.”

”Không có.” Nói xong cũng nhanh như chớp chạy đi.

La Y mới nghiêm túc vén áo thi lễ Tam thái thái: “Chắt nữ tạ ơn thăm.”

”Ta thân thiết với mẫu thân cháu, hiện thời bà mất tự nhiên muốn coi chừng các cháu một ít.” Tam thái thái nói: “Cháu là đứa nhỏ thành thật, ngày sau...” Tam thái thái vốn muốn nói khiến nàng lợi hại chút, nhưng là thân phận thứ xuất, lợi hại thì không ai chào đón rồi, đành phải vòng vo nói: “Không cần phải so đo với bà tử nha đầu.”

”Vâng.” La Y hiển nhiên còn chưa thích ứng được cuộc sống kẹp thương treo gậy thế này.

Tam thái thái thấy nàng bộ dạng chim cút thì âm thầm nhíu mày, trong nhà càng ngày càng rối loạn! Mọi người đều là người thông minh, thứ nữ quá mức khúm núm, ở nhà mẹ đẻ đã bị nha đầu bà tử bắt nạt, Hoàng thị hiền danh chỉ là chê cười. Với tư cách là chủ mẫu giống như Hoàng thị cũng mang thứ nữ, Hoàng thị tốt chưa chắc tới lượt bà, xấu thì sẽ liên lụy rất nhiều tới bà. Bà còn muốn đưa con gái ruột tới Phạm gia không nạp thiếp đấy! Loại nhà như vậy nhất quán một nhà có “Tử” vạn nhà cầu, hễ là có một tia thanh danh không tốt cũng đừng có mà mơ tưởng! Chuyện nuôi nấng con cái thứ xuất là chuyện đánh rớt răng nanh nuốt vào trong bụng, bà không muốn nữ nhi mình bị vậy! Phải tìm cơ hội nói cho đại tẩu biết! Nghĩ xong tùy ý dặn dò La Y vài câu, mang theo nữ nhi đi trở về.

Tình tiết vừa rồi La Y xem rành mạch. Thứ xuất, chẳng lẽ là cả đời không ngẩng đầu lên được sao? Có phải mình quá nhu nhược? Nhưng nếu phản kích thì lão thái thái nhất định sẽ càng ghét nàng hơn. Lần đó tranh chấp với lão thái thái, Cẩm Tú cảm thước đuổi theo nàng đánh mấy chục cái, ngỗ nghịch! Tội danh tội ác tày trời! Nên đối phó như thế nào với trường bối tôi tớ đây?

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một con châu chấu, ngẩng đầu nhìn lên: “Tứ ca ca?”

”Ai nha, không bị sợ!” Tứ Gia Thiệu Y cười nói.

”Cái này có cái gì đáng sợ?” La Y xem qua đội đặc công côn trùng tỏ vẻ rất bình tĩnh.

”Vậy thì tốt, ta đang lo không có gì chơi cho người làm quà sinh nhật đây. Muội chờ một chút,” Thiệu Y quay đầu hô một câu: “Hồng Đan, đi lấy hộp gỗ trên bàn bên trong có một bộ con sấu nhỏ của ta ra đây.”

Nhìn đối phương mặt cười ôn hòa, trong đầu La Y nhanh chóng hiện lên các màu mè trò chơi hắc đưa ở trong phòng mình, tỷ như chim bói cá trên bàn, ve sầu bên trong hộp trang sức, kệ làm bằng gỗ có con rắn nhỏ biết động - - nghe nói đồ chơi này năm đó làm nhệ phòng gà bay chó sủa, Cẩm Tú thậm chí bị dọa khóc. Không khỏi cười: “Sẽ không phải lại là những thứ dọa người khóc đấy chứ?”

”Người khác thì không biết, nhưng muội nhất định không sợ.” Thiệu Y cười nói: “Di nương muội được chứ? Di nương ta hôm trước muốn đi thăm lại sợ các người bận nên không qua.” Di nương hai người là biểu tỷ muội, lại phân biệt hai phòng thuộc một nhà, quan hệ tốt hơn nhiều so với người khác.

Nói lên đề tài này, La Y có chút nghi vấn: “Sao các người cũng biết chúng ta 'bận rộn' vậy?”

”Nhà có nhiều người, nói nhảm tự nhiên nhiều.” Thiệu Y nhắc khuôn mặt tươi cười lên nói.

La Y trầm mặc, trong lúc nhất thời có chút tẻ ngắt.

”Đại tẩu tử...” Thiệu Y nghĩ nghĩ nói: “Với cái tính cách đó, muội đừng để ý.”

La Y bật cười: “Nói cứ như là vợ huynh đắc tội muội vậy.”

Thiệu Y quần bách: “Lời này không thể nói trước.”

Theo như lời Dữu tử, Quýt Tử, thân thể này trước đây rất thân thiết với người này, La Y châm chọc hỏi: “Huynh... có biết đại tẩu tử vì sao làm như vậy không?”

”Cô ta không quen nhìn muội, dù sao cũng không phải tàu tử ruột của muội, coi như cô ta không tồn tại là tốt rồi.”

”Huynh cũng nói cô ta không phải là tàu tử ruột của ta, vậy cô ta không quen nhìn muội là ý gì?” Đây là vấn đề La Y vẫn nghĩ mãi không thông.

Thiệu Y mỉm cười: “Không phải đích thứ vẫn luôn như vậy sao?”

La Y khoe miệng rụt rụt, nghĩ tới Uyên Văn mấy lần không nhìn nàng, được rồi, ta là thứ xuất e ngại các người trưởng dòng chính nữ cao quý lãnh diễm...

Thiệu Y thấy La Y không nói lời nào, lại nghĩ tới trận vừa rồi kia, không nhịn được nhắc nhở: “Bọn họ chỉ là cảm thấy muội giả nhân giả nghĩa, dễ được trưởng bối thích muội mà thôi.”

”A!? Trưởng bối?” Vị nào? Cho dù tính cả Tam thái thái đã giúp nàng, bình thường cũng không thấy thân cận ai mà?

”Đương nhiên là mẫu thân muội rồi.” Thiệu Y cười lạnh: “Chỉ là thấy muội được hưởng chút lợi, không nghĩ xem Nhị thẩm là loại người nào? Cảm thấy mình là người thông minh nhất chắc, cũng quá tự tin rồi.” Giống như La Y ngốc kia, cả nhà nàng nếu như xưng thứ hai, không ai dám xưng đệ nhất. Có vài người trong lòng mình âm u, nghĩ toàn bộ thế giới đều âm u. Nhưng mà La Y đúng là rất.. Khụ, hơi đơn thuần...

La Y quần rồi, chợt nhớ tới quy tắc nổi tiếng thiên nhai - - Tám Mốt Bát Ngã cực phẩm XXX, nàng hiện tại cũng rất muốn dán cái Tám Mốt Bát Ngã lên mồm trưởng đại tàu tử này, thật sự là có liên quan gì tới người chứ! Quan tâm rộng thế, may mà không phải là

tẩu tử nhị phòng, nếu không cuộc sống này không còn sống được nữa rồi!

”Đúng rồi!” La Y nói: “Cô ta không làm khó dễ huynh chứ “

Thiệu Y sờ sờ cằm: “Ah... Phỏng chừng về sau sẽ khó xử vợ ta.”

”Ách, vậy huynh định làm như thế nào?”

”Thi công danh, người như chúng ta vậy, chỉ cần có thể tiến học, mặc kệ con vợ cả hay thứ xuất, tự nhiên không ai dám coi khinh người.” Thiệu Y cười nói: “Cô nương chịu thiệt chút ít, cũng may Nhị thẩm Tam thẩm đều không phải là người như vậy.”

La Y lại quẩn rồi, ý ở ngoài lời chính là đại thái thái là người như vậy? Lời nói này quá rõ ràng rồi đấy? Nàng đã hiểu! Nhưng mà dựa theo truyền thống đại phòng, bình thường là không nhìn được tới cuối.

”Phải rồi, muội vẫn muốn hỏi, tên của chúng ta sao lại giống nhau vậy? Nghe qua cứ như huynh muội ruột.” La Y đột nhiên nhớ tới liền hỏi.

”Muội đã quên rồi ư?” Thiệu Y lắc đầu cười nói: “Ta sinh đầu tháng, muội sinh cuối tháng, tổ phụ lúc đặt tên cho ta, cũng đặt luôn cho muội chứ sao.”

”Thì ra là thuận tiện...” La Y bị đả kích, nàng mới đầu còn nghĩ có phải hai vị mẹ ruột đặt hay không, nhưng về sau lại nghĩ di nương cổ đại căn bản không có tư cách này.

”Dễ nghe là được, hưởng hồ khuê danh nữ tử vốn là không có mấy người gọi. Có hay không cũng không quan trọng

La Y trừng mắt!

Vừa vận Hồng Đàn mang traps tới, La Y mở ra thấy, lại là trợn vện tượng côn trùng diển tấu, màu sắc rực rỡ, không khỏi ý cười dạt dào: “Tâm tư thật khéo! Thật đáng yêu!”

”Ta nói muội sẽ thích mà!” Thiệu Y cũng cười vui vẻ: “Muội tuy rằng ngây người một chút, thưởng thức cũng không ít đấy!”

”Huynh mới là ngốc!” La Y khẽ vuốt vuốt con côn trùng, không ngẩng đầu lên đáp lại: “Còn nữa không? Muội đưa tỷ tỷ một bộ!”

”Muội thật đúng là không khách khí!” Thiệu Y trợn trắng: “Muội nhận đi, Nhị tỷ tỷ không thích nhất chính là đám trùng này, muội cho muội ấy cũng không cần.”

”Keo kiệt!” Có lẽ là ảnh hưởng trí nhớ của thân thể này, La Y ở trước mặt hần dần dần thả lỏng lên, nói chuyện cũng không câu thúc: “Tỷ ấy nếu không thích, muội muốn hai bộ không được sao?”

Thiệu Y bắt đắc dĩ: “Hồng Đàn, buổi chiều đưa bộ tạp kĩ đùa giỡn trên bàn cho Tam cô nương đi.”

Hồng Đàn phúc thân tỏ vẻ đã biết.

Thiệu Y nhìn sắc trời một chút: “Sợ là đến giờ truyền cơm tối rồi, muội đi về trước đi. Ngày sau đừng đi ra một mình như thế, dù sao thì khuôn cách tiểu thư ra ngoài vẫn cần mang theo người mới đúng. Có lúc làm chủ tử không dễ nói chuyện, chi bằng cho nô tài đi nói. Hôm nay nếu như Quýt Tử ở chỗ này, Tào bà tử nhất định bị sặc vài câu.”

La Y gật đầu chấp nhận, trong lòng biết nếu không có quan hệ tốt lắm, hẳn sẽ không nhắc nhở như vậy.

”Hồng Đàn đưa Tam cô nương trở về đi, ta một mình đi về là được rồi.”

”Vâng.” Hồng Đàn vâng theo.

La Y cũng thi lễ: “Vậy muội đi trước, Tứ ca ca tái kiến.”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 11: Thiệu Y (Hạ)

Edit: Hắc Phượng Hoàng

La Y trở lại nhị phòng, rửa mặt xong tự mình cầm hai bộ tượng người chạy đến phòng Cẩm Tú khoe khoang: “Tỷ tỷ xem này, Tứ ca đưa cho chúng ta đây! Đáng yêu không? Còn có một bộ buổi chiều mới đưa đến.”

Cẩm Tú cười nói: “Đưa cho muội hả? Lại nói hai ngày tới là sinh nhật của muội, bây giờ đang để tang, chỉ gọi dưới bếp làm bát mì trường thọ ăn thôi.”

”Đa tạ tỷ tỷ.” La Y hỏi lại: “Tỷ không vui sao?”

Cẩm Tú cầm lên nhìn kỹ một chút nói: “A, ánh mắt Tứ đệ có tiến bộ nha! Tốt hơn nhiều so với ngày thường đưa sâu lông, ốc sên.”

”A? Huynh ấy còn đưa những thứ đó ư? Sao muội lại không nhìn thấy?” Thăng nhóc con Thiệu Y này thật sự là...

”Đúng vậy, còn bỏ vào cổ áo của Quát Tử đấy, dọa Quát Tử khóc lớn một trận. Âm ỉ quá lợi hại khiến Đại bá mẫu biết, hung hãn quát hấn một trận rồi vứt bỏ hết mấy thứ này.” Cẩm Tú lắc đầu cười nói: “Nói đến hai người các người, hồi còn nhỏ cùng một chỗ nghịch ngợm không ít. Bây giờ lớn rồi cũng đừng xa lạ mới tốt.”

La Y gật đầu, nàng cũng không muốn xa lạ. Có vị huynh đệ rất tốt mà, nhị ca tuy tốt nhưng cảm giác, có cảm giác như gần người cha hơn. Lời kia nói như thế nào nhỉ? Về sau xuất giá bị ủy khuất, nhà mẹ đẻ cũng phải ra vài tên huynh đệ có thể đập cục gạch. Tình huống Thiệu Y có chút tương tự Cẩm Tú, cuối cùng có thể làm cho người ta thật an tâm.

Không ngờ trở lại phòng ngủ, Dương ma ma đi theo muốn nói lại thôi.

"Làm sao vậy?" Hiếm khi thấy vị ma ma này dạy nàng nữ công nói chuyện bên ngoài.

"Cô nương vẫn nên tránh Tứ Gia một chút..."

"Huynh muội ruột như vậy mà còn phải tị hiềm sao!?"

"Chỉ là thân cận quá!" Dương ma ma lo lắng nói.

"Ừm? Lời này là ý gì?"

"Đại thái thái không như phu nhân của chúng ta, đề phòng di nương ghê lắm. Nếu như đi quá gần, rất rất rất mất hứng sẽ không tốt." Kỳ thực cũng phòng bị cả phu nhân, không thấy hai vị tiểu bối châm tuyền đều là đệ nhất sao? Chỉ là không thể nói ra miệng.

"Người suy nghĩ nhiều quá rồi?" La Y lơ đãng nói.

"Cô nương..." Dương ma ma còn muốn khuyên nữa.

"Ma ma thật sự là suy nghĩ nhiều rồi!" Quát Tử nói tiếp: "Chỉ là huynh muội tuổi gần nhau nên hòa khí chút, còn có thể có ý nghĩ gì chứ? Tứ Gia hôm nay chuẩn bị thi học trò nhỏ, quay đầu lại trúng tú

tài, ai còn dám coi khinh nữa? Ngày sau đối với cô nương mới có lợi. Ma ma luôn để ý như vậy là được!”

”Nhưng nếu Đại thái thái không thích, chẳng phải là sẽ khó xử cô nương à?” Dương ma ma lo lắng nói.

”Lại không phải phu nhân chúng ta không thích.” Quát Tử bĩu môi nói: “Tứ Gia hồi còn nhỏ cãi nhau với cô nương, phu nhân thay Tứ Gia giấu diếm bao nhiêu hồi!”

Dương ma ma thầm nghĩ: phu nhân không dỗi gặt, chẳng lẽ còn giống như bà tử đi tới chỗ Đại thái thái đâm thọc à? Nhưng mà không thể nói. đành phải đổi phương thức: “Bây giờ phu nhân mất rồi, không thấy cô nương chịu ủy khuất sao! Còn gây chuyện!”

Dương ma ma vô tâm nói một câu, La Y tỉnh ngộ rồi. Đúng vậy! Lúc vừa xuyên tới, ngày sống không dễ chịu đơn giản là vì mới đầu e ngại mẹ cả, sau đó tới chiếu cố mẹ cả, chưa từng ở địa phương khác nhận một tia ủy khuất! Sau khi Hoàng thị mất, Triệu thị bắt đầu tìm phiền toái, hiện tại ngay cả bà tử cũng dám đạp nàng một chân! Hôm nay bà tử khản trương không phải bởi Bảo Lạc là dòng chính nữ, mà là khiếp sợ phu nhân Tam thái thái đứng đắn này. Dòng chính nữ được tôn kính đơn giản cũng là bởi vì là phu nhân sinh! Hoàng thị quả nhiên rất trọng yếu! Nghĩ đến đây lại phát giận, quan trọng thì thế nào? Còn không phải mất rồi.

Nhưng nàng sẽ không xa lạ Thiệu Y, người đối xử tốt với nàng chẳng phải rất nhiều. Ban đầu tưởng rằng lão thái thái dù sao cũng là tổ mẫu ruột, không có xung đột lợi ích gì, sẽ tốt với nàng. Nhưng không ngờ còn có vấn đề thiên vị. Đại thái thái và chư vị đại phòng, ngoại trừ Thiệu Y ra thì gần như toàn coi nàng là không khí. Tam thái thái đối xử với nàng coi như không tệ, chỉ là hai vị cô nương bị

dạy quy củ 10 phần nên không có tiếp xúc gì. Nói đến nói đi, người ngoài Nhị phòng, quan hệ tốt cũng chỉ có Thiệu Y, tiếp theo miễn cưỡng có thể tính cả Tam thái thái. Cho dù nàng không biết nói đầu cũng biết có một thì kéo một cái. Dương ma ma cho tới bây giờ vẫn cẩn thận đến hạn không thể biến mất, lời của nàng không nghe cũng vậy.

Dương ma ma thấy La Y không nghe khuyên bảo cũng chỉ đành ngậm miệng lại thôi.

Buổi chiều Hồng Đàn đưa lại đây một bộ côn trùng xiếc ảo thuật khác, La Y bị kích động bày ra trên bàn, đột nhiên nhớ tới đây là hiếu kỳ, lại buồn bực thu hồi vào trong ngăn tủ. Thuận tay cất một bộ khác vào trong ngăn tủ của Cẩm Tú. Cẩm Tú thấy cũng không nói, tùy nàng ép buộc. Hồng Đàn thấy mang tin này cho Thiệu Y nghe, làm cho Thiệu Y cảm thấy hết sức hứng thú! Bộ đồ chơi này cư nhiên có thể bỏ vào trong ngăn tủ của Cẩm Tú, nhiều chuyện quỷ dị quá mà! Cũng rất là vui vẻ chạy tới xem - - hoàn toàn do quan gia giữ đạo hiếu rảnh rồi đấy!

Đi vào trong viện thấy hai tỷ muội đang ở thư phòng viết chữ. Cầm lên nhìn, nữ tứ thư...

"Ai bảo các người sao cái này?" Thiệu Y hỏi.

"Tứ ca ca đến à?" La Y đứng lên.

Thiệu Y trước làm cái lễ với Cẩm Tú: "Nhị tỷ tỷ an." Lại hỏi La Y: "Sao muội lại sao cái này?"

"Tẩu tử bảo sao." La Y cười nói: "Không hổ là tiểu thư nhà hàn lâm, huynh xem chữ này đi!" Thật sự làm cho người ta phải hâm mộ

ghen ghét mà!

Thiệu Y cẩn thận nhìn lên, thề chữ Nhan!?: “Chữ đẹp, nội dung không tốt.”

Cầm Tú bắt đắc dĩ: “Khuê các nữ tử chúng ta nên nhìn sách, sao lại không tốt chứ? Đệ lại đây nghịch! Hôm nay đọc sách xong rồi à?”

”Nhị tỷ tỷ nói sai rồi!” Thiệu Y bỡn cợt cười: “Chẳng lẽ ngày sau nói chuyện cùng tỷ phu, mở miệng đó là 'Ti yếu kém đệ nhất' sao?”

Cầm Tú tức tụt tay cầm lấy một chồng giấy ném đi qua: “Nói vớ nói vẩn cái gì!”

”Đệ không nói bậy!” Thiệu Y trốn tránh: “Tỷ tỷ tốt à, tỷ không nghe nói 'Hồng tự thiêm hương đêm đọc sách' sao? Hễ là nam tử rất hỉ hoan nhịp điệu này, cũng đừng bị những người đó lừa. Đọc lên như một đầu ngốc, khiến phu quân như đang đối diện với Thần Phật, không thú vị chết mất.”

Cầm Tú véo tai Thiệu Y, oán hận nói: “Càng nói càng không ra đầu! Cẩn thận ta nói cho đại ca biết!”

La Y cười nói: “Vậy theo huynh nói thì nên đọc sách gì”

Thiệu Y bỗng nhiên một bộ hình dáng nghiêm trang: “Đương nhiên là thánh nhân nói!”

”Tứ thư?” La Y rút khóe miệng.

”Nhưng!”

”Có cái gì khác nhau đâu!” La Y tỏ vẻ bất mãn, đều là sách nhàm chán, nàng muốn đọc tiểu thuyết cơ! Không được thì sách sử cũng

mạnh hơn tứ thư. Nếu thật sự có cấp bậc 《Minh triều mấy chuyện này kia》, rất tốt! Buồn cười lắm...

Thiệu Y lặng lẽ nói bên tai La Y: “Về sau có chuyện tán gẫu nha!”

”Tứ đệ!” Cẩm Tú liếc mắt thấy Thiệu Y nói: “Đệ lại bố trí cái gì vậy hả?”

”Đệ không có mà!” Thiệu Y phản bác: “Ngày xưa Mạnh mẫu ba lần dõn nhà, đơn giản cũng là bởi vì Mạnh mẫu mặc dù không đọc qua tứ thư nhưng biết lễ. Hiện thời chúng ta có tứ thư, còn không cân nhắc cho tốt, ngày sau dạy dỗ hậu đại thế nào! Tỷ tỷ tốt à, đệ đây là nhắc tỷ học tập giống Mạnh mẫu đấy!”

Nói Cẩm Tú mặt đỏ lên lại không bác bỏ được. La Y thấy thế ăn ý đập Thiệu Y một cái, Thiệu Y bị ăn đau nháy mắt nói: “Chỉ là đừng đọc hủ, hủ nho rất không được!”

La Y âm thầm trợn trắng mắt, hủ nho không được, chẳng lẽ hủ nữ tốt à? A! Hiểu! Hiểu! Vừa rồi Thiệu Y nói là “Hồng tự thêm hương đêm đọc sách” đúng không? Nàng nhớ tới đã từng trên mạng xem câu nói kia, nam nhân giấc mộng đơn giản là lão bà - - trong phòng khách giống phu nhân, trong phòng ngủ giống X phụ. Như vậy xem ra 《nữ tứ thư》 thật sự vô dụng, thật đúng là không bằng 《tứ thư》, bởi vì cái này không thể làm phu nhân, đương nhiên càng không thể làm X phụ. La Y quyết đoán thu hồi lừa bố mày 《nữ tứ thư》, rút ra 《Hán Thư》, quyết định học tập Triệu Phi Yến. Rầm rầm lật nửa ngày rốt cục lật đến truyện ngoại thích xem: “Tỷ, tỷ xem biết không? Muội xem không hiểu!”

Cẩm Tú nhận lấy xem: “Hiếu Thành Triệu hoàng hậu, bản Trường An cung nhân...” Muội đồ mù chữ! Im lặng.

Thiệu Y vỗ tay một cái: “Đơn giản! Trẻ con là dễ dạy!”

Cầm Tú khó có được đơn thuần một hồi: “Các người lại đánh bí hiểm cái gì? Lại muốn đi đâu nghịch ngợm à?”

La Y quần mạnh! So với Laury cổ đại, nàng quả nhiên bị ô nhiễm vô cùng sâu... Che mặt...

Thiệu Y là cháu trai Hoàng thị thời gian mặc áo tang một năm. Hoàng thị mừng một tháng hai mất, bây giờ mới cuối tháng sáu, toàn bộ Tiêu gia tuyệt đại bộ phận chủ nhân đều đang để tang, tự nhiên đóng cửa bế hộ, không chỉ không có khách viếng thăm, con cháu cũng không dễ dàng cho ra ngoài, càng không thể đi tới nhà người ta để tránh cho nhà người khác dẫn theo xúi quẩy. Cách Hoàng thị qua đời cũng có bốn năm tháng, ngay cả Thiệu Hi Cầm Tú đều trở lại bình thường, không cùng chi đương nhiên cảm thấy ghen sợ - - đều là đứa nhỏ choai choai, hoạt bát hiếu động, cả ngày bị nhốt ở nhà, nhiều nhất cũng chỉ là lắc lắc ngoài hoa viên thôi, đây là nhà có hoa viên, nếu là loại nhà nghèo quan nhỏ chỉ có một sân, thế nào cũng chỉ toàn là rêu phong cỏ xỉ! La Y không chỉ một lần oán thăm chế độ Nho gia giữ đạo hiếu! Rõ ràng ban đầu chẳng phải rất nghiêm cẩn, càng đến hậu kỳ càng biến thái!

Chính là bởi vì như thế, Thiệu Y mới rảnh rỗi chung quanh lắc lư. Đại ca Tam ca đều là con vợ cả, đại phòng truyền thống không nên nhiều lời, hướng chi giống lão Nhị đều là đã thành thân hoặc là thiếu chút nữa thì thành thân- - tam gia Thiệu Thuật vốn chuẩn bị thành thân, gặp phải hiếu kỳ của thẩm bị lùi lại - - ngôn ngữ cũng bất đồng. Hai tên tiểu tử của Tam phòng kia còn quá nhỏ, Tứ cô nương rất quy củ, Ngũ cô nương nhỏ hơn. Cuối cùng vẫn như hồi nhỏ ở lại Nhị phòng, chênh lệch tuổi nhỏ nhất, tính cách thích hợp nhất. Chỉ là rất

cuộc trưởng thành một ít, không giống hồi còn nhỏ lấy trêu chọc nha đầu làm vui.

Thiệu Hi đúng là vui đầu khổ đọc, Tiêu gia nguyên quán ở Hà Bắc, là rời kinh không xa, sau khi ra hiếu đi thử một chút lại nói. Thiệu Y đến vừa lúc bị nắm lấy, hai huynh đệ đồng loạt ở thư phòng gặm sách, cộng thêm hai tỷ muội Cẩm Tú ở trong phòng phấn đấu, trong lúc nhất thời thật phù hợp phong thái “Thư hương môn đệ”. Mỗi ngày siêng năng luyện tập không ngừng, chữ của La Y dần dần có thể gặp người, vốn ở niên đại này nữ tính không có độc lập nhân cách, tiêu chuẩn vật phụ thuộc. Bởi vậy La Y bút kia không có khí khái chính Khải gì, mọi người cũng ào ào nói. La Y là xuất thân thời đại máy tính, nhìn dưới ngòi bút tiêu chuẩn và thể chữ in tự thể, viên mãn! Đương nhiên điều kiện tiên quyết là đừng đi xem những chữ của người khác, chẳng qua đây là không thể nào! Đừng nói Cẩm Tú nhất quán chấp hành chính sách trưởng tỷ như mẹ, tiếp xúc lâu phát hiện Thiệu Y cũng là phần tử vô lương, lấy kích thích La Y làm vui. Làm cho La Y viết không có tiến bộ gì, thức lực giám định và thưởng lại lần lượt kéo lên, đây là nói sau.

Ngày hôm đó, huynh muội mấy người và Vu thị đang vây tại một chỗ, nghe Thiệu Hi giảng 《 Mạnh tử 》 , chợt nghe Đoàn ma ma vội vàng đi tới: “Nhị gia Nhị nãi nãi, cô lão gia mất, lão thái thái khóc hôn mê bất tỉnh rồi!”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 12: Cô

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Mọi người nghe thế vội chạy tới phòng chính. Mới tới cửa đã nghe thấy bên trong khóc gào: “Đứa con số khổ của ta, đều tại cha con, lại gả con cho người sa cơ thất thế kia! Nói cái gì mà văn thái tốt có tiền đồ, thi mười mấy năm cũng chỉ là tên tú tài thôi! Hôm nay còn uống rượu tới chết rồi! Bây giờ cô nhi quả phụ thì sống thế nào đây! Oan gia! Cũng tại ông làm hại nữ nhi! Nếu Ngọc nhi của ta có cái gì không hay xảy ra, ta cũng chết mất thôi!” Xem ra là bà đã tỉnh lại.

Thiệu Hi ngừng chân, toàn bộ đi theo phía sau cũng dừng lại. Nghe bên trong có vẻ như vợ chồng già cãi nhau, vẫn nên lảng tránh mới tốt. Tức thì mang theo đệ muội nàng dâu lặng lẽ lui về sau, một mực lui ra ngoài viện đứng một hồi lâu, đợi tất cả mọi người các phòng đến đây đầy đủ hết, có tiểu nha đầu lặng lẽ bẩm báo bên trong đã bình thường. Đến tận đây mới nối đuôi nhau mà vào.

Trên mặt lão thái thái còn mang nước mắt nhưng cảm xúc đã bình tĩnh rất nhiều. La Y ở gian phòng này cũng đã trải qua không ít thị phi phải trái, làm thứ nữ không có chỗ dựa vẫn nên thành thật là trên hết. Bởi vậy lặng lẽ đứng ở phía sau Vu thị, khi các cô nương được ngồi thì nàng cũng ngồi xuống cúi đầu làm người chết giả.

Lão thái thái nhìn thấy Đại lão gia vừa khóc vừa nói: “Các người tới thật đúng lúc, ta đang muốn thương lượng cùng các người đây.”

Đại lão gia đứng lên, một phòng con cháu cũng đứng lên theo: “Mẫu thân có lời gì cứ việc dặn dò.”

Lão thái thái lau lệ: “Muội muội con là đứa có số khổ mà, đến Thiểm Tây mười mấy năm, núi xa nước xa không về nhà thăm cha mẹ được. Nếu là... Nếu nó sống không được tốt, ta nhận nó về ở con đồng ý chứ?”

“Đương nhiên.” Đại lão gia gật đầu: “Chỉ cần muội muội trở về, làm huynh trưởng nhất định không bạc đãi nó.”

“Con là một ca ca tốt, ngày sau ta chết đi vẫn phải nhớ lấy lời ngày hôm nay! Nếu không ta chết cũng không an lòng.” Lão thái thái lo lắng nói.

“Mẫu thân ngài nói gì vậy? Ngài đương nhiên là sống lâu trăm tuổi.” Tam lão gia tiếp lời nói: “Về phần tỷ tỷ, là huynh đệ tỷ muội trong nhà, sao có thể không chiếu khán chứ?”

“VẬY ĐỢI THỦ HIẾU XONG THÌ ĐI TIẾP!” Lão thái gia nói: “Đâu có chuyện đang để tang chồng lại chạy chung quanh?”

“Cái gì gọi là chạy chung quanh hả!” Giọng của lão thái thái bén nhọn: “Có đầy người chồng chết về nhà mẹ đẻ ở đấy thôi, ông ngại nữ nhi xúi quẩy có phải hay không?”

“Bà nói thế nào vậy?” Lão thái gia cũng tức giận: “Nữ nhi thủ tiết về nhà mẹ đẻ là chuyện bình thường! Nhưng mà không chịu thủ tiết, người ta thấy thì coi nhà chúng ta thế nào hả?”

”Ta mặc kệ người ta thấy thế nào! Lúc trước nếu không phải nghe lời ông, sẽ không đến nỗi gả cô nương xa như vậy!”

”Tào gia vốn cũng ở kinh thành nhưng mà trở về nguyên quán thôi. Trong kinh thành mười vị quan thì có tới chín vị là người thành khác đấy, ngoại trừ huân quý, nhà ai mà không phải chạy khắp thiên hạ chứ? Bà quả thực là cố tình gây sự!”

”Đó là ông nói nhất định cô gia thi được tiến sĩ mới hứa gả, bây giờ thì ngay cả cử nhân cũng không phải! Cả đời chỉ biết mượn rượu tiêu sầu! Tiền đồ không có, thông phòng thì một đồng lớn! Đây là con rể tốt ông tìm đấy!”

Lão thái gia phát hỏa: “Lúc ấy ai đã đồng ý hả? Hôn sự của con cái, bà không đồng ý ta có thể tự mình làm chủ à?”

”Đó là ông đưa tới trước!”

”Được, được, là ta đưa, là ta làm chủ! Nếu đã là ta làm chủ, vậy thì nữ nhi không cần trở về đâu! Xuất giá tòng phu, có bản lĩnh thì bảo con nó thi đến kinh thành mà ở!” Dứt lời lão thái gia phát tay áo đi luôn. Lão thái thái lập tức gào khóc lên, mọi người khuyên bảo không thôi.

Qua hai ngày, không biết là lão thái gia không muốn so đo với lão thái thái, hay là lão thái thái khóc quá khùng, Đại lão gia và Nhị lão gia dặt tay nhau xuất phát đi Thiềm Tây nhìn muội muội. Tuy nói là nhìn nhưng ý của lão thái thái là muốn nhận về, bởi vậy tốt hay không tốt đều không quan trọng. Các lão gia không có gì đáng nói, tử muội ruột thịt của bản thân mình, nam nhân bị chết đương nhiên là muốn chiếu khán. Đại thái thái thì không vui, từ xưa mẹ chồng và em chồng là hai ngọn núi đè trên đầu nàng dâu, em chồng sẽ phải

gả ra ngoài nên cố nhịn. Nhưng bây giờ bà cô lại trở về, bà là đương gia phu nhân, khó tránh khỏi có xung đột, đến lúc đó trong ngoài không được lòng người, còn bức tức hơn cả làm mẹ kế, đương nhiên không cao hứng nổi. Cũng may bà hàng năm bản mặt nghiêm túc, mọi người chưa từng nhìn ra cái gì.

Mẹ cả bức bối, Thiệu Y sợ liên lụy đến di nương hần, thẳng thắn trực tiếp tránh sang Nhị phòng ở, không đi lại trước mặt mẹ cả. Đối lập với trạng thái của La Y và Thiệu Y, đầy tớ ngấm nghị luận Đại thái thái không hiền lành, không thấy là Nhị thái thái không hề nặng lời với Tam cô nương sao? Lại nói, so với đương gia phu nhân, Hoàng thị ôn hòa trong mắt hạ nhân đương nhiên là ngàn tốt vạn hay. Cũng may mà hạ nhân bàn tán chủ nhân nhưng chủ nhân cho tới bây giờ còn chưa biết, thậm chí là vĩnh viễn không biết, nếu không Thiệu Y đã thành nằm cũng trúng đạn rồi.

Đọc sách trong hiếu kỳ rất nhàm chán. Thiệu Y hỏi Đoạn ma ma: “Cô là người như thế nào?”

”Đương nhiên là người ôn hòa rồi.” Đoạn ma ma cười nói.

”Vậy dưỡng thì sao?”

”Cái này thì không biết, chỉ nghe nói năm đó đúng là ngọc thụ lâm phong, tài hoa hơn người. Chỉ là thời vận không tốt, mãi không thi được.”

Thiệu Hi cười nói: “Thế ta mới nói học đâu phải là chuyện dễ dàng? Sao có chuyện người nào thi cũng đỗ?”

”Nhị gia và Tứ Gia nhất định có thể thi được.” Đoạn ma ma nịnh hót.

"Nhờ lời lành của bà." Thiệu Hi không quan tâm nói.

"Cô có mấy đứa con?" La Y hỏi: "Đến lúc đó chúng ta chắc là phải chuẩn bị lễ gặp mặt nhĩ."

"Phải rồi, Tam cô nương của chúng ta chu đáo đấy." Vu thị cười nói: "Ma ma nói thêm một chút đi, ta mới gả lại đây không biết đâu."

"Nếu nói về con cái, cô phu nhân sinh một trai một gái, còn có cô nương thứ xuất." Đoạn ma ma nghĩ một lát lại nói: "Vốn còn một vị thứ xuất nữa, mấy năm trước bị một trận phong hàn mất rồi."

"Như vậy nếu cô về đây, thứ xuất có có mang về hay không?" La Y tiếp tục hỏi.

"Đương nhiên rồi, cô nương nhất định phải đi theo mẫu thân. Ông bà và phụ thân đều không còn, chẳng lẽ để lại ở gia tộc à? Huống chi cũng sắp làm mai rồi." Cái này thì Thiệu Hi có biết.

"Bao nhiêu tuổi rồi?" Cẩm Tú cũng tò mò.

"Thiếu gia chắc là 16 tuổi rồi thì phải? Hai vị cô nương cùng tuổi, con vợ cả nhỏ hơn một chút. Cùng một năm với Tam cô nương, Đại biểu cô nương là đầu năm, Nhị biểu cô nương là cuối năm, thật ra Tam cô nương và Tứ Gia là ở giữa đấy." Đoạn ma ma không hổ là lão nhân trong nhà, biết đến rõ nhiều. Hoặc là đi bát quái mấy lần với nhóm bà vú già trở về?

Chà, cùng tuổi à, đây chẳng phải là tiếp xúc tương đối nhiều? Không biết có dễ ở chung hay không. Thiệu Y sờ sờ cái mũi, thứ xuất à, cha hấn đang muốn làm mai cho hấn đây! Ngàn vạn đừng có kiêu thân càng thêm thân mới tốt, nếu có mâu thuẫn gì đó, hấn lại thành không được lòng người rồi!

La Y cũng nghĩ đến điều đó, nhìn về phía Thiệu Y cười không ngừng, bày ra cái hình dáng cười không khép miệng: “Biểu muội à biểu muội ~~” nếu không tại sao người ta nói gần mực thì đen chứ? Thiệu Y âm thầm lệ rơi đầy mặt. Không nghĩ tới chút nào, chưa bao giờ nhìn qua tài tử giai nhân tiểu thư khuê các, làm sao mà biết cái từ ái muội “biểu muội” này chứ?

Kỳ thực nói đến lúc trước lão thái gia bắn khoăn cũng đúng, rất ít người trong hiếu kỳ tới nhà người khác đi lại. Huống chi là loại khoác áo tang chết cha ruột. Nhà mẹ đẻ Hoàng thị ở kinh thành, Thiệu Hi cũng chưa đi qua. Chung quy mang theo xúi quẩy không tốt, mặc dù cậu không thèm để ý, mợ cũng không thèm để ý. Cũng may Tiêu gia đang giữ đạo hiếu, bên tám lạng người nửa cân. Cũng phải thôi, không tiện nói là ai xúi quẩy ai được. Lại nói lão thái thái còn sống, lão nhân gia còn không sợ va chạm, vẫn bồi phía dưới chỉ phải nhận thôi! Nhị lão gia mặc dù biết hành động như vậy không phù hợp với thánh nhân nói - - nữ tử nên lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, trượng phu chết thờ ơ khóa tử đạo sách, chết ở nhà chồng thì chôn cất ở phần mộ tổ tiên bên đó- - nhưng đây là ý của lão thái thái, không vâng theo thì thành bất hiếu, càng vi phạm thánh nhân. Hai ngày suy nghĩ như vậy, đầu óc quyết định, thánh nhân rất xa không biết nhiều như vậy, dứt khoát từ bỏ, chỉ học theo đương kim thánh thượng lấy hiếu là trời, sáng sủa khoái khoái đi nhận muội muội về. Cũng làm cho lão thái thái kinh ngạc một hồi: khi nào thì đầu gối này thông suốt thế? Thật sự là kỳ quái mà!

Nếu nói La Y kiếp trước sinh hoạt trong một gia đình tiêu chuẩn cực đoan. Cái gọi là tiêu chuẩn chính là điển hình làm cho người ta ngay cả dục vọng bất quái cũng không có. Tỷ như phụ tử tử hiếu huynh hữu đệ cung gì đó, tuy rằng mẹ nàng cũng có lúc cãi nhau với cô cô thím thím, nhưng đa số tình trạng vẫn là hòa hợp. Mỗi năm

ngày tết đến mọi người tụ cùng một chỗ làm bánh, thậm chí 10 phần nhàm chán làm loại bánh trôi nhân thịt nhỏ bằng cái móng tay, một đám người làm chết khiếp cả một ngày mới làm được mấy trăm, ngày hôm sau không cựa nổi! Nhưng mà không cưỡng lại được vui vẻ. Người một nhà vừa làm bánh trôi vừa nói chuyện phiếm, gián đoạn xen lẫn tiếng pháo nổ và tiếng bọn nhỏ cãi nhau, lại từ trong TV truyền đến một câu “Khán giả, ta nhớ các người muốn chết rồi”, đúng là một bức tranh gia đình vui vẻ! Nghĩ đến là thấy ấm lòng.

Bây giờ có thêm một vị cô và mấy vị bà con, từ tính cách đời trước mà nói, nàng rất thích. Nhiều người náo nhiệt mà! Nhưng khi nghĩ tới cái thân phận thứ xuất hổ cha này, quyết định vẫn nên ôn thái độ cẩn thận là hơn. Ai biết vị cô này là phiên bản Đại bá mẫu hay là phiên bản Hoàng thị? Lời đồn đãi tuyệt đối không thể tin, nữ nhi ruột dòng chính của lão thái thái, ai dám nói không tốt? Mặc dù dám nói thì cũng không nói để nàng nghe thấy! Vẫn là nhìn thấy người rồi mới phán đoán thôi. Không được thì tiếp tục giả vờ chết, người ta không nhìn thấy là được phải không?

Về phần lễ gặp mặt, chỗ cô có Vu thị đi xử lý, biểu ca không cần đưa, tử muội đơn giản đưa vài trò chơi là được. Loại nhiệm vụ này trực tiếp giao cho Thiệu Y, gã sai vặt của hắc Lai Thuận hàng năm tìm tòi côn trùng trong vườn bách thú tới luyện ra, tìm vài cái trò chơi chắc không thành vấn đề.

Quả nhiên không bao lâu sau, Lai Thuận mang tới một con mèo giả lông xù tới, còn cẩn thận mua màu trắng thuần đấy. Có thể làm lễ vật khuê các, lại không gây trở ngại giữ đạo hiếu. Còn có một cái “Cầu nhỏ nước chảy người ta” làm bằng gỗ. Một quả hồ lô hạ xuống một cái chuông gió, làm La Y cười đùa hí hóp mắt, bởi vì rất giá rẻ nên Thiệu Y lại sai đi mua một cái về cho nàng. Lại có cửu liên hoàn

thông thường làm bằng đồng. Cẩm Tú ưng ý lấy đi hai cái, thừa lại hai cái không nhìn ra màu thì cho La Y tặng người - - ở tình huống chưa rõ, thứ nữ ra mặt là chết! Cổ đại có phiêu lưu, xuyên qua cần cẩn thận!

Cứ như vậy loáng thoáng thu đi đông lại, nha đầu đẩy cửa tiến vào hành lễ: “Nhị vị cô nương an, cô phu nhân sắp đến nhà rồi, lão thái thái cho mời các cô nương đi ra cổng nghênh đón ạ.”

Cẩm Tú và La Y nhìn nhau, rốt cuộc đã tới.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 13: Vào Phủ

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Nghênh đón cô vào cổng, còn chưa ngồi xuống đã trình diễn một hồi Lâm Đại Ngọc vào Giả phủ. Cô phu nhân lúc mới xuất giá mấy năm đầu ở kinh thành, về sau cha chồng phù linh hồi hương, mười mấy năm sau không hề thấy trở lại. Mấy năm nay tin tức không nhanh nhạy, thư được đưa đi có mấy phong, bởi vậy lão thái thái lúc này đây là thật sự đau lòng. La Y thầm than: thảo nào lúc trước nãi nãi lấy khoảng cách nhà mẹ để làm tiêu chuẩn phán đoán hạnh phúc. Nghĩ cũng đúng, gả đi ra ngoài cả đời không được gặp mặt, chẳng khác nào như người đã chết. Đối với thân nhân mà nói, tuyệt đối là đã kích khó nói lên lời. Không khỏi nhìn Cẩm Tú, haiz, haiz, gả khỏi nhà có xa hay không đều không sao cả, hi vọng đừng quá xa Cẩm Tú. Nếu không chỉ có mình lẻ loi, vậy thì buồn chết mất.

Thật vất vả mới khóc xong lại bắt đầu một phen hỗn loạn chào hỏi. Cô cô cậu cậu, biểu ca, biểu muội, biểu tẩu, nhận thức hoa cả mắt. La Y nhân dịp đó quan sát cả nhà cô phu nhân. Cô phu nhân mặc bộ áo váy màu xanh đen (một loại gần với màu xanh đen đậm), tóc quăn thành một cái búi tóc, không cài cái gì cả. Ăn mặc đúng tiêu chuẩn của quả phụ. Con trai cô phu nhân tên là Hoa Chương, năm nay 15 tuổi, tuổi mụ là 16. Thoạt nhìn có chút không khỏe mạnh, đương nhiên vừa trải qua tang lễ lại chạy đường xa, sẽ không có mấy người có thể thật sự khỏe mạnh. Đại nữ nhi dòng chính nữ tên là Hoa Anh, tuổi thực 13, mặt mày thoạt nhìn có chút bóng dáng của

lão thái thái, ứng với câu nói kia ‘ba đời không thoát tướng ngoại’. Thứ nữ Hoa Thái cùng tuổi Hoa Anh, chỉ là thoát nhìn có chút rụt rè. Hai tỷ muội ăn mặc không khác nhau lắm, áo váy màu xanh, hai búi tóc cài cái nơ hoa. Chung quy là ở nhà ngoại, có vẻ như không mặc ảm đạm thế là không được? Bọn họ cũng đang quan sát người Tiêu gia, đến khi nhìn đến nhị phòng ăn mặc cũng ảm đạm, haiz, cũng thế thôi, đều là ba năm mặc quần áo tang! Hoa Chương thấy La Y dùng ánh mắt thật to quan sát nhanh như chớp không khỏi mặt đỏ lên.

So với một nhà cô phu nhân, hiển nhiên bọn La Y hạnh phúc hơn nhiều, tuy rằng tục ngữ nói tình nguyện đi theo mẹ ăn cháo chứ không muốn đi theo cha làm quan, nhưng trên thực tế ở nơi này là xã hội nam quyền, cha chết tuyệt đối thảm hơn so với mẹ chết. Mẹ mất có khả năng bị mẹ kế uy hiếp, nhưng cha mất thì phải chịu người toàn bộ thiên hạ không có ý tốt uy hiếp. Đặc biệt nếu trong tộc có mấy cái thuộc tính cặn bã, bốn chữ “Cô nhi quả mẫu” này chính là đại biểu cho một phen lịch sử máu lệ, đây cũng là nguyên nhân lão thái thái khẳng khái muốn nhận nữ nhi về nhà mẹ đẻ. Nam nhân đương gia đã chết, con lại nhỏ, thiếu chút nữa cũng bị ăn sống nuốt tươi, mẹ ruột này đương nhiên là lo lắng không thôi.

Khóc xong rồi thì là đưa cô phu nhân đi tới viện về sau bà ở đó. Kết cấu viện của Tiêu gia là - - lão thái thái chủ viện ở trung tâm đường trục. Phía trước là cổng, đi lên phía trước là phòng khách, phía trước phòng khách là một khoảng đất trống, trồng mấy khóm cây đào và cây hạnh. Phải trái hai bên là ngoại thư phòng của lão gia. Hai bên của chủ viện hai là một ít viện khác, theo thứ tự bên trái là tiền viện Đại phòng; bên phải tiền viện Nhị phòng; bên trái hậu viện Tam Phòng; giữa hậu viện là viện của vợ chồng Thiệu Thế thuộc Đại phòng. Bên phải hậu viện là khách viện, lúc này vừa khéo

cho cô phu nhân ở. Nói cách khác cô phu nhân về sau sẽ là một trong những hàng xóm của nhị phòng. Bên phải mặt sau còn có viện nhỏ, tạm thời để trống.

Cuối cùng chính là hậu hoa viên, mép tường hậu hoa viên không phải là dùng tường vây như La Y trước kia tưởng tượng, mà là hai hàng phòng xá của hạ nhân, chỗ gần Tam phòng nhất là phòng bếp. Phía sau phòng xá còn một khu đất trống dài hẹp, cũng không thấy trồng cây cối gì. Xa hơn mới là tường viện, mở một cái cửa sau, nha đầu bà tử mua bán gì đó thì ra vào bằng cửa này. Trong truyền thuyết “Trong tường chơi đu ngoài lối ngõ; Ngoài khách lại qua, trong mỹ nhân cười rộ*.” La Y thật hoài nghi tính chân thực của nó!

*Bài thơ Điệp luyện hoa – Xuân tình (dịch: Thivien.net)

Đội sắp xếp cho cô phu nhân xong xuôi thì đoàn người La Y cũng trở về viện mình. Thời gian cũng không còn sớm, phỏng chừng đoàn người cô phu nhân rửa mặt chải đầu xong đã tới giờ ăn tối. La Y cũng lười lại lục ra thêu thùa, chỉ ý ở trên giường lật tiểu thuyết phổ phùng 《tam nói nhị chụp》 đại danh鼎鼎鼎鼎, mà Thiệu Y nhập cư trái phép về. Loại sách này tuy không phải là sách cấm, nhưng nữ tử khuê các mà nhìn thì không được coi là hay ho gì, cho nên nàng không dám mang tới thư phòng, Cẩm Tú đã biết nhưng chỉ dong dài vài câu, nếu ca ca kia của nàng mà biết, vậy thì nhất định phải chết rồi! Ở trong mắt mấy vị chủ nghĩa đại nam tử, nữ nhân chỉ nên đọc 《nữ giới》. Vì thế La Y không khỏi oán thán, lãng phí Nhị tẩu tử một thân tài hoa! Nhưng mà trình độ bỏ qua hậu viện của nam nhân thời đại này, đặc biệt Nhị lão gia loại điển hình phản diện dạy dỗ kia, nếu cứ để thê tử dạy dỗ vài con chữ, tất nhiên tỉ lệ hậu đại hồng mắt là trăm phần trăm rồi. Nhóm hủ nho chỉ ra nữ tử không tài mới là đức quả nhiên là hủ người không biết mỗi mệ!

Đợi cho đến giờ Dậu canh ba thì có nha đầu báo lại - - lão thái thái truyền cơm. Lúc này đã lập đông, thời gian trời sáng rất ngắn. Giờ khắc này đã tới rồi, bà tử đằng trước cầm ba bốn cái đèn lồng, bọn nha đầu từng người giúp đỡ chủ nhân của mình chậm rãi đi đến Chính phòng. Lão thái thái ở bên trong thượng phòng cho bày bốn bàn, vốn Tào Hoa Chương xem như là ngoại nam, nhưng hiển nhiên phải ở chỗ này thường trú, bởi vậy cũng không cần bình phong gì cả. Tiêu gia vẫn như cũ tập thể ở bên trong giữ đạo hiếu, trên bàn tiệc đừng nói rượu, món ăn mặn cũng không thấy có, vẫn không thể giống bình thường ăn bữa cơm đoàn viên đùa giỡn to tiếng. Một bữa cơm ăn chỉ có thanh âm bát đĩa va chạm, an tĩnh đè nén. Lão thái thái bỗng nhiên mất đi hưng trí, vội vàng ăn xong, mọi người cũng từng người trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, đám người La Y vừa ra khỏi cửa, đón đầu đã gặp phải cô phu nhân đi tới, ngồi xổm xuống hành lễ: “Cô an, biểu ca an, biểu tỷ an, chào biểu muội...”

Mặt Hoa Chương lại đỏ bừng: “Bái kiến nhị biểu ca biểu tỷ, chào nhị biểu muội tam biểu muội.” Xem đi, quả nhiên lễ nghi cổ đại chính là biến thái như vậy đấy...

Đại bộ đội hội hợp cùng nhau đi đến thượng phòng, lại vô cùng náo nhiệt gặp qua một hồi lễ. Lão thái thái thấy Hoa Chương vừa tiến đến thì mặt mày hớn hờ: “Con ngồi ở chỗ bên cạnh ta này, hôm qua vội vàng, hôm nay lại để ta nhìn kĩ một cái nào.”

Hoa Chương nghe lời đi qua, lão thái thái một phen kéo vào trong ngực một trận vuốt phẳng: “Thực tuấn! Đã tiến học chưa?”

”Thưa ngoại tổ mẫu, còn chưa ạ.”

Lão thái thái chỉ vào Thiệu Thế Thiệu Hi nói: “Đại biểu ca và nhị biểu ca của con đều trúng tú tài rồi, các người ở cùng một chỗ luận bàn một chút, cùng tiến bộ mới tốt.”

”Vâng ạ.”

Lão thái thái vừa cười vừa hỏi: “Hôm nay mấy ca đệ các cháu đọc sách ở đâu?”

Thiệu Thế trả lời: “Tam đệ đi theo cháu, Tứ đệ đi theo Nhị đệ ạ.”

”Tốt, tốt!” Lão thái thái có chút đắc ý hỏi Hoa Chương: “Con nguyện đi theo ca ca nào đọc sách đây?”

Hoa Chương cúi đầu nói: “Không dám, chỉ cần vị ca ca nào rảnh, tùy tiện chỉ giáo con một phen là được.”

Lão thái thái nghĩ: “Đi theo nhị ca con đi, cùng chịu tang đọc sách cũng tiện, cũng ở gần chút.”

Hoa Chương gật đầu xưng vâng

Chuyện phiếm vài câu, lão gia và đại thái thái bắt đầu lục tục cáo từ, dù sao thì cũng chỉ có nữ nhân không quản lý việc nhà và các cô nương chưa kết hôn là có nhiều thời gian trống nói chuyện tào lao cùng lão thái thái.

Lão thái thái sớm quen rồi, tiến bước con cháu trai và Hoa Chương đi lại nói: “Để cho bọn họ đi trước, đừng ngại chuyện của chúng ta.” Mới kéo Hoa Anh vào trong ngực hỏi: “Đứa bé ngoan, con đọc sách gì vậy? Nói cho ta nghe một chút.”

Hoa Anh cười nói: “Chỉ là chút nữ tử thư thôi ạ.”

”Vừa vặn!” Lão thái thái lại nhìn về Cẩm Tú ngồi ở bên kia nói: “Nhị biểu tỷ của con cũng đọc sách biết chữ đấy, các con ngày sau cùng nhau đi học, làm nữ công đi.”

Hoa Anh và Cẩm Tú cùng nhau xưng vâng, một đám tiểu cô nương lại tụ cùng một chỗ quen biết lẫn nhau. Hoa Thái, La Y và Sa Chức ba người tuổi gần nhau, lại cùng là thứ xuất, không khỏi nhiều lời vài câu. Hoa Anh và Cẩm Tú cũng thế, nhưng Cẩm Tú hôm nay là nữ nhi lớn nhất trong nhà, không quên chào hỏi Hoa Thái vài câu. Trong lúc nhất thời tiếng của tiểu cô nương riu ra riu rít khắp phòng, có cảm giác như biến cái phòng thành cái chợ. Lão thái thái híp mắt cười, tam thái thái vẫn như cũ bảo trì Bồ Tát giả mỉm cười, thỉnh thoảng nói một vài câu với lão thái thái hoặc là cô phu nhân.

Quá giờ Thìn, lão thái thái cười nói: “Ôi chao, mấy người các cháu ồn ào làm đầu ta choáng váng rồi, tự đi chơi đi.”

Một đám nương tử quân lập tức cầm miệng đứng dậy hành lễ, lại bộ động tác hằng ngày luyện tập, quả nhiên là lưu loát sinh động như mây bay nước chảy.

Lão thái thái còn nói: “Tam thái thái mang các cô nương đi về trước, Ngọc Bích ở lại nói với ta về phong cảnh Thiểm Tây đi.”

Người nào không biết hai mẹ con lão thái thái muốn nhân cơ hội nói chuyện riêng? Điều thức thời mười phần lui xuống.

Mọi người vừa đi, lão thái thái nháy mắt mỗi một, vuốt thái dương nữ nhi nói: “Mười mấy năm này thật sự là ủy khuất con rồi.”

Cô phu nhân nghe vậy trực tiếp bỏ nhào vào trong lòng lão thái thái khóc lớn lên: “Mẹ! Con thật khổ mà! Hu hu hu... Ngài không biết

hắn vô liêm sỉ như thế nào đâu! Thi bốn năm lần mà không thi đậu, con lại đâu có ép hắn! Hắn ngày ngày mượn rượu tiêu sầu, không thèm nhìn sách, suốt ngày trợn lẩn một chỗ với mấy nha đầu yêu tinh! Căn bản không để con vào mắt!”

”Còn có chuyện như vậy? Khi nào thì bắt đầu?”

”Còn không là phải năm đó tiểu tử ngu ngốc kia không còn ư, toàn bộ đổ lên đầu con, nói con làm mẹ cả không từ, nếu không phải vì có Chương Nhi, hắn đã bỏ con rồi.” Cô phu nhân cắn răng nghiêng lợi nói: “Con không phải không sinh con cho hắn, trong mắt chỉ có con hồ ly tinh kia và con nó thôi! Đợi đến khi xảy ra chuyện lại nghĩ tới vợ cả con đây!” Khóc càng lúc càng lớn: “Mẹ! Mấy năm nay con khổ lắm!”

Lão thái thái nước mắt ào ào rơi xuống: “Con của ta...”

”Bây giờ hắn đã chết, mấy tên thúc bá kia lại bắt nạt chúng con cô nhi quả mẫu, muốn mưu tính gia sản của chúng ta. Cha chồng làm quan nhiều năm như vậy, tích lũy được một chút của cải, bọn họ đã đổ mắt. Tộc trưởng buộc Chương Nhi cưới cháu gái của hắn, còn nói cái gì hắn không tiếc ủy khuất cháu gái gả tới, con còn không biết phân biệt! Phi! Một nha đầu nông thôn chưa từng trải việc đời cũng dám vọng tưởng tới Chương Nhi của chúng ta ư!” Cô phu nhân lau nước mắt: “May mà đại ca nhị ca tới, nếu không con thật không sống được rồi! Còn sống không được hưởng phúc lấy một ngày, đã chết còn không buông tha con! Mẹ, sao số con lại khổ thế này!”

Lão thái thái đau thắt tim gan không khỏi khóc theo: “Ngày sau đừng về thăm sơn cùng cốc kia nữa, cứ sống cùng chúng ta, đợi ngày sau Chương Nhi có tiền đồ tất nhiên hiếu kính con. Ca ca con

là đứa tốt, tẫu tử nhất định không dám bạc đãi con. Ôi con của ta, con đừng khóc, cứ khóc như vậy lòng ta nát mất. Ôi đứa con số khổ của ta...”

”Mẹ!”

”Ngọc Bích!”

Hai mẹ con ôm đầu khóc rống, không biết qua bao lâu mới dứt quãng dừng lại.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 14: Khuê Phòng

Edit: Hắc Phượng Hoàng

So sánh với bên đó, bên này các cô nương thoải mái hơn. Tam thái thái mang Sa Chức, Bảo Lạc trở về phòng, Cẩm Tú thì mang hai biểu tử muội đến tiểu viện mà nàng và La Y xài chung.

Hoa Anh và Hoa Thái quan sát phòng của hai tỷ muội, thấy bố trí giống nhau như đúc - - phía trước là khuê phòng kiêm phòng khách, mặt sau là phòng ngủ. Khoảng giữa phòng của hai tỷ muội là một bức bình phong thủy mặc phù dung và màn che cách thành hai đoạn, đoạn phía trước là phòng khách, chính giữa xếp án đặc biệt, bày đặt lô bình linh tinh, cũng không thấy dùng đến. Bên cạnh đó bày một bàn trà và mấy chiếc ghế. Nhìn bộ dạng này chắc là bọn tỷ muội để khách ngồi. Đoạn sau là thư phòng, rộng hơn phía trước rất nhiều, hai tỷ muội mỗi người có một bàn giá sách bày đặt đối diện. Kề bên bình phong chỗ có thanh cầm, đối diện dưới cửa sổ có một chiếc kháng nhỏ được thu dọn ngay ngắn chỉnh tề, phỏng chừng sinh hoạt thường ngày rảnh rỗi chủ yếu là ở thư phòng.

Quả nhiên Cẩm Tú cười nói: “Gian bên ngoài chỉ là để làm bộ thôi, hai vị muội muội theo ta vào đây.” Lại dẫn hai tỷ muội lên kháng: “Chúng ta cũng đừng chú ý nghi thức xã giao này, lên ngồi cho ấm.”

Đứa nhỏ choai choai vốn không có nhiều chuyện khách khí để nói, hai tử muội Hoa Anh tùy ý từ chối vài câu rồi cũng ngồi lên mép kháng. Bọn nha đầu bắt đầu dâng trà bày trái cây, Cẩm Tú chỉ vào bọn nha đầu lần lượt giới thiệu: “Tên của mấy nha đầu nhà tử muội chúng ta dễ nhớ lắm, đây là Lý Tử, Mai Tử, hai người kia của Tam muội muội tên Dữu Tử, Quất Tử. Đừng chê cười chúng ta tục khí mới được đây.”

”Sao có chuyện thế chứ? Ta nghe cảm thấy rất khác biệt lại đáng yêu mà.” Hoa Anh khách khí nói, lại giới thiệu nha đầu của bản thân mình: “Thụy Tuyết, Ngọc Tuyết. Ngây ngốc không làm được việc gì, ngày sau nếu có chỗ va chạm, kính xin tử tử đừng trách móc.”

”Muội muội khiêm nhường rồi, cô nương ngàn lành trăm lợi như vậy, sao có thể có nha đầu ngốc chứ?” Cẩm Tú cười nói: “Không biết tên nha đầu Đại biểu muội gọi là gì?”

Hoa Thái hé miệng mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Lớn một chút là Yên Yên, nhỏ hơn chút chính là A Vân. Đều là mẫu thân thưởng cho.”

”Yên Yên? Tên hay như thơ ấy!” La Y liếc mắt nhìn nha đầu kia một cái, lại quay đầu nói với Hoa Thái: “Biểu tử nhất định là một tài nữ rồi.”

Hoa Thái vội vàng khoát tay: “Không phải không phải, chỉ là đặt bừa thôi mà. Đâu dám gánh danh hào tài nữ chứ.”

La Y nhìn đối phương khấn trương thì ngậm miệng.

Cẩm Tú lại tiếp tục câu chuyện: “Tử muội chúng ta chuẩn bị mấy trò chơi, bọn muội muội tùy ý nhìn xem đi, không đáng giá gì đâu,

chỉ là chút tấm lòng nhỏ của chúng ta mà thôi.” Nói xong bảo nha đầu lấy lễ vật đã chuẩn bị sẵn ra đồng loạt cho tỳ muội xem, chỉ nói là mình tặng người, còn lại để bản thân tỳ muội bọn họ phân chia. Nữ hài tử cùng một chỗ lại không khỏi nói vài lời về việc thù thù, lại khiêm nhượng vài hồi nữa thì đến giờ ăn cơm trưa. Vu thị đi tới mời khách ăn cơm cùng Nhị phòng, Thiệu Hi và Thiệu Y dứt khoát lánh đi ra ngoài, trực tiếp đến chỗ Thiệu Thế ăn cơm chực. Một đám nương tử quân ăn cũng coi như náo nhiệt. Nghĩ cô phu nhân nhất định là ở cùng chỗ lão thái thái rồi, người Nhị phòng tới mùa đông không ngủ trưa, tức thì mời mọc hai vị biểu muội đồng loạt đến phòng chuyên thù thù ở bên cạnh chính phòng của Hoàng thị ngồi một chút.

Chậu than trong sảnh được cho thêm than vào, Trương di nương và Liên cô nương ngồi chung một chỗ may quần áo. Thấy bọn họ đến đây vội vàng đứng dậy chào. Không khỏi giới thiệu một phen với nhau mới ngồi xuống, Vu thị bắt đầu tiếp đón: “Hai vị muội muội sợ là kim chỉ chưa đầy đủ hết, dứt khoát để cho ta làm một ân tình đi, chuẩn bị giúp các người được không? Về sau ở lại chỗ này làm đi, mọi người náo nhiệt một chút.”

Hoa Anh thấy căn phòng này chung quanh đều là thù giá ghế dựa quần áo, biết không chỉ có một người ở đây: “Thì ra là Nhị biểu tẩu tụ tập mọi người lại một chỗ cùng làm.”

”Ta từ nhỏ đã nghịch ngợm, thứ này học chưa tốt, đành phải kéo mọi người lại một chỗ, có vấn đề gì thì chỉ bảo cho nhau.” Vu thị cười nói: “Bọn muội muội hôm nay xem trước một chút, có cái gì không ổn cứ việc nói ra, ngàn vạn đừng khách khí đấy.”

Hoa Anh nhìn trong nhà này có cả di nương lại có cả vú già, âm thầm nhíu mày không đồng ý, lại không tiện nói ra. Không khỏi oán

thầm Nhị biểu tẩu này rất keo kiệt, Tiêu gia cũng không đến nỗi nghèo đến mức này, có cần phải tiết kiệm than lửa như thế không? Ngày sau nhất định phải khuyên Nhị biểu tở về phòng làm.

Hoa Thái thì có chút hâm mộ nhìn La Y, di nương của nàng đã sớm không biết ở nơi nào rồi. Nghe nói năm đó va chạm phu nhân, bị phu nhân bán. Bây giờ đi đâu mà tìm kiếm? La Y thì được ngày ngày nhìn thấy di nương mình. Lại nghĩ tới bọn họ chi phí dòng chính thứ gần như giống nhau, trong nội tâm nước chua có chút tỏa ra ngoài. Ngẫm lại các nàng tặng lễ vật cho từng người, âm thầm cười lạnh một tiếng, đúng rồi, nàng ấy chỉ là dính chút hào quang bề ngoài thôi, nhưng mà không có mẹ cả lại có di nương, vẫn mạnh hơn so với nàng nhiều.

Vào đông ban ngày ngắn, Vu thị đi lấy kim chỉ thêu cho tử muội Hoa Anh, lại cùng nhau thêu thừa một lúc thì trời tối. Hai tử muội đứng dậy cáo từ, Vu thị bảo nữ mẫu hỏi môn Lưu ma ma tự mình đưa đến khách viện. Ăn cơm tối xong, Cẩm Tú và La Y lại bị lôi đi học làm giày.

Làm giày đúng là chuyện khổ sai, lần trước được dựa vào hiếu kỳ không động đồ cưới nên mọi người ngừng tay. Hằng ngày chỉ may xiêm y vớ giày, cái này chắc là không bị người ta mắng dài dòng nhỉ? Phong tục ở đây, nữ tử xuất giá phải làm cho trưởng bối nhà chồng một đôi giày. Đương nhiên các gia đình lớn thường sẽ có nha đầu bà tử hỗ trợ, chỉ làm cho trưởng bối thân cận mà thôi. Cẩm Tú từng nói, nhà trai có một số thân thích đã được nàng hỏi rõ rồi, rảnh rồi không có việc làm thì làm đế giày trước. La Y rất muốn nói, không biết gả ở nơi nào đúng không? Từng số đo làm hai cặp, để sau này lôi ra dùng, cũng tương đương với luyện tập.

Làm cho La Y khổ không thể tả, đáy giày là một tầng tương hồ một tầng vải bông hồ chồng xếp. Cứng rắn giống như hòn đá, lại còn dùng kim khâu thông thường thì khâu thế nào, thế nào cũng phải dùng chuyên dụng dùi đục sẵn cái lỗ rồi mới dùng chỉ xỏ qua khâu chứ. Vì đảm bảo chất lượng đáy giày, còn phải dùng sức kéo thật nhanh, khâu thật dày. Nàng lúc đầu ngây ngốc dùng lực ngón tay, đến bây giờ rốt cục đã học xong dùng hai tay, làm hai tay đầy lỗ, phỏng chừng đánh người sẽ đau hơn trước nhiều. Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, lệ rơi đầy mặt.

Cô phu nhân đến làm cho Tiêu gia nghỉ ngơi rối loạn vài ngày - - ngoại trừ ngày đầu tiên mọi người tránh cho mẹ con bọn họ tâm sự riêng, vài ngày sau thì cũng lộ mặt ở thượng phòng cho náo nhiệt. Hoa Chương lẫn lộn mấy ngày cũng khá quen thuộc với các huynh đệ. Một nhà Cô phu nhân mới chính thức dàn xếp xong.

Bởi vì nguyên nhân tuổi và đang chịu tang, đứa nhỏ nhà Cô phu nhân đương nhiên theo Nhị phòng. Không khỏi khiến Vu thị đau đầu, theo lý thuyết đây là chuyện đích tôn, bởi tới chỗ Nhị phòng là sao vậy? Mấy ngày quan sát phát hiện ra Hoa Anh không biết có phai là do là con gái út hay không mà có chút kiêu căng. Đương nhiên nàng không quan tâm cái đó, nhưng cũng không thể để cô nương nhà mình bị ủy khuất ngay trên địa bàn nhà mình? Nếu không trượng phu mà biết sẽ không tránh được trách nàng. Bởi vậy không khỏi oán thán Cô phu nhân: người kẻ làm mẹ này mặc kệ mọi chuyện có phải không?

Không được, nhất định phải mời mấy vị tiên sinh về mới được! Không chỉ có các huynh đệ mới cần tới tiên sinh dạy, các cô nương cũng phải học quy củ. Nàng lại không muốn gánh những trách nhiệm này!

Mà Hoa Anh đi theo Nhị phòng lẫn lộn vài ngày, thật sự chịu không nổi một phòng người đến người đi thế này, lặng lẽ nói với Cẩm Tú: “Nhị biểu tỷ, người không nghĩ tới bản thân mình làm việc tại phòng à?”

”Vì sao phải trở về phòng?” Cẩm Tú cười nói: “Trong phòng vừa lạnh vừa không có ai nói chuyện. Cô đơn lắm.”

”Ta về phòng làm cùng tỷ, như vậy là có người nói chuyện rồi, lại không phải đến mức nhiều người chen chúc một chỗ như vậy.”

Cẩm Tú lắc đầu: “Viện của chúng ta vốn là tách ra ngoài, phòng ốc nhỏ hẹp, khuê phòng càng nhỏ.” Nói xong cảm hơi hắt về phía Hoa Thải nói: “Bốn người chúng ta muốn đi đâu ngồi?”

Hoa Anh đang định nói liên quan gì tới bọn họ thì Cẩm Tú bỗng nhiên cười nói: “A, Tam muội muội hôm nay làm đế giày rất giống nha.”

”Ha ha, không tệ phải không?” La Y cũng cười: “Hôm nay tâm trạng muội tốt! Không làm sai mũi kim nào nha! Nếu làm thành thì làm cho tỷ tỷ đôi dép lê đeo.”

”Dép lê?”

”Chính là giày không gót đó, như vậy lên xuống giường mới tiện.”

Cẩm Tú gõ trán La Y: “Muội lại lười rồi! Lần trước tẩu tử mới nói không cho muội giã gót giày, muội đã nghĩ biện pháp làm giày không gót rồi.”

”Haiz, dù sao chỉ là đeo ở nhà thôi, người khác có nhìn thấy đâu. Làm sao tỷ lại không khen muội thông minh lanh lợi chứ.”

”Có thể thấy được ta nói chuyện không được việc đây này.” Vu thị cười nói: “Ngày khác lại để Nhị muội muội cảm thược đánh nàng mấy chục cái mới tốt.”

Mọi người nhớ tới lần trước La Y bị Cẩm Tú đánh kêu thảm thiết như giết heo, ào ào cười ngửa tới ngửa lui. La Y đỏ mặt lên: “Nào có tẩu tử như vậy chứ? Chuyện tám trăm năm rồi còn lấy ra trêu muội.”

”Đây là cái gì?” Cẩm Tú nói tiếp: “Năm trước rơi vào trong nước, không biết là bị sốt thành ngốc hay là làm sao, sau khi tỉnh lại không nhận ra ai cả. Buồn cười nhất chính là chỉ nhận được một nửa chữ. Biết xem Đường sử lại nhìn Hồi hột đọc thành 'Hồi xin’ làm ta và nhị ca cười thiếu chút nữa là sốc hông rồi.”

Đoạn ma ma cũng cười nói: “Nói tới Tam cô nương, ta lại nhớ tới năm trước lão gia từ Quý Châu trở về. Nhị cô nương nói dối nàng là lão gia trở về sẽ kiểm tra 《tứ thư》, Tam cô nương thật sự tin luôn. Đóng kín cửa phòng nửa tháng, nói chuyện toàn là chi, hồ, giả, dã, làm chúng ta vui vẻ chết mất.”

La Y nổi giận: “Các người toàn là người không tốt.” Vứt đồ trong tay xuống, nhéo mặt Cẩm Tú: “Tỷ không giảng nghĩa khí này, còn cười đầu tiên này!”

”Haiz! Giày rơi vào chậu than rồi.” Cẩm Tú kêu lên.

”Ồi!” La Y lập tức nhảy lên: “Ở đâu? Ở đâu?”

Khắp phòng cười vang lên, Vu thị chỉ vào Cẩm Tú nói: “Cái này mà muội cũng lừa, chậu than có cái chụp ngăn cách rồi, có thể rơi được vào trong đó sao.”

Cầm Tú cũng không chịu nổi: “Muội làm sao lại dễ bị lừa như vậy chứ.”

”Nhị! Tỷ! Tỷ!” La Y tức không chịu được: “Thực sự phải cho những người hay khen hiền lương thực đức nhìn thấy mới được! Việc này ngày sau muội phải nói cho tỷ phu biết!”

”Ta nghĩ muội ngày sau vẫn nên nói cho muội phu đi.” Cầm Tú mau miệng tiếp một câu.

Quất Tử thoáng chốc cười ôm bàn: “Nhị cô nương của chúng là răng bằng sắt răng bằng đồng rồi, cô nương, người vẫn nên chịu thiệt thòi đi.”

La Y tức gào lên với Cầm Tú một trận: “Ta không chịu!”

Cầm Tú rất vất vả cười xong, thấy La Y phòng miệng như con ếch xanh lại không nhịn được cười nói: “Được, được, ta sai lầm rồi, muội đừng làm cái dạng này nữa. Ôi chao, không được, đau bụng quá.”

La Y lệ rơi đầy mặt, có một tỷ tỷ như vậy thật sự là rất hổ cha! Mọi người thấy nàng bộ dáng bị phản lại cười lăn cười lộn. Máy người Thiệu Y nghe thấy tiếng cười bên này cũng chạy sang xem một hồi náo nhiệt. La Y hoàn toàn bị phản.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 15: Xa Lạ

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Hoa Anh cứng ngắc cười đi theo mọi người, cảm giác rõ ràng bị mọi người bài xích ở ngoài. Nội tâm có chút khó chịu, vốn ở nhà nàng là nhỏ nhất, không nói xoay chung quanh nàng, nhưng cũng không giống bị bỏ qua hoàn toàn như thế này. Muốn phát cáu nhưng nghĩ tới đây là đang ở nhà người ta nên cố nhịn, lại không khỏi rầu rĩ không vui.

Mà Hoa Thái thì hâm mộ nhìn hai tỷ muội cười đùa xoay quanh một chỗ, thân thiết như cùng một mẹ sinh ra vậy. Những người khác trong phòng mặc dù đang cười La Y, nhưng đó không phải ác ý cười nhạo mà là một loại... người nhà cười nhạo đứa nhỏ khi nó làm chuyện điên rồ. La Y ngây thơ đau nhói mắt của nàng, dựa vào cái gì nó cũng là một thứ nữ lại được nhiều người sủng ái như vậy?

Hai tỷ muội Tào gia không vui về nhà. Tiêu thị đang định sai người gọi hai người về, nhìn thấy hai tỷ muội sắc mặt không tốt lắm, cau mày nói: “Đây là thế nào? Bọn họ bắt nạt con ư?”

Hoa Anh rầu rĩ không muốn nói chuyện.

Tiêu thị quát lớn một câu với Hoa Thái: “Ngươi là người chết hả....! Muội muội bị khi phụ sĩ nhục, ngươi không biết che chở hả!”

Hoa Thái yếu ớt nói không ra lời, không khỏi nhớ tới La Y dám tùy ý đùa giỡn cùng dòng chính tử, trong lòng hiện lên một tia phức tạp cảm xúc.

”Cũng không có gì, là không quen cùng quá nhiều người thiêu thừa may vá.” Hoa Anh không có cách nào giải thích cái loại tâm tình khó chịu này. Dù sao Vu thị và Cẩm Tú cũng đối xử khách khí với mình rồi.

”Vậy hãy cùng ta đến phòng ngoại tổ mẫu chơi.” Tiêu thị lơ đãng nói.

Hoa Anh nghĩ lại cũng được, để mình tác động với lão thái thái về nhà Cẩm Tú!

Vì thế ngày hôm sau Hoa Thái bị lạc đàn, Vu thị giả bộ cái gì cũng không biết, mời Hoa Thái như thường lệ đi nhị phòng đọc sách làm nữ công. Thiếu một người thì thiếu một người, càng an tĩnh. Vu thị nhẹ nhàng thở ra, khách là con gái con rể, đặc biệt là loại đích con rể này rất khó lấy lòng. Chiều cố tốt là phải, chiều cố không tốt thì đắc tội thái bà bà. Nàng lại không có mẹ chồng làm giảm xóc, gặp chuyện không may thì phải chịu trách nhiệm hoàn toàn. Hoa Thái chỉ là một thứ nữ, qua nhiều ngày quan sát đã biết là một người không được sủng ái. Mặc dù có chút ngạo mạn nhưng lão thái thái mới lười vì ngoại tôn nữ hờ này mà nói tôn tử nàng dâu ruột thịt. Bởi vậy Vu thị rất vui vẻ thấy Hoa Anh ở trong nhà lão thái thái, ở đến lúc lấy chồng thì càng tốt.

Bên này lão thái thái ôm Hoa Anh trước mắt yêu thương: “Trong kinh và Thiểm Tây không hề giống nhau, ở có quen không?”

”Hồi ngoại tổ mẫu, cháu cảm thấy rất tốt ạ, chỉ là trong kinh hơi lạnh một chút.”

”Phải rồi, trong kinh thuộc phương bắc. Nếu cháu sợ lạnh, ta bảo Đại cửu mẫu con cho các cháu thêm mấy chậu than.”

”Vậy cũng được,“ Tiêu thị nói: “Ra kinh mười mấy năm, con cũng có chút không quen rồi.”

”Không quen sao con không nói?” Lão thái thái giận liếc mắt một cái: “Còn có cái gì không quen? Ăn không quen?”

”Ăn thì được. Cái khác thì, haiz, giữ đạo hiếu phải dùng nệm cỏ, cảm giác, cảm thấy cực sợ. Cha mẹ chồng khi mất cũng vậy, qua vài năm thực không giống nhau.” Tiêu thị thở dài.

”Con đệm lót vải bông thêm mấy tầng, bây giờ không còn trẻ nữa. Phải cẩn thận chút. Lại có nhi tử muội còn nhỏ, đừng để lạnh.” Lão thái thái dặn.

”Vâng ạ.”

”Phải rồi, Anh nhi cùng bọn tỷ muội chơi thế nào?” Lão thái thái lại hỏi.

Hoa Anh trả lời: “Đều là người hòa khí, chỉ là Tứ muội muội đi theo Tam cửu mẫu học châm tuyền, ít khi đùa.”

Lão thái thái cười nói: “Tam cửu mẫu cháu yêu cầu rất cao với nữ nhi, phải tận mắt nhìn chăm chăm mới yên tâm được.”

”Thế nào cho phải đây, con thấy hai nữ nhi của Tam đệ muội quy củ đều vô cùng tốt.” Tiêu thị cười nói: “Nhị cô nương cũng tốt, người

bên kia thế nào?”

”Mẫu thân nó làm chủ hứa hôn với Phạm gia Thám hoa lang.”

”Đại danh phủ Phạm gia?”

”Đúng vậy.”

”Nhị cô nương là người có phúc.” Tiêu thị có chút tiếc nuối, bộ dáng Cẩm Tú không tệ, tuổi lại vừa vặn. Bà biết thực lực nhà mẹ đẻ mình, hưởng chi bây giờ lại đang dựa vào nhà mẹ đẻ, thân càng thêm thân, hiển nhiên càng để ý chuyện của Hoa Chương. La Y bộ dáng rất tốt, đáng tiếc là thứ xuất.

”Phúc khí của nó không phải là phúc khí của bọn tỷ muội sao?” Lão thái thái cười cười nhìn Hoa Anh.

Tiêu thị hiểu rõ, đính thân với người Phạm gia như vậy, nếu trong tộc còn có nam đinh, không ngại khiến Cẩm Tú làm sọt dây.

”Nói đến Nhị cháu dâu là đưa tiết kiệm thật, con nghe Hoa Anh nói, nàng đặc biệt dọn ra một gian phòng làm khuê phòng đấy.” Tiêu thị nói chuyện phiếm.

”Nó xưa nay đều như vậy, ta già đi lười quan tâm. Nhị cháu dâu của con tốt lắm chỉ thêu thùa không được thôi. Nếu không có người giúp là không được.”

”Là như vậy sao?” Hoa Anh cười nói: “Thảo nào lại chen một chỗ với cả hạ nhân nữa.”

”Nếu cháu không quen, gọi tỷ muội về phòng mà thêu đi.” Lão thái thái nói.

”Cháu nói với Nhị biểu tỷ rồi nhưng Nhị biểu tỷ nói trong phòng quá chật không bày được.”

Lão thái thái gật đầu nói: “Phòng của Nhị nha đầu hơi nhỏ. Ta vốn bảo mở rộng ra một chút, chuyển Tam nha đầu ra phía sau. Nhị cữu mẫu cháu lại nói tỷ tỷ cháu nhất gan, ít người sợ hãi mới không chuyển. Bây giờ trong hiếu kì càng không thể động.”

”Ngày sau cháu mời Nhị tỷ tỷ đến chỗ ngoại tổ mẫu này làm nữ công có được hay không?” Hoa Anh cười hỏi.

”Tùy cháu, dù sao thì nơi này của ta cũng nhiều phòng trống.” Lão thái thái cười nói.

Hoa Anh đứng dậy làm lễ: “Tạ ngoại tổ mẫu.”

Ngày hôm sau Hoa Anh cố ý gọi Cẩm Tú ra nói: “Nhị biểu tỷ, chúng ta đến phòng ngoại tổ mẫu làm nữ công đi!”

Cẩm Tú kỳ quái hỏi: “Tại sao phải tới phòng của lão thái thái, ầm ỉ đến lão thái thái chẳng phải là không tốt à?”

”Chỗ của người quá nhiều người rồi, chúng ta không dễ nói chuyện.” Tiểu cô nương chung quy là sẽ có chuyện không muốn người khác biết

Cẩm Tú vốn không sao cả nhưng lão thái thái bây giờ nói rõ không muốn gặp La Y, nếu nàng tới đó thì La Y làm sao? Chỉ là lý do này không thể nói ra được: “Ở đây cũng được, ta tới đó vậy thì Tam muội muội và Nhị biểu muội đương nhiên cũng tới đó. Nha đầu bà tử đi đâu mà chẳng có một đồng. Như vậy lại ồn ào tới lão thái thái.” Lời nói thật như thế, lão thái thái chẳng phải thật thích ngày ngày

sống chung với cháu chắt đâu, rất nhiều thời gian bà thích đánh đánh bài với nhóm vú già hơn.

Hoa Anh dậm chân nói: “Người làm sao lại còn muốn mang theo bọn họ!”

”Tỷ muội nhà mình đương nhiên muốn ở một chỗ rồi.” Cẩm Tú và Hoa Anh lại không thân thiết, đương nhiên không đồng ý vì nàng mà bỏ qua La Y đã cùng nàng lớn lên.

Hoa Anh bĩu môi một cái: “Chỉ là thứ xuất.”

Cẩm Tú khế nhíu mày, đó là thứ muội nhưng cũng thân hơn biểu muội chứ nhỉ? Vì thế nhàn nhạt nói: “Thứ xuất cũng là tỷ muội.”

Hoa Anh có chút giận: “Người thật sự coi đó là tỷ muội sao? Không sợ mất thân phận.”

Cẩm Tú âm thầm cười lạnh, chẳng lẽ coi tỷ muội mình là nô tài hử? Nếu người là muội ruột thịt của ta nói lời này còn được, nhưng lại là cô biểu muội, chẳng lẽ không biết đạo lý không thân quen thì đừng có xía vào chuyện nhà khác sao? Mà La Y lại không giống người khác, làm vợ còn có “Cùng ba năm tang không thể bỏ”, huống chi La Y trông coi mẫu hiếu? Nhất thời chẳng có chút tình cảm tốt nào với cô biểu muội này, chỉ nói: “Ta không khéo tay bằng Nhị biểu muội, xưa nay châm tuyền không tốt, phải cùng tỷ muội học tập mới được.”

Hoa Anh thấy Cẩm Tú dầu muối không vào, chỉ cho rằng nàng cam chịu hạ lưu nên không thích. Hai người tan rã trong không vui. Sau đó Hoa Anh hằng ngày bạn kèm ở chỗ lão thái thái làm nũng nói giỡn, cứng rắn chiếm vị trí vốn của Cẩm Tú, đắc ý phi phàm.

Cẩm Tú không đẻ bụng, cháu gái ruột chính là cháu gái ruột, không có khả năng vì ngoại tôn nữ mà không cần cháu gái ruột. Huống chi lão thái thái thích nhất là Uyên Văn, nàng vốn không phải là được sủng nhất, càng không có cảm giác mát mát gì. Cũng làm cho Hoa Anh khoe uống công.

Cũng bởi vậy mà Hoa Thái lúng túng hơn, buổi sáng mấy người Cẩm Tú kiên trì đọc sách viết chữ. Mỗi người một cái bàn, phòng lại nhỏ không thể kê thêm bàn nữa, lại càng không tiện chen chúc cùng một chỗ với họ. Tào gia không hề giống Tiêu gia coi trọng giáo dục cho nữ tử như vậy, chuẩn xác mà nói là không coi trọng như Nhị phòng Tam Phòng như vậy. Nàng không dám xin mẹ cả ở nhà nhà mẹ để đọc sách viết chữ, đỉnh đầu tùy tiện có quyển sách nhìn đã là không tệ rồi. Đành phải buổi sáng đi theo dòng chính tử lần vào trong phòng lão thái thái làm vẽ mẫu trước, ăn cơm trưa xong thì cùng mấy người Cẩm Tú trở về phòng học thêu.

Từ từ kết giao sâu sắc với Nhị phòng, Hoa Thái dần dần quen thuộc toàn bộ Tiêu gia. Nàng biết tứ biểu ca thường ở Nhị phòng cùng ca ca và Nhị biểu ca đọc sách cũng là thứ xuất, biết bọn nhỏ Tam phòng thoạt nhìn lãnh đạm kỳ thực cũng thường xuyên tới chơi. Mượn sách, kim chỉ, thường xuyên nói nói cười cười, rõ ràng chỉ kém hơn tự bản thân hai tỷ muội một chút thôi. Càng làm cho nàng kinh ngạc là địa vị La Y ở Nhị phòng thật sự không thấp hơn Cẩm Tú, ngẫu nhiên nói một câu điểm tâm không thể ăn, phòng bếp nhỏ lại có người chạy đi bưng một mâm đồ ăn khác lại. Không giống như ở nhà nàng, hề là có việc muốn phái đi, không cho chút khen thưởng căn bản đừng nghĩ làm được. Nhìn nhóm vú già lấy lòng tươi cười La Y, trong lòng cảm thấy rất không phải mùi vị.

Ngày hôm đó ăn cơm trưa xong Hoa Thái theo thường lệ đi đến Nhị phòng, lại chỉ gặp đám người nha đầu của Cẩm tú đứng ở trong viện Vu thị, không khỏi hỏi: “Hôm nay làm sao vậy?”

”Biểu cô nương an.” Lý Tử hành lễ nói: “Hôm nay thôn trang đưa đồ năm mới tới, cô nương chúng ta cùng Nhị nãi nãi Tam cô nương cùng nhau xem sổ sách đây, biểu cô nương tiến vào ngồi một chút.”

”Nếu là kiểm tra, ta không đi vào đâu, không tiện.” Hoa Thái biết kiểu tính sổ sách này, ghét nhất làm cho người ngoài biết được.

Nào biết Cẩm Tú đã nghe được giọng của nàng: “Chỉ là một ít đồ trong thôn trang của mẫu thân thôi, nhị biểu muội cũng tới nhìn đi.”

Hoa Thái đành phải đi vào, thấy trong viện có chõng chất mấy thứ không biết tên.

La Y chỉ lần lượt nói: “Đây là măng mùa đông, đây là nấm hương, đây là rau cúc vàng phơi khô, đây là rượu cất Dương mai - - hiếu kỳ không thể ăn, chuẩn bị hiếu kính cho lão thái thái. Trong nhà các nơi đều phải đưa, người thích cái nào cứ việc cầm đi.”

Hoa Thái sợ run lên, thấp giọng hỏi: “Ta được lấy? Người làm chủ à?”

La Y ngạc nhiên nói: “Vì sao không làm được? Đây đều là trên núi của ta đây, tuy nói là tẩu tử xử lý, một chút này ta làm chủ thì vẫn được.”

Hoa Thái ngẩn ngơ: “Người!?”

La Y đột nhiên phản ứng kịp, không phải thứ nữ nào cũng có đãi ngộ tốt như vậy, Hoa Thái tính cách rầu rĩ cho thấy nàng ta sống

không tốt. Hành vi bây giờ của nàng là cố ý xỏ xiên mắt nàng ta, bởi vậy có chút xin lỗi: “Ồi, tỷ tỷ cho ta phân phối đây.”

Hoa Thải chẳng hiểu tại sao nhẹ nhàng thở ra, thái độ của Cẩm Tú với La Y nàng xem ở trong mắt, lúc này cho rằng La Y nói mạnh miệng. Không tiện cự tuyệt ý tốt của La Y, cũng không tiện lấy đồ ăn, tùy tiện chọn vài cái đồ chơi bằng tre trúc.

Không ngờ mấy ngày sau Nhị phòng tặng quà đến khách viện.

Vu thị tự mình đưa tới, trong miệng khách khí nói: “Cô xem đi tươi mới đây.”

Tiêu thị cười nói: “Các người khách khí quá. Đây là đồ thôn trang của mẹ chồng người hả? Điều của các người hết?”

Vu thị cười nói: “Sao có thể chứ, làm ca ca sao có thể độc chiếm, hai vị muội muội cũng có phần.”

Tiêu thị kinh ngạc hỏi: “Hai vị muội muội? Tam cô nương cũng có?”

”Có một chút,“ Vu thị như trước mỉm cười nói: “Chỉ là tuổi còn nhỏ nên ít hơn một chút.”

”Nhị tẩu thật sự là hiền lành.“ Tiêu thị thuận miệng hỏi: “Không biết Tam cô nương được bao nhiêu?”

Loại sự tình này không có gì phải giấu diếm, Vu thị liền thoải mái nói ra: “Ruộng tốt 80 mẫu, núi 100 mẫu, có một trăm lượng vàng ngày sau đánh trang sức mua ruộng đất cho nàng, khi xuất giá cho đẹp mắt.”

Hoa Anh trợn mắt há hốc mồm: “Này, nuôi như dòng chính nữ cũng không phải như vậy chứ? Chẳng phải là rối loạn quy củ?” Nhà nàng sớm bị cha làm bại hết rồi, có chút giá trị giữ cho ca ca, ngày sau nàng chưa chắc đã có đồ cưới nhiều như vậy đâu. Cưng nhiên bị một thứ nữ giẫm lên đầu!

Vu thị hơi không vui nghĩ rằng: nhà của ta có quy củ hay không mắc mớ gì đến người? Nhưng không biểu hiện ở trên mặt: “Tam muội muội được người thương yêu, từ nhỏ được nuôi ở trước mặt mẹ chồng, có khác gì con ruột đâu. Tóm lại muốn giữ lại chút tưởng niệm cho nàng.”

Tiêu thị có chút cứng ngắc không khỏi cảm thấy nhà mẹ đẻ thật không có quy củ, có hiềm nghi dạy hư thứ nữ, quả nhiên nhìn về mặt Hoa Thái hân mộ nhìn những lễ vật kia. Thoáng chốc giận dễ sợ, chỉ là Vu thị ở đây không tiện phát tác. Đợi Vu thị đi rồi, khi thu dọn đồ đạc rốt cuộc phát tác ra: “Thứ không lên được mặt bàn! Nhìn cái gì vậy! Thế nào? Oán ta chưa cho người mấy thứ này hả? Phi! Chỉ là thứ bò ra từ bụng nha đầu thôi cũng đòi nuôi như tiểu thư hả! Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, si tâm vọng tưởng! Còn không mau tránh xa nơi này của ta!”

Hoa Thái cắn môi cúi đầu yên lặng lui xuống.

Hoa chương thấy mẫu thân như vậy hơi hơi nhú mào, lại không biết mở miệng khuyên bảo ra sao đành phải thôi

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 16: Làm Giày

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Thời gian giữ đạo hiếu nhạt như chim ấy, La Y đúng là kính trọng Hoàng thị, nhưng nàng không phải cổ nhân, không có ý thức giữ đạo hiếu là đương nhiên. Khó tránh khỏi cảm thấy cuộc sống này hơi biến thái. Huống chi quần áo này xấu xí kì dị không nói còn mặc hết sức không thoải mái. Mẫu tang nói là ba năm nhưng thực tế là thủ hai bảy tháng, tức hai năm một quý. Tang Hoàng thị phải kéo dài từ ngày mừng một tháng hai năm 35, đến mừng một tháng năm năm 37 chính thức ra hiếu. Hai tháng trước khi ra hiếu, Nhị phòng bận rộn người ngã ngựa đổ. Hai vị cô nương đều là cô nương choai choai, quần áo trước hiếu sớm tám trăm năm không thể mặc rồi. Quần áo sau khi ra hiếu, mời tú nương thuê đồ cưới cho Cẩm Tú, thậm chí khăn tay hầu bao, đánh trang sức mới, quả thực khắp nơi cần người.

La Y trải qua ròng rã hai năm huấn luyện cường độ cao chức nghiệp thủ công, rốt cục thành công trở thành nữ chủ nhân châm thuyến đệ nhất Nhị phòng. Không thể không nói loại sự tình này Vu thị và Cẩm Tú thật sự không có thiên phú, trình độ văn hóa của La Y thì vẫn như trước thật thảm thiết. Nếu ở hiện đại La Y sẽ bị khinh bỉ đến chết. Cũng may đây là cổ đại, hiển nhiên châm thuyến nữ hồng mới là bổn phận. Đáng giá nhất theo ý mọi người là nàng làm giày rất tốt, thoạt nhìn cũng như người khác làm thôi, nhưng đeo vào

thoải mái hơn nhiều. Cẩm Tú phải bái phục, lực ảnh hưởng của nữ mẫu quả nhiên bực hãn.

Hai năm thời gian Hoa Thải tiến bộ cũng rất lớn. Nhưng nàng ta am hiểu chỉ ở phương diện thù, Tào gia ra hiểu chỉ sau Nhị phòng hai tháng, cũng bắt đầu công việc lu bù lên. Tào gia tuy rằng sống nhờ ở nhà ngoại, nên có tuyệt đối không thiếu một phần, nhưng dù sao rất nhiều chuyện phải dựa vào chính mình. Hoa Thải đành phải liều mạng châm tuyền như các bà tử. Đương nhiên Hoa Anh cũng làm, chỉ là làm rất ít mà thôi. Dù sao nàng ta trường kỳ trà trộn trong phòng lão thái thái, không thân thiết với mọi người lắm, thù thù nếu một mình làm thì thật là buồn muốn chết.

Nguyên nhân hình thành loại tình huống này chính là - - Hoa Anh coi thường thứ nữ, kỳ thực Cẩm Tú cũng không quá coi trọng, chỉ là không biểu hiện rõ ràng ở trên mặt như vậy. Rất đơn giản, nhân loại là trời sinh phân chia giai cấp chủng tộc. Sở dĩ dòng chính nữ không vừa mắt thứ nữ quả thực là mặc quần áo ăn cơm giống nhau. Nhưng là! Cẩm Tú nàng bao cho nhau, từ nhỏ nàng có thể xem thường, người khác lại không thể xem thường. Cố tình chủ mẫu Nhị phòng hàng năm ốm yếu, nàng trưởng tử này có nghĩa vụ tuyệt đối bảo trì thể diện Nhị phòng ở trong đó, bởi vậy nàng không thể giống khác dòng chính nữ khác trắng trợn kỳ thị thứ nữ, còn phải che chở, tức là đoàn kết tất cả các lực lượng, bằng không người ta nhạo báng thứ muội tức là nhạo báng Nhị phòng.

Nhân loại đúng là thích phân chia giai cấp, nhưng nhân loại có thói quen cường đại đáng sợ. Chiều cố thứ muội lâu khó tránh khỏi hình thành cảm giác gà mẹ. Hai tỷ muội cùng ra cùng vào mười mấy năm, nuôi con chó còn biết hướng chỉ là tỷ muội cùng cha. Không khỏi tình cảm thâm hậu lên. Lại càng về sau càng hầu hạ trước mặt

mẹ, cùng thủ mẫu hiếu, cách mạng cảm tình sớm đột phá giai cấp, hoàn toàn quên giai cấp cừu thị. Bởi vậy Hoa Anh cho dù không vừa mắt La Y, Cẩm Tú sẽ không phải khó chịu bình thường. Nhưng cùng với Cẩm Tú kiên định bảo vệ thứ mười, Hoa Anh kỳ thị thứ nữ là chết cũng không hối cải! Hai người bọn họ mà hòa hợp mới có quý!

Hai nha đầu Tam phòng, một là thứ nữ nằm trong phạm vi Hoa Anh kỳ thị, nhưng thứ nữ này không giống bình thường, mẹ nàng vừa sinh xong thì chết, được mẹ cả nuôi lớn từ trong tử tử, so với La Y, đó là chân chính ý nghĩa danh nghĩa của mẹ cả. Huống chi lúc ấy Tam thái thái không có nữ nhi, sung nàng ta chẳng khác nào con ruột. Một là dòng chính nữ, lại còn là nữ nhi nhỏ nhất trong nhà, mọi người không có việc gì cũng phải nhường nàng ba phần, tuổi kém nhiều nên không chơi cùng một chỗ với Hoa Anh. Huống chi đứa nhỏ Hoa Anh này nghĩ cái gì cũng bày trên mặt, chung quy là bản thân mình lao tâm lao lực mới nuôi được đứa bé như vậy, đang êm đẹp lại bị cái sa cơ thất thế tới xem thường, đây gọi là chuyện gì? Huống chi tẩu tử em dâu, và đại cô em chồng trời sinh có xung đột, toàn bộ Tam phòng xa lạ một nhà Cô phu nhân muốn nói có bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Bởi vậy nhà Cô phu nhân tồn tại, chưa nói tới cái khác, chỉ việc làm cho Nhị phòng Tam Phòng đoàn kết chặt chẽ với nhau là có công lao rất lớn đấy.

Chỉ là công thần này không khỏi có chút không vui, Đại cứu mẫu chỉ có tình ở mặt ngoài thôi, Tam cứu mẫu đoan trang như Bồ Tát trong miếu, chân chính thương nàng ta chỉ có ngoại tổ mẫu và mẫu thân nàng ta thôi. Nhưng ngoại tổ mẫu của nàng ta mặc kệ chuyện nhà, mẫu thân chỉ là làm khách, hành động còn không được coi trọng. Cộng thêm không hợp với tỷ muội Tiêu gia. Hai năm hiếu kỳ trôi qua cư nhiên chỉ lẫn lộn được tới mức nhìn quen mắt. Còn không bằng Hoa Thái mỗi ngày đi theo Nhị phòng, tốt xấu còn được

nói chuyện vài ba câu, vì thế càng thêm khó chịu. Nhưng khó chịu thì cũng có cách nào đâu, ai bảo đây không phải là nhà mình chứ?

Nhị phòng ra hiếu theo lễ thường sẽ bày tiệc rượu, một ngày trước khi ra hiếu, quần áo trang sức đã chuẩn bị thỏa đáng. Nhưng La Y không có chú ý. Không phải nàng mặc chưa chán đồ tang mà là đang phấn đấu với cái giày. Lúc nàng học dăng đáy giày, mới đầu không hợp tiêu chuẩn, tự nhiên dăng quá nhiều không tiện cho người nhìn. Nhưng vứt bỏ lại cảm thấy thật đáng tiếc. Vì thế nàng dính đi dính lại, chắp vá gom góp làm vài đôi lông loẹt mềm dẻo kiểu dăng giày ở nhà. Vừa dày vừa ấm chỉ là không đẹp mắt, không sống động. Đầu tiên là làm cho ba người nhà mình, không ngờ ca ca nhìn thấy hay lại muốn một đôi đi. Có Thiệu Hi, Thiệu Y còn thoát được sao? Vị biểu ca vẫn ở Nhị phòng kia có thể bỏ qua sao? Có biểu ca, biểu tỷ biểu muội mà không có lại thành kỳ quái phải không? Biểu tỷ muội đều có, thân ái đường tỷ muội đâu? Ngang hàng đã có, người lại dám không hiến cho trưởng bối hả? Người bất hiếu hả? Huống chi cha ruột bản thân tốt xấu cũng cho hai cặp, tuy rằng vị này sớm ra hiếu kỳ đi Hồ Nam nhậm chức rồi.

Nhiều như vậy La Y đương nhiên làm không xong, nhờ Cẩm Tú thuê giúp hoa mũi giày còn tạm được, dăng đáy giày thì nàng ấy vô lực! Cũng may nhũ mẫu Dương thị của nàng là cao thủ làm đáy giày, nô tài làm được nhất quán tính ở danh nghĩa chủ nhân. Mới miễn cưỡng gom đủ định mức cả nhà lớn lớn nhỏ nhỏ mấy chục nhân khẩu, chỉ là một đôi tuyết giày và một đôi dép lê lông cho lão thái gia và lão thái thái thì phải bản thân mình động thủ mới được. Tặng lễ quả nhiên là một kỹ thuật, loại đại gia tộc này tuyệt đối không thể đưa một cách tùy tiện! Nếu không tại sao có câu nói: làm ít sai ít, không làm không sai chứ? Ngàn không nên vạn không nên, không nên nhất thời mềm lòng làm cho ca ca không cùng chi!

”Muội còn chưa làm xong à?” Cẩm Tú thấy trong phòng La Y lóe vài ngọn đèn, biết nàng còn đang bận.

”Còn thiếu chút nữa,“ La Y ngáp một cái: ”Đang êm đẹp Nhị biểu muội lại nghĩ tới tự tay làm Ngải diệp, nếu không hôm nay đã sớm làm xong rồi.“ La Y không phải tiểu M, cho nên hàng năm mắt liếc thấy người không thích mình tuyệt đối không vui nổi.

Cẩm Tú thì trực tiếp trợn trắng: ”Nó rõ lắm chuyện, không thấy cô nương nhà ai trong hiếu kỳ mà hành hạ như thế.“

”Đừng nói nữa, nếu không phải là muội làm giày này, nàng ta ồn ào khắp thế giới cũng biết, tới phần muội sao...” La Y nói tiếp là oán khí đầy bụng, vốn giày này không đẹp nhưng đeo thoải mái, theo lý mà nói là người cực kỳ thân mật mới đưa tặng cho nhau. Hoa Anh này lại cố tình trách móc ra làm lão thái thái nhất thời quật khởi hỏi nàng vài câu. Nàng còn phải kéo căng thần kinh lên: ”Vốn muốn làm cho các trưởng bối trước lại sợ không tốt, cho nên mới làm luyện tập trước đưa cho các huynh đệ, chờ làm nhiều rồi mới đưa đi tặng.“ Còn lại không nói nhiều, làm Hoa Chương xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, hấn nghe lời này tưởng rằng La Y là muốn cho trưởng bối một kinh hỉ, vậy mà muội muội mình lại phá hủy. Nói đến cùng cũng tại mình lấy được giày mang khoe khoang, thật sự là xấu hổ. Lại không biết nên đối mặt giải thích như thế nào với La Y, càng thêm bất an.

Cẩm Tú thở dài, đây vốn là giày mùa đông, lão thái thái tò mò hỏi khi nào thì làm xong. Một câu nói tỏ vẻ đã định ra ngày, nếu không cũng sẽ không phải vội thế này, nói làm giày xong thì đóng gói đưa qua. Ngày mai toàn bộ trưởng bối ở chỗ đó, nàng trước hỗ trợ gói kỹ vậy. Nhị phòng lại tổn thất N vải sa tanh đồ da đóng gói. Làm mãi tới giờ sửu sơ khắc, La Y mới thổi đèn ngủ, nhìn lại thấy Cẩm Tú sớm

đã chiếm giường của nàng. Đành phải đẩy Cẩm Tú vào trong giường, hai tỷ muội một chỗ ngủ một mạch tới sáng.

Ngày hôm sau, La Y đáy mắt có chút màu xanh, ai nói tuổi trẻ vô địch? Lệ rơi đầy mắt! Cũng may hôm nay ra hiệu có thể bôi son phấn. Bọn nha đầu bận rộn làm trang phục hai tỷ muội lộng lẫy lên, không bao lâu sau là một đám chói lọi. Ăn điểm tâm xong đoàn người tiếp tục lên phòng trên thỉnh an, chỉ là lần này mặt sau còn đi theo một chuỗi nha đầu cầm khay nâng tám đôi giày cho trưởng bối.

Đi đến thượng phòng La Y dang giày lên. Lão thái thái nhìn một hồi cười nói: “Đúng là thích hợp cho những người già chúng ta.”

”Đúng đấy,“ Tam thái thái cũng cười: “Dép lê' này mùa đông dùng ở nhà lên xuống giường rất tiện.” Rồi nói với La Y: “Tam nha đầu, ta lại nhờ cháu một chút, đến mùa đông lại dạy nha đầu châm tuyền của ta làm một đôi nhé?”

”Tam thẩm nói đùa, cái này có là gì đâu ạ? Vốn nên là tự cháu làm mới tốt.” La Y cuối cùng học được cấp bậc khách khí.

”Ồ, sao ta lại nhìn thấy đôi này của đại cứu mẫu, là Nhị biểu tỷ làm mũi giày?” Hoa Anh trong lòng còn muốn: ta đủ hiền hậu chưa, không nói là Dương ma ma làm. Một vẻ mặt đầy đắc ý.

Tam thái thái gần như nâng trán, cô tỷ này, ngài thực biết nuôi khuê nữ bảo bối.

La Y học máu, cô nương à, ta và ngài có thù oán lớn thế sao, đây là lần thứ mấy rồi.

Đại thái thái cũng thật quẫn, Dương ma ma trước kia làm châm tuyền am hiểu nhất là làm giày. Chẳng qua lúc ấy vừa đúng lúc đang

có sữa nên cho La Y làm nhũ mẫu. Bà làm đương gia nhiều năm như vậy sao lại không biết? Huống chi cả nhà từ trên xuống dưới nhiều người như vậy, muốn một tiểu cô nương làm cho mỗi người một đôi giày, tên đàn cũng biết không thể nào! Lại nói nha đầu lui tới cũng không phải bị mù! Sớm biến thành chuyện bát quái để nói rồi - - Dương ma ma làm đày giày thế nào, Cẩm Tú thêu hoa gì, còn tốt hơn với trước kia, Nhị nãi nãi cư nhiên cũng thêu ra được một đóa giống mẫu đơn!? - - Bà sao lại không biết giày này không phải La Y tự mình làm? Nhiều nhất thêu hai ba kim vào đại biểu. Còn phải để Đại tỷ ngốc này nói ra à, mẹ ruột của ta ời, già trẻ cả nhà đều là La Y “Tự tay” làm, chỉ có mỗi Đại bá mẫu là người khác làm, làm mặt bà để vào đâu cho phải!

Nhất thời tẻ ngắt.

Cẩm Tú âm thầm trợn trắng giả bộ cười nói: “Nhị biểu muội thật sự là Hỏa nhãn kim tinh, lần trước ta thấy đôi giày này mập mập đáng yêu, không nhịn được thêu hai phát, cái này cũng bị người nhìn ra á? Quả nhiên là người có thiên phú châm tuyền, ta không thể so được với người.”

Cuối cùng Hoa Anh không ngốc đến hoàn toàn, nhìn thấy cảnh tẻ ngắt này một lát cũng biết mình nói sai. Cầm miệng không nói chuyện. Vu thị lại bắt đầu làm sinh động không khí: “Nói tới Nhị cô nương, nhà chúng ta lại sắp có việc vui đấy!”

Cẩm Tú thoáng chốc cúi đầu xuống, xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt. Không khí lập tức náo nhiệt lên, người này nói chọn ngày nào tốt, người kia nói tú nương nhà ai tốt, có người nói Cẩm Tú lại cao lớn một chút, cuối cùng thì chuyển ngoặt chuyện vừa nãy đi.

Lúc này giọng thanh thúy của nha đầu ở ngoài cửa vang lên: “Vài vị gia đến thỉnh an.” Thiếu gia Tiêu gia cũng muốn thi công danh, lão thái thái bảo bọn họ học xong lại đây thỉnh an, thời gian này mấy huynh đệ đồng loạt đến đây.

Hành lễ xong, Hoa Chương ngẩng đầu lên, trong lúc nhất thời nhìn thấy trang phục của La Y thì ngây người.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 17: Ra Hiếu

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Tục ngữ nói: “Nữ muốn xinh đẹp một thân hiếu”, nhưng điều kiện tiên quyết phải là hàng năm trang phục lộng lẫy, đột nhiên không bôi phấn trang điểm thanh thanh lệ lệ vừa thấy đã thương xuất hiện trước mặt mọi người, hình thành một loại hiệu quả tương phản to lớn. Giống như người ăn thịt một trăm ngày, ở ngày thứ một trăm lễ một lại có một bát canh cải củ, vậy thì thật là thơm ngon rồi.

Nhưng dưới tình huống bình thường nữ nhân là cần nhờ ba phần tư sắc bảy phần trang điểm, huống chi kiểu dáng quần áo tang kia thật sự là hổ cha. La Y lại là dung mạo tốt nhất trong chúng trong tỷ muội, nàng giống mẹ ruột nàng, làm tiểu lão bà của người ta, nếu không xinh đẹp có thể làm được sao? Lập tức có một loại cảm giác hạc trong bầy gà, vì thế làm chói mắt thiếu niên thanh xuân mười bảy đúng là bình thường mà thôi. Nghĩ lại cặp giày ấm áp mềm mại kia tâm thần không khỏi nhộn nhạo. Cũng may kịp thời nghĩ cho tới bây giờ vẫn là hiếu kỳ, thật sự ép ba phần xuân ý ở trong trái tim xuống. Chỉ là mắt không tự chủ được tìm kiếm thân ảnh La Y.

Mọi người vừa ngồi xuống nói tới chuyện tiệc tối đêm nay. Kỳ thực cũng không có gì phải nói cả, chủ nhà không phải Nhị phòng, bọn họ chỉ để ý làm chiêu đãi là được rồi. Hơn nữa cũng chỉ là mời một số thân bằng.

Người thứ nhất sẽ tới đương nhiên là Đại cô nãi nãi Uyên Văn và trượng phu, bọn họ tới rất sớm, nhìn bộ dáng chắc là sẽ ở lại một ngày. Lúc nha đầu ở bên ngoài tới báo tin, La Y và mọi người đều đi ra ngoài đón.

La Y vừa xuống đài thì Uyên Văn và trượng phu đi đến. Thấy Uyên Văn cài trâm phượng, mặc lễ phục màu đỏ chót Cổ thêu*, ngược lại thật sự là hoa lệ dị thường. Có cáo mệnh có đôi khi quả nhiên thích thật, phạm vi lựa chọn trang sức này rất lớn. Chỉ tiếc Uyên Văn sinh liên tục hai khuê nữ, còn chưa có con trai, ở nhà chồng lo lắng chắc không phải là ít. Quả nhiên người khó có được thập toàn thập mỹ, chỉ hy vọng nàng ta ngày sau sinh được nhiều con trai vậy.

*cổ thêu: cách thêu của người nhà họ Cổ

Khi Đại tỷ phu thỉnh an cho lão thái thái, La Y nhìn kỹ một chút, vài năm không gặp giống như không biến hóa nhiều. Muốn nói tới đẹp trai thì có chút giống con gái đấy, La Y thật ra là hủ nữ, đáng tiếc nàng thích cường công cường thụ

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 18: Màn Ngăn

Edit: Hắc Phượng Hoàng

La Y biểu hiện quẫn quẫn tiến bước khách có mang theo cò nhảy đi. Ngày hôm sau bỏ chạy đến nội thư phòng Thiệu Hi tìm Thiệu Y: “Quân cò nhảy kia có quý hay không?”

”Không đắt đâu, một đồng tiền một cái.” Thiệu Y trả lời

La Y trợn mắt há hốc mồm: “Một đồng tiền? Có rẻ quá không?” Nói dóc hả!?

”Vốn là thứ không khó làm mà, ta tìm lò nung của dân chúng bình thường làm, người ta thấy ta là quan gia tử đệ, thiếu chút nữa cho không ta đấy. Ta khuyên can mãi mới một đồng tiền một cái cho bọn họ.”

Ách, được rồi, là đặc quyền giai tầng của bọn họ: “VẬY có thể giúp muội lại mua một ít về hay không, ngày hôm qua bị cướp sạch rồi. Bọn họ đều cảm thấy thú vị.”

Thiệu Y ngạc nhiên nói: “Cái này có gì mà thú vị chứ? Nếu muội thích, đi đường bán gốm sứ đĩa bát, một xâu tiền có thể kéo được một xe về. Chỉ là mấy hạt châu thôi cũng đáng giá cướp sao?”

La Y im lặng... Ngài không biết, ý nghĩa không ở hạt châu, ở chỗ các nàng cường đại nghĩ suy ra. Bởi vậy mỗi người vui vẻ cầm vài

hạt châu về nhà tiếp tục nghĩ, kết quả nàng không còn quân cờ nào cả.

”A, nếu muội thích, ta sai người tới hầm nung làm, tiêu ít tiền bảo họ nung ra mấy bộ. Lại dùng chút dầu thừa đuôi thẹo làm bàn cờ tốt. Lần trước chiếc gỗ sam kia của muội cho nước sơn lên vẫn khó nhìn.”

La Y lắc đầu: “Dù sao thì cũng sơn lên rồi, dầu gỗ tuy không đẹp nhưng lại quý.”

Thiệu Y trêu đùa: “Không đáng giá cái gì, tồn đồ cưới không nên nhiều!?”

La Y đưa chân giẫm một cái, Thiệu Y lập tức nhảy lên. Thiệu Hi và Hoa Chương cũng cười.

Thiệu Hi hỏi: “Lần trước muội nói chuyện cờ kia, còn không cho chúng ta chơi đùa đâu, ngày nào đó cũng dạy cho chúng ta chơi đùa.”

”Hiện tại có thể dạy các huynh chơi.” Nói xong lấy ra một tờ giấy, lại bảo nha đầu cầm một chiếc bút ra trực tiếp vẽ hình luân. Vẽ ra mười quân cờ giống cờ vây.

Chưa tới một tiếng Thiệu Hi đã học rành rọt: “Quả nhiên sang hèn cùng hưởng! Tam muội muội tiền đồ, chơi hay thế này mà cũng nghĩ ra được.”

”Đây là muội nghĩ ra được?” Hoa Chương thán phục: “Ta tưởng xem từ chỗ khác đấy. Tam muội muội thật thông minh!” Hoa Chương cũng gọi là Tam muội muội...

La Y mặt già đỏ lên: “Nhờ thần tiên báo mộng...”

Không ai sẽ tin tưởng nhưng La Y lại đánh chết không chịu nói tự mình nghĩ ra.

Thiệu Hi nghiêm nghị nói: “Cũng được, thanh danh khuê các truyền ra không tốt, ngoại trừ nữ công hoặc là chí hiếu linh tinh, cái khác kiểu gì cũng bị người ta bố trí. Không bằng...” Nhìn nhìn Thiệu Y.

Thiệu Y rút khóe miệng: “Huynh không phải ca ca ruột của muội ấy sao?”

”Ta đã có kết cục rồi, người còn để ta gánh vác nữa à?”

Thiệu Y trầm trọng gật gật đầu, không tới mấy ngày quả nhiên nghe nói bị cha hấn đánh cho một trận, lý do - - chơi bời lêu lổng.

Nhưng bất kể như thế nào, Thiệu Y vẫn thừa dịp đánh đồ dùng gia đình cho Cẩm Tú, thuận lấy đi một ít đầu thừa đuôi theo gỗ lim, thuận tiện bảo công tượng đánh bốn bàn cờ nháy, cho trong nhà bốn tỷ muội mỗi người một cái. Nhìn màu nước sơn mặt trên, La Y tâm góc đều đau đớn, gỗ lim ơ gỗ lim, quét nước sơn lên thật đẹp... Quá xa xỉ! Thiệu Y còn cây ngay không sợ chết đứng, nói đầu thừa đuôi theo này không dùng được vào việc gì, không phải là vứt đi thì lãng phí sao? La Y đau gan... Khắc mấy bông hoa làm vật trang trí, bên trong còn là điêu khắc hoa văn đang thịnh hành gì đó nữa.

Càng đau gan khó chịu chính là đại tiểu thư Hoa Anh, thế cho nên ở thượng phòng của lão thái thái, cô phu nhân Tiêu thị cười hỏi: “Tam cô nương, cái cờ nháy gì đó kia muội muội người cũng thích, không bằng cho nàng mượn chơi mấy ngày?”

La Y khó chịu, muội muội lão nương mỗi người một cái, người tính muội muội cái gì. Nhưng trên mặt vẫn giả cười: “Còn chưa làm xong đâu ạ.” Không phải sao, quân cờ còn đang thiết kế, Thiệu Y phải tắt yếu chỉnh sửa cho tận thiện tận mỹ. Nếu không thứ này đặt trong đám đồ cưới, tùy tùy tiện tiện chẳng phải là dọa người à?

Lão thái thái nghe xong chỉ nói: “Nếu đã chưa làm xong, vậy làm cho muội muội người một cái là được rồi.”

Thiệu Y lần này thật sảng khoái gật đầu, không mấy ngày nữa sẽ đưa đi một cái - - không phải là quân cờ gỗ hoặc sứ sao?

Không ngờ Tiêu thị cư nhiên ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Anh tử nhi nhà ta cũng không ham gì, ta cũng không cam lòng thua thiệt nó. Đại chất tử, người làm cho muội muội người là gỗ lim, làm cho biểu muội là gỗ hạc đào, sợ Cô Cô không cho người tiền hay sao?”

Thiệu Y đành phải trả lời: “Vốn là đánh đồ dùng gia đình cho Nhị muội muội còn thừa một chút đầu góc, bây giờ hết rồi đành phải thay đổi thành gỗ hạc đào thôi, không phải cố ý chậm trễ.”

Hoa Anh vẫn không cao hứng: “Mọi người đều có, chỉ ta là không có, ta biết ta không phải muội muội ruột của người, bởi vậy không vừa mắt ta.”

Thiệu Y ghen chết khiếp, hắn không phải không biết nên làm cho người một cái, nhưng Tào gia còn trong hiếu kỳ, ai biết đưa đồ chơi này người ta có kiêng kị hay không? Dù thế nào dạng bàn cờ đúng là hồng xanh biếc, rất đánh mặt người. Hoa Anh trước mặt mọi người nói ra những lời này, ý tứ bảo hắn làm giống như vậy. Gỗ lim

này ư, hấn làm bàn cờ, cho dù người ta có bán, nhưng ai chịu bán cho hấn có một chút như vậy?

La Y nghĩ chuyện là do nàng gây ra đành phải nói: “Quét sơn lên thoát nhìn đều giống nhau. Nhị biểu muội nếu thích, chúng ta đổi một cái là xong.”

”Đây là người nói, không phải là ta tranh đấy!”

La Y cũng ghen lời, đã gặp người được tiện nghi còn khoe mẽ, lại chưa thấy qua người lí lẽ chẳng sợ như vậy. Thôi, lười so đo, chỉ là cái đồ chơi mà thôi. Về sau nàng đánh đồ dùng gia đình không thiếu được sẽ có một giường gỗ lim giống Cẩm Tú, thật sự thích thì đến lúc đó đánh lại một cái là được.

Hoa Chương lại cau mày, muội muội này càng ngày càng được mẫu thân sủng không thành dạng gì. Có mắt nhìn đều biết là La Y hạ bậc thang vậy mà nó còn trèo lên. Thảo nào chúng tỷ muội đều không hợp với nó. Nghĩ như vậy lại cảm thấy thiếu La Y một phần nhân tình. Suy nghĩ về sau ra hiểu, trên đường mua cái gì tặng mới tốt.

Qua vài ngày Tào gia chính thức ra hiếu. Cũng làm cái tiệc rượu nhỏ nhưng không mời gánh hát. Quan hệ thông gia tới không đầy đủ hết bằng khi Nhị phòng, mấy vị cô nương bị gò bó không thảo luận đồ trang sức nữa. La Y rất tiếc nuối, bọn họ thảo luận này nọ bên ngoài chưa hấn không có, nhưng đám con quan ở nhà này chỉ dựa vào sức tưởng tượng có hạn đến miêu tả cảnh đẹp trong lòng. Có đôi khi ngẫm lại cổ đại thật sự là buồn bực. Tuy rằng điều kiện cuộc sống ở nơi này quả thật tốt hơn trước kia nhiều, không khí trong lành và thực phẩm sạch không cần phải nói rồi, trang sức và quần áo tinh xảo trước đây không dám mơ. Trước kia chỉ là một gia đình

bình thường, có chút tiền, xem chừng về sau nàng phải kết hôn, một cái phòng nhỏ cũng là tốt rồi. Nói đi nói lại giá phòng nơi này rẻ vô cùng = =|||, đương nhiên không chỉ riêng ở kinh thành. Đáng tiếc chẳng còn hình dung nào tốt hơn chim Hoàng yến, cũng thẩm thiết hiểu được Lỗ Tấn nói, cái gì gọi là ngẩng đầu bốn góc bầu trời. Càng miễn bàn tới internet. Tự do nghĩ cũng không dám nghĩ, trừ phi có dũng khí đi chết.

La Y rầu rĩ, Hoa Chương xem ở trong mắt không khỏi có chút phiền chán. Hắn hiểu lầm hoàn toàn rồi - - ai bảo muội muội ruột thịt không có việc gì thích véo La Y vài câu chứ? Trong lòng chẳng hiểu tại sao vội muốn chết. Bởi vậy ngày hôm sau ra hiệu liền vội vàng ra đường mua đồ.

Trăm cay nghìn đắng chọn một món lễ vật, rất vui vẻ chạy đến trước mặt La Y nói: “Tam muội muội, ngày hôm trước muội muội ta đắc tội, ta mua đồ chơi này tới bồi tội thay nó, xin hãy nhận lấy.”

La Y gật đầu thu nhận, thầm nghĩ: muội muội người đắc tội ta rất nhiều!

Chỉ là mở ra vừa thấy, quẫn! Một đôi chim ngọc phỉ thúy to bằng đầu nắm tay ở trong lồng vàng. Rút khóe miệng, Tào Hoa Chương, ngài đây là lấy lòng ta hay là châm chọc ta hả! Miệng vừa mới nghĩ tới chim Hoàng yến, cứ như vậy ăn ý tặng một đôi lại đây, La Y oán niệm.

”Ách, người không thích sao?” Hoa chương có chút khẩn trương.

La Y phản ứng kịp vội vàng lắc đầu: “Thích thích, nhưng mà chưa thấy qua thứ này. Làm cho biểu ca chê cười rồi.”

”Nếu muội thích, lần tới lại mua chút cho muội, không đáng giá gì đâu.”

La Y giả cười: “Lần tới rồi nói sau, ta chơi cái này trước đã.” Ngài mà mua thêm vài cái, nữ vương nhà ngài sẽ lại ghen tị.

Hoa Chương nghe hiểu sang ý khác, tưởng rằng La Y thật lòng thương yêu lễ vật này, không khỏi mở cờ trong bụng. Không tới mấy ngày sau lại mua một tổ sáu cái vang cầu gổm đến. Lần trước tốt xấu coi như là nhận bồi lỗi, lúc này đây tính cái gì? Biểu ca biểu muội vốn có chút ái muội, La Y lại không thích có dây dưa gì với Hoa Chương. Loại đồ chơi không đáng giá tiền cũng đã thu, nhưng đã xin phép Vu thị, tính cả cái lòng chim nhỏ kia, đều nói thành Tào gia tới đổi đồ chơi cho Hoa Anh kia coi như bồi lỗi. Từ nay về sau dưới sự trợ giúp của Vu thị, ngoại trừ hằng ngày thỉnh an lão thái thái, Hoa Chương không một mình gặp được La Y.

Nội tâm Hoa Chương nóng nảy, oán Vu thị nhiều chuyện. Nhưng không có can đảm nói ra ý tưởng trong lòng mình, đành phải nghĩ hết biện pháp tìm hiểu hành tung của La Y. Không bao lâu Thiệu Y phát hiện, không nói hai lời trực tiếp cho Hoa Chương ăn một đấm: “Chính người muốn chết, đừng kéo Tam muội muội ta chôn cùng!”

Hoa Chương ôm bụng: “Ta làm sao lại kéo Tam muội muội chôn cùng?”

Thiệu Y khinh miệt cười: “Người cho rằng ta không biết ý nghĩ trong đầu người ư? Sớm đánh chết phần tâm tư này đi, Cô nhất định không đồng ý!”

”Làm sao người biết mẫu thân ta không đồng ý?”

”Tam muội muội là thứ xuất!” Thiệu Y khinh bỉ nói, liền tính mẫu thân người đồng ý, nhà chúng ta còn chưa hẳn đồng ý đâu.

”Nhưng mà... Nhưng mà... Cũng chưa chắc...” Ngẫm lại thái độ Tiêu thị với Hoa Thái, Hoa Chương có chút do dự.

Thiệu Y vỗ vỗ bả vai của đối phương: “Huynh đệ một hồi, ta khuyên người đọc sách cho tốt đi, ngày sau được công danh lại nói.”

Hoa Chương nghe lại có chút khó chịu nói: “Chẳng lẽ cô nương nhà các người cũng chỉ ham cáo mệnh?”

Thiệu Y cười lạnh: “Thế nào? Không thể?”

”Đây chẳng phải là người người muốn đi làm làm vợ kè!?” Hoa Chương cũng cười lạnh, thế gian có mấy thanh niên tài tuấn? Nhị biểu muội phu Phạm Thế Tuấn thành điển phạm châu báu rồi, trên sử sách cũng không ai so được với hắn!

Thiệu Y như cười như không nhìn chằm chằm Hoa Chương hồi lâu, mãi cho đến khi Hoa Chương chớp bông mới phun ra bốn chữ: “Cưới thấp gả cao!”

Bốn chữ nhẹ bỗng giống như ngàn cân đánh vào ngực đầu Hoa Chương, ngàn loại lý do vạn chủng duyên cớ cũng không chống lại được hàm nghĩa của bốn chữ này. La Y là cháu quan tứ phẩm, con gái quan thất phẩm, muội muội tú tài. Huống chi còn có Thám hoa tử phu. Bản thân mình thì sao? Tổ phụ năm đó chỉ là quan lục phẩm, phụ thân càng là một tia công danh cũng không có. Càng miễn bàn tới gia cảnh, hắn ở Tiêu gia lâu như vậy sao lại không biết nữ nhi Tiêu gia mặc dù thứ xuất cũng có xấp xỉ một nghìn lượng của hồi

môn? Nháy mắt giống như bóng cao su xì hơi, không có lấy một chút sức lực tranh cãi nào. Đành phải ủ rũ trở về phòng.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 19: Hôn Lễ

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Hoa Chương liên tục mấy ngày đều mất hứng, ngoại trừ Thiệu Y ra thì không có người nào biết nguyên do. Tiêu thị chỉ cho rằng hần nhất thời không thoải mái, làm mọi cách dỗ hần vui vẻ. Chỉ là hiệu quả rõ ràng không lớn. Nhưng Tiêu gia cao thấp lại không có công phu chú ý một nhà Cô phu nhân, bởi vì Nhị cô nương Cẩm Tú sắp phải xuất giá. Phạm Thế Tuấn đã ba mươi bốn rồi, nội viện bao nhiêu năm không ai quản lý? Đã sớm gấp bốc hỏa. Nếu không phải Cẩm Tú tang mẫu, đứa nhỏ đã có thể biết đi rồi.

Hoàng thị qua đời, người chủ trì hôn lễ đương nhiên là Đại thái thái. Đồ cưới từng phần từng phần đóng gói cất vào hộp, vền vền ba mươi sáu nâng. Hai trăm mẫu ruộng tốt, một trăm mẫu đất trung đẳng, trong quan viên tầng dưới cũng coi như đồ cưới thể diện. Lúc này một mẫu ruộng tốt bình thường sản sinh ra được ba bốn thạch, của hồi môn của Cẩm Tú một năm ít nhất có bảy trăm thạch lương thực, quan gia không phải giao thuế, chỉ chia 4:6 cho tá điền, cũng có bốn trăm thạch. Một lượng bạc hai thạch gạo, một năm ít nhất kiếm được hai trăm lượng.

La Y trước kia xem tiểu thuyết xuyên qua, xem không ít nhà giàu quý tộc không có việc gì ra tay chính là mấy ngàn lượng. Mới đầu khi tính điền sản cảm thấy hai trăm lượng thật không đủ xem. Người nghĩ, Lưu mỗi mỗi tới cửa thu đánh gió một lần, Vương phu nhân

vung tay một cái chính là một trăm lượng đấy! Hai trăm lượng bạc chẳng phải là chỉ đủ nhận hai lần thân thích thôi sao? Về sau đi theo Cẩm Tú kiểm toán mới phát hiện sức mua của bạc thật đúng đắn, cả buổi tính giá hàng bên ngoài mới miễn cưỡng tính ra hai trăm lượng tương đương với hiện đại hơn mười vạn!? Đồ cưới của nữ nhân không phải nuôi gia đình, người ta có điều kiện còn phát tiền tiêu vật hàng tháng cho nữ nhân, nói cách khác hơn mười vạn nhân dân tệ này chính là tiền tiêu vật!!! La Y hoàn toàn choáng váng mắt hoa!

Đã nhiều ngày Vu thị đều cùng Cẩm Tú nghỉ cùng một chỗ dạy việc vợ chồng. Cẩm Tú không thể tránh khỏi xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt. Cẩm Tú búi tóc đã vấn thành hình thức cùng loại với cô nương chờ gả, thoạt nhìn bỗng nhiên cảm thấy trưởng thành thêm mấy tuổi.

La Y nhìn kinh ngạc, mắt chua xót vô cùng. Đành phải để tâm thanh lí đồ cưới của Cẩm Tú. Mũ phượng khăn trùm không thể nhận, hai trăm lượng bạc phải cất kĩ. Thiệu Hi thật sự lấy ra một trăm lượng vàng thêm trang cho Cẩm Tú, Cẩm Tú thật sự không muốn nhận, cuối cùng đều thôi lui từng bước, vẫn là thu bốn mươi tám lượng, để cùng một chỗ với bạc áp đáy hòm. Phù, mệt quá.

Cẩm Tú hốt hoảng không biết làm sao. Ngày sau thành người nhà người khác rồi, mỗi người đều nói làm vợ không thể so với làm nữ nhi. Làm nữ nhi có thể tùy hứng, làm vợ chỉ có thể ẩn nhẫn. Lại có người âm thầm hâm mộ, trượng phu có bản lĩnh không nói, còn không có mẹ chồng. Vừa vào cửa coi như làm chủ nhà, Phạm gia không nạp thiệp, ngoại trừ danh phận làm vợ kế hơi tệ chút, ngược lại thật sự là lại không tìm thấy hôn nhân nào tốt hơn.

Cầm Tú lo sợ bất an nhìn đến ngày xuất giá, khi rời giường tay chân còn đang run rẩy. Mới xốc màn lên nhìn thấy La Y đã mặc trang phục lộng lẫy, ở trong phòng cùng bọn nha đầu hoàn thiện công tác ngày hôm nay. Trong lòng đột nhiên thoáng an định chút. Hít sâu một hơi, gọi nha đầu hầu hạ nàng rời giường.

Đại thái thái chủ hôn, Tam thái thái coi như người Toàn phúc. Thay quần áo, chải đầu, trang điểm, làm thông dong từng bước một. Ngồi trong khuê phòng cũng có thể nghe được bên ngoài nhốn nháo. Hôm nay rất nhiều khách tới.

Đang bề bọn thì Đại cô nãi nãi Uyên Văn nhảy vào: “Nhị muội muội hôm nay xuất giá rồi! Thời gian trôi qua sẽ thực vui vẻ nha.”

La Y sau khi hành lễ mới ngẩng đầu nhìn Uyên Văn, chỉ thấy hôm nay nàng ta mặc lễ phục vải bồi đế giày màu xanh nhạt giữa hồng, tuy rằng ở mép cổ tay áo váy kia hiện ra màu đỏ hoa lệ, nhưng quả thật không đoạt phong thái tân nương.

Cầm Tú muốn đứng lên hành lễ, Uyên Văn án án bả vai nàng nói: “Đừng đa lễ, hôm nay tân nương tử lớn nhất!”

”Còn phải đa tạ Đại tỷ tỷ tặng bình liên châu nữa, thật sự quá quý trọng.” Cầm Tú cười nói.

”Cái khác không nói, mấy thứ bình đồ cổ này chất đống ở phòng ta đây. Chỉ là hôm đó Đại tỷ nhi nhà ta không khỏe, không tự mình đến được, người đừng trách móc mới tốt.”

Ngồi nhàm chán, người trong phòng một dài một ngắn tán gẫu chuyện ngày qua. La Y chu chu mồm lại ngậm miệng. Ngày đại hỉ, nàng có cảm giác nồng đậm không nở. Nhan sắc vui mừng bao

quanh, nàng cảm thấy mặt cười cũng trở nên cứng ngắc. Từ nay về sau nhà chồng mới là vị trí thứ nhất, tỷ muội nhà mẹ đẻ cũng tựa tiểu thúc dì nhỏ; từ nay về sau không còn là người thân mật nhất. La Y có một loại cảm giác thất tình, tuy rằng nàng dám khẳng định nàng tuyệt đối không phải lời kéo.

Cầm Tú đội đại trang chỉ có thể ăn chút cháo gạo nếp, làm dạ dày rất khó chịu. Lại cảm thấy không no, mùi vị trong đó khó có thể miêu tả.

Bây giờ đúng là ngày tháng chín, tuy rằng thời tiết bắt đầu chuyển lạnh nhưng mặc đại lễ phục sao lại không thấy khó chịu chứ. Chỉ ngóng trông thời gian nhanh trôi qua, lại ngóng trông thời gian không nên trôi mới tốt, mâu thuẫn xoắn xuýt cực kỳ. Nhưng bất kể nói thế nào, mặt trời dần dần ngã về tây, Tiền viện truyền đến tiếng cười: “Cô gia đến đây, các cô nương mau ngăn cửa!”

La Y, Sa Chức, Hoa Anh, Hoa Thái cùng với năm ba vị tỷ muội trong tộc nhanh chóng chạy trước cửa, dùng sức đứng vững. Uyên Văn buồn cười ở bên cạnh xem náo nhiệt. La Y còn đang suy nghĩ dùng câu từ nào làm câu ngăn, hoặc là buộc hẳn phát thề? Lại lập tức vút ra sau đầu ý nghĩ này, nàng không ngăn được Thám hoa lang, lời thề có đôi khi đồng dạng với rắm thối. Bởi vậy nàng theo mọi người tập kích hồng bao đầu hàng.

La Y cuồn cuộn soàn soạt đi theo mọi người cười đùa xem lễ, khi đưa đến cổng nước mắt lại không nhịn được rơi xuống. Vu thị tiến lên ôm bờ vai nàng lại không ngăn cản được tiếng khóc lóc đê nén của nàng. Cầm Tú đội khăn voan, ở trong tiếng huyên náo, rõ ràng nghe được La Y tiếng khóc hơi yếu kia, thật sự không hề giống với vừa rồi Lão thái thái, Đại bá mẫu khóc hơi khoa trương. Cầm Tú ngừng chân, cố nén không quay đầu lại. Sau khi mẫu thân qua đời,

hai tỷ muội chân chính sống nương tựa lẫn nhau tròn ba năm, làm sao có thể thờ ơ? Nước mắt cũng không nhịn được rơi xuống nhỏ vào đôi giày thêu, tóe lên bọt nước nhỏ li ti, thoáng chốc biến mất không thấy gì nữa.

Trời dần dần chuyển tối, La Y rời khỏi bàn tiệc. Nguyên bản sân hôn lễ ồn ào náo động náo nhiệt, lại giống như một cuộn bông vải chặn ngực nàng rất khó chịu. Đi trở về viện của mình, bọn nha đầu đều chạy đi xem náo nhiệt, nghe thanh âm vui đùa âm ỉ rất xa, nơi này càng thêm yên tĩnh.

Nhìn phòng ở phía đông trống không đột nhiên cảm thấy tịch mịch xâm nhập đến chỗ sâu nhất trong xương tủy. Cái sân nhỏ này vốn chật hẹp, giờ phút này lại thấy trống rỗng.

Không hề hình tượng ngồi ở trên bậc thang, nhìn trời sao xán lạn, đêm lạnh như nước...

"Tam muội muội, muội làm sao vậy?"

Một giọng nói vang lên đột ngột phá vỡ yên tĩnh trong viện. La Y ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt Hoa Chương lo lắng nhìn mình. Giờ phút này nàng không muốn làm lễ nghi quy phạm cái gì, chỉ thoáng gật gật đầu, không đứng dậy hành lễ.

"Trở về nhà ngồi đi, trên đất lạnh, cẩn thận đau bụng."

La Y giơ hai tay chống cằm, lắc đầu.

Trầm mặc...

"Tam muội muội, muội đừng khóc!" Hoa Chương vội vàng nói.

La Y sờ mặt, quả nhiên vừa khóc, trang điểm chắc không còn hình dạng nữa rồi, không biết có dọa tới vị huynh đài đối diện này không.

”Nhị muội muội xuất giá là chuyện vui, muội rồi cuộc làm sao vậy?”

La Y cúi xuống, mới nhẹ nhàng nói câu: “Mẹ chim non bay mất rồi...”

”Hửm? Muội nói gì vậy?”

”Không có gì.” La Y ngẩng đầu nhìn Hoa Chương: “Sao huynh lại tới đây?”

”Ách... Chỉ là tùy ý đi một chút...” Hoa Chương mặt đỏ nói.

”Vậy huynh tiếp tục đi đi.”

”Tam muội muội...”

”Làm sao?”

”Ách... Tỷ muội các muội cảm tình thật tốt. Còn thân thiết hơn cả một mẹ sinh ra.”

La Y tâm tình khó chịu trực tiếp đâm một câu: “Không thể so được lễ nghi nhà người, dòng chính thứ có khác.” Hơn nữa còn là cách biệt một trời! Hừ, dòng chính muội bất kính thứ tỷ, cũng không phải là thanh danh tốt đẹp gì.

Hoa Chương vừa lui xuống sắc mặt lại thay đổi đỏ bừng: “Ta không có ý này.”

"Vậy huynh có ý gì?" Lão nương tâm tình đang không tốt đây, người tới cửa cãi nhau hả?

"Ta khen tử muội các muội tình thâm."

La Y giả cười: "Đúng vậy, đặc biệt chúng ta này không phải cùng một mẹ, càng khó có được. Quả thực có thể ghi vào trong 《Nữ Giới》, làm người gương mẫu trong thiên hạ phải không?"

Hoa Chương bị nói tức giận, giải thích cũng không phải, không giải thích cũng không phải. đành phải ngăn người nhìn La Y.

Lại trầm mặc sau một lúc lâu sau Hoa Chương mới nói: "Ta không có ý khinh thường muội."

"Ừ, ta biết." La Y thật biết diễn, Hoa Chương có tốt với nàng hay không, nói thật, chỉ khá hơn bà tử Dạ Hương trong nhà một chút.

"Vừa rồi... Thật có lỗi." Hoa Chương lại phun ra một câu.

La Y không nhịn được: "Đại biểu ca, nam nữ có khác, huynh vẫn nên đi về trước đi." Bảo người ở đây là có chuyện gì? Xui xẻo còn không phải nàng sao? Ở đây hà khắc với nữ giới, ba núi dựa của nàng đổ mất hai ngọn rồi. Ngẫm lại biểu tình khi Cô Tiêu thị nói tới Hoa Chương đặc ý như tiểu JJ của con bà ta khảm kim cương vậy, nhất thời một trận rùng mình. Trong óc thoáng chốc lại nghĩ tới thiên nhai quen thuộc - - tám một cực phẩm XXX kia, quẫn rồi.

Nhưng Hoa Chương sao lại buông tha cơ hội khó có được thế này: "Tam muội muội..."

"Có chuyện mau nói, có rắc mau thả!" La Y đã đến điểm tới hạn.

Hoa Chương nín thật lâu sau mới dùng thanh âm nhỏ nhất nói một câu: “Tam muội muội, gả cho ta được chứ?”

La Y thiếu chút nữa không hít nổi một hơi, người muốn cùng ta bỏ trốn hả?... Không biết cổ đại tiểu cô nương từ chối loại sự tình này thế nào, vẫn là ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, lập tức đứng lên nhắc chân đi vào nhà.

Không ngờ Hoa Chương cư nhiên quyết đoán lưu loát một lần, cầm lấy cổ tay La Y không buông: “Tam muội muội, ta sẽ đối xử tốt với muội!”

Mẹ kiếp, người muốn hại chết ta à! Mẹ nó, người chưa thấy ánh mắt mẹ người nhìn ta à? Cái từ đã hiện rất lâu trong óc La Y, thân thể theo bản năng làm ra phản ứng - - nhắc chân đá một cái chính giữa đầu gối Hoa Chương. Hoa Chương ăn đau đương nhiên tay buông lỏng rất nhiều. La Y nhân cơ hội chạy trở về phòng, đùng một tiếng đóng cửa lại. Thở nhẹ một hơi, còn chưa thả lỏng hai giây lại hoảng loạn lên, nếu tên ngốc kia không đi thì làm thế nào đây? Loại cuộc sống này, vô luận bị hiểu lầm thành nhớ Cẩm Tú hay là có liên quan tới nàng đều thật là chuyện phiền phức. Đang định đi ra ngoài giải quyết hoàn toàn cái phiền toái kia, chợt nghe bên ngoài truyền đến giọng nói của Thiệu Y: “Đại biểu ca huynh thật sự là, uống say rượu còn chạy sai viện. Đây là viện của Nhị ca, nhà các người ở phía sau cơ mà!”

Sau đó chỉ nghe thấy một trận huyên náo, lại sột sột soạt soạt bước đi. La Y mới an tâm đốt đèn, rửa mặt, trang điểm tốt nhất, lặng lẽ trở lại thượng phòng. Nhạc đệm vừa rồi như như một đóm khói, gió thổi qua làm tan mất

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 20: Nhìn Trúng

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Xe ngựa hành tẩu dạo quanh trên đường cái kinh thành, La Y không nhin được ghé vào màn sa phía trước, si mê nhìn cảnh sắc bên ngoài. Đến nơi đây ba bốn năm vậy mà lần đầu tiên ra cổng. Vốn còn muốn đi tới nhà Cẩm Tú chơi đùa, không ngờ Cẩm Tú vừa kết hôn, tuần trăng mật còn chưa được hưởng xong, Phạm Thế Tuấn đã bị Hoàng Đế gầy đi Vân Nam, làm La Y tức lắm. Ngày tháng năm nào tử muội mới có thể đoàn tụ đây?

Bởi vậy La Y vừa hưng phấn lại buồn bực ngồi không ở trên xe ngựa, ghé vào màn cửa sổ bằng lụa mỏng nhìn thế giới bên ngoài! Cửa hàng hai bên đường phố san sát, bán cái gì cũng có. Nàng nhìn thấy cửa hàng đao, cửa hàng bạc, cửa hàng quần áo, còn có tửu lâu quán ăn lớn lớn nhỏ nhỏ. Cùng với không ít tiểu thương bên đường rao hàng, nhìn thấy đoàn xe các nàng lập tức tránh sang hai bên, chờ xe đi qua lại tụ tập. Lại làm cho nàng nhìn thấy một tiểu thương bán kẹo hồ lô. Nhưng nhìn màu sắc không đẹp lắm, không bằng đời sau nàng ăn ở đường cái Vương Phủ tỉnh, chỉ thấy vài trái màu đỏ nhìn có vẻ bần bần xấu thành một chuỗi, đừng có nghĩ tới cây xâu quả dứa. Không có chút thèm ăn nào, không biết vì sao nữ xuyên qua luôn gặp phải một chuỗi cái trò này.

Bỗng nhiên một làn gió thơm thổi qua, La Y nhìn chăm chăm sạp bán bánh bao hấp kia, hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, để tránh

trực tiếp chảy ra khỏi miệng. Thôi, không nhìn, nếu không thì thêm chết mất! Một thoáng chốc, lại không nhìn được nằm sắp chỗ kia nhìn một lần nữa. Chọc Sa Chúc một trận cười khế, nhưng mà nàng chiếm cửa sổ bên kia cũng nhìn say sưa ngon lành. Thực cảm kích người an bài, nếu nàng cùng tẩu tử hoặc với ma ma ngồi chung một chiếc xe, chuyện như vậy cũng đừng nghĩ!

Hôm nay là thọ yến Thái phu nhân Định Tây Bá Tước phủ, giống với ngày sinh của Giả mẫu trong Hồng Lâu Mộng, bày liên tục mấy ngày liền. Ngày đầu tiên hoàng thân quốc thích, ngày thứ hai huân quý thế giao, ngày thứ ba quan hệ thông gia bạn cũ, ngày thứ tư bốn gia huynh đệ, ngày thứ năm nô bộc chúc mừng. Nhưng huân quý thế gia luôn đám hỏi không ngừng, ngày thứ hai nói là nói huân quý thế gia, nhưng đại bộ phận là quan hệ thông gia. Vì thế Tiêu gia có chút lúng túng, nhà bọn họ không phải huân quý, cũng không phải là bàng chi quan hệ thông gia, để chỗ nào cũng cảm thấy có chút lạ. Cuối cùng cố kị mặt mũi Thế tử phu nhân, vẫn là đặt ở ngày đón đám huân quý. Bởi vậy Đại thái thái mang theo Triệu thị, Vu thị cùng với La Y, Sa Chúc. Tam gia sau khi hiếu kỳ Hoàng thị qua đi liền cưới nàng dâu Miêu thị, nhưng mà Miêu thị có thai nên ở nhà an thai. Bảo Lạc quá nhỏ không tiện ra ngoài. Tam thái thái ư, dù sao trong nhà vẫn cần có người lớn giữ nhà.

Huân quý phần lớn đều tụ tập ở một chỗ, Tiêu gia xa rất nhiều. Xe ngựa lung lay hơn một canh giờ mới đến Bá tước phủ, tất cả mọi người bị mệt rũ rời, chỉ có La Y hận không thể thời gian trôi lâu một chút mới tốt, như vậy cũng được nhìn phố cảnh lâu hơn. Về phần Bá tước phủ nàng không có hứng thú gì, thứ nhất là Bảo tàng hay Cố Cung nàng đã dạo qua rồi nên chẳng có gì ngạc nhiên, thứ hai sao, ở trong mắt La Y đây chỉ là cái lồng lớn mà thôi, bảo nàng kinh hỉ đứng lên thì thật là có độ khó khăn.

Xuống xe ngựa, thay đổi kiệu nhỏ, một đường đi tới cổng. Uyên Văn tự mình đi ra: “Mẫu thân tới! Thỉnh mẫu thân an! Đại tẩu an!”

”Nhị đệ muội đã lâu không gặp, tinh thần càng tốt lắm.”

”Hai vị muội muội lại lớn lên nhiều đây này.”

La Y và Sa Chức mỉm cười hành lễ, lại một đường mỉm cười đến đại sảnh. Đoàn người dập đầu mừng thọ! Là thật sự dập đầu đấy! Vị lão thái thái kia ngồi ngay ngắn ở chủ vị trường bối không nói, cáo mệnh Bá tước là siêu phẩm, toàn bộ đế quốc cũng không có vài người không phải hành lễ với bà ta.

Thái phu nhân cười hết sức hiền lành, mang theo xa cách khách khí. Đại thái thái mang theo bọn văn bối góp vài câu thú vị, lại cùng thông gia âu yếm một hồi, cùng các vị phu nhân phu nhân chào hỏi, mới ngồi xuống cách chỗ khá xa chủ vị. Rồi sau đó câm miệng không nói. La Y nhìn quanh toàn trường nháy mắt bật cười. Ở đây chắc chỉ có nhà mình cáo mệnh thấp nhất, còn dư lại mấy nàng dâu không có cáo mệnh, tùy tiện quyền cái chức quan nhàn tản nhưng cũng có bốn năm phẩm. Nghe nói bây giờ huân quý đã suy thoái, triều đình sớm là thiên hạ của quan văn. Nhưng gặp cảnh diện này, La Y tuyệt đối tin tưởng về mặt tiền tài, tuyệt đại đa số quan văn là cưỡi ngựa không bằng được.

Yến hội đơn giản chính là ngồi cùng nhau nói vài câu chuyện phiếm, sau đó một đám người chạy đi xem trò vui. Người càng nhiều không khỏi có chút loạn. La Y ngăn người đi, không để ý bị người ta chen lấn làm lạc một khoảng cách với người nhà. Nàng không phải là cực kỳ lưu tâm, đi theo đội đông người đến địa phương dĩ nhiên là dễ dàng tìm. Nhưng có chút nóng nảy nên bước chân lớn hơn ngày thường một chút. Nói đến đây ngược lại thật sự

là cảm tạ vị dựng nước tức giận nào đó hét lớn: “Thân thể phát da của cha mẹ, bó chân là bất hiếu!”

Có người phản bác vốn là cha mẹ bao quát cho, sao lại là bất hiếu?

Đồng chí căm giận kia nói: “Trơ mắt nhìn thân sinh con mình chịu cảnh đi đường khổ, chỉ vì lấy lòng con rể không biết ở phương nào, loại cha mẹ này đúng là không từ!” Lốp ba lốp bốp nói đến thoải mái đầm đìa, bác bỏ người ta á khẩu không trả lời được.

Vương triều người Hán không giống các vương triều khác, người Hán không chú ý ngang hàng nhưng chú ý ngang nhau. Quy trách nhiệm nghĩa vụ nhất định phải thống nhất. Tỷ như “Con bất hiếu lỗi tại cha mẹ”, đến Thanh triều đó là “Con bất hiếu là tội lỗi” (đệ tử đại ý thôi). Sở dĩ không cắt đứt lưng người Hán, cho dù ở hiếu đạo hết sức bốp, nhưng vẫn không ai dám vác một cái thanh danh không từ. Minh triều bó chân vốn không phải là đặc biệt biến thái, cũng không gặp cảnh chống đối đòi hủy bỏ. Đương nhiên những đặc thù nơi này có hay không cũng không biết.

Vừa vặn Thái phu nhân An Dương hầu quay đầu nói chuyện cùng con dâu, thấy La Y đi hơi có chút hương vị tư thể hiên ngang, cười hỏi người xung quanh: “Đó là cô nương nhà ai vậy? Bộ đáng thanh tú, tính cách sáng khoái.”

Người chung quanh đều lắc đầu nói không biết.

Tam thái thái nhà Vĩnh Xương Bá cười nói: “E là người nhà mẹ đẻ thế tử phu nhân, chúng ta đều quen thuộc, chỉ có nhà nàng chưa thấy qua vài lần.”

Mọi người ào ào cười nói: “Cũng là người thông minh.”

”Các người nhìn ta rồi, đã nhìn ra còn để ta nói, quay đầu nhất định lại cho ta là bà ba hoa!”

Tất cả mọi người nở nụ cười. Lại có một phu nhân hỏi: “Thế tử Định Tây Bá gia sao lại cưới nữ nhi quan văn?”

”Thế tử phu nhân tú công rất cao, không biết một lần kia bị Định Tây Bá Thái phu nhân thấy được rất thích. Tìm người đi hỏi thăm, nghe thấy đơn thuần có tài danh, lại xinh đẹp vô cùng, mời Ninh Viễn Hầu phu nhân tự mình tới cửa cầu hôn sính. Người không nhìn thấy nàng đẹp hơn nhiều so với người bình thường sao?”

Không biết điển cổ này đều giật mình hiểu ra: “Cũng là có phúc. Nhà mẹ đẻ chỉ là quan tứ phẩm, nàng hiện tại cũng có nhất phẩm cáo mệnh.”

”Chỉ là cái bụng không tốt...” Một phu nhân khác nói nhỏ.

Tam thái thái Vĩnh Xương bá gia cười đổi chủ đề, tán gẫu tới những chuyện khác.

An Dương hầu Thái phu nhân lại động tâm suy nghĩ, Nhị tôn tử của bà từ nhỏ được nuôi lớn ở trước mặt bà, không so được với trưởng tôn có tước vị kế thừa. Tiền đồ e là còn phải theo khoa thi, cưới cô nương nhà đọc sách vừa vặn. Mới vừa rồi vị kia bộ dáng vô cùng tốt, lại không giống phổ thông quan văn trong nhà mắc cỡ ngại ngùng, chỉ không biết bao nhiêu tuổi?

Không tới vài bước đã đến sân khấu kịch, riêng từng người ấn vị trí ngồi. An Dương hầu Thái phu nhân thừa dịp khi Định Tây Bá phu

nhân tự mình rót rượu lặng lẽ hỏi: “Cô muội muội nhà Nhị con dâu của người kia bao nhiêu tuổi?”

Định Tây Bá phu nhân cười hỏi: “Ngài hỏi vị nào?”

”Là vị mặc bộ màu vàng kia.”

Định Tây Bá phu nhân theo tầm mắt nhìn coi: “Đúng là lớn trông vô cùng tốt, chỉ là Thái phu nhân ngài vì ai hỏi thăm đây?”

”Còn có ai, không phải là tiểu tử ngu ngốc trước mặt ta kia!”

”Cái này không ổn rồi“. Định Tây Bá phu nhân cười nói: “Bộ dáng là tốt nhưng chỉ là thứ xuất. Cũng không phải là cùng cha với đứa con dâu của ta kia, cha nàng ta bây giờ ở Hồ Nam làm Huyện lệnh. Có tỷ phu ruột thịt là Phạm Thế Tuấn, coi như có chút tên tuổi.”

An Dương hầu Thái phu nhân thất vọng: “Chức quan phụ huynh tùy ý cũng được, người như chúng ta không dựa vào này đó, ta chỉ nhìn thấy nàng rất sáng sủa. Đáng tiếc.”

Định Tây Bá phu nhân cười nói: “Nhà tiểu nhi tử của ngài không phải còn có hai vị sao?”

An Dương hầu Thái phu nhân mỉm cười: “Cũng không phải nuôi ở trước mặt ta, không tiện làm chủ.”

Định Tây Bá phu nhân biết đối phương là lười biếng quan tâm chuyện nhà con vợ kế, cười cười mở lời: “Hôm nay sao không gặp đại cháu dâu của ngài? Lại cất giấu rồi?”

”Hôm kia bắt mạch chưa đủ chuẩn, ta không yên lòng, dứt khoát để nó ở nhà nghỉ ngơi.”

Định Tây Bá phu nhân có chút hâm mộ nói: “Đây là việc vui.”

An Dương Hầu Thái phu nhân chụp vỗ tay của bà ta cười nói: “Nên tới rồi sẽ tới, trước nở hoa sau kết quả cũng là thường có.”

Định Tây Bá cứng ngắc cười cười, thầm nghĩ: đều khai mở ba hồi, bóng trái cây vẫn không thấy.

An Dương hầu Thái phu nhân lại quay đầu nhìn nhìn La Y, bỗng nhiên linh quang chợt lóe: “Người nói vị cô nương kia nói cùng lão tứ nhà ta được chứ?”

Định Tây Bá phu nhân quẫn, tứ tôn tử nhà người thanh danh không tốt, nổi danh uất ức, thứ xuất là thứ yếu. Những nhà đọc sách này tính tình kỳ quái, tám chín phần mười vì danh thanh cũng không chịu. Nhưng không tiện cự tuyệt, chỉ nói đi hỏi một câu. An Dương hầu Thái phu nhân cũng không sao cả gật đầu.

Đoàn người La Y nhàm chán đành phải không ngừng uống nước, không khỏi lại uống vài ngụm rượu. Uống nhiều quá khó tránh khỏi đi vệ sinh, hai tỷ muội đành phải gọi người nha đầu dẫn bọn họ đi.

Đi xa chút Sa Chúc xoa xoa lỗ tai nói: “Thật náo nhiệt.”

La Y cười nói: “Chúc thọ đương nhiên là càng náo nhiệt càng tốt.”

Sa Chúc cười cười không nói lời nào, ở trong nhà người khác đương nhiên càng đoan trang càng tốt!

Hai người rửa tay đi ra, La Y cảm thấy có chút choáng váng đầu, có vẻ như rượu ngọt ngào vừa rồi kia có tác dụng chậm.

Nha đầu dẫn đường thấy thế cười nói: “Gần đây có một đình nhỏ, ta dẫn hai vị cô nương nghỉ ngơi một chút?”

Sa chức cũng không muốn trở về độc hại lỗi tai nên gật đầu đáp ứng.

Ai ngờ vừa ngồi xuống thì thấy cách đó không xa có tên con trai, vừa thấy chính là cái tiêu chuẩn quần áo lụa là. Có lẽ là uống rượu đang lôi kéo nha đầu cô nương nói mơ hồ không rõ: “Đến đây, cười cho gia một cái nào!”

La Y thiếu chút nữa cười lên, trực tiếp nghĩ đến câu tiếp theo: “Hay là, gia cười cho người một cái?”

Đáng tiếc đối phương không phối hợp, chỉ để ý ôm nha đầu kia vào trong lòng. Nha đầu dẫn đường sợ chết khiếp, hai vị cô nương này nhìn thấy quay đầu nói cho người lớn thì làm sao!!! Mạng nhỏ của nàng chưa chắc đã bảo vệ được! Nhất thời mồ hôi lạnh đầm đìa.

Chỉ thấy nha đầu kia liều mạng giãy giụa, dưới tình thế cấp bách cắn cánh tay ăn chơi trác táng kia. Ăn chơi trác táng bị đau buốt ra, nha đầu chạy nhanh như làn khói.

Ăn chơi trác táng nhìn thoáng qua các nàng bên này, cười đáng khinh rồi đi mất!

Sa Chức chịu hoàn toàn giáo dục chim Hoàng yến, tuy rằng cảm thấy rất kỳ quái thật không thoải mái, nhưng từ đầu không hiểu được hai người kia đang làm gì. La Y đã thấy nhiều trên tivi cũng không bình tĩnh được. Cũng làm cho nha đầu kia khẩn trương hơn, xong rồi, khẳng định sẽ nói cho người lớn biết!!!

Cũng may La Y và Sa Chức đều không thích quấy rầy người khác, thấy có người ở trong này, tuy rằng đã đi rồi, khó bảo toàn không có con chó con mèo khác hện hò ở đây, đương nhiên đứng dậy đi về. Nha đầu dẫn đường chân như nhũn ra, muốn nói hai vị cô nương này đừng nói cho người khác biết, nhưng nói lại thành giấu đầu hở đuôi. Chỉ kinh hồn bạt vía nói đùa với hai tỷ muội hồi trên yến tiệc. Chạy nhanh chuồn đi!

Hai vị cô nương Tiêu gia không nhàm chán đến tình trạng kia, ngồi vào thật sự quá mệt mỏi. Rất dễ dàng tan hội, đầu La Y còn đang vang ong ong. Ngồi trên xe ngựa về nhà, không tới hai phút đã ngủ mất.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 21: Cầu Hôn

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Thọ yến Định Tây Bá Thái phu nhân tổ chức xong, Uyên Văn chỉ ở nhà nghỉ ngơi một ngày rồi trở về nhà mẹ đẻ.

Vừa thỉnh an lão thái thái xong đã bị lão thái thái kéo đến bên cạnh ngồi: “Nhà các cháu đang bận rộn mà, sao có rảnh trở về đây?”

”Sớm làm xong rồi ạ.” Uyên Văn cười nói: “Hôm nay có việc cầu Lão thái thái đây.”

”Nói đi!” Lão thái thái cười nói.

”An Dương Hầu Thái phu nhân coi trọng Tam muội muội, muốn nói cùng An Dương hầu con thứ ba, Hầu phủ Tứ Gia. Bảo cháu đến đánh tiếng gió.”

Tiêu thị cười nói: “Đây chính là đại hỷ sự! An Dương hầu đấy, phú quý khôn cùng.” Nói lại có chút khó chịu, Đại thái thái không chịu mang Hoa Anh đi, nhiều hiển quý như vậy, không chừng lại coi trọng Hoa Anh đấy. Chẳng phải còn mạnh hơn một cái thứ xuất sao.

Lão thái thái nhíu mày: “Hai nhà chúng ta chưa quen thuộc quen, thế nào êm đẹp lại coi trọng muội muội cháu?”

Uyên Văn cười cười: “Cháu chỉ là nhân ngày rảnh rỗi về nhà truyền lời thay mẹ cháu thôi, thanh danh Tứ Gia nhà đó rất không tốt. Từ nhỏ đã biết trộm nha đầu của mẹ cả, trong phòng có hai thông phòng, còn có người đã có thai, thiếu chút nữa phong làm di nương, nhưng về sau sảy mất nên không giải quyết được gì. Lại là thứ xuất không được chia gia sản. Huân quý người ta có thứ nữ, Thái phu nhân chướng mắt, đương nhiên cũng chướng mắt hẳn. Đứng nửa vò ở nơi đó, nhìn thấy Tam muội muội trông đẹp thì động tâm suy nghĩ.”

Lão thái thái cười nói: “Ta hiểu được, cháu cứ nói Nhị thúc cháu còn ở, ta không tiện làm chủ vượt qua cha nó.”

”Lão thái thái biết chuyện này là tốt rồi.”

Tiêu thị buồn bực: “Mẫu thân thật sự không đáp ứng à?”

”Vì sao phải đáp ứng?”

”Đối phương là Hầu phủ đấy! Tam nha đầu chỉ là thứ xuất, kén chọn quá cũng không tốt. Người ta đã chọn được nó rồi mà.”

Uyên Văn không nói gì, điển hình quần áo lụa là như vậy, không phải An Dương Hầu thế tử, có gì tốt mà phải đáp ứng?

Lão thái thái thu tươi cười, nghiêm mặt nói: “Nói vớ nói vẩn cái gì! Tình nguyện gả Tam nha đầu tới gia đình nông dân đọc sách! Cũng tốt hơn bị người ta đâm cột sống trách móc bán nữ cầu vinh!”

Tiêu thị há miệng thở dốc, muốn nói cái gì, nhìn thấy Uyên Văn ở đây nên không nói. Suy nghĩ chờ Uyên Văn đi rồi bà ta lại nói với Lão thái thái. Tiêu gia không chịu gả nữ nhi, nhưng Tào gia sẽ gả, Hoa Thái cũng chừng đó mà! Thật sự không được thì Hoa Anh cũng

được. Người trong phòng này tính toán cái gì vậy? Ma quỷ tú tài của bà kia chẳng có công danh gì chẳng phải cũng có một phòng hồ ly tinh đấy sao!

Không ngờ sau khi Uyên Văn đi tìm mẫu thân, lão thái thái quá quyết cự tuyệt yêu cầu của bà ta: “Chúng ta không phải đám dân quê chưa thấy qua các mặt xã hội, nhìn thấy Hầu Bá cái gì đều nhào lên lấy lòng! Nếu là tốt thật sự, bọn họ huân quý làm sao lại không ai gả con gái tới đó?”

Tiêu thị nghe xong đỏ mắt lên: “Lúc trước gả con cho người đọc sách, vẫn là quan gia tử đệ đấy, bây giờ thì sao? Mẫu thân, thanh danh là cái gì, người cố kị nhưng con lại không cố kị. Con còn trông cậy vào hai khuê nữ gả chỗ tốt, ngày sau còn lôi kéo Hoa Chương nhà chúng con một phen nữa chứ.”

Lão thái thái nhẫn nại tính tình giải thích: “Một kẻ con vợ kế thì lôi kéo thế nào? Mình lại chẳng được thể diện gì!”

Tiêu thị còn không chịu: “Con vợ kế mà chẳng phải là con Hầu gia sao, Hầu gia có thể không thương sao?”

Lão thái thái trợn trắng: “Con cũng thấy người đó háo sắc đấy? Câu dẫn nha đầu của mẹ cả?” Nói xong cười lạnh một tiếng: “Hay là mẹ cả dùng hồ mị tử câu dẫn gia đi! Đánh giá người nào còn không biết đâu? Con vợ kế cũng đúng là con, nhưng nhà bọn họ như thế, ở riêng ít nhất cũng có mấy ngàn lượng bạc, một tòa nhà tốt phải có mấy ngàn lượng. Trước dùng rượu sắc vét sạch thân mình, một hồi phong hàn nặng không khỏi chết đi, làm mẹ cả khóc một hồi là kiếm được thanh danh tốt, mặt trong mặt ngoài được mấy lần! Nàng dâu con vợ kế ở góa, còn không phải tùy ý họ bóp tròn bóp dẹp? Mặc dù mặc kệ nàng, một năm cũng chỉ là mấy lượng bạc là xong việc! Nếu

không huân quý người ta vì sao không gả nữ nhi tới đó hả? Khuê nữ như hoa như ngọc quăng vào trong nước không thấy một tiếng vang, còn không bằng gả cho thương hộ, đổi mấy vạn bạc lợi ích thực tế hơn đây!”

”A? Hầu gia mặc kệ sao?”

”Hầu gia lại không phải là không có con trai ruột dòng chính, làm sao sẽ vì con vợ kế mà tranh chấp với vợ cả chứ?”

Tiêu thị thăm thăm thì thì nói: “Tên ma quỷ kia cũng bởi vì con vợ kế mà tranh chấp với con đây.”

Lão thái thái chỉ kém không mắt trợn trắng: “Đừng cho là ta không biết con, thường ngày đối xử với Hoa Thải thế nào, thái độ của con với con vợ lẽ như thế nào? Xảy ra chuyện không là trách nhiệm của con thì là của ai?”

”Vậy cũng không liên quan tới con, không phải do con sinh mà!”

Lão thái thái lười lại nói cái đề tài này, dù sao con rể chết cũng đã chết rồi, nói những lời này cũng không ý nghĩa gì, chỉ nói thăm thía: “Con đừng chỉ nhìn chăm chăm vào tiền với quyền, làm gì có chuyện trên trời tự nhiên rơi bánh xuống? Rơi tảng đá còn không sai biệt lắm đâu! Con chỉ cần quan tâm dạy dỗ tốt con trai con đi, về sau kiếm cái cáo mệnh cho con. Thế gian dựa vào nam nhân ít lắm, vẫn là dựa vào con tốt hơn.”

”Đúng thế, Hoa Chương của chúng ta từ nhỏ đã thông minh, ngày sau sẽ trúng.” Tiêu thị lại đắc ý.

Lão thái thái lắc đầu nói: “Tiểu hài tử đừng chiều chuộng thoải phòng quá, phải áp chúi xuống mới tốt.”

Tiêu thị không cho là đúng.

Lão thái thái đành phải đổi ý kiến: “Con đừng không tin, áp chúi xuống, phú quý ở phía sau. Bao nhiêu hào môn tử đệ đi tìm người nhà nghèo làm mẹ nuôi vì áp mệnh. Có đứa nhỏ từ trên trời xuống, con không đề nặng, không chùng trờ lại thu về. Có nghe thấy không!”

Tiêu thị thấy lão thái thái nghiêm túc thì vội gật đầu, thầm nghĩ: thì ra còn có cách nói này, ngày sau ít treo trên miệng thôi. Chờ Chương nhi ngày sau tên đề bằng vàng lại nói, mới thể diện chứ.

Tiêu thị gật đầu nhận dạy dỗ, tâm tình chuyển biến tốt, vui vẻ tán gẫu việc nhà cùng lão thái thái. Không ngờ vừa về tới nhà, một tảng đá nện ở trên đầu bà ta.

Có người nhìn trúng La Y không phải là chuyện to tát gì, bọn hạ nhân lấy ra bát quái, nội dung đơn giản là - - Tam cô nương cũng lớn, bắt đầu có người tới cầu hôn - - linh tinh. Tiêu gia nói lớn không lớn, muốn nói nhỏ cũng không nhỏ, tóm lại mấy canh giờ cũng đủ truyền bát quái đến mỗi góc nhà. Hoa Chương nghe nói nhất thời nóng nảy. Trực tiếp xông về nhà, nhìn thấy mẫu thân trở về, lôi kéo tay mẫu thân vội vàng nói: “Mẫu thân, có người cầu hôn Tam muội muội? Lão thái thái đáp ứng không?”

Tiêu thị cười nói: “Chỉ vừa nói thôi, sao có thể vừa nói thân đã đáp ứng chứ. Các cô nương Tiêu gia rất đất đá.”

Hoa Chương nhẹ nhàng thở ra nhân tiện nói: “Mẫu thân, mẹ giúp con cầu hôn Tam muội muội đi!”

Một câu này giống như một quả sấm sét giữa trời quang bỗng tới đầu Tiêu thị: “Con nói cái gì?”

Hoa Chương nuốt một ngụm nước bọt: “Mẫu thân, chúng ta cầu hôn Tam muội muội đi.”

Tiêu thị cơn tức lập tức trỗi lên: “Con phát điên cái gì!? Lại đi đòi lấy người bỏ ra từ trong bụng nha đầu! Con cam chịu hạ lưu cũng phải có hạn độ thôi! Ta vất vả lôi kéo con lớn chừng này, còn trông cậy vào con làm rạng rỡ tổ tông đây!”

Hoa Chương mặc danh kì diệu nhìn mẫu thân: “Nàng là nữ nhi của cửu, con làm sao lại không thể suy nghĩ! Biểu ca biểu muội, không phải vừa vặn môn đăng hộ đối sao?”

Hoa Anh tỉnh hồn lại lập tức cười lạnh: “Nó kiêu ngạo lắm, nó sẽ nguyện ý gả cho ca à.”

Mặt Hoa Chương trong nháy mắt thay đổi đỏ bừng: “Đương nhiên đồng ý! Nếu... Nếu... không đồng ý, nàng thu đồ của ta làm cái gì?”

Tiêu thị giận dữ hỏi: “Cái gì?”

”Ách, chỉ là vài đồ chơi nhỏ.”

Tiêu thị cố kéo ra một nụ cười tươi tắn: “Huynh muội với nhau tặng quà cũng nhiều, không chừng nó cũng coi con là huynh muội thôi. Con ngoan, chờ mẫu thân ra ngoài tìm một nhà thân tốt cho con. Con ta, nhất định phải danh môn thiên kim mới xứng đôi.”

”Con chỉ thích Tam muội muội! Con không cần danh môn thiên kim.”

Tiêu thị nhin cả giận nói: “Hôn nhân đại sự, lệnh của cha mẹ lời của mối mai, đâu có ai tự mình làm chủ?”

”Con không! Nếu mẹ không đi hỏi Tam muội muội cho con, con liền, con liền cả đời không cưới!”

”Con uy hiếp mẹ đấy hả?”

”Không phải con uy hiếp, chỉ là con thích Tam muội muội, con chỉ muốn cưới nàng!”

”Rốt cuộc con coi trọng nó ở điểm nào?”

Hoa Chương mặt lại thay đổi hồng: “Tam muội muội... Nàng, nàng đẹp mắt.”

”Ta không đồng ý!”

”Con muốn!”

”Con đây là muốn ngỗ nghịch ta?”

”Con chỉ muốn cưới Tam muội muội thôi, cũng không phải ngỗ nghịch mẹ! Nếu con cưới Tam muội muội, nhất định cùng nhau hiếu thuận mẹ thật tốt!”

Tiêu thị chỉ cảm thấy máu xông lên trán, hít sâu vài hơi: “Tốt! Tốt lắm!”

Nói xong, một trận gió bay đi Nhị phòng.

La Y đang ở thư phòng đọc thư Cẩm Tú viết đang trên đường, theo Phạm Thế Tuấn tấu chương đi trạm dịch cũng tiện. Chợt thấy Tiêu thị vọt vào, còn chưa kịp hành lễ, Tiêu thị đã cầm tóc của nàng,

hung hăng quăng một cái tát: “Ta đánh chết người đồ đĩ này! Lông còn chưa mọc đủ hết đã biết câu dẫn nam nhân!” Dứt lời móng tay thật dài cào qua, La Y phản xạ có điều kiện lấy tay ngăn lại, chỉ thấy ở tay trái xuất hiện ba vết cào, đau đến hít một hơi.

Tiêu thị cầm tóc của nàng chiếm chủ động, thấy một cào chưa trúng liền nhắc chân đá vào bụng La Y: “Hạ lưu đồ đĩ! Con ta mà người cũng dám thông đồng hả?”

Hoa Chương cũng chạy tới theo, thấy La Y chật vật, áy náy không nhìn được: “Mẫu thân người đừng như vậy!”

”Con buông ra! Hôm nay ta xử trí con hồ ly tinh này!”

Hoa Chương quỳ xuống: “Đều là lỗi của con trai, không liên quan tới Tam muội muội.”

Lời này không thể nghi ngờ như đổ thêm dầu vào lửa: “Con còn che chở cho nó hả? Ta hôm nay không đánh chết con hồ ly tinh này ta sẽ không họ Tiêu!” Nói xong lại đánh La Y hai cái.

Vu thị nghe được động tĩnh, suất lĩnh một đám nha đầu bà tử tiến tới, bà tử chạy lên phía trước kéo Tiêu thị sau đó gắt gao ôm lấy: “Cô phu nhân, có chuyện gì từ từ nói.”

Vu thị lập tức chạy tới nâng La Y bên cạnh dậy: “Tam muội muội không sao chứ?”

La Y bị đánh thất điên bát đảo, đau nước mắt chảy ròng: “Đây là thế nào?”

”Người còn có mặt mũi hỏi!” Tiêu thị liều mạng giãy giụa, thấy không giãy được liền chửi ầm lên: “Người con hồ ly tinh, đã biết câu

dẫn nam nhân! A phi! Bò ra từ bụng con đĩ, người cũng xứng!”

Vu thị nhất thời mặt trầm xuống: “Thỉnh Cô ăn nói cẩn thận! Ngài nói lời này là cha chồng ta đấy! Huống chi Tam muội muội êm đẹp ở nhà, cái gì Hồ ly không Hồ ly! Ngài là trưởng bối, đừng có ăn nói lung tung.”

Tiêu thị dừng một chút lại mắng: “Mới ra ngoài một chuyến đã câu người tới cầu hôn! Lại đổ Chương Nhi mua này mua kia! Không phải hạ lưu hồ mị tử thì là cái gì?”

La Y tức ngất đi, người bị bệnh thần kinh à! Lạnh lùng nói: “Tào phu nhân! Là phạm nhân còn có thẳng đường hỏi thăm đấy, còn phải cho người ta nói chứ! Bà không phân tốt xấu xông tới vừa đánh vừa mắng, trực tiếp xử tội ta, tốt xấu cũng phải nói một tiếng ta phạm vào luật gì của bà rồi!”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 22: Hứa Hôn

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Nơi này một trận hỗn loạn, sớm bảo nha đầu báo các nơi. Tam thái thái thấy thế chỉ kém không xui vì tức, trầm giọng nói: “Cô phu nhân, cô nương nhà người không cần lễ nghĩa liêm sỉ, nhà ta còn muốn đấy!”

”Lễ nghĩa liêm sỉ?” Tiêu thị cười ha ha, chỉ vào La Y nói: “Cô nương biết lễ nghĩa liêm sỉ, tùy tiện thu đồ của ngoại nam hả?”

Đại thái thái sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, nàng là tẩu tử, nói càng thêm trắng ra: “Biết lễ nghĩa liêm sỉ mà giống như người đàn bà chanh chua ngoài phố phường ấy, mọi chuyện không hỏi, khóc lóc om sòm đánh người!”

”Hồ ly tinh quả nhiên có yêu pháp! Dẫn được các người người người che chở nó!” Nói xong kéo Hoa Chương ra: “Không phải con nói nó nhận vật của con, sẽ là người của con sao? Nói đi, rốt cuộc tặng cái gì, nó đã nói cái gì, vì con hồ ly tinh ngỗ nghịch ta!”

Vu thị hừ lạnh: “Cô phu nhân, tẩu tử ta đây cả ngày trông chừng cô em chồng, không biết Tào gia người còn tặng sính lễ đến! Chuyện liên quan tới khuê dự cô nương, kính xin ăn nói cẩn trọng! Nếu không trên mặt người cũng khó nhìn, đừng quên người cũng họ Tiêu!”

”A phi! Các người thông đồng một mạch lừa gạt ta!” Tiêu thị nói: “Ta nhất định phải mời tộc lão đến, đuổi nha đầu không biết xấu hổ này đi.”

”Đủ rồi!” Lão thái thái gầm lên: “Còn ngại chưa đủ mất mặt hả? Người muốn ồn ào bao lớn mới cam tâm!”

”Mẫu thân!” Tiêu thị nhìn thấy lão thái thái lập tức khóc lớn lên: “Ngài phải làm chủ cho ta!”

Lão thái thái mặt trầm xuống hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

La Y giờ phút này đã kịp phản ứng, quỳ xuống khóc nói: “Lão thái thái, cháu đang ở nhà xem thư của tỷ tỷ, Cô vọt vào vừa đánh vừa mắng. Cháu không nghe hiểu câu nào cả, chỉ nhận bồi lễ bần cờ của Đại biểu ca lần trước, nếu là Cô để ý cháu trả về là được. Chỉ là cháu không biết cái này có liên quan gì tới lễ nghĩa liêm sỉ! Cũng không phải vật phẩm quý trọng...”

Lão thái thái sửng sốt, đây là chuyện gì?

Lại nhìn Tiêu thị, Tiêu thị cả giận nói: “Nha đầu cùng Hoa Chương tư định cả đời!”

La Y lại giả ngu: “Tư định cả đời là cái gì?” Cả nhà cũng biết nàng từng mất đi trí nhớ, sau đó hầu tạt giữ đạo hiếu, bốn chữ tư định cả đời tuy rằng các nữ tử khuê các đều biết, nhưng không biết cũng có khả năng. Huống chi hiện tại chỉ có thể một mực chắc chắn không biết, người khác cũng hết cách với nàng.

Tam thái thái nhẹ nhàng thở ra, Tam nha đầu này không ngốc hoàn toàn.

Những lời này của La Y chọc đầy sân hoàn toàn yên tĩnh, một tiểu cô nương ngay cả “Tư định cả đời” cũng không hiểu, làm sao tư định cả đời chứ?

”Phi! Người không biết tư định cả đời là cái gì, có thể dễ được Hoa chương không người không lấy!” Tiêu thị tức giận nhất chính là điểm này. Đứa con ngàn kiều trăm sủng, một cái thứ xuất cũng xứng sao? Bà mà đáp ứng, ngày khác tên đề bảng vàng chẳng phải thua thiệt chết à. “Thảo nào Hoa Chương ngày ngày chạy tới Nhị phòng, nói cái gì cùng huynh đệ luận bàn, thì ra các người một đầu hại ta!”

Uyên Văn có chút đồng tình nhìn La Y, quả thực là tai bay vạ gió. Với Tào gia sa cơ thất thế kia, nếu không phải là cô, đứng chung với nhà bọn họ còn không xứng. Thế nhưng Hoa Chương hay lui tới Nhị phòng? Chẳng lẽ... Từ xưa Hằng Nga yêu thiếu niên!? Lại lập tức vung ý nghĩ này ra khỏi óc, lời đồn chính là sinh ra như vậy! La Y và Thiệu Hi cách cái sân, nha đầu bà tử một đồng, muốn cùng một chỗ cũng không có cơ hội.

Vu thị bình tĩnh quỳ xuống: “Mẹ chồng lâm chung tự mình kéo tay của ta giao hai vị muội muội cho ta, Cô phu nhân lại chĩa vào ta và Tam muội muội thông đồng một mạch tính kế con trai của người? Đây là bất hiếu, không hiền, bần lộng thị phi, thất xuất chi điều ta không dám lĩnh. Ta không có mẹ chồng, kính xin Lão thái thái làm chủ.”

Uyên Văn tức cười, đúng vậy, nếu thật sự ra loại chuyện thế này, Vu thị quả thực không cần lăn lộn ở Tiêu gia nữa. Cô phu nhân xem như đắc tội Vu thị rồi.

Giờ phút này còn không biết chuyện gì xảy ra, lão thái thái đứng là sống uống công nhiều năm. Tiêu thị hằng ngày xem con trai rất

nặng, Tiêu gia quy củ lại nghiêm, ám thông xã giao là không thể nào. Chỉ có một lời giải thích Tiêu thị hiểu lắm. Nhưng mà... “Tam nha đầu, cô cháu nói cháu nhận của biểu ca gì đó, có thể để cho ta nhìn không?”

La Y thở dài: “Quýt Tử, đi lấy lồng chim nhỏ và cầu gốm vang gì đó ra đây.”

Quýt Tử vào phòng, chỉ chốc lát sau cầm hai cái hộp ra, mở ra vừa thấy, Uyên Văn cười lạnh một tiếng: “Tín vật định tình thật đắt thật tình xảo nha!”

Tiêu thị cũng sửng sốt, bà thật không ngờ lại là thứ đồ chơi không đáng giá như vậy, lập tức giận nói: “Người nhất định còn ẩn dấu này nọ! Mau đi lấy ra nữa đi! Nếu không ta gọi người lục soát!”

”A,“ Uyên Văn cười nói: “Tào gia khi nào thì nhậm chức ở Hình bộ vậy?” Nàng là Cô nãi nãi, địa vị chính trị lại cao nhất, thật đúng là ngoại trừ nàng không ai cười được Tiêu thị. Tình thế đã rõ ràng như vậy, cô còn dây dưa không tha, ngược lại thật sự là không biết nói gì cho phải.

La Y bị thương không nhẹ, vô lực nói: “Mọi thứ trong nhà ta đều là sách, còn có cái gì bà hỏi tẩu tử ta đi. Còn nữa mẫu thân để lại đồ cho ta, một năm ít nhất cũng có bảy tám mươi lượng bạc, ba bốn năm cũng hai ba trăm lượng. Tẩu tử thương chúng ta tuổi nhỏ không có mẹ, ngoại trừ của công, đều đào bạc riêng cho chúng ta hưởng tốt nhất. Phụ thân còn nói nữ nhi phải nuôi chiều, có ca ca tất có ta, có ta nhưng chưa chắc có ca ca Ngài nói xem ta tính toán nhà ngài cái gì?” La Y nói rất không khách khí: “Tào phu nhân, các ngài một năm có ba bốn trăm bạc thu vào sao?”

Tiêu thị nhất thời túng quẫn đỏ bừng cả khuôn mặt! Tào gia nếu không suy tàn, làm sao bà phải dựa vào nhà mẹ đẻ chứ? La Y quá mức trắng trợn nói, khiến bà ta rất mất mặt. Trên mặt Hoa Chương trắng bệch một mảnh, hấn cắn bản không biết chuyện lại âm ỉ thành như vậy, Tam muội muội nhất định hận chết hấn!

Trong viện lại lâm vào trầm mặc, Tam thái thái mở miệng nói: “Từ trước khuê trung nữ nhi nặng nhất thanh danh, cô phu nhân ngày sau nói chuyện cần cẩn thận chút. Không lại làm cho người ta nói nữ nhi nhà chúng ta không gia giáo!”

Lão thái thái bị Tam thái thái nói câu xỏ xiên này như nghẹn ở cổ họng, vốn không phát tác được, Tiêu thị là con gái ruột của bà, gây ra chuyện khó coi như vậy, bà cũng thật mất mặt. Huống chi bà lại không thích La Y, đây cũng là cháu gái của bà. Nói thật, thực sự nói tới Hoa Chương, ném tới triều đình liên tiếp tuyên cáo gần như không ai nói bà con cô cậu không thân, mặc dù bà đồng ý, nội tâm cũng sẽ cảm thấy ủy khuất cho La Y. Không ngờ con gái bà náo thành khó coi như vậy, nếu truyền ra một chút, về sau ba vị cô nương sẽ không dễ làm mai! Tam thái thái phần nộ có thể lý giải. Vu thị càng chẳng còn mặt mũi. Huống chi vô luận sai ở phương nào, người khác chỉ nói nữ nhi Tiêu gia không giáo dưỡng! Hít sâu một hơi, bình tĩnh một chút, nói dạn dò: “Đi mời đại phu, xem bệnh cho cẩn thận đấy.” Đổi giọng: “Người trong nhà ai dám tiết lộ nửa câu! Trực tiếp đánh chết!!”

Lại quát về phía Tiêu thị: “Người đủ chưa! Còn không chạy nhanh về phòng tỉnh lại đi!” Tiêu thị còn chưa chịu phục, nhưng chỉ cần Hoa Anh không phải người ngu, có thể thấy rõ ràng trong mắt mọi người Tiêu gia đang tức giận. Cùng Hoa Chương bò xin quỳ cầu cổ kéo mẫu thân trở về phòng.

Thiệu Hi cố nén phần nộ ôm La Y trở về phòng, Vu thị rưng rưng đi theo phía sau chiếu khán. Có được hay không đều tự tay chiếu cố ba bốn năm, làm sao có thể không có cảm tình? Chờ buông La Y, Thiệu Hi lui ra ngoài, Vu thị mở quần áo La Y ra, nhất thời thất thanh khóc rống lên, một nửa là thực sự thương tâm, một nửa là khóc cho người bên ngoài nghe.

Nhóm nha đầu bà tử khi nào thì nghe qua gặp qua khuê trung cô nương bị đánh thành như vậy? Cũng khóc theo. Đợi đến khi lão thái gia làm công trở về, thở dài, nói một câu cho đại lão gia: “Ngọc Bích là người nhà khác, ta không tiện phạt nó. Chương Nhi cũng phải về nguyên quán dự thi, tìm ngày đưa trở về đi.”

Đại lão gia gật đầu xưng vâng, hấn ngày thường không ít bị lão bà thối lời nói bên gối, sớm khó chịu người Tào gia rồi. Giờ phút này gây ra loại chuyện này, ước gì lập tức đưa trở về. Đỡ phải lão bà tiểu thiếp một đám phiền hấn.

Tam thái thái về nhà phát giận thật lớn: “Ai mà nói bất kì câu nào với bất kì người nào của nhà cô phu nhân, gia pháp hầu hạ!”

Tam lão gia thấy Tam thái thái ngày thường đoan trang bình tĩnh phát hỏa lớn như vậy bèn không nói gì nữa. Hấn đọc sách thánh hiền cảm thấy tỷ tỷ thật sự là thay đổi hoàn toàn rồi. Toàn bộ chỉ là một người xa lạ, có người đánh cháu gái ruột như vậy sao? May mắn không kết thân đấy, chứ nếu kết thân, cháu gái ruột ở trong tay mẹ chồng cô ruột bị đánh thành như vậy, bên ngoài sẽ truyền thành cái dạng gì?

Mà Triệu thị lại không đối phó La Y, Triệu thị là người cũng có nữ nhi. Chèn ép La Y vài câu không sao, nhưng gây ra như vậy, nếu làm lớn lên, dọa người chính là cả nhà Tiêu gia! So với lúc ban đầu

nhìn La Y kia một chút là khó chịu, giờ phút này càng hận Tiêu thị. Loại chuyện thế này, mặc dù thật sự tư định cả đời. Lặng lẽ trở về nói lão thái thái gả La Y là xong rồi. Cần chi phải làm sóng trào mãnh liệt như vậy, quả thực còn không bằng người đàn bà chanh chua chợ búa! Càng miễn bàn Tiêu thị hằng ngày vênh mặt hát hàm sai khiến, Hoa Anh cậy này hiếp kia, khiến bọn họ quản nhà thêm bao nhiêu phiền toái. Nhảy lên là đòi đồ đạc, Tiêu gia nghiêm chỉnh là chỗ dựa về sau của bốn vị cô nương, họ là cái đích gì vậy hả!

Tiêu gia từ trên xuống dưới đơn giản là tư tưởng này, trong lúc nhất thời mười phần chống lại Tiêu thị. Một nhà bốn người Tiêu thị phảng phất như để vào chân không. Các chủ tử không nhìn, bọn hạ nhân có lệ. Ngay cả lúc đưa thức ăn cũng là quẳng xuống bước đi.

Khó trôi qua nhất chính là Hoa Chương, hẳn nhớ được ánh mắt La Y ngay lúc đó giống dao găm. Tiêu gia huynh đệ gần như đoạn giao với hắn - - Thiệu Y sai người tống hết toàn bộ đồ của hắn khỏi Nhị phòng, trực tiếp để ở trong khách viện, ngay cả cửa cũng lười vào. Đau lòng hơn chính là La Y trọng thương, nhân duyên vô vọng còn hại nàng thảm như vậy, thật sự không còn mặt mũi gặp nàng. Đương nhiên hắn cũng không cách nào gặp người, sau khi lão thái gia trở về, trực tiếp nhốt bọn họ ở trong sân không cho phép ra cửa. Vẫn còn giằng co cùng lão thái thái, nhất định phải đưa bọn họ về nguyên quán.

Tiêu gia cao thấp còn thống nhất một sự kiện, muốn nhanh chóng gả La Y ra ngoài. Miễn cho một nhà Tiêu thị lại nổi điên, đến lúc đó truyền ra có hay không đều như nhau, La Y đừng nói tới lập gia đình. Thế nhân với tin đồn, ai quan tâm người phải hay trái đâu? Đều là truyền bóng bẩy thế nào, máu chó thế nào thôi. Chỉ là hiện thời kết thân là thứ xuất không phải con vợ cả. Tạm thời tìm đâu ra

người tốt đây? Không thể gặp người là tới cửa đẩy mạnh tiêu thụ cô nương nhà mình được? Càng không thể gả cho thương hộ? Phạm gia càng không cần thứ xuất, đó là Cẩm Tú ở kinh thành cũng không có biện pháp.

Hoàng gia bên kia không có nam tử vừa độ tuổi, bằng không kết thân thật ra thật tốt. Đại thái thái bên kia chỉ có một tìm làm vợ kế, không phải loại như Phạm Thế Tuấn, đương nhiên không tốt. Tam thái thái là nữ út, thân thích bên kia đều sai bối phận. Nhà Triệu thị, Vu thị, Miêu thị không có! Huống chi lúc này La Y còn bị thương tổn, cánh tay trái bị móng tay cào rất có khả năng để lại vết sẹo. Tay là khuôn mặt thứ hai của nữ nhân, Thiệu Hi, Thiệu Y nghe được tin tức này trực tiếp liều mạng với Hoa Chương. Vẫn là lão thái thái tự mình ra mặt ngăn cản. Thiệu Y oán hận thề, xem ta về sau giẫm chết Tào gia!

Náo loạn mấy ngày, Uyên Văn thở dài: “Đây là mệnh sao? An Dương Hầu Thái phu nhân lại cho người đến, xem ra thành tâm kết thân.”

Lão thái thái trầm ngâm một chút: “Con trai An Dương Hầu gia... Còn có thể sửa sao?”

Uyen Văn không xác định nói: “Còn trẻ không rõ tính tình, không chừng cưới vợ lại biết chuyện đấy?”

Lão thái thái xoắn xuýt, cửa hôn sự này thật sự không tốt. Nhưng nếu La Y không gả ra ngoài, lão thái gia tuyệt không thả người Tào gia ra, không chừng dưới cơn giận dữ đuổi về Thiểm Tây. Năm đó thiếu chút nữa bị ăn sống nuốt tươi, bây giờ đi về càng không có căn cơ. Huống chi ngoại tôn nữ tìm người thế nào? Chẳng lẽ lại tùy tiện hứa hôn với người nông thôn sao? Ít nhất cũng phải chờ hai

đưa bé kết thân mới có thể về nguyên quán. Nếu không nữ nhi cả đời này còn trông cậy vào cái gì?

Nhưng La Y là cháu gái ruột của bà, dòng chính thứ ở chỗ mẹ cả kia, cùng bà ta mà nói, đều là huyết mạch cả. Lão thái thái giao chiến trong lòng một phen, rốt cuộc con gái ruột trông cậy vào chiếm ưu thế.

Một mỗi nói: “Ứng đi.”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 23: Mâu Thuẫn

Edit: Hắc Phượng Hoàng

”Lão thái thái...” Uyên Văn khẽ gọi một câu nhưng lại không biết nên khuyên hay không.

”Việc này... Trước đừng cho Tam nha đầu biết.” Lão thái thái suy nghĩ rồi nói: “Ngay cả nàng dâu Thiệu Hi cũng giấu đi. Chỉ nói cho nó chúng ta thay Tam nha đầu tìm thân.”

”Bồi thêm chút đồ cưới đi.” Rồi quay nói với con dâu: “Mấy người các người cũng có nữ nhi, đừng cãi cọ nữa.”

Đại thái thái khó chịu rất nhiều, bồi vào công nhiều hơn, bọn họ ngày sau sẽ được chia ít đi. Nhưng chuyện đã đến mức này còn có thể nói gì đây? Bà cũng không nhẫn tâm đến tình trạng kia. Lại nói khuê nữ của mẹ chồng gây chuyện chẳng phải lại đến lượt thân con trai thu dọn sao? Không khỏi càng chán ghét thêm một nhà Tiêu thị vài phần.

Tam thái thái vốn không vui tranh giành này kia, huống chi có thể bồi bao nhiêu? Lão thái thái cho tới bây giờ vẫn bắt công, nhiều nhất ở bên ngoài cùng dòng chính nữ ngang hàng, sau đó ẩn giấu cho nhiều hơn mấy trăm lượng bạc. Nghĩ như vậy không khỏi thâm mắng lão thái thái hồ đồ, vì nữ nhi mà mơ hồ gả cháu gái đi, ngày sau con trai đã biết sao có thể không oán chú? Huống chi nhìn xem bộ dáng Thiệu Hi nhị phòng kia thương muội muội, biết tổ mẫu dung

túng nữ nhi, ở phía sau loạn gả cháu gái, mặc dù không hận tổ mẫu thì cũng hận hết Tào gia. Nhà mẹ đẻ Vu thị là Hàn Lâm viện, nam nhân Cẩm Tú xuất thân Ngự sử đài, bọn họ nếu không giẫm chết Tào gia sẽ không phù hợp nữ nhân lòng dạ hẹp hòi. Mặc dù đứng đắn thì được tiến sĩ thì sao, tiến sĩ không được chức vị không phải là không có.

Tuy rằng có một số việc dấu diếm nhưng trình tự phải đi thì vẫn đi. Bởi vậy bà tử báo tin vui như trước xuất hiện tại Nhị phòng, mặt mày hớn hở chúc mừng La Y, nhưng cả Nhị phòng lại đè nén làm cho người ta hít thở không thông.

"Tam muội muội..." Vu thị muốn nói lại thôi.

"Ta đi ra ngoài hỏi thăm một chút!" Thiệu Hi đứng dậy trực tiếp ra cửa.

La Y vẫn còn tốt, nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý sẽ như vậy. Xuyên không đến nơi đây, mẹ cả dày rộng, dòng chính tử hòa thuận, quả thực là Gia đình năm tốt. Nếu như vậy, nhà chồng sẽ không còn khả năng có may mắn như vậy nữa. Nếu nàng là người may mắn thì làm sao có thể ù ù cạc cạc chạy đến cổ đại chứ? Hồi tưởng lại tiểu thuyết trước kia đã xem, đơn giản chính là tiểu thiếp nhiều, làm mẹ kế, các loại cực phẩm chị em dâu linh tinh. Nói là đấu gió cuốn mưa giội, kỳ thực kết cục cũng không lớn, xét đến cùng chính là tranh giành sủng của nam nhân mà thôi.

Nàng nhất gan chỉ số thông minh thấp, phỏng chừng không chơi được với bọn hậu cung kia, mượn giống mà thôi. Dù sao nhà mẹ đẻ không tính quá kém, nhà chồng không thể dễ dàng làm gì nàng. Ở cổ đại lâu như vậy nàng đã nhìn kỹ rồi, thiếp kém một bậc, không danh phận, không đại nghĩa, là người nhà mẹ đẻ không thể nhận.

Chỉ cần nam nhân là ngựa đực, nếu có tâm tư đi đấu, còn không bằng nuôi dưỡng con cái cho tốt. Ai nói cáo mệnh lấy được từ chồng? Lại nói nam nhân cổ đại heo đất, nàng thật sự có quý mới thích!

Trời dần dần tối, lại có bông tuyết bay bay. La Y thương tổn còn chưa khỏi hẳn sẽ không thiêu thừa may vá. Vu thị sợ nàng luẩn quẩn trong lòng, luôn cầm khung thêu đứng ở trong phòng nàng thêu từng ít một.

Màn đột nhiên được vén lên, một trận gió lạnh tràn vào.

"Ta cùng Tứ đệ đi nghe." Giọng Thiệu Hi có hơi thở gấp: "Huân quý người ta, chúng ta không quen biết. Chỉ qua loa nghe nói là con vợ kế. Không có chức vị gì, nhưng chung quy tuổi còn nhỏ, ngày sau biết chuyện cũng chưa biết chừng."

"Hai vị ca ca ngồi đi!" La Y lùi vào trong giường, Thiệu Hi và Thiệu Y không khách khí trực tiếp ngồi lên.

Uống lên trà nóng ăn hai khối điểm tâm no bụng xong, Thiệu Hi mới nói: "@#@#!#@ nó chứ sau lại đi hỏi thăm cái khác, chỗ Đại tỷ tỷ không cần hỏi." Nói xong cười lạnh một tiếng: "Cho dù có cái gì cũng nhất định không nói cho chúng ta biết."

La Y cười nói: "Nói đến đối phương vẫn là công hầu môn đệ đấy, lại có mấy ngàn bạc ở riêng. Mặc dù hấn không có tiền đồ, kém cỏi nhất thì ca ca phái người giúp ta quản lý điền sản cửa hàng bên ngoài mà thôi. Còn có thể thế nào?"

Vu thị thở dài: "Cô nương gia không biết, nếu một ngày nào đó quần là áo lụa tiêu ngàn vàng thì làm thế nào đây?"

Thiệu Y nhíu mày: “Chỉ để ý bóp chết tiền tài, không phục ta cho hấn một tay! Ta không tin Hầu phủ có thể bởi vì một đứa con vợ kế bị đại cữu đánh mà xuất đầu.”

”Công hầu người ta coi trọng mặt mũi nhất, đệ đừng làm càn!”
Thiệu Hi nghiêm mặt nói.

”Cũng không phải này!” Vu thị nói: “Không ở riêng là không có bao nhiêu bạc, ở riêng rồi, ca ca con vợ cả quan tâm cái khí gió gì. Chỉ là... Uống rượu đánh bạc, sủng thiếp diệt thê, không dễ dàng đối phó như thế.”

La Y trầm tư một chút cũng không có đối sách gì hay. Nói đến cùng nơi này không phải sân nhà của nữ nhân, bản thân mình lợi hại hơn nữa thì phải làm thế nào đây? Đột nhiên giật mình, nàng đây sắp vượt qua Giả Nghênh Xuân rồi, đành phải cười khổ một tiếng: “Công hầu môn đệ, nhìn như cao hơn nhà chúng ra rất nhiều. Lại ít có lui tới. Muội sợ...”

”Sợ cái gì?” Thiệu Y vội vàng nói.

”Võ tướng người ta có thích đánh người hay không? Nếu không nhà khác thứ nữ cũng nhiều, làm sao lại cố tình tìm tới muội chứ? Tẩu tử, tẩu dạy hai vị bà tử cường tráng cho muội làm của hồi môn đi.”

”Bà tử chỉ là nô tài, mang ra bán là được!” Vu thị cảm thấy phương pháp này không tốt.

La Y dối nói: “Hấn bán của ta một người bà tử, ta liền bán hấn một cái thiếp! Xem là của ta bà tử nhiều, hay là thiếp của hấn nhiều!”

”Phốc! Cùng lắm thì! Ngày sau chẳng phải là tên ngang tàn truyền xa?” Thiệu Y hô lên.

Tâm tình La Y đột nhiên chuyển biến tốt: “Ngộ nhớ thanh danh của muội hồng rồi, ngày sau làm mai cho con phải dựa vào các người rồi.”

”Muội không sợ xấu hổ!” Vu thị lườm nàng một cái.

La Y cười nói: “Sợ cái gì? Chúng ta người một nhà còn bơ hay sao? Nói thật, muội không sợ về sau có núi đao biển lửa cái gì. Không nói chuyện khác, hai người ca ca, một tẩu tử, còn có tỷ tỷ tỷ phu thật sự có thể để muội chịu khổ hay sao? Hiện tại đã là như vậy, đến lúc đó thật sự không sống được lại nghĩ biện pháp. Nhà chúng ta không cho cùng cách, nhưng không thể để cho muội tìm một thôn trang sống cả đời sao?”

Vu thị cười cười không nói chuyện, nghĩ rằng tiểu cô nương này không thông suốt, mẹ chồng nàng dâu thâm thiếp hậu trạch đấu tranh đâu có đơn giản như vậy? Không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.

”Thôi,“ Thiệu Hi nói: “Không chừng là một thiếu gia bình thường thôi, đừng nghĩ nhiều. Chuyện đã thành kết cục rồi, đành phải gặp chiêu phá chiêu thôi.”

Vu thị cũng cười nói: “Nếu mà... Tóm lại yêu cầu lão thái thái hỗ trợ phòng bị. Như vậy còn có mấy tháng, một phòng chúng ta bận rộn không xuể. Tam muội muội còn bị thương, ta biết muội chăm tuyền tốt nhưng đừng làm. Chỉ để ý nêu ý kiến thôi.”

La Y gật đầu, vốn không có chờ mong lớn lao gì, hiện tại kỳ vọng hạ xuống thấp nhất, cũng lười nghĩ biện pháp lấy lòng người nhà

chồng. Vu thị gọi Trương di nương và nhóm vú già nhóm tập trung lại, đại khái phân công việc, mọi người cũng giải tán.

Không tới mấy ngày đã đến lễ mừng năm mới, Tiêu gia cao thấp bận rộn không thôi. La Y đã đính hôn, không chịu nổi lão thái thái cầu xin, lão thái gia vẫn thả một nhà Tiêu thị ra. Trương di nương tức tới đau gan, sau lưng trách móc: “Một nhà chết không tử tế được, sao không gặp báo ứng đi!” Rốt cuộc không dám trách móc ra miệng, chỉ làm tiểu nhân ngày đêm oán giận.

Mọi người có tâm ngăn cách Hoa Chương và La Y, La Y cũng lấy cớ dưỡng bệnh không đi sáng chiều phụng dưỡng. Bởi vậy mặc dù đến trừ tịch cũng chỉ là vội vàng đối mặt. Nhưng Hoa Chương lại giống như mất hồn, nhìn chằm chằm phương hướng La Y tránh đi. Tiêu thị gần như cắn miệng, từ khi Hoa Chương nghe được tin La Y nhanh chóng đính hôn, vẫn ồn ào với bà không ngừng. Thấy con bộ dáng này quả thực giận dữ sợ, cười lạnh một tiếng: “Có cái gì hay mà nhìn! Người ta sớm bầu vú cành cao! Công hầu môn đệ đấy! Phúc khí lớn như vậy nhà chúng ta làm sao mà nhận được!”

Tiêu thị nói vậy hơi quá đáng, cứ việc Nhị phòng tránh xấu hổ, mọi người nhà liền kè nhau. Nhưng không ai là kẻ ngốc, vội vàng đính hôn còn có thể gả tốt sao, vậy tuyệt đối bất tự tốt đến nghịch thiên. Thế nhân gả nữ kén cá chọn canh, còn chưa dám cam đoan nữ nhi sống tốt đấy. La Y định vội vã như vậy, còn không phải là bà ta ban tặng à!

Hoa Chương sắc mặt trắng hơn, lúng ta lúng túng nói một câu: “Mẫu thân, đừng nói nữa...”

”Ta không thể sao? Đã định ngày lành rồi! Nói đến ta còn phải nói tiếng chúc mừng chắt nữ đấy!”

Tâm lý Lão thái thái vốn ngen thành cục lại nghe như thế càng khó chịu. Nhìn lại hai con dâu khó che dấu biểu tình chán ghét, nội tâm càng giống như bị khối bông vải chặn. Rốt cuộc nữ nhi này bị làm sao? Nghe nói sau khi thủ tiết tính tình thay đổi nhiều, nhưng thay đổi tính tình kỳ quái như vậy thì hiếm thấy quá. Chỉ có thể vô lực nói một câu: “Người còn không hài lòng sao? Người còn muốn ta đây kể làm mẹ như thế nào?”

Tiêu thị như trước giận dữ nói: “Không được tốt lắm, chỉ cầu kia con hồ ly tinh kia đừng lắc lư trước mắt ta!”

Tam thái thái tức giận: “Ta không biết nhà chúng ta khi nào thì là họ Tào.”

”Đúng vậy!” Triệu thị này có nữ nhi cũng giận điên lên: “Nữ nhi Tiêu gia đương nhiên là hồ ly tinh, không bằng cô phu nhân tìm nơi sạch sẽ đi thông khí?”

Lão thái thái nhìn nữ nhi bị con cháu dâu vây công càng bị chặn lợi hại. Cùng lúc tức giận chúng nàng dâu không để bà vào mắt, về phương diện khác cũng tức nữ nhi không tốt. Đều là nữ nhi Tiêu gia, không để lối thoát như vậy, chẳng lẽ truyền đi mới có lợi cho nó sao?

Nhưng lão thái thái không biết, bởi vì bà khẳng khẳng muốn thả người Tào gia, nhóm nàng dâu trong nhà đã rất bất mãn. Chung sống đã nhiều năm, không có khả năng không biết Tiêu thị làm người. Đấy, quả nhiên miệng phun đầy phân. Thời đại này nữ nhân vì sao chú trọng thanh danh như vậy? Còn không phải là thế nhân kết thân, dù sao vẫn cần hỏi thăm gia phong phẩm hạnh? Gia phong người tốt, chính là cao cưới cũng có lo lắng. Tỷ như nhà mẹ đẻ Vu thị, còn có cưới nữ nhi quan to tam phẩm, nữ nhi nhà kia còn tràn

ngập phần khởi không thể không biết ủy khuất. Nếu thay đổi thành người thường thử xem?

Tam thái thái vì sao cần rặng nhìn trượng phu mỗi ngày ngủ thông phòng? Vì sao lúc trước kìm nén bức bối, còn phải chứa mặt mũi hiền lành chiếu khán thứ nữ trắng trẻo mập mạp? Không phải là muốn làm cho đứa nhỏ của mình có thanh danh tốt à, kết thân gia tốt, khi thi công danh không bị người bới móc!! Tiêu thị khen ngược, náo loạn một hồi lại một tràng! Hạ nhân trong nhà làm sao có người người thận trọng? Lọt một chút gió ra ngoài, bà làm nhiều năm như thế thành không công à. Bởi vậy ánh mắt nhìn về phía Tiêu thị, chỉ suýt không thành dao đâm chết thôi.

Đại thái thái càng thêm tức, nữ nhi vốn là cao gả. Dù thế nào quảng cáo rùm beng thư hương môn đệ, trượng phu của bà chỉ là quan lục phẩm là sự thật. Nữ nhi nhiều năm như vậy không sinh được con trai vốn không đứng vững. Việc hôn nhân của La Y lại là nó dẫn đường, ngộ nhỡ gây ra cái gì, Uyên Văn làm sao làm người được ở nhà chồng? Lại nói, có một diệt nữ nhi “Hồ ly tinh”, bà ra ngoài xã giao thế nào đây?

Phải biết rằng người ta mới mặc kệ người là Đại phòng Nhị phòng Tam Phòng, chỉ biết là nữ nhi Tiêu gia. Mặc dù tất cả mọi người biết La Y vô tội, Tiêu gia người có một người đàn bà chanh chua, rất đẹp mắt sao? Loại bà điên này không nên thả ra ngoài! Hoặc là đuổi về Thiểm Tây xa xa kia, hoặc là nhốt trong viện vĩnh viễn không thả ra! Bằng không mười Tiêu gia cũng không đủ bà ta náo loạn! Nghĩ đến đây không khỏi oán niệm bà mẹ chồng này.

Tiêu thị vẫn không biết, còn đang hùng hùng hổ hổ. Tam thái thái không thể nhịn được nữa: “Cô phu nhân ở đây khó chịu như vậy, không bằng gọi các huynh đệ đưa người về Thiểm Tây được chứ?”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 24: Lời Đồn Đãi

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Tiêu thị ngẩn ra, lập tức cả giận nói: “Tam đệ muội đây là đuổi ta hả?”

Mắt thấy đã sắp gây gỗ, lão thái thái phát uy: “Có cần bước sang năm mới hay không! Tất cả im miệng cho ta, cãi nhau thành cái dạng gì rồi?”

Tiêu thị phần nộ câm miệng. Tam thái thái tay nắm chặt lại buông ra, hít sâu một hơi, nhin tức cáo lui. Ra ngoài không được bao xa nhìn thấy Hoa Chương đỏ bừng cả khuôn mặt ngăn đón La Y, lại tức thiếu chút nữa ngã sấp xuống đống tuyết, người Tào gia này mỗi người đều là sao xui xẻo!

La Y cũng im lặng hỏi trời, qua năm mới, vì để tránh chạm trán Tào gia, một phòng các nàng tránh sang thượng phòng, để lão thái thái bên kia tùy thời triệu hồi. Nhưng nghe được Tiêu thị này lật ngược phải trái, tính tình nàng có tốt đến đâu cũng ngồi không yên. Hôn sự định vội vàng, giữa đó lại mang theo lễ mừng năm mới, bọn hạ nhân Nhị phòng chỉ kém mang theo theo theo giá tùy thân. Nàng không muốn quấy rầy người khác, một mình đi ra dạo giải sầu một chút, không ngờ lại chạm mặt hàng trước mắt này!

La Y hít sâu, lại hít sâu, xoay người rời đi.

Hoa Chương ngăn La Y lại: “Tam muội muội, thực xin lỗi, ta, ta, không phải cố ý... Muội, cái kia...”

La Y gần như dùng ánh mắt oán độc nhìn Hoa chương. Đúng! Nàng không trông cậy vào nam nhân cổ đại có mấy người tốt, nhưng tiêu cực đến mức này, lại vì chịu đựng mà tự mình an ủi mình! Tất cả tất cả đều bị người trước mắt này hủy sạch sẽ! La Y không nhịn được nước mắt tràn đầy hốc mắt: “Tào đại gia, người chê ta không đủ thảm sao?”

”Không, ta chỉ muốn nói lời xin lỗi.”

La Y không muốn nói chuyện, trích dẫn câu danh ngôn kia - - giải thích có tác dụng cảnh sát làm cái gì? Không phải ngoài ý muốn đã thương người là có thể miễn hình phạt, chẳng qua quân tử báo thù mười năm không muộn, bây giờ người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Không thể nhịn được nữa, từ đầu đã nhịn, không thể trêu vào thì trốn.

Hoa Chương nhìn La Y cố nén nước mắt, cảm thấy trái tim tan nát rồi. Đi lên từng bước giữ chặt La Y: “Tam muội muội, ta đi cầu mẫu thân!”

Tam thái thái nhìn thấy Hoa Chương bắt lấy La Y đã muốn chạy tới bên này, La Y nghe được lời này thoáng chốc tức tới mức tim gan tỳ phổi đều nổ tung! Sợ nàng sống dai có phải hay không? Nàng đã không còn cách nào nhẫn nhịn được nữa! Nhấc chân lên đạp một cái vào gốc rễ của Hoa Chương! Hoa Chương lập tức bị đau ngòai xỏ xuống đất, trong mắt La Y lóe lên một tia sáng khoái, phé đi gốc rễ tai họa của người này! Không cho Tào gia người đoạn tử tuyệt tôn, há có thể tiêu mỗi hận trong lòng ta!!

Tam thái thái chột trợt lòng bàn chân, nha đầu gắt gao đỡ lấy mới không bị ngã xuống. Rốt cuộc là ai dạy La Y chiêu thức âm ngoan như vậy! Vu thị không giống người như thế mà??? Đây chỉ là trùng hợp... Ủm! Nhất định là trùng hợp... Tam cô nương là một tiểu nha đầu, không hiểu chuyện, không cẩn thận... Ủm, không cẩn thận!

La Y ngẩng đầu thấy Tam thái thái, không quan tâm Hoa Chương ngồi xồm trong đồng tuyết, chỉ ủy khuất chạy tới: “Tam thẩm bình an.”

Tam thái thái không phải ý chí sắt đá, nhìn thấy một cô nương đang êm đẹp biến thành như vậy đúng là không đành lòng: “Cháu ngoan à, ta đưa cháu về chỗ Nhị nãi nãi. Ngày sau ra ngoài thì mang nhiều vài người.”

”Cảm ơn tam thẩm.”

”Không cần cảm ơn, đều là người một nhà.” Tam thái thái cười bỏ tay nắm Bảo Lạc ra, lôi kéo La Y đưa đến chỗ Vu thị, khai báo vài câu mới mang theo hai nữ nhi rời đi.

Khi trở về vẫn còn nhìn thấy Hoa Chương ngồi ở chỗ đó, thầm nghĩ một tiếng xứng đáng, chưa thấy qua nam tử vô lễ như vậy, đọc sách trôi vào bụng chó hết à. Không thèm nhìn nhiều hơn, đi đường vòng. Trở lại Tam Phòng mới thở dài nói với hai nữ nhi: “Nhìn thấy kết cục của Tam tử tử các con không? Tuy rằng không phải là sai lầm của nàng, nhưng lời đồn đãi như đao, chịu khổ nhất định là nàng. Nữ nhi gia hành động phải nghĩ tị hiềm, ngoại nam có thể không gặp thì không gặp. Nếu không lại gặp một hai tên điên dại, thế nhân chỉ biết đổ lên đầu nữ nhi gia thôi.”

Hai tử muội gật đầu.

Tam thái thái lại nói: “Chán ghét cô không? Làm nữ nhân không được như vậy.”

”Chịu khổ không phải là bà ta!” Bảo Lạc nói.

”Con ngốc lắm, loại nữ nhân này làm sao có thể đến già đi không thể lương chứ?” Tam thái thái cười nói: “Mặc dù bà ta mệnh tốt, có thể tìm được nàng dâu dịu dàng, nhưng nàng dâu này không bị bà ta giày vò từ từ cho chết à, bọn nhỏ thấy mẹ ruột mình bị tra tấn, có thể không hận sao?”

”Hiếu đạo bức bách, hận thì thế nào?” Bảo Lạc hung dữ hỏi.

Tam thái thái sắc mặt trầm xuống thầm mắng, xem đi, lại dạy hư nữ nhi của ta! Vẫn nhẫn nại giải thích: “Con cảm thấy biểu ca con tính cách dính dính dán dán có thể làm được quan sao? Không thể làm quan, hiếu đạo? Chỉ là chê cười mà thôi! Không làm quan, người ta sợ gì chứ?”

”Nhưng mà, nếu bà ta có vận số tốt thì sao ạ?” Bảo Lạc vẫn không hiểu như cũ.

”Con ngốc à, nhìn người phải nhìn ở nhiều phương diện. Một mặt là bà ta có vận số tốt hay không, về phương diện khác...Tam tỷ tỷ con mặc dù là thứ xuất, nếu là gả cho Tào gia còn thiệt. Cô nương như vậy bà ta còn chướng mắt, còn tìm mọi cách làm nhục, con nói dòng dõi thấp tùy ý bà ta làm nhục, nhà mẹ đẻ không xuất dầu, bà ta có thể coi trọng sao? Lui một vận bước mà nói, hiền lương thực đức lại là con vợ cả dòng dõi bộ dáng lại tốt, dựa vào cái gì coi trọng nhà bà ta chứ?” Tam thái thái thở dài: “Cho nên nói, người phải có tự mình hiểu lấy, cầm bát lớn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu cơm. Người nói như rồng leo, làm như mèo mửa, lòng tràn đầy oán giận, hại

người hại mình.” Tam thái thái từ trước tới giờ không cảm thấy những lời này không nên dạy nữ nhi, mẹ ruột không dạy dỗ, trông cậy vào chúng nó về sau bản thân mình chạm vào đầu rơi máu chảy à? Hay là trông cậy vào bọn chúng một khi ngộ đạo đánh đầu thắng đó không gì cản nổi?

Bảo Lạc cúi đầu nói: “Con lại luôn cảm thấy, người hiền hay bị bắt nạt, ngựa hiền bị người cưỡi.”

Sa Chúc lại nói: “Nàng dâu ba mươi năm chịu đựng thành mẹ chồng, Tam tỷ tỷ vẫn là cô nương mà. Cách ngày bị người cưỡi còn dài lâu.”

Tam thái thái gật đầu nở nụ cười: “Con có tầng kiến thức này là tốt rồi, hiện thời đời này càng khó chịu như vậy đó, không biết một chữ hiếu đề chết bao nhiêu người. Một chữ đức lại bó bao nhiêu cô nương. Giống như...” Từng đã Tiên Y mạnh mẽ thịnh thế phồn hoa, nếu như Võ Chiêu sinh ở dương kim lại có tác dụng gì? Vô số quy củ điều khoản làm mắc kẹt gao người ta. “Đời người đừng làm thân phu nhân, trăm năm khổ sở làm vui vẻ người khác.” Nói xong nghĩ tới nhiều năm qua cẩn thận lại rơi vài giọt lệ xuống.

Bảo Lạc hé miệng, nghĩ đến La Y gặp phải, không khỏi có một loại cảm giác thổ chết hồ bi, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ: “Mẫu thân, chúng ta đưa thêm cho Tam tỷ tỷ vài thứ đi.”

Tam thái thái sờ sờ đầu nữ nhi: “Đây là được rồi, gặp chuyện có thể giúp thì giúp. Lòng người làm chút thiện, không vì cầu hồi báo, chỉ vì mình tâm an.”

Bảo Lạc mắt khép hờ: “Có thể giúp cũng có hạn...”

Một câu nói làm ba mẹ con trăm mặt không nói.

La Y ngồi ở nhà kè bên Vu thị trên giường đất, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, tim đập nhanh từng đợt. Đã từng không ảo tưởng gả được cho nam nhân tốt, mặc dù không yêu cũng là người nhà quan trọng nhất. Sinh hai đứa bé đáng yêu, phụ tử tử hiếu cùng chung thiên luân. Không cần nam nhân nhiều tiền quyền, cửa hồi môn của nàng cũng đủ sinh hoạt hàng ngày. Lại nói nhà trai cũng không có khả năng thật sự một nghèo hai trắng. Có thể thi được cử nhân rất tốt, tú tài cũng được, thật sự không thi đậu thì vừa làm ruộng vừa đi học gia truyền cũng được. Nàng có nhà mẹ đẻ thật tốt, tử tử bao che khuyết điểm, ca ca nỗ lực, đến nơi này mới biết được, không phải mọi nam nhân đều nạp thiếp, tuy rằng không giống Phạm gia hiếu được ghi vào tộc quy, nhưng thanh danh nạp thiếp đúng là không tốt. Chỉ cần dã tâm không lớn, một đời một thế một đôi, một chút khó xử cũng sẽ không có. Nhưng bây giờ? Công Hầu phủ đệ sao? Thê thiếp thành đàn sao? Còn đặc biệt chỉ có cái thanh danh “Cao quý” ở ngoài, một kẻ con vợ lẽ có thể có cái gì? Đừng nói xem Giả Hoàn loại mèo đông này, chỉ nhìn Thiệu Y ghen độc sách, con vợ kế là dễ lẫn lộn sao?

”Tam muội muội, qua năm mới, đừng khóc.” Vu thị nhẹ nhàng an ủi.

Người đang thương tâm đâu chịu được an ủi ôn nhu như thế? Càng khóc thương tâm, nếu không bận tâm không ở trong phòng mình, nhất định có thể khóc tê tâm liệt phế. Vu thị không có cách nào đành phải đưa nàng trở về phòng nghỉ ngơi. Lại không thể bỏ lại cô em chồng một mình, thẳng thắn cũng lười nhìn khuôn mặt Tiêu thị kia, gọi phòng bếp bưng đồ ăn lên, hai người lẳng lặng ăn cơm.

Qua năm mới nô bộc lui tới, chuyện này không tới buổi chiều giờ tý, người nên biết cũng đã biết gần hết rồi, gác đêm cái nào không rảnh rồi chứ? Thế cho nên nhóm vú già đều đoán, Tam cô nương và biểu thiếu gia có thật có JQ hay không.

Một người bà tử nói: “Không thể nào, ta nghe nói Tào gia ở Thiểm Tây chỉ thừa lại mấy trăm mẫu ruộng. Chỗ kia lại nghèo, bão cát lại lớn, không có gì hay sản xuất. Đâu có thể coi trọng chứ?”

”Lạy hèn, từ xưa Hằng Nga yêu thiếu niên, biểu thiếu gia trông cũng không kém.”

”Kém xa Tứ gia mà.”

Một bà tử khác cười gian: “Lớn không tốt có thể làm di nương sao? Làm mẹ đẹp mắt, đứa nhỏ đẹp mắt hơn. Người nhìn đấy Tam cô nương Tứ cô nương đẹp mà.”

”Đại cô nương mới xinh! Nếu không sao lại có phúc khí lớn như vậy.”

”Còn phúc khí nữa, có thể sinh con trai mới phúc khí.”

”Các người đừng nói xa xa, các người nói, nếu không phải bọn họ có %, cô phu nhân có thể nào như vậy sao? Còn ra tay kia. Hôm nay biểu thiếu gia kéo Tam cô nương không buông đấy.”

”Phi! Theo ta nói Tam cô nương gả đi mới tốt,“ một người bà tử bĩu môi nói: “Có một mẹ chồng như vậy... Không biết đoán mệnh nào gặp phải đây! Ta nghe nói bà ta trước kia còn nhìn trúng Nhị cô nương đấy, bà cũng xứng hả?”

”Thân cô cô có cái gì xứng hay không?”

”Cũng phải dòng dõi đừng kém quá xa mới được, Tào gia chỉ là bạch thân. Nào có tốt bằng Nhị cô gia bây giờ, Thám hoa lang cơ mà. Sao Văn Khúc hạ phàm đấy!”

”Các người nghe nói chưa?” Một người bà tử thần thần bí bí nói: “Các người cũng biết ta ở khách viện vầy nước quét nhà, ta nghe bà tử Tào gia nói thắm, muốn hứa Tào Nhị cô nương cho Ngũ Gia đấy!”

”Người nghe tin đồn nhảm rồi! Ngũ Gia nhỏ hơn Tào Nhị cô nương ba tuổi, sao có thể kết thân.”

”Là thật! Nếu không phải tuổi không đúng, cô phu nhân sớm đề nghị. Người nghĩ đi!” Bà tử kia cười lạnh: “Tam thái thái xuất thân nhà nào? Lúc trước đồ cưới mặc dù không nói mười dặm hồng trang nhưng cũng khả quan. Nếu bàn về phú quý phải nói tới Tam Phòng! Ngũ Gia có thể bị chia ít sao? Huống chi Tam thái thái xưa nay hòa khí, làm nàng dâu của bà mới là phúc khí tu luyện ba đời đấy.”

”Tam thái thái nặng nhất quy củ, người đàn bà chanh chua như vậy, nhất định không chịu kết thân gia đâu. Mẹ như vậy có thể có nữ nhi tốt sao... Sở dĩ ta nói Tam cô nương nhất định là oan uổng. Hằng Nga yêu thiếu niên, ta nghe nói cái gì kia thanh xuân mộ cái gì gái đâu. Tam cô nương lớn trông xinh đẹp, đồ cưới nhiều, lại là tiểu thư quan gia, người nam nhân nào không yêu chứ? Những lời này vốn không phải nói sao? Thư sinh nghèo túng nhìn trúng tiểu thư quan gia, sau đó được việc, biểu thiếu gia chưa hẳn không phải đánh chủ ý này. Theo ta nói, Tào gia như vậy, nếu không phải thân thích, quan gia trong kinh ai muốn gả nữ nhi cho họ chứ? Đừng nói công danh cái gì, công danh thi dễ vậy sao? Cô lão gia không phải thi cả đời mà không đậu à?”

”Vậy Cô phu nhân kia điên cái gì? Chính là đứng đắn con dâu cũng không thể đánh như vậy, chẳng lẽ bọn họ...?”

”Phi! Ngày thường nha đầu bà tử theo một đám mà, người cho là hàn môn nhà nghèo à!”

”Vậy cũng nói không thông nha, nếu ta nói, hai người có tâm tự nhiên được việc. Lý Hữu Tài thật lợi hại hả? Lý nương tử còn không phải cầu kết cùng Trần Đại sao?”

”Ta thấy cũng đúng!”

”Người thúí lắm! Có nói cô nương như vậy sao?”

”Người mới thúí lắm!”

”Người nói thêm câu nữa thử xem?”

”Ta nói người thì thế nào? Phi, không nhìn một chút là thứ gì, êm đẹp cô nương lại bị bố trí như vậy, xấu xa!”

”Phi! Sau lưng bề ngoài trung tâm, chủ tử cũng không nghe thấy! Thu hồi cái bộ dạng chân chó của người đi.”

Nói xong hai người gây gỗ lớn, mọi người ào ào khuyên rất lâu mới dừng tay, rốt cuộc trong lòng tồn tại vương mắc, không khỏi đều tự tìm bằng hữu kể ra một phen. Lời đồn đãi thoáng chốc như khói lửa, bùng nổ ở từng góc Tiêu gia.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 25: Nghe Đồn

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Nhóm bà tử bảy miệng tám lời bàn luận đến cả đêm, ngay cả nha đầu mỗi phòng đều vì thế âm ỹ. Dư luận nếu nghiêng về một bên, một trận gió cũng sẽ không có. Sợ nhất loại có tranh luận này, ồn ào tới mặt đỏ tai hồng mà đề tài không dứt. Kẻ không biết về sau lại truyền, thả một ít tin tức như có như không ra, sau đó có người bác bỏ tin đồn, hai tốp lại đấu người chết ta sống, truyền thông lại làm gây còi lửa một phen, chẳng sợ Phượng tử kia đức hạnh thế nào, cũng cứ như vậy phát hỏa phát ra.

Đợi đến khi lão thái thái nghe được lời đồn đãi này thì đã thành lời nào cũng có. Một mặt oán giận Hoa Chương không hiểu chuyện, một mặt lại oán giận La Y không tuân quy củ, chung quanh đi lại. Trong lòng đưa bọn họ mỗi người đánh năm mươi đại bản. La Y chỉ ở nhà hờn dỗi, loại lời đồn này bác bỏ không được biện giải cũng không được, qua năm mới không thể đánh đánh giết giết, đúng là không có biện pháp nào! Đại thái thái và Tam thái thái liên thủ áp chế, mới miễn cưỡng không chế được, về bí mật bàn thì không thể tránh được.

Chịu đến đầu năm, Uyên Văn trở về nghe được việc này tức giận đau ruột gan từng đợt, ngay cả cơm cũng chưa ăn đã đi về. Thấy Uyên Văn thật sự nổi giận, lão thái thái cũng có chút ngượng ngùng, hướng chi lão thái gia cũng rống bà ta một trận, đã nhiều năm như

vậy không thấy lão phát giận như thế. Lại phải cấm chường một nhà Tiêu thị. Lão thái gia thất vọng cực kỳ với nữ nhi và ngoại tôn, mặc dù thích biểu muội cũng nên theo lễ nghĩa. Náo loạn tới tất cả mọi người đều biết, ngày sau nhà chồng La Y mà biết không biết sẽ thế nào đây. Mặc kệ ngoài miệng ồn ào sau đó nhìn đối phương không chết tử tế được sao? Rác rưởi như vậy, chỉ là nữ nhi cầu trên đầu lão, lão cũng không muốn gả cháu gái. Huống chi đường đường cháu gái ruột của một quan tứ phẩm bị người ngại ba ngại bốn, cái thối đời gì vậy!?

Mà La Y dứt khoát đi theo Vu thị lại mặt thăm viếng, mắt không thấy tâm không phiền.

Vu gia phái cô nương chưa lấy chồng chơi cùng La Y, Vu thị phun thẳng mật vàng với mẹ ruột. Có câu là có mẹ chồng không tốt, không có mẹ chồng gặp phải chuyện này càng thêm mệt mỏi. Ủy khuất nước mắt rơi xuống, Vu phu nhân biết nữ nhi chỉ là muốn kể khổ, chỉ tự cho mình là thùng rác, thỉnh thoảng khuyên vài câu thôi.

Không bao lâu sau các cô nương đã lấy chồng Vu gia đều trở về. Bọn tỷ muội tụ ở một chỗ nói chuyện phiếm bát quái, La Y đã đi tới khuê phòng Thất cô nương. Lúc này Đại cô nãi nãi Vu gia mới hỏi: “Các người sao lại hứa cô nương cho Cố gia?”

Tam cô nãi nãi cười hỏi: “Đại tỷ người đây là nói người nào?”

Đại cô nãi nãi bữu bữu môi với Vu thị: “Ngũ muội, không phải cô em chồng hứa cho Cố gia con vợ lẽ sao?”

Vu thị hai mắt tỏa sáng: “Người biết An Dương Hầu gia? Nhà chúng ta không tiếp xúc quen với bọn họ, một chút tin tức cũng không tìm hiểu được.”

”Vậy làm sao kết thân?” Tam cô nãi nãi kinh ngạc, Nhị phòng không có mẹ chồng, làm tẩu tử vậy mà bị lừa chẳng biết gì, làm sao cũng cảm thấy quỷ dị.

Vu thị hàm hồ nói: “Lão thái thái ứng, chúng ta làm văn bồi không tiện nói.”

Đại cô nãi nãi sợ hãi nói: “Chẳng lẽ bị người ta lừa à?”

Vu thị tâm lý lộp bộp một chút: “Chuyện gì xảy ra?”

Đại cô nãi nãi giậm chân một cái: “Úi chà, người không sớm tới hỏi ta. Cửa phòng chúng ta kia thập nhất cô nương giả chính là Cố gia bàng chi! Ta nghe nói, nghe nói...”

”Nghe nói cái gì nói mau đi!” Vu thị nóng vội dậm chân.

Đại cô nãi nãi do dự nói: “Ta chỉ là nghe nói, chưa hẳn là sự thật đâu. Ta chỉ nghe nói An Dương Hầu phu nhân vô cùng tàn nhẫn ác độc, sai người dẫn con vợ lẽ vào chỗ yên hoa liễu hạng. Tuổi còn trẻ đã say rượu hao sắc vét sạch thân mình, nghe nói ngày thường bước chân đã phù phiếm. Sợ là mệnh... không lâu... Con nối dòng... không chống đỡ được tới đời sau... Cũng không được chia gia sản.”

Vu thị một trận choáng váng mắt hoa: “Chuyện này là thật sự?”

Đại cô nãi nãi thở dài: “Có phải hay không đều không quan trọng, thanh danh hư hỏng như vậy mà nhà các người còn... nếu người đã biết, không biết sẽ bố trí lỗ hỏng hai người các người đấy. Cho dù là thứ muội cũng không nên giả người đi. Tìm cách lui đi...”

Vu thị vội la lên: “Đã đính hôn kỳ rồi, sao có thể lui? Tiêu gia còn muốn thanh danh, nhưng mà, đây... Không có ảnh hưởng gì tới nhị

gia chứ?”

”Ảnh hưởng chắc có, tuy rằng chúng ta cũng biết những công huân này nhịp điệu thế nào, nhưng bọn họ có tiền đúng là tình hình thực tế, lại là siêu phẩm. Nếu là muối phu được trọng dụng, sẽ có tiểu nhân khua môi múa mép...”

Bán muối cầu vinh!

Vu thị không cần suy nghĩ cũng biết là nói cái gì. Tức nôn ra máu, lão thái thái điên rồi sao? Vì nữ nhi, không tiếc để tôn tử bị bêu danh trên lưng? Nếu là thật sự bán thứ muối mới có lợi, nàng cũng sẵn sàng nhận! Nhưng bây giờ ưu việt không có, mà oan ức thì vác chấn chấn rồi! Nhị phòng chỉ có một chủ mẫu là nàng, nói không phải nàng bán muối muối, ai tin đây? Thế gian không thiếu người ác ý phỏng đoán người khác. Tiêu gia không phải có một đồng sao? Huống chi xét đến cùng đều là tẩu tử nàng đây mang cô em chồng, nếu trượng phu hận đến trên đầu nàng, oan cũng không có chỗ kêu, không lừa người vậy chứ!

Chúng tỷ muối vừa thấy thần thái Vu thị, đều biết sự tình sợ là không đơn giản, cũng không tiện hỏi nhiều. Áo ào chuyển tới an ủi, đành phải nói đồn đãi mà thôi, đừng cho là thật. Vu thị sao không biết bọn họ chỉ là an ủi mà thôi, càng thêm tâm thần không yên. Ăn cơm trưa xong vội gọi La Y về nhà.

La Y còn không nghĩ tới bản thân mình, chỉ cho rằng ở nhà mẹ dễ gặp được chuyện gì đó, cũng không mở miệng hỏi. Trở lại Tiêu gia, Vu thị nói chuyện này cho trượng phu trước, quả nhiên Thiệu Hi tức xanh cả mặt. Nhớ tới mẫu thân trước khi lâm chung phở thác, nhớ tới La Y bị thương trước linh tiền mẫu thân, lại nghĩ tới lão thái

thái bảo vệ Tiêu thị và lời đồn đãi nhiều ngày, thật sự là trước có sói sau có hổ! Nhưng một đường sống cũng không có!

Vu thị khóc nói: “Đều tại ta không tốt, sớm biết như thế phải gác cổng thật chặt rồi.”

Thiệu Hi thở dài: “Không trách nàng được, bọn họ không nói mấy câu. Chỉ là Tam muội muội lớn lên xinh đẹp một chút, từ xưa hồng nhan nhiều bạc mệnh. Haiz...”

”Có nói cho Tam muội muội hay không?”

”Không thể!” Thiệu Hi vội nói: “Tổng cộng không được mấy ngày thư thái, làm gì chọc nàng phiền lòng?”

”Nhưng mà, nếu Tam muội muội coi An Dương Hầu phu nhân và mẹ chồng hiền lành, vậy phải làm sao bây giờ?”

Thiệu Hi nhíu mày: “Ta nghĩ thêm đã.”

”Lại có, Tam muội muội nếu không chuẩn bị tâm lý, ngộ nhỡ luẩn quẩn trong lòng...” Đến lúc đó không thuận lợi, mẹ cả lại đổ trên người La Y, hết đường chối cãi! Loại sự tình này vốn không phải có thể phân xử, dù thế nào thì cũng chỉ cắn răng nhận. Mặc dù về sau bổ cứu nhưng vẫn mất mặt. Huống chi trượng phu như vậy, làm thế tử càng không có mặt mũi. Huống chi nếu chuyện Hoa Chương truyền đi, hậu quả sẽ không chịu nổi! Cuộc sống thế này thì sống thế nào được!

Thiệu Hi khẽ cắn môi: “Ta đi nói!”

”Chàng hồ đồ!” Vu thị vội vàng ngăn lại: “Chàng là đàn ông đi nói thế nào, để ta đi nói đi.”

”Chậm hai ngày đi, tốt xấu... để nàng ở nhà đón năm mới tốt một chút.” Thiệu Hi nói mà đôi mắt đỏ lên, Tiêu gia còn không phải loại phòng lớn không gặp nhau. Thiệu Hi ở ngay phía trước sân của La Y, khi còn bé cùng nhau chơi đùa giỡn biết chữ. Cuộc đời của muội sau này bị hủy đi, bản thân mình bất lực, sao lại không khó chịu? Vẫn không thể để cho người ta nhìn ra, làm hấn ghen không thở nổi.

Tiêu thị tuy rằng lại bị nhốt nhưng Nhị phòng và khách viện cách nhau không xa, lúc Tiêu thị nổi điên nhị phòng cũng có thể ngấm trộm nghe được một ít. Huống chi còn có nhóm nha đầu bà tử nhàn thoại nữa. Biết lời đồn đãi có thể giết người, La Y giống như chim sợ cành cong. Không khí Nhị phòng trước năm mới càng đè nén, trực giác của nàng không thích hợp. Nhịn vài ngày, nội tâm càng hoảng sợ, dứt khoát vọt tới phòng ca tẩu hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì, nói cho muội biết mà chuẩn bị, đừng giống như lần trước trở tay không kịp, uống chịu bị đánh không làm gì được, cho đến khi chuyện nào đến tình trạng không thể vãn hồi.” Nếu sớm có chuẩn bị, nàng đến nhà cứu cứu ở một hồi cũng được, sao có thể bị động giống như hiện tại.

Vu thị và Thiệu Hi nhìn nhau, La Y dâng lên một loại dự cảm bất tường.

Quả nhiên Vu thị gian nan nói: “Nghe nói, Tam muội... An Dương hầu con vợ lẽ kia... Thân thể không tốt... Sợ là con nổi dòng có trưởng ngại, thọ năm... có hạn.”

Sấm sét giữa trời quang!

La Y nghĩ đến một vạn loại khả năng cũng không nghĩ tới bản thân mình sẽ gả đi thủ tiết, còn là quả phụ không con. Đợi cho Vu thị

càng thêm gian nan nói ra nguyên do trong đó, La Y nhất thời cảm thấy mồ hôi lạnh như dầu dính đầy phía sau lưng. Rét cắt da cắt thịt bức bách, đây là muốn mạng của nàng! Chỉ một thoáng cừu hận tràn đầy đầu óc, ta muốn giết bà ta! Ta nhất định phải giết bà ta! Ta muốn làm cho nữ nhân kia chết không tử tế được! Nghĩ như vậy thẳng tắp chạy về phía giỏ kim chỉ của Vu thị. Vu thị sợ gắt gao ôm lấy: “Cô nương của ta, tổ tông của ta, muội ngàn vạn đừng luẩn quẩn trong lòng! Chúng ta lại nghĩ biện pháp, nhất định có biện pháp. Có lẽ chỉ là lời đồn cũng chưa biết chừng.”

Thiệu Hi nắm thật tay chặt La Y: “Muội muội ngoan, ca ca nhất định cho người ra khẩu khí này, chúng ta phải sống lâu trăm tuổi, mới nhìn thấy bọn họ bị báo ứng!”

Phần nộ loại sự tình này, bản thân chính là một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm lại suy kiệt. Biết rõ ca ca tẩu tử hiểu lầm nàng tìm chết, cũng không có dũng khí cầm kéo đi giết người. Suy sụp mềm nhũn thân mình, tựa vào người Vu thị. Sau một lúc lâu khàn khàn nói: “Gạt di nương.”

Vu thị gạt đầu: “Ta biết.”

La Y lại nói: “Gạt tử tử.”

Thiệu Hi không nhịn được khóc lên: “Ca ca vô dụng, không bảo hộ được muội...”

La Y lắc đầu: “Muội đã từng không tin số mệnh, hiện tại thì tin. Đây đều là mệnh...” Nếu không nàng sao lại từng bước xui xẻo? Từ thời đại văn minh xuyên qua đến thời đại cô gái tính như con kiến, từ công chúa ngàn kiều trăm sủng lưu lạc thành nhân vật hy sinh, nàng chưa bao giờ làm chuyện gì thương thiên hại lý, cũng không

có nhân quả tuần hoàn gì, không phải mệnh là gì? Giờ phút này nàng thật sự muốn chết đi cho xong hết mọi chuyện, không chừng còn có thể trở lại hiện đại. Nhưng mà nhìn xem chung quanh trận địa sẵn sàng đón quân địch, muốn chết cũng không dễ dàng... Nàng rút cuộc tới đây làm gì?

Thiệu Y đập cửa phòng đi vào, nhìn thấy thần sắc La Y tuyệt vọng, vội vàng chạy tới hỏi: “Đây là thế nào? Cô phu nhân lại nào yêu thiêu thân gì?”

La Y lắc đầu không muốn nói chuyện, Thiệu Hi không nhẫn tâm thuật lại chuyện kia trước mặt La Y. Thiệu Y ý thức được tình thế nghiêm trọng nên không dám nói. Huynh muội bốn người cứ như vậy trầm mặc ngồi tới buổi trưa, không ai nói một câu.

Thẳng đến khi Dương ma ma và Trương di nương đồng loạt đi tới lải nhải: “Tỷ muội có cái gì chơi hay mà quên cả ăn cơm. Đúng là hai bữa cũng chưa truyền cơm, qua năm mới điểm tâm tuy nhiều nhưng không dinh dưỡng bằng cơm.”

Bao nhiêu người như ở trong mộng mới tỉnh lại, Vu thị cố cười nói: “Di nương không nói ta quên mất, lập tức truyền cơm đi.”

Tuy nói như thế nhưng không thèm ăn. Chỉ là ăn cơm hậm hực sẽ tán một ít. La Y nhìn Trương di nương đứng ở bên cạnh nàng chia thức ăn không chịu ngồi xuống, lại càng không lui ra, chỉ tha thiết nhìn nàng. Âm thầm thở dài, còn có người thác thỏm. Nhìn mấy người đồng loạt ăn cơm, lại nghĩ tới Cẩm Tú theo trượng phu đi xa... Đúng rồi! Cứ như ca ca nói vậy, sống lâu trăm tuổi, nhìn bọn họ chết không tử tế được! Quả phụ không con thì thế nào? An Dương Hầu phủ kéo mấy đời, nhân số rất đông, không tin tìm không ra một đứa cô nhi tới! Đến lúc đó giao cho cữu dạy dỗ, ai có thể nói nàng không

thể có một ngày khăn quàng mũ phượng? Tuyệt không thể làm cho thân nhân đau cừu nhân mừng! Tóm lại đã xui xẻo rồi, còn có thể thế nào?

Nghĩ đến đây bỗng nhiên sinh ra một chút sức lực, bưng bát lên hung hăng ăn vài ngụm. Sau đó học khí thế ăn Mực Dã Sam, cầm chén đưa cho Trương di nương: “Thêm một chén nữa!”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 26: Đại Định

Edit: Hắc Phượng Hoàng

La Y là người nghĩ thông suốt, đương nhiên nếu luẩn quẩn trong lòng thì từ lúc vừa xuyên tới đã thất cổ tự sát rồi. Tuy rằng tiểu thuyết xuyên qua trên Internet bay đầy trời, vui vẻ lẫn vào đầy đất. Nhưng thật sự phải xuyên tới đây mới biết được có thể bình an sống sót thực sự rất không dễ dàng. Không tin người thay vào một chút - - êm đẹp ngồi ở nhà, pháp viện đột nhiên trực tiếp xử cho người cái tội bất kì, không được thả ra, không được báo cho người thân đó là cảm giác gì? Hơn nữa nếu mà không có can đảm cũng chỉ có thể cố mà sống. Bực tức cũng là còn sống, khoái hoạt cũng là còn sống. Một khi đã như vậy thì cứ sao không vui vẻ một chút?

Hướng chi dầu gì cũng là ở trên mạng xem qua ảnh chụp và tư liệu bọn nhỏ ở vùng núi xa xôi chờ đợi cứu viện, cũng xem qua cảnh hiện trường động đất để lại, cho dù một ngày kia cách địa ngục nhân gian đã rất xa, nhưng khi đi ngang qua nơi đó vẫn có thể cảm thụ loại lạnh lẽo thấu xương kia. Ngắm lại trước mắt và về sau, ít nhất có thể bảo đảm áo cơm không lo tứ chi kiện toàn. Không chừng còn có thể nhân cơ hội thoát thân đi theo Thám hoa tử phụ ngoại phóng du lãm phong cảnh thiên hạ, cần gì không ốm mà rên. Nàng bây giờ ước gì vị hôn phu lập tức chết ngay, ở nhà thủ góa chồng trước khi cưới rất tốt, ít nhất không cần nhìn ánh mắt mẹ cả ác độc trong truyền thuyết kia. Về sau nếu thật sự rảnh rỗi điên rồi, hay dùng bút lông làm nhà văn cũng được! Những loại hình như 《Tây Sương Ký

» 《 Mẫu Đơn Đình 》 làm JJ thối nát này, ở trước mặt nàng chỉ là cọng lông? Cái gì mà hành văn thiếu bọn họ quá xa? Người không biết quảng đại nhân dân quần chúng ưa thích loại tiểu bạch này văn sao? Bởi vậy mỗi ngày sáng sớm mặc niệm một trăm lần “Thỏa mãn vui vẻ”, không tới vài ngày cũng bình tĩnh không còn vẻ mặt khóc tang rồi.

Lần này lại làm Vu thị sợ không nhẹ: “Muội muội tốt à, muội có ủy khuất gì cứ nói ra, mặc dù chúng ta không giải quyết được, đừng cất chứa trong lòng, ngàn vạn đừng buồn ở trong lòng.” Buồn điên rồi thì làm sao đây?

La Y mỉm cười: “Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới câu nói trên sách kia, ‘Cửa son rượu thịt thối, đường có xương chết cồng’, so với bọn họ mà nói, muội buồn cái gì đây?”

Vu thị có chút chua xót: “Muội muội rộng lượng như thế cũng là phúc khí.”

”Phúc khí là mình kiếm được, không phải người khác cho.” La Y nhớ lại ba ba từng nói. Làm chuyện gì cũng hết sức nỗ lực, nghiêm cẩn, không hối hận là được. Con người lúc còn sống cũng chỉ là mong hai chữ an tâm mà thôi; hạnh phúc cũng chỉ là hai chữ tâm tính mà thôi. Lại nói mẹ nó xuyên qua thì cũng xuyên qua rồi, lại thăm nữa thì cũng không hơn xuyên vào cái thời đại hổ cha này!

Vu thị cầm châm tuyền trong tay làm búp bê, thở dài một tiếng không dám mở miệng. Đành phải mượn cớ đi ra ngoài. Xoay người đi tới sân Tam phòng, có một số việc làm cô nương không tiện ra mặt, như vậy tẩu tử ta đây thay muội đi tranh một hơi!

Tam thái thái nhìn thấy Vu thị thì sửng sốt, lập tức cười nói: “Ngọn gió nào thổi cháu tới đây thế? Đã nhiều ngày các người rất bận rộn nhỉ.”

Vu thị cúi chào rồi nói: “Tam thăm, cháu không gạt ngài, có chuyện còn phải cầu ngài hỗ trợ.”

”Chuyện gì nói thẳng.”

”Là chuyện Tam muội muội,” Vu thị kể lại một lần chuyện đó, cuối cùng khóc nói: “Tuy rằng Tam muội muội độ lượng, nhưng mà...”

Tam thái thái trợn mắt há hốc mồm: “Thế này sao không còn không lui hôn đi!” Lập tức lại phản ứng kịp, ngay cả có bảy queo tám rẽ người thân Vu thị cũng biết bâng chi An Dương Hầu, không có lý nào Uyên Văn không biết, mà Uyên Văn càng không có lý nào lại lấy “Thế giao” lừa gạt người nhà mẹ đẻ được. Tuy rằng nữ nhi thân hơn cháu gái, nhưng lão thái thái bất công quá mức rồi!

”Cháu muốn ta giúp cái gì đây?” Tam thái thái hỏi.

Vu thị cúi đầu nói: “Muốn mọi người đều biết Tam muội muội chịu khổ mới được, ngày sau nhà mẹ đẻ cũng tiện chiếu ứng một ít. Thực sự đến khi đó, nếu là chúng ta vì thể diện mà rút cổ, nó thật sự thành bột xương cốt cũng không còn. Ngài cũng biết muội ấy đã từng người ngốc, đâu có thể là đối thủ của bọn họ.”

”Mẹ chồng cháu mất rồi, trường bối nhà mẹ đẻ nên ra mặt ta sẽ ra mặt.” Tam thái thái cho hứa hẹn. Gia tộc sở dĩ sẽ ở cùng một chỗ bởi vì ai biết về sau nữ nhi của bà có cần huynh đệ nhà mẹ đẻ ra mặt cho không.

Vu thị lại phúc thân nói lời cảm tạ rồi đi về. Kỳ thực thái độ Vu thị chính là muốn tranh đồ cưới một chuyến, cửa hôn sự này Nhị phòng thật thua thiệt, cơ bản nuôi không một nữ nhi. Thứ hai đối phương dù ảm đạm, dù không có tương lai thế nào đi nữa, ít nhất bây giờ là con An Dương Hầu, nên có thể diện không thể thiếu, cách ở riêng còn nhiều năm, La Y không thể để tử muội nhà chồng đạp xuống. Ngoài ra nàng cũng có một tầng tư tâm, bây giờ cố gắng chạy việc, ngày sau mà xảy ra chuyện cũng có lý do không bị trượng phu oán giận, nếu không trượng phu đau lòng muội tử, tùy tiện nói nói mấy câu cũng không cãi lại được. Thư sinh luôn luôn không thực tế nghĩa khí, lại không biết vì mình tính toán. Nhân vật ác để nàng đi làm vậy.

Không bao lâu sau cả nhà cao thấp đều biết, cũng biết chân tướng sự tình. Lão thái gia muốn lui hôn nhưng hỏi thăm ra thì quan phương nói là - - nhà trai tuổi nhỏ phong lưu, tổ mẫu muốn tìm nàng dâu tốt quản lý, thành thân có tâm trách nhiệm thì tốt rồi. Những tin như mệnh ngắn, không con, chung quy chỉ là đồn đãi phạm vi nhỏ, tuy rằng lời đồn đãi này rất có khả năng là sự thật, nhưng lại không thể làm lý do quan phương từ hôn. Vô cớ từ hôn, nếu đối phương nói một câu ghét bỏ lẽ hỏi con vợ kế không nhiều lắm, nhà bọn họ hết đường chối cãi. Huân quý người ta phương diện thanh danh này có đôi khi tổn thất một chút không sao cả, nhưng quan văn chính là vết thương trí mạng.

Đây cũng là nguyên nhân ông không thích kết thân cùng huân quý! Không môn đăng hộ đối, thời điểm ném chuột sợ vỡ đồ nhiều lắm. Chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ cố gắng nghe mệnh trời vậy. Còn nữ nhi tai họa kia cũng phải đuổi về Thiểm Tây, nếu nó ở trong kinh nói có chút không phải, người khác càng nói Tiêu gia bọn họ vô sỉ - - lấy cô nương thanh danh hồng rồi đi đổi vinh hoa, mà chuyện

này liệu có được dừng ở đấy thôi không? Nghĩ đến đây ông lại bắt đầu nhức đầu.

An Dương Hầu Cố phủ thỉnh cầu hôn kỳ ở cuối tháng hai, người Tiêu gia cũng ứng. Nếu hôn kỳ đã định, tộc trưởng song phương đương nhiên sẽ gặp mặt nói chi tiết, thuận tiện bày rượu làm đại định. Hai mươi chín tháng Giêng, phu nhân An Dương Hầu Tào thị mang theo con dâu Lô thị tới cửa.

Sau khi ngồi xuống nâng trà, Tào thị cười nói: “Thân định có chút vội vã, ủy khuất tiểu thư quý phủ rồi.”

Đại thái thái cười nói: “Nhân duyên duyên số, chính là duyên phận, chỉ cần hợp, sớm muộn một chút thôi có gì đâu?”

”Vẫn là phu nhân thông gia đôn hậu.” Tào thị cười nói: “Vốn không dám thúc giục quý phủ như vậy đâu, chỉ là di nương Tam gia chúng ta có chút không khỏe. Tuy rằng di nương phải... Thái độ làm người không thể đủ tổn hại nhân tình. Ngày đây đắc tội nhiều, còn xin thứ tội.”

Người Tiêu gia ghen lời.

Vu thị thoáng chốc tức mặt đỏ lên. Muốn nói vẫn bối xung hỉ cho trưởng bối không phải là không có. Dù sao đính hôn muốn đuổi trước ba năm hiếu kỳ, biến cố cũng quá nhiều. Nhưng là xung hỉ vì một di nương thì thực nhục nhã người! Di nương chỉ là nô tài, cho dù lương thấp có hôn thư cũng không được coi là thân nhân, vậy mà lại để đường đường thiên kim làm xung hỉ cho nô tài, Cố gia khinh người quá đáng!

Dùng sức nắm chặt khăn cười nói: “Nếu như thế thì Tam gia phải hầu tạt rồi, chỉ sợ không rảnh. Không bằng trễ mấy ngày? Cô nương nhà chúng ta còn nhỏ, làm tẩu tử còn muốn nó ở lại thêm hai năm đây.” Quả nhiên già không chết là cướp! Già nên hồ đồ rồi, kết một cửa hôn nhân như vậy! Nói ra nàng cũng không có mặt nhìn người!

”Ồ?” Tào thị ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Cô nương quý phủ không vội rời cửa sao? Là ta muốn hoãn đây, vốn cho là chúng ta nhắc tới các người sẽ ứng, là sợ... giữ đi giữ lại lại thành kẻ thù cơ. Thì ra không vội à.”

Người Tiêu gia sắc mặt biến hóa. Chỉ nghe Tào thị vừa cười hỏi: “Nghe nói quý phủ có vị cô phu nhân kinh tài tuyệt diệu, hôm nay sao không thấy?”

Sự việc đã bại lộ!? Trong đám người Tiêu gia chỉ hiện lên một câu này, nhất thời ào ào thảm máng đủ kiểu. Kiểu người hai nhà chạm trán này, mặc kệ ai gặp chuyện không may, đều là cả nhà dọa người. Tiêu thị sao chửi kia!

Đại thái thái rốt cuộc quản gia nhiều năm, phản ứng mau rất nhiều, lúc này thu tươi cười, quang minh chính đại nghiêm mặt nói: “Thông gia chẳng lẽ nghe được chút gì?” Phải thản nhiên, phải bình tĩnh! Càng kích động càng dễ dàng bị người hoài nghi.

Tào thị cười nói: “Thế nhân người nói tốt thì ít, người nói xấu thì nhiều. Không phải chuyện to tát gì, chỉ là người khác hỏi ta thì ta cũng tiện trả lời, ngài nói có đúng hay không?”

Sắc mặt người Tiêu gia thoáng chốc thay đổi khó coi vô cùng, lần đầu tiên Tiêu thị nổi điên còn có thể áp đi xuống, lần thứ hai Hoa Chương đứng ở trên đường thượng phòng người đến người đi tâm

sự, không thể cam đoan không hề tiết lộ tiếng gió. Hiện tại nói sao cho phải? Vu thị vội mồ hôi lạnh ứa ra.

Đại thái thái hít sâu một hơi, khuôn mặt u sầu đầy mặt nói: “Thực không dám giấu diếm, cô phu nhân không khỏe. Vốn là chuyện nhà thôi, nhưng nếu thông gia thì không tiện giấu diếm.” Đại thái thái dùng khăn đề khước mắt nói: “Cô em chồng của ta kia là người cơ khổ. Tuổi còn trẻ ở góa, vốn vợ chồng tình thâm, nếu như không phải là vì ba đứa bé đã sớm đi theo rồi. Tuy nói như thế, chung quy bị kích thích nên có chút hờ dỗi. Cho nên không tiện gặp người.”

Tào thị cười hì hì nhìn Đại thái thái: “Đúng là vị tiết phụ, thất kính thất kính.”

Đại thái thái ổn định tâm thần, trong lòng biết hôm nay cửa ải này phiền toái lớn. Tức thì lại xoa xoa nước mắt không tồn tại, nước nỡ nói: “Ta tình nguyện để nó có cái thanh danh không cao, mong đôi bọn họ đầu bạc đến già, đáng tiếc trời không bằng người oán.” Đột nhiên vỗ đùi: “Xem ta này, nói đi đâu rồi? Thông gia hãy nghe ta nói, vốn là cô phu nhân có hai nữ nhi như hoa, hai vị cô nương này và Tam cô nương kia của chúng ta ngoan lắm, suốt ngày ở nhà cùng nhau thiêu thừa may vá, cô phu nhân nhìn thích còn có ý muốn cầu hôn đấy.”

”Thân kết thân chẳng phải rất tốt sao?” Tào thị nói: “Ngài đừng hiểu lầm, ta hỏi một câu thôi.”

Đại thái thái đã sửa sang lại suy nghĩ, ngược lại thông dong: “Thông gia có điều không biết, nhà chúng ta không so được với quý phủ là công huân, so với người bình thường thì tôn quý ba phần. Đứa nhỏ nhà tiểu hộ như chúng ta, dù sao vẫn cần thi công danh mới có thể sống yên. Triều đình luật pháp quy định bà con cô cậu

không kết thân, bây giờ mặc dù không có mấy người tuân thủ, nhưng tiểu hộ chúng ta kiến thức nông cạn, nhát gan, không dám làm. Chưa bao giờ nghĩ tới phương diện này. Ngày ấy ngài nhờ Đại cô nương nhà chúng ta lại đây hỏi rõ, đúng cô phu nhân nghe thấy được liền phạm vào hồ đồ. Ấm ỉ yêu cầu lão thái thái cưới Tam cô nương làm vợ, lão thái thái tất nhiên là không chịu.” Đại thái thái càng diễn càng có thứ tự, cố ý ai thán một tiếng: “Haiz, bệnh nhân này bệnh lâu, sợ bản thân mình hai chân trừng mắt, không thấy được con cưới vợ liền ồn ào, còn nắm Tam cô nương không tha, nói thẳng muốn mang về nhà. Tay Tam cô nương nhà chúng ta còn bị bà ta tóm bị thương. Lại là trưởng bối nên không dám so đo, đành để cứ như vậy thôi. Nếu là người khác sao có thể bắt nạt cô nương gia như vậy chứ? Ngài nói có đúng hay không?”

Tào thị cười càng giả: “Quả thực một nhà có nữ trăm nhà cầu! May mắn nhà chúng ta vượt qua.”

Đại thái thái cũng đánh thái cực: “Vốn cũng có chút vội vàng, chỉ là quý phủ cho tới bây giờ đối xử với người dày rộng, Thái phu nhân từ lúc tuổi còn trẻ hiền danh lan xa, chúng ta đều biết. Bởi vậy quý phủ nhắc lên thời gian, chúng ta sợ có duyên cớ cũng không tiện hỏi. Chỉ nghĩ sớm muộn cũng tốt, dù sao chúng ta cũng là vì tốt cho đứa nhỏ mới đồng ý.”

Tào thị nghe nhắc tới mẹ chồng mình, ngược lại không dễ nói chuyện, chỉ có thể mỉm cười gật đầu.

Đại thái thái cười càng sáng lạn hơn: “Ta đã sớm nói thân gia không phải là người khinh xuất kia, nghe được tin đồn gì không hỏi nguyên do đã tin. Hiện thời vừa thấy quả thế, cô nương của nhà chúng ta phó thác cho ngài rồi. Nuông chiều hơi nhiều, ngày sau

kính xin tha thứ. Nếu như có chỗ không tốt, không cần cố kị chúng ta, cứ dạy dỗ cho tốt là được.”

”Thông gia quá khiêm nhượng.” Tào thị âm thầm cười lạnh, bà căn bản không để ý con vợ kế cưới nàng dâu gì đâu, chỉ cần đừng quá lợi hại là được, người nhà này thật biết điều, lấy có như vậy là có thể lừa được ai đó sao? Hả? Mẹ chồng thích nàng dâu đến điên rồi? Cho rằng ai là kẻ ngốc chứ? Nhưng mà hôm nay đến chính là ra oai phủ đầu, gõ gõ là tốt rồi, không cần làm quá căng. Nếu không thực chọc giận đám lỗ mãng này, muốn lui hôn, bà đi đâu tìm cái thanh danh hồng rồi làm nàng dâu con vợ lẽ đây? Sở dĩ làm bộ như tin tưởng, bày ra mười phần thần thái mặt mũi hiền lành, hoàn thành lễ đại định, vô cùng cao hứng đi về nhà

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 27: Phòng Bị Gả

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Sau khi đại định xong cách hôn lễ chỉ còn lại một tháng. Hôn sự vốn định vội vã, cũng may khi Cẩm Tú xuất giá, Hoàng gia xuất đầu nhắc lên 1500 lượng bạc kia của La Y mua đất trước. Lúc này ruộng tốt Kinh Giao cực đắt, ít nhất cũng phải 25 lượng bạc một mẫu, quyền quý lại nhiều, càng không còn chỗ trống mà tranh. Đành phải lại thối lui đến Sơn Đông, mua đám điền sản kề bên Hoàng thị để lại. Đúng là hai tỷ muội vận may tốt, cách điền trang Hoàng thị không tới năm mươi dặm có một thôn trang nhỏ muốn bán, ba trăm mẫu ruộng tốt cộng thêm một trăm mẫu núi, còn có mười mẫu cây táo, vừa đúng ba ngàn lượng.

Chỉ là La Y không dùng hết toàn bộ 1500 lượng, Cẩm Tú cầm vàng mang ra đổi. Vốn nói hai tỷ muội chia đều, nhưng La Y không muốn chiếm món lợi này bèn lấy một trăm mẫu ruộng tốt cùng với núi cây táo. Dù sao nàng có núi, mọi người là có sẵn, so với cho Cẩm Tú phải khởi đầu làm tiện hơn. Nói đến cùng tiền này không phải là mình kiếm, nàng không có khái niệm chính xác về tiền tài, hào phóng lên chẳng đau lòng chút nào. Cẩm Tú cũng không có khái niệm về tiền tài, nói thật cô nương chưa kết hôn có khái niệm này thật đúng là không nhiều lắm. Nàng thầm nghĩ đến bây giờ nàng được thật nhiều thể diện bề ngoài, ngày sau La Y xuất giá thêm trang nàng cho thêm chút, La Y bề ngoài cũng thể diện, bởi vậy phân đồ cũng phá lệ thuận lợi.

Nhưng bây giờ vấn đề đến rồi! Đối phương là Hầu phủ, động tới là lãng phí trên vạn bạc. Người ta gả con gái, đất căn bản không phải tính bằng mẫu, mà là tính bằng khuynh. Ít nhất cũng có một hai chục khuynh, cho dù là thứ nữ thì cũng có năm sáu khuynh ruộng tốt mới ra dạng được? Huống chi bọn họ trang sức vật liệu may mặc không khỏi là vàng son lộng lẫy, đồ cưới của La Y ở gia đình bình thường được tính là thể diện rồi, nhưng ở bên trong Công Hầu gia tính cái gì? Khác gì ăn mày đâu?

Vu thị chung quanh khóc kể, đơn giản lấy từ chỗ lão thái thái hai nghìn lượng nhưng bây giờ vội vã như vậy, thứ này đi đâu mua chứ? Bây giờ là thời đại ruộng đất, kẻ nào nhàn rỗi mang bán chứ? Dựa vào thu nông dân năm ba mẫu đất kia, này thời gian còn chưa đủ theo chân bọn họ nghiêng rãnh. Vu thị nhìn hai ngàn lượng bạc mà phát sầu. Đây rốt cuộc xài như thế nào mới có lời?

La Y nhìn qua nói: “Toàn bộ để đáy hòm, nhà chồng không biết, toàn bộ là vốn riêng của muội.”

”Nói muội ngốc còn không thừa nhận!” Vu thị trừng mắt: “Bạc đáy hòm không lấy ra được à, bị nhà chồng tính kế muội đi đâu mà kêu!”

La Y rút rút khóe miệng: “Không phải bọn họ có nhiều tiền sao?”

”Nhà Công hầu ưa sĩ diện, ai biết bọn họ có phải thật sự có tiền hay không?” Ấn tượng của Vu thị về lũ người kia đã gần đến đường trượt đáy cốc, âm thầm thề bản thân mình có nữ nhi, chính là thể tử tự mình cầu hôn cũng không cho.

La Y nghĩ lại cũng đúng phải, Giả phủ không phải nhập không đủ xuất còn có thể nhiệt tình sĩ diện đấy sao?. “Hay là đổi thành vòng vàng? Có thể mang cũng có thể dùng?”

”Hai trăm lượng vòng vàng? Muội không chê dọa người à?”

”Muội mặc kệ, muội không cần đá quý này trông ngon mà không dùng được đâu!” La Y hô, hai ngàn lượng không phải không lấy ra được, nếu mua chút trang sức sang trọng lập tức sẽ không còn.
”Muội không biết đâu, ngày sau dùng còn phải đi hiệu cầm đồ đổi nữa, còn không bằng vòng vàng trơn đâu, đổi đều có định số.”

Vu thị thở dài, cô em chồng này nói hồ đồ cũng hồ đồ, bỗng dưng cũng có chỗ khôn khéo, thật không biết nên nói cái gì cho phải:
”Vòng vàng bình thường bốn lượng một cái, hoặc sáu lượng. Chẳng lẽ bồi mười đôi vòng đi qua? Hoặc là toàn bộ đồ trang sức bằng vàng, không có lấy một chút đá quý nào sao? Lúc phơi đồ cưới người ta biết sẽ cười muội.”

”Cười thì cười đi,“ La Y bình tĩnh phản phát không phải nói bản thân mình: ”Trượng phu đã cặn bã thành như vậy rồi, cần gì phải mười dặm hồng trang cũng chỉ đổi lấy người khác thở dài một tiếng? Tốt nhất là nghĩ lợi ích thực tế cho bản thân mình. Muội còn muốn kéo cậu lại tìm cơ hội mua đất cho muội đây. Đến lúc đó vòng vàng đổi đi, ngay cả cân tiểu ly cũng vô dụng, tiện không?”

Tam thái thái vừa đúng lúc bước vào phòng nghe lời nói như thế cũng cười: ”Tam cô nương nhà chúng ta thực biết quản lý việc nhà nha.”

”Tam thăm thăm an, sao thăm lại tới đây?”

Tam thái thái cười nói: ”Muội muội cháu muốn thêm trang riêng cho cháu, ta cũng theo tới tham gia náo nhiệt.”

La Y cười nói: “Không biết hai vị muội muội có vật tốt gì, không tốt ta không nhận đâu!”

Bảo Lạc nhất thời phát cáu: “Không muốn cười thì đừng có cười! Cười cho ai xem hả?”

Trong phòng nhất thời yên tĩnh.

”Bảo Lạc!” Tam thái thái phản ứng kịp quát: “Sao lại nói chuyện với tỷ tỷ như vậy!”

”Vốn đúng như vậy mà!”

La Y ngược lại cười lên ha hả: “Ngũ cô nương nhà chúng ta là nữ hiệp hả? Yên tâm, tỷ tỷ không phải cười gượng.”

”Ta rõ ràng thấy tỷ mất hứng.” Bảo Lạc khinh bỉ nhìn La Y.

Thật là tiểu hài tử nhậy cảm! La Y nhìn Bảo Lạc nói: “Không có mấy người chờ gả mà bỏ được nhà, không hơn.”

”Tỷ giả vờ giả vịt!”

”Muội muội tốt, cảm ơn muội.” La Y mỉm cười: “Ta sẽ không để cho người ta bắt nạt.”

Bảo Lạc không tin nhiệm đây mất.

La Y đành buông tay: “Ta chỉ có thể nói nếu quả thật bị khi phụ sĩ nhục, sẽ nói cho các muội biết, làm cho các huynh đệ thay ta kéo bè kéo lũ đi đánh nhau, được chưa?”

”Còn có phụ thân cũng phải đi!”

”Được!”

”Tỷ không thể chết được!”

”Hả? Chết?” Đứa nhỏ này nghe được cái gì vậy? Hạ nhân trong nhà quả thật cần cai quản.

”Nói vớ nói vẩn cái gì đó!” Tam thái thái cả giận: “Không có một chút kiêng dè nào cả! Tam nha đầu, muội muội này của cháu thật sự bị ta làm hư rồi, cháu đừng để trong lòng.”

La Y lần này thật sự cười vui vẻ: “Thân tỷ muội có gì đâu ạ!” Lại duỗi tay ngoéo tay cùng Bảo Lạc: “Muội chết ta chết thế nào? Chúng ta bảy con tám cháu thọ sánh Nam Sơn, không sống đủ 120 tuổi không bỏ qua! Đến đây, ngoéo tay nào!”

Bảo Lạc quần, con nhóc ngốc này... Ta không biết hàng này...

Mọi người trong phòng cười rộ lên, Sa Chức nãy giờ vẫn trầm mặc lấy ra hộp gấm nói nhỏ nhẹ: “Đây là chúng ta lén thêm, ngày khác thêm trang lại tính. Là một chút tấm lòng của bọn tỷ muội, Tam tỷ tỷ đừng ghét bỏ, cũng đừng khách khí.”

La Y mở hộp ra nhìn là tràn đầy một hộp ánh vàng rực rỡ các vật mạch tuệ cao lương, nhìn kỹ lại: “Vàng ròng!?”

Bảo Lạc nhú mày lạnh lùng nói: “Ngũ cốc được mùa, vừa đúng hai mươi lượng. Bông là rỗng ruột, mỗi con bốn lượng, không cần cân tiểu ly.”

La Y lập tức vỗ tay ba phát: “Chúng ta lại ẩn quy cách này làm thêm vài cái, dùng bạc đan cái sọt, chứa một cái sọt đầy ngụ ý ‘Ngũ cốc được mùa’ cũng tốt, lại không tục khí, còn có thể không hao lỗ.”

Nói xong ôm chằm Bảo Lạc hôn bẹp một cái: “Muội thực là phúc tinh của ta.”

Vu thị cũng nghĩ đến: “Dứt khoát đánh một chút hạt sen hạt đậu phộng bằng bạc, một lượng một hạt, có thể dùng tặng người cũng có thể bản thân mình dùng. Nếu không bạc này đặt ở nhà mẹ đẻ hay là ẩn giấu, Tam muội muội cũng mất mặt. Bồi đưa qua vàng thật bạc trắng càng khó coi. Thay đổi thành trang sức giống như Tam muội muội nói, đến lúc đó muốn dùng thì thua thiệt chết mất.”

La Y thoáng chốc ý nghĩ như gió lốc: “Đậu phộng hạt sen không tốt, hằng ngày chúng ta làm tiền mừng tuổi lễ mừng năm mới đều là loại này, không sáng ý. Không bằng làm thành bồn hoa nhỏ, lại treo lên lá vàng làm khảm chữ mảnh nhỏ Cát Tường Như Ý, vừa đẹp mắt vừa mang lại may mắn.”

Tam thái thái sớm hiểu được ý tưởng của La Y, bởi vậy lặc đầu nói: “Tốt thì tốt nhưng thủ công đắt cũng không có lời.”

”A?” La Y như quả bóng cao su xì hơi: “Cũng phải, thô ráp thì khó coi, tinh xảo thì chuyện công phí không đủ cho.”

Bảo Lạc suy nghĩ rồi nói: “Không phải tỷ ưa thích cái cờ nhảy gì đó à? Một con cờ nếu làm thực đặc ít nhất cũng phải hai lạng bạc. Mười cái vàng mười cái bạc, dù sao đặt vào danh vọng thư hương môn đệ, không chừng còn tao nhã đấy. Với lại chúng ta mới có bao nhiêu tiền? Cái này là vừa rồi.”

Mọi người nghĩ lại thấy cũng đúng, nhưng mà vàng bạc rõ ràng không đủ dùng làm cờ nhảy, lại thêm đồng vào, thêm các màu khác góp vào cho đủ một bộ, xem như chuyên nghiệp trang X. La Y có Hoàng thị để lại vàng đáy hòm nên không cần chuẩn bị cái khác. Lại

có lúc trước mua trang sức bạc từ Quý Châu về, bởi ở chỗ đó trang sức bạc rất rẻ, Trương di nương này coi như xong, dừng ở trong tay Hoàng thị lại khiến ba người tẩu tử muội chia nhau cũng có mấy chục lượng. Tiền mặt đã có rất nhiều, đáy hòm không cần phải quá phong phú.

Nói lý lẽ Nhị phòng gả nữ, Nhị lão gia là phải đưa bạc của mình. Nhưng người này hai lần đi đều là thâm sơn cùng cốc, thật sự không có tiền lời gì, mọi người không trông cậy vào. Trước kia không phải không làm quan ở địa phương giàu có, nhưng mà lúc đó làm quan hơi được chút lợi đã nhập vào đồ cưới của Hoàng thị rồi, nếu không phải cha mẹ cho thì đâu có bạc vốn riêng? Còn không lấy từ chỗ đồ cưới của con dâu à. Việc này khi Cẩm Tú xuất giá La Y ắt hẳn đã biết, thảo nào ngày đó Hoàng thị hào phóng làm cho người ta lú lợ, thì ra bên trong đó có phần lớn là tiền của cha hờ kia.

Mặc dù như thế La Y vẫn thật cảm tạ Hoàng thị. Nhìn bà mẹ chồng tương lai trong truyền thuyết kia của nàng, nhìn lại bà cô điên kia, mình và Sa Chức tuyệt đối là điển hình ngâm trong hũ mật. Như vậy lại không biết thỏa mãn không biết cảm ơn thì có khác gì cảm thú.

Trước khi xuất giá hai mươi ngày đếm ngược, Trương di nương cầm bao đồ vào phòng La Y.

La Y đứng dậy nhường chỗ ngồi: “Di nương sao lại tới đây? Mau ngồi đi, Quất Tử đi pha trà.”

Trương di nương đặt bao đồ ở trên bàn lờ: “Cô nương, ta không có gì tốt để cho, chỉ có mấy đồ vật không lọt vào mắt này, cô nương nhận lấy, giữ lại ngày sau làm khen người.”

”Di nương uống trà trước đã.” La Y tiếp nhận khay trà từ Quát Tử đặt ở trước mặt Trương di nương, Trương di nương đứng dậy nhận.

Uống vài ngụm, Trương di nương lại nói: “Thoáng chớp mắt cô nương đã lớn như vậy.” Thật không nổi...

”Di nương, bạc của con đủ rồi.” La Y nói thẳng vào vấn đề: “Đã vượt qua cả khi tử tử xuất giá rồi, những thứ này ngài giữ đi. Tuy rằng ăn ở đều dùng của công nhưng một chút tiền không có thì làm sao được?”

”Cô nương!” Trương di nương không nhịn được khóc lên: “Con đừng giấu giếm ta! Các người ai cũng gạt ta, ta biết... biết... Đây không phải là một cửa hôn nhân tốt. Cô nương, ta không nói gì, con hãy nhận đi, trong lòng ta cũng bớt lo lắng một chút. Ta có thể làm cũng không còn gì nữa. Cô nương mệnh khổ, gửi hồn vào nơi ti tiện như ta, nếu không vì sao lại bị như thế...” Nói xong càng khóc thương tâm.

La Y thở dài: “Di nương là để cho con gả đi cũng không an lòng sao? Con biết tính tình của người, nhất định là lật tung cả đáy hòm, không giữ lại lấy một đồng. Làm sao con có thể yên tâm thoải mái đây?” Huống chi vẫn là hàng nhái.

”Cô nương không nhận ta lại khúc mắc trong lòng. Ta là, ta, ta với con...”

La Y thấy Trương di nương mấy tháng này nhanh chóng tiêu tụy già đi nhiều, đột nhiên cảm thấy loại vô nghĩa này không có chút ý nghĩa nào. Trực tiếp tiếp nhận gói đồ mở ra xem, thì ra đã đổi thành thỏi, hai mươi lăm lượng một thỏi, chỉ có ba thỏi. Góp không thành đôi đành phải lấy dây buộc ba cái thành hai. Chỗ này có lẽ là toàn

bộ của bà. La Y lại nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, ánh mắt tha thiết mong chờ nàng nhận lấy trang sức bạc. Đứng dậy cầm lấy đĩnh bạc, gọi Dương ma ma nhận cất trong ngăn tủ. Khi đi ngang qua bên người Trương di nương, thanh âm nhỏ nhẹ nói một câu: “Mẹ, cảm ơn người.”

Trương di nương cố nén nước mắt, nắm chặt tay, một tia thanh âm cũng không dám lộ ra. Nữ nhi của ta, nữ nhi của ta gọi ta là mẹ...

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 28: Tân Hôn

Edit: Hắc Phụng Hoàng

Khoác lụa hồng treo xanh biếc, chiêng trống vang trời.

Tiêu gia cao thấp lại có chút ý hàm xúc gượng cười. Khác với khi Cẩm Tú xuất giá, khi đó một mình La Y khóc lên, tuy rằng mọi người không bỏ được nhưng đều vui vẻ. Lão thái thái đau lòng cháu gái, đương nhiên hai ngàn bạc kia không phải số lượng nhỏ. Lão thái gia cảm thấy cửa hôn sự này như nuốt ruồi bọ, ghê tởm hồng rồi. Đại lão gia và Tam lão gia rốt cuộc bị người mĩa mai vài câu bán nữ cầu vinh, tâm tình đương nhiên không được tốt lắm.

Các nữ nhân thì sao? Bọn tỷ muội đương nhiên là thiệt tình khổ sở, các trưởng bối và mỗi cô nương lại không có xung đột gì, ít nhất đạo nghĩa bên trên tương đối đồng tình. Vu thị hưng trí thấp hơn, Trương di nương dứt khoát ở trong phòng đóng cửa không dám ra cửa phòng, chỉ sợ ngày đại hỉ khóc quá khó coi.

Người nhà mẹ đẻ mẹ cả Hoàng thị đoán bảy bảy tám tám tiền căn hậu quả sự việc, tâm lý cũng không cao hứng. Dù thế nào cũng là nhà bọn họ nhận biết, mặc dù không phải thân thiết, quá không nhìn nhà cứu cứu bọn họ phải không? Nhưng chung quy không phải thân thiết, loại sự tình đánh đến tận cửa tranh đấu này hiển nhiên rất ngốc, nếu Hoàng thị trên đời còn được, hiện thời Hoàng thị đã qua đời, người nhà mẹ đẻ ra mặt là không hay lắm, đành phải đạo nghĩa

giúp đỡ ít bạc, sau đó ấn tượng về Tiêu gia rất trượt. Nhưng đây không có tác dụng lớn đối với La Y, có đôi khi trước mặt vận mệnh, hiển nhiên bạc rất mờ nhạt. Nhưng những...người này chỉ có thể dùng tiền bồi thường nàng. Không biết này có phải phiên bản khác ngồi ở trong bảo mã khóc hay không? Nhưng vô luận như thế nào, mọi người ôm lấy một tia hi vọng, chỉ mong cố giữ vững tinh thần để thu xếp. Thoạt nhìn là một bộ không khí vui sướng giăng đèn kết hoa.

La Y mặc giá y đỏ thẫm, tâm tình bình tĩnh quý dị. Ngay cả bị thương như khi Cẩm Tú rời nhà cũng không có. Rốt cuộc là sinh hoạt gần bốn năm ở địa phương bởi còn hoài niệm hiện đại không có cảm giác quy túc, hay là đã bị đả kích chết lặng? Ai biết được? Từ đêm nay bắt đầu chính là ở chỗ chiến trường chiến đấu, bình tĩnh tốt, bình tĩnh không dễ dàng phạm sai lầm, cũng không dễ dàng bị thương.

Tục chải tóc, chải đầu, đội vòng hoa. Không để ý mặt trời ngả về tây, chỉ nghe bên ngoài một trận tranh cãi âm ỉ. Người trong phòng nhanh chóng phủ khăn voan lên cho cô dâu. Yên lặng và đợi đối phương đến, ngắn ngủn hơn 10' sau, giống như còn dài hơn cả một ngày.

Hôn sự như vậy, ngăn đón cửa cũng thú vị. Đợi khi cửa mở ra, Sa Chức nhìn thấy tân lang không khỏi lộ bộ một chút - - đây không phải là quần áo lụa là gặp phải ở nhà đại tỷ sao? Tuyệt vọng nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ đến: mẹ ơi, ngài ngàn vạn đừng buông tay đi giống như Nhị bá mẫu đấy! Đứa nhỏ không có mẹ thăm, thứ nữ không có mẹ cả thăm hại hơn! Khổ ải bắt đầu rồi, ngay cả thanh âm đáp lại cũng không có, còn có cái gì có thể ngăn cản lũ người này?

La Y ghé vào lưng Thiệu Hi, lần đầu tiên cảm thấy vẫn nhược thư sinh này vậy mà cũng có chút lực lượng. Cũng may bản tôn sức lực không nhỏ, trời sinh đây, đoán chừng là di truyền. Lập tức vã mồ hôi, cái này là gì đây! Bình tĩnh quá mà!

Kiệu hoa sáng chói, hiếm khi không bị choáng váng kiêu. Sau đó là một loạt nghi thức, thế này có được tính là thực hiện giấc mộng đời trước - - mặc Hán phục làm hôn lễ cổ điển hay không?

Khăn voan nhắc lên, đối phương rõ ràng sửng sốt một chút: “Là người!?”

La Y mờ mịt: “Người là ai?” Bản tôn trước kia gặp rồi à?

”Cô nương đây là quên ta sao?” Chỉ thấy mặt nam nhân kia rõ ràng là người qua đường Giáp lại muốn học người ta mặt như hoa đào, La Y đột nhiên quẫn muốn chết! Người có cần phải đáng khinh như vậy hay không!?

Người săn sóc dâu cười nói: “Thì ra hai vị gặp nhau rồi? Có duyên có duyên.”

La Y mờ mịt như cũ, thẳng đến đối phương ngả ngón nói một câu: “Định Tây Bá phủ!”

La Y thoáng chốc gan đau, tin vừa hè là một chuyện, thật sự khi cùng chỗ nam tướng đáng khinh mới phát giác quả thật cần dũng khí. Cố tình lúc này lại không thể được, đành phải một mình ngồi hờn dỗi.

Nam nhân kia đi theo người săn sóc dâu ra ngoài mời rượu, bọn nha đầu tiến lên tẩy trang cho nàng, nàng mới nhớ tới tên kia tên gì nhỉ? Cố Dung Nghi đúng không? Tên Dung Nghi này hình như rất

tao nhĩa mà, chà! Uổng phí mấy chữ đẹp. Trong đầu nhanh chóng lật xem ý tứ hai chữ này của phiên bản từng người, Ồi... Nghĩa rộng là “Nghỉ thức, tùy tùy”,... Tốt lắm, thứ xuất An Dương Hầu phủ quả nhiên không phải người. Lần này trình độ lập gia đình xui xẻo, quả nhiên cùng cấp bậc với xuyên qua! Mẹ nó, có cho người ta sống không! Ông trời ơi, ta cho ông thêm một vạn thất thần thú!!!!!!

Đến khi tắm rửa thay quần áo xong ngồi ở trên giường, đợi đến giờ sữa một khắc mới nghe thấy động tĩnh. Vài người giúp đỡ Cổ Dung Nghi say như chết tiến vào, một mùi rượu lao thẳng tới mặt. Thiếu chút nữa xông La Y ới ra, ghét bỏ nhìn hấn một cái, nói cho một nha đầu mặc coi như hoa lệ cùng đi vào: “Dẫn hấn đi rửa mặt một phen.”

Nha đầu phúc thân xưng vâng, lại giằng co nửa ngày, phỏng chừng đến giờ dần, còn không nhìn thấy đến. La Y lại không muốn chờ..., trực tiếp ngã xuống nằm ngủ. Nha đầu giúp đỡ Dung Nghi ra ngoài trợn mắt há hốc mồm, quần quần buông Dung Nghi rồi rút lui.

Giờ mao, một trong thời gian phụng dưỡng sáng chiều, La Y tuy rằng mệt chết đi nhưng đồng hồ sinh học đã tự động bắt buộc nàng tỉnh lại. Nhìn nam nhân bên cạnh ngủ như heo chết, cố nhịn đánh thức: “Mau đứng lên, phải đi kính trà!”

Dung Nghi mơ mơ màng màng bụng ùng ục ùng ục nói: “Tử Đằng, đi nói một tiếng với phu nhân, hôm nay ta không thoải mái, không đi thỉnh an.”

Một nha đầu mặc áo ngoài màu tím nhạt đi tới vội la lên: “Gia của ta, hôm nay là ngày ngài kính trà tân hôn, còn không mau đứng lên.”

”Mặc kệ là ngày khỉ gió nào, không đi chính là không đi!”

”Gia, mau tỉnh lại, hôm nay không giống.”

”Người có phiền hay không vậy!!” Dung Nghi dứt khoát chồm chần phủ kín đầu, tiếp tục giấc ngủ dài.

”Tứ nãi nãi, ngài đừng chỉ nhìn thôi, ngài cũng phải khuyên nhủ mới tốt.” Nha đầu dậm chân nói.

La Y đang buồn bực đây, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “A, người nhìn thấy ta.”

Nha đầu kia vội vàng quỳ xuống, hai dòng nước mắt trượt xuống, khóc nức nở nói: “Nô tì biết sai, thỉnh nãi nãi trách phạt.”

Dung Nghi nghe được tiếng khóc, rất không kiên nhẫn nhắc chần lên, vừa thấy Tử Đằng quỳ trên mặt đất dập đầu đang nói cái gì đó. Đột nhiên cảm giác bên cạnh có người, vừa nhìn! Mới nhớ tới ngày hôm qua kết hôn, không khỏi quay đầu cả giận nói: “Đây mới ngày đầu tiên đấy, ra oai phủ đầu cũng quá sớm rồi!”

La Y lạnh lùng nhìn hấn: “Đây mới ngày đầu tiên đây, sủng thiếp diệt thê cũng quá sớm rồi!”

Dung Nghi ghen lời: “Người đồ phụ!”

La Y tiếp tục nói: “Ngài muốn nói ánh mắt Thái phu nhân và phu nhân rất kém sao?”

”Hừ, quen giả vờ giả vệt gạt người mà thôi.”

”Đúng vậy, Thái phu nhân sống cả đời, bị ta đây cái tiểu cô nương mười mấy tuổi lừa.” La Y cười nói: “Ngài muốn nói ta là hồ ly

chuyển thế? Hay là muốn nói Thái phu nhân quý phủ tuổi sống lâu đến thân chó rồi?”

Nha đầu trong phòng bị lời nói này sợ sắc mặt trắng bệch, mà La Y bất mãn cửu hôn sự này hiện tại hoàn toàn bạo phát ra. Đây là chuyện quái quỷ gì? Trương phu say rượu không phân biệt thị phi, nàng không muốn XXOO là một chuyện, bị người ta không nhìn là một chuyện khác!

Còn có, đây cái gì? Một phòng yêu ma quỷ quái!? Thế này mới là ngày đầu tiên đấy! Ngày đầu tiên! Nha đầu dám ở trước mặt nàng giả vờ giả vịt! Nhìn trang điểm có giống như nha đầu bình thường không? Nhìn ánh mắt của nàng, tất cả đều là một vũng nước chua, mẹ nó, lão tử mới là chính thể mà? Các người chua cái lông gì? Còn có, thiếp kia đâu? Không phải nói thiếp cũng phải hầu hạ chủ mẫu rồi giường sao? Đã chết rồi à? Trong lòng điều tiết các kiểu trước hôn nhân là một chuyện, sự tình phát sinh ở trước mắt, thật sự là thúc thúc có thể nhìn nhưng thắm thắm không thể nhìn! Các người cứ truyền đi, truyền lời của ta tới Thái phu nhân đi, bỏ ta tốt lắm! Thật sự là tức điên mất!

Một nha đầu khác đi tới khuyên nhủ: “Gia, nãi nãi, các người đừng cãi nhau nữa, rời giường rửa mặt chải đầu đi, hôm nay còn phải kính trà đấy!”

Dung Nghi mới giật mình một cái phản ứng kịp, nếu chậm, cha hấn không đánh chết hấn mới là lạ! Nhanh chóng chạy xuống giường, một loạt giọng gọi các nha đầu. Thoáng chốc bốn nha đầu đồng loạt hành động ngay ngắn trật tự. Đương nhiên cũng ăn ý quên sự tồn tại của nàng. Quất Tử và Dữu Tử lại không quen, vội nổi điên lên. Cái này tính cô nương các nàng bị muộn thì làm sao, ngày đầu tiên đã muộn, thế này là sao? Mà La Y thầm nghĩ: nhìn đi,

quả nhiên! Ra oai phủ đầu cho chủ mẫu đúng không? Các người làm đi, có lúc các người phải vội! Dứt khoát lật chần tiếp tục nằm xuống ngủ. Quát Tử và Dữu Tử chỉ kém không hôn mê bất tỉnh.

Quả nhiên Dung Nghi sửa sang xong xuôi thấy La Y còn đang ngủ, nháy mắt bùng nổ: “Người còn nằm ngay đơ ra đấy à! Còn không mau một chút!”

La Y đứng lên như cười như không nhìn hấn: “Không biết chủ nhân làm sai, bị phạt chính là ai đó?”

Bốn nha đầu mới nhớ tới vụ này, sợ tới chân mềm ra, Hầu gia tính tình nóng nảy kia... Tân nương này sao lại không vội vàng chứ???

La Y đương nhiên không vội, nàng vội cái gì? Dù sao cũng không trông cậy vào trượng phu, mẹ của trượng phu cũng được, nãi nãi cũng thế, lấy lòng có cái rắm dùng à. Nữ nhân sinh tồn ở hậu trạch, thứ nhất là trông cậy vào trượng phu, thứ hai trông cậy vào con. Sinh vật mẹ chồng linh tinh gì đó đúng là quan trọng, nhưng trượng phu là gốc, mẹ chồng là ngọn, gốc còn không có, cầu ngọn làm cái gì? Huống chi lại không phải là mẹ chồng ruột. Hiện tại nàng tân hôn ngày đầu tiên, chính là thời điểm cái gì cũng không hiểu, tân nương không biết, nhưng các người một đám nô tài chết rồi à?

Dung Nghi thấy La Y còn chưa động dậy, vội vã đầu đầy mồ hôi, không tình nguyện nói: “Làm phiền người nhanh chút! Nếu không người cũng chẳng còn mặt mũi phải không?”

La Y cũng không muốn ngày đầu tiên gây ra phiền toái, cố mà làm tốt. Mặc bốn nha đầu kia hầu hạ trang điểm. Bốn nha đầu đương nhiên không phải đứa ngốc, quy tắc ngầm ở nhà cao cửa

rộng người ta là - - chuyện tốt đều là chủ nhân làm, chuyện xấu đều là hạ nhân làm, bọn họ biết rất rõ. Thực sự ảm ỉ tới khó coi, mệnh các nàng không đáng giá. Luống cuống tay chân thông suốt thu dọn, La Y rút cục đội trang sức cô dâu hoa lệ vào đi ra ngoài.

An Dương hầu Thái phu nhân cũng họ Tào, cùng An Dương Hầu phu nhân Tào thị là cô cháu đồng tộc, đều là người nhà Ninh Viễn Hầu. Huân quý thế gia đám hỏi như vậy không biết có bao nhiêu. Hiểu rõ nhau không nói, thói quen tính tình cũng biết tương đương, như vậy ở chung tốt hơn. Giả như đám hỏi cùng gia tộc của họ, tỷ như hiện tại, La Y rất không thích trang trí của Cố gia. Không biết là nhìn một người không vừa mắt nên hận phòng và đồ, hay là thật sự không hợp với gu thẩm mỹ của nàng.

Đoàn người đi tới Tiên Huyền Đường của Thái phu nhân dập đầu kính trà trước, Thái phu nhân là lão thái rất hòa ái, ước chừng đến mức này không cần phải giả bộ uy nghiêm gì đó. Nhìn ra được bà ta có chút sủng ái thứ tôn Dung Nghi này, nhưng mà nói lão thái thái Tiêu gia cũng có chút sủng ái La Y đấy thôi. “Có chút” này có đôi khi hết sức có hạn.

La Y dâng đế giày thủ công, lão thái thái lấy ra xa cẩn thận nhìn coi, cao hứng nói: “Châm tuyến đẹp lắm! Ngày ấy ở Định Tây Bá gia, thấy cháu trông xinh lại lanh lẹ, không ngờ châm tuyến cũng tốt, thật không hổ là cô nương nhà đọc sách. Là rất tốt!”

La Y phúc thân cười nói: “Thái phu nhân quá khen, đường may thô ráp, ngài đừng ghét bỏ đã cảm ơn trời đất rồi.”

Thái phu nhân cố ý sầm nét mặt: “Ta nói tốt là tốt! Còn có gọi ta là gì vậy?”

La Y nhớ tới vừa rồi thỉnh an, Dung Nghi xưng hô, bèn cười nói: “Lão thái thái!” May mắn quy củ đại hộ nhân gia tốt, nếu là bỗng nhiên đổi giọng gọi nãi nãi gì đó mới quẫn.

”Haiz! Thực ngoan!” Thái phu nhân cười a a nói: “Hôm nay bận rộn, ta không giữ các cháu. Đi hành lễ với cha mẹ thúc bá các cháu trước đi.” Nói xong thưởng bọn họ mỗi người một cái hà bao, một bộ đồ trang sức, sau đó cho bọn họ lui xuống.

Kế tiếp phải đi nhà giữa An Dương Hầu, nơi gọi là Chu Dương Viện. Nhớ tới mẹ cả trong truyền thuyết, La Y hít sâu một hơi, kế tiếp mới là khiêu chiến đây.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 29: Lại Mặt

Đương nhiệm An Dương Hầu Cố Như Tùng, gia trưởng kinh điển huân quý thế gia. Có chút duy ngã độc tôn, cũng có chút... không biết điều. Dựng nước vốn đã bao nhiêu năm rồi? Thái bình đến bây giờ, sớm không còn là thời đại tổ tông bọn họ mã thượng phong phạm rồi. Mỗi một đời tồn tại như vậy truyền lại, lại không có cạnh tranh áp lực gì, không hồng mới là lạ. Bởi vậy tật xấu của hãn nãi đào kép đòi tiểu lão bà thực không coi vào đâu. Đương nhiên làm cho Thiệu Hi bọn họ không thể nhận được.

An Dương Hầu chỉ có một đệ đệ thứ xuất tên là Cố Như Bách. Mẹ ruột không biết chết ở góc nào rồi. Có một thê hai thiếp vô số thông phòng, có hai con trai trưởng. Vợ cả Đồng thị, trưởng tử Dung Dữ, lão nhị, đã kết hôn; thứ tử Dung Huy, lão ngũ, tạm thời chưa kết hôn. Nhưng người một nhà này tương đối ẩn hình, lúc trước Tiêu gia không thể thăm dò được chút gì.

Về phần An Dương Hầu phu nhân Tào thị, chính là mẹ cả ác độc trong truyền thuyết kia. Sinh ra hai con trai một con gái, trưởng tử Dung Quan, lão đại, thê tử Lôi thị, sinh một đứa con; thứ tử Dung Chỉ, lão tam, thê tử Đới thị. Bọn họ môn đăng hộ đối người ta đều là quen biết lẫn nhau, xem dưới đôi mắt tốc độ định cái gì đều nhanh, càng miễn bàn Đới gia còn có chút hương vị xung hỉ. Kết quả vẫn là không vượt qua, vừa trao lễ vật đính hôn ông nội đối phương mất, bởi vậy La Y vào cửa trước; trưởng nữ Dung Tư, An Lục vương phi,

xem như gả vào nhà cao cửa rộng, hơn nữa trên thực tế còn thoải mái hơn gả cho Hoàng Đế

Mấy đứa trẻ thứ xuất đều là do Tiết di nương sinh: một là Dung Nghi, lão tứ; còn có hai vị cô nương Dung Phúc Vinh Trần. Dung Phúc lớn hơn Dung Nghi, đã xuất giá hai năm, nghe nói là bánh hôn nhân từ trên trời rơi xuống - - thứ xuất cô nương đến Kinh Sơn Bá gia làm thế tử phu nhân, cho dù Kinh Sơn Bá đã mặt trời sắp lặn, nhưng là thứ nữ có tạo hóa như vậy đúng là rất tốt. Một di nương khác họ Trần, mang thai mấy đứa nhỏ nhưng không bảo trụ được.

Bởi vậy tính ra người hai phòng cộng lại cũng chỉ là con vợ lẽ một người, thứ tôn một người. Quả nhiên nam đình thứ xuất tỉ lệ sống sót tương đương thấp? Không biết là ở trong bụng đã không còn hay là ra ngoài mới mất. Tóm lại người như thế gia không cần đứa nhỏ thứ xuất ở trên đường khoa cử ôm đoàn kéo bè kéo lũ đánh nhau, thứ nữ còn có thể bán vài tiền, con vợ lẽ tuyệt đối là hàng bồi tiền, sở dĩ duy nhất vị này lớn lên, thật sự là con đường phía trước nhấp nhô.

Đã ngoài chính là trước khi nàng gả đến, trong nhà hỗ trợ sưu tập tư liệu. Có vẻ như không phải đặc biệt phức tạp, nói ngắn gọn chính là Nhị phòng không cần phải xen vào cái gì. Trọng điểm lấy lòng Thái phu nhân, tôn trọng mẹ cả và tẩu tử. Không cầu thắng chỉ cầu không thất bại, nắm chặt cơ hội sinh con, tốt nhất sinh hơn hai đứa con trai là không sợ cái gì. Vì thế La Y tương đương xoắn xuýt, nàng tình nguyện Dung Nghi thật sự X vô năng, bằng không một cái nhà xí công cộng, nôn...

Người ở đại sảnh không nhiều, La Y không chỉnh đầu óc choáng váng. Tộc nhân đại khái mấy ngày nữa khai mở từ đường mới nhìn thấy, nhưng mà cũng tốt, nàng không phải tông phụ, mới lười giao

tiếp với người. Dâng trà đưa một đồng giày ra, lại quét một đồng hầu bao trở về. Đương nhiên cũng tốn thất mấy cái hà bao, nhưng nói tóm lại trước mắt vẫn là được hời. Mẹ cả là mẹ chồng, là thượng vị giả, đương nhiên không cần thiết ngày đầu tiên làm rõ ràng như vậy, bởi vậy cũng coi như thuận lợi.

Người Cổ gia sống an nhàn sung sướng đều tính lớn không tẻ, Thái phu nhân nuôi lớn Dung Chỉ bên mình vừa trắng vừa thất thần, chuẩn một cái Giả Bảo Ngọc. Nghĩ đến đây La Y bỗng nhiên gian nan quay đầu nhìn trượng phu của mình, thứ xuất, đáng khinh, háo sắc... Mẹ kiếp càng nhìn càng giống Giả Hoàn!!! Đúng rồi còn có hai tỷ muội cùng mẹ, hi vọng đừng xuất hiện vị Thám Xuân là tốt rồi. Không đúng, nếu là có vị Thám Xuân không sao, coi như biết lẽ, nếu mẹ ruột là Triệu di nương...

La Y một vạn lẻ một lần đau hận mình mồm quạ đen. Nhìn nữ nhân trước mắt này nước miếng bay tứ tung, cầm lấy nữ nhân đưa tới hầu bao... Mẹ kiếp chuyện gì đây? Đây là di nương nàng phải "Xung hỉ" đúng không? Thật đúng đặc biệt xung thành công đúng không? Nhưng vấn đề là hầu bao không phải trường bối cho văn bối sao? Mẹ kiếp bà tính trường bối cái gì? La Y ai oán, đã giận từ sớm tinh mơ, ngay cả sức lực tức giận cũng không còn. Đáp cái đầu câu nghe câu không, sớm suy nghĩ viễn vông. Đến khi Lục di nương Diêu Duệ lại đây thỉnh an mới thôi.

"Nô tì thỉnh nãi nãi an, chúc gia và nãi nãi bạch đầu giai lão trăm năm hảo hợp." Giọng Lục di nương kiều mị có vẻ như có thể chảy ra nước.

"Đứng lên đi, không cần đa lễ." La Y bình tĩnh nói, ừm, lớn quá thật rất tốt, mặc dù có chút... Ồi... ừm, mỗi nào đó lớn trông rất giống ngôi sao Hồ ly Version 1. Nàng cũng được tính bộ dạng xinh đẹp,

nhưng mà so với vị trước mắt này thì vẫn thiếu vài đẳng cấp. Hơn nữa vị di nương này còn không có dòng họ, tám phần không phải là nhà trong sạch, đoán chừng không phải gia sinh tử, cho dù tính cũng là kiểu nhà toàn cô nương. Haiz, chứng cứ chối lợi như vậy, xem như chân tướng Dung Nghi tìm không được vợ sao? Thôi, người quyến rũ thì cứ quyến rũ đi, dù sao nàng tạm thời không nghĩ dùng nhà vệ sinh công cộng. Cầm đi đi cầm đi đi!

Di nương xong chính là bốn vị nha đầu “Đáng yêu” buổi sáng kia, theo thứ tự là Tử Đằng, Hải Đường, Đỗ quyên, Ngọc Lan, được chứ, Hoàn phi Yến gầy đủ cả không cần phải điểm tô. Một đám thần sắc kiêu ngạo, rất có xu thế không để La Y vào mắt, xem ra buổi sáng dừng lại một hồi kia còn chưa hề hù sợ. La Y buồn bực, ta nói vị Giả Hoàn bản sao trước mắt đáng khinh này! Muốn hay không một đám sói đói bỏ nhào vào cho hổ ăn? Ta làm sao lại nhớ kỹ chính bản Giả Hoàn chiêu một cái Thái Vân, bản hàng nhái phỏng chừng còn đáng khinh hơn bản chính, làm sao lại được người chào đón như vậy chứ? Gặp quỷ rồi phải không?

Dựa theo lệ quốc tế, sau khi kết hôn nha đầu được yêu thích đó là nha đầu của hồi môn của nãi nãi. Bình thường trên vị trí này không phải làm tiểu lão bà chính là làm nương tử quản sự. La Y che mặt, nàng thực sự không cam lòng cho hai cô nương như hoa như ngọc như vậy cho nam nhân bỉ ổi, tuy rằng nam nhân bỉ ổi đã quét mấy lần trên người hai bọn họ. Đến lúc này nàng mới vô lực nghĩ đến, thì ra nàng thực sự xuyên tới chỗ đấu. Nhưng mà! Mẹ kiếp chỗ đấu cũng quá dài phải không? Vừa xuyên tới tưởng rằng ở chỗ đấu, căng thẳng thần kinh mất nửa năm mới phát hiện là chủng điền. Trồng đi trồng lại đã thành quen, mẹ kiếp sét đánh một cái xuống biến nàng vào chỗ đấu rồi. Ông trời ơi ông đùa ta có phải không!!! La Y lại tức đến hết hơi.

Bởi vì ngày hôm sau tân hôn đã ồn ào có chút không thoải mái, buổi tối Dung Nghi vênh váo tự đắc đi phòng Lục di nương - - ta sẽ không viên phòng với người, xem người đến lúc đó cầu ta hay không! La Y ước gì hắn mau cắt đi! Mặc kệ có đi hay không, không chừng người chính là X vô năng, cố ý đi vào phòng Lục di nương làm nguy trang đấy. Nói đêm tân hôn vải trắng gì đó nàng thực không phát hiện, cũng không biết là bản triều phong tục không có, hay là tiểu thuyết trước đây xem là bịa đặt. Nghĩ lại cũng phải thôi, có phải chỗ làm lão công có thể được hay không? Đặc biệt loại người nhà có tiền này trước kết hôn đã có nữ nhân thì càng rõ ràng phải không? Nhưng như vậy cũng tốt, miễn cho mọi người lải nhải.

Tân hôn ngày thứ ba lại mặt, Dung Nghi lười biếng rời giường, La Y đã thỉnh an từ chỗ Thái phu nhân trở về, một mình nghiêng người ở trên giường đọc sách, bây giờ là cuối tháng hai, rét tháng ba còn rất lạnh.

Dung Nghi đi đến trước mặt nàng: “A, người thật sự không vội hả?” Nàng dâu còn rất đẹp mắt, chỉ là tính tình hơi hồng rồi.

La Y không ngẩng đầu lên nói: “Nam nhân không giống muốn làm gì?”

Người trong phòng cứng đờ, vị nữ nhân này thật đúng là có thể nói, đây là xuất thân thư hương môn đệ sao? Vừa rồi tai nhèm rồi nhỉ? Đúng không? Đúng không?

Dung Nghi ghen chết khiếp, nổi giận nói: “Vậy tự người lại mặt đi!”

La Y từ chối cho ý kiến, đứng dậy đổi giày mặc quần áo thực sự đi ra ngoài. Chờ Dung Nghi phản ứng kịp đã thấy La Y thực sự một

mình ngồi xe ngựa đi về. Tào thị nhận được tin tức lòng như lửa đốt vọt tới sân Dung Nghi thống mạ một trận! Đùa à, cố ý phóng túng con vợ lẽ không dạy dỗ là chuyện không thể nói ra miệng. Tân hôn ngày đầu tiên say thành lợn chết, ngày hôm sau ngủ di nương, ngày thứ ba vợ cả lại mặt không đi cùng, An Dương Hầu phủ gia giáo còn có hạn chót sao? Bà đây đương gia chủ mẫu khó chối tội này! Còn tân nương tử người thật đúng là “Hiền lành” hơi quá! Dung Nghi là kẻ háo sắc vô năng, người làm nũng cũng được khóc lóc om sòm cũng thế, hắn có thể xoay được người hay không!

Cũng may Cổ gia cách Tiêu gia rất xa, Dung Nghi cưỡi ngựa trong gió lạnh, đuổi chết đuổi sống theo tới.

”Người đừng quá kiêu ngạo!” Dung Nghi thở hển hển lên xe ngựa: “Trong hậu viện không có nam nhân sủng ái, người dựa vào ai cũng không lật chuyển được trời!”

La Y cười nói: “Thì ra người có thể ở nhà lật trời? Ta tưởng rằng chỉ có hai ca ca người mới có tư cách này.”

Dung Nghi biến sắc: “Người ghét bỏ ta thứ xuất?”

”Không,” La Y bình tĩnh nói: “Ta ghét bỏ người rác rưởi.”

Dung Nghi cười lạnh: “Chẳng lẽ người còn muốn ta đi tranh giành cái tước vị kia?”

La Y không nói gì, không thềm nói thêm câu nào...

Trở lại Tiêu gia, đi đến trình tự lệ thường. Dung Nghi bị nam nhân lôi đi uống trà. Các nữ nhân Tiêu gia ngồi chung quanh trong thượng phòng, nhưng lại không một ai dám mở miệng hỏi La Y sống thế nào. Nhưng đây giống như trình tự lệ thường, lão thái thái đành phải

kiên trì hỏi: “Cô gia đối xử với cháu được chứ?” Hỏi những lời này tân nương bình thường sẽ đáp: “Khá tốt.” Trình tự kết thúc, lời riêng trở về phòng lại nói. Bởi vì các cô nương chưa gả cũng ở đó.

Nhưng La Y đã sớm tức giận Lão thái thái đầy một bụng, miễn cưỡng giật giật khóe miệng, không nể mặt Lão thái thái chút nào: “Ngày đầu tiên uống say, ngày thứ hai nghỉ di nương kia, ngày thứ ba à, không phải mẹ chồng mắng hấn còn không chịu đi đấy.”

”A?” Thế này thì cửa hôn nhân này không hài lòng tới trình độ nào chứ? Là lời đồn đãi với Hoa Chương tới sao? Mọi người không tự chủ nhìn về phía lão thái thái, lão thái thái then quá thành giận: “Nữ hài tử mềm một chút mới được người ta yêu thích, Tam nha đầu đừng quá cứng đầu!”

Không thể không nói lão thái thái đoán đúng chân tướng rồi, nhưng dừng ở trong tai người khác lại chỉ ào ào cảm thấy lão thái thái càng hồ đồ. Trong đầu Sa Chúc xẹt qua từng trận lạnh lẽo, không khỏi quay đầu nhìn Tam thái thái. Tam thái thái vỗ vỗ trán an Sa Chúc, càng đồng tình nhìn La Y.

Uyên Văn đau cả đầu, tuy rằng không phải nàng làm chủ, nhưng là nàng dẫn đường. Nhị phòng phỏng chừng cao thấp đều hận nàng chết mất, đang êm đẹp lại kết thù. Những thế tử gia này, ai mà không tật xấu đầy mình. Nếu Cẩm Tú mang thù bảo Phạm Thế Tuấn xúi giục Ngự Sử cho thế tử một sổ, nàng ở nhà chồng không làm người được! Người khác nàng không biết, Cẩm Tú tính tình bao che khuyết điểm kia, thực sự chọc nàng, tỷ muội cũng đừng làm nữa.

Trong phòng thoáng chốc xấu hổ vô cùng, Vu thị chỉ cười buồn nói: “Tam muội muội không bằng đi về phòng muội nghỉ ngơi một chút?”

La Y gật đầu, mọi người một phòng nhẹ nhàng thở ra. Hi vọng chuyện như vậy đừng có

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 30: Thời Gian

Bên trong thật ra vẫn còn thái bình, bên ngoài lão thái gia cầm chặt chén trà rồi lại buông. Kề trước mắt này, từ đầu chính là tên thất học! Thậm chí ngay cả Luận ngữ cũng chưa đọc qua!!! À, đúng là đã từng đọc sách, mẹ kiếp Tam Tục Kinh còn đọc lắp bắp cũng được gọi là đã từng đọc sách à!? Bảo viết chữ, ngay cả Thiệu Y cũng che mặt, La Y được vớt ra từ nước còn viết dễ nhìn hơn hẳn.

Lại nhìn đối đáp, Thiệu Hi hỏi: “Muội phu hằng ngày có tiêu khiển gì?”

Dung Nghi đáp: “Nghe hí.”

”Không biết thích nghe hí nào.”

Dung Nghi mặt mày hớn hở: “Thanh Y Hồi Xuân Đường hoá trang tuyệt vời, thật sự là phong lưu tận xương, Tiểu Đán thì bình thường balabala.”

Lại còn làm con hát... Thiệu Hi nhin cơn tức tiếp tục hỏi: “Còn có yêu thích gì nữa?”

”À...” Đạo thanh lâu không tiện nói với nhạc gia: “Rượu và thức ăn Thái Bạch Lâu không tệ...”

”Hằng ngày ở nhà làm gì vậy?”

”Đọc, đọc sách.” Như thế thật sự, tộc học mỗi ngày ít nhất đi nửa ngày, nhưng mà hần thường xuyên trốn học là được.

Lão thái gia càng gan đau, đừng làm bần hai chữ “Đọc sách” được không? Uống một ngụm trà lấy hơi, gương mặt vừa thấy, chén trà thiếu chút nữa rớt xuống đất - - tên Dung Nghi kia cư nhiên nhìn coi trọng nha đầu pha trà tới ngây người! Còn cực đáng khinh nhìn chăm chăm mông người. Đó là nha đầu văn chương của lão thái gia ông!!

Đại gia Thiệu Thế đã không muốn nói chuyện nữa, muội phụ như vậy không phải dọa người bình thường. Không khỏi oán giận muội ruột, muội không thể tìm một người đáng tin được một chút sao?

Đợi đến khi tiểu bối mang theo Dung Nghi đi rồi, Tam gia mới trầm trọng nói với Lão thái gia: “Phụ thân, khi nào thì Đại tỷ tỷ khởi hành về Thiểm Tây?” Dưới áp bách của hiếu đạo, ngộ nhớ nữ nhi của hần gây ra chút gì, nàng dâu sẽ làm thịt hần!

”Ngày mai.” Lão thái gia cũng tức không chịu được. “Học mà không suy nghĩ giả vờ, suy nghĩ mà không học tắc đải“. Vừa rồi Dung Nghi đọc Luận ngữ... Ngẫm lại cháu gái nhỏ nhất cũng học thuộc lòng được Tứ thư, tuyệt đối nôn ra máu. Con trai trở về không phải oán chết lão mất thôi, lão không nên để bạn già làm loạn! Vô cùng hối hận lúc ấy trong lòng cân nghiêng một chút. Chung quy cháu gái xa một tầng so với con gái ruột. Hơn nữa người bên trong khó có thể lựa chọn, luôn theo quán tính nghĩ tới mặt tốt đẹp nhất. Lão biết tôn nữ tế quần áo lựa là, lại không ngờ rằng khoa trương như vậy. Điều này không trách được Lão thái gia, tử tôn huân quý một thế hệ không bằng một thế hệ, quả thật khiêu chiến nhận thức của bọn họ. Lão thái gia cảm giác sâu sắc xin lỗi La Y, đành phải

tâm lý mặc niệm: cháu gái à, nhất định phải sớm sinh con trai, ông nội tự mình nắm đao chỉ dạy thay cháu!

La Y trở lại nhị phòng, nhìn thấy Trương di nương đứng chờ ở cửa viện, nước mắt xôn xao chảy xuống. Cho dù có chuẩn bị tâm lý nhưng đả kích quả thực quá lớn. Không phải không thừa nhận, nàng ban đầu cũng như Lão thái gia vẫn mong một tia hy vọng - - trong tiểu thuyết không phải luôn nói con vợ lẽ giả ngu tránh được mẹ cả nghi kỵ sao? Nhưng khi thấy ánh mắt Dung Nghi nhìn nha đầu đã biết hẳn không phải giả ngu, mà là thật sự ngốc. Huống chi giả bộ cũng không cần thiết ngày hôm sau đã đi vào phòng di nương. Cùng một chỗ với tên nam nhân bỉ ổi, nghĩ đến về sau còn phải XXOO tranh thủ sinh con, cảm thấy nội tâm thật lạnh thật lạnh.

Khóc đúng một tiếng, La Y mới chậm rãi dừng lại. Vu thị thối cốc trà cho nàng, Trương di nương vội vàng đưa khăn, La Y lau khô nước mắt, chậm rãi uống hết bát trà lớn, ăn hai viên kẹo hạt thông, cảm xúc mới chậm rãi ổn định lại. Miễn cố cười nói: “Đã khóc rồi thoải mái hơn.”

Một câu nói ra làm Trương di nương thiếu chút nữa lại khóc lên, Vu thị cũng đỏ mắt: “Tam muội muội, muội chịu khổ.”

La Y không biết nên nói cái gì, đột nhiên cảm giác được cả đời thật sự rất dài, đáng tiếc nàng thật không có dũng khí chết.

Trong phòng trầm mặc, không biết nên nói với nhau cái gì. Có thể dặn trước hôn nhân đã dặn dò rồi, sau hôn nhân thành như vậy, oán giận cũng lười nhắc tới.

Bên ngoài cũng trầm mặc giống như vậy, người của hai thế giới càng nhìn nhau không vừa mắt. Theo trình tự ăn cơm xong, Dung

Nghi và La Y chuẩn bị cáo từ đi về. Trước khi đi La Y còn xin nhờ Tam thái thái và Vu thị, bảo bọn họ hỗ trợ xem nơi nào có đất bán, thời gian trong Hầu phủ không ít, rảnh rỗi không có việc làm. Nói xong thì cáo từ. Hạ nhân truyền nhân thoại không khỏi làm cho Tiêu thị biết. Hoa Chương áy náy bất an như trước vậy, Tiêu thị đương nhiên là đắc ý hả hê. Nhưng đêm đó không được ra ngoài, lão thái gia trực tiếp truyền lời bảo bọn họ thu dọn hành lý, ngày mai sẽ xuất phát, một ngày cũng không thể trì hoãn. Lão thái thái thấy lão thái gia thật sự nổi giận, không dám lên tiếng nữa.

Hoa Thái tuyệt vọng một trận, Tiêu gia là gia đình quy củ. Ở trong này ngây ngô, mẹ cả ít nhất sẽ không quá mức. Trở lại Thiểm Tây... Chỉ nghĩ như vậy thôi cũng thấy rùng mình một cái. Đệ đệ chết như thế nào? Mới đầu không chiếu cố, bệnh lâu không chữa. Trong lòng Hoa Thái hò hét: ba mẹ con các người là tang môn tinh! Âm ỉ trong tộc ở chưa thôi, ồn ào tới người nhà mẹ đẻ hận không thể giết. Ta nhìn người ngày sau có kết cục tốt gì! Nhưng mà cũng biết, muốn ba người mẹ con bọn họ đều không có kết cục tốt, nàng thứ nữ này càng là mặc người chém giết. Ta sao lại mệnh khổ như vậy? Hoa Thái nghĩ như thế. Không khỏi lui ở trong góc âm thầm nỉ non, không dám phát ra một chút ít động tĩnh.

Ngày thứ ba lại mặt, cuộc sống chính thức tiến vào quỹ đạo. La Y có nhiều thời gian hơn đi hiểu thêm cái gia đình này, trước mắt biết nàng sân tên là Thanh Quỳnh Viện, theo lý mà nói đám hạ nhân đều phải nói cho một tiếng, nhưng mà hiển nhiên quy củ Thanh Quỳnh Viện đã loạn đến cảnh giới nhất định, không thể dùng lễ thường nhìn tới.

Dung Nghi ở bữa cơm Tiêu gia kia ăn cực kỳ không vui, từng người dùng ánh mắt khinh bỉ và cười nhạo nhìn hấn. Làm con vợ lẽ An Dương Hầu phủ, có đôi khi thật sự là kiêu ngạo và tự ti cùng tồn

tại, thật sự rất quen thuộc loại ánh mắt khinh thường này. Lại hỏi tưởng lão bà mình một chút, cũng là ánh mắt như thế, nháy mắt cảm thấy La Y xinh đẹp giáng xuống tới đáy cốc. Từ đầu đã không nề mặt của hắn, cố ý ngày ngày nghỉ ở phòng Lục di nương.

La Y sừng sững bất động, Lục di nương quả nhiên là chuộc thân từ thanh lâu. Theo như truyền thuyết không cưới, không nạp thiếp kẻ không sạch. Nhưng trên thực tế nhà trong sạch không có lý do đặc thù không đồng ý làm thiếp, hướng chi pháp luật quy định thiếp thông nô tì. Vậy thì tốt rồi, bất kể là không phải là nhà trong sạch hay không, một khi làm thiếp, đều là tiện tịch, chế định luật pháp thực bi. Hoặc là thiếp quý tộc không như nô tì sao? Cái này không quan trọng, quan trọng nhất là thiếp xuất thân thanh lâu không có tư cách uy hiếp địa vị của nàng. Mà là bốn đóa hoa của Dung Nghi kia - - thật đúng là bốn đóa hoa mà - - nước chua cũng bắt đầu hắt tới Lục di nương. Đương nhiên thuận tiện xem thường nàng. Lục di nương là người nào? Xuất thân hồng bài, bởi vậy, người tới ta đi rất náo nhiệt.

Tào thị đương nhiên biết đủ loại ở Thanh Quỳ Viện, bà ta vốn không phải là mẹ chồng thân thuộc mới lười trông coi nhiều như vậy. Vốn không muốn gặp con vợ lẽ, không tận lực nuôi hư đã tính không phụ lương tâm với trời rồi. Nếu đã cưới vợ càng lười biếng nhúng tay, dù sao mẹ chồng sẽ không ai đi trông coi chuyện phòng con, nếu không cưới vợ tới làm chi? Thái phu thật ra đã nói vài lần nhưng mà một đứa thứ tôn, yêu thương có hạn, lại cảm thấy tuổi trẻ thiếu niên háo sắc có sao? Dù sao La Y chính là nàng dâu, không phải là người nhà bọn họ, quan tâm nhiều như vậy làm gì? Vì thế Thanh Quỳ Viện hỗn loạn, ở khắp nơi cam chịu, vậy mà vẫn kéo dài.

Muốn nói cuộc sống ở An Dương Hầu phủ thật xa hoa, hằng ngày uống trà không nói, chỉ riêng điểm tâm thôi đã ngay cả một tuần lễ không lặp lại. Thảo nào từng tên nha đầu liều mạng chui lên trên. Tuy rằng làm vợ chồng tóc húi cua tốt, nhưng làm được đại a đầu, cảm y ngọc thực đã quen, bỗng nhiên một đêm trở lại trước giải phóng, mặc dù gả chính là quản sự, cũng không có khả năng được thoải mái như ở trước mặt chủ nhà thế này. Càng miễn bàn cô nương chưa lập gia đình muốn chiều chuộng chút, nếu làm thiếp, trình độ chiều chuộng nào đó cũng được bảo đảm chắc chắn - - đứa nhỏ sinh ra chính là chủ tử không cần mình nuôi, nhà không phải trông, chỉ để ý bồi nam chủ nhân, chỉ cần đủ thành thật, vợ cả hình như cũng lười thu thập, quả thực chính là hưởng thụ quyền lợi cách sống không phải gánh vác trách nhiệm tuyệt đối tốt. Chỉ một thoáng, rảnh rồi đến nhàm chán La Y hiểu!

La Y thực rảnh rồi, mẹ cả kỳ thực không muốn gặp bọn họ. Hôn sau quá “Tù bi”, chỉ gọi bọn họ mừng một và mười lăm đi thỉnh an. Bởi vậy La Y mỗi ngày ở trong phòng Thái phu nhân hai lần chào hỏi, thừa lại thật sự không có chuyện gì làm. Đồ ăn An Dương Hầu gia đều có phân lệ, đến thời gian chỉ để ý tới phòng bếp bưng đi ra từng phần của mình là được. Quần áo vớ giày đều có người châm tuyền, nàng tối đa chỉ tự mình làm chút vật nhỏ, thí dụ như hầu bao tặng người linh tinh, còn lại có một phòng nha đầu làm cho.

Lật sách sao, vừa không có tiểu thuyết xem. Tứ Thư Ngũ Kinh nàng không trâu bắt chó đi cày đọc quá một lần, thật lâu không xem lại quên rất nhiều, nhưng quyết định không muốn xem lần thứ hai. Học nấu cơm, phòng bếp nhỏ không mở, đi phòng bếp còn chưa đủ thêm phiền. Đành phải cầm châm tuyền tiếp tục phấn đấu đay giày của nàng - - đòi người thật sự là tịch mịch như tuyết! Đương nhiên ngoại trừ nha đầu bà tử không để nàng vào trong mắt ra.

”Phanh!”

Bỗng nhiên truyền đến một trận giòn vang, La Y sợ nghiêng ngã, kim đâm ở trên ngón tay, đau chết!

”Sao vậy?” Dữu Tử đi tới phương hướng tiếng vang.

Chỉ thấy Tử Đằng đang chỉ vào một tiểu nha đầu quỳ trên mặt đất thống mạ: “Tìm đường chết hả! Động tay động chân, đồ vô dụng! Còn không thu dọn lẩn xuống đi!!”

La Y rút rút khoe miệng thầm nghĩ: này phổ bày đây, còn lớn hơn cả nàng nãi nãi ở nhà giữa đây. Muốn giẫm giẫm hay không? Nhưng nàng thật sự lười đấu lắm. Hơn nữa trọng điểm là không phạm đến đầu nàng, phổ nhà giữa này không phải bày ra ngoài. Nói tới phổ nhà giữa, La Y lại bắt đầu nhức đầu, theo như truyền thuyết nữ nhân cổ đại chí ít có hơn hai đứa con trai mới có thể vững bước, đưa chuột công cộng... áp lực như núi!

”A ~~” một tiếng biến đổi bất ngờ trầm bổng, xộp giòn đến tận bên trong, không cần phải nói nhất định là Lục di nương: “Tử Đằng cô nương lửa giận thật lớn nha, ở trước nhà nãi nãi phát tác. Biết đến là người thay nãi nãi phát tác hạ nhân, không biết...” Lục di nương cố ý dừng lại một chút, sóng mắt vừa chuyển: “Còn nói phải... Cô nương không để nãi nãi vào mắt đấy~~”

”Di nương lời nói này kỳ quái ghê!” Tử Đằng giả cười: “Việc đánh chửi tiểu nha đầu này, chẳng lẽ còn phải nãi nãi tự mình ra tay à? Mất thân phận.” La Y lại rút, được, người một tên hai chim, còn không quên thuận tiện chèn ép ta một chút.

Lại nghe Tử Đằng nói tiếp: “Nhưng thật ra di nương, vốn chỉ nên ngấm ngấm hưởng phúc, sao hôm nay lại đi để ý việc này thế?”

”Lời này ta nghe không hiểu.” Lục di nương cười: “Ta chỉ là sợ cô nương ở trong viện nãi nãi đánh gà trách móc chó, ầm ĩ đến nãi nãi mà thôi. Có bao nhiêu địa phương không chửi được à? Lại ở bên trong chính viện! Cần thận phu nhân cho người cái tội danh nô đại khi chủ! Ta đây cũng là vì tốt cho cô nương. Cô nương nên tâm lĩnh mới đúng chứ!”

Dữu Tử tức mặt ghen tím lại: “Cô nương!! Bọn họ!! Bọn họ!!!!”

Quất Tử trực tiếp xông ra ngoài gầm lên: “Đủ rồi! Ở trong viện chủ tử đấu miệng đấu lưỡi, còn có quy củ không!”

Không nói lời nào còn đỡ, Quất Tử nói một câu này, chọc Lục di nương và bọn nha đầu cùng chung mối thù, bảy miệng tám lời cùng nhau chèn ép lên. Dù sao tứ nãi nãi là Bồ Tát, bình thường không ra tiếng nào, nhưng mà tức giận chết người. Toàn bộ nha đầu bà tử qua đường vây quanh Thanh Quý Viện xem náo nhiệt, trong lúc nhất thời Hầu phủ giống như một góc chợ. Dữu Tử thấy mọi người không để La Y vào mắt, nước mắt chảy ào ào.

La Y một tay chống cằm, nghiêng dựa vào tường, nhìn trò khôi hài bên ngoài không lên tiếng. Trong phòng nha đầu và ma ma của hồi môn vội đến bốc lửa. Ngay cả Dương ma ma bình tĩnh vạn năm cũng không nhịn được nói: “Cô nương... Ngài đừng chỉ lo xem thôi! Đây, đây... Ta cả đời cũng chưa thấy qua chuyện loạn như vậy, ngài vẫn nên quản lý một chút đi.”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 31: Tranh Chấp

La Y đang do dự không ra tiếng. Nàng là nhà mẹ đẻ “không được sủng” sao? Không thuộc về một phạm trù nào, chưa nói tới vượt qua thử thách, cũng chưa nói tới vô dụng. Nhưng đòi mạng chính là nàng là thứ xuất, trừ phi Thiệu Hi có thể chạy tới cho phiên bản Giả Hoàn một cục gạch, bằng không ước chừng toàn bộ Cổ gia ước chừng coi nàng không tồn tại. Ở trong phủ lâu như vậy không lọt vào hà khắc gì, đương nhiên cũng không có đặc quyền gì, cái này cho thấy địa vị Dung Nghi thật là... Ngay cả tư cách bị thu thập cũng không có. Có lẽ đã là tương đương với rác rưởi, nàng dâu cũng giống thế thôi, bởi vì không hề uy hiếp? Cũng phải, mấy ngàn bạc Hầu phủ vẫn thật là không để vào mắt. Xem ra Tào phu nhân ngoan độc cũng có hạn.

Chà, nghĩ xa rồi... Loại tình huống la hét ầm ĩ trước mắt này, muốn áp xuống còn không bị chế giễu, với nàng mà nói dường như là nhiệm vụ khó hoàn thành. Cái gọi là không chiến mà bại thuộc về uy nghiêm tuyệt đối bị đe dọa, trước mắt nàng không có. Lao ra tranh đấu làm gì, lại quá mất mặt. Nàng không sao cả nhưng làm phiên hà ca ca tỷ tỷ sẽ không tốt. Làm thế nào đây...

La Y càng ngốc, nhóm nha đầu v* già vội sắp khóc, đây coi như là chủ tử hạ nhân Thanh Quỳnh Viện lần đầu tiên chính diện giao phong, nếu La Y áp không được, những ngày sau dễ nhìn rồi! Vừa đúng giờ phút này, Quát Tử không địch lại mọi người lui về phòng trong khóc, quỳ trên mặt đất khóc không kịp thở. Vốn Quát Tử là từ

nhỏ lớn lên trong thư hương môn đệ, đâu gặp qua loại người sa cơ thất thế này, âm ỉ chỉ là bình thường, cãi nhau mới thái quá. Nhìn xa xa bên ngoài Lục di nương và Tử Đằng đang cười đắc ý, vẻ mặt hạ nhân khác vui cười, La Y mà không bận tâm thì ngày sau sống thế nào! Nhớ tới Hoàng thị từng đã dạy, cười lạnh một tiếng kêu: “Hải Đường!”

”Có nô tỳ.” Hải Đường không phải kể bớt việc, mặc dù ở trong phòng đứng không cười ra tiếng, gắt gao ghen, nhưng vẻ mặt lại hết sức sung sướng.

”Đi gọi Trần quản gia tới.”

Một câu dẫn dò này, nhũ mẫu Dung Nghi Triệu ma ma xì cười ra tiếng, nào có chuyện trong phòng nha đầu di nương cãi nhau cũng phải gọi quản gia tới đàn áp?

La Y sừng sững bất động, Hải Đường lập tức đi, một viện tử hạ nhân líu ríu chế giễu càng giống cái chợ.

Trần quản gia đầy mặt mỉm cười chạy tới, hơi hơi thở hổn hển, ước chừng cũng là đến chế giễu. La Y cười nói: “Trần đại gia vất vả, Quát Tử, lấy một xâu tiền cho Trần đại gia uống chén trà.”

Quát Tử thiếu chút nữa tức hôn mê bất tỉnh, lại không tiện vào loại thời điểm này làm mất mặt chủ nhân, nhịn tay lấy tiền đưa cho Trần quản gia.

La Y lại cười nói: “Hôm nay phiền toái người một việc.”

”Ngài nói, ngài nói!”

”Hải Đường từ hôm nay trở đi hầu hạ Tứ Gia.”

”A!?” Một viện tử người giạt mình, đây là muốn chia sủng? Không có tác dụng lớn nhĩ? Tuy rằng Hải Đường không có danh phận, danh phận thông phòng cũng không có, nhưng người nào trong viện không biết tứ đại a đầu sớm mò lên giường Tứ Gia, chẳng qua vì cưới vợ đẹp mắt không cát nhắc mà thôi.

Trần quản gia cười nói: “Trở về liền báo lên trên cho ngài.” Danh phận nha đầu thông phòng tiền tiêu hàng tháng không giống với, tự nhiên phải thay đổi một chút.

La Y cười nữa: “Về phần hai kẻ ngoài cửa kia...”

Trần quản gia nghe được La Y cúi xuống, tưởng rằng muốn hỏi ý kiến hần, cảm thấy khinh bỉ, chỉ không thể hiện ra, vui vẻ giả chết chế giễu.

La Y nhìn hần khinh bỉ đều lười che giấu vẻ mặt, kiên cố hơn ý tưởng vừa rồi: “Đi gọi kẻ môi giới mua người, bán đi!”

Toàn trường yên tĩnh...

Trần quản gia cũng sửng sốt, này này này này...

”Thế nào? Chúng ta địa vị thấp, thể diện thiếu, không sai nỗi Trần đại gia sao?”

Trần quản gia ghen lời, dù thế nào dạng lời này cũng không thể nhận, sự thật như thế không thể nói, đành phải ấp a ấp úng nói: “Tứ Gia...”

”Hửm!?” La Y nhú mày: “Chỉ là hai người nha đầu, ta đây không phải là cát nhắc Hải Đường rồi sao?”

Hải Đường mồ hôi lạnh đều chảy ra, Tử Đằng là gia sinh tử! Thật sự bán đi, người nhà Tử Đằng còn sống sờ sờ không lột da nàng à? Lập tức xoay người quỳ xuống: “Kính xin Nãi nãi thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nô tì không đảm đương nổi phúc khí lớn như vậy.”

”Người thường ngày là cái lạnh lợi, thế nào vừa rồi không nói lời nào, lúc này mới nói không phúc khí?” La Y như cười như không nhìn chằm chằm Hải Đường, mẹ kiếp lão tử không phát uy, người cho ta là hallo kitty à.

Một queo ngoặt như vậy, Lục di nương và Tử Đằng cũng phản ứng kịp, thoáng chốc trong viện một khốc hai nháo ba thất cổ, gà bay chó sủa! Trần quản gia càng lười lẩn vào thê thiếp đại đấu này. Hắn rất bận rộn có được không. Nhưng La Y không buông tha hắn: “Đương nhiên việc này không tới phiên Trần đại gia tự mình ra tay, chỉ bảo người nhận cái tin, ta đây có người thu thập.”

Nói nói đến mức này, Trần quản gia cự tuyệt nữa thì thành làm kiêu, hướng chi thật sự không phải chuyện to tát gì. Nếu trong phòng các Gia khác, không ai dám làm ầm ĩ như vậy.

Trần quản gia chưa kịp nói ra miệng lời khiêm tốn, La Y đã phân phó nói: “Hương ma ma! Gọi hai tên tiểu tử tới lời ra đi! Ở trong đây cãi nhau ầm ĩ làm cái gì? Không biết còn cho là Gia chúng ta sủng thiếp diệt thê, đừng làm hỏng thanh danh đàn ông! Càng đừng làm hỏng thanh danh trong phủ mới phải!”

Hương ma ma chính là vú già cao lớn uy vũ cố ý tuyển chọn từ nhà mẹ đẻ để ngừa bạo hành gia đình, nghe được La Y ra lệnh một tiếng, sớm nhin không kiên nhẫn nữa xông ra ngoài, một tay xách một tên, tươi sống lời ra khỏi viện, chỉ nghe thấy tiếng hô mềm mại của hai vị càng lúc càng xa. Mọi người tức cười.

”Phiền toái Trần đại gia người tuyển chọn mấy người nha đầu bù lại trong nhà chúng ta, người đừng lừa gạt ta, tìm cái dưa vẹo táo nứt gì đến, ta không bỏ qua đâu!”

Trần quản gia treo theo một giọt mồ hôi trên não, đồng ý. Nghĩ rằng đêm nay Tứ Gia trở về không biết sẽ ồn ào thế nào đây! Tứ nãi nãi này cũng thật là...

La Y thấy đầy sân xem náo nhiệt, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Chư vị có muốn làm bạn cùng Lục di nương không?”

Thoáng chốc cả khu vườn chim bay thú tán, mở vui đùa à, cho dù có thể diện, thiếu phu nhân này phát hỏa muốn bán ai thì còn có thể vì chuyện này mà hươu thê hay sao? Mặc dù về sau phu nhân ngựa mất năng, bị bán cũng không tìm trở về. Không khỏi nghĩ, tứ nãi nãi này thật là độc ác! Buổi tối muốn chuồn êm tiến vào xem náo nhiệt hay không? Trong lúc nhất thời trong viện yên tĩnh tới lá rụng cũng có thể nghe thấy.

Không bao lâu sau quả nhiên Dung Nghi nghe được tin tức, một trận gió lửa vọt vào phòng. Còn chưa kịp tức giận, La Y nói: “Quất Tử, đóng cửa viện, đóng cửa phòng!”

Quất Tử hôm nay đã sớm bị dọa tê cứng, một ngón tay làm một động tác. Dung Nghi sửng sốt một chút, cả giận nói: “Người còn biết mất mặt à! Người đồ phụ này! Hôm nay xem ta thu thập người!”

Trong lòng La Y biết, người như vậy là không giảng đạo lý. Ngoại trừ thị tì sát bên người bản thân mình và còn dư lại tam người nha đầu của Dung Nghi, còn lại toàn bộ đuổi ra. Quay đầu bỗng dựng nhắc chân đá một cái vào Dung Nghi! Dung Nghi kêu thảm một tiếng, cuộn tròn rồi ngã xuống. La Y hừ lạnh, mẹ kiếp thật sự coi ta

chết à! Khẩu khí này bà đây nín thật lâu rồi! Tiếp nhận sợi dây thừng Hướng ma ma đưa trối Dung Nghi lại, dùng vải bịt miệng. Một phòng nha đầu v* già toàn bộ tê cứng, kinh ngạc nhìn ánh mắt vị tiểu thư “Thư hương môn đệ” này còn bưu hãn hơn cả bà tử thô sử tam đẳng, ngay ngắn làm từng bước.

La Y ước gì trực tiếp cho hấn hai bàn tay, lại nghĩ tới Hoàng thị dạy, phía sau cánh cửa đóng kín ngàn vạn đừng để lại dấu vết. Cười gian một tiếng, quả nhiên làm Dung Nghi phiên bản Giả Hoàn kia vừa không có bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong càng là thối rữa sọ rơi nước mắt. La Y khinh bỉ: “Đồ hèn!”

Dung Nghi nghe vậy vừa tức chết khiếp, bắt đắc dĩ tay chân bị trối gắt gao, miệng bị bịt đành phải trợn trắng cả mắt. La Y cười càng sáng lạn hơn, đuổi vú già và nha đầu của hồi môn đi ra. Sau đó bạo lực cởi nốt cái quần của Dung Nghi.

Càng tức giận càng lạnh tĩnh, chậm rì rì lấy ra rổ may vá, quả nhiên thấy Dung Nghi kinh hãi phát run. La Y lấy ra kim châm nhỏ nhất, đâm mạnh vào vùng đùi cạnh chỗ không không thể để người nhìn một phát!

”Ta gọi người sủng thiếp diệt thê này!”

”Ta gọi người ăn chơi trác táng này!”

”Ta gọi người không học vấn không nghề nghiệp này!”

”Ta gọi người nói như rồng leo, làm như mèo mửa này!”

”Ta gọi người ở trước mặt lão nương kiêu ngạo này!”

”Ta gọi người lên mặt này!”

”Người cho rằng lão nương dễ bắt nạt lắm phải không!”

”Mẹ nó, người cho rằng lão nương muốn gả cho người có phải hay không?”

”Người phế vật! Người hèn nhát! Người sắc phôi!”

”Ta hôm nay đâm chết người ghim chết người!”

Dung Nghi đau nước mắt chảy ròng, miệng chỉ có thể phát ra thanh âm ô ô.

La Y âm trầm cười: “Dứt khoát ta phế người đi, lại đến trong tộc ôm một đứa bé, ta xem còn bớt lo. Ngài nói có đúng hay không Tứ Gia?”

Dung Nghi chảy nước mắt lắc đầu mạnh, một mặt cầu xin.

”Có cái gì không tốt chứ? Quay đầu ta thả mười bảy mười tám cái nha đầu xinh đẹp ở trong phòng người, bảo đảm không ai hoài nghi người bắt lực.”

Dung Nghi thật sự lệ rơi đầy mặt, mẹ kiếp rốt cuộc ai dạy dỗ ra người đàn bà chanh chua này hả a a a a!!!! Không được, nhất định phải nói cho tổ mẫu, hưu người này, nếu không làm sao mà sống được! Nhưng hôm nay nàng sẽ không thật sự ra tay chứ???

La Y thấy thế không trát mạnh như vậy nữa, Dung Nghi vừa buông lỏng một hơi, bỗng nhiên một trận đau nhức, nước mắt như bão tố. Thì ra La Y không vội, bắt đầu lấy ra công phu nạp đế giày, từng cái nhiều lần đều đều châm vào da, cần phải cầu mỹ quan lành nghề. Dung Nghi kia dần dần tỉnh táo lại nhìn La Y điềm đạm tươi cười, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Nghe lén ở gian ngoài, tứ đại kim cương trong phòng Dung Nghi, đương nhiên hiện tại chỉ còn lại ba tên, nghe được Dung Nghi kêu thảm thiết bị hạn chế. Đã không biết làm phản ứng gì. La Y mở trói mặc quần thay Dung Nghi, tùy ý phủ lên cái chăn. Mở cửa ra, nhìn thấy ba nha đầu cười lạnh một tiếng, vừa vặn nói với ba nha đầu kia: “Nếu như ta nghe được một tia lời đồn, quy tất cả lên ba người các người. Ta không nói mềm mềm cái gì, giáp mặt một bộ sau lưng một bộ, trực tiếp bán vào trong nhà chứa! Nãi nãi ta không học được những cái lục đục với nhau, lê hoa đấm mưa gì đó. Thói đời này, cho tới bây giờ chính là mềm sợ cứng, cứng rấn sợ liều mạng! Chọc ta nổi giận, bất cứ giá nào coi xong! Đến lúc đó xem người chết hay là ta mất mạng!”

Ba người nha đầu đầu trải qua trận trượng như vậy, đã sớm bị dọa mềm nhũn. Chỉ lo lắng gật đầu, lạng lẽ nhìn Dung Nghi, lại không thấy dấu vết gì. Chẳng lẽ Tứ nãi nãi này có yêu pháp!? La Y ép buộc thoáng cả buổi trưa cũng mệt mỏi, vẫy tay bảo bọn họ lui ra, cũng thuận tiện đi nói Thái phu nhân một tiếng - - Dung Nghi uống say, nàng phải hầu hạ nên không đi thỉnh an cho Thái phu nhân. Ba người nha đầu té chạy ra ngoài, La Y mới mềm yếu ngã xuống giường, kéo chăn trùm đầu. Trước khi ngủ trong lòng chỉ hiện lên một câu nói - - cảm ơn CCTV, cảm ơn thông tấn thành phố...

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 32: Đấu Pháp

Edit: Hắc Phượng Hoàng

La Y mệt muốn chết rồi, bùng nổ bực tức lâu dài qua đi là vô tận mệt mỏi. Đêm ngủ ngon thẳng tới ngày hôm sau mặt trời lên cao. Thỉnh an đương nhiên đến muộn, đương nhiên nha đầu trong phòng đã sớm xin nghỉ thay nàng. Do nàng nhất quán làm tốt lắm, mà Dung Nghi nhất quán thật không có nhân phẩm, chúng trưởng bối chỉ cho là Dung Nghi nháo sự - - dù sao chuyện ngày hôm qua bán nha đầu di nương không giấu diếm, nên biết đều biết. Tào phu nhân nghe được còn lắp bắp kinh hãi, không ngờ La Y im lặng không nói lại có lực như thế. Nhưng bà không có ý định nhúng tay, Dung Nghi xưa nay tính tình kỳ quái, vợ chồng quyết liệt như thế rất tốt. Bị thu thập không sao cả, bà không hy vọng Dung Nghi có nhạc gia trợ lực, nhưng hiện thời nhạc gia chỉ là quan nhỏ, cho dù bị bắt bí cũng không giúp đỡ được cái gì. Huống chi không phải nàng sinh, mặc kệ hấn đi chết!

Mà Dung Nghi vừa tỉnh dậy liền xoay người đứng lên mặt cũng chưa rửa, chải tóc qua loa, thừa dịp La Y không phản ứng kịp, như đốt lửa vào mông chạy tới viện Thái phu nhân. Ghé dưới chân Thái phu nhân một phen nước mũi một đống lệ kể ra La Y mạnh mẽ thế nào, buộc lại hấn thế nào. Đương nhiên không dám nói chuyện bị đá bị đâm. “Lão tổ tông, ngài cứu cháu đi, bỏ người đàn bà kia đi, nếu không không chừng ngày nào đó bị nàng đánh chết đấy! Thư hương

môn đệ gì chứ, còn lợi hại hơn người đàn bà chanh chua phổ phường kia!”

La Y chậm rì rì đi tới Tiên Huyền Đường, quỳ gối, không nói cái gì, không làm cái gì, nói nhiều sai nhiều không nói không sai. Dù sao chuyện đã đến trình độ này rồi, cứ trở mặt như vậy. Thanh danh quan trọng nhưng là mệnh không có muốn thanh danh làm cái gì? Đây chẳng qua là cái trò dẹt hoa trên gấm thôi. Huống chi Cố gia chưa hẳn nguyện ý vì cái con vợ lẽ mà chống lại Tiêu gia, luận công phu cãi nhau văn nhã, một trăm công huân quý tộc cũng không ăm ỉ được với một tên quan văn. Không chừng đến lúc đó bị đối phương đào hầm chôn còn thay người kiếm tiền. La Y sau khi nghĩ thông suốt càng không có cổ kị, nàng đúng là thứ nữ! Nhưng nàng được sung ái! Có thể không trận đó là ngu ngốc!

Quả nhiên Thái phu nhân cau mày nói: “Vợ chồng cãi nhau là bình thường thôi, làm sao lại động một chút là nói tuyệt tình như vậy chứ?”

”Nàng hôm qua động tay động chân với Tôn nhi! Đâu có một chút tam tòng tứ đức nào!”

Thái phu nhân vội vã che mặt, người một đại nam nhân bị nàng dâu đánh còn không biết xấu hổ mà nói ra, trọng điểm là Cố gia là hậu duệ võ tướng, con cháu đều phải học kị xạ. Nàng dâu là con gái văn thần, người nói nam nhân không đánh lại nữ nhân, võ tướng không đánh lại văn thần, thật là khoe khoang không có hạn chót!

Bà tử thông minh bên cạnh Thái phu nhân cười nói: “A, Tứ Gia và Tứ nãi nãi hôm nay là thêm sắc cuộc sống à, đến đùa giỡn còn mang đao thương này? Tứ nãi nãi có thể có bao nhiêu sức lực chứ?”

Có thể đánh thắng được Tứ Gia sao? E là đồ lão thái thái vui vẻ hả?”

Dung Nghi cũng ý thức được, nói như vậy là cực kì mất mặt. Đành phải đổi lý do: “Nàng một cái bình dấm chua, ngày hôm qua bán tất cả di nương nha đầu rồi! Ghen tị, đó là thất xuất chi điều!”

Thái phu nhân thầm nghĩ dàn xếp ổn thoả, một bó to tuổi, âm ỉ làm bà đau đầu: “Bán thì bán, quay đầu bảo nàng dâu tốt với cháu.”

La Y cung kính nói: “Thưa lão thái thái, đã cất nhắc Hải Đường. Chỉ chờ nàng sinh nhất nam bán nữ lại phong di nương. Hôm qua đã nói cho Trần quản gia, vốn định hôm nay mang đến dập đầu cho lão thái thái, phu nhân, chỉ là còn chưa kịp...”

Thái phu nhân nghe vậy, cộc tuận đã rơi xuống: “Một khi đã như vậy thì xong chưa. Vợ chồng còn trẻ, càng âm ỉ càng ân ái mà!”

Bà tử thông minh nhân cơ đó: “Đúng vậy, nếu không tại sao nói đầu giường đánh nhau cuối giường hòa chứ?”

Thái phu nhân nở nụ cười.

Dung Nghi không có cách nào, tổ mẫu mặc kệ mọi chuyện, mẹ cả chắc là sẽ không ra mặt cho hắn! Ước gì hắn sống không tốt đây! Đành phải oán hận cầm tay kéo La Y trở về.

Về đến nhà, quả thực càng nghĩ càng giận. Vừa đúng lúc này Tiết di nương tiến vào xem con, Dung Nghi nói một phen nước mũi một đồng lệ. Tiết di nương nổi giận!

Vọt vào chính phòng nói: “Giỏi người đồ đàn bà đánh đá! Vậy mà dám làm như vậy với đàn ông! Nhà mẹ đẻ người không dạy người

cái gì gọi là tam tông tứ đức hả?”

Rồi sau đó giống như ảo thuật ngã trên mặt đất, hai tay vỗ đùi: “Gia của ta số khổ! Làm sao lại cưới một cái Dạ Xoa như vậy! Thư hương môn đệ cái gì! Hiền lương thực đức cái gì! Chỉ là gạt người mà thôi! Ôi!... Dạ Xoa này! Không phải bắt nạt gia chúng ta không phải bò ra từ trong bụng phụ nhân sao?” Blah blah blah ba la

La Y một trận đau đầu, đây là chơi game qua cửa diệt BOSS sao? Đến đây lần lượt...

Dung Nghi vui vẻ trên mặt, làm sao lại quên mẹ đẻ chứ! Đây, đã xuất đầu cho hấn rồi!

Tiết di nương quả nhiên uy vũ, một khóc hai nháo ba thất cổ đủ sống, buộc La Y dập đầu xin lỗi Dung Nghi, bằng không cứ tiếp tục ở trong phòng lẫn lộn, Thanh Quỳ Viện lại biến thành cái chợ, ngoài cửa xem náo nhiệt vô số! Nói hạ nhân cũng quá rảnh rồi phải không?

La Y tâm lực hết sức mệt nhọc, ngày hôm qua nàng có thể đứng lên, đơn giản là bởi vì đã bức đến phân thượng. Nha đầu di nương ở trong viện của nàng qua lại tự nhiên, riêng từng người xem cuộc vui. Mẹ chồng không phải thân, không có khả năng xuất đầu, nhà mẹ đẻ nàng không có thực lực, không bất cứ giá nào căn bản không có biện pháp trấn trụ đám nô xảo quyệt này. Nhưng mà hôm nay di nương của cha chồng này, quyền xử trí ở trong tay mẹ chồng, nàng không thể đánh không thể mắng, mãnh liệt hoài nghi là mẹ chồng có ý dụng túng. Nàng vốn không phải là người kinh tài tuyệt diệu gì, chẳng qua đã thấy nhiều qua tivi, dạo nhiều diễn đàn, biết một ít phương pháp thông thường, lại ỷ vào cưới hỏi đảng hoàng mà thôi.

Nhưng trước mắt này làm thế nào đây? Nhất thời đau đầu không thôi.

Đứa nhỏ thứ xuất, mắt nhìn sắc là bản năng. Dung Nghi thấy thế càng mừng thầm, nháy mắt cho mẹ đẻ, hai mẹ con phối hợp cực kỳ ăn ý. La Y không có chiêu, đành phải kiên trì sử dụng đến chiêu vô lại - - đóng cửa viện, di giá vào trong viện. Chứng kiến ngọn nguồn xem ai ngồi không yên trước, dù sao một cái thiếp chạy tới trách móc nàng dâu đứng đắn, mắt mặt chính là thủ trưởng của thiếp. Đương nhiên nàng cũng thật mắt mặt, chỉ là lúc này không mắt mặt, ngày sau càng mắt mặt.

Nhưng mà Tào thị rất độc ác, phái một người lạng lẽ đuổi hạ nhân, bắt nha đầu bà tử không được tới gần Thanh Quỳ Viện. Thuần túy cho rằng không biết, bà ta không muốn quản lí con vợ lẽ, càng không đồng ý làm sủng cho thứ nàng dâu. Xử lý gia vụ đều bận không qua nổi, Tiết di nương từng ngày ồn ào, mặc kệ bà ta.

Lần này hợp, La Y bại hoàn toàn! Tiết di nương trách móc đủ hai canh giờ, thật sự không có cách nào buộc La Y chịu thua, miệng đắng lưỡi khô trong bụng trống trơn rút lui.

Dung Nghi thấy La Y không có cách thì càng đắc ý, cùng mẹ đẻ lạng lẽ thông khí. Ngày hôm sau, Tiết di nương quả nhiên dẫn theo nước trà tiếp tục trách móc. Mẹ kiếp, La Y lại nổi giận, nhìn ánh mắt Dung Nghi đắc ý, giận dữ sợ. Vất vả đợi đến trời tối, Tiết di nương trở về phòng, La Y đóng cửa viện, cầm dây thừng buộc Dung Nghi lại! Lúc này không đâm bắp đùi, đổi thành đâm xunh quanh cúc hoa! Dưới nách cũng có, toàn là nơi không nhìn ra!!! Có lấy kim thô đâm! Mẹ kiếp coi lão nương xem 20 lần 《Hoàn Châu cách cách》 là lãng phí à? Người nào tàn cũng phải có hạn độ chứ? Người ban ngày gọi

người trách móc, ta có thể không biết gốc rễ ngay tại người hả!?
Xem không đâm ghim chết người!

Dung Nghi lại bị đâm nước mắt chảy rơi. La Y lần này ác hơn - - bị Tiết di nương chọc tức ác quá, đau ngất đi thôi đúng không? Lấy chậu nước hắt tỉnh tiếp tục đâm! Tận sức ở khu vực có hạn đâm nhiều vài kim!

Dung Nghi sụp, đây là thật sự sụp, miệng bị chặn không có cách nào cầu xin tha thứ, không có cách nào khác làm cho La Y nguôi giận. La Y vất vả phát tiết xong, Dung Nghi tóc còn nhỏ giọt nước cuối cùng có thể thở một ngụm. Không ngờ La Y hung ác nói: “Sáng mai lấy lọ muối từ phòng bếp về! Xoa nước muối vào chỗ đó!!”

”Ô ô ô ô ô...” Dung Nghi giãy giụa, mẹ ơi đêm mai còn tiếp tục? Mất mạng nhỏ lão tử cũng phải khai báo! Nhất định phải bỏ Dạ Xoa này!

La Y cười vài bịt mồm: “Có chuyện mau nói, có rắc mau thả!”

”Tổ tông, ta không dám, không dám nữa!” Dung Nghi tâm lý bức tức, nếu ở bên ngoài đánh nhau, còn có thể bảo gã sai vặt xông lên hỗ trợ. Bị lão bà đánh, trợ thủ không tìm thấy một cái. Thật vất vả có một di nương ra tay, xem ra cũng không thể rồi, hấn tuyệt đối tin tưởng, nếu ngày mai di nương mắng nữa, cho dù không phải hấn chỉ điểm, quay đầu cũng sẽ tính sổ lên người hấn. Hấn không phải bò ra từ trong bụng Tào phu nhân, Tào phu nhân giúp hấn xuất đầu mới có quý!

La Y hừ hừ hai tiếng, cời dây, trở về nhà ngủ! Lúc này trời còn rét căm căm, Dung Nghi bị đông cứng run cầm cập. Run run rẩy rẩy gọi nha đầu tiến tới thu thập cộng thêm hầu hạ hấn tắm rửa. Ngày thứ

hai bị bệnh. Mời đại phu đến, nói là chấn kinh quá độ và bị lạnh. La Y mặt không đổi sắc đổ lên trên đầu Tiết di nương, Tiết di nương đánh rớt răng nanh nuốt vào trong bụng. Hiệp 2, La Y thắng!

Nhất thời Thanh Quỳ Viện thật đúng bị La Y làm kinh hãi, vị gia Dung Nghi này nhiều vận vẹo, Tiết di nương nhiều bực hãn, cứ thế bị La Y thu thập, còn phương pháp thì không rõ. Đó là đóng cửa phòng thu thập, lại là vợ chồng, ánh mắt mọi người cũng bắt đầu ái muội lên, lại còn thường thường quét tới bụng La Y. La Y không sao cả, nàng không lên giường với Dung Nghi, nhưng bọn họ là vợ chồng, người nói người còn là một xử? Tin người có mà não tàn! Một khi đã như vậy, thích thế nào thì thế ấy đi!

Dung Nghi buồn bực! Không được, nhất định phải nghĩ biện pháp phá hư quyền uy của La Y! Còn có, không thể lại để cho La Y bắt được hãn ghim kim!

Nói tới Dung Nghi kia không phải đầu óc tối dạ, thông minh nhỏ vẫn phải có. Vất vả suy nghĩ, thật sự khiến hãn nghĩ ra một cái đưa tới.

Ngày hôm sau La Y vừa tỉnh dậy, phát hiện Lục di nương và Tử Đằng cư nhiên đặc biệt đứng trong chính phòng hầu hạ, trợn mắt há hốc mồm: “Sao các người lại ở đây?”

”Hồi nãi nãi, ngài không phải nói muốn bù lại người thiếu trong viện sao? Quản gia từ bên trong gia sinh tử tuyển chọn chúng ta tới đây.” Tử Đằng biết vâng lời trả lời.

La Y rút rút khóe miệng, đây là bán đi lại mua về hả? Hay là từ đầu không bán đi? Được, được lắm! Đây sân cúi đầu nhún vai cười,

cho rằng ta không thấy đúng không? Dung Nghi sợ bị đánh, từ đầu không trở về, lúc này trút giận cũng không có chỗ phát tiết ra ngoài!

Những ngày sau La Y trôi qua càng gian nan, phân lệ thuộc về của nàng thoát nhìn là không ít - - thiếu chính là Tào phu nhân quản gia bắt lượ. Đấu pháp Thanh Quỳ Viện còn lan không đến thủ hạ đại BOSS. Nhưng uy vọng của nàng xuống đến thấp nhất, dù sao người nàng bảo bán lại công khai trở lại, ai còn sợ nàng chứ? Vì thế tro bụi trong phòng bắt đầu chồng chất, sân vẫn là nhốn nháo lộn xộn, cơm canh phân lượng đủ, đưa tới muộn một chút cũng có thể phải không? Ngoại trừ này nọ không quăng, quả thực là loạn rất nhiều, mà Dung Nghi sớm lấy cớ đọc sách, ngủ ngoài thư phòng. Hiệp 3, La Y lại thảm bại!

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 33: Phản Kích

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Bây giờ cuộc sống của La Y không tính là gian nan nhất, bởi vì mẹ chồng không làm khó, ngay cả lập quy củ cũng không. Nhưng nói đi thì phải nói lại, người ngay cả lẫn lộn vào lấy tư cách lập quy củ cho di nương nha đầu cũng không có, càng thêm chẳng còn mặt mũi phải không? Bọn hạ nhân đều là phủng cao đạp thấp, cho dù Dung Nghi có mười vạn phân thể diện, La Y chưa hẳn có thể diện. Hôm nay là địa vị thực tế của Dung Nghi còn không bằng quản gia đấy, cho dù nàng cùng Dung Nghi rất ân ái cũng không thể diện, huống chi nàng còn bị Dung Nghi không nhìn. Bọn hạ nhân càng vui vẻ hợp lý nàng không tồn tại.

Vốn sao, một gia tộc tựa như công ty gia đình. Ở trong viện Tào phu nhân được gọi là làm bộ nghiệp vụ. Ở trong viện Thái phu nhân được gọi là làm đồng sự. Mỗi người đàn ông trong viện khác biệt nhiều lắm. Tỷ như trong phòng thể tử ít nhất cũng là cấp bậc phòng vật tư, tỷ như con trong phòng trai trưởng ít nhất cũng là cấp bậc bộ phận nghiên cứu phát triển, lại tỷ như trong phòng Dung Nghi, rõ ràng là dây chuyền sản xuất! Mẹ kiếp còn không bằng phòng bếp kia! Bị phân đến chỗ này đều là năng lực làm việc không được, đích thực có cừu oán với quản gia, không có quan hệ, đầu óc không rõ ràng lắm. Dựa vào nguyên nhân hoàn cảnh, đầu óc không rõ ràng lắm còn không có quan hệ học cái xấu đó là chuyện phân tới đây,

bởi vậy trong viện Dung Nghi biến thành địa phương tập trung hạ nhân đồ bỏ đi.

Cái này nói lên vì sao Tào phu nhân dễ dàng mặc kệ Dung Nghi! Ban đầu Tiêu gia và La Y đều tưởng rằng Dung Nghi trở nên đáng khinh như vậy, nhất định là Tào phu nhân cố ý chiều hư hỏng! Nhưng La Y trải qua quan sát phát hiện, huân quý và văn thần từ đầu chính là hai thế giới! Giống với Tiêu gia, đó là một cây cải củ một cái hồ, người rảnh rỗi rất ít - - không nuôi nổi mà! Cho dù là địa chủ cũng không nuôi nổi! Bởi vậy những kẻ này rất gian trá, nếu không là mẹ cả cố ý giữ lại chiều hư, sớm đã bị chủ nhà đuổi sạch sẽ. Nhiều nhất chỉ là thông minh và vụng về khác nhau, nhân phẩm đại thể không hư.

Nhưng huân quý không giống với, bọn họ cho tới bây giờ vẫn xa xỉ, gia sinh tử rất nhiều, không giống Tiêu gia rất nhiều cương vị là mướn lương gia tử hoặc là tá điền bên ngoài. Sau đó bọn họ sinh ở Hầu phủ lớn ở Hầu phủ, lại riêng từng người đi cửa sau chấp nối, nhân viên nhiều lên, tựa như một xí nghiệp quốc doanh. Người rảnh rỗi càng nhiều, người xấu tự nhiên cũng nhiều. Làm mẹ cả không cần dạy, cũng không cần dẫn dắt tới chỗ hỏng, chỉ cần vô vi mà trị, đứa nhỏ này không bị dẫn hỏng mới kì quái. Chỉ là mẹ cả cẩn thận dưỡng dục con trai trưởng, phé không chỉ một cái hai cái, điển hình đại biểu chính là một đám trong Hồng Lâu Mộng kia! Huống chi không ai dạy con vợ lẽ? Hơn nữa các loại xoắn xuýt, các loại tranh thủ tình cảm, các loại không thăng bằng ở bên trong cổng lớn, người không biến thái khó khăn không thua gì nàng xuyên về hiện đại!

Những thứ này đều là chuyện tình La Y suy nghĩ cẩn thận ở trong mấy ngày khó khăn, dù sao trong nhà loạn lung tung, cho dù nàng

thực sự hiền lương thực đức, thù thù cũng không làm được. Che mặt, mấy ngày hôm trước còn đang cảm thán tịch mịch như tuyết, mấy ngày nay đã không tịch mịch một chút nào, ông trời ơi ta \$#@@% \$#...

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, không thể tiếp tục lộn xộn. Bây giờ trời không phải rất lạnh, đồ ăn lạnh chút không sao cả. Chờ thời tiết lạnh lại “lạnh” thì thăm. Nàng thật ra có cửa hồi môn, nhưng đám hạ nhân này thực sự quá phận, không cần bọn họ đi bọn họ còn quấy rối, làm La Y hận nghiêng răng nghiêng lợi. Vài ngày vắt nát óc nghĩ biện pháp, làm sao thu thập đám cận vệ này!

Nơi này không thể không nói vận may của đồng chí La Y của chúng ta còn chưa phải tệ nhất! Đang trong lúc do dự vận phần, trời rơi mưa đá...

Còn là mưa đá rất lớn, phạm vi rộng, tổn thất lớn, bởi vậy thu hoạch năm nay của Hầu phủ... La Y thiếu chút nữa ngửa mặt lên trời cười dài, chân không chạm đất chạy đến phòng mẹ chồng dòng chính, chủ động yêu cầu giảm chi tiêu.

Mẹ chồng Tào phu nhân cười hết sức hiền lành: “Tuy rằng có chút tổn thất nhưng không gian nan đến vậy, sao có thể ủy khuất bọn nhỏ chứ? Con ngoan à, ta biết của hiếu tâm các con, chỉ là đừng để cho ta nóng lòng mới tốt.”

La Y cân nhắc lâu như vậy, lại không biết nói bên trong thì là kẻ ngốc, Tào phu nhân đơn giản muốn cái bạc thêm mà thôi. Vì thế vận phần thành khẩn nói: “Chúng con cũng biết mẹ chồng thương chúng con, chỉ là... Trong lòng con có một ý nghĩ nhỏ.”

”Nói như thế nào đây?”

"Tứ Gia cũng lớn, không lấy ra chút gì hiếu kính lão gia phu nhân đã là bất hiếu, không dám làm cho lão gia phu nhân làm lụng vất vả như thế?" Nói xong liền quỳ xuống, miệng nói vạn không dám bất hiếu, không dám cho cha mẹ tăng thêm gánh nặng. Tình nguyện bản thân mình khổ một chút, chẳng sợ còn lại, cũng nên mua nhiều chút tế điền, vì con cháu vạn năm mà tính toán. Bùm bùm, nói đó là tình thâm ý thiết đường đường chính chính.

Tào phu nhân nhiều lần không đồng ý, La Y nhiều lần khẩn cầu. Dù sao ở Tiêu gia hun đúc lâu như vậy, không xé bản nháp chưa hẳn được, nhưng đánh bản nháp nói dối một bộ. Cuối cùng Tào phu nhân lệ rơi đầy mặt cổ mà đáp ứng, còn nói giúp bọn họ nhận trước, đợi cho đến khi tiền đồ làm quan lại thường trở về.

La Y lại cảm tạ, Tào phu nhân lại khen ngợi. Thuận tay giảm chi phí của các vị di nương tới thấp nhất - - đàn ông đều chủ động tiết kiệm, các người còn dám xa xỉ!? Chi phí của các vị con trai trưởng ở bên ngoài cũng giảm đi. Chỗ Di nương không tiết kiệm được bao nhiêu, nhưng cũng lấy cách ứng bọn họ, Tào phu nhân rất vui vẻ sẵn khoái. Cũng thật thưởng thức La Y quyết định thật nhanh. Đương nhiên mục tiêu - oán hận tiêu giảm chi phí toàn bộ đổ lên La Y, bà vẫn là Hầu phu nhân đại thiện nhân hiền lành như trước. Về phần La Y? Nàng từ đầu không biết bị Tào phu nhân thuận tay đẩy thuyền, vốn hạ nhân Hầu phủ không coi nàng vào đâu, lại thêm một chút nào cũng không biết. Ngược lại thật sự là cả nhà cùng vui!

Trong viện La Y thoáng chốc chỉ còn lại Hải Đường đã làm thông phòng cùng với vài cái nha đầu làm việc nặng. Còn dư lại đều là từ nhà mẹ đẻ nàng mang tới hai người đại a đầu, hai người tiểu nha đầu, một cái nữ mẫu, một Hường ma ma. Đương nhiên vốn không có khả năng chỉ còn lại một chút như vậy, nhưng mọi người hờn dỗi,

tất cả đều bản thân mình rút lui, xem La Y có cầu bọn họ trở về hay không, không có bọn họ xem nãi nãi này làm thế nào đây!

Nhưng thế nào, Tiêu gia vốn không xa xỉ, một nhà có thể có bao nhiêu chuyện chứ? Ăn cơm có phòng bếp, quần áo có phòng chằm tuyền. Tính toán đâu ra đấy chỉ là một người làm vệ sinh, một người giặt là quần áo bên người. Cổ đại ô nhiễm môi trường nhỏ, vệ sinh là làm dễ, phân cho hai người tiểu nha đầu nhà mình. Một cái sân nhỏ mỗi ngày đều phải làm, hai người tiểu nha đầu làm không hết mới có quý. Chuyện giặt quần áo phân cho bà tử thô sử làm, không phải là người của nàng, nàng không đau lòng. Hai người đại a đầu thì quản lý các loại của hồi môn của nàng..., tất cả quần áo bên người đều từ nhũ mẫu làm - - dù sao nàng suốt ngày một câu không nói cứ cúi đầu thôi. Dương ma ma còn có một con trai, xem như nhũ huynh của La Y, hầu hạ khi ra ngoài, tạm thời khiến hấn ở ngoài viện. Về phần Hường ma ma, đó là chuyên trách tay chân, thuận tiện ra ngoài chọn mua một ít vật nhỏ. Xong việc! Cũng may vài cái thô sử đều là mua từ bên ngoài không có can đảm gọi nhíp cùng chủ nhà, nếu không La Y còn muốn Hải Đường đi giặt quần áo... oái, được rồi, mẹ cả đại nhân từng dạy, làm việc không được để lại dấu vết. Bằng không đường càng chạy càng hẹp, không có đường quay về. Đương nhiên vì việc này La Y còn muốn thổ lộ vài phần cảm kích với mẹ chồng, ý đồ làm cho lý do kia đường đường chính chính càng làm cho người thêm tin phục. Đáng tiếc hiệu quả rất nhỏ.

Kỳ thực Đại nãi nãi rất muốn học La Y, An Dương Hầu gia và tất cả huân quý đều gặp phải vấn đề giống như vậy - - nhập không đủ xuất. Đệ tử từ từ nhiều, chi tiêu từ từ lớn, ganh đua từ từ thái quá, lạm phát quốc gia phát triển từ từ nghiêm trọng, đừng tưởng rằng cổ đại không có vấn đề lạm phát. Nhưng thu nhập giảm bớt - - đệ tử có tiền đồ không nhiều lắm, không chiếm thực quyền không có thu

nhập màu xám. Năm đó có thể chống đỡ nổi cuộc sống xa xỉ như vậy đó là bởi vì đương gia nhân chường binh quyền, thu nhập màu xám tới nhanh hơn cả điền sản. Nhưng muốn tiêu giảm nhân viên là không thực tế, một là trên mặt mũi không qua được; thứ hai sao, làm phòng vật tư chất béo nhiều, người cả nhà quen nhìn chăm chăm, người dùng xong này không dùng cái kia, nhân viên mập mạp chính là tới như vậy. Cũng chỉ có La Y loại hàng nhái cổ đại này mới có thể lưu manh như vậy, cũng chỉ có La Y loại nàng dâu con vợ kế này không có chất béo nên không phải xen vào. Đại nãi nãi quả thực là vừa hâm mộ vừa đồng tình, xoắn xuýt một từ rất cao minh!

Không có đám quấy rối kia, La Y vui vẻ chết rồi. Kỳ thực muốn nói các nơi không cắt xén Thanh Quỳnh Viện đó là không có khả năng, Tào phu nhân cũng biết. Nhưng các nơi yếu hại đều là người của bà, thân hơn con vợ lẽ nên mở một con mắt nhắm một con mắt. Tỷ như vài dật cực phẩm đổi thiếu chút nữa, tỷ như con vịt mập đổi thành con vịt gầy linh tinh. La Y không để ý một hút nào, ly hôn là đừng nghĩ, Hầu phủ lại không phải nhà của nàng, làm cho tên hỗn đản nào sớm thích ứng cuộc sống bình thường rất tốt! Huống chi cho dù có cắt xén một cái cấp bậc, vậy cũng tốt hơn Tiêu gia một chút, bởi vậy La Y đại khái đoán được bị lau chùi chất béo, nhưng cụ thể lau chùi thế nào, nàng còn không biết.= =|||

Phía trước nói, bởi vì La Y xuất đầu làm cho trình độ cuộc sống các vị di nương thẳng tấp giảm xuống. Trong đó bao gồm một nhà Nhị lão gia trình độ cuộc sống cũng bị chém một đoạn. Nhị lão gia là phiên bản Dung Nghi trung niên, Nhị thái thái bị trước sau hai Hầu phu nhân tùy ý xoa nắn, thành thật nhiều, không dám xuất đầu thế nào. La Y lại hàng năm ngoại trừ thỉnh an đóng cửa không ra, không nhúng tay vào chuyện trong nhà. Nhị thái thái cho dù muốn tìm phiền toái cũng không thể đến mức chạy đến phòng cháu mà chửi

đồng? Cũng đành vậy thôi, sau lưng trách móc La Y ngu xuẩn chết, không thừa dịp ở Hầu phủ nhiều kiếm một chút, ở riêng cho người dễ coi!

Nhưng Tiết di nương không có bận tâm này, bà chạy tới chửi đồng không phải một lần hai lần. Sau khi giảm chi tiêu, không dám mắng Tào phu nhân, không cam lòng trách móc con trai, đành phải chạy tới trách móc La Y. Đáng thương muội ruột Dung Nghi, quả thực ngăn không được, nhìn sắp khóc. Tiết di nương nhìn La Y luôn luôn không phản kích, càng phát tới mạnh mẽ. La Y vốn muốn đóng cửa dây dưa, luôn luôn dây dưa đến khi Tào phu nhân ra tay mới thôi. Không ngờ Tào phu nhân cũng kéo dài, tiến hành “Vô vi” triệt để, dù sao hạ nhân không ai dám nói bậy chuyện này ra ngoài. Một lần trước cầm làm bát quái, bị Tào phu nhân xoắn đầu lưỡi, đánh bản chân, không phải uy hiếp! La Y sợ rùng mình một cái, thì ra Tào phu nhân lại là cấp bậc Vương Hi Phượng*, bình thường căn bản không nhìn ra, cái nhà này... Ngọa hổ tàng long nha. Cũng may nàng và đương quyền không có xung đột lợi ích gì, tạm thời tương đối an toàn.

Nhưng đối mặt Tiết di nương, La Y thật sự không có chiêu, chỉ trốn về nhà mẹ đẻ. Qua hai ngày, Thiệu Hi cầm một quyển tấu chương quy tắc văn vẻ tiêu chuẩn đưa cho An Dương Hầu. Từ nay về sau thế giới an tĩnh! La Y lệ rơi đầy mặt, đứa trẻ có nhà mẹ đẻ chính là bảo nha!

Về phần Dung Nghi? Tổng cộng hai lạng bạc hàng tháng của hấn Tiền quản gia đưa đến trong tay La Y, chi phí của Tiết di nương còn bị chém eo, hấn có thể ở bên ngoài ngốc bao lâu? Uống toa tửu không cần tiền à? Bạc vốn riêng toàn bộ khóa ở chính phòng đấy. Cho dù người khác mời khách cũng phải mời lại chứ. Con vợ lẽ

không thể nào dung nhập vòng luẩn quẩn con trai trưởng, ai có tiền hả? Bởi vậy La Y quan tâm cái gì, không có tiền hấn tự nhiên sẽ trở lại - - đây là chiêu của Vu thị, hiệu quả trong khảo sát.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 34: Mang Thai

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Dung Nghi dần dần chuyển trở lại Thanh Quỳ Viện, tuy rằng hấn sớm nghe nói nha đầu bà tử bị đuổi hết rồi, nhưng cuối cùng không ngu xuẩn đến mức vì vấn đề này mà đấu với La Y. Hải Đường vẫn có chút sợ La Y, sợ vị gia này ra chiêu như ngày tân hôn, vừa thấy Dung Nghi trở về liền xin nghỉ về nhà thăm cha mẹ, chuồn mất. Dung Nghi tuyệt đối là thiếu gia vươn tay cơm tới miệng, không ai hầu hạ thì không biết làm thế nào cả, đành phải kinh hồn táng đảm trở về chính phòng.

La Y nhìn Dung Nghi bộ dạng đáng khinh thì khó chịu một vụn lần! Nhưng nàng cũng không phải là cuồng bạo lực, không có việc gì liền COS Dung ma ma. Lại nói đêm phía sau hấn, nội tâm cũng lo sợ bất an, dù sao thật sự quá mức kinh thế hãi tục, tóm lại bị người phát hiện sẽ không hay ho. Bởi vậy chỉ nhú nhú đầu mày không quan tâm hấn.

Dung Nghi lè mề tới phát hiện nàng dâu không có xu thế chỉ thị Hường ma ma nên yên lòng. Dữu Tử và Quất Tử tiến lên phân biệt hầu hạ hai người rửa mặt, La Y hào phóng nhường lại một nửa giường. Độ rộng của giường vẫn khá lớn, chỉ nhiều thêm chăn gối thôi, nàng vẫn không thể chấp nhận cuộc sống ngủ chung chăn với nam nhân Dung Nghi đáng khinh này. Cuộc sống tương kính như băng chính thức bắt đầu! Thanh Quỳ Viện có vẻ như cũng về tới

trạng thái ban đầu, ánh mặt trời yên lặng chiếu vào trong nhà, từng khối lổm đổm, một chút bụi bặm bay bay, yên tĩnh bình thản.

La Y đột nhiên nghĩ cứ như vậy cả đời cũng không tệ.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, La Y đang làm quần áo nhỏ cho em bé trong bụng Vu thị, Quát Tử tiến vào muốn nói lại thôi: “Cô... Nãi nãi!”

La Y ngẩng đầu: “Sao vậy?”

Quát Tử trù trù một chút mới lặng lẽ nói với La Y: “Đã nhiều ngày Hải Đường nôn nhiều lắm, mấy ma ma nói chuyện phiếm, e là là có.”

”Có? Có cái gì?”

”Cô nương!” Quát Tử vội la lên: “E là có thai đó!” Nói xong Quát Tử khóc lên: “Người qua cửa còn chưa được một năm, làm sao cô gia lại đánh mặt như vậy!”

La Y không sao cả, dù sao nàng không muốn XXOO với dựa chuột công cộng, ai thích sinh thì sinh, nàng không dựa vào con dưỡng lão! Hơn nữa nếu nàng sinh con, lại có con vợ lẽ, đó mới phiền toái đấy! Dung Nghi không phải là Hậu gia, về sau cùng lắm chỉ là phú hộ mà thôi, thanh danh khi kết thân rất quan trọng. Nàng làm chủ mẫu, vì đứa con của mình, đối với một phòng di nương con vợ lẽ, không thể bị rớt răng nanh và máu phải nuốt vào!? Không phải con ruột của nàng, liên quan cái rắm ấy! Nàng không phải thánh mẫu!

”Cô nương!” Quát Tử quỳnh lên đã quên đổi xưng hô, cầm cánh tay La Y đang đưa: “Sao người lại không nóng nảy một chút nào vậy

chứ!”

La Y thở dài: “VẬY người nói ta phải làm thế nào đây? Phá thai à?”

”A...”

Đang thì giảng co Dữu Tử cũng xông tới: “NẤi nấi! Ta nghe nói Hải Đường...”

La Y cắt đứt: “Ta đã biết.”

”Ta trở về nói cho Nhị gia và Tứ Gia đi! Thế nào cũng phải đòi công đạo cho người mới được!” Dữu Tử cũng tức giận.

La Y ngẫm lại cũng phải! Tuy rằng nàng không có ý định sinh, có con vợ lẽ hay không không sao cả, nhưng tôn nghiêm chính thể vẫn phải duy trì. Chậc, mấy ngày hôm trước còn có nha đầu coi như thanh tú thăm dò trong viện của nàng, mẹ kiếp tưởng nàng không biết à! Dung Nghi kia có cái gì tốt!? Đúng là một vị Gia, nhưng toàn bộ thế giới đều biết về sau phải đi ra ngoài ở riêng, có cái gì tốt phải nhớ thương chứ! Cho dù là Giả Hoàn trong Hồng Lâu Mộng, cũng chỉ có một Thái Hà coi trọng sao? Nghĩ đến Giả Hoàn, mặt nàng lại đen thêm một chút, đó là mẹ ruột đã chết thờ ơ, Thái Hà vì hấn bị tội mà chẳng màng ngó đến. Có thể nói là điển phạm lòng lang dạ sói! Cùng là thứ xuất, Dung Nghi còn không xứng xách giày cho Thiệu Y! Hay là tổ tông huân quý thể gia sát nghiệt quá nặng, phong thủy không tốt!

”Cô nương!” Quát Tử dậm chân.

”Gọi người đi mời đại phu tới, xem chính xác mới được. Ngộ nhỡ Hải Đường chỉ là tràng vị không thoải mái, chúng ta âm ỉ như thế

người ta cười cho.” Quát Tử vâng lời bước đi.

Không đợi Quát Tử ra cửa, Hường ma ma ngăn lại nói: “Nãi nãi, không thể mời đại phu được!”

”Hửm?”

”Nếu mời đại phu tới chẩn đoán chính xác, chúng ta sẽ không dễ ra tay. Mưu hại con nôi dòng là thất xuất! Chúng ta lẳng lặng không nói làm mất đi là xong!”

”A!?” La Y giật mình: “Làm chuyện này không tốt sẽ là một thi hai mạng đấy!”

Hường ma ma bữu môi: “Một kẻ tiện tỳ, chết thì thôi!”

”Không được! Mạng người quan trọng, ta thà rằng để nàng ta sinh ra còn hơn.” La Y sống chết lắc đầu.

”Ai u Nãi nãi của ta ời, người thiện tâm là chuyện tốt, nhưng lúc này không được mềm lòng, người xem Tiết di nương... Người coi đây là nhà chúng ta mà!”

La Y lắc đầu, nàng không có dũng khí lấy tính mạng người khác.

Hường ma ma tuy rằng khuyên miệng đắng lưỡi khô, nhưng làm sao có thể dao động La Y hai mươi năm giáo dục? Đương nhiên là không giằng co được rồi. Cuối cùng La Y nói: “Các người một người về báo cho ca ca ta biết đi, lại hỏi tam thẩm một chút, chỗ tẩu tử đừng nói, tẩu ấy đang có thai, đừng để tẩu ấy xen vào.”

”VẬY... HẢI ĐƯỜNG?”

”Mời đại phu đến!” La Y lắc đầu: “Giấu giếm không được đâu, nếu có thật, trong bụng kia là chất trai Thái phu nhân. Nếu làm mất đi cho dù ta có chiếm lý, chộc giận bà ta không chiếm được cái gì tốt đâu.”

”Nãi nãi mềm lòng quá rồi.” Hường ma ma phìền muộn, chủ nhà mềm lòng là chuyện tốt, vấn đề là lúc này mềm lòng sẽ có phiền toái lớn.

”Là mềm lòng cũng là thức thời. Nơi này cao thấp không có đũa ngọc! Đừng nghĩ người khác là ngu ngốc!” La Y rũ mắt xuống, nàng vẫn không chơi được chỗ đấu. Lần trước xin nhờ Tào phu nhân đuổi hạ nhân đi, kỳ thực chỉ là lưỡng bại câu thương. Nàng vẫn không có uy nghiêm như trước, hạ nhân ở trước mặt nàng càng làm càn. Lúc này đây xử lý không tốt, phản tác dụng sẽ rất lớn. Tuy rằng cho Hải Đường sinh con ra sẽ càng thêm bị người ta khinh bỉ, nhưng hai tay không đấu lại được tất cả, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước. Nếu nói hại con Hải Đường, phương pháp thần không biết quỷ không hay có một, đó là là nhân sâm! Nhưng nàng không có thứ đó, thứ hai người một vợ cả ở thời điểm tiểu lão bà mang thai cho đồ quý trọng như vậy, vật rất khác thường nhất định sẽ sinh nghi, không chừng người ta còn trực tiếp hoài nghi nàng hạ độc! Hoặc là trực tiếp làm chút bông dầu phé Dung Nghi đi!? Haiz, vậy cũng phải đương gia tác chủ có phòng bếp nhỏ mới được! Ngược lại thật sự là, tiểu thuyết xuyên qua xem rõ nhiều, đến phiên bản thân mình quả thực nửa bước cũng khó khăn!

Sau khi đại phu đến đây thật dễ dàng chẩn đoán chính xác, đại khái chừng hai tháng. La Y rút rút khóe miệng, cách lần trước Dung Nghi bắt đắc dĩ từ thư phòng rút về cũng gần ba tháng nhỉ? Hồi đó Hải Đường còn né tránh, không ngờ lại ám thông xã giao rồi, không

biết khi nào thì lăn lên giường vậy. Hạ nhân Hầu phủ này quả nhiên không có ai là đèn cạn dầu. Nhìn ra bên ngoài nha đầu bà tử cười hì hì chúc mừng Hải Đường, quả thực không coi nàng ra gì cả! La Y giận dữ!

Nhưng thực sự muốn thu thập bọn họ tuyệt đối không được! Mấy đời lão nhân, nhiều thế hệ đám hỏi, thế lực cực kỳ khổng lồ. Trọng điểm là nàng còn không có địa vị, liền tính nàng là nàng dâu dòng chính, bên trên còn có hai tầng mẹ chồng. Nghiêm chỉnh ba mươi năm nàng dâu luyện thành mẹ chồng. Nghĩ đến đây La Y cười lạnh, tùy nàng đi, Thái phu nhân chưa hẳn có thể làm theo ý mình. Đồ chơi thế tộc này đã sớm đuối to khó vẫy rồi, ở hoàn cảnh sâu hiểm này mới biết trước kia đồng nghiệp xem Hồng Lâu cực kỳ đáng tin! Xuyên thành Đại Ngọc nhao nhao đừng gả, đánh chết không lẫn vào vũng nước đục Vinh Quốc phủ. Sự thực chứng minh, loại địa phương Vinh Quốc phủ này là thật sự hết thuốc chữa.

Buồn bực vậy thôi chứ loại chuyện này vẫn phải thông báo. Trăm thứ nhất chính là Thái phu nhân kia, vừa lúc Tào phu nhân cũng ở đó, bớt việc, báo một lần thôi!

"Chúc mừng Lão thái thái, phu nhân. Hải Đường có thai!" Tuy rằng chúc nhưng La Y lại đơ mặt.

Quả nhiên Tiên Huyền Đường một hồi yên lặng, Thái phu nhân cho Tào phu nhân một ánh mắt rất bất mãn, lần thứ hai... Cho dù là chất nữ trong tộc cũng đủ làm cho bà rất bất mãn, chung quy Dung Nghi là cháu ruột của bà.

La Y vẫn mặt không chút thay đổi, nàng hiền lành hay không thì cũng không cần thiết vào thời điểm này hiền lành.

Thái phu nhân thở dài nói: “Cháu ngoan à, ủy khuất cháu rồi.”

La Y không tiếp lời cũng không tỏ thái độ gì. Loại chuyện này được Thiệu Hi xuất đầu mới danh chính ngôn thuận.

Tào phu nhân thấy La Y đờ mặt cũng rất khó chịu. Lần trước là bà cố ý mặc kệ, nhưng lúc này đây là bà thật sự không ngờ tới. Ai có thể nghĩ tới trong phòng Dung Nghi dưới tình huống đã có chủ mẫu còn phát sinh loại chuyện này? Bởi vậy không khách khí nói: “Người là nãi nãi cũng phải lấy ra chút điển phạm mới phải! Làm sao lại để đầy tớ làm như thế!”

La Y lãnh đạm nói: “Đồn rằng: phu giả, trời cũng. Đi không tuân thần linh, thiên tắc phạt;” (trượng phu, là trời của người. Cử chỉ của người nếu vi phạm thần linh, trời sẽ trừng phạt người). Ý tứ rất rõ ràng, ta là tuân thủ nữ giới, lấy phu là trời. Bởi vậy xảy ra vấn đề như vậy chỉ có thể là “Phu không hiền, không cần ngụ phụ”.

Tào phu nhân ghen lời, không thể nói La Y làm không đúng?

Thái phu nhân hoà giải: “Ta nhất định cho cháu một câu trả lời hợp lý! Cháu an tâm.” Lại bảo nha đầu: “Ngư Cổ, lấy hòm gỗ trên kệ cánh gà của ta ra đây.”

Ngư Cổ trả lời, không bao lâu mang đến một hộp trang sức khéo léo.

Thái phu nhân lại nói: “Đây là mấy thứ đồ chơi dạo trước, cháu tạm giữ làm đồ khen người đi. Xem như tổ mẫu bồi tội thay đưa cháu xấu xa kia với cháu được chứ?”

La Y hành lễ: “Tôn tức không dám.”

”Nhận đi!” Thái phu nhân cười nói: “Ta định giáo huấn hần, chỉ là các cháu ngàn vạn đừng xa cách mới tốt.”

Nói đều nói đến mức này rồi lại ôm theo chính là không ổn. Huống chi nàng vốn không để ý, quỳ gối tạ ơn, tuy rằng còn không mở khuôn mặt tươi cười, nhưng cũng không phụng phịu như vừa rồi. Thái phu nhân gật đầu lại cho một ít dược liệu về, không nói là cho nàng, đương nhiên cũng không nói rõ là cho Hải Đường. Chẳng qua La Y vẫn dây cung biết nhĩa ý, biết Thái phu nhân muốn bảo vệ khối thịt kia, nhưng đối với Hải Đường là thái độ gì thì không thể biết được.

La Y vừa đi, Thái phu nhân mặt trầm xuống: “Đã nhiều năm như vậy, tác phong của người cũng quá lớn rồi đấy!?”

Tào phu nhân đứng lên nói: “Nàng dâu không dám, lần này là thật sự không biết.”

”Người không biết chuyện trong viện Nghi nhi? Cho rằng ta già rồi nên hồ đồ?” Thái phu nhân quát: “Lại cho nãi nãi nhà giữa không còn mặt mũi! Người làm người khác nghe xong là chê cười ai đó? Cho dù là bò ra trong bụng nha đầu nhưng vẫn họ Cố! Người là chất nữ của ta, ta cho người thể diện! Nhưng còn người? Dung túng Tiết di nương nháo sự, mặc kệ nha đầu bà tử ồn ào! Nó còn có tử phụ Thám hoa đấy! Những người đọc sách này cán bút dong đưa lên, thua thiệt chỉ có thể là chúng ta, chúng ta ngay thẳng không sợ họ, nhưng loại chuyện này gây ra cũng không còn mặt mũi! Huống chi trong nhà còn có cô nương phải gả! Còn tiểu nhi tử của người phải cưới nàng dâu nữa đấy!”

Tào phu nhân cũng ủy khuất: “Người không phải không biết lão gia, chiều Tiết di nương vô pháp vô thiên. Con có nói vài lời hần lại

không nề mặt rồi. Con đâu trông coi được chuyện trong phòng Nghi Nhi?”

Việc này rối rắm không yên, bà lười quan tâm, trực tiếp hỏi:
“Người tính toán xử trí như thế nào?”

”Con đi hỏi nàng dâu Nghi ca.”

Thái phu nhân nhú mày.

”Nàng dâu đã biết, chờ kia tiện tỳ sinh xong, đuổi ra ngoài là được.”

Thái phu nhân thế này mới không nói nữa, haiz, ánh mắt cháu gái này vẫn là thiên cận lắm, nhưng mà con trai của bà... Thật sự là một thế hệ không bằng một thế hệ.

La Y về phòng mình, đưa dược liệu tới viện Hải Đường cho xong việc. Về phần tin tức đã sớm mọc cánh bay đến từng góc rồi. Hải Đường ở trong nhà mình vui mừng điên rồi, nếu sinh con trai, nhìn Tiết di nương sống thật phong cảnh mà! Nếu nãi nãi không thể sinh vậy thì càng tốt! Nghĩ cũng biết, quả nhiên khuôn cách thiên kim tiểu thư, gia làm sao có thể thân thiết với nàng ta! Vậy sau này phần gia sản này còn không phải con nàng à? Nghĩ tới phong cảnh tương lai tốt đẹp, thật sự là nằm ngủ cũng cười!

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 35: Bị Đánh

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Buổi chiều Dung Nghi không biết uống rượu ở đâu say khướt trở về. Nghe được tin tức này khó tránh khỏi cao hứng! Vui tươi hơn hờ chạy đến phòng Hải Đường, lại là một đêm lời ngon tiếng ngọt.

Ngày hôm sau Hải Đường đến nhà giữa thỉnh an, ánh mắt đặc ý thể nào cũng không giấu được: “Thỉnh nãi nãi an, tạ nãi nãi hôm qua thưởng, thật sự là nô tì tam sinh hữu hạnh.”

Dung Nghi thì càng lên mặt: “Đứng lên đứng lên, người bây giờ có thai!” Lại vui vẻ ra mặt nói: “Sai người đi phòng bếp nói một tiếng, cho Hải Đường thêm đồ ăn!”

La Y ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ai cho bạc thế?”

Dung Nghi hưng phấn đã quên La Y bưu hãn: “Gia có bạc.”

”Không cho! Người có bản lĩnh thì đi xin phu nhân ấy.” Người không biết xấu hổ ta còn muốn mặt đây, vốn là lúng túng lại còn sùng thiếp diệt thê, cuộc sống thế này thì sống làm sao được!

”Đó là tiền tiêu vật hàng tháng của ta!”

”Ta không cho người thì như thế nào?”

"Vậy người cất nhắc Hải Đường đi, nha đầu có thai làm di nương, vừa hợp!"

"Người hôm nay cực kì không kiêng nể gì cả?" Làm sao hôm nay lớn lối như vậy?

Dung Nghi cười ha ha: "Vợ ~ gia trước đây không để ý, vừa mới suy nghĩ cẩn thận. Nếu người không sinh, bỏ người không cần phải nói! Người tính làm sao? Van cầu gia nhà người, cho người cái ân điển?"

"Không sinh con bỏ ta?" La Y nói lạnh như băng: "Hướng ma ma, mang Hải Đường xuống, xoá sạch đứa nhỏ trong bụng, thuận tiện đuổi tiện tỳ này!"

"Người dám!" Dung Nghi nhảy dựng lên.

"Người không phải nói ta không sinh con sao? Làm sao không làm triệt để một chút?" Giết người nàng không dám, dọa người nàng chẳng ngại gì đâu.

"A..." Dung Nghi sờ mũi, cũng đúng, Hải Đường sinh không phải được tính trên đầu La Y à? Thoáng chốc xẹp hơi, thật khó khăn mới tìm được một nhược điểm, đáng tiếc.

"Nãi nãi tha nô tì đi!" Hải Đường mềm mại yếu ớt quỳ xuống, được gọi là vừa gặp càng thương.

Còn đang âm ỉ, Tiết di nương cũng chạy vào: "Ai dám cầm... tôn tử Hậu gia! Ta liều mạng với nó!"

La Y vừa thấy Tiết di nương là tâm tình không tốt, càng thêm tức giận, vỗ bàn một cái: "Người ngoài cửa đều chết hết à, con chó con

mèo nào cũng cho vào à!”

”Người dám mắng ta?” Tiết di nương thét chói tai: “Có người dám nói chuyện với trưởng bối như người vậy sao?”

”Di nương dạy ta à, ngài đây một trưởng bối xưng hô như thế nào?”

”Ai nha! Ghê rồi! Người bây giờ ngay cả già trẻ cũng không phân biệt được!” Tiết di nương lại sử dụng ra tuyệt sát: “Triều đình còn coi trọng hiếu đạo đây! Con là bò ra từ bụng ta, nhưng lại bị vợ nó trách móc! Ai u! Ta chết mất thôi! Con phải làm chủ cho ta! Ta một bó tuổi thế này rồi, chỉ có một con trai là con thôi!”

La Y không thể nhịn được nữa! Đang định gọi Hướng ma ma kéo bà ta ra ngoài. Liền thấy ngoài cửa bay tới một hòn gạch xanh, thẳng tắp nện ở trên đầu Dung Nghi, thoáng chốc máu tươi chảy ròng.

”Tứ ca!?” La Y đứng lên, thấy bốn nam đinh Tiêu gia xếp thành một hàng, phía sau còn có Tiêu tam thái thái mang một đám vú già cường tráng. Tào phu nhân cũng ở trong đó, mặt xanh mét, người Tiêu gia đi thẳng tới đây, không ngăn được, bà không kịp chuẩn bị một chút nào, thật mất thể diện.

Tiết di nương thấy thế lao thẳng tới người Dung Nghi gào khóc: “Con của ta!”

Sắc mặt Tào phu càng khó xem, trong lúc nhất thời lời tức giận đều nghẹn ở trong miệng không nói nên lời.

Thiệu Hi tức nắm chặt nắm tay, trừng mắt nói Tào phu nhân: “Giỏi một An Dương Hầu phủ! Thật sự là cực kỳ quý củ! Loại thông

gia này chúng ta không trèo cao được! Hôm nay nhận muội muội về nhà thôi!”

Tam thái thái nói tiếp: “Ta nhất định nói cha chồng đi nha môn nói rõ ràng mới được! Cho dù là Hầu phủ cũng không thể dùng cái nô tài làm thiếu gia lừa hôn!”

Tào phu nhân phản ứng kịp xấu hổ cười: “Thông gia phu nhân, hiểu lầm, hiểu lầm!” Tiết di nương ngơ ngác cho ta!

”Mặc kệ hắn là nô tài hay thiếu gia khỉ gió gì, hôm nay ta đánh lại nói!” Thiệu Y chưa nói xong đã vọt vào trong phòng, một chân đá văng Tiết di nương, một trận đấm đá Dung Nghi ngã trên mặt đất, Dung Nghi bị đánh kêu thảm thiết liên tục.

Đại cữu đánh muội phu, đánh cũng như không. Chờ đoàn người Thái phu nhân đuổi tới, Dung Nghi sớm biến thành đầu heo rồi.

Thái phu nhân đành phải cười làm lành, tam thái thái nhất quyết không tha, cắn chết Cổ gia lừa hôn.

”Thông gia phu nhân thực sự hiểu lầm rồi, Tứ Gia nhà chúng ta cưới Tam cô nương nhà các người, làm sao lại là lừa hôn chứ? Trên thiếp canh không phải viết rõ ràng sao?” Thái phu nhân cười nói.

Tam thái thái lạnh lùng nói: “Tam cô nương nhà ta, gả chính là con An Dương Hầu gia và An Dương Hầu phu nhân, nhà các người thành thân cho con bà vú già, không phải gặt hôn là cái gì?”

”Kia đương nhiên là ấu tử của ta mà.” Tào phu nhân cắn răng nghiêng lợi nói.

”Thật hả? Làm sao ta nghe được người khác gọi con vậy? Hay là quy củ quý phủ không giống nơi khác?” Tam thái thái cũng nghiêng răng nghiêng lợi, một di nương lại dám cãi lộn trong phòng chất nữ của bà, quả thực lật trời rồi! Coi người Tiêu gia bọn họ chết hết rồi sao?

”Tiết di nương có bệnh điên, thông gia phu nhân chê cười.” Thái phu nhân tức chết khiếp còn phải mang khuôn mặt tươi cười ra: “Đến đây, mang Tiết di nương về, nếu đã bị bệnh, ai thả ra hả?”

Thái phu nhân mở miệng, nháy mắt có bảy tám bà tử như ong vỡ tổ kéo Tiết di nương đi.

Đột nhiên yên tĩnh khiến không khí giăng co.

Sau một lúc lâu tam thái thái mở miệng nói: “Tam cô nãi nãi, chúng ta về nhà thôi. Triều đình có luật pháp, không cưới tiện nô. Nha đầu kia là tiện tịch, không làm được phu nhân. Chỉ là thông dâm mà thôi, lại để thúc thúc cháu viết mảnh giấy lại nói.” Tiết di nương là khúc mắc đời trước, không cần dây dưa quá nhiều. Xử lý trước mắt quan trọng hơn.

”Thông gia phu nhân, đây vốn là chuyện nhỏ, chúng ta tự nói rõ ràng là được mà, làm gì phải kéo tới công đường chứ?” Thái phu nhân khuyên nhủ: “Việc này nhà chúng ta không đúng, lão bà tử bởi cái lễ các người trước. Đầu lười còn có lúc đụng tới răng nanh, không bằng cùng nhau ngồi xuống thương thảo như thế nào?”

Thái phu nhân là cáo mệnh siêu phẩm, phải nể mặt. Huống chi Tiêu gia không phải thật sự muốn ồn ào tới công đường, làm chuyện tuyệt tình quá, La Y chỉ có thể thanh đăng cổ phật cả đời, với nữ

nhân mà nói đó là kết cục rất thảm, vì vậy hạ bậc nói: “Thái phu nhân là người hiểu chuyện, chúng ta nghe ngài một hồi.”

Một đám người vào nhà ngồi xuống, bọn nha đầu nhanh nhẹn dâng trà. Dung Nghi nằm trên mặt đất đầu vang ong ong, trên người không chỗ nào không đau, lại từ đầu không có người để ý hấn, cảm thấy đại hận!

Mọi người uống ngậm trà, Thái phu nhân cười hỏi: “Nghi ca con dâu, nói đến cùng đây là chuyện vợ chồng các cháu, cháu có ý gì không?”

Người Tiêu gia thâm mắng: lão hồ li! Lập trường La Y từ đầu không tiện lên tiếng! Một cái không tốt chính là đổ ky! Hỏi như vậy chỉ có thể giả vờ rộng lượng! Nếu mà đương sự không đúng ý, bọn họ những người này chẳng phải là xen vào việc của người khác à? Thiệu Y làm động tác cắt cổ gà về phía La Y.

Sự thực chứng minh trên thế giới này không có chuyện tâm linh thông suốt, La Y thất thần hồi lâu không hiểu được Thiệu Y có ý gì. Cũng may nàng không thông minh, nhưng cũng không phải ngu ngốc: “Loại chuyện này cháu ở nhà mẹ đẻ chưa từng gặp qua, lại trẻ tuổi không hiểu chuyện, không biết giải quyết như thế nào, kính xin lão thái thái bảo cho biết, nàng dâu không thể không theo.” Tiêu gia ta là nơi quy củ.

Thiệu Y âm thầm gật đầu, vậy là được rồi, bóng cao su bị đá trở về, ai làm chủ trước ai sẽ không chiếm quyền chủ động!

“Thông gia phu nhân thấy thế nào?” Thái phu nhân lại hỏi tam thái thái.

Tam thái thái cũng y theo La Y nói tiếp: “Ta thực sự chưa từng gặp qua loại chuyện thể này, Thái phu nhân ngài kiến thức rộng rãi, uy vọng lại cao, vẫn là ngài dạy chúng ta đi?”

”Dù sao cũng là cô nãi nãi quý phủ.” Thái phu nhân cắn răng nghiêng lợi, từng câu châm chọc không dứt đúng không!

”Chuyện nhà chồng, nhà mẹ đẻ chỉ làm chứng thôi, không tiện bao biện làm thay.” Tam thái thái tiếp tục đẩy lại.

Hai vị đánh Thái Cực lớp ba lớp bốp một hồi lâu mà chưa chấm dứt, vẫn là Thái phu nhân thấy bộ dạng Dung Nghi thì đau lòng, trực tiếp mở miệng nói: “Như vậy thì, đánh chết nha đầu này coi như xong.”

La Y biết, dựa theo trình tự chính quy, nàng lúc này phải ra mặt hạ bậc thang. Cổ nhân luôn luôn coi trọng cốt nhục, cho dù là con riêng trưởng thành đến nhận thân, xã hội dư luận vẫn cổ vũ. Thái phu nhân không nói đuổi ra ngoài, mà nói trực tiếp đánh chết, nàng làm chủ mẫu không mở miệng cầu tình thì có vẻ bất cận nhân tình. Nhưng nàng thật sự không muốn, Cổ gia khinh người quá đáng! Nàng không phải không có nhà mẹ đẻ, có thể không cậy là ngu ngốc! Vì thế trực tiếp giả chết. Người Tiêu gia càng ăn ý một chữ không lên tiếng. Thái phu nhân trực tiếp cứng đờ, càng tức lộn ruột.

Hải Đường sợ chết khiếp, chỉ để ý dập đầu cầu xin tha thứ, khóc như hoa lê dầm mưa. Dung Nghi không nhìn được: “Lần nào cũng như thế này! Các người không nhìn nổi con ta sinh ra!”

La Y khát nước, bưng chén lên uống miếng nước. Nghe nói như thế một ngụm văng ra ngoài, quả nhiên Dung Nghi hay ở chỗ ngu xuẩn không oán không hối!

Tào phu nhân lúng túng hơn: “Nói vớ nói vẩn cái gì! Bị đập hồ đồ rồi à? Còn không nhận sai với vợ người!”

Dung Nghi cố đứng lên vọt tới trước mặt Hải Đường COS một hồi kịch Quỳnh Dao: “Các người muốn đánh nàng, đánh chết ta trước đi!”

Thái phu nhân nổi giận! Vốn chỉ là bà nói lệ vậy thôi, mọi người van cầu tình, làm cái giữ con bỏ mẹ, đều thối lui từng bước coi như xong. Nhưng Dung Nghi làm ầm như vậy, bà nhìn Hải Đường biến sắc mặt. Lúc trước Lão hầu gia sủng tiểu thiếp là như thế, hiện tại tôn tử sủng Hải Đường lại là như thế! Những hồ ly tinh xinh đẹp này nên trực tiếp đánh chết! Nhất thời giận tái mặt: “Còn đứng ngây đó làm gì? Nam nhân đều biết lễ, đều tại tiểu nhân thường xuyên xúi giục học xấu! Nô tài xảo quyết như vậy giữ lại làm gì? Còn chưa ra tay hả?”

Vú già của Thái phu nhân định kéo Hải Đường, Dung Nghi lại che chở, nhất thời Thanh Quý Viện một trận gà bay chó sủa. Tam thái thái nhân cơ hội nói với La Y: “Bảo vệ nha đầu kia! Nhanh chút!”

La Y sửng sốt, trong lòng biết tam thẩm sẽ không hại nàng bèn nói: “Chậm đã!”

Mọi người đang ở bậc thềmбет bát nhất, lập tức ngừng lại, âm thầm thở ra.

”Lão thái thái, nàng dâu nghĩ, chung quy mạng người quan trọng, đừng bị thương âm đức. Chúng ta tạm tha nàng một lần này đi.”

Thái phu nhân đang định gật đầu, chợt thấy Dung Nghi cười đắc ý đứng lên, thiếu chút nữa nôn ra máu - - ta làm sao lại có tôn tử

ngu xuân như vậy! Biểu tình tùy tiện này làm cho Thiệu Y lại bắt đầu ngửa tay.

Tam thái thái tiếp tục nói: “Chất nữ thiện tâm, chúng ta làm trưởng bối không thể không theo, Thái phu nhân ngài nói có đúng hay không?”

Thái phu nhân gật đầu cười nói: “Quý phủ giáo dưỡng thật sự làm cho người ta không thể nói gì, cô nương biết lễ lại thiện tâm như thế, đúng là trời thiên vị cho nhà chúng ta mà.”

”Chỉ là chúng ta cũng cảnh cáo trước.” Tam thái thái dừng một chút: “Vừa mới vị Tiết di nương kia...”

”Nhất định để nó dưỡng bệnh cho tốt!” Tào phu nhân phi nhanh nói tiếp.

Tam thái thái gật đầu: “Chất nữ cũng lâu chưa về nhà, cải lương không bằng bạo lực, không bằng về ở mấy ngày, không biết ý Thái phu nhân và Hậu gia phu nhân như thế nào?”

”Cứ việc đi, ở mấy ngày cho thoải mái. Ta gọi Nghi nhi đi đón là được.”

Tam thái thái lại khách sáo vài câu, chờ Quát Tử và Dữu Tử thu thập mấy thứ đồ cùng ngồi xe đi về.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 36: Nghĩ Thông Suốt

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Hành trình trên xe ngựa trở về, tam thái thái không nhin được nói La Y: “Cô gia là tên hồ đồ, cháu chỉ áp sát ở trước hần, sinh con lại nói. Sở dĩ ta bảo cháu giữ lại nha đầu kia là sợ cháu và cô gia xa cách nhau đấy.”

La Y cảm thấy quá mệt mỏi: “Cháu không muốn sinh con cho hần, kệ hần. Cùng lắm thì đến lúc đó một mình cháu đi thôn trang ở là được.”

”Còn nói càn!” Tam thái thái vỗ tay La Y: “Ta biết cháu ủy khuất, gặp phải chuyện như vậy... Chỉ là nam nhân thói đời này như thế, cháu không có con trai ruột của mình, kết quả thua thiệt chính là cháu!”

Nhìn thần sắc La Y không cho là đúng, Tam thái thái lắc đầu nói: “Cháu đừng nghĩ cháu có tiền là giỏi. Đến lúc đó con vợ lẽ này lạng lẽ nhốt cháu ở đâu đó, không giết chết cháu, để nửa chết nửa sống. Chỉ để ý vét sạch vốn riêng của cháu thôi, thay đổi ruộng đất của cháu, ngay cả người ra mặt giúp cháu cũng không có, ai tới cứu cháu hả?”

La Y giật mình: “Không phải chứ? Không phải phải chú ý hiếu đạo sao? Đối đãi với mẹ cả như vậy, không sợ người ta vạch tội à?”

”Cô nương của ta ời, đó là người làm quan. Nếu là dân chúng thì sao? Nhà mẹ đẻ đâu thể trông coi được mãi! Huống chi đến lúc đó chúng ta già đi, chết là hết, vẫn bởi sao ra mặt được chuyện của trường bối? Cháu nói có đúng hay không?” Haiz, Nhị tẩu chết sớm quá, thứ cần dạy thì chưa kịp dạy mà. Không biết Cẩm Tú bên kia thế nào. Một mặt âm thầm thương tiếc, một mặt tiếp tục nói: “Lại nói, Tiết di nương Cố gia còn dám chạy đến phòng cháu nháo. Di nương của cha chồng cháu không ít, có ai dám vào nhà chính cãi nhau với nãi nãi không? Cho dù là trong hoa viên cũng không dám? Ta dứt khoát dặn cháu một câu, cháu nhân dịp Hải Đường mang thai, cháu cũng phải mau chóng. Đợi cho Hải Đường sinh con, đưa nhỏ giữ lại, đuổi Hải Đường đi mới được. Nàng ta như vậy sẽ lại là một cái Tiết di nương!”

”Cháu nhìn lại nàng dâu nhà khác, có con trai, con gái, chỉ có con trai, chỉ có con gái, không sinh con, riêng từng người là cái dạng gì. Nếu cháu sinh liên tục mấy con trai, cho dù ngày sau... bị giam là cô gia chứ không phải người!” Câu nói sau cùng không lớn, chỉ lặng lẽ ở gần bên tai La Y. Tính cả xe bà tử cũng không nghe thấy.

La Y nhìn Tam thái thái còn cười như không có chuyện gì, thoáng chốc trợn mắt há hốc mồm! Này này này... Tam thẩm điên rồi à! Cũng may Tam thúc không sủng thiếp diệt thê = =|||

La Y ở nhà được nhận đãi ngộ chưa từng có, dù sao cũng là thân nhân, biết nàng bị ủy khuất, tất cả mọi người tùy ý nàng. Ngay cả Triệu thị nhất quán không ưa nàng cũng tặng vài món trang sức tới. Triệu thị ném lại hiềm khích trước kia, không phải cầu tốt, nàng ta vốn không xấu, chỉ hơi nhỏ nhen một chút mà thôi, phân biệt dòng chính thứ nghiêm trọng một chút mà thôi. Tuy rằng từng người có

lập trường riêng, nhưng đại thể nhân phẩm không hư, hướng chi tương lai tông phụ, tầm nhìn cũng phải có hạn độ.

Nhưng bản thân La Y tâm tình không tốt, nàng bị người cả nhà đồng tình. Đúng vậy! Người cả nhà đồng tình! Ngoại trừ chứng minh người Tiêu gia không tệ cùng với Tiêu La Y nàng gả thăm thiết, càng chứng minh cuộc sống của nàng loạn lung tung phèo làm người giận điên, chính là nửa bước Giả Nghênh Xuân. Điều này làm cho nàng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Tuyệt đối! Không thể tiếp tục như vậy nữa! Nếu không tình huống của Nghênh Xuân chính là nàng ngày mai! Đến lúc đó Dung Nghi như thường tìm người tức phụ sống mơ mơ màng màng, mà nàng chỉ là một nắm đất hoang, sau đó Cẩm Tú khóc ướt N chiếc khăn, lại suy diễn thành các loại tài liệu bát quái cung cấp nhà khác dạy dỗ nữ nhi phản diện!

Như vậy phải làm sao đây? Lấy lòng tất cả người Cố gia là không thể nào rồi. Trước bất luận Tào phu nhân chỉ là mẹ cả, sẽ không khả năng bị lấy lòng. Nô tài bên dưới từng kẻ khó chơi, lấy chỉ số thông minh này đối kháng hỗn loạn Cố gia, hiển nhiên không hiện thực một chút nào. Bởi vậy, dựa theo thường quy mà nói, có hai phương pháp. Một: nghĩ biện pháp chấp nhận Dung Nghi đồng thời Dung Nghi coi trọng nàng. Nghĩ đến đây La Y quả thực muốn đi đập đầu vào tường, đây cũng quá gánh nặng đường xa phải không? Hai: Tam thẩm nói, sinh năm sáu bảy tám đứa con. Như vậy Thái phu nhân sẽ thích nàng. Nuôi dưỡng đứa con cho tốt, đợi đến khi Thái phu nhân chết đi, con trai của nàng tiến học hoặc là cho thấy có chút hi vọng tiến học, ít nhất có thể trấn trụ đại bộ phận hạ nhân không phải thật mặt. Nhưng điều kiện tiên quyết là khiến nàng đi chủ động câu dẫn Dung Nghi, thật sự là làm cho người ta có một loại xúc động muốn chết.

Vô luận loại phương pháp nào, trên thực tế nàng đều không muốn nhắc, điều này cũng giải thích vấn đề tam tông nữ nhân cổ đại. Cổ đại là thời đại đặc biệt nhiều cái liều cha, liều phu, liều con, không phải do người không “Tam tông”! Khách quan mà nói, hai phương pháp này, hiển nhiên cái thứ hai khả quan hơn! La Y trong lòng dựng ngón giữa, biểu ca thân ái, chúc cả nhà cô nhi quả mẫu các người ở Thiểm Tây bị ăn sống nuốt tươi!!! Mẹ nó!!!!

Thêm mấy ngày được tam thẩm và Vu thị thay nhau tẩy não, rốt cục ở bốn ngày sau, bước lên xe ngựa về “Nhà”. Dung Nghi không dựa theo ước định tới đón nàng, nguyên nhân rất đơn giản, bị cha hấn đập một trận đang dưỡng thương. Coi như cho Tiêu gia mặt mũi. Tiêu gia tạm thời không muốn quyết liệt hạ hạ bậc thêm xuống. Hành trình ngồi xe ngựa trở về chồng chất một đống đồ ăn, trước mặt hạ nhân Cố gia, trưởng bối tẩu tử tập thể xuất động tiến đưa, các vị huynh trưởng nói chuẩn xác tỏ vẻ cô gia lại nhảy lên thì vài vị ca ca này lại đưa một hồi cục gạch. Còn nhấn dùm La Y tuy rằng thứ xuất, tuy rằng cha không ở nhà, mẹ đã mất nhưng vẫn rất được sủng! Vẫn rất có địa vị! Các người không thể coi thường! Sự thực chứng minh hiệu quả không tệ, ít nhất dọc theo đường đi tôi tớ thật sự kính cẩn rất nhiều. Đương nhiên có thể là do nguyên nhân Thái phu nhân phát quá uy. Nhưng vô luận nói như thế nào thì cuối cùng vẫn phải dựa vào chính mình, hít sâu, lại hít sâu, mẹ kiếp từ nay về sau lão nương phải đi con đường câu dẫn người cận bã, sao một chữ thảm lại rõ vậy. Lệ rơi đầy mặt.

Vào phủ, dung đưa một vòng chỗ Thái phu nhân và Tào phu nhân trước. Sau đó bước từng bước về phòng mình, chỉ thấy Dung Nghi như quả cà tím, nửa chết nửa sống nằm lì ở trên giường. Trong phòng lại thêm vài người hầu hạ - - nàng về nhà mẹ để mang hết người đi, Thanh Quỳ Viện chỉ còn lại một thông phòng mang thai

và vài người thô sử. Nha đầu cầm đầu kia quỳ xuống nói: “Bái kiến nãi nãi, nô tì Tử Đằng, là lão thái thái đưa tới.”

La Y rút rút, lại tên là Tử Đằng, quả nhiên là tên của nha đầu đại hộ nhân gia, kỳ thực không phải tên, mà là cương vị thì phải! Phỏng chừng Thái phu nhân lười nghĩ tên. Nhưng mà vị Tử Đằng này thành thật hơn vị trước, cũng một bộ dạng người qua đường Giáp. La Y gật đầu gọi dậy: “Người là nhà ai? Mấy tuổi?”

Tử Đằng đáp: “Nô tì họ Lý, theo mẹ vào phủ, không phải gia sinh tử. Năm nay 15.”

La Y gật đầu, trong viện của nàng dùng không nuôi nổi đại gia, loại không căn cơ này vừa vặn, nhìn bộ dáng chắc là Thái phu nhân nhúng tay. Lại làm cho gà bay chó sủa, đừng nói Cổ gia, ngay cả Tào gia cũng phải trèo lên tuần san bát quái.

Lại có hai người nha đầu, tên Đỗ Quyên và Ngọc Lan. Mà Hải Đường thiếu nhưng không ai bổ sung, ước chừng Thái phu nhân muốn để lại cho nàng xử trí. Cái này tính sau, La Y vẫy lui nha đầu, xem Dung Nghi trước một chút lại nói.

Dung Nghi chật vật nằm lỳ ở trên giường, nhìn thấy La Y, trong mắt nháy ra ánh mắt phẫn hận: “Cũng tại người! Di nương và ta thiếu chút nữa bị đánh chết!”

La Y thiếu chút nữa không nhịn được vỗ tay chúc mừng. Nhưng nhớ tới còn phải phát huy tác dụng ngựa đực này, thiếu chút nữa ghen tức thở. Hít sâu, hít sâu, cố gắng nhịn xuống xúc động quái người hỏi: “Như thế nào?”

"Người ngày đó đi rồi, phu nhân sai người đánh di nường hai mươi đại bản. Lại bảo lão gia đánh ta, cũng tại người sao chối gây họa, từ ngày người vào cửa không có chuyện tốt nào!"

"Người đau lòng di nường người?"

"Người đây không phải là nói nhảm à."

"A, Tứ Gia ngài còn có chút nhân tính đấy?"

"Người có ý gì?"

La Y nhú mày: "Văn không được võ không phải, cả ngày lãng phí lương thực uống rượu đánh bạc ngủ nha đầu, không một chút tiền đồ. Người đau lòng có cái rắm dưng!"

"A, Tứ nãi nãi ngài đây là ghét bỏ?"

La Y thở dài: "Tứ Gia, ta cũng là thứ xuất."

Dung Nghi đổi quay mặt đi: "Người là thứ xuất người còn khinh thường ta?"

"Ta khinh thường người không học vấn không nghề nghiệp!" La Y trên mặt bắt đầu bạo gân xanh.

"Lạy hồn, giống nhà các người như vậy, gian khổ học tập khổ đọc vài chục năm, một bó tuổi thật vất vả mới trúng cử, còn phải leo từ bát phẩm lên. Kết quả còn không phải là bạc kéo quan hệ? Còn không bằng nhà chúng ta, đến mấy tuổi trực tiếp quyền quan rồi."

La Y ghen lời, không thèm nói thêm nữa câu! Nếu nàng nói thêm gì đi nữa cũng có thể đoán được vị thần tiên này muốn nói gì - đơn giản là làm đạn đạo không bằng bán trứng luộc trong nước

trà. Đọc sách vô dụng luận nhịp điệu mấy ngàn năm chưa từng thay đổi. Trên thực tế đọc sách hữu dụng luận kết cục đúng là mấy ngàn năm không thay đổi. Cho dù là thời đại ngang hàng khi chưa xuyên việt tới, công nhân chính quy trong công ty thì phải là công dân bậc hai trở xuống. Thôi, chỉ là mượn giống mà thôi, mặc kệ hán đi chết. Trực tiếp chuyển ra phòng ngủ, đến phòng chính xem nha đầu thu dọn đồ đạc.

Dữu Tử đi đến bên cạnh nói: “Nãi nãi, vừa mới ta thoáng hỏi thăm một chút. Nói Tiết di nương không tuân quy củ bị phu nhân đánh, còn giam cầm nửa năm.”

“Ừ, còn gì nữa? Trong viện của chúng ta người mới này là những người nào?”

“Đều là một mình ở trong này, không có gia sinh tử.” Quả bươm dừng một chút: “Chỉ là như vậy trong viện của chúng ta càng thêm không thể diện.”

“Ừm?”

“Từ trước tới nay chuyện này đều là thế bộc được sủng mới được, vừa biết quy củ lại quen thuộc các nơi. Trong viện chúng ta trước kia đều gia sinh tử không tốt lẫn vào. Nếu không tựa như Hải Đường mua từ bên ngoài, tuy rằng trông xinh nhưng bị gia sinh tử khác phòng bị, đụng đến viện chúng ta. Như vậy trong nhà có chuyện gì, chúng ta là người cuối cùng biết được. Còn nữa cũng không sai được người nơi khác, tỷ như phòng bếp hoặc là trong vườn.”

“Ai nha, Dữu Tử nhà ta biết thật nhiều nha.” La Y kinh ngạc.

Dữu Tử vỗ mồm hỏi: “Là cô nương không để tâm cái gì!”

Nghe nói như thế, La Y rũ mắt xuống: “Thật không tốt đúng không? Liên lụy các người chịu ủy khuất rồi.”

Dữu Tử thở dài: “Cô nương, người đừng trốn. Phải biết cuộc đời này, không phải người né, người khác sẽ không lấn lên trên đầu người.”

”Ta chỉ là không muốn sống cùng một chỗ với hắn mà thôi.”

Dữu Tử cười cười: “Cha mẹ ta cũng tự mình xem mắt, cầu phu nhân ân điển cùng một chỗ.”

”A!?” Tự do yêu đương!?

”Về nhà chồng năm đầu tiên sinh ta, năm sau sinh muội muội ta, thẳng đến thai thứ tư mới là con trai. Bà nội xụ mặt, phụ thân ghét bỏ. Thật vất vả mới sinh con trai, năm sau vẫn sinh nữ nhi.”

”Vậy chẳng phải là cha người lại mất hứng?”

”Coi như thế, bao nhiêu có con trai. Chúng ta là gia sinh tử, nhiều cô nương cũng không gian nan như bên ngoài. Lớn xinh đẹp không chừng còn kiếm được chức di nương.”

”Vậy mẹ người hiện tại hưởng phúc rồi? Điều trưởng thành biết kiếm tiền.” Dữu Tử lớn hơn La Y, nói chung gia sinh tử mười một mười hai tuổi bắt đầu làm việc lấy tiền lương, vợ chồng già hoàn toàn có thể dưỡng lão.

Dữu Tử cười khổ: “Hưởng phúc gì chứ, sớm chết rồi. Sinh lão ngũ không bao lâu thì chết.”

“ ... ”

”Cô nương, nô tì nói hơi vô lễ, chúng ta lớn giống như vậy đấy. Người đừng mơ hồ nữa. Người là tiểu thư không nhìn thấy phụ nhân không con thắm như thế nào. Ta thấy nhiều rồi, nếu không nói cho người thì không hiền hậu rồi.”

”Ta đã biết...” La Y mấy ngày hôm trước đã nghĩ thông suốt không ít, Dữu Tử này khuyên bảo, làm cho nàng càng thêm khuynh hướng nhận mệnh, chỉ là tâm tình còn chưa tốt.

Dữu Tử vốn không phải là người nói nhiều, thấy La Y trầm tư, biết nàng nghe được một chút. Không nói thêm lời nữa, một mình lặng lẽ lui ra.

La Y cười khổ, nhìn đi, quả nhiên ngay cả Dữu Tử cũng đồng tình nàng.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 37: Lễ Mừng Năm Mới

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Trong chớp mắt đã tới năm mới, các nơi trong nhà bận rộn người ngã ngựa đổ. Cuối cùng biết chỗ dùng vú già rảnh rồi nhàm chán - - Hầu phủ quá lớn, sân viện không thường dùng phải quét tước phá lệ cố hết sức. Lại có hoa cỏ phải cắt sửa, trên cành phải treo các vật tú cầu đèn lồng. Mặc dù là mùa đông phương bắc nhưng đưa mắt nhìn đúng là một mảnh muôn hồng nghìn tía.

Hạ nhân Hầu phủ lắc lư theo gió quả thực nông nổi tận dụng mọi thứ, La Y nhìn cây cối trong viện mình rõ ràng thừa thớt hơn hoa viên trong viện Tào phu nhân, khoe miệng rút rút gân. Cúi đầu xoắn xuýt trong chốc lát, là tích cực dung nạp thích ứng cuộc sống này hay là bảo trì hiện trạng từ tiết kiệm mà vào xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ mà vào tần tiện thì khó. Nếu thích ứng, sau đó bị đá ra cửa, tâm tính có thể kiên định hay không? Nếu bảo trì hiện trạng, có thể càng thêm tiếp cận kết cục Nghênh Xuân tỷ tỷ hay không?

Nhìn một viện tử hạ nhân đều đang nhìn mình, La Y vầy vầy tay: “Đi lấy ra một tráp chuông gió nhỏ ngày hôm trước Tứ ca đưa tới treo lên, còn đẹp hơn của bọn họ treo đấy!” Nghĩ đến một tráp đồ sứ kia để đa dạng các màu và các dạng chuông gió, trong lòng La Y lại sững vãi, hận không thể bắt lấy bả vai đại thần xuyên qua COS chủ nghĩa rít gào: người nói đi! Người nói đi! Người tốt như vậy tại sao là anh của ta! Tại sao là anh của ta!!!!

La Y ôm lò sưởi ở tay nhìn một đám người vô cùng náo nhiệt treo chuông gió thưa thớt trên cây, vừa đúng có một trận gió bắc thổi bay những bông tuyết, thoáng chốc trong viện đình đình đang đang rất náo nhiệt! Thấy cảnh đẹp như vậy, La Y tạm thời quên Hầu phủ cong cong queo queo, vui vẻ cười rộ lên.

Bông tuyết, chuông gió, mỹ nhân mỉm cười, như thơ như vẽ. Dung Nghi mang theo huynh trưởng đến gõ cửa đều nhìn ngây người.

"Một tấm cung nữ đồ tuyệt vời, đệ muội thật có nhã hứng." Hầu phủ dòng chính thứ tử Dung Chỉ cười tao nhã.

La Y quay đầu vội vàng hành lễ: "Nhị bá an, vừa rồi thất lễ, Nhị bá chê cười."

Dung Chỉ cười nói: "Là ta quấy rầy mới đúng." Quay đầu nói Dung Nghi: "Vốn là ta chỉ cùng đệ tùy ý đi dạo, không ngờ lại để ta thấy được thứ tốt. 'Chiếm phong đặc' kia đệ lấy ở đâu thế? Hình dạng thật tinh xảo, không phải đồ thông thường chúng ta hay nhìn."

Dung Nghi miễn cưỡng cười cười: "Ta không biết, huynh hỏi nàng đi."

La Y trả lời: "Hồi Nhị bá, là ca ca nhà mẹ đẻ của ta đưa tới. Hắn quen thích mấy thứ đồ chơi nhỏ thế này." Đánh chết cũng không nói cho người là ta vẽ đấy.

Dung Chỉ nghĩ: "Có phải người tên là Tiêu Thiệu Y không?"

"Nhị bá quen à?"

”Quả nhiên! Thời gian trước trong kinh lưu hành cờ nhảy không phải là hấn làm sao? Ta còn sai người làm một bộ đấy. Quả nhiên thư hương môn đệ chính là phong nhã.”

La Y mặt đỏ lên, sách lậu bị khen ngợi, xấu hổ chết rồi...

Dung Nghi chưa thấy qua bộ dáng La Y ôn hòa như vậy, dù quan hệ không tốt thế nào, tâm lý cũng sẽ khó chịu. Âm thầm bĩu môi, quả nhiên cái giá kia, còn không phải cũng giống người khác lấy lòng Nhị ca hấn à. Phi, không phải là phu nhân nuôi sao?

Dung Chỉ còn đang hưng phấn: “Không biết đệ muội có thể giới thiệu một chút không?”

La Y cười ngược: “Ngày khác gọi Tứ Gia giới thiệu một chút là được.” Vì sao mỗi một nhà đều có một vị thần tiên như vậy nhỉ? Em dâu và bác vốn phải tị hiềm có được hay không, nàng giới thiệu? Phi, người chuyên đọc sách đến trong bụng chó rồi à, quả nhiên Cố gia không có người tốt! Được rồi, thật ra là nàng giận chó đánh mèo...

Đáng tiếc Dung Chỉ không nghe được La Y oán thăm, thấy nàng không cự tuyệt, chỉ để ý vui vẻ lắc lư đi rồi.

Quả nhiên Dung Nghi chưa chát nói: “Các người biết nói.”

La Y rất muốn trợn trắng sau đó nói thêm câu nữa người ghen tị hả? Nhưng ngẫm còn phải cả đời sống với bọn họ, trước thả ra một chút thiện ý cũng không có gì, chí ít là cha của đứa con tương lai không phải sao? Vì thế chỉ vào chuông gió hỏi: “Người thấy có đẹp không?”

Dung Nghi thành thật nói: “Coi như rất khác biệt.”

”Đúng rồi, chúng ta đây cũng nói thế.”

”A!?” Dung Nghi quẫn.

”Còn có cờ nhảy, ta dạy cho người chơi là được. Ta có một bộ rất xinh đẹp, có muốn xem hay không?”

Dung Nghi rùng mình một cái, vợ hôm nay quỷ nhập vào người? Đầy bụng nghi hoặc gật đầu. Hai vợ chồng lui vào gian phòng. Chỉ mất thời gian một chun trà, Dung Nghi đã học xong cờ nhảy đơn giản, chỉ là muốn hạ thắng La Y còn gánh nặng đường xa. La Y nghĩ thắng giêng nhàm chán, thuận tay dạy cho đối phương cờ năm quân. Cái trò này chơi hay hơn cờ vây làm Dung Nghi thật sự thích, vừa tới một hồi thắng đến đèn hoa vừa lên ăn cơm tối mới dừng lại. Nhân viên của hội môn thấy vợ chồng bọn họ bắt đầu cua đồng, trong lòng mặc niệm: a di đà Phật, cuối cùng đôi này cũng tiến vào trạng thái.

Ăn cơm tối xong, đoàn người đi Tiên Huyền Đường thỉnh an làm bích hoa. Không ngờ hôm nay Thái phu nhân cư nhiên vẫy tay với La Y: “Tứ nãi nãi đến chỗ ta này.”

La Y kính cẩn đi qua, còn không quên phúc phúc thân mình: “Lão thái thái có gì chỉ dạy ạ?”

”Nghe Nhị bá cháu nói cháu có đồ chơi hay lắm, cho ta xem một chút được chứ?”

”Chỉ là mấy đồ vật nhỏ mà thôi, khó được lão thái thái coi trọng như thế.” La Y quay đầu gọi nha đầu, không câu nệ từ trên cây tháo ra vài cái. Không bao lâu đưa tới, nha đầu cầm thứ đó trong tay còn thở hổn hển, nhìn bộ dáng là chạy qua chạy lại.

Thái phu nhân cầm nhìn kỹ một chút cười nói: “Nhìn thật đơn giản lại rất khác biệt. Nếu mà là màu trắng thuần một chút, e là càng đẹp mắt.”

La Y cười nói: “Lão thái thái thật tinh mắt, cái này vốn màu trắng. Gốm sứ trắng mỏng tùy tiện vẽ mấy bút lên là xong, chỉ là đúng lúc lễ mừng năm mới lên tô màu cho rực rỡ.”

Thái phu nhân gật đầu, cũng vén tay lên. Dung Nghi thấy thế có chút thất vọng, vốn hấn còn muốn lần này bọn họ có thể lộ mặt cơ. Không ngờ bộ dáng Thái phu nhân không cảm thấy hứng thú. Lại có chút không cam lòng, nhân tiện nói: “Ngày mai Tôn nhi làm một tráp hiếu kính lão thái thái.”

Thái phu nhân cười đồng ý, một thoáng chốc lại bị Dung Chỉ hấp dẫn lực chú ý. Dung Nghi càng khó chịu, cũng may đây không phải sáng ý của hấn, thềm than một câu thiên vị còn chưa tính. La Y nhìn ở trong mắt, lặng lẽ đi đến bên cạnh Dung Nghi nói: “Dâng cờ năm quân lên.”

”Bọn họ chơi cờ vậy là được rồi, cũng không ngạc nhiên.”

La Y trợn trắng: “Là cách chơi ly kỳ, bảo đảm lão thái thái sẽ thích.”

”Thật sao?”

”Tin hay không thì tùy.”

Vì thế Dung Nghi rất vui vẻ chạy tới chỗ Thái phu nhân làm nũng hiến vật quý, bởi vì quy tắc đơn giản tài liệu có sẵn, chỉ chốc lát sau tính cả nha đầu trong phòng Thái phu nhân đều học xong. Quả

nhiên đây là cách chơi chịu được kinh điển khảo nghiệm thời gian không gian.

La Y nhân cơ hội nói: “Trong tháng giêng không động kim chỉ, là thời gian chơi rất vừa. Chúng ta đồng loạt đấu mới hay đấy.”

Thái phu nhân cảm giác có náo nhiệt: “Đấu như thế nào?”

La Y suy nghĩ một chút nói: “Trong nội viện từng người có một chủ tử, mang hai người nha đầu dự thi. Trong một tổ đó chỉ cần hai người thắng liền tính thắng.”

”Từng viện thi đấu như thế nào?”

”Rút thăm.”

Lão thái thái gật đầu: “Thú vị đấy.”

La Y lại nói: “Còn phải mượn ngài một chút ạ.”

”Ta?”

”Kính xin lão thái thái cho chúng ta mượn phòng ở chơi, cũng rời núi làm trọng tài như thế nào?”

Thái phu nhân cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu cái náo nhiệt mạnh mẽ, nghe được La Y đề nghị vô cùng cao hứng đồng ý. Còn chủ động lục tung tìm phần thưởng, Tiên Huyền Đường một hồi người ngã ngựa đổ. Rốt cục lục ra mấy khối ngọc bội làm huy chương cùng phần thưởng. Lại biểu dương Dung Nghi hiếu thuận một phen, có trò hay nghĩ tới bà. Thật ra khiến vợ chồng họ nổi bật một phen. Quy định tốt quy củ và ngày chơi xong từng người ra về.

Tâm tình Dung Nghi tốt lắm, nhớ tới La Y là đại công thần, thái độ tốt hơn nhiều, hơn nữa La Y cố ý chấm dứt “Rùng mình”, hai người một đường nói nói cười cười đề tài so tài trở về phòng. Về đến trong nhà cởi áo nằm ngủ, nhìn khuôn mặt tươi cười của Dung Nghi đáng đánh đòn kia, mặc niệm con con con, lại mặc niệm mượn giống mượn giống mượn giống, xây dựng kiến thiết N lâu mới ỡm ờ thành công ra bước đầu tiên. La Y cảm thấy buổi sáng ngày mai nàng không cần ăn cơm, chỉ ghê tởm là đủ rồi! Haiz... Xuyên qua ời... Từng tác giả viết truyện xuyên qua trên Tấn Giang đều là mẹ kế! Tuyệt đối mẹ kế!!!!

Đêm 30 ăn cơm tất niên xong bắt đầu nghe hí, nhao nhao ầm ĩ làm cho La Y không thoải mái. Hiện đại không có mấy người có hứng thú với loại hí khúc chậm phải chết này. Cũng may La Y lại đây đã được đặc huấn nhiều năm văn hóa, tinh tế thưởng thức ý cảnh còn hơn là ngồi ngẩn người. Nhưng văn hóa Trung Quốc có một đặc điểm, đó là thưởng thức lặp lại. Bởi vậy trong đoạn đầu hí khúc hơn phân nửa đều là bình thường hay nghe, không bao lâu sau Thái phu nhân cũng cảm thấy không có ý nghĩa. Chợt nhớ tới mấy ngày hôm trước La Y đề nghị, vỗ tay một cái nói: “Dù sao hôm nay cũng phải trông tới canh ba, không bằng hiện tại bắt đầu thi đấu cờ năm quân?”

Mọi người đương nhiên sẽ không mất hứng, ào ào riêng từng người khiêm nhường một phen, lại thổi phồng Thái phu nhân Tào phu nhân một phen, tìm ra cờ vây bắt đầu khai chiến. Lão thái thái không tự thân xuất mã, Dung Chỉ bà nuôi bên người liền đại biểu Tiên Huyền Đường. La Y lặng lẽ dặn Dung Nghi: “Đừng thắng Nhị bá.”

Dung Nghi ngược lại trêu chọc La Y: “Cái này có chút cảm giác thứ xuất rồi.”

La Y khó chịu: “Người còn chưa hẳn thắng được hẳn đâu!” Theo nàng quan sát, người nhà này thật là có chút hương vị Vinh Quốc phủ, Dung Chỉ không phải là nhịp điệu Giả Bảo Ngọc kia sao? Thích chơi thích lẫn vào, thích đọc sách bên ngoài gì đó, nghe nói chỉ số thông minh không thấp, loại vật này còn rất... không làm việc đàng hoàng.

Cờ năm quân này, nếu trình độ khác biệt nhau quá nhiều, quả thực là bị giết ngay lập tức. Cho nên nói nhiều người ở trận đấu như vậy nhưng thời gian không lâu. Chưa đến giờ tý đã giết đến bán kết. Nhìn đội hình bán kết - - đại biểu Tiên Huyền Đường Dung Chỉ, Đại nãi nãi, Tào phu nhân và Dung Nghi. La Y âm thầm buồn cười, quả nhiên không phải ai cũng là người ngu. Cờ năm quân không chỉ so sánh mau, muốn giả bộ thua cũng không dễ dàng, không giống cờ vây thuộc về kỹ thuật. Nhìn tình hình chiến đấu của Dung Chỉ tương đối tốt, Thái phu nhân cười đến nếp nhăn trên mặt đều giãn ra rất nhiều. Kết quả đương nhiên không cần nói nhiều, Dung Nghi lót đáy là tất nhiên rồi. Nhưng Thái phu nhân cao hứng, người tham dự đều được thưởng này nọ.

Dựa theo Cổ gia thường quy mà nói, con trai trưởng nhất định phải thắng, thua cũng là thắng. Nhưng Dung Nghi khác biệt, hẳn không có gan thản nhiên công khai khiêu chiến quyền uy, lại không muốn thua rất sảng khoái. Vì thế hạ rất nghiêm túc, nghĩ rằng cho dù là thua cũng đừng thua mất mặt như vậy. Không ngờ chính là, cho dù Dung Chỉ là thật học muộn hơn Dung Nghi, nhưng kỹ thuật vẫn mạnh hơn Dung Nghi. Dung Nghi tức xanh rờn. Kết cục này đương nhiên càng thêm vui vẻ. Vốn trận đấu còn có miêu ngáy ở bên trong

người nào cũng biết, nếu không thì bán kết làm sao có chuyện của nhị phòng chứ? Càng không có chuyện cô nương thứ xuất.

Người sáng suốt vừa thấy đã cảm thấy giả. Đây là quy tắc trò chơi, tất cả mọi người nhận được. Nhưng người chính là như vậy, bằng vào bản lĩnh của mình thắng, đương nhiên thoải mái hơn quy tắc ngầm! Mà Dung Nghi chính là ở so đấu “Công bằng” làm nền lá xanh, phối hợp diễn không cam lòng khiêu chiến lại bị đánh cho hoa rơi nước chảy. Đây không phải là sân nhà của Dung Nghi, vì thế mọi người gần như đều vui vẻ ra mặt nhìn kết cục này. La Y có chút hiểu Dung Nghi vận vẹo - - nhận mệnh sinh ra không bằng người, muốn hay không mọi thứ đều không bằng người!? Đừng nói tài trí, diện mạo cũng không tốt bằng người khác, đối chiếu rõ ràng rành. Không phải bình thường thứ xuất đều bộ dạng tốt hơn con vợ cả sao? Đây là loại hiện thực làm người ta nôn ra máu!? Không vận vẹo mới có quý. Nghĩ đến chỗ này lại có chút đồng tình. Đời sau có một cách nói là tổ chất người mẹ quyết định tương lai dân tộc, mẹ Dung Nghi... Ah... Coi như nàng chưa nói!

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 38: Nỉ Non

Edit: Hắc Phượng Hoàng

So một trận cờ năm quân, La Y lại cống hiến ra cờ nhảy, cộng thêm các loại cờ vây cờ lá truyền thống, một phòng người náo đến sau nửa đêm mới riêng từng người trở về phòng thu dọn. Dung Nghi vẫn rầu rĩ không vui. La Y bắt đắ dĩ nói: “Người muốn buồn bực tới khi nào? Buồn cả năm mới cho coi.”

”Ai cần người lo!”

La Y trên đầu treo chữ tỉnh: “Người làm như ta thích quan tâm người lắm ý! Ta cầu xin người giống nam nhân được không?”

Dung Nghi nghiêng đầu lại, ngả ngón nói: “Vi phu nơi nào không giống nam nhân?”

La Y giả cười: “Nơi nào cũng không giống! Vì trò chơi tức tới gần nửa đêm, mắt còn nhỏ hơn cả châm chọc, cũng xứng gọi là nam nhân hả? A phi!”

”Người làm sao lại không nói ta có lòng cầu tiến?”

La Y khoe miệng rút gân: “Người chừng nào thì không viết lỗi chính tả, lại đến nói vấn đề lòng cầu tiến này nhé.”

”Người!!”

La Y mệt chết khiếp, không có tâm tư nói đạo lý với hấn, cũng sẽ không nói tiếp trực tiếp trở về phòng. Rửa mặt trang điểm lại, nâng chén trà đậm đặc tiêu bột vị ngọt ngấy của các loại điểm tâm. Mắt thấy trời sắp sáng, lúc này đi ngủ, chỉ lo mày mẫm dày vò. Cởi quần áo ngoài, nằm nghiêng trên giường nệm, híp mắt dưỡng thần, tân niên truyền thống thực mệt, nhà chồng càng mệt hơn nhà mẹ đẻ.

Dung Nghi đã từng thức đêm, một đêm như vậy đối với hấn mà nói thật sự là thói quen rồi. Chạy tới sương phòng xem Hải Đường, không ngờ phụ nữ có thai bảo dưỡng hết sức, đang ngáy ò ó o. Bất đắc dĩ lộn trở lại nhà giữa. Bây giờ nha đầu trông xinh một chút đều là của hồi môn của La Y, hấn không ngốc đến mức đi động vào vật phẩm danh nghĩa Mẫu Dạ Xoa. Vì thế Dung Nghi đồng học của chúng ta nhàm chán, rất nhàm chán. Đành phải nằm sấp ở trên bàn lò ngẩn người nhìn La Y. La Y cũng không ngủ, lúc định đổi tư thế nằm, khoe mắt liếc qua đến chỗ Dung Nghi thì bị hoảng sợ: “Người làm gì?”

”Chúng ta nói chuyện phiếm đi.”

La Y quỷ dị nhìn đối phương: “Người làm sao vậy?”

Dung Nghi liếc mắt nhìn La Y một cái: “Ta cũng rất kì quái, cả nhà các người toàn là kẻ khinh thường người, làm sao lại gả người đến nhà chúng ta thế?” Vấn đề này Dung Nghi kỳ quái thật lâu, vì thế mở miệng trào phúng: “Chẳng lẽ có chuyện gì không muốn người biết hả?”

La Y nghĩ nghĩ, quyết định vẫn nên nói thật: “Biểu ca muốn cưới ta, Cô Cô không đồng ý. Tổ mẫu thiên vị, đành phải gả ta chứ sao.” Tiêu thị náo lớn như vậy, có tâm tìm hiểu không có khả năng không biết. Huống chi trước xuất giá Vu thị đã nói, Tào phu nhân đã nghe

được tiếng gió. Đến lúc đó chính hắn đi tìm hiểu sẽ bị càng nhiều người biết. Loại việc ngấm ngầm xấu xa này lại không có cách giải thích, còn không bằng bình bình thản thản. Dù sao nếu thực sự để mọi người đều biết, mất mặt ít nhất có cả Dung Nghi.

Dung Nghi cười nhạt: “Người tại sao không nói người xem trọng biểu ca người?”

La Y vừa nhắc cầm: “Bản cô nãi nãi cho tới bây giờ vẫn chương mắt thứ không học vẫn không nghề nghiệp.”

”Bồn thiếu gia chán ghét người nhịp điệu này.”

”Phi! Nếu không phải mẫu thân ta không còn, người ngay cả nghĩ loại nhịp điệu của ta này cũng đừng nghĩ.”

”Mẫu thân?” Dung Nghi nghi hoặc.

”Phu nhân nhà chúng ta, nhà chúng ta không thịnh hành gọi phu nhân.”

”Nói cứ như người là bà ta sinh ra ấy.” Dung Nghi bĩu môi.

”Không phải các mẹ cả đều không tốt.” Trong lòng La Y còn bổ sung thêm một câu, càng không phải là các di nương đều động kinh như mẹ ruột người, nếu không Tào phu nhân cũng không cần thiết kỳ quái như vậy.

”A, không biết người học được mấy phần?”. Dung Nghi nâng cầm về phía đông sương phòng.

La Y kinh ngạc: “Người cảm thấy ta hiền lương thực đức?”

Dung Nghi sờ sờ cái mũi: “Coi như ta chưa nói.”

La Y cười nói: “Ta thật sự không hiểu nổi người.”

”Hả?”

”Người cảm thấy người ủy khuất, làm sao lại còn trộn lẫn cùng nha đầu, làm cho con trai của người tiếp tục ủy khuất!?”

“ ... ”

”Quả nhiên ngu ngốc!”

”Bất hiểu có tam vô hậu là lớn nhất, khai chi tán diệt là bản phận!” Dung Nghi vội vàng nghĩ lý do.

La Y như cười như không: “Nói thẳng người quá “sắc” không đức ngu ngốc vô năng là được rồi, lời kéo lý do đường đường chính chính như vậy làm cái gì?”

”Có người nói chuyện như vậy với phu quân như người sao?”
Dung Nghi phát hỏa.

La Y dứt khoát không để ý đến hấn nữa, trời đã sáng, trực tiếp mang theo một chuỗi nha đầu đi Tiên Huyền Đường. Dung Nghi đành phải sờ sờ cái mũi đuối kíp, chợt nhớ tới La Y bươi hấn vùng châm múa, kinh hãi một tiếng mồ hôi lạnh vã ra - - mình hôm nay làm sao lại động kinh đi trêu chọc Mẫu Dạ Xoa kia thế? Heo à! Nhưng mà tìm một Mẫu Dạ Xoa như thế, là phu nhân cố ý rồi? Hừ hừ!

Nếu La Y quyết định dung nhập cái gia đình này, đương nhiên phải lấy lòng người tốt duy nhất - - Thái phu nhân, không đề cập tới về sau có thể chiếm chỗ tốt gì, ít nhất không cho đám hạ nhân kia lên mặt quá phận. Bởi vậy ở Tiên Huyền Đường không còn giả bộ

bức tường hoa, ngẫu nhiên cũng nói vài lời nói gia tăng cảm giác tồn tại. Nhưng bởi vì nghiệp vụ không thuần thực nên cảm giác tồn tại không mạnh lắm. Đang giữa ngày vui lễ mừng năm mới, người nào người ấy đều tận sức nịnh hót, La Y này không có nhiều chuẩn bị cho nên bị phai mờ trong mọi người là tất nhiên. Âm thầm thề, sang năm nhất định phải học tập cho thật tốt.

Trong tập tục ngày xưa, đầu năm mừng một không ra khỏi cửa chúc tết. Cáo mệnh phải vào cung châu mừng, bởi vậy Tào phu nhân đã sớm đi ra ngoài. Thái phu nhân tuổi lớn, hoàng gia miễn bà tiến cung chịu tội, xem như ân điển. Đương nhiên lệ thường là hạ nhân trong phòng các nơi phải đến dập đầu, vài miệng ăn trong nhà cũng chúc mừng năm mới cho nhau. Luôn làm âm ỉ đến xế chiều, các chủ nhân thể lực vốn không được tốt lắm đã sớm không chống đỡ nổi, ào ào nhân cơ hội ngã đầu giả chết.

Tục ngữ nói: “Lần đầu tể, mừng hai lang.” “Lang” chính là biệt xưng con rể, trước kia gọi là chủ nhà hoặc là tôn xưng thiếu gia nhà người ta đều gọi là “Lang”. Chẳng qua hiện nay hay gọi là “Gia” hơn, con rể đương nhiên gọi là “Cô gia”. Nhưng tục ngữ lại bảo lưu. Nói ngắn gọn, mừng hai chính là ngày cô nương lại mặt con rể bái mẹ vợ.

La Y mang theo Dung Nghi về nhà đi dạo một vòng, người bên trong thuộc về người thân của La Y chỉ có Vu thị, Trương di nương và tam thái thái quan tâm tới nàng. Lão thái thái và đại thái thái đương nhiên càng chú ý bảo bồi Uyên Văn của họ. Mà ở bên ngoài Dung Nghi thu một đầu óc khinh bỉ và khuyên học thi từ ca phú. Cộng thêm nam nhân Uyên Văn xuất hiện, chung quy là thế tử, địa vị làm cho người ta phải tôn kính. Huống chi Định Tây Bá thế tử tuy rằng rất không đáng tin, nhưng vẫn hơn hẳn Dung Nghi mấy cấp

bạc, dù nói thế nào thì Uyên Văn cũng sinh không ít con, chỉ là sinh toàn nữ nhi, chỉ do Uyên Văn mệnh khổ. Nhưng vẫn mạnh hơn La Y không con nhiều lắm. Bởi vậy Dung Nghi nhận đối đãi khác biệt rất lớn, tâm tình gần như từ Thiên đường lễ mừng năm mới vui sướng một đường té xuống tầng mười tám địa ngục.

Hành trình trên xe ngựa trở về mặt buồn rầu nói: “Nhà các người không phải rất thanh cao sao, làm sao lại như chó xù với thế tử Định Tây Bá vậy.”

La Y trực tiếp đưa chân giẫm mạnh, nghe được kêu thảm thiết sau mới trợn tròn mắt nói: “Người nói người là ngu xuẩn đây hay là ngu xuẩn đây vẫn là ngu xuẩn đây hả?”

Dung Nghi nghe câu thức quẩn thế cư nhiên sửng sốt một hồi lâu mới phát giận: “Nịnh trên áp dưới, giả bộ hình dáng kia, này gọi là gì nhỉ? Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ!”

La Y phát hỏa: “Người có ý gì?”

“Chính là ý đó! Người còn chưa tính.” Dung Nghi liếc La Y một cái: “Tỷ tỷ kia của người, trưởng dòng chính nữ đúng không? Làm sao lại giả cho thế tử Định Tây Bá không học vấn không nghề nghiệp hả? Người không nói nhà các người khinh thường không học vấn không nghề nghiệp sao? Ta thấy là dạng nghèo kiết hủ lậu rớt mắt bên trong mới là thật.”

La Y cả giận: “Là Thái phu nhân Định Tây Bá nhiều lần tới cửa cầu thân mới gả. Tỷ tỷ của ta không phải gả cho Thám hoa lang à? Bản thân mình không có bản sự, đừng oán người ta khinh thường người.”

”A! Lại nhiều lần?” Dung Nghi cười lạnh: “Nhà chúng ta còn lại nhiều lần cầu người đấy. Chỉ là bề ngoài mà thôi, nội bộ người nào không biết người chính là giày rách.”

La Y giận dữ: “Giày rách? Người chưa kết hôn mà có con sủng thiếp diệt thê đầu lại vợ, người coi người là miếng mồi ngon hả? Ngày sau ở riêng được có mấy ngàn lượng bạc, muốn tài không có tài, đòi tiền không có tiền, muốn người không người, nếu không phải là âm kém dương sai, người xách giày cho ta cũng không xứng!” Nói tới chỗ này, La Y ủy khuất khóc lớn lên. Nếu Hoàng thị còn sống, hoặc là không có Tiêu thị trận đại náo kia, nàng làm sao có thể có một cái kết cục như vậy? Nghĩ khi ở hiện đại ngàn kiêu trăm sủng, càng khóc tê tâm liệt phế lên.

Dung Nghi bị tiếng khóc tuyệt vọng của La Y mà hoảng sợ, nhất thời sợ không biết làm thế nào mới tốt. Khóc lớn như vậy, cảm giác đẹp thì không thấy có, cảm giác khủng bố thì đúng phù hợp. Dung Nghi đương nhiên cũng không sinh ra tâm tư thương hương tiếc ngọc. Mà La Y khóc như bệnh tâm thần, nước mắt nước mũi chảy ròng, đã sớm bất chấp tất cả, quả thực nói bao nhiêu chạt vật thì có bấy nhiêu. Quát Tử Dữu Tử khi La Y bắt đầu khóc vọt vào, vừa cầm khăn lau nước mắt chảy mãi không ngừng kia, bên cạnh đó còn bốt thì giờ dùng ánh mắt oán hận trừng Dung Nghi. Dung Nghi đòi được cái mất mặt lớn, đành phải rầu rĩ ngốc ở một bên không rên một tiếng.

La Y vền vện phát tiết nửa canh giờ, khóc hai mắt sưng giống như quả đào, yết hầu nấc cục từng phát từng phát. Quần áo rối loạn, tóc cũng rối loạn, trang hoa rối tinh rối mù. Cũng may vào lúc này nàng dâu nhà người có tiền ra ngoài ít nhất đều mang theo bộ quần áo dự phòng và hộp gương, chỉ sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý

muốn. Trên xe chỉ có Dung Nghi là nam nhân, còn là phu chủ, không cần kiêng dè, Quất Tử và Dữu Tử vội vàng dọn dẹp cho La Y đang khóc. Đi vào trong cổng mới miễn miễn cưỡng cưỡng thu thập sạch sẽ, nhưng cặp mắt sưng kỳ quái là không lừa được người. La Y sai người đi chỗ Thái phu nhân và Tào phu nhân xin nghỉ, đã khóc quá mệt mỏi, trở về phòng ngủ bù.

Một giấc ngủ đến sáng sớm ngày mùng ba, vẫn không thèm ăn như cũ, cả người mệt mỏi, còn sốt nhẹ. Thường thì trong tháng giêng không gọi đại phu, đành phải nằm ở trên đệm dựa ngăn người. Chuyện hôm qua nên biết cũng biết, ít nhất biết vợ chồng họ cãi nhau. Trong tháng giêng không thịnh hành mắng chửi người, dạy dỗ cũng không tốt. Thái phu nhân cũng không tiện giả vờ giả vịt nói tôn tử, miễn La Y thỉnh an lại nhân có tân niên thưởng một đôi trâm bảo thạch và hai thất hàng tơ lụa. Việc này liền tính bỏ qua. Chỉ là La Y từ đầu không cho Dung Nghi tiến vào viện, Dung Nghi đành phải qua năm mới lần đi ngủ ngoại thư phòng.

Nhưng Dung Nghi biết, qua năm mới Thái phu nhân thích đoàn đoàn viên viên. Hắn không dám sờ Thái phu nhân xúi quẩy, ai xúi quẩy cũng không dám, sau lưng cầu nhàu là có thể, ngẫu nhiên bày chút ít sắc mặt là có thể, nhưng thực sự có can đảm tùy hứng tất nhiên ăn đòn. Hắn không phải do Tào phu nhân sinh, đánh chết sẽ không đau lòng, người ta lại không phải không có con trai trưởng, nhà ai hiếm lạ con vợ kế chứ? Đành phải một buổi sáng tinh mơ mừng bốn đứng ở cửa Thanh Quỳ Viện, chờ La Y đi ra cùng nhau đi thượng phòng thỉnh an.

La Y có đi cùng hắn, không âm ỉ, nhưng trực tiếp xem hắn là không khí. Ngay cả vẻ mặt khinh bỉ cũng không cho. Bọn nha đầu ước chừng cũng phải dặn, giống nhau nhìn không chớp mắt. Một

đường yên tĩnh đi tới Tiên Huyền Đường, vốn là gian nan thành lập ý niệm cố mà sống chung bị ngày hôm qua vô tình dụi tắt, La Y lười ra tiếng. Chỉ thỉnh an, thấy Tào phu nhân đã ở đấy, liền quy củ đứng ở sau Tào phu nhân, cúi đầu suy nghĩ viển vông. Thái phu nhân vô lực uy hiếp trừng Dung Nghi một cái, Dung Nghi cọt nhả nững nịu mấy câu, Thái phu nhân cũng cười: “Vợ chồng son còn đang giận dỗi hả?”

La Y ngẩng đầu, cười tiêu chuẩn: “Không, chắc là lão thái thái nghe lầm rồi.”

Thái phu nhân đã sống thành tinh, vừa thấy thái độ này còn có cái gì không biết chứ? Nói một đôi này từ ngày mới thành hôn đã nóng hổi, cháu của mình đương nhiên bản thân mình biết, nhưng cháu dâu không biết ý ôn tồn, không khỏi tâm tư phai nhạt. Không điếc không câm không làm a ông, quan tâm nhiều như thế làm gì. Nghĩ như vậy cũng vòng vo đề tài không xen vào đôi oan gia này nữa.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 39: Hoa Đăng

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Người đi có đôi khi cực kì bị coi thường. Phải biết rằng thế giới này cảnh giới khinh bỉ cao nhất là không nhìn. La Y làm được, ngay cả khinh bỉ cũng lười biểu hiện, trực tiếp coi người không tồn tại. Người từng thủ ba năm hiếu, bản sự chịu tịch mịch vẫn phải có. Đọc sách, vẽ, vất nát óc nghĩ đồ dùng trẻ con kiếp trước - - Vu thị sắp lâm bồn rồi, vô luận từ hằng ngày mà nói, hay là từ loại chuyện lớn như xuất giá mà nói, nàng ấy là một tử tử thực xứng chức. Tuy rằng cảm tình không bằng Cẩm Tú nhưng không để trễ nãi. Bởi vậy nàng làm rất cẩn thận, coi như luyện tập cho đứa nhỏ ngày sau của Cẩm Tú.

Ngoài ra còn có đủ loại trò chơi khuê các, sau khi sắp xếp công việc cho nhân viên Thanh Quỳ Viện, Quát Tử và Dữu Tử không còn bận rộn nữa, có thể bồi chơi. Lại có hai người nha đầu cũng lớn rồi, hôn sự làm thế nào đây? Đầu năm nay gả bên ngoài làm dân chúng thấp cổ bé họng còn không tốt bằng nha đầu. Khi áo cơm cũng là vấn đề, quan tâm không đến cái gì gọi là vinh nhục. Huống chi nhà giàu có đôi khi giống thấp ngà, cùng bọn họ mà nói, thế giới bên ngoài thật khủng bố. Đương nhiên nếu hỏi qua ý bọn họ, Quát Tử hơi đơn thuần, ước chừng nghĩ trông chừng nàng qua ngày, Dữu Tử tâm tư cẩn trọng hơn, nhất định phải hỏi ý nghĩ của nàng ta. Chủ tớ một hồi, không thể bị người oán, càng không thể đã đi được chín mươi chín bước rồi, còn thiếu một bước cuối lại không đi.

Nhìn La Y “Bận rộn”, Dung Nghi buồn bực, người nói một người khinh bỉ người đi, người còn có thể cùng nàng túm trở về. Chối ít có chút cảm xúc, mượn đề tài để nói chuyện của mình. Mà La Y cảnh giới không nhìn cao lắm, làm cho người ta xem thế là đủ rồi. Cũng không phải hoàn toàn coi hấn không tồn tại - - rất giống hờn dỗi. Cửa phòng không cho vào, hai nha đầu mỉm cười hết sức tiêu chuẩn mời đi ra ngoài. Hằng ngày cùng nhau thỉnh an, thậm chí cùng nhau ăn cơm, nhưng chỉ là dùng lễ phép cách một tầng lụa mỏng không nhìn thấy.

Liên tục như vậy cho đến sáng sớm mười bốn tháng giêng, Dung Nghi đỡ Hải Đường nâng cao bụng bầu tản bộ ở trong sân, La Y mới đột nhiên tỉnh ngủ, lại tiếp tục như vậy sẽ trở lại lúc ban đầu, sau đó chạy về phía kết cục bi kịch. Dù sao chuyện vẫn cần giải quyết, trốn tránh không phải biện pháp. Bởi vậy tuy rằng còn không để ý Dung Nghi, nhưng lại bắt đầu cúi đầu đi Tiên Huyền Đường giao chiến, trong lòng ủy khuất muốn khóc. Cái gọi là ủy khuất con không thấy mẹ, nàng hiện tại bất kể là mẹ ruột hay là mẹ trên danh nghĩa đều tính cách trở hai phương trời, duy nhất một mẹ đẻ nàng còn không quen thuộc, bởi vậy gặp phải nhiều chuyện như vậy cư nhiên chỉ khóc một hồi vậy thôi. Có thể thấy được tiềm lực con người quả nhiên là vô hạn.

Lại nói hôm nay đã tiến vào phạm vi Tết Nguyên Tiêu, ngày đầu tiên trên đường giải trừ ban đêm cấm chèn chén đi lại. Thái phu nhân nhìn hoa đăng mọi người hiếu kính, cười rất vui vẻ.

La Y thỉnh an lại bắt đầu làm bình hoa, Thái phu nhân nhìn thấy La Y đột nhiên nhớ tới: “Tứ nãi nãi quen biết chút trò chơi mới lạ tinh xảo, Tết Nguyên Tiêu năm nay làm vài cái hoa đăng mới mẻ cho chúng ta được không?”

La Y cười nói: “Lão thái thái nói như vậy làm cho cháu bị sợ đấy. Nếu làm không tốt chẳng phải mất mặt à?”

”Cái này có gì mà mất mặt? Không tốt phạt ba chén rượu, tốt có thưởng, được chưa?”

La Y lại cười làm lành: “Vậy chẳng phải là cháu đây làm thế nào cũng không thua thiệt? Rượu của Lão thái thái có thể giống bình thường sao?”

Nói tất cả mọi người thật nể tình cười rộ lên.

Người đã già thường thích niềm vui gia đình, nghe La Y nói như vậy, hưng trí càng lên cao: “Không bằng các người mỗi người làm một chiếc, chúng ta làm một cái lô đài.”

Hai vị phu nhân không nháo theo, dự thi chỉ có Đại nãi nãi, La Y và Tam cô nương Vinh Trăn mà thôi. Thái phu nhân thấy thế càng thêm vui vẻ. Lại làm như lần trước, trận đấu còn chưa bắt đầu đã mở ra một thùng đồ vật. Đương gia mấy chục năm, già đi lại có các nơi hiếu kính, trình độ vốn riêng phong phú nhất Hầu phủ. Tiền không có chỗ tiêu, chia cho con cháu nhà mình, nhận vui mừng, cho cũng vui mừng.

Lật nửa ngày, Thái phu nhân vỗ đùi: “Xem ta hồ đồ rồi này, các người người trẻ tuổi đương nhiên có ý nghĩ của người trẻ tuổi, ta chọn các người chưa hẳn thích. Đến đây, Đại nãi nãi, Tứ nãi nãi, Tam nha đầu, từng người lại đây chọn một dạng, lại gửi lại ở chỗ ta đây. Nếu được xếp thứ nhất thì thưởng cho các người!”

Đại nãi nãi là thế tử phu nhân, trong ngày thường đúng là tiền thối có độ. Biết lão nhân gia chỉ là góp cho vui, dẫn đầu đi qua, rất

không khách khí chọn trâm cài Phượng khảm đá quý -- Hầu thế tử phu nhân là siêu phẩm, nàng chọn có thể dùng. Thái phu nhân quả nhiên cười vui vẻ: “Người con khỉ con, không nhường cho muội muội người.”

Đại nãi nãi cười nói: “Cô nương trẻ tuổi mặt mỏng, sợ ngại đây ạ. Cháu đây làm tẩu tử da dày, đánh tiên phong trước, để Tam muội muội và Tứ thẩm thẩm còn chọn chứ.”

”Đại tẩu khéo miệng.” Tam cô nương Vinh Trăn nghe Đại nãi nãi nói như vậy cũng hào phóng chọn chuỗi vòng ngọc.

La Y không nhìn rương trang sức, ngược lại chọn trong rương vật trang trí một cái lư hương gỗ bệ vàng ròng. Nhìn tạo hình đã biết đủ nặng. Vàng ròng chính là tiền, nàng thích! Những trang sức đá quý kia, nàng không hiểu không nói, bây giờ còn có hạn chế cấp bậc, ai biết nàng có thể được dùng hay không, biết lúc nào mới được dùng. Còn không bằng cái này lợi ích thực tế.

Vinh Trăn nhìn thấy liền cười: “Tứ tẩu quả nhiên là người tao nhã, dâng hương gảy đàn, đời người vui vẻ nhất.”

La Y quăn một chút, khụ khụ, đàn, đàn à, đặt trong một góc của hồi môn của nàng thì phải?

”Ồ, tứ thẩm thẩm sao còn thẹn thùng. Không phải là chúng ta những tục nhân này nên thẹn thùng sao?” Đại nãi nãi cũng cười rộ lên.

La Y đương nhiên không dám nói nàng tư tưởng nông dân cá thể, đành phải xấu hổ cười: “Ta thích cái đĩa này, lại thành lấy gùi bỏ ngọc rồi(*).”

”Đĩa?” Vinh Trăn đi tới cầm lấy quan sát một lúc: “Quả nhiên phong cách cổ xưa hào phóng, lão thái thái thưởng cho cháu một cái trước đi.”

Thái phu nhân cười nói: “Còn nhiều đây, không biết để ở góc nào. Dùng để bày bồn hoa ngọc thạch rất tốt. Quay đầu tìm cho cháu. Có lẽ ngày mai cháu được thứ nhất, ta lại thưởng cái này cho cháu.”

Vinh Trăn kéo cánh tay Thái phu nhân đứng đưa một trận: “Ai, đừng mà đừng mà. Đây là của Tứ tẩu, cháu không tranh đâu. Lão thái thái đừng keo kiệt như vậy, thưởng cháu một cái khác đi!”

”Ai u ôi, đừng lay ta choáng váng rồi, tìm cái khác, tìm cái khác.” Thái phu nhân cười gọi nha đầu: “Đi tìm một cái cho Tam cô nương trước. Nếu không bộ xương già này của ta bị nó hủy mất.”

Mọi người phối hợp nở nụ cười một trận, tìm ra được trang sức này cũng tới buổi trưa. Thái phu nhân lại bảo cùng nhau ăn cơm trưa, tất nhiên riêng từng người mang theo một vật trang trí đầu gối bộ ngọc thạch trở về. La Y và Vinh Trăn vội vàng gọi phòng ngựa chuẩn bị xe, loại vật hoa đăng này phải mua trên đường rồi. Vừa ra cổng liền chạm nhau, cười cười với nhau, Vinh Trăn dứt khoát leo lên xe của La Y, tặng xe của mình cho nha đầu bà tử, đồng loạt đi ra ngoài.

Vinh Trăn là do Tiết di nương sinh ra, cô em chồng ruột thịt của La Y. Trên lí luận mà nói nữ nhân đều về mẹ cả dạy dỗ, nhưng không phải là con của mình nên có rất ít mẹ cả tốn tâm tư. Đầu là trên danh nghĩa thuộc về viện mẹ cả, nha đầu bà tử chiếu khán mà thôi. Dung Nghi lớn hơn một chút chuyển ra ở riêng, nhưng Vinh Trăn một cô nương gia còn theo chân Tào phu nhân ở cùng một

chỗ. Bởi vậy ngày thường Vinh Trần tiếp xúc ít với Tiết di nương. Hai bên coi như quen biết nhau mà thôi.

Nhưng khi hai người hiếm khi mới có dịp cùng ra ngoài, đương nhiên muốn tìm một ít đề tài tán gẫu. Có qua có lại phát hiện Vinh Trần cũng như nhưng cô nương Tiêu gia, tối thiểu trong tình huống giấy bút này cho thấy ít nhất là có chút hiểu mực nước. Quả nhiên sức ảnh hưởng của mẹ cả rất bưư hãn? Nhưng cho dù như thế nào thì vẫn mạnh hơn so với đi theo Tiết di nương. Nói đến Tiết di nương La Y lại nghĩ tới Tiêu thị, quả thực hận nghiêng răng nghiêng lợi, chán ghét nhất loại người đàn bà chanh chua đã man không hiểu chuyện này, mong Tào phu nhân nhốt đến chết mới tốt!

Tháng giêng ngoài đường người tấp nập, khắp nơi toàn người đi mua đồ. Cô tẩu hai người chậm rãi đi dọc theo con phố phồn hoa, tuy rằng ở trên xe ngựa không đi xuống, nhưng bởi vì lưu lượng người quá lớn, xe ngựa đi rất chậm, có thể quét tới bảy tám phần thương phẩm bên ngoài. Nhìn hồi lâu hai người đều lắc đầu, rất thường gặp. Mặc dù quý trọng một chút, ở trong mắt thiên kim Hầu phủ không đáng cái gì. Đánh xe lại đành phải dẫn đến khu buôn bán xa hoa, người nơi này ít hơn nhiều. Mắt thấy sắc trời không còn sớm, hai người không dám dạo lâu, gần như chỉ dừng lại nhìn xem khu có hoa đèn mà thôi.

"Tứ tẩu, nhìn lão đầu kia!" Vinh Trần rốt cục nhìn thấy một cái thật tốt, cao hứng hô lên.

La Y ở trên xe thò đầu ra, lão nhân? Vú già đã kì lạ làm cô nương nhà mình thường thức rồi. La Y nhìn kỹ, thì ra là một tiểu phu công cái guì, phía trên guì còn một ít củi và nắm nhỏ, trong guì trống không chỉ có một cái đèn lồng. Khéo léo đẹp đẽ rất có dã thú, cẩn thận nhìn lại, phía trên bó củi là rỗng ruột, có lẽ làm ngọn nến bay

khói. Thật sự là tâm tư khéo léo. Cái sọt che có thể xốc lên thành ngọn nến. Nói là giống đèn lồng, càng giống một cái đèn bàn hơn. Đặt ở nơi nào đó xem xét, mặc dù không đặt ở bên trong một mảnh sắc màu rực rỡ, cũng thật hấp dẫn ánh mắt.

”Tứ tẩu dùng cái này hiến cho lão thái thái đi, chúng ta lại tìm một cái khác tính ta.”

”Người thấy trước đương nhiên là của người rồi.” La Y không giật đồ của cô em chồng.

Vinh Trăn còn muốn khiêm nhượng, La Y đành phải nói: “Người cứ cầm, thật sự không mua được ta cũng có ý tưởng khác.”

”Nói nghe một chút?”

”Ôi chà..., nói ra không có ý nghĩa, đến lúc đó cho các người một kinh hỉ vậy.”

Vinh Trăn chỉ cho là nàng khách khí, không nhiều lời nữa, chỉ nắm chặt thời gian tiếp tục dạo. Lại không tìm được cái lạ mắt nữa, La Y không muốn Vinh Trăn lo lắng bèn mua một đôi tiên hạc hợp với tình hình. Vinh Trăn có chút thất vọng, tiên hạc tuy tốt nhưng thông thường, còn không bằng cái phong vị nông gia kia của nàng. Nhưng lại không muốn nhường phần thưởng cho Tứ tẩu không quen thuộc lắm này, đành phải không lên tiếng.

La Y về nhà, Dung Nghi sớm ăn cơm xong, nằm ở trên giường không biết nhìn sách giải trí gì. Thấy La Y đang cầm hai cái tiên hạc thì bĩu môi nói: “Một năm không biết phải xem bao nhiêu vị tiên hạc, cái này của người chẳng có gì màu mè cả.” “Theo ý người cái dạng gì mới màu mè hả?”

Dung Nghi sửng sốt, hần chỉ thuận miệng nói thôi, La Y không để ý hần đã nhiều ngày rồi, nhất thời không thể tưởng được: “Cái này phải lên phố dạo mới biết được.”

”Người nói thật nhẹ nhàng, chúng ta đi dạo nửa ngày không thấy cái đèn nào đẹp. Nhắc tới cũng phải thôi, các người huân quý như vậy, đương nhiên có trong cung thưởng, các nơi hiếu kính, tốt hơn ngoài đường xá nhiều. Muốn xuất chúng thật không dễ dàng.”

”Người không phải có học vấn sao? Lúc này có gì mà không làm được?”

La Y tâm niệm vừa động: “Nếu ta ngày mai đạt được thứ nhất, người tính làm sao?”

Dung Nghi ngả ngón cười: “Tùy người xử trí.”

”Ta không xử trí người,” La Y phụng phịu nói: “Nam tử hán nói lời giữ lời, nếu ngày mai ta thắng, người nhớ kỹ nguyên văn 《 tứ thư 》 trong lòng. Phần tập chú ta không làm khó người, thế nào?”

Dung Nghi nghe thấy thư liên đầu đầu: “Ta không đọc cái trò ấy, gánh vác vô dụng.”

”Phi, không giống nam nhân.”

Dung Nghi tưởng tượng, đây không phải là còn chưa so à? Làm gì khiến nàng xem nhẹ? Vội nói: “Nếu người thua thì thế nào?”

”Người muốn như thế nào?”

”Đương nhiên là muốn tam tòng tứ đức rồi.”

La Y cười nhạo: “Muốn ta đọc 《Nữ Giới》 cho người nghe không?”

Dung Nghi nghe lời này, cảm giác hấn phải nhận thua rồi, La Y nhất định có mấy chục câu chờ hấn. Dứt khoát nói thẳng: “Được rồi được rồi, ta nói không lại người, nếu người thua, làm cho ta một bộ quần áo vậy.”

”Vậy tứ thư kia mà kém một chữ, ta sẽ đâm mười châm ha.”

“...”

”Không dám so?”

”So thì so! Nhà mẹ đẻ đại tẩu có nương nương, ta không tin người có thể so được đồ trong cung.”

”Một bộ quần áo mà thôi, không phải việc khó gì.” La Y nói xong lưu loát đi ra ngoài. Dung Nghi mới phản ứng được, ai nha! Làm sao lại để cho nha đầu chết tiệt kia cuốn vào đó rồi? Nhưng nếu đổi ý thì mất mặt quá, mẹ kiếp!

*lấy gùi bỏ ngọc: người nước Sở sang nước Trịnh bán ngọc, trong tráp đựng đầy những trang sức quý giá, nhưng người nước Trịnh chỉ mua cái tráp mà trả lại ngọc, ví vớ người thiện cận, không biết nhìn xa trông rộng

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 40: Tỷ Thí

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Đại nãi nãi xuất thân bất phàm, xế chiều hôm nay không đi dạo, có thể thấy được có hàng trữ rất tốt. Cái của Vinh Trăn kia có phong vị điền viên lại làm tinh xảo, cũng khó mà so sánh. Không chừng còn mới mẻ hơn cả của đại nãi nãi, dù sao bọn họ thẩm mỹ quan giống nhau, cái tiều phu kia rốt cuộc làm cho Vinh Trăn hai mắt tỏa sáng, thật không dễ dàng. La Y không có nắm chắc, trong đầu đang nghĩ biện pháp. Dung Nghi tiền đồ về sau chỉ là dựa vào quyền cái chức quan nhàn tản, nhưng chức quan nhàn tản, thoát nạn mù chữ không qua thuần thất học. Để tránh về sau tạo thành đứa nhỏ tâm linh vẩn vọ, nhất định phải khiến hắn đọc nhiều sách một chút. Huống chi đồ chơi Tứ Thư Ngũ Kinh này là tài liệu tiêu chuẩn tẩy não thời đại chủ nghĩa đế quốc, tỷ như lũ người nhà mẹ đẻ nàng kia đã chịu lễ rửa tội, sở dĩ làm việc còn tính đáng tin. Cho dù cổ hủ như cha nàng cũng được, ít nhất có thể làm cái Huyện lệnh ngoại phóng, nàng cũng có thể nhìn xem phong cảnh các nơi, không uổng công xuyên qua một lần chứ?

Huống chi cha hắn tuyệt đối không háo sắc, tuyệt đối sẽ không sủng thiếp diệt thê. Bởi vì Chu tử lão nhân gia đã nói, vợ chồng là thiên lý, tiểu thiếp là người muốn, ta phải giữ thiên lý diệt nhân muốn, sở dĩ có tiểu thiếp đều thoáng có vi phạm Chu lão phu tử dạy, nhưng mà khai chi tán diệt là chuyện lớn, miễn cưỡng triệt tiêu. Nếu lại sủng thiếp diệt thê, nên tự treo nhánh Đông Nam rồi. Haiz haiz,

tuy rằng người đọc sách rất nhiều khi xơ cứng làm cho người ta cực kì nôn ra máu, nhưng đôi góc độ ngấm lại cũng rất đáng yêu. Trọng điểm là so với Dung Nghi, tinh tinh được còn đáng yêu hơn!

La Y đi ba vòng ở trong sân cũng chưa nghĩ ra cách. Một trận gió lạnh thổi đến, nàng lạnh rụt cổ một cái. Trời đã tối đen, chuông gió trên cây vang lên đinh đinh đang đang, trái ngược với phim ma. Ách... Quỷ... > < nàng sợ quỷ. Chạy nhanh vào nhà! Vén rèm lên một trận gió mát bổ nhào qua, La Y linh quang chợt lóe! Ai nha, đèn bí đỏ Halloween! Nơi này không có người thấy đúng không? Vì thế kích động hô lên gọi Hường mama, Quất Tử Dữu Tử đi vào phòng bếp lấy bí đỏ.

Vú già phòng bếp nhìn La Y quất thẳng tới khoe miệng, bí đỏ... Người một cái nải nải mười ngón không dính nước tìm bí đỏ làm gì? Nhưng cũng may không phải là thứ tinh quý nên không lên tiếng. Bí đỏ vẫn để đấy, mặc dù là đồ ăn cuối mùa thu, nhưng để tới đầu mùa xuân vẫn không sao. Chẳng qua mùa đông không có rau dưa gì, đã ăn gần hết. La Y nhìn bí đỏ lớn bằng chậu rửa mặt phì cười.

"Nải nải đây là muốn làm gì?" Quất Tử không hiểu hỏi.

"Ta muốn lấy bí đỏ làm đèn lồng, không ngờ chỉ có quả này." Đèn bí đỏ Halloween đều nhỏ nhỏ mới đáng yêu, một cái lớn như vậy, rùng mình...

"Bí đỏ đều lớn như vậy mà..." Hường ma ma quăn: "Còn có một loại nhưng rất dài, nải nải xem được không?"

La Y theo cánh tay Hường ma ma chỉ, ách, còn không bằng bí đỏ chậu rửa mặt này. Không có biện pháp, ôm hai cái trở về trước rồi

lại nghĩ biện pháp vậy. Nếu không ngày mai chỉ có thể dâng lên tiên hạc rất nhàm chán vậy.

Mọi người phòng bếp quần quần nhìn La Y mang người tới ôm đi bốn bí đỏ, theo sau riu ra riu rít bát quái lên.

Dung Nghi rất hiếu kỳ với trận đấu của La Y, nhìn thấy mấy người Quất Tử bế vài trái bí đỏ trở về cũng giật mình: “Chẳng lẽ người dùng này đốt đèn?”

”Không thể?”

Dung Nghi tê cứng một chút: “Có thể, người nói có thể là có thể.”

La Y gọi người lau sạch sẽ bí đỏ, bản thân mình lục ra giấy và bút mực nằm sắp ở trên bàn lò bắt đầu làm thiết kế. Đèn bí đỏ chính là chạm rỗng bí đỏ khắc hoa văn, làm cho ánh sáng xuyên qua hình thành ngọn đèn lồng nhỏ. Bởi vậy hoa văn rất trọng yếu, vẽ cái mặt quỷ Halloween là tuyệt đối không được. Còn có, đèn bí đỏ bởi vì bên trong có ngọn nến, độ ẩm sẽ hun bí đỏ phát ra vị ngọt nhẹ, rất thoải mái tự nhiên, một trái bí đỏ lớn như vậy thì phải suy xét ngọn nến có bao nhiêu ly. Còn có trên đỉnh ngọn nến sẽ có hơi nước, cho nên trên đỉnh ngọn nến phải chạm rỗng, nếu không hun đen thì khó coi. Nghĩ đến đây, lại bảo người đi phòng bếp ôm thêm mấy quả bí đỏ tới, dù sao nó không đáng giá tiền, cái này có thể giày vò được. Đương nhiên thuận tiện nhận Dung Nghi nửa xâu tiền đi khen thưởng, trong lòng còn bĩu môi, thực đấy! Nửa xâu tiền này có thể mua mấy chục trái bí đỏ.

Vốn nàng là từ đèn bí đỏ nghĩ đến đèn quả táo, nhưng phương pháp phòng oxy hoá quả táo đã quên rồi, lại không có Baidu cho nàng tìm đành phải thôi. Quất Tử sao vô, độ ẩm ngọn nến hiển

nhiên không đủ hun ra mùi, vẫn nên để ở trong lư hương. Mùa đông tổng cộng không mấy thứ hoa quả. Haiz, nhớ tới năm đó hoa quả sắc thái sắc sỡ kia đầy thị trường, khổ tâm đầy bụng.

Dù sao đã từng học thêu nên biết rất nhiều hoa văn. Nhưng cảm giác, cảm thấy không tốt, hình dạng phải tinh xảo mới được, bí đồ dày như thế, làm thế nào cũng không ra cảm giác tinh xảo.

Dung Nghi ghé vào bàn nhìn nói: “Phải làm đại khí hơn mới tốt.”

”Người cảm thấy dùng cái gì tốt?”

”Hoa văn tường vân, hoa văn Thao Thiết. Cổ xưa thô ráp, đường vân của chúng nó đại khí, đặt ở trên bí đồ không kỳ quái.”

La Y gật đầu, Dung Nghi dù sao cũng là xuất thân hầu môn, thẩm mỹ cơ bản vẫn phải có. Thời gian không nhiều lắm không cho nàng do dự. Ôm lấy một bí đồ đã rửa, cầm bút lông cừu vẽ một chuỗi hoa văn tường vân. Lại ở mặt trên một trái bí đồ khác vẽ hoa văn Thao Thiết. La Y gọi Quất Tử lấy dao khắc của nàng ra chuẩn bị khởi công.

”Người còn có đồ chơi này!?” Dung Nghi thực kinh ngạc.

”Rất kỳ quái sao?” La Y ù ù cạc cạc.

”Nào có nữ hài tử động dao chứ?”

”Khắc dấu đây! Nhưng mà ta học không tốt. Phỏng chừng còn không khắc được quả bí đồ này, thử trước lại nói.”

Dung Nghi thực bị giật mình, hẳn thực sự chưa thấy qua nữ hài tử biết khắc dấu. Kỳ thực La Y cũng không biết, thời gian giữ đạo

hiếu nhàm chán học một chút mà thôi. Nhưng nếu đã học qua, mặc kệ có được hay không, đao khắc vẫn làm làm đồ cưới bồi tới. Nàng còn có một cái tốt hơn, Vu thị lấy từ nhà mẹ đẻ thêm trang, kỹ thuật của nàng rất cùi bắp, không nỡ lấy ra khắc bí đỏ.

”Nói tới khắc dấu...” La Y nghĩ tới chuyện kiếp trước, kích động gọi người: “Quất Tử, đi phòng bếp lấy mười cây cải củ, lớn một chút, lớn bằng chừng này này, loại màu đỏ ấy!”

Giăng co bí đỏ ép buộc cải củ, Dung Nghi vã mồ hôi: “Người lại muốn làm gì?”

”Ha ha, thử nhìn một chút.” Cải củ ơ cải củ, lúc trước nàng đã từng làm con dấu giả tạo, thực hoài niệm. Không biết cải củ có thể làm ra ngọn đèn lồng hay không. Nghĩ như vậy, vừa vội vừa hô: “Dữu Tử, người đuổi theo Quất Tử, bảo người phòng bếp giúp ta nạo hết ruột cải củ đi!” Dữu Tử vẻ mặt đầy mồ hôi. La Y viên mãn, cải củ kia còn có chút cảm giác tinh xảo, liền tính bí đỏ thất bại, cải củ coi như có thể qua cửa.

Chờ La Y khắc hoa văn tường vân xấu vô cùng cho trái bí đỏ đầu tiên xong, còn chưa kịp thu thập Dung Nghi cười không thở nổi, Quất Tử và Dữu Tử dè dặt cẩn trọng dùng khay nâng mười cây cà rốt đã nạo sạch ruột chỉ còn lại lớp vỏ mỏng manh vào. Cải củ không lớn, vỏ vừa mềm, xem như khắc dễ hơn. La Y dặn dò vài câu Quất Tử Dữu Tử sai hai người nữ công làm tốt hơn đi làm. Quất Tử Dữu Tử không phụ sự mong đợi của mọi người, riêng từng người khắc hồng hai cây, còn dư lại toàn bộ khắc thành công hoa văn Cát tường. La Y lại dặn dò ngâm ở trong nước, ngàn vạn đừng ỉu xiu, mới quay đầu tai họa bí đỏ hoa văn Thao Thiết. Đao khắc đó là khắc tảng đá, tuy rằng sắc bén, nhưng tảng đá mới bao nhiêu? Bí đỏ bao

nhieu? Không có biện pháp lại sai người chạy vào phòng bếp lấy vài cái dao chuyên môn khắc rau dưa đến. A mi phò phò.

Liên tục ngày lễ, Dung Nghi cùng đám kia hồ bằng cầu hữu điền hơn nửa tháng, nhìn thời gian không còn sớm, ngáp dài chạy đi ngủ. La Y tìm được trò chơi hay, tinh thần cực độ phấn khởi. Tiếp tục tai họa lần lượt bí đỏ. Tuy rằng bởi vì nàng thường xuyên nạp đế giày, luyện khí lực tương đối khủng bố, nhưng nhiều bí đỏ như vậy không có khả năng một người thu phục. Bởi vậy từ trái bí đỏ thứ ba bắt đầu nàng chỉ khắc vỏ, công tác vết sạch ruột giữ lại cho mảnh nhân phía sau, Dương ma ma.

Vẫn bận đến sắp hết giờ sữa mới làm xong cái cuối cùng. Tương đối không báo hồng bốn bí đỏ, quả nhiên người cuối cùng lưu sượng nhất. Dương ma ma đi theo khắc lại nhiều như vậy, tay nghề cũng luyện quen thuộc. Bên cạnh chém gọt gọn gàng. La Y dùng châm thêu hoa thô thô cố định vị trí vài ngọn nến, đuổi Dung Nghi đi, ngã xuống giường vừa cảm giác thơm ngọt cho đến mặt trời cao chiếu.

Nếu thi hoa đăng, chắc chắn sẽ không vào ban ngày. Nàng còn chưa làm xong, đuổi Dung Nghi đi thỉnh an thuận tiện xin nghỉ. Thái phu nhân nghe vậy là La Y tự mình động thủ, tò mò không được. Hỏi Dung Nghi, Dung Nghi cũng không biết, càng thêm tò mò. Từ đầu không để ý chuyện La Y không thỉnh an, từ lúc nhận được tin tức bắt đầu ngóng trông. Quả nhiên là người rảnh rỗi đến cảnh giới nhất định còn có hiềm nghi động kinh.

Đến giờ Dậu, La Y lấy bí đỏ hun ở bên trong lò nhỏ ra nữa, quả nhiên đã hun ra mùi bí đỏ. Lại đồng loạt đốt ngọn nến hồng. Đáng tiếc thời gian không đủ, nếu không định chế vài cái ngọn nến bảy màu mới dễ coi đấy. Càng lấy cà rốt trong nước mới vớt ra hong một

chút, lấy bút lông cừu bút dính thuốc màu đỏ, dùng phương pháp vẽ bên trong, tùy ý vẽ vài cái đồ án - - qua năm mới bên trong sáng choang xua tan điềm xấu. Đốt ngọn nến nhỏ, tổng cộng sáu cái đặt ở chung quanh bí đồ. Đưa vào một hộp giấy lớn, gọi hai bà vú già một đường đi theo La Y tới Tiên Huyền Đường.

Thái phu nhân sớm chờ, tuy rằng ngày hôm qua La Y làm động tĩnh rất lớn. Nhưng mấy vú già đều thành tinh, biết lão tổ tông muốn cùng cháu trai đệ nữ chơi trò chơi, ai dám không ánh mắt truyền cho các chủ tử biết?

Đại nãi nãi đến trước tiên, nàng căn bản không để ý loại chuyện này, còn bận rộn quản lý nhà cửa mệt chết đây! Lại nói loại phần thưởng này, loại nhân vật nắm chắc thắng khinh thường tranh giành này, ưu việt không thể để một mình nàng chiếm hết, như vậy quá dễ dàng bị người hận. Trường hợp không ảnh hưởng toàn cục, nàng đây trưởng tử khiêm nhượng hơn, đúng là lệ thường. Lấy ra quả nhiên là hình thức Cát Tường cung đình tươi mới, nhưng mà khó được chính là đèn pha lê, tất cả mọi người khen ngợi. Người thứ hai trình diện chính là La Y, đồ nàng không cầm trong tay, mà là đặt ở bên trong thùng giấy, đương nhiên không nhìn thấy được. Đang định mở ra, Vinh Trăn mang theo chiếc tiều phu đến đây. Ánh mắt Thái phu nhân bị hấp dẫn liên tục khen tốt. Thấy cái gì là khen cái đó tốt, có xu thế người người có thể lĩnh phần thưởng. Tán thưởng một hồi, lại nghĩ tới La Y.

"Chỉ người linh hoạt, dùng cái hộp chứa lại, còn không mở ra cho chúng ta xem xét?"

"Lão thái thái nhất định chưa thấy qua, hôm nay cháu muốn lập công lớn nhất."

”Con cứ nói bậy đi, lão thái thái cái gì chưa thấy qua?” Tào phu nhân sảng giọng.

”Ha ha, lời này không thể nói. Nhưng nếu ta đã thấy rồi, cần phải phạt.” Thái phu nhân nói.

”Được, phạt cháu quét tước phòng cho ngài một tháng liền được không?” Theo Lý Hoàn nói, Vương Hi Phượng ra chủ ý quét phòng vừa nhẽ vừa thú vị. Có lẽ tương đối phù hợp khẩu vị người nhà này?

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 41: Lắc Lư

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Hộp giấy La Y đã xử lý qua rồi, dây thừng vừa kéo liền tản ra, lộ ra một cái khay vòng tròn, mặt trên bày đặt bảy tám ngọn nến bí đồ lớn, cùng với đó là đèn cải củ. Im lặng một trận, mùi bí đồ giấu ở trong hộp giấy thoáng chốc bay thẳng tới. Thái phu nhân vỗ tay cười nói: “Tận tâm suy nghĩ! Làm khó cháu nghĩ ra được, hôm nay tẩu tử và muội muội cháu đều thua rồi.”

“Cái này thì không dám ạ, nhưng mà được cái mới mẻ. Luận linh động không bằng Tam muội muội, luận tinh xảo không dám so với đại tẩu. Ba người chúng cháu đều tốt, hôm nay chỉ có lão thái thái ngài thua thôi.”

“Được, được, là ta thua.” Thái phu nhân cười ha ha nói, lại nhìn kỹ một hồi hỏi: “Hoa văn trên bí đồ có vẻ như có chút sang trọng?”

“Là chữ triện, khắc chính là ‘Đừng nói Tang Du chậm, vì ráng mây đầy trời’.”

Vinh Trăn cười nói: “Tứ tẩu ham học hỏi, Tứ ca còn không bằng đây.”

“Đúng vậy, việc học văn này, Tiểu Tứ nên học vợ cháu đây.” Thái phu nhân lại nhìn một chút: “Chữ rất hay, thật xinh đẹp. Bí đồ là một thứ thông thường, nhưng không ai dùng bí đồ làm ra thứ này.” Tốt

nhất là câu thơ này, còn vỗ tới trái tim Thái phu nhân. Lão nhân gia sao, không thích nhất người khác ngạ bà vô dụng, thích nhất người khác khen bà có khả năng.

Dung Chỉ cũng nhìn một vòng cười nói: “Nhà Tứ đệ muội khéo cả nhà, thật sự là gia đình có tiếng là học giỏi sâu xa. Ngày khác giúp ta thiết kế cái đèn lồng được chứ?”

La Y quần, người một người bác hỏi tiểu thím đòi trò chơi như thế này, người thật sự không hiểu chuyện đúng không! Người là thật hả. Giả Bảo Ngọc xuyên tới đúng không? ORZ

Đại nãi nãi cười nói: “Không tốt, chi bằng chúng ta mỗi người đều một cái mới tốt.” Đại nãi nãi là người tốt, biết cứu trận > <.

“Dễ thôi dễ thôi, bí đồ phòng bếp còn nhiều!” La Y cũng cười rộ lên.

“Cháu nghĩ hay quá nhỉ, dựa dẫm vào ta thắng này nọ, còn muốn dùng bí đồ đổi?” Thái phu nhân còn muốn tiếp tục xem náo nhiệt đây.

La Y sầm mi khổ kiểm nói: “Cháu đây cần phải tốn kém rồi. Sớm biết như vậy cháu tùy tiện mua cái hoa đăng cho có lệ với lão thái thái thôi. Dù sao lão thái thái hào phóng, nhất định sẽ có thưởng trở về.”

“Cháu đấy!” Thái phu nhân cười ha hả, rất dễ dàng thuận theo: “Chúng ta trong phòng mỗi người đều phải có một chiếc, cũng phải không giống nhau, ta liền ra bạc thay cháu.”

“Cái này cũng không được, còn phải có khen thưởng mới tốt.”

“Lão Tứ cháu phải dồn hết sức để làm, cháu xem vợ của cháu dùng sức kiếm gia dụng thay cháu đấy.” Thái phu nhân dở khóc dở cười nói: “Không ép khô ta là không được rồi.”

“Bồn sự này không có, mất sức chín trâu cháu tắt yếu mò được.” La Y tiếp lời nói.

“Theo cháu thấy, Tứ tẩu không chỉ phải cho mỗi phòng không giống nhau, còn phải thoát nhìn mỗi bộ thực mới mẻ mới được.” Vinh Trăn cũng tới góp thú vị.

“Ôi a,” đại nãi nãi cũng chen vào nói: “Rốt cuộc là cháu gái ruột, lập tức tới giúp lão tổ tông kiếm hồi vốn đây này.”

Thái phu nhân càng vui vẻ hơn : “Đúng thế, không nhìn xem là cháu gái của ai. Hai tẩu tử các cháu đừng nghĩ một chút việc nhỏ ngày thường có thể thu mua được ta nha.”

Nói mọi người lại cười rộ lên. Lại nịnh hót một trận, Thái phu nhân tâm tình tốt hơn. Lấy ra phần thưởng đã chuẩn bị trước ra thưởng. Lại tìm mấy sản phẩm hoa quả vàng cho Vinh Trăn, nắm một nắm dạng hoa sinh hạt sen long nhãn táo đỏ cho La Y, còn cười rất ái muội. La Y khó được mặt già đỏ lên. Lại sợ làm chim đầu đàn, tiếp nhận ước lượng, phát hiện là rỗng ruột liền thôi.

Hôm nay xem như mò một khoản, trở lại phòng, La Y rất vui vẻ. Mở ra hòm lư hương vàng, cầm lên ước lượng, không đánh giá được. Lại bảo Dữu Tử lấy cân tiểu ly ra cân, 20 lượng, quả nhiên vàng chất lượng cao, một cái lư hương khéo léo không phải thành thực cư nhiên nặng như vậy. Lại cân một đám “Sớm sinh quý tử”, cũng có bốn năm lượng. La Y vui vẻ lắm, nơi này có hơn 200 lượng bạc, bằng một năm thu vào điền sản đấy. Phải cất giữ cho tốt.

“Rót mắt vào trong đó rồi đấy.” Dung Nghi có chút tiêu tan, vốn sao, La Y lại bạo lực, nhưng đây quả nhiên mười phần khuôn cách thư hương. Chỉ là khi rùng mình với hắn, tay nâng một quyển sách, vẫn là 《Sử Ký》 của Tư Mã Quang. Ngay cả sách giải trí ngày thường xem cũng không nhìn. Nữ bạo lực thư hương hay đang lí giải trong phạm trù, dù sao trong truyền thuyết có một Nhạc Phi khi gió đêm cái gì kia thuần chất trung thành đền nợ nước trước đây. Nhưng mà! Đang cầm một đồng vàng cười như tên đàn tính cái gì?

La Y tâm tình cực kỳ tốt, hơn nữa phía sau đào cải củ khen thưởng một xâu tiền, chỉ là một hai lượng bạc tiền vốn thôi. Chắc chắn, một vốn bốn lời nha. Nguyên bản nàng không tham tài như vậy, kiếp trước tuy rằng thuộc về giai cấp tư sản dân tộc Trung Quốc – gia đình vợ chồng công nhân viên. Nhưng con một, có thua thiệt cũng không thua thiệt đến trên đầu nàng. Tuy rằng cuộc sống không xa xỉ, nhưng không thiếu tiền. Đời này cũng là người nhà có tiền, càng nên không “Tục” mới phải. Nhưng từ khi nhìn thấy cả nhà Tiêu thị quần bách, bị kích thích. Tuy rằng Tiêu thị là cực phẩm, nhưng nếu không phải không có tiền, hằng ngày ở bên trong sẽ không bị các vị tẩu tử cháu dâu sau lưng khinh bỉ như vậy. Hiện tại giả cho cái nam nhân như vậy, tại thế giới xa lạ này, tựa hồ chỉ có tiền tài mới khiến nàng có chút cảm giác an toàn.

Đang nghe Dung Nghi trào phúng, cảm thấy không thích, nếu không ta người có thể cứ như vậy sao? Vì thế lấy ra sức nạt để giày nện vào bàn: “《tứ thư》 ta đã đọc qua, tổng cộng năm vạn ba ngàn chữ. Ta không cần cầu nhiều. Một năm! Sang năm sau, thiếu một chữ ta đâm người một hồi.”

Dung Nghi rùng mình một chút: “Thật sự phải đọc?”

La Y mỉm cười: “Hoặc là người đến cổng hô một trăm lần ‘Ta không phải nam nhân, ta không phải’.”

“...”

“Ta không đọc được, nãi nãi tốt, tha cho ta đi.” Dung Nghi cầu xin tha thứ, đùa à, học thuộc lòng hán sẽ chết đấy!

“Sáng mai bắt đầu đọc 《đại học》, cuốn này ngắn nhất.”

Dung Nghi cọ một chút đứng lên: “Người đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt!”

“Người muốn đêm nay thử cái này đâm vào à?”

Dung Nghi bắt lấy cổ tay La Y: “Đừng tưởng rằng nường người, được một tác lại muốn tiến một thước. Ấu đả phu chủ, mẹ kiếp người là ai chứ!”

“Vì người một kẻ con vợ kế, đi đắc tội một đám người đông đưa cán bút. Trong đó còn có cái Thám hoa lang lẫn vào Ngự Sử?” La Y cười lạnh: “Lý do còn là buộc người đọc sách? Người tin hay không đám người đọc sách kia có thể lấy ta so với vợ Nhạc Dương Tử đấy?”

“Nhạc Dương Tử là cái gì?”

La Y lập tức bổ nhào, thời điểm hổ cha phát hiện đối phương nghe không hiểu, lừa bố mày à, học máu à, mẹ kiếp!

“Người chẳng phải cũng là thứ xuất thôi!” Dung Nghi không cho là đúng.

“Ta được sủng ái.” La Y khí thế nói: “Người bị Tứ ca ta đánh, nhà người tìm Tứ ca ta phiền toái chưa? Người ở bên ngoài đánh nhau thua, đại ca nhị ca người đi quảng gạch giúp người chưa? Ta cho người biết, nếu tỷ phu ta ở kinh, nhất định cho cha người một sổ quân giáo không nghiêm, cho người sủng thiếp diệt thê!”

Nghe La Y vừa nói, Dung Nghi cảm giác cái gáy ần ần đau đớn, tứ cữu ca đập rất hung ác, nghĩ như vậy dáng vẻ bề vệ toàn bộ tiêu tán. Chỉ nghĩ đến lúc đó nghĩ cách gì đào thoát mới tốt, lúc này đừng xui xẻo. đành làm bộ dáng cực mệt đi ngủ. La Y không buộc hấn vào lúc này, băng dày ba thước, còn được mài cơ mà. Lại nói, nàng chỉ lắc lư thôi chứ không nắm chắc đâu!

Sáng sớm ngày hôm sau, La Y bắt Dung Nghi đọc sách nửa canh giờ. Mình cũng gần từng tiếng đọc theo, đọc thiếu chút nữa nôn ra máu – – mẹ nó làm sao lại giống như đang chăm con trai vậy? La Y đọc đoạn tích không hề dài, dẫn đọc một tiếng, lại bô bô đọc qua một trận, cư nhiên cũng đọc xong. Dung Nghi đắc ý hơi nhỏ một chút. La Y lúc này không ca ngợi, làm sao ghê tởm tới, đập Dung Nghi phảng phất như đập bông vải. Hai người còn chạy đến chỗ Thái phu nhân khoe khoang một phen. Cùng Dung Chỉ hai huynh đệ đồng loạt lưu loát ngâm nga đoạn thứ nhất, dĩ Thái phu nhân mở cờ trong bụng, thưởng cho mỗi người một bộ bút mực cao cấp mang về.

La Y quần quăn, tự an ủi nói: đây coi như là thực tập chương trình học mẹ ưu tú. Như vậy tàn chủ có thể dạy dỗ được, về sau thời kì trưởng thành của tiểu hài tử cũng không cần sợ! Ừm, cố lên!

Thừa dịp tâm tình tốt, lại lật ra giấy và bút mực bắt đầu vẽ đèn lồng. Từ xưa văn nhân đều thích dùng rau dưa và trái cây làm dụng cụ, nàng có một hộp son, tám loại nhan sắc, tám cái hộp chính là tạo

hình chế các loại rau dưa đồ sứ, bên cạnh còn có vài miếng lá cây xinh đẹp. Bởi vậy có đèn bí đồ ở phía trước, lại làm đèn bí đao, đèn cà tím nhất định không được rồi. La Y thật sự không nghĩ ra, đành phải tham khảo – – lật chuyển trong đầu các loại trước kia xem trong bảo tàng. Nghĩ hồi lâu mới mới nghĩ được một cái – – lồng con cua nhà bảo tàng Quảng Đông cùng với tượng điêu khắc gỗ triễn lãm Trần gia. Rất nhiều kiểu dáng, kinh điển nhất thì đưa cho Thái phu nhân tốt lắm. Chi tiết nhớ được không phải rất rõ ràng, dù sao lúc trước cũng chỉ là cưỡi ngựa xem hoa. Đành phải vừa nghĩ vừa vẽ, chỗ không đúng bản thân mình lại vẽ loạn vài nét bút. Lại cầm lấy một trận lật chuyển mạnh Dung Nghi bồi nàng ra ngoài thư phòng, cổ nhân thật nhàm chán viết du ký mang tranh minh hoạ gì đó. Tỷ như đại danh鼎鼎 đỉnh Lý Thời Trân đồng học, 《 Bản thảo cương mục 》 của hần chính là bản văn hay tranh đẹp, còn vẽ rất tả thực. Lại tìm đủ loại bình luận, mới vẽ bảy tám kiểu dáng cái lồng con cua ra.

Dung Nghi cầm bản 《 Trương Yên truyền 》 lật từng tờ, ngoại trừ phụ tử dạy trong tộc bọn họ, La Y cùng với cả nhà La Y là hần đã từng tiếp xúc người đọc sách chân chính. Rất có ý, làm gì cũng không hỏi người, trong đầu bản thân mình buồn bực lật sách, thảo nào từng phụ tử đều cứng đầu ngốc nảo. Lòng hiếu kỳ dâng lên bèn hỏi La Y: “Người trong ngày thường không nhìn tạp thư sao?”

“Có xem, ” La Y thật không hiểu: “Ta cơ bản xem đều là tạp thư.” Từ các loại du ký hà khách..., các loại sách mỹ thực, thậm chí vạn vật công khai, đối với người đọc sách mà nói đều là “Tạp thư”.

Dung Nghi quăn một chút: “Nhà ngươi 《 Sử Ký 》 là tạp thư?”

La Y quát một cái, đó là nàng rảnh rồi...

Dung Nghi cầm 《Trương yên truyền 》 nói: “Loại này mới là tạp thư!”

La Y thở dài: “Cái loại chuyện xưa cũ này, ta mỗi ngày viết cho người một quyển.”

“Người cứ khoác lác đi.”

“Một đám phi tử tranh cường hạo thắng gọi là cung đấu văn, một đám nữ nhân tranh giành tình nhân gọi là trạch đấu văn, một đám nông dân làm giàu gọi là chũng điền văn, một người nam nhân tam thê tứ thiếp gọi là ngựa đực văn, một người nam nhân công thành danh toại gọi là xưng bá văn, một nam một nữ sống cùng sống, chết cùng chết gọi là ngôn tình văn, một gia tộc lông gà vỏ tỏi gọi là luân lí văn, một bọn đàn ông lục đục với nhau gọi là triều đình văn, còn có một bọn đàn ông vắt óc tìm mưu kế kiếm tiền gọi là thương chiến văn.” La Y mỉm cười: “Người có cái gì muốn bổ sung không?”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 42: Đèn Bàn

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Dung Nghi thán phục: “Người thật sự xem qua rồi? Lão gia nhà người không đánh người à?”

La Y đương nhiên không thể trực tiếp thừa nhận, đành phải cảm lầy 《Trương yên truyền》 phê đầu tiên: “Này có cái gì hay mà xem? Câu văn không mượt, tình tiết tán dóc. Cái gì chỉ yêu hoa tươi không yêu nam nhân? Cái gì phòng ngủ không cho người đi vào? Cái gì đơn thuần như Bạch Liên hoa? Trương Yên đúng là hậu duệ hầu môn, còn là cháu gái ngoại Lữ Hậu, nhà các người có loại hiếm thấy này? Cho dù có thì trường bối cũng đánh chết. Dân chúng nhỏ nòi còn có thể chấp nhận được, người cũng tin? Người nói thẳng hoàng đế kia sủng thiếp diệt thế... Ách, không đúng! Là vị hoàng đế kia xem Lữ gia không vừa mắt!” Nói tới Lữ Hậu cũng thật sự bực hãn quá mức, làm cho con trai ruột người Lưu gia này cảm nhận được uy hiếp, ối, lạc đề rồi.

Dung Nghi ghen lời, thật đúng là, nhà bọn họ nếu xuất hiện kẻ giả bộ như vậy, phỏng chừng thực sự bị đánh chết, nhưng mà: “Lễ pháp Hán triều không nghiêm khắc giống hiện thời như vậy.” Vị chủ này còn muốn bát quái đây mà.

Nói đến đây La Y càng khó chịu, tiếp tục phát tán suy nghĩ: “Hán triều còn có nữ hộ đấy! Nữ nhân còn có thể có độc lập điền sản, có

thể kế thừa sản nghiệp cha mẹ ruột đây!” Làm sao lại không xuyên vào Hán triều! A, không đúng, làm sao lại xuyên không chứ!

Dung Nghi bị La Y quẹo ngoặt đã quên lễ pháp không lễ pháp, lại lật ra một quyển 《Mục Quế Anh truyền kỳ》, La Y vừa thấy mặt bìa nói: “Càng giả!”

”Giả thế nào?”

”Mục Quế Anh người này căn bản không tồn tại, Dương gia nguyên hình Dương Tái Hưng là hàng tướng Nhạc Phi, Mục Quế Anh nguyên hình là Tần Lương Ngọc. Một vị nữ tướng quân duy nhất xếp vào chính sử, một vị nữ nhân duy nhất bởi chiến phong hầu.”

“...”

”Vậy 《Tây Sương Ký》 thì thế nào?” Dung Nghi chưa từ bỏ ý định hỏi.

”Càng giả, ngay cả ta cũng biết sinh giả làm vợ, hôn giả làm thiếp. Nữ nhi tướng gia có thể không biết!?” La Y đó là từng lượn lờ internet: “Lại nói nguyên tác 《Oanh Oanh truyền》, Trương Sinh quả thực là tên cận bã! Có cái gì hay mà xem.”

Dung Nghi khó chịu, rút ra một tiểu thuyết dễ bán trước mắt đưa cho La Y.

La Y tiếp nhận vừa thấy, cười gật đầu: “Cuối cùng người có chút phẩm vị, còn biết xem 《Tam ngôn nhị phách》.”

”Không đúng hoàn toàn phải không, tỷ như quyển sách này.” Dung Nghi cầm 《bán du lang độc chiếm hoa khôi》 nói: “Tại sao

hoa khôi có thể coi trọng bán du lang? Phải là coi trọng vương tôn công tử mới đúng chứ.”

”Bán du lang không phải người trong sạch nhưng đúng là lương dân! Làm vợ chồng ngay thẳng có gì không tốt?”

”Nếu là dân chúng thì dễ rồi, làm sao nha đầu trong nhà người người đều muốn làm thiếp?”

”Hoa khôi không thiếu tiền.” Người có tiền cải thiện cuộc sống, thiếu chính là thân phận mà thôi.

”Vậy 'Háo sắc' thì sao? Bị người đánh chết biến thành thần tiên? Trong đó, hôm kia tỷ phu người còn cùng người tranh đồ cổ đánh người đấy!”

”Cái gì!?” La Y đứng lên: “Đại tỷ phu của ta?”

”Ách,“ Dung Nghi ù ù cạc cạc: “Đúng vậy, người kích động như vậy làm gì?”

”Đánh chết người rồi?”

”Không, chỉ là đánh nhau thôi. Loại chuyện này trong kinh ngày nào mà không có? Chuyện bé xé to.”

”Vậy làm người lại luận đến 'Háo sắc', hù chết người.”

”Được rồi, người nói làm sao 'Háo sắc' lại thành thần tiên trước đi.”

La Y bị ngăn chặn, muốn nói tiểu thuyết vốn chính là mò mẫm, nhưng mà nàng rảnh rồi nói nhiều như vậy, không thể nói nguyên

nhân này. Cũng may phản ứng coi như mau: “Khổng phu tử nói, kính quỷ thần nhi viễn chi. Nhà chúng ta không ai biết cái này.”

Dung Nghi trợn mắt há hốc mồm: “Cái này cũng được!?”

La Y đặc ý: “Nếu không tại sao nói, tri thức chính là lực lượng chứ?”

”Người còn không biết xấu hổ nói, bác bỏ lời nói của ta chỉ có một câu cuối cùng là trong sách. Có thể thấy được tứ thư vô dụng.”

Có tác dụng có thể gọi tư tưởng chính trị sao? Trang bức đương nhiên đều là vô dụng. Đương nhiên lời này rất đại nghịch bất đạo, nàng và Dung Nghi không quen thuộc đến mức này: “Cuộc thi phải dùng.”

”Nói nhiều như vậy người vẫn là hi vọng ta thi khoa cử.” Dung Nghi lịch chán: “Có phiền hay không vậy, mỗi ngày nói những lời này, lão gia nhà người còn không phải là cái huyện lệnh nghèo, còn không bằng ở trong kinh làm cái chức quan nhàn tản đâu.”

”Cha ta cũng là quyền quan! Tổ phụ ta không phải tứ phẩm sao?”

”Tứ phẩm tiểu quan thôi, thể diện đại tỷ cách xa đại tẩu người.”

”Đó căn bản không phải một chỗ, lại nói thể diện nữ nhân ngoại trừ phụ huynh, không phải đều dựa vào trên thân nam nhân sao?”

La Y nói: “Người có thể kiếm cho ta khăn quàng mũ phượng không? Quyền quan người không biết xấu hổ mà tới triều đình thỉnh phong?” Trọng điểm là địa vị của Dung Nghi, quyền không được quan. Không chừng không có gì cả, dựa vào gia tộc cả đời: “Cho dù người có quyền quan, vậy con người sau này thế nào? Chưa từng nghe qua quyền quan còn có âm tử!” Hừ hừ, Giả Tường vẫn là cháu ruột Ninh

quốc phủ đấy? Kết quả thế nào? Kết quả thế nào? Chạy tới làm BL!
Chẳng lẽ về sau con nàng cũng đi làm BL!?

Những lời này phu tử nói nhiều rồi, đơn giản là tích cực hướng về phía trước. Tiết di nương cũng nói nhiều rồi, đơn giản là được Hầu gia coi trọng. La Y nói vợ con hưởng đặc quyền, cơ bản đổi thang mà không đổi thuốc. Dung Nghi nghe xong cảm thấy càng mất hứng, ầm ỹ vậy thôi, chỉ có thể nhấc chân bước đi, để lại một mình La Y trong thư phòng. La Y thở dài, thế này phải khuyên như thế nào đây? Vẫn là sinh con xong cho dứt tên này một thẳng bông vải dầu phé Y của hán đi, sau đó đưa con đến nhà mẹ đẻ học hỏi? Tay run lên, giết người phóng hỏa yêu cầu kỹ thuật khó khăn quá lớn, vẫn là... vẽ con cua trước đi.

Trên đường trở về phòng, Dữu Tử nhẹ nhàng nói: “Nãi nãi, người khuyên Tứ Gia phải mềm mại một chút chứ. Cứng đơ đơ như thế, ai thích nghe chứ? Phu nhân chẳng nói nặng bao giờ, ai dám không nghe bà nói hả?”

La Y dừng lại, đúng vậy, gần đây làm sao cơn tức lớn như vậy chứ? Hay là nhìn Dung Nghi cơn tức lại dâng lên cao? Có vẻ như cái vẻ bình thản trước kia không thấy nữa rồi. Là bàng hoàng, là bàng hoàng về tương lai, còn có bất an. Muốn nhanh chóng thoát ly hoàn cảnh này, không muốn ở chỗ nhà giam vàng ngọc phủ kín này. Không biết Hầu phủ xa hoa thế nào. An bản thủ phú, nói thì dễ làm thì khó khăn dữ dội? Ngày sau chỉ là một kẻ thứ dân, gặp ai cũng phải hành lễ không nói, cúi gạo dầu muối tương dấm chua trà, mọi thứ đều là chi.

Nàng chẳng phải hoàn toàn không biết gì cả về thế giới bên ngoài, nàng biết đầu năm nay gạo tinh quý giá thế nào, phổ thông dân chúng chỉ có thể ăn gạo lức mà đời sau dùng để tuyên truyền

làm mảnh lới. Nàng từng ăn các loại gạo tinh, thêm một giọt dầu salad, cho ba năm quả táo đỏ, cho trộn lẫn trong nồi, quấy thuận kim đồng hồ đến khi đậm đặc, rất thơm. Nhưng một mình lấy ra nấu cơm thì sao? Lăn lộn cơm gạo đều đau cổ họng. Còn có muối, cũng phải dùng tiết kiệm, đương nhiên kinh thành sẽ không thật thái quá. Đường, kẹo càng là xa xỉ phẩm. Điền trang của nàng có thể cho nàng áo cơm không lo, nhưng hiện thời xa hoa, cho dù là ở Tiêu gia thích ý cũng sẽ không có. Mấy ngàn lượng bạc nhìn thì nhiều, căn bản tiêu không bao lâu là hết. Nàng có thể khắc chế, nhưng Dung Nghi thì sao? Sống ở Hầu phủ, nhờ Hầu phủ, nếu không cho hấn khoa cử ngoại phóng, trải qua thế giới bên ngoài. Một khi ở riêng có thể đoán được kết cục.

Đến lúc đó các nàng không còn trẻ nữa, bọn nhỏ lại muốn khoa cử xuất sĩ tiêu số tiền lớn, làm thế nào hả? Từ đứa nhỏ lưu manh, sau đó đến già giống Tiêu thị đi ở nhờ thân thích? Tính cách ta tẩu thì biết, một chén cơm luôn có. Nhưng nếu ca tẩu tử tử chết trước thì sao? Cháu trai chất nữ có tốt như vậy sao? Người không biết nhìn xa dễ gặp chuyện phiền, không phải nàng nghĩ chưa già đã yếu, là cuộc sống ở Hầu phủ làm cho nàng kinh tâm quá độ. Trước kia xem các loại đấu phong sinh thủy khởi. Mà nàng chỉ bị hạ nhân nâng cao đập thấp quá mà thôi. Ngay cả tư cách bị tẩu tử mẹ chồng đấu cũng không có, đã biết tình huống của nàng nhiều nguy cơ.

Không khuyên giải Dung Nghi đọc sách, chẳng lẽ khuyên hấn tiết kiệm sao? Cho dù vì mặt mũi, ở Hầu phủ làm như vậy là không thể thực hiện được. Chỉ có đọc sách coi như là danh chính ngôn thuận, nhưng con đường khuyên học này thật sự rất gánh nặng đường xa. Cha nàng không thể nói không nỗ lực, không thể nói không vươn lên, cuối cùng ngay cả tú tài đều không thi đậu. Từ xưa đến nay nhân viên công vụ là dễ thi à? Con đường đọc sách là căn bè gỗ, là

cộng cổ cuối cùng. Hoảng loạn, tức giận như thế sao có thể tính toán được gì? Được rồi, nàng cũng biết xấu tính không phải là chuyện tốt. Haiz... Buồn chết rồi.

Nhưng trước mắt càng buồn chính là một dãy bản thiết kế này, hình thì vẽ ra rồi nhưng làm thế nào đây? Gỗ? Trúc? Sứ? Hoặc là vàng? Loại rẻ nhất đương nhiên là gậy trúc, nhưng khắc phải cẩn thận lắm, trên cơ bản không làm được. Tiếp theo là gỗ, cái này cũng giống vậy, gỗ tốt không rẻ đâu. Nàng không muốn vì việc nhỏ này mà vận dụng quá nhiều bạc, Dung Nghi gần như ngoại trừ tiền tiêu vặt hàng tháng và Tiết di nương trợ cấp ra thì không có bất kì nguồn thu nào, mà La Y không muốn động đồ cưới, đồ cưới của nàng cần phải tích lũy mua đất. Thừa dịp không ở riêng không cần giao thuế tích lũy nhiều mới được, trước mắt xem ra tương lai những bạc này rất trọng yếu. Quả nhiên chỉ có sứ sao? Làm sứ mỏng không rẻ đâu...

Kỳ thực vốn lòng của tuyệt đối có thể lên mặt bàn, đòi Thanh Triều có khu châu địa độc đáo hoa lệ công nghệ điêu khắc gỗ, tăng thêm sơn vàng, thoát nhìn xanh vàng rực rỡ xán lạn vô cùng. Nhưng trước mắt ai biết nơi nào có loại tay nghề này chứ? Cuối cùng lựa chọn gỗ Hoàng dương có chút giá trị. Cuối cùng thương nghị giá tiền là 20 lượng bạc một cái, nàng tổng cộng làm tám, tính số nguyên 150 lượng, đây là biết nàng là người Hầu phủ cho giá hữu nghị. La Y quần quần nghĩ, quả nhiên tiện nghi không dễ chiếm, lần trước được phần thưởng vòng đi ra ngoài một nửa, về sau vẫn nên thành thật làm người tốt hơn.

Thái phu nhân nhìn thấy một loạt sọt đèn lòng của vui vẻ ra mặt: “Làm khó cháu nghĩ được ra? Làm cái này khó không.”

La Y khiêm tốn: “Đó là lẩn lộn lâu với lão thái thái.”

Mọi người đồng loạt nhân cơ hội cuồng vuốt mông ngựa một trận mới dừng lại.

Thái phu nhân lại nghĩ: “Con cua này thật giống cảnh trung thu, Trung thu năm nay làm một bộ tốt tới đây.”

”VẬY TỨ THẨM THẨM LẠI LÀM MỘT BỘ TIỀN CÔNG ĐI.” ĐẠI NÃI NÃI CƯỜI NÓI.

”KHÔNG DÁM NHẬN, NHƯNG NGÀN VẠN ĐỪNG ĐÒI TA NỮA NHA.” LA Y VỘI VÀNG KHOÁT TAY: “VỐN LÀ NHÀ CHÚNG TA, LÀM GÌ ĐẶC BIỆT BÁO TÊN TA. PHẦN THƯỞNG NHÀ CHÚNG TA CHÍNH LÀ PHẦN THƯỞNG CỦA TA.”

”CHÁU NGOAN À, CHÁU RẤT BIẾT NGHĨ ĐÂY.” THÁI PHU NHÂN CƯỜI NÓI: “NẾU NHƯ THẾ, NGƯỜI LƯU LẠI THƯƠNG NGHỊ CÙNG TA, NHỮNG NGƯỜI KHÁC TAN ĐI.”

La Y đành phải ở lại.

Thái phu nhân lôi kéo tay La Y, bảo nàng ngồi ở bên mình: “Đây là chủ ý của cháu, ta không để cháu thua thiệt.”

La Y lắc đầu: “Vẫn là lấy con cua ở trong thư phòng ra đây, đâu tính là chủ ý của cháu ạ.”

”PHỤ NHÂN ẦN DẤU LÀ NÊN, TA TIN GIA GIÁO NHÀ CÁC CHÁU.” THÁI PHU NHÂN GẬT ĐẦU, VÔ LUẬN KHI NÀO THÌ, THANH DANH NỮ NHÂN LỚN ĐỀU KHÔNG PHẢI LÀ CHUYỆN TỐT: “LẦN NÀY CHÁU MẤT BAO NHIÊU BẠC?”

”KHÔNG NHIỀU, CHỦ YẾU LÀ ĐỂ VUI VẺ.”

Thái phu nhân trực tiếp gọi nha đầu: “Lấy ba mươi lượng vàng cho tứ nãi nãi.”

La Y vội vàng kêu: “150 lượng bạc.”

Thái phu nhân cười đắc ý: “Cháu thật là người nhu thuận, chỉ là thật thà quá. Lúc này không lên tiếng, không phải kiếm được một khoản nhỏ sao?”

”Đều nói là kiếm nhỏ, nhưng mà hơn trăm lượng bạc, không dám để lão thái thái tiêu pha.”

Thái phu nhân lắc đầu: “Lão Tứ là thân tôn tử của ta, tuy rằng dòng chính thứ có khác, nhưng không phải không để nó ở trong lòng. Các cháu không có nhiều của cải trong lòng ta đã tính trước. Còn nữa, này dù sao cũng là chủ ý của cháu, nếu tiết Trung thu đòi phần thưởng, đúng là làm vẻ vang cho nhà mình. Đến lúc đó ta lại lấy có thưởng cho cháu, cái này cháu cứ nhận trước đi.”

La Y nghĩ rằng, cũng đúng, 150 lượng tuy rằng không phải là khoản lớn gì, một lão tổ tông không phải một người có thể chiếu ứng hết. So với vị tộc trưởng hết sức thiên vị mà nói, bà có thể nghĩ tới thứ tôn đã không tệ. Tuy rằng một khi đến lúc lựa chọn, Dung Nghi vẫn là kẻ bị bỏ qua kia. Hiện thời cháu cháu trên một sợi thừng, hi vọng Hầu phủ không cần có lựa chọn như vậy.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 43: Việc Nhà

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Cuối tháng hai, Vu thị sinh đứa bé mập mạp. Nhị lão gia liên nhiệm một lần, vẫn ở tại Hồ Nam không trở về. Bởi vậy Lão thái gia đặt tên là Thịnh Niên. Tiêu gia đã là đệ Tứ đồng đường, tính ra rất có phúc khí. Tiêu lão thái gia gần bảy mươi, dứt khoát trí sĩ, để tránh mất mờ phạm sai lầm làm cho người ta nhéo bím tóc sẽ không tốt. Quan tứ phẩm đã có tư cách diện thánh, Tiêu lão thái gia còn là tiến sĩ thánh thượng khi còn trẻ chấm, thánh thượng có chút nhớ tình bạn cũ, hỏi thêm con cháu, cho lão thái gia một cái bằng hiệu “Thư Hương gia truyền”. Vừa đúng là năm Thịnh Niên sinh ra, tất cả mọi người nói may mắn.

La Y nhận được thư vội chạy về nhà mẹ đẻ, Vu thị vận khí rất tốt, có ba năm giữ đạo hiếu làm giảm xóc, thân thể đã hoàn toàn phát dục đủ. Mặc dù là thai đầu nhưng rất thuận lợi, không ăn đau khổ gì, chỉ hơi mệt thôi. La Y đến thì nàng ta đang híp mắt ngủ, nàng không tiện quấy rầy, buông đồ tặng rồi bước đi.

Hôm tám ba ngày Tào phu nhân cảm mạo, nàng phải hầu tạt, thật đáng tiếc không đi được. Trăng tròn ngày đó sao, lại gặp Thái phu nhân bị bệnh, lại không đi được, La Y buồn bực chết. Mãi cho đến khi Thịnh Niên được hơn một tháng, Vu thị sai người tới đón mới có thể về nhà mẹ đẻ.

La Y một bước vào cửa nhà liền trách: “Chuyện gì tốt còn cố ý sai người nhận muối về hả?”

Vu thị ngênh vào trong buồng: “Là tỷ tỷ của muội gửi thư, nói là mang thai.”

La Y cười nói: “Là thật? Các người khi nào thì hồi âm? Phải nói cho muội biết, còn phải đợi muội làm mấy bộ quần áo mới được.”

Vu thị nhú mày: “Không phải nói làm cho con chúng ta sao? Quần áo đâu?”

”Tẩu không nhận được?” Hôm tám ba ngày đã sai người đưa tới mà.

”Chỉ hai bộ?”

La Y đẩy Vu thị một phen: “Tẩu cứ sai sử muội như vậy à? Thật sự nỡ lòng làm vậy sao.”

”Haiz, ta thương muội mà, làm cho muội học làm nữ công cho tốt. Không uổng phí công ta dạy.”

”Phi, được tiện nghi còn khoe mã.” La Y nói rồi cuộc vẫn lấy ra thêm hai bộ: “Vâng, làm cho con. Nhưng mà phải lớn thêm một chút mới mặc được.”

Vu thị mở ra vừa thấy: “Cái này là hồ con?”

La Y gật đầu: “Đáng yêu không, muội không biết làm bao lớn, nếu lúc lễ mừng năm mới có thể sử dụng thì tốt rồi.”

Vu thị là lần đầu tiên sinh: “Ta cũng không biết, nhìn rồi làm vậy.”

Lại mở ra một bộ: “A, đây là con cừu nhỏ hả?”

”Ừm.” La Y gật đầu.

Vu thị lắc đầu cười nói: “Chỉ thích mấy trò chơi này, khi nào thì muội cũng sinh một đứa?”

”Rất nhanh, rất nhanh!” La Y cười, không đề cập tới trong phòng kia bụng cũng rất lớn rồi.

”Đúng rồi, muội bảo người làm cái xe đẩy gỗ, còn chưa xong. Mấy ngày nữa muội bảo bọn họ trực tiếp đưa đến bên này, đã trả bạc rồi. Các người nhận lấy.”

”Xe đẩy gì?”

”Ách, là xe cho trẻ nhỏ ngồi. Tẩu thấy được sẽ biết. Về phần bên trên để chần màn thế nào tự tẩu làm đi.” La Y thiết kế xe đẩy gỗ, đã sớm quên nguyên lý xe đẩy từng gặp trước kia, bản thân cố tưởng tượng một cái. Có thể nâng lên ngồi, có thể buông xuống ngủ, chỉ không thể gấp lên. Ngẫm lại dù sao hiện tại không thể so với chuồng bồ câu đời sau, phòng trong khá lớn, không sợ không có nơi để, cũng sẽ không xoắn xuýt.

”Muội có rất nhiều ý đồ, thợ mộc nhà ai làm?” Vu thị cười hỏi: “Nếu dùng tốt, nhân cơ hội làm cho tỷ tỷ muội một cái mới phải.”

”Haiz, không biết khi nào thì tỷ mới trở về.” La Y rất nhớ Cẩm Tú.

”Dù sao cũng phải tới mùa thu sang năm.” Vu thị nói: “Làm quan ngoại phóng chính là như thế, không có mấy năm ở nhà. Quan ở kinh thành lại không dễ làm.”

”Muội lại mong ngoại phóng đây, muốn kiến thức phong cảnh chung quanh, mới không uổng công sống trên đời này một lần.”

”Còn nói mê sảng, ngoại phóng làm sao mà so được với trong Thượng Kinh? Muốn cái gì cũng có, ngoại trừ chức quan béo bở ở Tô Hàng, đúng là chuyện khổ sai. Mấy ngày trước đây ca ca muội còn nói cha chồng trí sĩ cáo lão thôi, bên Hồ Nam kia hơi ảm rất nặng. Nghe nói vừa vào đông đã lạnh lẽo. Liên di nương sai người nói với ca ca muội, nói cha lại bị phát tác nhiều lần bệnh thấp khớp cũ đấy.”

”Có nặng lắm không?” La Y vội hỏi.

”Trời cao hoàng đế xa, quan trọng hơn là chúng ta không có cách nào. Sai người tặng một ít đồ mà thôi.” Vu thị lại vòng trở về: “Cho nên nói thà rằng ở trong kinh, chúng ta cũng không thiếu mấy cái bạc. Huống chi trong kinh cũng có ngoại phóng hiếu kính.”

La Y thở dài: “Muội bây giờ so với trước đây ở nhà thoải mái gấp mấy chục, nhưng lại thật lâu chưa dùng qua mảnh vải bông.”

Vu thị cười nói: “Vậy còn không tốt à? Bao nhiêu người muốn dùng bằng lụa vẫn không được đấy.”

”Haiz, muội nói tẩu tử, tẩu là thật hồ đồ hay là theo muội giả bộ hồ đồ vậy. Không phải nhà muội, về sau ở riêng mới khổ đấy. Bởi vậy muội muốn hấn nếu có thể trúng cái công danh, cho dù cử nhân cũng tốt. Khiến cho ít bạc ngoại phóng cũng tốt, cho hấn biết cái gì gọi là trồng trọt gian nan, biết cái gì tên là củi gạo dầu muối.”

”Không đến nỗi như vậy, bạc ít thì dùng ít.”

La Y lắc đầu: “Nếu như vậy là tốt rồi, hấn một mặt bắt bình mình là thứ xuất, một mặt lại bày biện nhíp điệu Hầu gia công tử. Mấy tháng trước muội kẹp tiền tiêu vật hàng tháng của hấn, mấy tháng này mặc kệ hấn, một phần cũng không thừa.”

”Hấn không tìm muội đòi à?”

”Hấn không biết muội có tiền, tưởng rằng quan văn nghèo đấy.” La Y buồn bực nói: “Về sau tổng cộng cũng không có nhiều bạc ở riêng, hấn mà biết muốn phá sản, muội ngăn lại một hồi cũng ngăn không được hai hồi. Chờ nhà lụi bại còn không phải muốn lấy đồ cưới của muội, nếu muội có con thì phải làm sao? Nhà huân quý phân gia bằng chi con vợ kế, có mấy người có tiền đồ? Muội thấy đúng là dựa vào tổng tiền đấy. Phải dựa vào ít bạc trong tộc kia, tiên sinh cũng không mời nổi.”

”Cũng được, bọn họ những người đó học gia tộc, ta đã nghe qua.” Vu thị trong nhà cũng có tộc nhân đi làm tiên sinh nhà huân quý: “Chọi gà dất chó đi dạo, ăn nhậu đĩ điểm cờ bạc, thậm chí bao dưỡng con hát tiểu quan. Hiện thời không nói chuyện sâu xa như thế, nếu như muội có con, chỉ cần tới tìm ta. Nhà chúng ta có nhiều người ở nhà dạy trẻ con đấy, ba năm tuổi sẽ đưa đi vỡ lòng. Quen thuộc lại tìm một chỗ đặc biệt thỉnh vị lão tiên sinh, không ở một chỗ với bọn họ.”

”A!” La Y không hình tượng đồ ở trên giường: “Không muốn không muốn, thật vất vả mới được về một lần, nói chuyện vui thôi. Ôm cháu muội đến đây cho muội nhìn nào.”

Vu thị cười cười, nghe nàng nói một ít chuyện đèn lồng tết Nguyên Tiêu được phần thưởng linh tinh. Không bao lâu sau Thiệu Hi và Thiệu Y đồng loạt tan học trở về ăn cơm trưa.

Thiệu Y nhìn thấy La Y nói: “Ta nghe nói muội đã trở lại, lại đây xin cơm. Mấy tháng này có cái gì hay chơi không?”

”Có! Tìm một bản bút ký 《 tứ thư tập chú 》 tới cho muội, muội muốn nữ giả nam trang đi thi Trạng nguyên.”

”Phốc! Muội xem tiểu thuyết quá nhiều rồi hả? Thi công danh cần phải soát người.” Thiệu Y phun trà.

”Thật không công bằng.” La Y chu miệng.

”Lời này đừng nói lung tung khắp nơi, không quy củ.” Thiệu Hi phụng phịu nói.

Vu thị đẩy Thiệu Hi một phen: “Càng ngày càng Đạo học, người trong nhà nói vui đùa mà. Ở đâu ra nữ giả nam trang? Nó đi đâu tìm người bảo lãnh. Chỉ chàng coi là thật.”

Thiệu Hi bị nàng dâu vừa nói, không có ý nói La Y nữa.

La Y và Thiệu Y cuối cùng một chỗ nghĩ mưu ma chước quỷ, hai người buổi chiều kết phường đi dùng con nhện hàng mây tre dọa chất nữ đại phòng sợ quá khóc lên, lại bắt con cá làm người cười vang. Bị lão thái thái cười mắng một trận mới chuẩn bị về nhà.

Vợ chồng Thiệu Hi và Thiệu Y ra bên ngoài đưa: “Tứ Gia nhà chúng ta sắp thành thân rồi, muội phải chuẩn bị cho tốt vào.”

”Không quên được, muội nhất định sẽ 'Chuẩn bị' thật tốt!” La Y cười gian.

”Lại đánh mưu ma chước quỷ!” Vu thị sắc giọng: “Nếu như hôm nay đại tỷ nhi thực sự hù dọa, xem đại tẩu muội thu thập muội thế

nào. Vết sẹo mới khỏi đã quên đau!”

”Đó là ý của Tứ ca đấy.” La Y biện nói.

”Là muội nói muội có bản lĩnh rồi nó cười. Ta đây không phải là thử một lần sao?”

”Đệ còn không biết xấu hổ nói ra!” Thiệu Hi trách mắng: “Lớn như vậy rồi mà còn như trẻ con, đệ muốn mặt không biết xấu hổ.”

Thiệu Y về mặt đau khổ, cùng La Y nhìn nhau, ăn ý dùng ánh mắt trao đổi - - quả nhiên là làm người làm cha.

Vu thị gõ La Y một cái: “Về sau đàng hoàng một chút.”

”Đã biết.”

Nói đi tới cửa, Thiệu Hi lại hỏi: “Bạc đủ dùng không?”

”Ách? Bạc gì?”

Thiệu Y trợn trắng: “Nhị ca hỏi muội bình thường tiền tiêu vặt có đủ hay không.”

”Đủ rồi.” La Y cười nói: “Muội không có chỗ tiêu, bên kia lão thái thái biết chúng ta chưa đi ở riêng nên còn trợ cấp một chút. Các huynh đừng nói cho người khác biết. Lần trước bà ấy cho ta hơn mấy chục lượng vàng đấy. Yên tâm đi, trong lòng bà ta có tính toán. Muội xem chừng vài năm nay bà sẽ một năm không thiếu đục lỗ đấy. Bà vừa không tiện thiên vị chất nữ nhà mẹ để kiêm con dâu, cũng không dễ nói làm cho thân tôn tử không có gì cả.”

”Vậy là tốt rồi. Nhớ được toàn tâm toàn ý phụng dưỡng cha mẹ chồng, ngày thường xử sự đừng quên hai chữ dày rộng.” Thiệu Hi

dẫn.

"Vâng." Đây là dạy, La Y phúc thân đáp. Lại nói vài câu rồi lên xe về nhà, dọc theo đường đi còn đang suy nghĩ đưa Thiệu Y lễ vật tân hôn quý dị gì.

Gần đây thư từ qua lại không tiện, mang hộ này nợ thì càng bất tiện. Nói tóm lại mùa hè tốt hơn mùa đông, nhưng còn phải xem kỳ ngộ. La Y thừa dịp Tiêu gia còn chưa đưa đồ cho Cẩm Tú, nắm chặt thời gian vội mau ra tay. Mỗi ngày ngoại trừ giám sát xác nhận Dung Nghi đọc sách, gần như vùi đầu vào trong châm tuyền vải dệt. Dung Nghi vốn không phải đầu óc tối dạ, tuy rằng hiệu quả không thật tốt, nhưng La Y có nhẫn nại - - không nhẫn nại cũng không có biện pháp, còn bồi đọc bồi viết bồi gánh. Học bao nhiêu cũng đi vào một chút.

Đưa cho Vu thị xe trẻ con, bởi vì ở trong kinh, không có nhiều làm gia công, xem như thử nhìn một chút. Đến chỗ Cẩm Tú sẽ thay đổi rất nhiều. Tính cả nguyên bộ chăn nhỏ giường nhỏ chiếu nhỏ. Mới coi như xong. Đáng tiếc không có vải plastic, nếu không có vải lều che mưa thông khí mới đủ. Lại làm vài bộ túi ngủ mang tay áo, mỗi người trẻ tuổi đều có. Vân Nam không phải rất lạnh nên không làm dày, nhưng chất đều vô cùng tốt. Còn làm vài món đồ chơi treo đầu giường, vải thư, chuông bằng gỗ Q bản ếch đong đưa, túi nước miếng, bao tay, bao đầu gối để bò, hộp giữ ấm bông vải, giường vải, gần như kiếp trước đã gặp đồ dùng trẻ con có thể nhớ được tất cả đều làm. Đồ hay dùng có Vu thị chuẩn bị, nàng không có thời gian làm nên bỏ lại.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 44: Lễ Vật

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Mùng sáu tháng năm, Thiệu Y thành thân. Loại lễ lớn này nhất định là phải về nhà thăm cha mẹ. Tiêu gia nhị phòng làm cha hàng năm không có ở nhà, Thiệu Hi bị bắt huynh trưởng vi phụ, thật sự càng giống cha nhiều hơn. Mà Thiệu Y này thường xuyên trao đổi món đồ chơi mới giống ca ca. Bởi vậy La Y hơi ghen một chút, ca ca kết hôn, muội muội luôn có cái gì đó.

Hôn lễ tổng thể là náo nhiệt, nhạc gia của Thiệu Y cũng ở kinh thành, xem như Thư Hương gia truyền, chỉ có cái tộc thúc tương đối xui xẻo tùy ý kinh thành trị hạ Huyện lệnh. Nhưng tóm lại có xuất sĩ, miễn cưỡng tính quan gia. Tuy rằng Thiệu Y cái tuổi này học trò nhỏ cũng coi như khó có được, nhưng nếu mà ngay cả tú tài cũng không phải, không coi là “Tuổi trẻ tài cao”. Thân là con vợ kế là phải chịu thiệt chút, cũng may đối phương không có thái quá. Theo như truyền thuyết còn là một tiểu thư khuê các điển hình, nhưng Thiệu Y tính cách sinh động, thích hoạt bát. Ngày xưa vốn La Y tuy rằng bởi huyết thống được hấn chăm sóc không ít, cảm tình tốt cũng là La Y nhái về sau. Thực chất bên trong chính là con gái một La Y sau khi thích ứng hoàn cảnh, so với khuê tú bình thường vô luận trước mặt người khác vẫn là sau lưng đều hoạt bát rất nhiều. Bởi vậy Thiệu Y hơi có chút thất vọng.

La Y không biết tình huống tẩu tử tương lai, chỉ suy xét đến tính cách Thiệu Y. Bởi vậy ngày thứ ba lại mặt chính thức tiến vào cuộc sống bình thường, Tứ tẩu Tôn thị khi rảnh rỗi mở ra lễ vật của La Y sợ vừa khóc vừa la.

Thiệu Y bên ngoài nghe được tiếng kêu thảm thiết vội vàng xông tới: “Làm sao? Làm sao?”

Tôn thị còn đang phát run: “Con, con chuột a a a!”

Thiệu Y theo phương hướng vừa thấy cũng giật mình: “Trong phòng sao lại có con chuột!? Mau, mau gọi người đánh ra ngoài!”

Bọn nha đầu đều là kiêu nuôi lớn, ai dám đi vào bắt? Nhũ mẫu càng là người thích sạch sẽ mới có thể làm việc. Một đám người rồi thành một núi, vẫn là bà tử bên ngoài tiến vào giờ cây chổi đánh.

Sau khi chụp một trận dừng lại, bà tử nghi ngờ nói: “Chết? Sao không chạy?”

Thiệu Y nhú mày, nhìn chằm chằm cẩn thận nhìn lên quần, đờ đờ quay đầu hỏi: “Nhà ai đưa tới?” Là đám hại bạn kia rồi, nhất định!

Tôn thị lắc đầu, trên mặt còn treo nước mắt: “Còn chưa kịp nhìn rõ.”

Thiệu Y hết cách đành phải xoay người nhặt cả hòm lên. Vừa thấy hòm bao bên ngoài, cắn răng nghiêng lợi nói: “Tam! Muội! Muội! Hồng Hương, nàng sai Lai Thuận đi nói cho Tam! Cô! Nãi! Nãi! Bảo nó nhớ kỹ cho ta!!!” Muội có cần thiết phải làm con chuột rất thật như vậy không!? Người bắt chuột chết làm hả? Cư nhiên dùng lông thỏ xám làm da, thoát nhìn rất giống! Du côn các kè, thông minh lanh lợi đều dùng trên đây!

Tôn thị chưa tỉnh hồn, do dự nói: “Cái này... Cái này?” Cô em chồng đưa á, nàng rất muốn trực tiếp ném đi...

Thiệu Y nói: “Lấy kéo đến đây.”

Nha đầu lấy kéo từ rổ may vá tới, nhìn Thiệu Y nắm bắt con chuột còn có chút sợ hãi.

Thiệu Y bắt đắc dĩ cắt bỏ bụng con chuột, quả nhiên đình đình đang đang rơi ra mấy thứ. Bốn cục phân con chuột vàng biểu ý sớm sinh quý tử, đúng vậy, chính là Thái phu nhân thưởng cho La Y kia.

Tôn thị quẫn không nói được, vị cô em chồng này đúng là hiếm thấy.

Vu thị nghe được tin chạy tới thấy thế nâng trán nói: “Tam muội muội là một cô nương ngoan ngoãn, bị đệ mang hư rồi! Đệ xem đây là cái gì?”

”Còn oán lên đầu đệ à.” Thiệu Y oán giận.

”Không oán trên đầu đệ thì oán trên đầu ai? Ngày hôm trước là ai đi dọa đại tỷ nhi, Tam muội muội đây là học theo.” Vu thị cười mắng: “Ai bảo đệ không dạy cái tốt.”

Đến khi Lai Thuận gặp La Y, La Y cũng quẫn, vô tội nói: “Ta nghĩ Tứ ca tự mình bóc cơ, nào có nghĩ được là tẩu tử nhà mình bóc.”
Đànch phải lật một cái hộp điểm tâm đưa cho tẩu tử bồi tội an ủi. Sự tình mới trôi qua. Tôn thị xem như thấy được còn có người bướng bỉnh như vậy. Lại còn là đã kết hôn...

Vu thị cũng bồi mấy lời tốt thay La Y, Tôn thị đương nhiên không tiện so đo. Ngược lại bởi vì con chuột này, dọa cảm giác tân hôn

khẩn trương không còn nữa. Nghĩ đến cô nãi nãi có thể nuôi dưỡng được dùng “Con chuột” làm hạ lễ, hẳn không phải là người soi mói. Nghĩ như vậy bụng lỏng rất nhiều.

La Y thừa dịp nhà mẹ đẻ gửi thư nói sắp có thương hộ quen thuộc xuôi Nam nhập hàng, có cơ hội mang này nợ, lại dẫn này nợ trở về một chuyến. Vu thị ở trong cổng nhận được nàng liền hỏi: “Muội thời gian này hay chạy về nhà, mẹ chồng không nói gì chứ?”

”Mẹ chồng muội mới lười trông nom muội, trong nhà luôn luôn có chuyện mấy trăm lỗ hồng, lại có đi lễ các nơi. Hôm nay Bá nào sinh nhật, ngày mai Hầu phu nhân nào sinh con, ngày kia công danh nào có người thăng quan. Tính cả đại tẩu nữa, đều vội chân vắt lên cổ, chỉ ngóng trông Nhị tẩu chạy nhanh vào cửa phân ưu. Nơi nào còn có công phu xem muội.” La Y cười nói: “Không nói những lời này, tẩu dẫn muội đi gặp Tứ tẩu trước đi, lần trước hù đến tẩu ấy, phải đích thân đi bồi đền cái lễ.”

”A, tam cô nãi nãi nhà chúng ta còn hiểu lễ nha.” Vu thị sáng giọng.

La Y mặt già đỏ lên: “Ngoài ý muốn kéo ngoài ý muốn!”

Lời tuy nói như vậy, nhưng vẫn đi thỉnh an trưởng bối trước. Lão thái thái thấy La Y khí sắc còn tốt, không khỏi lại nghĩ tới nữ nhi bị đuổi về Thiểm Tây, không biết còn có thể tiếp lại hay không? Nghe nữ nhi đặc biệt gửi thư nói, cuộc sống khổ hết sức...

Bây giờ không phải là thời điểm sáng chiều phụng dưỡng, lão thái thái kệ Vu thị và La Y trước mặt. Thấy lão thái thái ngẩn người không tiện nói đánh gãy. Sau một lúc lâu, lão thái thái mới phản ứng

được: “Xem ta này, nghĩ chuyện tới mơ hồ rồi. Già đi, không còn dùng được.”

”Nào có, tổ mẫu đó là hạc phát đồng nhan.” La Y nói lời khách sáo.

Lão thái thái cười nói: “Hôm nay là tới thêm đồ cho Nhị nha đầu hả? Ta xem một chút?”

La Y nghe vậy đành phải mở rương ra, xe đẩy trẻ con rút cục làm gấp, vẫn là thợ mộc nghĩ ra chủ ý, chỉ là không có dùng dễ như nhân sự chuyên nghiệp đời sau nghiên cứu ra. Vẫn khiến lão thái thái kinh diễm một phen.

Lại nhìn một hồi những thứ đồ khác, La Y nói một lần mới được thả ra. Lại đi thỉnh an cho đại thái thái tam thái thái, gặp qua hai vị muội muội cho mấy đóa hoa lụa mỏng, mới rảnh rồi đi gặp tẩu tử đồng nhất bối phận. Triệu thị chính là sân khấu đi ngang qua, tuy rằng Triệu thị còn rất đồng tình La Y, nhưng hai người khí thế vẫn không hợp như trước đây, chỉ là không giống như trước tiểu lí tàng đao mà thôi. Lại chuyển qua chỗ Tam tẩu Miêu thị một vòng, rút cục đến phiên phòng Thiệu Y. Ôi gánh nặng đường xa...

Sớm có hạ nhân báo cho Tôn thị biết, xa xa đã thấy Tôn thị đứng ở cửa viện nghênh đón. La Y đi vào vén áo thi lễ: “Bái kiến Tứ tẩu.”

”Tam cô nãi nãi hữu lễ.” Tôn thị cũng đáp lễ lại.

”Tứ tẩu khách khí, gọi ta Tam nha đầu hay là Tam muội muội là được.”

Lăn nhau hàn huyên vài câu, Tôn thị vẫn không sửa miệng. Vào nhà ngồi xuống, bọn nha đầu dâng trà đến, uống qua một ngụm,

mới bắt đầu chính thức nhàn thoải.

”Ngày hôm trước muội muội lỗ mãng, hại tẩu tử bị kinh hách, thật sự là xin lỗi.” La Y đầu tiên nói xin lỗi.

”Không sao không sao, là ta không nhìn rõ.” Tôn thị khách khí nói: “Cô nãi nãi tặng đại lễ, vô cùng cảm kích.”

”Chỉ là chút vật thông thường chúc may mắn mà thôi.”

”Cô nãi nãi khách khí.” Lải nhải cả ngày toàn lời vô nghĩa, nhưng mà hai người bọn họ thật sự không quen, không vô nghĩa cũng không biết nói cái gì. Nữ nhân hữu nghị sao, đại bộ phận là cùng nhau trong bát quái. Nhưng điều kiện tiên quyết bát quái là, hai người kia đã đến mức có thể bát quái nông nổi. Bởi vậy, lúc này đành phải ở trong phạm vi an toàn nói chuyện tào lao. Đến trưa, khách sáo phần cơm, La Y thật vất vả về nhà mẹ đẻ khẳng định không muốn cùng người lạ ăn cơm, vẫn như cũ cùng Vu thị trở về nhị phòng. Nhưng mà thành ý đã tới, ít nhất Thiệu Y sẽ không làm khó.

Trở lại nhị phòng, La Y nói với Vu thị: “Đưa đến Vân Nam đi, muội chỉ làm được những thứ này. Tẩu tử nhìn xem còn có cái gì muốn thêm giảm không?”

Vu thị lật đi lật lại: “Đều là chút xảo tâm suy nghĩ, chỉ là nên thêm mấy cái cái vòng tay vòng cổ ứng cái cảnh mới tốt.”

La Y mới nhớ tới: “Ai nha, muội quên. Cứ nghĩ tới cái hình thức mới mẻ mới tốt. Chờ muội mấy ngày, Hầu phủ có mấy sư phụ làm vàng bạc, lập tức có thể đánh ra được.”

Vu thị hé miệng cười: “Làm muội vội chưa kìa, chẳng lẽ muội ấy không sinh thai thứ hai à? Hình thức mới mẻ của muội chờ đưa kế tiếp đi, nhưng mà là chút vật nhỏ, ta thêm thay muội. Dùng bạc là được rồi, chúng ta người một nhà, dùng vàng sợ nặng cho đứa bé.”

”Nha.” La Y không khách tức cái gì, ở đó ăn cơm trưa, vừa nhìn hạ nhân gói bao xong mới chao đảo về nhà.

Tại phía xa Vân Nam Cẩm Tú nhận được lễ vật nhà mẹ đẻ, nước mắt tựa như chuỗi ngọc bị đứt. Xa mấy ngàn dặm, sao có thể không tưởng niệm người nhà mẹ đẻ chứ? Phạm Thế Tuấn ở một bên ôn hòa khuyên: “Sang năm sẽ trở về kinh, đến lúc đó có thể gặp mặt. Nàng còn có mang, lại khóc không thoải mái, chẳng phải lãng phí một phen tâm ý của trưởng bối nhà họ gia à?”

Cẩm Tú vừa khóc vừa thán: “Người khác đều tốt, ta chỉ nhớ kỹ Tam muội muội. Làm sao lại hứa cho người nhà như vậy? Không hỏi qua ta một tiếng, nghĩ như thế nào đều cổ quái.”

Phạm Thế Tuấn khuyên nhủ: “Có lẽ là trời chỉ nhân duyên cũng chưa biết chừng, trong kinh đầu bên kia trưởng bối không khỏe, vội vàng cưới cũng có.”

”Cũng không nên không thông báo ta một tiếng chứ.”

Phạm Thế Tuấn cười nói: “Là nàng quan tâm quá mức, cách mấy ngàn dặm đường, bọn họ truyền tin cũng không tiện. Sao có thể thương lượng với nàng được? Sang năm chúng ta trở về kinh, có được hay không vừa gặp sẽ biết.”

”Tốt sẽ không sao, nếu không phải tốt, ván đã đóng thuyền thì có biện pháp gì?” Cẩm Tú càng lo lắng.

Phạm Thế Tuấn nói: “Không bằng xem trước một chút đồ nhạc gia chuẩn bị, các nàng tử muội tình thâm, nàng ấy nhất định có lễ vật cùng nhau mang giùm. Nếu sống không tốt, sợ là không có tâm tư chuẩn bị. Chúng ta vừa thấy sẽ biết.”

Cầm Tú nghĩ lại cũng đúng, cũng không gọi người, cùng Phạm Thế Tuấn hai người lật từng cái ra xem. Nhìn thấy La Y chuẩn bị một rương hàng lớn có cả bản thuyết minh văn hay tranh đẹp, Cầm Tú quần, đây là chút gì!?

Phạm Thế Tuấn lật cái gọi là bản thuyết minh: “Hi, luyện chữ nhất quán, sao lại khác với nàng luyện vậy?”

Cầm Tú lắc đầu nói: “Nó nói chữ là dùng để đọc viết, đọc được là được rồi. Ta thấy nó chính là lười.”

”Khuê phòng nữ tử, viết đến nông nổi như thế này đã xem như không tệ.” Nói xong đùa nghịch với bản thuyết minh cả nửa ngày, lấp ráp xe đẩy xong cười nói: “Suy nghĩ khéo như thế, hẳn là trí tuệ hơn người, há có thể sống không tốt à?”

Cầm Tú cũng bội phục: “Càng có khả năng, chỉ là không biết tính tình đầu óc đầy rơm rạ kia có tiến bộ hay không.”

”Thất Khiếu Linh Lung hợp lòng người như thế, muội muội nhất định không kém.”

Cầm Tú bật cười: “Nói bậy bạ gì đó?” Lại thán: “Nó trung thực vô cùng, ngày đó mẫu thân trên đời cực lo lắng cho nó. Lâm chung còn thán không kịp đánh hôn sự cho nó. Sớm biết như thế, ta...”

Phạm Thế Tuấn đánh gãy tự trách của nàng: “Nàng an tâm đi, nếu như tam di muội bị ủy khuất, ta sẽ giúp nàng xuất đầu cho nàng

ấy như thế nào?”

Cầm Tú cười cười: “Lời này ta sẽ nhớ kỹ.”

”Một lời đã định.”

”Một lời đã định.”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 45: Khó Sinh

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Thời tiết dần dần nóng bức lên, trong phòng các nơi đều thả chậu nước đá. Thanh Quỳnh Viện lệ thường ít hơn so với địa phương khác, đương nhiên phỏng chừng so với Nhị thúc gia tốt hơn một chút. Dung Nghi ở trong phòng phát ra một hồi tỳ khí quăng ngã hai cái bát liền xong việc, không dám đi làm ầm ĩ với quản sự, không dám đi tới trước mặt mẹ cả đòi, đương nhiên lại càng không dám nói với Thái phu nhân - Thanh Quỳnh Viện không phải là không có, nhắc lên chẳng phải là muốn nói mẹ cả quản gia không tốt à? La Y nhìn hồi lâu, vị trước mắt này chính là cái gia đình bạo ngược. Một loại không có tiền đồ, mọi người cùng nhau khinh bỉ hẳn.

La Y cực kì không sao cả, nàng là người đã kháng qua 40 độ, về sau lại công tác ở phía nam hồ cha, trong một năm sáu tháng là mùa hè, bởi vậy tỏ vẻ đối với nhiệt độ bây giờ không hề áp lực. So sánh mùa đông còn khiến nàng gian nan hơn, địa phương hoa mộc sum suê, mùa hè là mát mẻ, mùa đông là lạnh đến tận xương. Bởi vậy mùa đông nàng chưa bao giờ đi xem đình đài lầu các, đối với nàng mà nói kia chẳng khác nào tìm đánh.

Dung Nghi nhìn La Y lại còn đang cầm chén trà nóng, buồn bực nói: “Chỉ thấy ngươi không sao cả.”

La Y cười nói: “Mùa hè trong bụng lạnh, tứ chi ảm áp, đương nhiên muốn uống trà nóng. Mùa đông có thể dùng chút ít trà lạnh, giải giải khô nóng.”

”Vừa nói người liền khoe chữ.” Dung Nghi mắt mặt nhắm mắt lại nằm trên giường trúc.

La Y quẫn, nàng đây là nói nhảm hả? Được rồi, CCTV (China Central Adult Video) đã từng nói, 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 là thể văn ngôn, 9x tỏ vẻ xem không hiểu. Năm đó đã nói nàng rất muốn chửi má nó, nhà người 9x mới xem không hiểu 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 bản “Thể văn ngôn”! 9x trêu ai ghẹo ai ngược lại thật sự là! Thôi, nàng hiện tại cái gì cũng không phải, tháng tám sinh nhật Thái phu nhân, thêu ra kinh Phật trước rồi nói sau. Haiz, thật muốn giống nữ xuyên qua khác ở trên thêu thừa sáng ý vô hạn xem thường quần hùng. Thêu thừa của nàng kỳ thực rất... người qua đường Giáp. Trên cơ bản thích hợp hàng thực dụng gì đó. Đáng tiếc Hầu phủ không cần nhất chính là thực dụng, nàng đành phải thêu chữ. Gần đây lão nhân gia đều thích niệm Phật gì đó, thêu kinh Phật tương đối an toàn. Nàng không thêu được cái gọi là thêu hai mặt, chỉ có thể cắt tơ lụa, ủi phẳng lại ở bên cạnh thêu hình vuông văn cổ định, thoát nhìn hai mặt đều có chữ mà thôi.

Trong phòng im lặng, chỉ có băng hòa tan nước, giọt ở trong mâm tí tách. Người nghe mà buồn ngủ, ngay cả Tử Đằng quạt cho Dung Nghi cũng nheo mắt ngủ.

Bỗng nhiên một trận kêu thảm thiết, Dung Nghi kinh hãi nhảy lên: “Ai a! Đúng giữa trưa gào khóc tang gì hả!”

La Y cũng hoảng sợ, may mà lần này không đâm vào tay, trong viện bọn họ sao lại luôn có người thích chuyện bé xé to, lại muốn

đến một hồi bán người chuộc người à?

Tiểu nha đầu chiếu khán Hải Đường nghiêng ngả chao đảo chạy vào: “Tứ Gia, nãi nãi, Hải Đường cô nương sợ là sắp sinh! Mau đi xem một chút đi.”

Dung Nghi nghe vậy, phải rồi, vội vàng xông ra ngoài. La Y cũng đành đi theo ra ngoài.

Vào đông sương, Hải Đường đã gào khóc lên. La Y vào cửa liền hỏi: “Thấy máu? Hay là đau bụng sinh?”

”Hồi nãi nãi,“ tiểu nha đầu trả lời: “Vừa nhìn cách, thấy máu.”

La Y rút rút khoe miệng, người làm như ta chưa từng xem qua bờ bến thúc gia “Tám một bát khoa phụ sản XXX” à, gặp máu rất đau, nhanh nhất cũng phải năm ba giờ mới được. Đầu thai từ thấy máu hay là lúc đầu đau bụng sinh đến sinh sản, bình thường đều phải mất một ngày, người lúc này gào khóc cái rầm! “Tiết kiệm sức lực đi, gào hô cái gì. Đi gọi người, mời bà đỡ đến, lại đi thỉnh đại phu.” La Y không chút hoang mang dạn dò.

Dung Nghi liếc mắt thấy La Y: “Chỉ người không vội.”

La Y trừng mắt Dung Nghi: “Bởi vì ta có văn hóa.” Lại cười lạnh nhìn Hải Đường: “Đừng xem ta không sinh sản thì cái gì cũng không biết, trên sách cái gì cũng viết đấy! Thiếu ở trong này gào khóc thảm thiết, là có chút đau, còn không đến mức đến mức này. Người lại kêu không có lực, đến lúc thật sự sinh, ta không có lão sâm ngàn năm cho người treo mệnh đâu!”

Hải Đường hoảng sợ, nàng thật sự chưa từng sinh, chẳng qua nghe qua mấy lỗ tai, cũng không có kinh nghiệm. Chẳng qua xem

chừng bản thân mình mau sinh, kêu vài câu làm nũng mà thôi, đơn giản là khóc ý đòi sữa cho đứa nhỏ. Không ngờ La Y nói toạc ra, thoáng chốc mặt đỏ lên, không dám gào nữa.

La Y lạch chán, mặc dù nàng không có cảm tình với Dung Nghi, nếu nói vợ chồng loại tình cảm đều không có, cũng thật sự không thích Hải Đường làm người. Căn bản là tiểu thiếp điển phạm, Thanh Quỳnh Viện cao thấp cơ bản có hoàn cảnh sủng thiếp diệt thê. Nàng không thích Dung Nghi, không có nghĩa là thích bị người giẫm. Tranh thủ tình cảm cũng phải nhìn tình huống, thật sự xảy ra chuyện, nàng chủ mẫu này cũng phải gánh trách nhiệm trên lưng. Ngược lại thật sự là Trư Bát Giới soi gương, trong ngoài không được lòng người! Còn muốn thay nàng thu xếp, tro mắt nhìn phụ nữ có thai khó sinh, một thi hai mệnh, rất khiêu chiến lần ranh của nàng. Đành phải lại phân phó: “Cho người đi hỏi một chút, đại y quán nào có nữ đại phu phụ khoa. Mọi người đều nói, nữ nhân sinh sản một chân đạp Quỷ Môn quan, tất có người nhìn chăm chăm một khối này.” Haiz, coi tất cả bản thân mình thực tập sinh sản: “Còn có gọi người phòng bếp chuẩn bị chút dinh dưỡng lại ăn no được. Phòng sinh đã chuẩn bị tốt, đỡ Hải Đường đi qua đó.”

Nói xong xoay người rời đi, Dung Nghi nóng nảy: “Người đi đâu vậy?”

La Y mắt liếc: “Đi chỗ lão thái thái xin nhân sâm, thứ đó chẳng lẽ có trong vốn riêng của người?”

”Ách, “ Dung Nghi sờ sờ đầu: “Làm phiền người.”

La Y nhú mày, a, còn có thể nói tiếng người cơ đấy? Không cùng hần vô cớ gây rối, nàng hiện tại xấu hổ lắm.

Một đường đi đến Tiên Huyền Đường, Thái phu nhân còn đang ngủ trưa. Ngồi ở trong phòng chờ, ừm, Tiên Huyền Đường quá mát mẻ phải không? Không sợ rảnh rồi điều bệnh sao? Uống lên một chén trà, ăn mấy khối điểm tâm, Thái phu nhân mới tỉnh lại.

La Y đứng lên: “Thưa lão thái thái, Hải Đường trong viện cháu sợ là sắp sinh, đặc biệt đến đây xin phiền nhân sâm của ngài, mong rằng ngài thưởng chúng cháu một chút.”

Thái phu nhân là người từng sinh đẻ, La Y là người thứ nhất hỏi bà, nhưng thấy thời gian còn không khẩn cấp. Có thời gian nói chuyện phiếm: “Việc này là cháu ủy khuất, nhưng đó là cốt nhục nhà chúng ta, không thể không để ý. Ta nhất định bảo Lão Tứ nhận cho cháu.”

La Y cười cười: “Việc đã đến nước này không thể mặc kệ nàng.”
Nửa câu không đề cập tới không ủy khuất.

Thái phu nhân cũng biết, loại chuyện ghê tởm này nhắc tới trên đầu nữ nhân đều không thoải mái, không nói nhiều nữa, tìm một cây nhân sâm ra: “Thái một mảnh cho vào miệng nàng ta là được. Còn dư lại cháu nhận trước, không cần trả lại. Ngày sau có lúc cháu phải dùng tới.” Nói xong ái muội cười cười.

La Y đứng dậy phúc phúc: “Tạ lão thái thái ân điển, hiện thời bên kia không biết tình huống thế nào, kính xin lão thái thái dung tôn tức cáo lui trước.”

Thái phu nhân gật đầu: “Đi đi, cháu đúng là nàng dâu trẻ, có chuyện gì chỉ để ý phái người đến nói cho ta, ta xem giúp cháu.”

”Vâng.” La Y lại phúc một chút mới lui ra ngoài. La Y mới vừa đi tới cửa nhà, đã bị Hường ma ma ngăn lại: “Nãi nãi sao không mang người bà tử trở về?”

”Cái gì bà tử?”

”Ai u, sinh sản trôi qua. Không phải chúng ta, chi bằng nhà bọn họ mới tốt, như vậy có chuyện gì mới không bị ngờ vực.”

La Y mới nhớ tới, Hải Đường từ lúc mang thai, không có người chuyên môn chiếu khán phụ nữ có thai, chỉ có một tiểu nha đầu giúp đỡ một chút. Tưởng tượng hỏng rồi! Đừng nói không có người chiếu khán, ngay cả khám thai cũng chưa làm qua, này, vậy phải làm sao bây giờ!

”Nãi nãi đừng hoảng hốt,” Hường ma ma nói: “Người không có kinh nghiệm, đi chỗ phu nhân đòi cái chủ ý cho phải đây.”

La Y lấy lại bình tĩnh, lại cuống quýt đi chỗ Tào phu nhân. Trên đời này mặc dù có cách nói giả con thực cháu, nhưng Tào phu nhân không phải không con, càng không phải là không có tôn tử ruột thịt, thứ tôn bỏ ra từ trong bụng nha đầu, bà còn không lạ gì. Hường chi vì việc này bà sơ sẩy một lần còn bị xấu mặt, càng không vừa ý chiếu khán. Thái phu nhân hơi chút có nhất meo meo hiểm lạ, nhưng cho là có hai ba người quản sự, sẽ có một phải chiếu khán. Tào phu nhân nghĩ rằng Thái phu nhân không phải thật thích tiểu hài tử sao, sẽ sai khiến quan tâm một chút. Kết quả hai bên sai mở, đến lúc này Tào phu nhân mới nhận được tin tức đây.

Vì để tránh cho chuyện xấu lần trước phát sinh, chuyện thứ nhất Tào phu nhân làm chính là hạ lệnh khóa Tiết di nương, nếu không còn chưa đủ bà ta quấy rối. Chuyện thứ hai chính là phái hai cái bà

tử đã từng sinh sản đi theo La Y về trước, bà cũng phải theo sau đi hô lên mới được.

Hầu phủ chiếm diện tích rộng rãi, chờ La Y mồ hôi ướt đầm bồn tắm qua lại hai nơi, mặt trời cũng bắt đầu ngả về tây. Bà đỡ còn chưa tới, đại phu tới trước.

La Y vào cửa nhìn thấy ông già thì sửng sốt: “Quý quán không có nữ đại phu?”

Lão nhân vốn không muốn đến, nhưng Hầu phủ không đắc tội nổi, đành phải kiên trì đứng ở ngoài cửa, cái gì cũng không giúp được, hướng chi phòng máu không lành, hắn còn không muốn đi. Nghe được La Y hỏi lên như vậy, cũng sửng sốt một chút: “Chưa từng nghe nói có nữ đại phu gì, nữ tử sinh sản thường tìm bà đỡ. Bọn họ cũng biết chút y thuật, mới không sợ lắm lẫn.”

”Như vậy à, lão nhân gia vất vả.” La Y gọi nha đầu: “Sao không mời vào dâng trà? Còn có bà đỡ đâu? Không phải bảo đi mời sao?”

Dữu Tử lên trước đến thỉnh đại phu uống trà, đại phu hoảng tay: “Ta ở trong này cũng không có tác dụng gì, lại về nhà thôi. Không cho quý phủ thêm phiền.”

La Y cảm giác, cảm thấy có người đại phu ỉn định tâm một chút, đương nhiên khổ lưu một phen. Đại phu thật sự không muốn lẫn vào, cứ như vậy trong chốc lát, hắn đủ biết bên trong là tiểu thiếp sinh con, đại hộ nhân gia hắn nhìn thấy còn thiếu sao? Bởi vậy thấy La Y coi như dễ nói chuyện, khẳng khẳng muốn đi. La Y không có biện pháp, chỉ có thể sai người lấy râu tiền đưa tiễn đại phu kia về. Lão đại phu coi như kiến thức nhiều, hắn sợ đi đắc tội với người, nào dám lấy tiền? Vội chối từ không cần, nhanh như chớp đi mất.

Rặng mây đỏ đầy trời, Hải Đường bắt đầu có cảm nhận sâu sắc, cắn răng ăn nửa con gà, bà đỡ rút cục đuổi tới. Nhìn bộ dáng thờ hờn hển, đoán chừng là chạy tới. Vội ùng ục uống bát trà lớn, thở dốc một hơi, mới vội vàng vào phòng sinh. Bà cũng bị danh vọng Hầu phủ hù dọa.

Bà đỡ vào phòng, xem công tác chuẩn bị làm cũng không tệ, lấy lại bình tĩnh, nhẹ lời trấn an Hải Đường vài câu, nhậm chức nghiệp nhìn xem miệng cung, còn chưa mở, còn có một trận nữa. Đợi đến khi chạm vào bụng đau, bỗng nhiên biến sắc, lập tức đứng lên chạy ra ngoài.

"Tứ nãi nãi," vừa rồi vào cửa đã làm giới thiệu ngắn gọn, bà đỡ cũng biết đại khái tình huống: "Vị kia... Sợ là... Không được tốt."

Dung Nghi nhảy lên: "Cái gì!? Bà lặp lại lần nữa!? Cái gì gọi là... Ah..."

La Y chỉ tiếc rèn sắt không thành thép che miệng Dung Nghi, mẹ kiếp nàng ở Tiêu gia là ngu nhất, ở Thanh Quỳ Viện tuyệt đối thuộc về thông minh nhất, gọi cái gì vậy hả! Đè lại cảm xúc lại lặng lẽ hỏi bà đỡ: "Cái gì gọi là 'Không được tốt'."

Bà đỡ khó xử nói: "Vị trí thai không chuẩn, nằm ngang, đầu ở bên trái."

"Cái gì?" La Y cũng kinh ngạc, vị trí thai không đúng, khó sanh gần như trăm phần trăm! Nay, cái này ở hiện đại thuộc về phạm trù sinh mổ (c-section) thì phải!?

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 46: Tử Vong

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Đàn ông thường có tình cảm đặc biệt với đứa con đầu lòng của mình, đứa con thật sự đầu tiên của Dung Nghi, Tào phu nhân cho một chén thuốc giải quyết. Lần này xem như chân thực ý nghĩa đứa con thứ nhất, mặc dù hắn còn không biết ý thức tới cái gì gọi là trách nhiệm, nhưng tóm lại là có đau lòng. Hắn không học vấn không nghề nghiệp cũng biết vị trí thai lệch nguy hiểm thế nào, chỉ là ngày thường nghe tai nạn bỏ tai kia, căn bản không xem ra gì. Giờ phút này nhìn thấy thần sắc La Y và bà đỡ ngưng trọng thì biết việc lớn không tốt rồi. Nhưng bản năng lại không tin nhiệm La Y - - một nữ nhân ngoan độc coi hắn như đày giày mà dám làm sao có thể có thiện tâm với Hải Đường? Đành phải chạy nhanh như làn khói đi Tiên Huyền Đường cầu cứu.

Thái phu nhân hí mắt nghe Dung Nghi lắp bắp nói chuyện đã xảy ra, bình tĩnh nói: “Nữ nhân sinh con, vốn là một chân bước vào quan tài. Sao lại không có hung hiểm? Bà đỡ tới rồi, phu nhân cháu cũng phải bà tử, cháu một đại nam nhân cuống cái gì chứ? Vợ của cháu trời nóng Đại thử, chạy khắp nơi giúp cháu, cháu lại đến chỗ ta làm gì?” La Y không phải cháu dâu bà thích nhất, nhưng dù thế nào cũng mạnh hơn tiện phụ hạnh kiểm xấu. Làm mẹ chồng không đối phó nàng dâu, vậy cũng phải xem đó là so với ai. Nếu lúc này La Y hoàn toàn không quan tâm khối thịt chết sống trong bụng Hải Đường kia, Thái phu nhân sẽ ra tay. Đương nhiên là tôn tử và cha của tôn

tử quan trọng hơn. Nhưng La Y đã lo chạy chung quanh, tận tâm tận lực, bà sẽ không thiên vị cho Hải Đường. Ước gì mẹ đi con ở, Hải Đường khó sinh chết đi càng sạch sẽ, miễn cho nàng đi làm bậy. Từ các báo cáo hôm nay ở các nơi, nàng dâu Lão Tứ này đúng là đưa thành thật. Bà càng không có gì phải nói.

Dung Nghi vẫn chưa từ bỏ ý định, cầu Thái phu nhân đi mời thái y. Vừa đúng lúc Tào phu nhân tiến vào thỉnh an, nghe nói như thế thiếu chút nữa trượt chân: “Ồ nháo cái gì! Có nha đầu sinh con đi mời thái y hả? Người cho là Thái Y Viện cung phụng cái gì!”

”Phu nhân, nghe bà đỡ nói hung hiểm lắm.”

”Nữ nhân nhà ai sinh con không hung hiểm?” Tào phu nhân nói: “Không phải đã mời bà đỡ rồi à?”

”Nhưng mà, nhưng mà...”

”Con của ta ời,“ Tào phu nhân nói: “Thái y là loại người nào? Là xem bệnh cho Hoàng Thượng đấy, người muốn ta đi mời, bảo ta làm sao mở miệng hả? Nhà chúng ta nha đầu sinh con xin mời thái y, nếu nãi nãi sinh con thì đi mời cái gì? Muốn gọi người viết cho cha người một sổ hả? Chỉ là nữ nhân sinh con, người gấp cái gì?”

Dung Nghi bị Tào phu nhân nhất trách móc ghen không có lời nào để nói, cũng chỉ xám xịt đi khỏi. Vừa vào cửa viện nhìn thấy La Y còn ở trong sân luống cuống đi lại, từng giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu rơi xuống, trang điểm cũng rơi hết. Cũng may ngày thường nàng chỉ trang điểm nhẹ nên hậu quả không tính là khủng bố. Nhìn phải nhìn trái, La Y rất bận rộn, trong lòng thoáng tốt lên một chút. Lại có chút cảm động, chung quy là vợ chồng, sẽ bận rộn giúp lẫn.

Hắn nào biết đâu rằng La Y không phải bận rộn thay hắn, phải biết rằng thế kỷ 21, chỉ cần là phụ nữ có thai thì sẽ là đối tượng bảo hộ quan trọng. Lên xe bus tất nhiên là được nhường ghế ngồi, trong thang máy người chung quanh sẽ tự động tránh một khoảng trống, chị họ bên ngoại của nàng mang thai mười ngón tay không dính nước, cho dù là đi dạo siêu thị đứng thang cuốn, cũng có người nhà vây quanh bốn phía bảo hộ rất sợ một khi không đứng vững xảy ra ngoài ý muốn. Lại thêm con trai nhà dì cả của nàng làm chủ một hiệu thuốc, chị em thân thích trong nhà mang thai thì những sản phẩm dành cho phụ nữ có thai có thể nói là bay đầy trời. Cho nên thành phần xạ có điều kiện chỉ cần là phụ nữ có thai mọi người đều thấy tinh quý như Thái tử, nàng không ngờ Hải Đường không làm khám thai! Vị trí bào thai lệch có thể sửa thẳng được. Nếu nàng không biết chỉ sợ cũng chỉ tiếc nuôi một tiếng, nhưng nàng lại biết, vốn lại đã quên, nhìn người phụ nữ có thai này phần lớn hai chân bước vào Quỷ Môn quan rồi, ý niệm tự trách dăng kín đầu nàng.

Nằm sấp trên mạng đọc tiểu thuyết, nhìn trạch đầu gió tanh mưa máu, đến chính nàng mới biết được, trong lòng làm sao qua nổi cửa đó! Đặc biệt ở thế kỷ 21 đều là dân lành, làm chuyện tốt hay không mỗi ngày được đăng trên báo, nhưng thấy người già ngã xuống có mấy người có thể nhịn xuống không nâng? Lần trước nàng mang theo thân thích ở trời rất nóng dạo vườn bách thú, thân thích bị cảm nắng té xỉu, nàng vội thiếu chút nữa khóc, không phải là một đám người qua đường Giáp vây quanh cho nước, gọi người, còn có nhiều người cho dầu gió nữa? Còn có mấy bác gái vây quanh nàng an ủi. Đã thấy tâm lý khổ sở rồi. Lúc này nàng thật sự cuống sắp khóc rồi, sinh con xong sẽ có giày vò đấy là một chuyện, nhưng lúc này ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.

Trời dần dần tối, Hải Đường còn không biết mình gặp phải nguy hiểm, đang cảm thụ đau bụng sinh càng lúc càng mãnh liệt. Thanh Quỳ Viện rồi thành một núi, Thái phu nhân không nhìn được phái người đến vài lần. Thấy trong viện hỗn loạn, mạnh mẽ ép xuống. Lại sai Dung Nghi và La Y đi ăn cơm chiều, cho dù có sinh thuận cũng phải mất mấy canh giờ. Lúc này là khó sinh thì càng lâu, không ăn cơm làm sao được?

Vợ chồng ngồi đối diện, gió cuốn mây tan quét cơm chiều. Lại nhìn nhau, nhìn đối phương thần sắc sốt ruột, cùng nhau thở dài. Xem như từ trước tới nay ăn ý nhất một hồi.

Hai người tùy tiện ngủ một đêm, Hải Đường miệng cung còn chưa toàn bộ khai mở, đúng là lúc đau nhất. Bà đỡ không cho nàng hô, không được cắn răng dùng sức, quả thực mỗi một khắc đều là dày vò. La Y cuống không còn khí lực, nằm nghiêng trên giường La Hán. Dung Nghi không khá hơn chút nào, nhưng mà hắn nhìn thấy thảm trạng của Hải Đường, đột nhiên sinh ra một chút hiếu tâm, có phải lúc ấy di nương cũng thống khổ như vậy không? Lại nhìn La Y, về sau có phải nàng cũng sẽ mạng treo lơ lửng hay không? Cho nên nói người rảnh rỗi có chỗ tốt của người rảnh rỗi, nếu quá bận rộn, ở bên ngoài công tác, thâm thiếp ở nhà sinh con, căn bản không trải qua cái gì gọi là kinh tâm động phách, đừng hy vọng hắn sẽ có một tia tâm tư thương hương tiếc ngọc.

Giờ Thìn, Hải Đường vỡ nước ối. Nhưng đến giờ Ty còn không có phản ứng, đợi đến buổi trưa xác nhận là khó sinh không thể nghi ngờ. Dung Nghi lại đi cầu Tào phu nhân một lần, càng thêm uể oải trở về. Tào phu nhân thấy Dung Nghi ần ần có ý sủng thiếp diệt thê, càng thêm không thích Hải Đường. Nhà mẹ đẻ La Y đúng là xương cứng khó gặp, nháo lớn ra bà lại mất mặt. Lúc ban đầu bà còn muốn

một thứ nữ thanh danh hồng rồi, mặc bà đấn đo tính toán, ai ngờ đến huynh đệ của nàng lợi hại như vậy. Một lần bị các quý phủ cười cho, cười bà không đàn áp được tiểu thiếp, cười bà bị nhà mẹ đẻ nàng dâu con vợ lẽ đánh đến tận cửa, cười nhà các bà không quy củ. Làm cha thích lắc lư sau mông tiểu lão bà, làm con trai thì càng gia tăng, nhà mẹ đẻ nàng dâu này lợi hại đã thôi, tiểu lão bà sinh sản người trộn lẫn vào làm gì? Thật là bức bối thêm. Ngược lại thật sự là, không biết còn tưởng rằng con dâu hai đứa nó sinh sản đấy, chẳng khác nào ruồi bọ không đầu, Tiêu gia này gia giáo quá tốt hay là gia giáo rất không tốt đây!

Thái phu nhân thấy Dung Nghi mất mặt quá lớn, dưới cơn giận dữ sai An Dương hầu người làm cha này xách đi qua khiển trách một hồi. Đại nãi nãi cũng giả vờ giả vịt chạy đến Thanh Quỳ Viện thay La Y nói hồi ủy khuất. Hai người lại ngồi một chỗ chờ nói chuyện đủ loại..., chờ..., chờ đến tối không có tin tức, lại mơ hồ ngủ một mạch tới sáng, vẫn không có tin tức.

Đến buổi chiều, cuối cùng cũng có tin tức. Cũng rất máu chó: “Bảo vệ người lớn hay là bảo vệ đứa nhỏ.” Đây là bà đỡ vụng trộm nói với La Y, bà do La Y mời tới, lại là người từng lăn lộn lâu trong đó, bởi vậy lúc này mới hỏi La Y người mời này. Bình thường chủ mẫu đều bảo vệ người lớn, người tiểu thiếp này giày vò như vậy không chết cũng thành tật, lại khả năng mang thai hạ xuống thấp nhất, còn phải thể hiện nhân từ. Bảo vệ đứa bé à, nhiều con vợ lẽ chia gia sản, người cho là chuyện đùa à? La Y trợn mắt há hốc mồm, nàng có biết đâu, cũng không muốn làm chủ việc này. Không nghĩ thấy chết không cứu và chúa tể tánh mạng con người là cùng một cái khái niệm, nàng dứt khoát đá bóng cao su cho Dung Nghi.

Trong đầu Dung Nghi một nửa là nước, một nửa là bột mì. Bình thường không động không sao, vừa chuyển động là một đồng bột nhão. Bà đỡ càng thúc giục, hấn càng xoắn xuýt, hấn nhát gan! Nếu hấn gan lớn có thể để cho La Y một cô gái yếu ớt tóm được sao? Để hấn quyết định tuyệt đối là mù quáng.

Bà đỡ không vội, dù sao cũng không phải trách nhiệm của bà ta. Mang đi một thi hai mệnh, ở bên trong nhà giàu không hiếm thấy, bà thấy nhiều rồi. Loại chủ mẫu trẻ tuổi thực sự sốt ruột như La Y này đúng là hiếm thấy, có lẽ sợ gánh trách nhiệm trước mặt mẹ chồng. Thời gian từng phút từng giây trôi qua, bà không hề thúc giục.

Không ngờ giờ phút này Thái phu nhân phái người đến, gọi bà đỡ lại, lạnh nhạt nói: “Nếu phải chọn lựa, là một nha đầu...”

Bà đỡ nháy mắt hiểu, La Y cảm thấy hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, không cần nàng quyết định là tốt rồi. Nàng có thể làm chính là tận khả năng yêu cầu cứu cả hai, dù sao không phải là thánh mẫu. Tôn trọng và đồng tình sinh mạng là một chuyện, vì loại chuyện này hạ quyết tâm gánh trách nhiệm gặp oán trách là một chuyện khác. Giờ này khắc này, nàng chỉ có thể vẫn cương điều như cũ, tận sức cứu cả hai. Dung Nghi trong mắt mang theo cảm kích, lại giống đành chịu vậy.

Cuối giờ Thân, một bé gái khóc nỉ non ra đời, mà mẹ đẻ bé gái thì nhắm mắt lại vĩnh viễn. Dung Nghi nhất thời kích động vọt vào, tận mắt thấy cái gì gọi là tàn khốc, cái gì gọi là bỏ người lớn bảo vệ đứa nhỏ. Thi thể máu chảy đầm đìa trên làn da trắng xanh, khó nói lên lời ghê tởm và khủng bố. Dung Nghi sợ run lẩy bẩy, một lúc lâu sau mới kêu thảm chạy ra ngoài.

La Y thấy thế không dám bước vào phòng sinh, chỉ gọi nhũ mẫu đang đợi lệnh mang bé gái đi. Cẩn thận từng bước đi về phòng mình. Nàng sợ không kém Dung Nghi, Dung Nghi hoảng hốt là nhìn thấy tận mắt, mà La Y là tâm lý.

Dung Nghi là củi mục không thể nghi ngờ, nhưng chung quy là đại nam nhân, Hầu phủ thân thích quá nhiều, hấn không đến mức chưa thấy người chết. Hét thảm bỏ chạy như vậy chỉ có thể thuyết minh thi thể rất khủng bố. Huống chi nhũ mẫu Dương ma ma của nàng sớm ngăn ở cửa phòng sinh, rất sợ nàng đi vào. Dương ma ma không nói lời nào nhưng rất đau lòng cho nàng. Nhìn thấy tình hình đó, Hải Đường chết rất thảm.

Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là hiện tại mới nghĩ tới sứ giả Thái phu nhân nói nhẹ bồng một câu: “Nếu chỉ là nha đầu...”. Nếu quả thực có một ngày, đứng ở Quý Môn quan chính là nàng, có phải cũng có một câu như vậy hay không: “Chỉ là một nàng dâu con vợ lẽ?” Dung Nghi và nàng không có tình cảm, giữa bọn họ, còn không bằng Hải Đường hầu hạ từ nhỏ. Đến khi đó, có phải Dung Nghi cũng như thế này không, ngay cả một câu nói tranh thủ cũng không có?

Mạng người như rơm rác! Đây là La Y lần đầu tiên nhận thức sâu sắc như thế. Đánh phát ra ngoài cũng tốt, bán đi cũng tốt, cho dù là đánh người cũng tốt, có thể lừa gạt mình, bọn họ đi ra ngoài có lẽ có cuộc sống tốt hơn, dù sao thì cũng không biết, dù sao thì cũng không nhìn thấy. Chỉ có lúc này đây, trơ mắt nhìn một sinh mệnh tươi sống mất đi thế này, lần đầu tiên không trốn trên giường chỉ yên lặng khóc: “Mẹ ơi, con muốn về nhà...”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 47: Gây Chuyện

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Dung Nghi đi ra ngoài tìm đám hồ bằng cầu hữu cùng là con vợ lẽ uống say mềm. Hồ bằng cầu hữu không thể hiểu nổi, chỉ là chết một nha đầu thôi, có cần phải khổ sở như vậy sao? Nhưng cũng có thể hiểu, cơ thiếp quan trọng, đương nhiên là khổ sở hơn vợ cả chết, trong nhà không cho khóc đành phải ra bên ngoài mượn rượu tiêu sầu. Say liên tục ba bốn ngày, ngay cả tắm ba ngày nữ nhi cũng bỏ lỡ.

La Y tức nổ gan, cứ như người muốn chết ấy, người biết chuyện một chút không được à, mấy ngày không về nhà, đây là chuyện gì? Nữ nhi sinh khó vốn nhỏ yếu, sinh ra mặt còn tím ngắt, không biết về sau đầu óc có bị thiếu năng hay không đây! Toàn bộ ném cho nàng là sao? Thái phu nhân biết là một khuê nữ liền cảm thấy không vui. Lúc đó người chú ý dòng chính, còn chú ý trưởng. Hầu phủ đời thứ tư chỉ có một nam đình trưởng tôn, vẫn chưa có nữ nhi xuất thế. Bây giờ Hải Đường sinh nữ nhi, cũng làm cho thứ nữ con vợ lẽ này chiếm danh phận trưởng tôn nữ Hầu phủ, càng khiến bà ta không thích. Tào phu nhân lại càng không thích, không phải cháu gái ruột, chiếm vị trí tốt đương nhiên là khó chịu. Kém nhất cũng phải là bỏ ra từ bụng thông phòng trưởng tử của bà mới tốt được. Hai đại thần không muốn gặp, La Y không kinh nghiệm không địa vị, lẽ tất ba ngày quả thực là có thể lấy thể lượng để hình dung.

Tiêu gia chắc chắn sẽ không dám mình chạy tới ăn mừng, Vu thị sai người tặng một bộ vòng cổ xem như giành vinh quang cho cô nương nhà mình. Thái phu nhân và Tào phu nhân phân biệt chỉ phái bà tử đến, đại nãi nãi không tránh khỏi thì đến đây một lần. Hàn huyền cùng La Y vài câu, làm qua loa là xong.

La Y chống cánh tay nhìn bé gái trên giường, bỗng nhiên sinh một loại cảm thán, người rất không biết đầu thai! Nhưng nếu mà sự tình đã đến mức này, nàng có thể làm chỉ là không ngược đãi, nên có không hà khắc. Chuyện này có nên học tập giống Hoàng thị không nhỉ? Liệu tính cách có giống Hải Đường không? Còn có, đứa bé này đặt tên là gì nhỉ, đồng lúa có chữ Túc, nữ hài tử không dễ đặt tên chút nào. Nhưng không thể đặt quá xấu, trưởng nữ à, cơ bản sau này mới nói được. Nhìn tiểu oa nhi ngủ say, nhớ tới mẹ ruột nàng, hận không thể mắc ói gọi “Quỳnh Dao”.

Dung Nghi đi ra ngoài đã năm ngày, quỷ ảnh không thấy đâu. Không biết có phải chết ở bên ngoài rồi không! Tào phu nhân mẹ cả này thật đúng là buông tay mặc kệ, không có lệ một chút nào. Tiết di nương rốt cục được tung ra ngoài, nhưng bị thu thập một phen đàn hoàng không ít. Sang nhìn nhìn “Cháu gái”, chạy tới chỗ Hầu gia cầu đặt tên. Hầu gia vốn chính là kẻ không học vấn không nghề nghiệp, có thể nhận được hết toàn bộ Tam Tự kinh đã không tệ rồi, đá bóng cao su cho Dung Nghi không biết lâu lỏng phương nào. Đưa mắt nhìn toàn bộ phủ, sợ rằng học vấn cao nhất chính là La Y, tiếp theo là Vinh Trăn, sau đó, sau đó hết rồi! Đều là ngôi cương vị thoát nạn mù chữ! Sinh ra áo cơm không phải lo, nắm cái tâm kia làm cái gì. Bóng cao su đương nhiên lại lăn tới chân La Y, La Y không có biện pháp, rút bản 《 Kinh Thi 》 ra lật. Kỳ thực việc này không vội, đứa trẻ bú sữa không có tên là bình thường, hạ nhân sớm tự động gọi là “Đại tỷ nhi”, chỉ có điều La Y lúc này không muốn làm cái gì cả.

Lại nói tới Dung Nghi, phúc lợi lớn nhất sau khi kết hôn chính là tiền tiêu vật hàng tháng được tăng. Trước kia là hai lượng bạc, bây giờ hai vợ chồng cộng lại là hai mươi lượng. La Y không lúc nào kiểm soát tiền của hắn, trong khoảng thời gian này cũng tích lũy được một tí vốn riêng. Cùng hồ bằng cầu hữu lậu lỏng mấy ngày, đánh bạc **, khoái hoạt giống như thần tiên, không được mấy ngày mấy chục lượng bạc lại hết sạch sẽ. Đây đều là vòng luẩn quẩn của con vợ lẽ, tiền tiêu vật có hạn, bởi vậy tiêu xài phá sản tương đối thấp, nếu không mấy chục lượng chưa đủ tiêu một ngày đã hết.

Chạng vạng ngày hôm đó, mắt thấy đã tới giờ cấm đi lại ban đêm. Vài người người giúp đỡ ta ta giúp đỡ người, lung la lung lay đi động hát ca khúc gì đó đồng loạt về nhà. Huân quý đều ở tập trung nên cũng tiện đường.

”Nghi ca sáng khoái!” Quần áo lụa là Nhất nức rượu nói: “Đã nhiều ngày ca thật thoải mái, lần tới ta chi bạc mời mọi người một trận.”

”Được thôi!” Dung Nghi lão đảo: “Chúng ta có vui vẻ một ngày là một ngày, còn hơn ở nhà với Mẫu Dạ Xoa kia.”

”Người làm sao, nức“. Quần áo lụa là Nhị nói tiếp: “Từ đâu ra, nức, nhiều Mẫu Dạ Xoa như vậy, a nức, nhà ta có một, nhà người cũng có một? Nức, cái kia nhà ta cha là tướng sĩ biên quan, của người là gì? Thái thường tự khanh gia, mắng chửi người người nghe không hiểu gì hết.”

”Nức, ta cũng không hiểu.” Dung Nghi nói: “Mỗi ngày khoe chữ, bắt người đọc sách, phiền chết! Người, người không biết, nàng đánh người đau lắm, nức, không biết có phải đầu thai sai không, nên ở nông trang làm nông phụ mới đúng.”

Quần áo lụa là Tam cười nói: “Chuyện này có gì đâu? Người bây giờ đi về đánh nàng một trận là xong thôi, nắc, nữ nhân ấy à, ba ngày không đánh sẽ leo tường dỡ ngói. Chao ôi! Phía trước có một mỹ nhân kìa!”

Chúng quần áo lụa là nghe thế cùng nhau quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một đứa bé nam thanh tú, đi không nhanh không chậm trên đường.

Quần áo lụa là Nhất bước lão đảo mấy trước tới trước mặt người ta, cầm cây quạt chỏ cầm người ta, mấy người nâng đỡ nhau đi tới, Dung Nghi thiếu chút bị té: “Tiểu quan nhà nào thế này, sao chưa thấy bao giờ nhỉ.”

Người nọ nhú mày lui từng bước muốn đi đường vòng. Không ngờ mấy quần áo lụa là còn lại xông tới vây quanh đùa giỡn một trận, thiếu chút nữa đã muốn đẩy ngã ở trên đường cái làm chuyện đó. Vị công tử kia tức giận tay chân đấm đá, nhưng đâu phải là đối thủ của mấy hán tử say rượu?

Không tới một lúc đã bị mấy người bóc gần sạch quần áo, vị công tử kia xấu hổ và giận dữ muốn chết, ngại nổi hàng năm đọc sách, tay trói gà không chặt. Nghĩ rằng bị nhục nhã như thế chi bằng chết đi. Vì vậy nện luôn đầu vào nền đá xanh dưới đất, nhưng lại nện không chết, chỉ có đầu choáng mắt hoa, tay chân càng thêm vô lực. Đã thế bên cạnh còn một đám gã sai vặt nhàn rỗi ồn ào, kích thích một đám hán tử say càng thêm dửng dưng. Thuần thực kéo quần áo công tử đã thành một đống. Thiếu chút nữa làm cho người ta cắn lưỡi tự sát.

Nhưng tại lúc này, Dư chỉ huy binh mã năm thành đang tuần thành, ánh mắt đảo qua, vừa xem hiểu ngay. Tất cả đều là con vợ lẽ

gia đình huân quý ồn ào nháo sự, bắt lại đánh một trận coi như xong. Sai thủ hạ bắt nhanh và gọn, nghĩ tới một đám bị đánh cho đỡ người lại nhân tiện nâng ném về cửa cho xong. Không ngờ khi kéo ra thấy một người bị lột sạch là con trai út của Chiêm sự phủ. Nhất thời sợ tè ra quần, thật ra hấn cùng cấp với cha người này, nhưng Chiêm sự phủ đó là thân tín thái tử, dưới quản trị của hấn lại để xảy ra việc này, thái tử có thể lột da sống hấn! Nhất thời thở không ra hơi, sai người nâng tiểu công tử kia lên, cởi áo choàng bao lấy mới gầm lên một tiếng: “Tổng giam hết toàn bộ đám không có mắt này! Lôi đi!”

Lại nhẹ lời nói với tiểu công tử: “Tần công tử, là hạ quan thất trách, hổ thẹn hổ thẹn. Đưa ngài về phủ ngay đây.”

Tần công tử bị chinh thất điên bát đảo, cả người u u mê mê, chỉ khóc nước mắt giàn giụa. Dư chỉ huy buồn bực, cái thằng này ra ngoài đi dạo phố sao không mang theo người nào! Tốt xấu cũng là công tử nhà quan mà.

Đang nghĩ như thế, xa xa truyền tới tiếng bước chân và hô lên: “Ngũ Gia, Ngũ Gia, ngài làm sao thế? Sát ngàn đao nào đánh Ngũ Gia nhà chúng ta thế này!”

Dư chỉ huy không nói gì: “Người là gã sai vặt của Tần công tử hả? Ta đưa các người về nhà, dẫn đường đi.”

Gã sai vặt cũng giống như chủ nhân của hấn, một phen nước mũi một đồng lệ trở về nhà. Một đêm này Tần công tử tìm cái chết, Tần phu nhân tức giận đánh gã sai vặt, Tần đại nhân suốt đêm đến nhà cậu thái tử khóc kể, Tần lão phu nhân khóc tê tâm liệt phế, vừa mời đại phu, vừa gọi người đánh chết lũ lưu manh nào bắt nạt cháu trai của bà. Ép buộc Tần gia gà bay chó sủa đến bình minh.

Người quan tâm tới đám quần áo lụa này không có nhiều lắm, trắng đêm không về là chuyện bình thường thôi. Huống chi căn bản là nhân sĩ đã kết hôn, tộc trưởng càng không quan tâm. Mặc dù có mấy nhà lo lắng, cũng chỉ phái người tới cửa nhìn xem có về không thôi - - ai biết bọn họ lủi trong góc nào? Không ngờ rằng ông cha chúng vừa lên triều, bị Ngự Sử buộc tội nước bọt như bông tuyết bay múa đầy trời. Đương nhiên khó mà nói là trước mặt mọi người cường dân, chỉ dám nói trước mặt mọi người ấu đả con mệnh quan triều đình, xem kỹ luật như không, trước mặt dân chúng có khác gì Diêm vương đâu? Toàn bộ quan văn xúm lại trách móc huân quý mặt như tro đất. Cũng may còn có đồng chí khác nhớ được Dung Nghi là anh em đồng hao của Phạm Thế Tuấn, không điểm danh hấn ra trách móc, chỉ nói chung với một đám quần áo lụa là, đương nhiên hấn vốn không cần phải ồn ào động thủ, Dung Nghi đồng học của chúng ta có hứng thú với những nữ hồ ly tinh, chứ không có hứng thú với nam. Đáng tiếc các vị Công Hầu Bá bị quan viên trách móc chỉ ước gì đánh một phát cho chết, trong đó bao gồm cha Dung Nghi.

Một đám quần áo lụa mơ mơ màng màng bị quăng vào nhà tù, lúc trước ngục tốt còn lo lắng đấy là công tử huân quý, thoáng khách khí một chút, chắc mấy ngày sau cha huynh bọn họ đón về thì không dám đánh chỉ nhắc nhở, không dám thu bạc. Không ngờ ngày hôm sau quốc cứu gia sai người tới nói phải thu thập thật mạnh - - Tàn gia và quốc cứu gia là quan hệ thông gia. Ngục tốt vốn không sợ huân quý không có thực quyền này, huống chi nghe nói còn là một đám nha đầu nuôi dưỡng, càng không cần lo lắng. Một đám bị xách lên, rút roi da tróc thịt bong gào khóc thảm thiết. Mà phụ huynh bọn họ đang ở trên triều đình bị người ta tổ chức thành đoàn thể chải quét, cho dù có ưa thích thì cũng không quan tâm được rồi.

Khi La Y nhận được tin tức là lúc đang trò chuyện phiếm với Thái phu nhân. Chuyện đã ồn ào tới trước mặt Hoàng đế, ai còn dám giấu giếm Thái phu nhân? Một phòng nữ nhân từ trên xuống dưới đều sửng sốt. An Dương Hầu sáng nay bị chửi cầu huyết lâm đầu, về nhà phát giận lớn, quát mắng không cho ai đi thăm, bị đánh chết ở trong tù cho rồi. Tiết di nương hoảng sợ đến cầu xin trước mặt Thái phu nhân, Thái phu nhân đương nhiên cũng đau lòng tôn tử, bà là mẹ không thể không quan tâm tới mạng con trai mình, phái người đi xem. Kết quả chỉ được thăm không được chuộc, một đám bị đánh máu thịt lẫn lộn, khóc sắp tắt thở. Lại cuống quýt trở về báo cho Thái phu nhân biết. Tiết di nương nghe vậy liền gào khóc lên.

Thái phu nhân cũng khóc hô: “Gọi Hầu gia các người đến đây, nào có làm cha tức giận không quan tâm tới con hả, còn không nhờ người chuộc con ra. Muốn bao nhiêu bạc nơi này của ta có!”

Tào phu nhân đành phải chạy đi truyền lời, đại nãi nãi và Vinh Trăn vây quanh an ủi Thái phu nhân, Nhị thái thái ôm La Y nhẹ giọng an ủi. Đến khi hai vị cô nãi nãi xuất giá trở về, khi tin tức các nơi tụ tập lại một chỗ thì La Y đã tức tê cứng. Cố Dung Nghi người chết ở trong tù đi! Đừng để ta nhìn ghê tởm! Người là tên súc sinh! Còn tưởng rằng người chứng kiến sinh tử sẽ biết chuyện một ít, không ngờ vẫn là bộ dạng này. Nếu đã hết thuốc chữa, đừng ở thế giới này lãng phí lương thực nữa! Liên lụy Tiêu gia cũng mất mặt theo, đi chết đi! Đi chết đi!

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 48: Chuyện Được Ôn Định

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Nhân viên của hồi môn của La Y sắp điên rồi, tình huống quá mức nghiêm trọng nhất định sẽ gạt không báo. La Y nghe được ở trước mặt Thái phu nhân chỉ là bản cát bót, mà bọn họ đã biết tình huống chân thực trước mắt của Dung Nghi. Nói không tức đó là chuyện không thể nào. La Y còn chưa sinh con, ngay cả hi vọng cũng không có. Ngày đó Hải Đường sinh chỉ là con gái, nếu là con trai mà mẹ đẻ chết rồi, không phải là không dạy dỗ được. Vậy phải làm sao bây giờ!

Bên này đang loạn, Định Tây Bá phu nhân mang theo Uyên Văn tới nhà. Thì ra trong đám bị bỏ ngục kia có một người là con vợ lẽ Định Tây Bá, đệ đệ chồng Uyên Văn. Mẹ chồng nàng dâu muốn sang hội họp với Thái phu nhân nghĩ cách, người mấy nhà cùng nhau tiến cung xin ân huệ. Người bị giam là nhỏ, thể diện là lớn. Uyên văn bây giờ hoi hận xanh ruột, nhà mẹ đẻ muối muối thật sự là bị lừa thảm. Lúc trước nàng thật sự làm câu truyền lời buồn cười nhất trên đời, làm sao lại nghĩ được sẽ giả lại đây? Nhìn La Y đã tức muốn khóc mà không khóc được thì càng khó chịu. Không khỏi âm thầm trách móc Tiêu thị máu chó xối đầu! Rõ ràng không phải là ý của nàng, lúc này lại thành như nàng đẩy đường muối thân ái vào hố lửa ấy, trong ngoài không được lòng người, học máu!

Bị quan văn đập một đầu, toàn bộ huân quý trong lòng đau nhói. Nhớ năm đó nhóm ông nội cụ kị ta hơn người thế nào, đám trướng mềm kia không xứng xách giày cho họ. Bây giờ đắc tội một đứa con của quan lục phẩm nho nhỏ, thế nhưng một đám người bị tổng giam, mặt bị người ta vạch tới sát đất rồi.

Không bao lâu sau lại có phu nhân mấy nhà huân quý chạy đến. Vốn mấy chỗ chạm trán, lúc này đều tập trung ở An Dương Hầu phủ. Bảy miệng tám lời thảo luận thế nào đi chuyển bài tử gặp Thái hậu và Hoàng hậu.

Một phòng phu nhân ríu ra ríu rít bàn bạc kế hoạch, La Y nghe nhao nhao mà đau đầu. Cáo tội Thái phu nhân một tiếng rồi đi ra ngoài, Uyên Văn cũng lặng lẽ nói với mẹ chồng một tiếng rồi đi theo ra.

"Tam muội muội." Uyên Văn gọi La Y lại: "Muội có ổn không?"

La Y phúc thân: "Đại tỷ tỷ an."

"Tần công tử chỉ bị thương nhỏ thôi, muội phu chịu thiệt một chút sẽ được thả về, Tam muội muội đừng quá lo lắng." Uyên Văn khuyên nhủ.

La Y lắc đầu: "Triều đình đều có pháp luật."

"Sắc mặt muội không tốt, ta đưa muội về nghỉ đi."

La Y vô lực gạt đầu, dẫn Uyên Văn về Thanh Quỳ Viện.

Hai người vốn không thân thiết, lúc này nhìn nhau chẳng nói gì. Uyên Văn quan sát phòng ở, trang sức rất thông thường, không có mấy thứ đáng giá, chắc là sống không tốt lắm. Đối mặt một trượng

phu quần áo lụa là sẽ là cuộc sống như thế nào, không ai hiểu hơn nàng cả. Nhưng nàng còn có vinh hoa phú quý, mà La Y không có gì cả. Mệnh khổ chính là thế này đây.

Uyên Văn thở dài: “Chỉ hi vọng muội phu từ nay về sau cải tà quy chính.”

La Y đờ đờ nói: “Vào đại lao là có án để lại, đường khoa cử coi như tuyệt rồi. Quyên quan cũng sẽ không dùng tới phạm nhân. Đã như thế còn không bằng chết đi. Tránh cho ảnh hưởng tới tiền đồ con cháu.”

Uyên Văn dừng lại: “Chưa hẳn đến nông nỗi này.”

”Muội chẳng trông cậy được gì khác.” Nàng thực sự không có hứng thú sống chung với phạm nhân tội cưỡng dâm.

”Là ta sai rồi.” Uyên Văn áy náy nói, đúng là nàng cũng đọc thuộc lòng Tứ Thư Ngũ Kinh lớn lên, quần áo lụa là đủ loại, thực chất trong lòng không chấp nhận được.

La Y lắc đầu: “Oan có đầu nợ có chủ, dù thế nào cũng không thể oán lên đầu tỷ được. Lại xem đi, dù sao muội cũng không có ý định sống cùng hắn. Khi hắn trở về đừng tiến vào phòng của muội. Đừng làm muội ghê tởm.”

Uyên Văn biết rõ giờ phút này La Y đang nổi nóng, không thể khuyên được. Nói gì cũng phải chờ Dung Nghi trở lại mới nói được. Vì thế cúi đầu trầm mặc không nói. La Y càng không có cảm xúc, không khí liền lạnh xuống.

Bên kia một đám Phu nhân, Thái phu nhân thương lượng viết sổ con như thế nào, cầu xin như thế nào, từng người đi về chuẩn bị.

Uyên Văn cũng hầu hạ mẹ chồng đi về. La Y lẳng lặng ngồi một mình một lúc lâu cũng không nghĩ ra đầu mối gì.

Trước mắt Tiêu gia vẫn chưa có người nào có tư cách vào triều, tin tức sẽ trễ nửa ngày. Chờ nghe đầy đủ hết bát quái, Vu thị như lửa đốt xông tới, trời tối rồi cũng bất chấp không hỏi Thái phu nhân, chỉ bảo nhũ mẫu đi báo lỗi, dẫn người đến thẳng Thanh Quỳ Viện.

La Y không cho người đốt đèn, chỉ một mình dựa vào đệm ngăn người. Vu thị vừa vào nhà nhìn thấy cái dạng này, nước mắt chảy xuống. Chị dâu em chồng hai người nhìn nhau rơi lệ.

Dữu Tử thấy La Y khóc lên mới yên lòng. Nhìn thấy Vu thị lại giống như có tâm phúc, vừa buông lỏng chân liền nhũn ra ngã trên mặt đất. Cũng khóc lên.

Vu thị lau nước mắt nói: “Ca ca muội còn chưa có công danh, việc này cũng không có cách nào. Đại bá và Tam thúc đã đồng ý đi biện hộ cho rồi, chỉ là phải đợi..., chúng ta không thể loạn như ông võ tổ. Muội an tâm đi.”

La Y ghé vào trong lòng Vu thị: “Tẩu tử, chờ hấn trở lại, bất luận chết sống, các người nhận muội về nhà đi. Muội không muốn sống với một súc sinh như thế. Còn chưa đủ mất mặt đâu! Còn cùng hấn sinh con, về sau làm sao muội dám nói cha nó là người như vậy.”

“Người trẻ tuổi ai mà không từng phạm lỗi chứ?” Vu thị vỗ phía sau lưng La Y nói: “Huân quý có chỗ tốt của huân quý, bọn họ có nhiều đường hơn người khác, đến lúc đó sửa lại là được.”

“Tẩu tử,” La Y rưng rưng nói: “Tẩu không biết rồi, hấn vẫn không được, võ không phải còn chưa tính, muội cũng không phải người

luôn tâm niệm trông cậy vào mũ phượng khăn quàng kia. Nhưng hấn phá sản, không thành tính, bạo ngược gia đình. Hải Đường khó sinh nhưng hấn lại không nói được một câu nào. Thái phu nhân nói bảo vệ đứa nhỏ, hấn nay cả một câu cũng không cầu. Từ nhỏ hầu hạ đến lớn như vậy nói một câu thôi có khó nhọc gì? Hấn là phu chủ muốn bảo vệ người lớn, có người dám không nghe hấn sao? Mất thấy Hải Đường chết rồi, muội nghĩ hấn bị kích thích như vậy, dù sao vẫn cần biết chuyện một ít. Không ngờ được nữ nhân sinh con cho hấn mà chết, hấn lại đi ra ngoài ăn chơi đàng điếm đùa giỡn đại gia công tử, ngay cả đứa nhỏ tắm ba ngày cũng không về nhà. Lạnh bạc đến tận đây, muội sống cùng hấn làm gì? Đợi đến khi không có cơm ăn, có phải hấn còn muốn bán muội đi không? Bán hết nữ nhân để hấn tiêu xài? Còn không bằng vào từ đường làm ni cô. Từ khi muội gả lại đây cho tới hôm nay, nhấn nhin từng bước tới mức này rồi, bây giờ muội không thể nhin được nữa. Hu hu... Tẩu tử, tẩu dẫn muội trở về đi.”

”Được, được“. Vu thị gật đầu: “Đợi hấn trở về, ta gọi ca ca muội tới đón muội về nhà ở mấy ngày lại nói.”

La Y thế này mới phun một tiếng khóc lớn lên.

Vu thị không có cách nào, đành phải ở cùng La Y một đêm. Ngày thứ hai mới cáo từ.

Sự tình la hét ầm ĩ mấy ngày, tập đoàn quan văn nghiêm túc không muốn chèn huân quý nữa. Con nhà người ta nào là bị đánh, nào là bị nhốt. Tiểu tử Tần gia lại không có gì đáng ngại, nếu tiếp tục truy cứu thành ra họ là người không tốt, Hoàng Thượng nhìn cũng không hay. Dù sao mấy đời thường xuyên có đám hỏi với Hoàng thất, không tiện làm tiếp. Hoàng đế hạ chỉ khiển trách một phen,

Hoàng hậu cho gọi một đám phu nhân tiến cung dạy một lần, rồi cho thả người.

Dung Nghi chân trước bị nâng vào nhà, thái y xác nhận tạm thời không chết được. Sau lưng Tiêu gia liền sai người đón La Y về nhà mẹ đẻ. Tuy rằng trên triều đình chưa nói chân tướng, nhưng người nào không biết? Thái phu nhân trầm xuống, chán ghét hành vi của La Y. Nhưng chung quy là gia giáo nhà mình không tốt, trong lúc mấu chốt này không muốn gây chuyện nữa, đành mở một con mắt nhắm một con mắt cho đi, chỉ là cảm thấy rốt cuộc không thoải mái. Thói đời này không có mẹ chồng nào thích con dâu có chuyện lại chạy về nhà mẹ đẻ, huống chi cháu trai ruột còn đang bị thương nằm trên giường cần người chăm sóc, tức giận cũng không thể mặc kệ như thế. Một bà ngày thường còn chiếu cố nhà nó, quả thực là đồ vô ơn!

La Y đi theo Đại thái thái tự mình đi Tàn gia bồi tội trước, ít nhất đừng làm cho Tàn gia giận chó đánh mèo Tiêu gia, đây cũng cần phải tỏ thái độ. Lão thái thái Tàn gia cực kì hiền lành, nhìn La Y còn sưng mắt, kéo đến bên cạnh ngồi xuống: “Đáng thương, nữ nhân lập gia đình như đầu thai, các người làm sao lại để cho người ta lừa gạt thế này.”

La Y xấu hổ muốn chết, vị lão thái thái này, ngài nói quá trực tiếp rồi? Nhưng mà có thể hiểu, nếu đổi lại thành con mình bị giày vò như thế, phỏng chừng càng không nể mặt đối phương đâu.

Đại thái thái cũng gạt lệ: “Thực sự không biết lại là người như vậy, nhưng chung quy là con rể nhà chúng ta chọn, chẳng oán được ai. Chỉ có thể mặt dày thỉnh tội với ngài thôi.”

Tần lão thái thái vẫy vẫy tay: “Lão đại nhà các người cùng năm với lão Nhị nhà ta đây. Trước kia đã từng tới chỗ ta đây, ta tin gia giáo nhà các người. Chính chủ không tới, người cuống làm gì chứ? Cho dù là con rể nhà các người, nhưng ồn ào là người kia! Không hiểu chuyện cũng có, nhưng không hư hỏng quá mức.” Đây là chỗ tốt của gia phong tốt đấy, đã xảy ra chuyện nhưng người ta vẫn nguyên ý tin tưởng người là người không tới mức hư hỏng. Bởi vậy nhân phẩm phải dựa vào tích lũy, không phải vạn bất đắc dĩ không thể liều lĩnh, cùng tính chất với công quỹ ở nhà.

”Cung nhân ngài nói như thế, làm chúng ta xấu hổ vô cùng rồi.” Đại thái thái cảm giác sâu sắc mặt mặt, nhưng không đến mức trốn tránh, vậy càng làm cho người ta coi thường. Tốt xấu đem nhà mình hái xuất ra.

”Mà thôi bỏ đi, bỏ đi, đừng lèo bèo nữa.” Tần lão thái thái nói: “Đừng làm ủy khuất đứa nhỏ. Đây là Tam cô nương nhà các người à?”

”Thỉnh cung nhân an. Cung nhân vạn phúc.” La Y đứng dậy hành lễ.

Tần lão thái thái cười nói: “Đừng khách khí, bộ dáng khá lắm. Đại Lang lục phòng Phạm gia là tỷ phu người?”

La Y trả lời: “Vâng, bây giờ ở Vân Nam làm thông phán.”

”Con dâu út nhà ta cũng là nữ nhi Phạm gia, cũng coi như quan hệ thông gia, ngày sau thân cận nhiều mới tốt.”

La Y gật đầu, thầm nghĩ Phạm gia lợi hại vậy sao? Sao nhiều người thích nhắc tới Phạm gia thế? Máy người nói phiếm mấy câu

rồi cáo từ. La Y không nhin được hỏi đại thái thái: “Phạm gia thật sự rất lợi hại sao?”

”Bản thân Phạm gia không phải là quan lớn gì. Nhưng mấy đời đều có chút học chính, lại có Phạm thị thư viện, học trò ở khắp thiên hạ, bởi vậy người ta phải nhường nhin ba phần. Tỷ phu người là bång chi thôi còn là Thám hoa lang. Có thể thấy được gia đình đó có tiếng là học giỏi sâu xa.”

La Y mỉm cười, thật tốt, ít nhất tỷ tỷ gả tới nơi tốt, về sau trốn chạy có thêm chỗ để đi.

Dung Nghi lần này ném mùi đau khổ lớn, cha hấn không tiện đánh thêm nữa. Thái phu nhân ngại Tiết di nương nháo đặng, trực tiếp ném vào viện nhốt lại. Vinh Trần chỉ dám khóc sau lưng, Tào phu nhân quyết định nhốt cái tai họa này ba năm rồi mới nói, miễn cho đi ra ngoài mất mặt xấu hổ. Thái phu nhân còn nhớ rõ một ngày sai người sang đây xem một lần. La Y mang hết của hồi môn của mình về, trong phòng trống rỗng, thời tiết vừa nóng, lại không được bày chậu nước đá, đại tỷ nhi lại thỉnh thoảng khóc vài tiếng, như vậy Dung Nghi phiền chán không chịu nổi. Nằm ở trên giường thống mạ: “Còn tưởng rằng nàng coi như có chút lương tâm! Không ngờ vừa xảy ra chuyện bỏ một mình ta ở lại chạy về nhà mẹ đẻ! Đây coi là cái gì? Các người không có ai tốt hết!”

”Chỉ là đụng vào đầu một ít, có cần phải để người đánh roi như vậy sao?”

”Ai u này, đau chết gia.”

”Đồ nữ nhân lòng dạ rắn rết, bỏ trượng phu mà đi! Xem ta ngày sau thu thập người thế nào.”

Đúng lúc Vinh Trăn rảnh rỗi đến thăm, nghe được Dung Nghi vẫn không biết hồi cải, cũng giận dễ sợ, vào cửa liền mắng: “Huynh tìm đường chết đi! Lão Thất nhà Thọ Ninh Công nghe nói hôm nay không còn thở rồi, nghe nói Lão Cửu cũng sắp không qua, huynh muốn gọi lão gia tới cho huynh đi làm bạn với bọn họ à!”

Dung Nghi giật nảy mình: “Sao lại như vậy? Khi trở về không phải rất tốt sao? Thọ Ninh công có quyền thế, tên hỗn kia bị đánh nhẹ nhất! Chỉ bọn ta bị đánh nặng.”

Vinh Trăn oán hận nắm cánh tay Dung Nghi, thấp giọng nói: “Huynh! Huynh! Phải như thế nào huynh mới hiểu được đây! Chúng ta chỉ là nha đầu nuôi thôi, huynh cho rằng huynh là thứ quý giá à!”

Dung Nghi nghe xong sợ run nửa ngày: “Lão thái thái nhà bọn họ không quan tâm sao?”

Vinh Trăn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Thọ Ninh Công gia có mười mấy người con vợ lẽ, chết mấy cái thì mấy cái! Sao huynh lại không hiểu vậy!” Huynh cho rằng người có thể là người ngốc à? Vì sao người ta còn có thể hơn nhà chúng ta? Vinh Trăn khóc không ra nước mắt, ca ca của nàng là thật ngốc!

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 49: Trở Về

Edit: Hắc Phượng Hoàng

”Nhưng mà...”

Vinh Trăn đánh gãy lời hấn: “Nhưng mà cái gì? Từ nay về sau huynh sửa lại đi, an phận mà sống với tẩu tử. Muội là cô nương, có thể làm cái gì? Di nương càng là... nửa nô tài! Ngày sau huynh còn phải dựa vào tẩu tử mà sống.”

”Nàng chạy rồi, sống cái rắm ấy!” Dung Nghi nhắc tới đây sẽ tức giận.

Vinh Trăn trầm nghĩ, việc huynh làm mà đúng à? Chỉ là muội muội khó mà nói những lời này, đành vội la lên: “Vợ chồng nào mà không cãi nhau? Nàng dâu cãi nhau về nhà mẹ đẻ là thường thôi, huynh đi đón về là được rồi”

”Được rồi được rồi được rồi, rốt cuộc là nam nhân lớn hay là nữ nhân lớn hả? Mặc các ngươi. Ta mới không đi đón, các ngươi đừng đến làm phiền ta.”

Vinh Trăn tức cái ngã ngựa, nàng vốn không có nhiều thời gian, chỉ có thể nói vài lời quan trọng. Không ngờ bào huynh lại không ổn tới mức này, nghĩ về sau di nương còn phải dựa vào hấn dưỡng lão, đã cảm thấy tiền đồ xa vời. Nàng xem như nhìn thấu, ngày sau nhất định không thể gả loại hỗn đản này! Nhưng rốt cuộc trước mắt này

là ca ca của mình, không khỏi lại nhin tức khuyển vài câu. Dung Nghi nếu nghe khuyển sẽ không phải bộ dáng này, nói mấy câu làm Vinh Trần tức khóc bỏ đi. Người bên cạnh Dung Nghi đã thay đổi hết từ lâu, Hải Đường chết rồi, nhũ mẫu đã sớm về hưu, một người quen cũng không còn, càng không có người tới khuyên nữa. Chỉ bằng Dung Nghi tiếp tục hùng hùng hổ hổ, còn truyền chuyện phiếm đầy phủ. Mọi người càng khinh thường vị “Tứ Gia” này.

Thương tổn gân cốt động một trăm ngày, Dung Nghi bị ăn đau nằm hơn nửa tháng mới xuống giường được. Xuống giường mới phát hiện mình bị giam lỏng ở trong sân không được ra ngoài, ngay cả hoa viên cũng không cho đi. An Dương Hầu vì chuyện này giận chó đánh mèo sang Tiết di nương, đóng Tiết di nương cấm đoán. Trừ gả đi ra ngoài Dung Phúc, Tiết di nương, cũng chỉ có Vinh Trần ngẫu nhiên mang một ít đồ đến thăm Dung Nghi.

Dung Nghi bị giam mốc meo, ngay cả sách giải trí cũng không có mà xem. Nội thư phòng bị La Y chiếm lấy, duy nhất xem biết chỉ có 《 tam nói nhị chụp 》 đã từng xem qua. Những cái 《 Mộng Khê bút đàm 》 đúng là chút thể văn ngôn, nhìn không phải tiêu khiển mà là hao tổn tinh thần. Đành phải suốt ngày ngẩn người với mấy gốc cây cỏ hậu viện. Thỉnh thoảng bị nữ nhi khóc rống ầm ĩ vài câu.

Thỉnh thoảng đi xem nữ nhi, cũng có cảm giác đau đớn. Những nữ nhân của hần, trừ La Y còn sống, không có ai yên lành cả. Nghĩ tới Vinh Trần nói không khỏi trong lòng phần uất, đều chung một cha, dựa vào cái gì thứ xuất lại kém nhiều như thế? Trên sách còn nói nữ tử phải hiền lương không đồ kị mà, quả nhiên những gì trên sách đều là thói hoắc. Mẹ cả hiền lương sẽ nhốt hần ở trong này sao? Cứ như là Đại ca không làm ra chuyện trêu chọc như hần không bằng ấy, năm đó đánh nhau với Tam tiểu tử Nhạc Xương phò

mã gia, có bị xước da một chút, khóc con như chết cha chết mẹ. Lão gia chỉ giả vờ giả vệt muốn đánh, đã lấy cái chết ra ngăn. Lão gia đánh hấn chỉ kém không ở bên cạnh trợ uy. Hừ, đúng là nữ nhân mặt Bò Tát lòng dạ rắn rết!

La Y ở nhà mẹ đẻ hơn một tháng, mặc dù biết cứ như vậy không phải là biện pháp. Trưởng bối nhà bọn họ không có khả năng cho nàng ở nhà mẹ đẻ cả đời, nhưng được chảnh hay chớ. Có ăn thì ăn, có ngủ thì ngủ. Một tháng đã mập được lên một chút. Đến tháng tám, Thái phu nhân đại thọ bảy mươi, còn không quay về thì không được. Đoàn phải đi ba bước dừng một bước lên xe trở về Hầu phủ.

Thái phu nhân đang xem thọ lễ, tâm tình tốt lắm. Nhưng khi nhìn thấy La Y, mặt liền trầm xuống. Nhàn nhật nói: “Người đi về trước đi.”

La Y hành lễ lui xuống. Loại thời điểm này về nhà mẹ đẻ, tất nhiên là bị trách móc rồi. Nếu nàng đã chọn về một tháng sống vui vẻ, cũng đừng oán giận người ta không cho nàng sắc mặt tốt.

Trở lại Thanh Quỳ Viện, Dung Nghi đang nhàm chán xoay vòng vòng. Nhìn thấy La Y, cũng đồng dạng không nề mặt hừ một tiếng, dỗi vào nhà, đóng cửa ngăn La Y ở ngoài.

La Y gọi Hường ma ma đá cửa phòng một cái, không nhìn Dung Nghi đại ra, đi làm việc của mình. Quần áo cho vào trong ngăn tủ, lấy ra từng sợi châm tuyến, thọ lễ Thái phu nhân là phải đưa, ít nhất trên mặt mũi phải qua. Dung Nghi thấy La Y sắc mặt đen sì, thức thời không dám trêu chọc. Hấn hiện tại bị giam cầm ở bên trong, bị đánh cũng không có chỗ cáo trạng. Có thể thấy được người chính là như vậy, ban đầu chiếm thượng phong, cơ bản một đời đều có thể

chiếm thượng phong. Bởi vậy mới luôn có người thích loại chuyện ra oai phủ đầu, bởi vì hữu dụng mới kinh điển thôi.

Sinh nhật Thái phu nhân là mừng sáu tháng tám, hôm nay mới là mừng một, mặc dù là thỉnh năm ngày cũng chưa tới ngày. Lệ thường mời từ đầu tháng tới mừng tám. Dung Nghi vốn là người rảnh rỗi, mọi người đều biết bọn họ một đám bị đánh, bởi vậy bị giam lại cũng không ai hoài nghi, càng không ai hỏi lên. La Y càng không phải là quản sự, nhiều nhất ngày mở tiệc chiêu đãi bạn rạn ra ngoài đón khách một chút mà thôi. Trước mắt Thái phu nhân miễn nàng thỉnh an, mặc dù không phải cùng đãi ngộ với Dung Nghi, nhưng cũng tương đương. Nàng tạm thời không đi đằng trước ganh tỵ, đành phải vuốt thuận gia vụ trước.

Quần áo Đại tỷ nhi thiếu nghiêm trọng, tuy rằng đủ mặc nhưng lại cách tiêu chuẩn thiên kim Hầu phủ thiếu rất nhiều. Chăn mềm lộn xộn, tháng tám đã là Trung thu rồi, vẫn dùng mấy cái chăn mùa hè chồng lên nhau. May mắn có nhũ mẫu, nếu không không biết bị đối bụng khôn nữa. Mở vải tã bọc ra thấy mông nhỏ tím đỏ rồi. Nàng chưa từng nuôi trẻ nhỏ, nhưng không phải trên tivi mỗi ngày đều nói mặc tã giấy XX mông sẽ không bị đỏ sao? Cũng biết mông đỏ khẳng định không phải là chuyện tốt. Bèn sai người đẩy nhanh tốc độ đi lĩnh chăn, đi làm quần áo. Mông đỏ làm thế nào? Tóm người bà tử tới hỏi, lại sai người đi phòng bếp xin dầu chè. Còn có, những chỗ lốm đốm chấm đỏ này hình như là bị rôm? Ồi trời ạ, ở tháng tám mọc rôm sảy, các người có thể tưởng tượng được không? Ở đây không có phấn rôm nhưng thật ra có thuốc. Vấn đề là hiện tại ai thêm nghĩa nàng chứ? Cũng may là nhiều người biết, lại khiến người đi phòng bếp lấy bột ngô, nháo nhào đi làm, hai ngày kế tiếp đúng là khỏi. Cũng may rôm không nhiều lắm, nếu không nàng không biết phải làm sao.

Giày vò với nhỏ xong lại phải chuẩn bị cho già. Thọ lễ Thái phu nhân, phòng bọn họ không có thứ gì đáng giá, chỉ có thể làm thêu thùa. Dương ma ma làm cho vài đôi dép lê các màu, xem như khéo léo. Lại có bản kinh Phật kia là nàng tự tay thêu, chữ của nàng vốn tinh tế, đầu bút lông không đề cập cái gì nữa, nhưng cơ bản phù hợp thẩm mỹ, chỉ đừng so với Tú tài là được. Thêm vài thứ thêu thùa nữa ứng phó cho qua.

Thái phu nhân thu được thọ lễ của La Y, dép lê lại khiến bà mắt sáng lên một cái. Người già thường giống như đứa trẻ, những thứ mới lạ đều thích. Nhìn lại kinh Phật, thở dài một hơi. Mặc dù vẫn có chút ý kiến với La Y, nhưng tâm tình vẫn tốt lên một chút.

Đại thọ bảy mươi đi qua ngay sau đó là tiết Trung thu. Hầu phủ còn nhớ tiết Trung thu tiến cống lễ vật, đèn lồng kiêu dáng lồng con cua kia, chế từ vàng khảm nạm đá quý, xanh vàng rực rỡ. Nghe nói Thái hậu mừng rỡ, tặng lại một đôi đèn lồng ngà voi chạm trổ. Làm cho Hầu phủ dâng lên. Tuy rằng không đáng giá tiền nhưng được thể diện. Thái phu nhân không phải là người thích gây khó xử người mình, tức giận với người chỉ tổ mệt mình, cũng lười tức giận với La Y. Chỉ là không thích bằng trước kia nữa. La Y trước đó nỗ lực giờ thành số 0, lại phải làm lại từ đầu.

Mặc dù là bận rộn thọ yến và Trung thu, cảm giác chủ mẫu trở về chính là không giống với. Ít nhất đại tỷ nhi là thật sự mập ra một vòng - - trước kia hạ nhân thật sự rất lăn lộn. Đứa nhỏ luôn không thoải mái, đương nhiên gầy. Huống chi bởi vì không thoải mái còn khóc nhiều, khóc nhiều thì không khỏe, tiêu hóa không tốt còn trào sữa. Người lớn còn không chịu được hành hạ như thế, huống chi là trẻ con chưa đủ trăm ngày.

Dung Nghi rãnh rồi phát điên, tiến lại gần lấy lòng nói: “Quả nhiên vẫn là nãi nãi, vừa về nhà Đại tỷ nhi không khóc rống nữa.”

La Y liếc mắt nhìn hắn: “Thế hóa ra người ở nhà là người chết hả? Nghe nói khuê nữ người tiệc đầy tháng cũng không làm, người không biết kêu một tiếng?”

Dung Nghi xấu hổ cười cười: “Đây không phải là lão gia đang nổi nóng à.” Nói đến đây lại rất tức giận: “Phu nhân cũng không đề cập tới, tám phần là cố ý đấy!”

”Người đây là hận cực lớn?”

”Không được à? Bà ta quá thiên vị! 《 Nữ Giới 》 đều đọc vào... trong bụng rồi!” Dung Nghi tức giận bất bình nói: “Bà ta lại đưa di nương đến từ đường rồi!”

”Nhất phẩm, tứ trư cáo mệnh.”

”Hửm?”

La Y tiếp tục nói: “Nhị phẩm, tam trư cáo mệnh. Tam phẩm tứ phẩm nhị trư cáo mệnh...”

”Đây là cái gì?”

La Y nhíu mày: “Người quan cư nhị phẩm, là có thể thay di nương người tránh cáo mệnh tranh giành khẩu khí, người có thể sao?”

Dung Nghi thông minh không tranh luận vấn đề này nữa, chỉ có thể nói lảng ra chuyện khác: “Người đối xử rất tốt với Đại tỷ nhi đấy thôi, xem đi, rất cẩn thận. Đại tỷ nhi thích người đấy.”

La Y trực tiếp chuyển đề tài: “Đã nghĩ ra tên cho con gái người chưa? Theo quy củ là cha đặt.”

”Nữ hài tử nên đặt tên là gì, đơn giản là Hoa nhi, Đoá Nhi, Xảo nhi Thúy nhi.”

La Y trợn trắng: “Người coi đây là tam đẳng nha đầu trong phòng à, phu nhân không đập chết người! Không biết mất mặt.”

”Người giỏi, người đặt đi? Không phải người đọc rất nhiều sách sao?”

”Phi, mắc mớ gì tới ta, không phải ta sinh.” La Y mới không ôm lấy việc này đâu.

”Phi, tên của người không phải phu nhân nhà người đặt à?”

”Tổ phụ đặt, không bằng người đi tìm lão gia đặt một cái?”

Dung Nghi rút rút khóe miệng, tên của mấy người bọn hắn là ông nội tộc nhân đặt cho đấy, hắn đi tìm cha hắn, thuần túy chính là tìm đánh.

La Y nâng trán: “Thôi, để ta đặt vậy. Gọi 'Lục Trúc' được không?”

”Lục Trúc? Sao giống tên của nha đầu thế?”

La Y chịu rồi: “Đó là hình dung quân tử đấy!”

”Mà ta nghe thành tên nha đầu đấy, cái gì Hồng Ngọc Lục Châu kia, toàn là tên của nha đầu.” Hơn nữa còn là thuộc về tiểu lão bà.

La Y giận dữ: “Vậy thì gọi Quỳnh Dao tốt lắm!”

”Ừ, ừ, tên này hay! Nghe rất có văn hóa.”

La Y ngã xuống đất... Không được, quyết không thể gọi tên này, nàng rất chán ghét. Còn nuôi tình yêu làm tín ngưỡng, lấy tiểu tam cho nữ nhi theo đuổi, mặc dù không phải nàng sinh cũng đủ khiến nàng học máu. Đành phải đứng lên yếu ớt nói: “Vẫn nên gọi Quỳnh Anh thôi.”

”Cũng được, dù sao cũng hay hơn Lục Châu kia.”

”Ta đây đi báo cho Lão thái thái và phu nhân biết nhé?”

”Đi đi.”

”Nói người đặt à?”

”Ai, người thật thương ta.” Dung Nghi rất vui vẻ: “Nhưng bọn họ không tin đâu, nói thẳng là người đặt đi. Làm mẹ đặt tên cho nữ nhi cũng bình thường thôi mà. Chờ người sinh con ta lại nghĩ.”

La Y bấu môi, nghĩ hay nhỉ, ta mới không đồng ý sinh con cho người đâu.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 50: Ô Long

Edit: Hắc Phượng Hoàng

-----***-----

*ô long: chuyện gây xấu hổ, dở khóc dở cười.

Trước và sau Trung thu là khoảng thời gian thư thái nhất. La Y đun ấm trà, đặt ở bếp lò nhỏ đun, bên cạnh là mấy đĩa điểm tâm. Còn học đòi văn vẻ cho một lò hương, đương nhiên nàng là người phàm tục chỉ đốt vỏ cam thôi. Cầm xem bản 《Thủy Kinh Chú》, bên cạnh không quên đặt một quyển từ vựng, rất nhàn nhã thoải mái.

Dung Nghi không xem nổi những sách này: “Người tìm một vài quyển sách giải trí đi, ta nhàm chán muốn chết rồi.”

La Y buông sách, bắt đắc dĩ nói: “Ta xem toàn là sách giải trí mà. Chẳng có liên quan nào tới sách thi cử cả.”

”Nhưng người không biết là xem một sao?”

La Y thở dài: “Một chứ, đây không phải là do nhàm chán sao?”

Dung Nghi ghen lời: “Có một loại gọi là thoải bản* đấy!”

*thoải bản: Lối viết văn học cho người học ít xem để hiểu, như những câu chuyện thường ngày....

”Ta đã nói rồi, khó xem. Tình tiết nhảm muốn chết, lại không phù hợp lẽ thường. Đặc biệt là tài tử giai nhân gì đó càng kỳ quái hơn.” La Y nói liền bi phẫn, tìm sách là một việc rất thống khổ. Lúc trước Tứ đại trang văn học mạng, quét tới đảo đi cũng chẳng có mấy cuốn hay mà đọc. Huống chi hiện tại.

Nói tới đây, Dung Nghi liền oán niệm: “Phi, lẽ thường là cái gì? Trên sách còn nói phụ tử tử hiếu đấng, không phải bất hiếu ngay một đồng đấng thôi.”

”A, Tứ Gia ngài cũng biết ngài bất hiếu à?”

”Người một ngày không xỏ xiên ta vài câu sẽ chết à?”

”Sẽ không, chỉ không thoải mái thôi.”

”Có thể thấy được trên sách đều là nói dối, cả đám tam tông tứ đức đều chỉ treo trên bờ môi thôi.”

La Y nghe thế quăng luôn sách trên bàn: “Để ta nói cho người cái gì là 《 Nữ Giới 》 nhé?”

”Không phải là tam tông tứ đức sao?”

”Điều kiện tiên quyết của tam tông tứ đức là cái gì?”

”Hửm?”

La Y dậm ngực Dung Nghi từng phát từng phát: “Vâng! Phu! Hiền! Là! Phu! Có thể! Chịu!”

Sau đó trợn trắng: “Tam Tục kinh còn nói, con bất hiếu là tội của cha. Người làm cha đã không ra gì, trách con không hiếu thuận người hả? Vợ chồng cũng giống vậy, quân thần nghĩa, vợ chồng

thuận. Không phải nói thê tử một mặt thuận theo, nếu trượng phu không hề làm đúng, không đáng lấy khuyên can, đồng dạng thuộc về phạm trù không hiền lành. Tỷ như vợ Nhạc Dương tử, chính là câu chuyện chồng trên đường bỏ học về nhà, chặt đứt vài vóc giáo dục vị hôn phu trở về học đường công thành danh toại. Thê tử như vậy được tất cả mọi người tán dương.”

”Còn có, Trưởng tôn hoàng hậu kính cần châu vua Đường Thái Tông được Ngụy Chính, Mã hoàng hậu khuyên can Minh Thái Tổ. Người nào mà không được sử sách khen ngợi? Mộc Lan còn tòng quân thay cha đấy, lại càng không nhả nhận thù mị đâu.”

”Hi, vậy theo cách nói của người, trượng phu không tốt, không cần phải thuận theo?”

”Không phải cách nói của ta, là đạo đức thế gian.” La Y lắc đầu: “Người giống như một đứa bé, cái gì cũng không hiểu, làm cho người ta kính trọng người chẳng phải là làm khó người khác à?”

”Ta không hiểu cái gì? Không hiểu thi thư thì không đúng tý nào hay sao?” Dung Nghi biện giải.

”Người có ích lợi gì?” La Y hỏi lại.

”Ngày sau quyền quan, đương nhiên có cáo mệnh cho người.”

”Dưới lục phẩm không có cáo mệnh...”

”Tóm lại đến lúc đó là được rồi. Nếu ta là phu nhân nuôi, còn có thể được tứ phẩm ngũ phẩm đấy.”

”Đó nói nhảm mà thôi...” La Y thở dài: “Người có vẻ oán niệm rất lớn với phu nhân?”

Dung Nghi nhíu mày: “Không thể ư?”

”Là không thể.”

”Không ngờ như thế người không thấy uất ức à?” Dung Nghi nói: “Trong viện của chúng ta cái gì cũng kém nhất, dựa vào cái gì hả?”

La Y nghiêm mặt nói: “Chỉ bằng người là nha đầu nuôi!”

”Người!”

”Ta cái gì ta? Thê giả đủ dã, lão gia phu nhân môn đăng hộ đối, mang theo tuyệt bút đồ cưới vô số nhân mạch tới đây, nuôi một đồng đũa nhỏ giống như nô tài, đến lượt ta ta cũng không cao hứng!” La Y cả giận nói: “Người thiếu oán giận này kia, đứng đắn đọc thêm vài cuốn sách, có gan người dựa vào chính mình tạo đường công danh! Dựa vào trong nhà, dựa vào trong nhà có ích lợi gì? Mẫu thân ta tính tốt đấy? Tính người tốt đấy? Đã chết mới ba năm, ta đã bị người ta bán tới nhà người rồi! Nếu ta là nam nhân, có thể đi ra ngoài buôn bán cũng được, thi công danh cũng tốt, có phải đến nông nổi này sao?”

”Trên sách kia không phải nói 'Coi như mình sinh' * sao.” Dung Nghi miễn cưỡng nói.

”Sách thôi hoắc mà người cũng nghe! Coi như mình sinh, thế nào là coi như mình sinh ra? Không phải trong bụng ta bò ra vì sao phải đối xử bình đẳng? Huynh đệ ruột dòng chính, cha mẹ còn thiên vị đấy. Người đừng chĩa vào ta có thể đến mức đó. Nếu ta có đứa con vợ lẽ như người, sớm bóp chết rồi, miễn cho lãng phí lương thực.” La Y nói: “Nhà các người là thượng bất chính hạ tắc loạn!”

”Chỉ người cao quý! Nhà các người mới giả bộ thanh cao đấy!”

”Coi như bỏ đi.” La Y vẫy tay: “Nói với người vừa nói đã tức, chỉ tổ bực mình. Ta thực sự hết hi vọng với phế vật người rồi. Trong lao lắc lư một vòng, còn trông cậy người thi công danh á? Đi chỗ khác mát mẻ đi, đừng quấy rầy ta xem sách.”

Dung Nghi đẩy lư hương rút trên đất: “Người đừng quá đáng!”

La Y cười lạnh: “Quá đáng thì thế nào, không quá đáng thì thế nào? Người có thể làm gì được ta hả? Có gan người nói hưu thê đi? Có gan người tạo một phen sự nghiệp đi, đến lúc đó ta dập đầu, bưng nước rửa chân cho người được không? Không được thì lượn đi cho nước nó trong.”

”Một ngày nào đó ta sẽ khiến người dập đầu nhận sai!” Dung Nghi giận điên lên.

La Y không thèm nâng mắt: “Ta chờ.”

Dung Nghi đẩy sập cửa đi ra cửa viện, ra đó bị chặn lại trở về. Đành phải ở trong sân ném cây phát tiết. La Y cũng rất tức giận, mỗi lần đụng tới Dung Nghi liền tức giận, sách tối nghĩa khó hiểu càng không nhìn được. Đành coi mảnh sọc trước mắt là Dung Nghi, cầm kéo ra cắt! Cắt! Cắt chết người đồ bệnh thần kinh!!!

Hai người trải qua một trận âm ỉ này, quan hệ lại về thời kì chiến tranh lạnh. La Y càng thêm vô lực, nàng cảm thấy giống như mọi chuyện đều không có ý nghĩa gì. Lần này có thể về nhà mẹ đẻ ở một tháng, nhà mẹ đẻ đã rộng lượng rồi. Ly hôn thì đừng có mà tưởng. Chết thì lại không dám, nếu xác định chết có thể trở về, đương nhiên không cần nói hai lời, nhưng ai biết sau khi chết sẽ ra sao? Đã xuyên việt rồi, ngay cả có ý kiến cũng không được nói. Haiz, thật sự là thể xác và tinh thần mệt mỏi.

Hiện tại nàng và Dung Nghi đều bị nhốt ở nhà, hai người cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy. Hai người lại đang giận rồi, cơ bản mỗi ngày đều cãi nhau. Hạ nhân trong viện cũng thông thường. Không phải Dung Nghi rảnh rồi làm phiền La Y, chính là La Y xem Dung Nghi không vừa mắt. Tóm lại các loại giày vò, đặc biệt Dung Nghi phát giận có thói quen quăng đồ đạc, còn gọi La Y sai Hướng ma ma rút hai bữa. Thật sự là phá sản!

La Y quả thực ngửa mặt lên trời thở dài, cuộc sống thế này sống thế nào đây a a a a.

Không được, phải nghĩ biện pháp! Tuyệt đối phải nghĩ biện pháp!

Lấy giấy bút, trước viết ra tật xấu của Dung Nghi.

Một: thất học. Hai: háo sắc. Ba: uống rượu. Bốn: vô năng. Năm: đầu óc tối dạ.

Điểm thứ nhất, điểm thứ tư, điểm thứ năm cơ hồ là trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào giải quyết nan đề thế kỷ này. Về phần háo sắc, gần đây điều kiện không cho phép hấn sắc, tình huống của hấn bây giờ không thể câu được nha đầu xinh đẹp gì. Về phần ngày sau ở riêng, nàng chính là lão đại, đến lúc đó lại nói. Trước hết bỏ tật uống rượu vậy.

Dung Nghi thuộc loại người phổ biến không có việc gì là uống rượu, uống xong lại say khướt. Đương nhiên bình thường hấn ở bên ngoài phát xong lại trở về. Không giống có vài người nôn mửa đầy nhà, liên lụy lão bà quét tước cả đêm, như vậy miễn cưỡng xem như cái ưu điểm. Đương nhiên có thể là sợ hãi nàng vung kim lên múa. Vốn La Y còn nghĩ, đây là cổ đại, nam nhân cần rượu như văn hóa, nếu không uống một chút rượu nào ra ngoài sẽ không dễ giao

tiếp. Nhưng bây giờ đã hiểu, tên vô lại này ngay từ đầu đã không có tiền đồ gì để nói, ngược lại dễ dàng gây chuyện, tử như lần trước ba ngày bị giam trong ngục chính là tại uống say. Nếu không có thể không phân biệt được tiểu quan và thiếu gia sao? Bởi vậy dứt khoát trực tiếp kiêng rượu thôi.

Phương pháp rất đơn giản, vật cực tất phản. Lần đầu tiên nàng vận dụng bạc vốn riêng vào người Dung Nghi, gọi người lạng lẽ mua vài vò rượu giấu đi. Dù sao cổ đại đều là rượu độ thấp, uống không đến nồng nổi dạ dày xuất huyết.

Đợi khi Dung Nghi không có chuyện gì gọi người lấy rượu ở phòng bếp uống, La Y lại lấy thêm ra nữa. Mới đầu Dung Nghi còn rất vui vẻ uống ời uống. Càng về sau càng không muốn muốn nữa, La Y gọi người đóng cửa viện lại chuốc hấn. Dung Nghi mới đầu chống lại, thân thể luôn luôn có chút bản năng tự bảo vệ mình. Nhưng La Y hàng năm làm giày và Hướng ma ma uy vũ, tỷ sức lực kia của Dung Nghi không thể so được. Hướng chi còn uống tới nồng nổi say như chết, lại bị rót vài ấm. La Y oán hận nghĩ: “Cho người uống đủ! Đảm bảo về sau người người thấy mùi rượu là phun!”

Lời nói chưa dứt, Dung Nghi thật sự ói ra. La Y giật nảy mình, tiện đà cảm nhận được trong dạ dày một trận quay cuồng. Thật là ác tâm!! Vội vàng hét lên gọi người. Loại chuyện thu dọn dơ bẩn này nên để cho nhân sĩ chuyên nghiệp thì tốt hơn.

Mấy người dùng hết khí lực mới thu thập sạch sẽ Dung Nghi đặt bên giường - - La Y chắc sẽ không cho tửu quỷ lên giường mình.

”Nãi nãi, Tứ Gia như vậy không sao chứ?” Dữu Tử lo lắng hỏi.

”Quan tâm hẩn làm khỉ gió gì, không đến mức ngày sau còn uống rượu gây chuyện. Giống như lần trước vậy, mấy cái mệnh cũng không đủ đền cho hẩn.” Trọng điểm là nàng đi theo mắt mặt, không trông cậy vào người thêm phần, cũng đừng trực tiếp kéo phần trung bình này xuống tới mười tám tầng địa ngục ấy.

”Nghe nói người uống rượu rất dễ bị cảm lạnh, nải nải dặn dò ai đi trông đêm đi. Để một mình hẩn bên ngoài không phải chuyện hay đây.” Dữu Tử bươi vẫn lo lắng.

La Y gật đầu, tùy tiện gọi tiểu nha đầu tiến vào, dặn dò vài câu liền đi ngủ.

Lúc rạng sáng, Dung Nghi đột nhiên ói lên ói xuống, hơn nữa oa oa kêu to bắt đầu nói mê sảng. Hơn nữa tiểu nha đầu thét chói tai, người trong viện bị đánh thức hết. La Y đi đến gian ngoài, nhìn Dung Nghi nôn mửa từng lần, phun đến mặt xanh mặt vàng, sắc mặt tím ngắt, mới phát giác ra chuyện không ổn rồi! Chẳng lẽ rượu độ thấp cũng gây ngộ độc? Thế này, thế này thì phải làm sao!

”Hương ma ma...” La Y hoảng loạn gọi.

Hương ma ma trầm ngâm nói: “Đi gõ cửa viện Đại nải nải thôi, nhờ người lấy chìa khóa mở cửa, phải mời đại phu mới được.” Lại trách cứ nhìn La Y: “Nải nải không nghe ta khuyên, uống rượu có thể chết người đấy.”

”Nhưng, nhưng mà, ta thấy người uống nhiều nhất chỉ nôn mửa thôi mà.” Không nghe thấy uống bia có thể chết người mà? Huống chi cổ đại uống rượu chết người, không phải đều là ngoài ý muốn sao? Tỷ như Lý Bạch uống say té sông chết đuối.

”Nãi nãi của ta, khi người sai người mua là loại rượu trái cây cho đàn bà chúng ta uống à. Không phải uống sẽ chết người à?” Hường ma ma nói: “Đừng nói những lời này nữa, mau cho người mời đại phu thôi. Có thuốc có thể giải rượu, nãi nãi đừng hoảng hốt.”

La Y mới gạt đầu, vội vàng phái hai đại a đầu Quất Tử, Dữu Tử đi ra ngoài.

Một trận gà bay chó sủa mới mời được đại phu tới, bắt mạch, kê đơn thuốc, làm cấp cứu. Cũng may Dung Nghi mạng lớn, La Y mua không phải rượu mạnh trên thị trường cung cấp cho thô hán uống. Tuy rằng độ cồn ghi tương đối cao, nhưng tương đối thuần hậu một chút, hiệu quả giải men cũng đỡ. Luôn nghe được đại phu không ngừng cam đoan Dung Nghi không chết được, La Y mới xụi lơ trên mặt đất.

Lúc này trời đã sáng hẳn, động tĩnh lớn như vậy, dĩ nhiên là kinh động các trưởng bối.

Thái phu nhân vội vàng chạy tới vừa thấy tình huống này thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, bắt mọi người tới trách móc một trận: “Các người đều là người chết hả, chủ tử uống tới như vậy, sao không khuyên bảo.”

Hường ma ma hung hăng giật tay La Y, La Y đau nước mắt rơi ra. Hường ma ma nhân cơ hội đó lặng lẽ nói với La Y: “Khóc! Giả bộ không biết gì hết!”

La Y mới phản ứng được, trách nhiệm này tuyệt đối không thể gánh! Gánh chịu liền xong đời! Còn liên lụy tới thanh danh nhà mẹ đẻ. Nhất định phải giả bộ vô tội, giả bộ vô tội... Nhưng thời gian khẩn

cấp, nàng đâu có đầu óc nào mau chóng nghĩ tấy oan, đành phải dùng sức khóc.

Thái phu nhân vừa thấy, cũng biết La Y xưa nay không phải người lanh lợi, tuổi lại nhỏ. Không được Dung Nghi sủng ái cũng không phải bí mật. Khuyên không được cũng là có. Liền bắt chấp mắng - - mắng cũng vô dụng. Lại ép hỏi đại phu. Đại phu mất nửa cái túi giấy, nói linh tinh những thứ như - - khuyên uống thuốc Đông y giải rượu, sau đó tỉnh dưỡng! Mạng nhỏ tạm thời không sao, nhưng tiếp tục uống như vậy, sớm muộn gì nhất định sẽ bị treo là không thể nghi ngờ. Còn có gần nhất không nên cùng phòng, bằng không con nôi dòng bất lợi.

Thái phu nhân sắc mặt mới giãn ra, quay đầu thấy La Y khóc tới nấc cục, ngược lại khó mà nói cái gì. Đành phải tập trung một phòng nha đầu v* già lại lại mắng một trận mới đi trở về.

Sau đó, La Y bị hai vị ma ma của hồi môn lãi nhải mặt không còn chút máu, mới biết được hiện tại đã có cát rượu, đương nhiên hai vị ma ma không biết cái gì là cát, nhưng các bà nói cho La Y loại phương pháp này làm được rượu độ cao. La Y nghe lệ rơi đầy mặt, mẹ kiếp đã có cát rượu, vậy một đám xuyên không trong tiểu thuyết làm thế nào làm đồ chơi này phát đại tài hả! Lừa bố mày, tiểu thuyết xuyên qua hại chết người a a a a a!!!

Cũng may Dung Nghi trước sau hồ đồ. Không biết về sau La Y rót hẩn uống. Còn tưởng rằng là bản thân mình không cần thận uống nhiều quá. Rõ là... Khó được... Hồ đồ....

Dung Nghi từ trong hôn mê tỉnh lại, thấy La Y đầu gật gù trông chừng một nồi cháo nhỏ ở bên. Đáy mắt nổi lên màu xanh, thần sắc tiều tụy rất nhiều. Không khỏi một trận cảm động, thầm nghĩ: cái

nhau thì cãi nhau, một khi gặp chuyện không may, nàng vẫn nghĩ tới ta. Không khỏi thốt ra: “Người khổ cực rồi.”

La Y thoáng chốc bừng tỉnh, dụi mắt: “A, người đã tỉnh? Còn có chỗ nào không thoải mái không? Có muốn ăn cái gì không?”

Dung Nghi càng cảm động: “Tốt hơn nhiều rồi, không ghê tởm như vậy nữa. Người nấu cái gì? Mang đến cho ta nếm thử đi.”

”Được, được.” La Y vui vẻ nói: “Muốn ăn là chuyện tốt, sẽ mau khỏe lại.” Nói xong rất vui vẻ chạy tới nồi cháo, lại cầm thìa nhỏ từng múng từng múng thổi nguội, đút vào miệng Dung Nghi.

Nhìn La Y thần sắc dịu dàng, Dung Nghi sượng hổng rồi, nữ nhân à, đều nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ nha

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 51: Độc Sách

Edit: Hắc Phượng Hoàng

La Y thiếu chút nữa gây tai nạn chết người, hơi có chút kinh hồn táng đảm cộng thêm áy náy bất an. Nàng ước gì Dung Nghi chết đi, nhưng không phải là tự mình ra tay, nhiều nhất khẩn cầu ông trời cho thiên lôi trực tiếp đánh chết hẳn thôi.

Xuất phát từ áy náy, hành động khó tránh khỏi mang theo một chút hương vị lầy lòng. Chỉ hy vọng Dung Nghi sớm khỏe, lập tức vui vẻ mới tốt. Đáng tiếc mấy ngày, Dung Nghi đều mệt mỏi, La Y càng sợ. Ngấm lại các vụ án uống rượu tử vong, tim nàng sắp từ trong cổ họng nhảy ra ngoài. Vì thế mỗi khi từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh - - ta thế nhưng thiếu chút nữa giết người! Loại cảm giác này thật sự quá tệ, nàng từ đời trước chính là lương dân, loại chuyện giết người này thật sự là còn chưa từng nghĩ tới. Vào lúc này không cần thận gây ra. Trong lúc nhất thời lại sinh ra hi vọng xa vời thời gian có thể trở lại. Haiz, quả nhiên không có tiềm chất làm người xấu...

Nhưng từ góc độ của Dung Nghi tới xem lại là một quang cảnh khác, hẳn thuở nhỏ thân thể coi như tốt. Trừ từng chịu vài lần đánh, ít khi có thời khắc chân tay vô lực nằm trên giường, bản thân mình cũng bị dọa sợ. Nhìn La Y rất bận rộn, nhìn chăm chăm ăn uống của hắn, còn dưỡng bệnh cùng hắn, làm quần áo cho hắn, các loại dịu dàng. La Y vốn xinh đẹp, hé miệng cười cười, làm người mềm tan.

Nam nhân sao, đều thích vẻ ngoài, nhìn mỹ nữ quan tâm mình, tâm tình đương nhiên tốt rồi! Cũng dần dần ngon ngọt bắt đầu dỗ La Y. Cho dù những lời kia La Y xem nhiều trong tiểu thuyết rồi, tương đối chết lặng, nhưng thời điểm này không dám kích thích đối phương. Âm kém dương sai, hai vợ chồng lại đạt tới trạng thái hài hòa chưa từng có.

Hai người tiếp tục bế quan, cả ngày mắt to trừng mắt nhỏ. Nếu là hai người yêu nhau, như vậy cả ngày bốn mắt nhìn nhau, có lẽ còn không biết là sống một ngày bằng một năm, đáng tiếc La Y không có tình yêu với Dung Nghi. Một người thua thừa may vá, Dung Nghi không khỏi nhàm chán, muốn cùng nàng nói này nói nọ. Nhưng hai người không có nhiều đề tài lắm, bát quái một chút chuyện nhà mà thôi. Chuyện nhà không phải ngày ngày có, bát quái cũng không phải người người đều thú vị. Hơn nữa La Y ngẫu nhiên bình một chút bản thành ngữ cơ sở, Dung Nghi còn chưa biết, không mấy ngày lại ghen.

Dung Nghi đành phải không có chuyện gì ngồi nói nhảm: “Đôi giày này mũi giày màu xanh mới đẹp.”

La Y: “Ừ, ta tìm sa tanh màu xanh.” Cúi đầu tiếp tục đóng ở bên trong đế giày, luyện tập khí lực che dấu chiêu thức, không thể bỏ.

”Hôm kia ta nhìn thấy mảnh lụa hương sắc mà, sao ngươi không lấy ra làm xiêm y?”

”Bây giờ còn có xiêm y mặc mà, sau này làm tiếp.”

Dung Nghi còn nói: “Ngày hôm trước ta nhìn thấy một hòm vải bông Tùng Giang đấy, ngươi lấy tới làm gì thế?”

La Y buông kim chỉ: “Người rất rảnh rồi?”

”Đúng vậy, mỗi ngày bị nhốt ở nhà, không biết khi nào lão gia thả ta đi ra ngoài.” Dung Nghi lại nói: “Vải bông kia cất lâu rồi, người lục ra làm gì? Ta không thích mặc.”

”Làm quần áo cho khuê nữ người, vải bông hút mồ hôi không lạnh như vải lụa. Sắp tới mùa đông rồi, bằng lụa phải ấm mới mặc được, nếu bà tử sơ sót dễ dàng bị lạnh.”

”Vất vả cho người rồi.” Dung Nghi cười nói: “Nhưng người đúng là phu nhân đích thực, ta ngày xưa không nhìn ra.”

“...”

”Tứ nãi nãi, người để ý ta một chút đi chứ.”

La Y im lặng hồi trời xanh, nàng đây là trêu ai ghẹo ai, bởi nói chuyện phiếm với một người chỉ quan tâm đầu bảng thanh lâu nào múa đẹp mắt. Nàng không kiêng kỵ đâu, nhưng vấn đề là nếu thảo luận loại vấn đề này bị người biết sẽ là nhược điểm của nàng.

”La Y...”

La Y đành phải cất kim chỉ, phân tâm quá mức dễ dàng sai, dứt khoát không làm.

”Cũng được, làm giày làm gì chứ, lại không phải không có người làm. Tội gì mệt mỏi.” Dung Nghi cười hết sức xán lạn: “Không bằng chúng ta chơi cờ đi.”

La Y cười nói: “Chơi liên vài ngày rồi, ta không phải cái sọt cờ, buồn chết rồi. Không bằng chúng ta cùng nhau đi học?”

"A?" Dung Nghi ngã xuống: "Ngàn vạn đừng, ta nhìn là đau đầu."

"Vì sao người không thích đọc sách hả?"

"Chi, hồ, giả, dã, nhìn liền hoa mắt."

"Hay là xem không hiểu?"

Dung Nghi mặt đỏ lên: "Là xem không hiểu."

"Phu tử không dạy?" La Y cười rộ lên: "Hay là khi đến trường không nghe?"

"Người bấm ngón tay tính ra à?"

"Không, ta trước kia cũng không nghe, bởi vậy xem cũng không hiểu." La Y trầm nghĩ: lão nương năm đó hận nhất thể văn ngôn!

Dung Nghi mặt không tin nhìn nàng.

"Lúc mẫu thân ta còn, ta không hiểu gì. Hay bị ca ca tử tử cười, đúng lúc giữ đạo hiếu vài năm, nhốt ở nhà không có việc gì làm mới học." La Y tận lực nói nhẹ nhàng băng quơ: "Kỳ thật cũng không khó, mỗi ngày đọc mấy thiên văn chương. Đọc xong suy nghĩ, dĩ nhiên là xem hiểu."

"Người đồ ta phải không." Dung Nghi vẫn chưa tin.

La Y lắc đầu cười nói: "Ta đồ người làm cái gì? Người không thấy ta đọc sách, hay đặt bản 《 từ vựng 》 ở bên à? Nếu xem không hiểu thì tra. Người cho là ta cái gì cũng biết à?"

Dung Nghi lại tiêu tan: "Ta nghĩ đến đám người nhà các người đầu toàn treo chữ đấy."

”Ta không phải là con trai, không cần thi công danh, nhận biết vài chữ, biết tính sổ, cộng thêm ngày sau có thể dạy đứa nhỏ đơn giản đọc viết là được.” La Y dở khóc dở cười: “Người sẽ không cho rằng ta rất lợi hại chứ?”

”Không nói cái khác, về văn hóa người chớ khiêm tốn. Đặt tên cho đại tử nhi cũng là Kinh Thi gì đó, quân tử đức gì đó.” Dung Nghi thở dài: “Ta không thích người đọc sách, rõ ràng biết thật nhiều, còn muốn giả bộ khiêm tốn, dẫn người phải khen nữa. Người cũng đừng học xấu.”

La Y quần chết: “Đây là nguyên nhân người không thích đọc sách ư? Người thật sự là...”

”Vốn đúng mà.”

La Y đá một cái: “Là vì đọc sách mới biết mình biết thiếu, nếu ta gặp phải tử phu ta, cũng không dám nói bản thân mình đọc bao nhiêu sách.”

”Rốt cuộc thì Thám hoa lợi hại thế nào? Nói cứ như là thần ấy.”

”Người cách ta bao nhiêu, ta cách hấn bấy nhiêu.” La Y ngấm lại người cổ đại đọc sách khùng bố liên rùng mình: “Ta ở trong mắt người đọc sách chỉ là một người mù văn thôi! Cứ nói như ta ca vậy, một tú tài, nếu người hỏi hấn một chữ, hấn có thể nói xuất xứ, giải thích ý từng chữ, ở nơi nào có trích dẫn nói hết ra.” Y quả thực là bách khoa! Người như thế lại còn thi không đậu cử nhân! Cuộc thi nhân viên công vụ ở hiện đại ngược lại thật sự là CASE quá nhỏ. Nhưng nghe nói cuộc thi nhân viên công vụ ở Nhật Bản phải thi 《Hoàng Đế Nội Kinh》, nàng tỏ vẻ cúng bái, bởi vì nếu nàng xuyên trở về, thi ngữ văn có thể xem thường quần hùng, nhưng 《Hoàng

Đế Nội Kinh 》 thì xem không hiểu. Tỷ như một ít dân thân nghĩa như “Kẻ ngu bội chi”, chữ “Bội”, nếu không nghe người ta bát quái nói qua, đánh chết nàng cũng không thể tưởng được “Bội” là lấy nội dung (Hoàng Đế Nội Kinh) làm đề tài câu chuyện nhưng mình cũng không tuân thủ hư vinh hành vi (bổn ý vì trở thành trang sức phẩm đeo ở trên người)... Không chơi bịp bợm như vậy!!!

”Người nghĩ gì thế?” Dung Nghi đánh gãy ý nghĩ La Y.

”Haiz, rảnh rồi không có việc làm.” La Y nói: “Không bằng chúng ta cùng nhau học đi, người không hiểu có thể hỏi ta. Ta cũng thuận đường 'Ôn cố nhi tri tân'.”

Dung Nghi nhú mào: “Người không chê cười ta?”

La Y trả lời: “Thánh nhân nói rằng: 'Ba người đi tất có người làm thầy ta'.”

Dung Nghi biết những lời này, nháy mắt tâm tình nâng lên đông nghịt. Bị kích động chạy đi rút ra bản 《đại học 》 thời gian trước đọc hơn một nửa, đắc ý nói: “Ta còn nhớ một ít đấy.”

”Rất tốt!” La Y vỗ tay cười nói: “Vậy thì cùng nhau đọc nhé?”

”Được!”

La Y xoay người xuống giường: “Dứt khoát lấy giấy và bút mực ra, chúng ta đọc xong cùng nhau tập viết theo mẫu chữ. Lại xem chúng ta ai mài mực mài tốt.”

”Không nói cái khác, chẳng lẽ mài mực ta còn không bằng người hay sao?”

”So thử mới biết!”

”Vậy phải có phần thưởng mới hay.” Dung Nghi vội vàng nói tiếp: “Nhưng đừng lấy cái dùi làm đế giày.”

La Y bật cười hì hì: “Nếu người hơn ta, ta làm bộ quần áo cho người.”

”Được, nếu người thắng thì sao?”

La Y sừng sốt, bỗng nhiên nghĩ đến cho dù không có văn hóa, cho hẳn biết thế nào tiết kiệm tiền cũng tốt, bèn nói: “Ta muốn một đôi vòng tay phỉ thúy, nhưng không được dùng hàng giả lừa gạt ta.”

Dung Nghi do dự một chút, lại nghĩ cùng lắm thì mất tiền tiêu vật mấy tháng này, dù sao thì cũng không thể ra ngoài, có tiền cũng không chỗ tiêu, vì vậy vui vẻ đáp ứng.

Vì thế hai người cùng nhau đi học, đọc xong còn trao đổi một chút tâm đắc. Đương nhiên lấy trình độ trước mắt của Dung Nghi, căn bản là hẳn phiên dịch loạn, La Y không chê cười hẳn, khách quan chỉ ra. Có đôi khi Dung Nghi hỏi ngược lại La Y, La Y sẵn khoái thừa nhận bản thân mình không biết, không có giả vờ biết. Thường xuyên cùng nhau tra thêm từ vựng, lục lại những lời giải thích của người khác. Hai người còn kết phờng dương đồng kích tây dẫn bà tử trông cửa rồi đi chạy đến đại thư phòng lấy một đồng sách về, về nhà đóng cửa lại cùng nhau cười ha ha. Làm một trận chuyện xấu quả nhiên có trợ giúp tăng lên hữu nghị.

Cầm sách lại cùng nhau lật xem. Cứ như vậy người lật chuyển một cái ta lật chuyển một cái, cũng rất thú vị. Dung Nghi thế mới biết La Y nói nàng không hiểu rất nhiều không phải nói khiêm tốn, là thật

sự không hiểu. La Y vốn tính toán đâu ra đấy học bốn năm quốc học mà thôi, thời kì còn kèm theo nữ công, thư pháp, hội họa và tính sổ quản gia cơ bản. Không có việc gì học một chút tạp học tỷ như cầm học được hai thủ khúc, còn có khắc dấu... Ách, là khắc bí đồ linh tinh. So với người cổ đại đọc sách chân chính, nàng thật sự là người nửa mù chữ.

Không có tâm lý chên lệch khổng lồ, Dung Nghi ở trong lòng kéo La Y từ tri thức điện thờ xuống. Cũng đã thấy không có cảm giác áp bách nữa - - vợ ta không mạnh hơn ta quá nhiều không phải sao? Hơn nữa La Y đời trước bị cổ văn lừa không ít, đời này ban đầu cũng buồn bực đủ loại. Bởi vậy cũng hiểu Dung Nghi thống khổ thế nào. Cũng không cười nói khinh miệt Dung Nghi, vài ngày đọc sách, Dung Nghi cũng chậm chậm buông lỏng thần kinh. Dù sao thì nhốt ở nhà vẫn cần có một số việc làm, đọc sách kỳ thực cũng coi như một sự kiện thú vị.

Về phần mài mực, đương nhiên là La Y thắng. Dung Nghi trước kia đọc sách đều có gã sai vặt hầu hạ, đâu cần tới hấn mài mực. Hấn vốn về mặt học tập là cà lơ phất phơ, mực mài tới khi nào mới là trạng thái tốt nhất từ đầu đã không biết. Theo sau rất nhiều lần mài mực đều phải La Y gia công lại. Nhưng bản thân La Y cũng cực kỳ cùi bắp, có đôi khi ký sổ dùng mực cũng sẽ xằng bậy. Dung Nghi thật sâu sinh ra một loại cảm giác - - vợ ta cũng là người thường, hai người ở chung càng hòa hợp.

La Y cũng phát hiện Dung Nghi người thường tuyệt đối khó có thể phát hiện được ưu điểm - - lúc hòa khí rất dễ chung đụng. Điều kiện tiên quyết là đừng xem thường trợn phư. Nhưng mà La Y kỳ vọng đã té ngã mười tám tầng địa ngục, đột nhiên phát hiện địa ngục kỳ thực chỉ có mười bảy tầng, tâm tình cũng tốt. Hai phe đều

phóng thích thiện ý, bỗng nhiên lại cảm thấy lấy dạng trước kia đối chọi gay gắt thật sự rất ngây thơ. Nhìn nhau cười, xem như đều bỏ qua chuyện quá khứ.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 52: Quản Lý Tài Sản!

Editor: Hắc Phượng Hoàng

La Y vẫn có tự do nhất định, nhưng hai tầng mẹ chồng đều không muốn gặp nàng, nàng sẽ không xuất hiện trước mắt người đang nổi nóng. { }! Ngoan ngoãn ở cùng Dung Nghi. Luôn ở cùng nhau tới mừng một tháng mười, đại tỷ nhi Quỳnh Anh đầy trăm ngày, Dung Nghi mới được thả ra. Dù sao từ Thái phu nhân tính, Quỳnh Anh cũng là trực hệ quan hệ huyết thống của bà, trắng tròn không làm, dù sao trăm ngày cũng phải ra vẻ một chút. Lại nói dầu gì cũng là trưởng tôn nữ Hầu phủ, không làm thì không hay ho lắm. Vì thế gọi Nhị phòng lên, lại mời vài người thân hữu bàn chi, xếp đặt năm ba bàn là xong. Các trưởng bối cho không ít lễ vật vòng bạc vòng vàng vân vân.

Dung Nghi bị nhốt ba tháng, xem như hết hạn tù phóng thích. Sau ngày ăn lễ trăm ngày của con gái, muốn chạy ra ngoài chơi. Nhưng sợ bị trưởng bối ngăn lại nên không nói cho ai biết, chỉ nói đi dạo ở vườn. La Y đang thu dọn lễ vật của Quỳnh Anh nên không đề phòng, để hấn chạy ra ngoài. Chờ La Y phát hiện ra đang định sai người đi tìm, Dung Nghi đã ử rữ trở lại - - đám người không phải anh cũng chẳng phải em của hấn kia không bị đánh nhưng vẫn bị cấm cửa. Tính ra Dung Nghi xem như được phóng thích sớm nhất. Huống chi mặc dù là về sau tất cả đều tự do, phỏng chừng người hầu hạ bên người cũng đổi hết thành người giám thị. Tăng cường phòng bị đám hàng nhái quần áo lụa là liên hệ với nhau. Con nhà

mình đều tốt, từng tộc trưởng đều âm thầm nghi ngờ là người khác làm hư con mình. Mặc dù mọi người đều là thân thích kiêm hàng xóm, lời này không tiện nói rõ, nhưng phòng bị làm được giọt nước không rỉ. Cần phải làm được mặc dù trộm chuồn đi một người, cũng không thể liên hệ với nhau được.

Dung Nghi phờ phạc ỉu xiu buồn bực tới buổi trưa, buổi tối sau khi ăn tối về bị Hầu gia xách đi khiển trách một hồi. Xem chừng là ở bên ngoài uống rượu bị người ta biết được. Cũng may tình thế không nghiêm trọng lắm, không bị đánh.

Ngày hôm sau, Dung Nghi thật sự không muốn ở nhà. Xin phép Thái phu nhân một tiếng, kéo La Y lên phố.

La Y tâm tình tốt lắm: “Hôm nay nghĩ gì mà lại gọi ta đi dạo thế?”

“Ta thấy người ở nhà buồn không vui vẻ.” Dung Nghi cười có chút chột dạ, không dám nói hẳn thật sự không tìm được người bồi.

“Vậy chúng ta đi dạo ở đâu?”

Dung Nghi trả lời: “Còn có thể dạo ở đâu? Đơn giản chính là tiệm tơ lụa, tiệm trang sức thôi. Nếu không nữa thì chính người đi mua kim chỉ, nhà chúng ta cũng không thiếu cái gì.”

“Liệu có trò gì hay mới không nhỉ? Tơ lụa trang sức đều thông thường, cho dù không đi ra dạo, trong phủ mỗi tháng cũng có quần gia nương tử dẫn nữ chưởng quầy đến cho chúng ta chọn.”

“Cũng đúng.” Nói xong lại ngượng ngùng cười: “Ba tháng này làm phiền hà người không được chọn.”

La Y gật đầu trùng trùng! Về sau được ở riêng, công trung có thể cho bao nhiêu bạc? Những thứ này đều là tiền riêng ngày sau! Chẳng qua nàng kéo dài lệ thường trước kia, ở phần của nàng, nàng tận sức chọn đồ vàng. Huống chi nàng vốn không có phần được chọn đá quý.

Dung Nghi lại nói: “Không bằng chúng ta đi xem trang sức trước, không phải nói muốn vòng tay phỉ thúy sao?”

La Y ngạc nhiên nói: “Người mới tồn được tiền tiêu vật được ba tháng, đủ để mua vòng tay phỉ thúy không?”

Dung Nghi cười cười: “Ta mang cả hạt vàng tiền mừng tuổi năm mới.”

La Y nhú mày: “Vẫn còn á?”

”Chỉ còn ba bốn thôi, mua vòng tay thì đủ.”

Không ngờ đi đến tiệm trang sức, hễ là vòng ngọc tốt đều phải hơn 150 lượng. Dung Nghi có tổng cộng ba mươi lượng bạc, lại thêm bốn quả vàng, cộng lại chỉ được bảy mươi lượng. Dựa theo đời sau tỷ lệ đổi trong truyền thuyết bạc ra nhân dân tệ, năm vạn sáu ngàn đồng. Vẫn chỉ có thể miễn cưỡng mua được vòng tay ánh mắt thiếu gia Hầu phủ giám định. Dung Nghi này khách quen thanh lâu không chuyên nghiệp, rõ ràng không biết cụ thể giá trang sức.

Nhưng mà hành vi góp tiền mua vòng tay là đáng giá cổ vũ!

Bởi vậy La Y cười nói: “Mua một cái trước đi, không ai quy định vòng ngọc tất yếu phải mua cả đôi.”

Tiểu nhị cũng coi như hoả nhãn kim tinh, bấy giờ dân chúng bình thường hay mặc vải thô hai màu xanh và xám là phổ biến. Màu hơi sáng một chút chính là nhà bậc trung, ít nhất cũng là tiểu địa chủ. Mặc vải lụa thì là nhà khó lường rồi. Nếu ra ngoài, không thể làm mất thanh danh Hầu phủ, nếu không ngộ nhờ người khác nhận ra, còn tưởng là Hầu phủ phá sản rồi. Tuy rằng nghe nói cách ngày đó không còn xa nữa. Bởi vậy hai vợ chồng La Y mặc quần áo coi như ngăn nắp, hơn nữa trên đầu nàng mang không ít trang sức. Tiểu nhị không nghĩ hai người này không mua nổi, chỉ nghĩ là họ ra ngoài không mang tiền thôi. Đây là chuyện bình thường, bạc không nhẹ, ai lại không có việc gì mang nhiều bạc đi dạo phố chứ? Bèn nịnh nọt cười nói: “Tuy nói như thế nhưng mang một đôi vẫn hay hơn ạ. Đại gia nãi nãi không ngại để lại địa chỉ, chúng ta giao hàng tận nơi rồi đưa tiền không muộn.”

Dung Nghi đang khó chịu, tức giận nói tiếp: “Người lại không biết chúng ta, không sợ chúng ta lấy của người đi mất hả?”

Tiểu nhị cười nói: “Ôi, đại gia trêu đùa chúng ta đấy à. Dưới chân Thiên tử, nào có người to gan như vậy chứ? Huống chi hai vị ung dung sang trọng, vừa nhìn đã biết là thiếu gia nãi nãi đại hộ nhân gia, ai còn để ý mấy đồng tiền này?”

La Y cũng đùa: “Không sợ chúng ta là kẻ lừa đảo giả bộ à?”

Tiểu nhị nịnh nọt nói: “Chúng tiểu nhân cũng coi như được chứng kiến nhiều, khí độ này của ngài không giống kẻ lừa đảo. Chúng tiểu nhân có mặc bộ quần áo như hai vị, bảo đảm vừa vào tiệm đã bị đánh ra đấy ạ.”

Cú chém gió này hay, La Y cũng vui vẻ. Nhưng bọn họ chỉ có vẻ bề ngoài thôi, đành phải nói: “Mua một cái đi, hôm khác lại đến

thăm.”

Hỏa kế kia còn đang không ngừng nói dóc.

La Y nhìn sắc mặt Dung Nghi không tốt, vội vàng kéo ra bên ngoài: “Không thể chỉ xem một nhà, chúng ta đi dạo nhà khác đi.”

Tiểu nhị lúc này đã biết, lại là người vẽ vang trong kinh, haiz... Sinh ý không tốt làm mà.

Dung Nghi lại cúi kính, nhất định muốn mang ngọc bội trên người đi đổi tiền mua một đôi vòng tay này. La Y gần đây ở chung hòa hợp với hắn, bình tĩnh tâm rất tốt. Chậm rãi nói: “Ta biết trong lòng ngươi nhớ tới ta là được rồi. Chúng ta đến nhà khác mua một cái trước, sau này ngươi lại mua một cái hay một đôi là được, làm gì phải nhất định mua ngày hôm nay? Ngọc bội bán gấp không được giá cao, chỉ lợi cho đám gian thương kia thôi.” Khuyên can mãi, La Y thiếu chút nữa bảo nổi Dung Nghi mới đành hoảng. Rất tốt, không phải cãi nhau.

Cuối cùng vẫn đi một nhà khác mua một chiếc vòng ngọc. La Y có mang tiền khi ra ngoài, lại mua ở cùng cửa hàng đó một đôi khuyên tai hình bình hoa cho Vinh Trăn. Sau đó đi mua mấy thứ thượng vàng hạ cám rồi mới về nhà.

Lại một lần nữa chứng kiến Dung Nghi, La Y quyết định sẽ tiến hành huấn luyện Dung Nghi. Không thể để xuất hiện loại hành vi sĩ diện khổ thân như hôm nay. Mà Dung Nghi mất đi bằng hữu không đi dạo phố hàng ngày nữa. Không muốn mua thứ gì, đi dạo phố cực kì nhàm chán. La Y nhận dịp cùng nhau học bắt đầu dạy hắn tính số.

Bản mẫu chính là của hồi môn của La Y, dù sao đồ cưới được viết thành ba tờ, không cần thiết phải giấu giếm. Huống chi mở ra sổ sách đã bị Dung Nghi làm tức chết khiếp.

Dung Nghi nói: “A? Một năm mới hai ba trăm bạc, đủ làm chi?” Tiện đà vừa đồng tình nhìn La Y: “Nhà các người cho người bấy nhiêu thôi?”

La Y cầm sổ sách gõ trên đầu Dung Nghi: “Người cho rằng hai ba trăm là ít à? Một lượng bạc có thể mua hai thạch gạo, người tính xem chỗ này có bao nhiêu thạch gạo hả? Chẳng trăm lượng bạc, đủ chi phí sinh hoạt một năm.”

”Vậy xiêm y trang sức thì sao?”

La Y thở dài: “Ngày sau chúng ta phân gia, không thêm nhiều xiêm y trang sức tốt như vậy không được sao?”

Dung Nghi không nói.

La Y lại nói: “Con người lúc còn sống, có thể ăn cơm no mặc áo ấm, còn có thể thừa lại chút mua trang sức. Còn cái gì mà không thỏa mãn chứ? Chúng ta xem như quan gia, không phải nộp thuế đấy.”

”Ngày sau gặp bằng hữu, còn không bị cười chết à? Thậm chí ngay cả tơ lụa tốt một chút cũng không mặc nổi.” Dung Nghi rầu rĩ không vui nói.

La Y gắt gao nắm chặt tay, hít vào! Thở ra! Hít vào! Thở ra! Bình tĩnh! Nhất định phải bình tĩnh! Vững vàng hô hấp xong mới nói: “Bằng hữu có nghèo có giàu, đã là bằng hữu, sao lại chê cười nhau?”

”Chê cười hay không đều bị người ta khinh thường.”

”Vậy người muốn thế nào?” La Y không nhịn được cơn tức: “Đây là bạc đồ cưới của ta, theo lý mà nói là vốn riêng của ta. Mặc mới gì đến người? Người có bản lĩnh bản thân mình kiếm đi, hoặc là dựa vào cha người sống lâu trăm tuổi, dựa vào đám tiền thưởng ta tích lũy một phần của cải cho người?”

Ở chung một trận, Dung Nghi hơi hiểu La Y, vỗ tay cười nói: “Nếu là người tích lũy, sợ rằng không đến trong tay ta đâu? Đến lúc đó ta muốn dùng tiền, thế nào cũng phải húng một đồng lỗ kim. Ta nói đúng không?”

La Y thẳng tắp tròn trắng: “Người rất hoài niệm đúng không?”

Dung Nghi thò tay ôm bả vai La Y: “Ta nói nàng dâu này, rõ ràng bộ dáng xinh thế này, lại tài giỏi thế này, sau này cắt hết mấy thứ kim chỉ dao kéo kia đi thế nào?”

La Y giả cười: “Nghĩ hay nhỉ! Về sau một năm cầm bạc về một ngàn lượng, ít hơn bao nhiêu đâm bấy nhiêu!”

”A? Người không phải nói thật đấy chứ?”

La Y tiếp tục giả cười: “Đây không phải là Tứ Gia ngài ghét bỏ ta một năm được có hai trăm bạc ít quá sao? Đám hồ bằng cầu hữu của ngài sẽ chê cười sao? Ta là suy nghĩ cho thể diện của ngài đấy.”

Dung Nghi cứng họng, kéo ra tươi cười: “Nãi nãi tốt à, vẫn là dạy ta tính sổ đi...”

La Y bị náo không có tỳ khí, đành phải mở sổ sách ra dạy. Phương thức ký sổ của La Y tương đối tiên tiến, nàng không phải kể

toán, nhưng sổ sách gia dụng vốn không khó. Chỉ điền vào bảng vừa xem hiểu ngay. Đơn giản là các mục chi tiêu, dự toán, vân vân. La Y sai người chuyển rương của nàng ra.

"Người có biết hằng ngày ta tích lũy tiền thế nào không?"

"Tích lũy như thế nào? Người cũng đừng rất tiết kiệm, vẫn chưa tới tình trạng đó."

La Y trầm nghĩ, là lão nương không muốn ngày sau sống khổ cực! Thôi, dạy trước đã.

"Rương nhỏ thứ nhất là tiền lời. Ta đều để ở chỗ này, bao nhiêu tiền ta không nói, nếu người có thể lưu loát tính sổ được, ta chia cho người một nửa!" Haiz, nàng thật sự là rất hào phóng. Tuy rằng rất nhiều tiền lời chính là ở Hầu phủ đấy.

"Ừ, ừ."

"Hộp thứ hai là chi tiêu của Đại tỷ nhi. Một tháng trong phủ cho hai lượng bạc, dùng bao nhiêu đều ở trong này. Không thể vượt qua."

"Hộp thứ ba là tiền tiêu vặt của ta. Tiền tiêu hàng tháng của chúng ta là mười lượng, kể từ hôm nay, ta muốn quản lí cả tiền tiêu vặt hàng tháng của người. Một tháng bốn lượng bạc, tiêu vặt của hai chúng ta ở trong này. Dùng hết sẽ không có nữa, đợi tháng sau lại dùng. Nếu là thừa lại có thể đành dùm khi nào lấy thì lấy."

"Mới bốn lượng bạc một mình ta cũng không đủ tiêu!" Dung Nghi không vui.

”Đám bằng hữu kia gần đây không có thời gian chơi với người. Người ăn ở đều ở nhà, theo ta thấy một tháng cho người hai lượng bạc vẫn là nhiều. Ta một tháng tính cả đi khen thưởng cũng mới một hai lượng thôi. Người phải biết thỏa mãn chứ.” Mặc dù da mặt nàng quá dày có thể không cho khen thưởng sẽ không cho. Dù sao thì hạ nhân Hầu phủ vốn khinh thường phòng bọn họ, tội gì dán mặt nóng vào mông lạnh của người ta?

“ ... ”

”Cuối cùng chính là lễ vật lui tới. Bên trong ta làm ngăn kéo ô vuông, các vật nhỏ để vào các ô vuông, ngày X, tháng X, năm X, nguyên nhân X, chuyện X, người đưa X, giá trị bao nhiêu. Nếu là vật lớn có ghi dấu, cũng xếp thời gian thứ tự như những vật nhỏ. Nhưng những vật thượng đẳng được cất trong nhà kho. Như vậy sẽ không bị lẫn lộn. Chúng ta bây giờ không có nhân tình phải đi đưa lễ vật. Rương vẫn trống.” Haiz, hiện tại nàng đúng là càng ngày càng giống thiếu phụ luống tuổi rồi.

”Sau đó, đối ứng với từng rương, viết ra sổ sách. Từng cái rương có một sổ sách, lại có một sổ cái. Thu chi ghi rõ ràng. Ngày sau một năm phải dùng bao nhiêu cũng đại khái tính được, đây là dự tính thôi. Lại thông qua cuối năm kết toán sổ sách, đoán trước sang năm thêm giảm các mục. Dự trữ một phần ngân lượng để dùng khi khẩn cấp, còn dư lại thì mua ruộng đất, đây là mua đất.”

Dung Nghi nghe hai mắt cay xè, La Y nói lệ rơi đầy mặt. Loại phương thức ký sổ cổ điển kiểu gia đình nhỏ này mà mẹ nàng ở kiếp trước dạy cho. Dưới điều kiện tiên quyết không ảnh hưởng tới sinh hoạt trong nhà tiến hành tích lũy tiền. Sự thực chứng minh phương thức này rất thành công, rất thích hợp trạng thái cuộc sống dân chúng nhỏ phần đầu. Thật sự làm cho mẹ nàng tích lũy được

tiền mua được phòng nhỏ ở thành phố đấy, đây là đã trừ học phí đại học của nàng. Haiz, lúc ấy mẹ nàng cho nàng đi học vẫn còn một nửa, nói sau này là đồ cưới của nàng đấy. Ai biết nàng lại đã xuyên việt chứ, haiz... Ông trời, ta có thể cho máng ông thêm một vạn thất thần thú không?

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 53: Điềm Lành

Edit: Hắc Phượng Hoàng

La Y mất vẻ vụn vặt ba tháng mới dạy được cho Dung Nghi biết tính sổ. Kết quả này làm cho La Y cảm giác sâu sắc vô lực, thêm hoài nghi Dung Nghi là đầu óc tối dạ. Nàng không hiểu nổi cái này có gì khó hiểu đâu? Chỉ là ký sổ thôi, không tính vượt, suy tính sang năm chi. Học máu ba lít! Cũng may miễn cưỡng đã dạy được, nếu không máu của nàng sẽ phun hết mất. Về phần thao tác thực tiễn, chờ sau này làm thôi. Hiện tại không có thời gian, bởi vì sắp bước sang năm mới rồi.

Vào tháng chạp, các nơi bắt đầu giao nộp địa tô lên trên. Tài sản bản gia, đồ cưới của mỗi nàng dâu, sản xuất thu vào phải chia cho mỗi chi mạch. Trong lúc nhất thời cửa hông cửa sau Hầu phủ người đến người đi ngựa xe như nước, quả nhiên rất náo nhiệt. Người ngoài nhìn qua có vẻ là cảnh phồn thịnh, dâu trưởng Hầu phủ lại buồn lòng muốn chết. Không có, trên sổ sách không có tiền.

Năm nay thu tô ruộng chỉ có năm ngàn lượng, tiền lời cửa hàng thì ổn định, ba ngàn lượng. Tám ngàn lượng nếu đập vào đầu La Y, tuyệt đối có thể làm mù mắt nàng. Đáng tiếc, người đương gia không phải là nàng. Đại nãi nãi Lôi thị xuất thân huân quý, có quan hệ dây tơ rết má với nhau. Huân quý đến trình độ này hiểu rất rõ nhau. Chỉ là không ngờ Hầu phủ thật sự là ngày càng lụn bại. Nàng vừa gả lại đây một năm có hơn một vạn lượng. Nhưng bây giờ lại

không đến một vạn lượng, mà năm nay còn là năm mưa thuận gió hoà quốc thái dân an.

Thu vào ít, người lại nhiều thêm. Thế tử lại nâng mấy phòng di nương, đổi ngoại mà nói, địa vị thế tử này có thể nạp vài người thiếp. Loại thiếp được lên gia phả, quan phủ thì không có. Nhưng mọi người đều hiểu trong lòng mà không nói, nâng một phòng thiếp nửa nô nửa chủ. Tuy nói là nửa nô nửa chủ, nhưng dấu sao cũng được xưng một câu “Di nương”, dĩ nhiên là phải dẫn ít nhất hai người đại a đầu, ba bốn người tiểu nha đầu, cần phải có mấy thô bà tử. Là thông phòng cũng có một tiểu nha đầu. Được yêu thích lại thêm đứa bé, lại được thêm vài kiện vàng bạc, dụng cụ. Người này có, người kia không thể bớt. Cả ngày tranh giành tình nhân, thế tử gia tâm tình tốt lại thưởng mỗi người một thứ. Bạc cứ như vậy rầm rầm chảy ra ngoài.

Nhưng đây mới chỉ là những nhân vật nhỏ, nói khó nghe một chút thì chỉ là nô tài thôi, không tốt mang đi bán là xong. Tiền tích lũy cả đời, nếu không con trai con gái, đúng là vẫn của nhà này. Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài. Làm cho Đại nãi nãi khó xử chính là chủ tử các nơi. Nhị phòng có hai trai, một người đã thành thân, một người sắp thành thân. Bây giờ còn chưa ở riêng, ăn mặc chi phí tất cả đều là công trung, về sau sinh đứa nhỏ chi tiêu lớn hơn nữa. Đích tôn Dung Chỉ đầu xuân sẽ thành hôn, đây là con út ruột thịt của Tào phu nhân, há có thể tiết kiệm sao? Lại thêm Vinh Trăn sắp gả đi, Dung Nghi sau này thêm miệng ăn. Còn phải bảo trì thể diện Hầu phủ, trang sức ăn mặc, không phải tiền sao? Đại nãi nãi nhìn tám ngàn lượng địa tô, một đêm ngủ không ngon giấc.

Địa tô của La Y cũng tới, trước hôn nhân bởi vì gả không tốt, Vu thị gõ lỗ thái thái một khoản. Cho nàng thêm một trăm mẫu đất.

Cũng phái người quản lí. Vùng núi đất cát nên không có nhiều tiền lời, núi chỉ có thể cung cấp vài món ăn thôn dã, đất cát chỉ có thể trồng dưa hấu. Nghe nói có thể trồng lam dâu, nhưng hiện thời lam dâu còn không biết làm tổ ở góc nào. Bởi vậy, tuy rằng ruộng đất thoạt nhìn rộng lớn, trước mắt người quản lý tạm thời điền sản của La Y, Cẩm Tú cùng với tâm phúc không khát khe tá điền – – đây còn là một loại gia quy Tiêu gia định ra. Vì thế tới tay chỉ có ba trăm lượng. So với Hầu phủ thì không đáng kể gì, nhưng Thanh Quỳ Viện gần như không có khoản chi tiêu gì, nàng vẫn vui vẻ sai người đổi thành vàng mang về. Dung Nghi gần đây tốt hơn trước kia nhiều rồi, nhưng nàng vẫn không yên lòng. Không khỏi sợ tiền riêng bị trộm, nàng dứt khoát ngằm giấu dưới nệm giường. Đảm bảo Dung Nghi đầu óc tối dạ kia không tìm thấy được!

Địa tô thu lên, La Y bắt đầu chuẩn bị lễ cho trưởng bối. Các huynh đệ vừa tầm Dung Nghi thì dùng tiền tiêu vật hàng hàng còn dư lại để mua. Hầu gia và Nhị thúc thì dùng vốn riêng của La Y. Nghĩ lại, sau đó còn được nhận lại nên không để ý nhiều. Riêng Thái phu nhân thì phải cẩn thận suy nghĩ. Những vật vàng bạc Thái phu nhân cho tới bây giờ không để vào mắt. La Y đành phải sai người mua quả bưởi ở bên ngoài từ tháng chín. Bóc múi bên trong, mở ra khắc hoa, ngâm chè phơi khô, là mút hoa quả nhuận phổi khỏi ho tốt nhất. Kiểu dạng tùy chủ nhà mình thích. Đây là thực phẩm đặc sắc của Miêu tộc nam Tương Tây, là La Y đòi trước xem trên tivi. Thử vài lần mới thành công.

Toàn bộ quả bưởi bóc sạch ruột khắc thành hoa cỏ tượng trưng mười hai tháng làm thành bình kẹo, trông hay mà không dùng được. Lại làm một trăm con cá, ba mươi Hỉ Thước. Hơn nữa mút hoa quả bí đao, đồng loạt đưa cho nữ nhân các nơi trong nhà.

Thái phu nhân thu được lễ vật, lắc đầu cười nói: “Ta xem như phúc Tứ nãi nãi rồi, luôn có ý nghĩ ly kỳ cổ quái.”

La Y phúc thân cười nói: “Đó là lão thái thái hun đúc đấy ạ.”

Thái phu nhân hơi hơi giật giật khóe miệng, lại nghĩ tới chuyện La Y bỏ lại Dung Nghi về nhà mẹ đẻ, một mặt trong lòng không thoải mái lắm, mặt khác lại cảm thấy nàng dâu trong nhà chỉ có La Y chơi tốt nhất, không khỏi xoắn xuýt.

La Y cũng xấu hổ, Thái phu nhân không tính là khó ở chung. Đến cái tuổi này rồi cơ bản chỉ có yêu thương. Nhưng vẫn thành kiến rất sâu với nàng. Không có cách nào, đứng ở lập trường của Thái phu nhân, La Y bỏ đi khi cháu trai bà ta mạng treo lơ lửng, quả thật rất không phúc hậu. La Y cũng không biết mình làm đúng hay sai. Lúc ấy không trở về nhà mặc dù không thêm phần, cũng sẽ không thể giảm phần. Nhưng nhất định sẽ rất rất buồn bực. Về nhà rồi, tuy rằng kết cục cuối cùng không khác biệt, nhưng ít ra có một loại ảo giác không bị người nhà vứt bỏ. Cho dù là lừa mình dối người cũng tốt. Bởi vậy, nếu là hai mặt khó xử mà lại chuyện quá khứ, vậy không cần xoắn xuýt này. Trong khoảng thời gian này cũng bắt đầu chậm rãi nghỉ ngơi giống như trước đây. Chỉ là Thái phu nhân vẫn có chút kỳ quái, còn nhiều thời gian đi.

Nhưng làm văn bồi lấy lòng trưởng bối, ở nơi nhà cao cửa rộng này thuộc về công tác hằng ngày. La Y vẫn suy nghĩ mấy điểm quan trọng. Vận khí rất tốt, buổi tối đêm 30 bắt đầu có tuyết rơi như lông ngỗng. Mọi người theo lệ thường ở Tiên Huyền Đường gác đêm. La Y mang theo Dung Nghi thừa dịp lúc mọi người không chú ý chạy ra ngoài.

Dung Nghi nói: “Ngoài trời rất lạnh, người kéo ta ra ngoài làm chi?”

La Y trả lời: “Lễ mừng năm mới năm nay phòng chúng ta không nhiều lắm, ta muốn bổ sung một ít.”

“Bổ sung thế nào? Khiêng đồng tuyết về hả?” Dung Nghi đứng trong gió rét khó chịu.

“Ta sai người đi phòng bếp lấy muối, bọn người sẽ biết thôi.” La Y cười gian, trước khi xuyên qua tầng xem, vừa đúng năm con rồng có đại tuyết, chùa miếu nói đó là điềm lành – – nóc nhà tuyết đọng cư nhiên xuất hiện một con rồng!? Nàng là kẻ thất học đương nhiên hoảng sợ, nhưng căn cứ tinh thần chủ nghĩa duy vật làm bộ hoài nghi. Mấy vị khoa học tự nhiên trong nhà cười run rẩy hết cả người: “Không phải là lúc có tuyết rơi rắc chút muối sao!” La Y còn chạy ra ngoài phòng xem thử, quả thế. Nàng không dám xác nhận cổ nhân có biết hay không, nhưng mà qua năm mới, cho dù biết cũng phải làm bộ không biết.

Vì thế La Y ngay tại Tiên Huyền Đường, vẽ Tiên hạc trên tuyết. Dù sao thì tuyết cũng màu trắng, vẽ cái gì đều cảm thấy không thoải mái, nhưng tiên hạc không sao, bởi vì nó vốn màu trắng, đỉnh đầu chấm chút ít màu đỏ, không chú ý nhiều là được. Đương nhiên không quên làm mây lành gì đó. Cuối cùng dọc theo sơ đồ phác thảo rắc muối, làm bộ như người không có việc gì chạy về. Cuối cùng quay đầu nhìn một cái, muối cổ đại thuộc về loại xa xỉ, thực sự bại gia mà > <.

Sợ mọi người lúc đi lại giẫm hồng sơn, cũng không muốn bản thân mình làm việc không có tiếng tăm gì. La Y sai người lặng lẽ dọn

dò những người quan trọng khác. Canh ba sáng mới riêng từng người tán về nhà ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, đại a đầu Ngự Cổ của Thái phu nhân mở cửa phòng kinh hô một tiếng thanh thúy: “A! Lão thái thái mau dậy đi ạ, có tiên hạc đến xem ngài này!!!!”

Thái phu nhân bị một tiếng kêu gọi ồn ào khó chịu, sau khi nghe được lại nổi lên nghi ngờ. Vội vội vàng vàng mặc quần áo tử tế đứng lên, đứng ở cửa viện vừa thấy cũng sợ ngây người. Chỉ thấy trong viện bày biện ra một tấm tiên hạc đồ sộ sương khói lượn lờ, nhất thời vui vẻ ra mặt: “Đây là ai bày trò thế?”

Ngự Cổ cười nói: “Nhất định là hôm qua Thọ tinh công đến xem ngài đó.”

Thái phu nhân nghĩ nghĩ cười nói: “Các người nịnh nọt ta, đi, gọi Tứ nãi nãi qua đây, ta muốn hỏi nó! Hôm qua nhất định có chỗ bị trộm.”

Vừa vặn lúc này Đại nãi nãi bước vào: “Lão thái thái anh minh, hôm qua không phải là phòng bếp bị trộm sao?”

Thái phu nhân cười nói: “Tứ nãi nãi nhà chúng ta sao luôn nhìn phòng bếp thế? Cái này làm từ cái gì đây?”

Đại nãi nãi trở lại: “Cháu cũng không biết, tối hôm qua thấy vợ chồng bọn họ lén lút sai người đi phòng bếp. Cháu nghĩ nhất định có duyên cớ, quả nhiên ứng vào hôm nay.”

Không bao lâu, vợ chồng La Y quả nhiên bị lôi đến. Thái phu nhân vừa thấy La Y liền cười nói: “Khỉ con, cháu làm thế nào?”

La Y ảo não, giậm chân một cái: “Ồi chao, bị nhìn đi ra rồi!” Cổ nhân quả nhiên không dễ lừa.

Ngư Cổ hé miệng cười: “Tứ nãi nãi, lão thái thái gặt ngài đấy.”

“A!?”

Thái phu nhân đắc ý cười ha hả, bà không ngốc, đương nhiên biết không có khả năng thật sự có tiên hạc đến. Nhưng đoán một câu liền chuẩn, lại nhìn thần sắc La Y, tâm tình rất tốt.

“Nói mau, làm sao làm?” Đại nãi nãi đẩy La Y một cái: “Đồ chơi khắp thiên hạ chắc cô cũng làm được ra, đầu óc này lớn thế nào đây?”

La Y cười nói: “Ngày khác ta lại nghĩ xem, chúng ta cùng nhau làm? Cho ta hết tiền thưởng lão thái thái cho là được.”

“Người thần giữ của! Ta không cho viện các người cơm ăn đúng không?” Đại nãi nãi cười mắng.

Thái phu nhân cũng cười nói: “Nó như con khỉ, vừa nói như vậy, ta không cho tiền thưởng thành ra ta không đúng đấy. Nói mau, cháu muốn cái gì?”

“Lão thái thái thưởng một chút phúc khí của ngài cho cháu đi, cháu thiếu cái đó ạ.”

Thái phu nhân vui vẻ mắt không còn khe hở: “Cháu vẫn nên thành thật nói ra đi, làm sao vẽ được trong tuyệt thế này.”

La Y cười nói: “Rắc muối là được. Lúc cháu còn nhỏ bướng bỉnh làm thử.” Nói xong làm ra một biểu tình ta rất thông minh, khen ta đi,

khen ta đi. Thái phu nhân càng cao hứng, chẳng ai thích đối mặt với mặt mướp đắng cả.

Thái phu nhân nhất cao hứng, thường một bộ đồ trang sức. Trong tháng giêng khoe khoang bốn phía, không bao lâu trong hội đã biết đại danh La Y. La Y không biết là vui hay lo. Gần đây cái tên đồ chơi này, là loại hiền lương thực đức kính cần hiếu thuận, gặp phải thông minh, đặc biệt nữ hài tử gặp phải hai chữ này, bình thường bị kích khả năng khá lớn.

Đến mừng tám tháng giêng, quả nhiên Đại nãi nãi mời La Y chuẩn bị tiết mục tết Nguyên Tiêu. La Y không phải bách khoa Baidu, sao có nhiều chủ ý như vậy chứ? Đành phải nói sáng ý âm nhạc kết hợp pháo hoa. Sắp xếp các màu pháo hoa, đặt một dàn nhạc gần sân Thái phu nhân. Cho pháo hoa phối hợp âm nhạc cùng nhịp trống, thị giác thính giác song trọng hưởng thụ. Đến hôm Thượng nguyên, Thái phu nhân vui vẻ ôm La Y không buông: “Ôi, cũng may là nàng dâu nhà chúng ta, nếu là cô nương nhà chúng ta, ta làm sao nữa để cháu xuất giá đây.”

“A?” La Y ra vẻ kinh ngạc: “Thảo nào mọi người nói các cô nương phải giấu dốt, thì ra nguyên nhân ở đây.”

Thái phu nhân nắm La Y mặt nói: “Nha đầu răng bén lưỡi nhọn! Đêm nay không được về, phạt cháu tìm niềm vui cho ta.”

“Tuân mệnh!”

La Y dùng hai trò quan trọng đỡ được Thái phu nhân. Dung Nghi rất bội phục, ngay cả Thái phu nhân cũng thán phục nàng đầu óc tốt. La Y nghĩ đây là ưu thế duy nhất của xuyên qua, chuyên đỡ các trưởng bối. Dù sao cũng là trưởng bối nhà mình, thái độ tốt là có

chín phần xác xuất thành công. Hơn nữa Thái phu nhân là người hoạt bát, hễ là chưa từng thấy điều cao hứng. Nếu là một lão thái thái cổ hủ, nàng vẫn nên an phận ở phòng cho xong.

Tháng giêng tiếng nói tiếng cười vẫn còn tiếp tục, Trung Quốc từ xưa tháng chạp và tháng giêng đều thuộc về nông nhàn, thời tiết này người thành thân đặc biệt nhiều. Dần dà tạo thành tập tục, bởi vậy Nhị nãi nãi mỗi mắt chờ mong rót cục vào cửa. Nhị gia phiên bản Giả Bảo Ngọc cuối cùng cũng chuyển khỏi viện của Thái phu nhân, La Y đương nhiên lại tổn thất một khoản.

Cô dâu kính trà, ba ngày sau lại mặt. Mọi người đang ở trong viện Thái phu nhân tiếp tục làm ầm ĩ. Ầm ầm trong viện, bỗng nhiên truyền đến một tiếng la như xé trời: “Lão thái thái! Hầu gia! Hầu gia sợ là không ổn rồi!”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 54: Biến Chuyển

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Thoáng chốc Tiên Huyền Đường yên tĩnh giống như chết, Thái phu nhân choáng váng mắt hoa, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Tào phu nhân đầu óc cũng phản ứng không kịp, biểu tình đờ đẫn.

Tùy tùng Hầu gia vừa khóc hô: “Lão thái thái, phu nhân mau tới đi ạ.”

Thái phu nhân mới giật mình, lập tức đứng lên, áo khoác ngoài cũng không mặc. Chạy một mạch ra ngoài. Mặt sau chạy theo một nhóm lớn nhân mã. Còn có mấy nha đầu cái mang áo choàng đuổi theo ra ngoài, nhưng sao có thể theo kịp?

Đoàn người đuổi tới Chu Dương Viện, Thái phu nhân bổ nhào đến bên giường, thấy Hầu gia sắc mặt đã xanh trắng, trên khóe miệng, quần áo còn tán lác vết máu. Một hơi thở cũng không. Thái phu nhân hai mắt trợn ngược hôn mê bất tỉnh, thoáng chốc Chu Dương Viện rối loạn lên.

Đại nãi nãi phản ứng nhanh nhất, một loạt tiếng hô mời thái y. Ở nhà chồng, La Y chỉ có quan hệ tốt với Thái phu nhân nên chỉ trông chừng Thái phu nhân. Tào phu nhân vẫn đờ đờ, không buồn không vui.

Từ lúc Hầu gia học máu phải đi mời thái y, người bên này đi được một đoạn thì gặp. Thái y nghiêm xem một phen, Hầu gia đã tắt thở không thể nghi ngờ, nguyên nhân cái chết là ngộ độc rượu. La Y lại kinh hãi đổ mồ hôi lạnh.

Thái phu nhân trúng gió, hơn nữa còn là trúng gió rất nghiêm trọng. La Y âm thầm thở dài, trúng gió à, chảy máu não thì phải? Chuyển mắt nhìn phương hướng thi thể Hầu gia, con không tốt, còn không bằng không sinh!

Cháu trai yêu nhất vừa đón dâu, tháng giêng pháo hoa còn chưa tan. Tiếng cười có vẻ như còn tràn ngập ở trong mỗi góc. Đột nhiên một chậu nước lạnh giội từ đầu đến chân. Chắc chắn người già kiêng kị nhất quá vui quá buồn. Cú sốc như thế, cho dù là y học hiện đại cũng chưa hẳn có thể cứu, huống chi hiện thời?

Không bao lâu sau, Thái phu nhân không khống chế được đại tiểu tiện. Thái y lắc đầu nói: “E là phải chuẩn bị một chút, có lẽ sẽ có chuyển biến tốt.”

Chuyện xảy ra quá đột ngột, đừng nói Tào phu nhân, chính là vài Nãi nãi đồng lứa nhỏ tuổi đều có một loại cảm giác mãnh liệt không chân thật. Chứng cứ chính là đến nơi này một lát, bây giờ lại không ai khóc lên. Căn bản chính là sợ đến u mê rồi. Phải biết rằng tuyệt học của các quý phụ chính là nước mắt nói rơi là rơi, cho dù đó là một người đi đường Giáp ngã sắp ven đường thôi, có lúc cần thiết có thể khóc như cha ruột mình chết. Nhưng lúc này cho dù là người giỏi nhất diễn trò Đại nãi nãi cũng đại ra. Đừng nói là những người khác.

Cuối cùng, vẫn là Nhị nãi nãi vừa mới về đây sợ khóc lớn lên. Nàng mới vào cửa, trang sức tân nương trên người còn chưa kịp

cởi ra. Cha chồng chết rồi, thái bà bà bệnh tình nguy kịch. Trước khi xuất giá ông nội mất. Nếu người ta soi mói, chẳng phải là nói nàng là kẻ thiên sát cô tình, bất tự cứng rắn khắc nhà mẹ đẻ khắc nhà chồng ư? Nhất thời cảm thấy tương lai vô vọng, càng nghĩ càng thương tâm, không khỏi khóc chết đi sống lại. Mọi người mới phản ứng được, một đám khóc lên.

Thái y cũng hết cách, đành phải mang theo đồ đệ tiếp tục cứu giúp Thái phu nhân. Chỉ là đến lúc này, cứu giúp còn có ý nghĩa gì đâu? Trời còn chưa tối hẳn, Thái phu nhân cũng đi theo hít vào hơi cuối. Thái y phản ứng cực nhanh, Thái phu nhân ở đây không cứu được, trực tiếp chạy tới chỗ Tào phu nhân. Đại nãi nãi mới chú ý tới hầu hạ mẹ chồng. Hàng loạt mệnh lệnh đầu vào đấy phát ra. Một mặt đuổi toàn bộ nam đinh ra ngoài đi báo tang các nơi, trình tấu chương; mặt khác dẫn theo đệ muội ruột thịt hầu hạ mẹ chồng; mặt khác nữa sai La Y và Vinh Trăn dẫn người chuyển Thái phu nhân trở về rửa mặt chải đầu thay quần áo; một mặt nữa sai người thu thập Hào gia; lại sai người tới chuyển nhà kho lục đồ tang, quan tài linh tinh ra dùng. Vừa mới dọn xong, họ hàng gần năm đời đã tới, cộng thêm tới các nơi, tiếng khóc vang trời.

La Y cảm giác cực kỳ chết lặng, hoàn toàn không quen Hào gia, tuy rằng cũng có chút cảm tình với Thái phu nhân, nhưng không khổ sở chuyện cùng Thái phu nhân hai phương cách biệt. Hoặc là nói nàng khổ sở ở điểm một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ. Hoàn toàn không có cảm thụ thương tâm lúc mẹ cả qua đời. Bởi vậy nước mắt nàng ba phần là thật, có bảy phần là giả bộ. Người thôi, quả nhiên đều ích kỷ đâu. Cứ nhiên vào lúc này còn có tâm tư suy xét vấn đề ngày sau sinh kế. Ở riêng là tất nhiên rồi, cho dù không phân biệt nàng cũng không muốn ở cùng một chỗ. Nàng không muốn rõ ràng chẳng có chỗ tốt gì, lại giống như Nhị phòng ăn nhờ ở đậu nhiều

năm. Tình nguyện cuộc sống khổ cực một chút, cũng muốn làm chủ nhà của mình. Chỉ là Dung Nghi làm thế nào đây...

Đại nãi nãi lúc này thật sự là muốn chết tâm đều có, nàng là khóc thực sự. Đồng thời hai trận tang sự, trên sổ sách lại không có nhiều tiền! Việc tang lễ khó chơi nhất, sai cái nhỏ tí tẹo, cũng sẽ bị người chỉ trích cả đời. Đặc biệt Thái phu nhân, xem như lão Phong quân, nếu có một chút sơ sẩy, cái mũ bất hiếu kia chụp xuống vài chục năm cũng không gỡ được. Cố tình Dung Chỉ mới đón dâu, sớm vết sạch của cải, tuy rằng bên kia chiết đồ cưới trở về còn có được lời, nhưng lúc này ai đi lấy đồ cưới của tân nương? An Dương Hầu phủ không cần làm người à! Tiêu phí mấy vạn lượng bạc! Cho dù nàng đại công vô tư bỏ đồ cưới của mình ra cũng không đủ dùng! Tào phu nhân bị bệnh liệt giường, trượng phu là người củi mục, không uống rượu tới chết như cha hắn đã không tệ rồi. Thật sự ngay cả người bàn bạc cũng không có. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là nắm lấy La Y làm tráng đinh.

La Y một mặt bất đắc dĩ: “Đại tẩu tử, lúc này ta không sĩ diện cãi láo. Chuyện lớn như vậy, tìm ta cũng không có tác dụng gì. Muốn tìm chạy chân, cô chỉ cần sai một câu là được.”

Nhị nãi nãi cũng là người thông minh, tự động tiến đến hỗ trợ: “Đại tẩu, tứ thẩm thẩm, các cô vào cửa sớm, ta đi theo các cô. Có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Đại nãi nãi thở dài: “Cô vẫn là tân nương tử đấy, uất ức cho cô rồi.”

Nhị nãi nãi khóe mắt rưng rưng: “Không uất ức, tẩu tử đừng ghét bỏ là tốt rồi.”

”Làm sao có thể chứ, cô đừng suy nghĩ nhiều. Cố gắng sống tốt là được rồi.” Đại nãi nãi lại nghĩ, khẽ cắn môi nói: “Nói hơi quá đáng một chút, hằng ngày ta quản gia đúng là đã quen rồi. Việc hiếu hỉ đều có chương trình, cho dù chỉ có một mình ta, ta vẫn chuẩn bị xấp xỉ. Nhưng mà bây giờ... Trong nhà không còn bạc. Các cô nói làm như thế nào cho phải đây!”

”A!” La Y giật mình: “Không phải vừa thu địa tô sao?”

Đại nãi nãi chắc chắn sẽ không nói trước mặt Nhị nãi nãi là do mới đón dâu quét sạch, đành phải nói: “Trong nhà sớm đã có thiếu hụt, thăm nghĩ chậm rãi tích lũy, ai ngờ đến chuyện lại vội vã thế này?”

Nhị nãi nãi vội hỏi: “Ta có ba ngàn lượng bạc đáy hòm, đại tẩu tử cứ việc cầm đi.”

”Sao có thể vận dụng đồ cưới của cô?”

”Của ta không có nhiều lắm,” La Y nói: “Không sợ đại tẩu chê cười, ta xuất thân cửa nhỏ nhà nghèo, hơn nữa bạc đáy hòm cũng chỉ xấp xỉ một nghìn lượng. Đại tẩu không chê ít, ta sai người đưa tới.”

”Như vậy sao được?” Đại nãi nãi cuống vãi mồ hôi, nàng không đánh chủ ý lên đồ cưới của em dâu, oan uổng chết: “Ta gọi các cô đến thương nghị, không bảo các cô bỏ bạc. Người mới thành gia lập nghiệp, có thể có bao nhiêu chứ?”

La Y không nói, kỳ thực phòng ở, cửa hàng có thể cầm cố một trận. Nhưng lời này không phải nàng dâu con vợ lẽ có thể nói, nàng chỉ tỏ thái độ là được. Nhị nãi nãi là cô dâu, lại không dám ra chủ ý

gì. Tỷ muội nàng dâu ba người thì hai người không nói thật, không tiện bàn bạc, đại nãi nãi đành phải đi quấy rối mẹ chồng mang bệnh.

Tào phu nhân than thở lấy ra một ngàn lượng vàng, bản thân Đại nãi nãi cũng có năm sáu ngàn, bạc từ Nhị nãi nãi và La Y, miễn cưỡng góp lại được hai vạn lượng. Qua tam thất tính toán sổ sách, thu thập ra tiền biểu, mới trả lại bạc cho hai vị đệ muội. Thật vất vả mới chịu qua chín chín tám mươi một ngày, Tào phu nhân cũng nghỉ ngơi. Người Hầu phủ bắt đầu tìm đường đi.

Điều thứ nhất đó là ở riêng, La Y bọn họ tạm thời chưa nói tới, Nhị phòng nhất định phải phân ra. Cha ruột sớm chết rồi, mẹ cả cũng treo, ở riêng là chuyện bình thường. Nhưng hiếu kỳ chưa qua, phân ra không xuôi tai, vì thế chọn biện pháp thông dụng, trước phân sau chuyển. Kỳ thực sổ sách Hầu phủ đã không có bạc, đồ cưới của Thái phu nhân con vợ lẽ không được mơ tưởng. Sản nghiệp tể điền của tổ tiên chưa phân được, ngay cả Dung Chỉ cũng chưa phân, đừng nói những người khác. Đành phải tùy tiện dọn ra một tòa nhà ở ngoại ô, ba trăm mẫu đất, coi như chia xong. Nhị phòng dựa vào đích tôn lâu như vậy, bọn họ may mắn hơn La Y chính là, tranh thủ thời gian tích lũy bạc vốn riêng. Về phần bao nhiêu thì phải xem thủ đoạn của Nhị thái thái. Nhìn đến tình huống của Nhị phòng, cũng tính được đại khái gia sản ngày sau của họ. Chỉ cần quản thúc Dung Nghi, cuộc sống sẽ không có vấn đề.

Quả nhiên chia nhị phòng xong thì bắt đầu chia bốn gia. La Y không biết là may mắn hay không may mắn. May mắn là sau này được đương gia tác chủ, không cần sáng chiều phụng dưỡng, đóng cửa lại mình là lớn nhất, đây cơ hồ là giấc mộng của mỗi người đàn bà thời đại này thậm chí đời sau. Không may là nàng không kịp tích

lũy được bao nhiêu vốn riêng. Nhưng đây vốn không phải là tiền của nàng, nên không cái gì tiếc nuối.

Làm cháu trai của Thái phu nhân, Dung Nghi được chia một phần tài sản riêng. Di sản của Thái phu nhân đã được tính ra, tổng cộng hiện ngân là chín ngàn lượng, một sổ trang sức đồ cổ tư lự. Về phần tài sản sao Thái phu nhân cả đời mới tồn được “Chín ngàn lượng”, mọi người lòng dạ biết rõ là được rồi. Loại chuyện làm sổ sách giả này, cho dù không tinh thông, cũng biết đồ chơi này tồn tại.

Sắc mặt Tào phu nhân vẫn không tốt, mở ra sổ sách nói: “Hiện thời phụ thân các người đã mất, trong nhà không có bạc, các người cũng biết. Lão thái thái và Hầu gia không để lại một câu, ta liền làm chủ vậy.”

Mọi người đương nhiên xưng vâng

”Lão thái thái để lại chín ngàn lượng, bốn người huynh muội các người chia cẩn thận, không giống nhau. Theo ta thì ba ca ca các người một người hai ngàn lượng, còn lại Tam cô nương chưa lấy chồng, còn dư lại liền cho Tam cô nương.”

”Đồ trang sức, chúng ta không xem. Chia làm bốn phần rút thăm đi.” Tào phu nhân lại nói: “Tư lự vài vóc, thật ra nhóm nàng dâu các con chia là được rồi.”

Dung Nghi theo bản năng cảm thấy không thích hợp, chỉ là không biết cụ thể, không khỏi nhìn phía biết tính sổ La Y. Đang định mở miệng, La Y nhấc chân giẫm lên, điên cuồng nháy mắt. Biểu tình rõ ràng như vậy, cho dù không làm vợ chồng cũng có thể hiểu, hướng chi rồi cuộc sớm chiều tương đối lâu như vậy. Đại nãi nãi ngồi ở bên

cạnh Tào phu nhân thẩm tra sổ sách, thấy thế hiểu rõ cười. Người biết chuyện tốt, người biết chuyện có phúc.

Tào phu nhân mở miệng chia đồ cưới của Thái phu nhân xong, mới nói đến bản thân mình: “Đồ cưới của ta, ấn quy củ là để cho con ruột của ta. Chỉ là Lão Tứ do ta nuôi ở trước mặt một thời gian, ta không có nhiều, cho người một ngàn lượng làm kỉ niệm vậy.”

La Y lập tức đứng lên chối từ: “Phu nhân giữ lại để khen thưởng người đi ạ, chúng ta còn trẻ, không dùng đến nhiều như vậy.”

Tào phu nhân cười nói: “Không đáng giá gì, chỉ hận ta không có bản sự, không có nhiều tiền tài hơn nữa. Các con đừng ghét bỏ là tốt rồi. Trang sức đồ cổ, đều là của hồi môn nhà mẹ đẻ tặng, ta không tiện làm chủ, đành phải thiệt thòi các người.”

La Y phúc thân: “Nàng dâu không dám.” Nhưng không từ chối nữa, chủ mẫu chuyển dời tài sản gia đình đến đồ cưới cũng là chuyện thông thường. Huống chi tài chính Hầu phủ thảm như vậy, số tiền đó nhất định là thể diện rồi. Bởi vậy một ngàn lượng này thật đúng không thể không muốn. Đây là kinh thành, không có tiền nửa bước khó đi, thanh cao không đảm đương nổi cơm ăn.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 55: Tính Toán

Edit: Hắc Phượng Hoàng

La Y trở về phòng, thanh âm tính toán trong lòng vang bùm bùm. Dung Nghi ở bên cạnh tức giận: “Lão thái thái tích lũy cả đời chỉ có chín ngàn lượng? Người cũng tin hả?”

”Không tin thì sao? Cãi lộn chắc?”

”Người nhà mẹ để người không quan tâm chuyện này ư?”

La Y thở dài: “Đây là chuyện riêng trong tộc, liên quan gì tới người ngoài?”

“ ... ”

Sau một lúc lâu Dung Nghi lại nói: “Hơn nữa phu nhân... Làm bộ một ngàn lượng, tổng cộng ba ngàn lượng, đủ làm gì đây?”

”Không phải còn có một tòa nhà, một thôn trang sao?”

”Người thật sự hồ đồ hay là giả bộ hồ đồ thế?”

”Người không ngốc!”

”Người mới ngốc đấy!”

"Không ngốc thì phải biết, bây giờ người có thể làm gì?" La Y trợn trắng: "Đi cái à! Cái lên phu nhân mất hứng, ném Tam muội muội cho người, cho người đi gả muội muội!"

Dung Nghi đã trút giận, kỳ thực trong cái vòng này, con vợ lẽ là dạng gì người nào không biết chứ? Năm ba ngàn bạc bỏ ra ngoài là tình trạng bình thường, không tốt một ngàn bạc cũng không có đâu. Chỉ là còn người đều không tin tưởng chuyện xấu sẽ đổ lên đầu mình, muốn mình là người may mắn kia. Bởi vậy mặc dù biết tình trạng bình thường, trong lòng vẫn cực kỳ khó chịu.

La Y một mình coi sổ sách nửa ngày mới hậu chi hậu giác nghĩ đến, đồ cưới của nàng dâu thuộc về tài sản riêng, đồ cưới của nàng dâu bao gồm cả sính lễ. Tức hôn lễ long trọng của Dung Chỉ, kỳ thực được tính là chia nhà một lần phải không? Thảo nào khoản bạc trống rỗng hết rồi! Đúng rồi, Tào phu nhân đã sớm mua nhà riêng ở bên cạnh Hầu phủ, đến lúc đó Dung Chỉ ở nơi đó, mở một cửa, sẽ giống như không phải ở riêng. Rõ là... Haizz... Dòng chính dòng thứ khác nhau hả? Haiz, thôi, không mong nữa. Đương quyền không phải nàng, dẫu có cãi nhau cũng không được gì cả.

Đang tính thì Hương ma ma đi tới, thở dài nói: "Tứ nãi nãi, ta mới đi xem tòa nhà kia."

"Có thể ở không?"

"Quả nhiên là ta đoán đúng, tuy rằng cách... Tiêu gia không xa, nhưng cũ nát cả rồi. Ngoại trừ cột nhà, còn lại phải xây mới mới ở được."

"Một ngàn bạc đủ không?"

”Không làm bằng gỗ tốt, không dùng đến nhiều như vậy.” Hường ma ma hơi giận phần nói: “Cái khác chưa nói, phòng ở kia quá nhỏ. Chỉ có ba gian, phía sau chỉ có một dãy lòng phòng. Cái đó làm sao người ở được!”

La Y đau đầu: “Bên cạnh có nhà nào muốn bán không?”

”Nãi nãi của ta, kinh thành sửa phòng ở, một bó củi một trăm lượng bạc cũng có. Nhưng mua đất, lớn cỡ bàn tay cũng là tiền đấy. Lại nói nhà ai yên lành lại đi bán nhà chứ.”

La Y nghĩ: “Bà gọi người đi sửa chữa phòng trước đã, chỗ cũ hỏng thì bổ sung. Trong viện không cần hoa mộc quý báu gì, chỉ trồng cây đào là được rồi, mùa xuân đẹp mắt, mùa thu còn bớt được tiền mua trái cây. Trồng mấy sân hoa mai. Đằng trước làm chỗ đãi khách, một gian thư phòng. Ngày sau chúng ta là tiểu môn tiểu hộ, không cần làm nội thư phòng gì đó. Chính phòng một gian, phòng ngủ một gian, bên cạnh cho đại tỷ nhi ở, sương phòng để trống. Phía sau các người ở, đồ dùng gia đình đừng mua vội, phòng ở quá hẹp, để ta vẽ ra đã rồi đưa cho người ta làm.”

Dung Nghi còn cầu nhàu: “Cái phòng nhỏ thế làm sao ở được? Có muốn tới xem không?”

La Y trừng mắt nhìn Dung Nghi một cái: “Có giỏi không ăn ở chỗ này!”

”Nhưng khi cha mất cũng để lại cơ nghiệp cho con chứ!”

”Cha người chôn rồi!” La Y tức giận nói: “Trước mắt tình huống cứ như vậy, người mất hứng cũng cứ như vậy, cao hứng cũng cứ như vậy thôi.”

Dung Nghi cũng biết hiện thực, đành phải ở một bên rầu rĩ không vui.

La Y lại hỏi Hường ma ma rất lâu, một người gặt đầu không có. Vỗ bàn một cái: “Không được! Ta phải đi hiện trường nhìn xem. Bà càng nói ta càng hồ đồ.”

“Đang hiếu kì ra ngoài không hay thì phải?” Hường ma ma lắc đầu: “Nãi nãi đừng vội, còn ba năm hiếu kỳ mà, cách ngày chuyển ra còn xa lắm. Ta sai người vẽ lên giấy được không?”

“Bản vẽ không được đâu, ta không tưởng tượng ra được. Hay là chúng ta lặng lẽ đi ra ngoài?”

“Ta đi cùng người?” Dung Nghi lập tức xoay người nói: “Trong kinh người không quen thuộc bằng ta.”

Nhìn Dung Nghi bộ dáng cợt nhả, trong lòng La Y đột nhiên lộp bộp một chút. Cha ruột, tổ mẫu đã chết chưa được mấy ngày, hắn lại không có thương cảm gì. Là cảm thấy tộc trưởng không yêu hắn? Hay là, kỳ thực giữa bọn họ vốn không có tình nghĩa gì? Hoặc là nói Dung Nghi này thiên tính lạnh bạc đến tận đây?

“Sao đột nhiên không nói nữa?” Dung Nghi kỳ quái nói.

La Y bị cắt đứt suy nghĩ, không xoắn xuýt vấn đề này nữa. Tùy ý tìm đề tài đánh trống lảng, trong lòng vẫn còn băn khoăn chuyện nhà ở.

Hầu phủ hai trọng hiếu, ngay cả quan hệ thông gia cũng không tiện đi lại. Tính cả thời gian, sợ là ba năm không thể về nhà mẹ đẻ thăm viếng. Nghe được tin tức Hầu phủ ở riêng, Vu thị bất chấp

nhieu như vậy, đi tới chỗ nhà La Y sau này ở nhìn một vòng, sau đó đến thăm Hầu phủ.

La Y ngênh đón tàu tử vào trong buồng: “Trời còn rất lạnh, tàu tử lên kháng ngồi đi.”

Vu thị ngồi xuống uống một ngụm trà nóng rồi nói: “Ta mới đi nhìn nhà ở của các muội. Cũ hồng không còn hình dạng nữa, không sửa chữa không thể ở được. Theo ta nên để ca ca ngươi mang người chuẩn bị tốt trước đã. Nếu không đến lúc đó không ở nổi, lại phải đứng ở đấy lung túng.”

La Y nghe thấy có khác thường: “Theo lý thuyết phu nhân còn sống, thiên vị là bình thường thôi, tàu tử nghe được cái gì ư?”

Vu thị dứt khoát nói trắng ra: “Cho tới bây giờ, công huân thế gia thu vào ít mà chi ra thì nhiều. Giữ đạo hiếu không phô trương, chờ ra hiếu lại giống như trước đây. Các muội ở trong phủ sống thêm mấy ngày, là mấy ngày không vừa ý, cần gì khổ như vậy chứ?” Dừng một chút còn nói: “Ta nghe đại tỷ tỷ muội nói. Nàng bây giờ cũng là đương gia như đại tẩu muội, hôm kia lặng lẽ nói với ta, bảo ta khuyên muội. Ta cũng nghĩ như vậy, dứt khoát chuyển ra sớm đi, muội phu tuổi cũng không lớn, có lẽ tới đó nghiêm túc cũng chưa biết chừng.”

La Y thở dài: “Khi nào thì Nhị tỷ trở về?”

“Mùa thu năm nay sẽ trở về.” Vu thị cười nói: “Phải rồi, tỷ tỷ muội sinh con trai đấy, nhưng thời gian trước mới nhận được thư. Vân Nam thật sự là quá xa.”

”Thật sao?” La Y vui vẻ thay Cẩm Tú: “Tỷ tỷ là người có phúc, sau này cháu ngoại trai nhất định trúng Trạng nguyên, càng thêm thể diện cho muội.”

”Phải rồi, muội tìm Nhị muội muội làm gì?”

”Muội muốn phân gia, ngày sau Nhị tỷ phu ngoại phóng, vừa vặn mang theo chúng muội đi. Dù sao hấn cũng nên cách mảnh đất kinh thành này, ra ngoài thêm kiến thức mới được. Cho dù không lấy công danh, tốt xấu cũng đừng giống như hiện tại, cân tiểu ly cũng không nhận ra. Làm sao mà sống được?”

”Chuyện này không thể biết rõ được, chờ bọn họ trở về rồi nói sau. Các muội hiện thời ở hiếu kỳ, vừa vặn chịu tang đọc sách. Không bằng mời một vị tiên sinh đến dạy muội phu?”

La Y lắc đầu: “Hấn biết không nhiều chữ lắm, tiên sinh đến đây chỉ thêm kích thích hấn. Muội từ từ dạy trước đã, phải có một chút trụ cột mới có hứng thú học.”

Vu thị cũng thở dài: “Cứ như đỡ trẻ con ấy.”

La Y cười nói: “Coi như muội luyện tập ngày sau nuôi con. Ca ca tẩu tử thương muội như thế, mệnh con gái coi như là tốt số rồi.”

”Lại nói lung tung,” Vu thị cười mắng: “Chỉ có hai muội muội ruột thôi, không thương các muội thì thương ai hả?”

La Y cười tựa trên người Vu thị: “Tẩu tử, có người nào nói tẩu giống mẹ chưa?”

Vu thị cười vỗ La Y: “Ta không được, nếu mẹ chồng ở đây, nhất định làm tốt hơn ta nhiều.”

La Y không nói nữa, nàng từ Hoàng thị lại nhớ tới Quỳnh Anh. Vị cha hờ của nàng kia cũng không được coi là có tiền đồ, nhưng là Hoàng thị vẫn dạy dỗ ra một đôi trai gái ngoan, cũng thực sự yêu thương nàng. Bây giờ nàng cũng làm mẹ cả, trượng phu hư hỏng hơn cả cha hờ, có thể hay không, giáo dục một người trước mắt này trước? Kể cả với Quỳnh Anh hay Hải Đường, nàng đều không có hận ý gì. Đột nhiên có cảm giác hiểu Hoàng thị. Nữ nhân tài giỏi như thế, kỳ thực cũng như nàng bây giờ, khinh thường trượng phu. Nếu khinh thường sẽ không yêu. Nếu không yêu đương nhiên sẽ hiền lương thực đức. Ha ha, nam nhân đều là đứa ngốc. Yêu bọn họ, không quý trọng. Lại thích loại không yêu bọn họ. Thói đời này...

Sau khi Vu thị trở về vài ngày, Thiệu Y sai người đến tặng cái mô hình - - ít nhất có thể nhìn ra đại khái bố cục nhà ở. Không biết mời vị tài ba nào làm, lại còn là chân thật tỉ lệ. Nhà ở là điển hình của dân cư phương Bắc, kiểu nhà tam tiến Nam Bắc Triều. Cổng chính mở ở bên phải, đi vào quẹo trái bên trái là phòng khách, thư phòng, bên phải là cổng trong cổng chính. Cổng trong và chính phòng có cái sân nhỏ, đường chữ thập giao nhau, hai bên là phòng ở. Sương phòng bên phải trái chính phòng có một hành lang gấp khúc. Nhà sau sân nhỏ hơn, có một cái giếng, miễn cưỡng làm được một cái sân phơi. Phía sau là nơi ở của vú già. Nếu bàn về phòng ở, cũng có gần ba mươi gian. Dựa theo cách nói đời sau là khu nhà cao cấp rồi, khi đó người có ba phòng, hai sảnh, năm buồng, có thể cười tới rút gân. Nhưng bây giờ...

Vấn đề bây giờ là tam đại đồng đường, thậm chí bốn đời đồng đường đều là chuyện thường. Bọn họ như vậy khó tránh khỏi có mấy hạ nhân. Vừa không có chính sách kế hoạch hoá gia đình, lần lượt sinh một hàng đứa con. Đứa con lại có đứa con.

La Y đành phải so mô hình, dùng cái củ từ phòng bếp tói cắt thành khối nhỏ, dựa theo tỉ lệ tính toán về sau bày đồ dùng gia đình như thế nào. Kỳ thực cái nhà này tính cả toàn bộ đất, cũng có tương đương một mẫu đất. Nhưng kiến trúc chiếm dụng diện tích cũng chỉ có 300 mét vuông. Trong đó phòng khách và ngoại thư phòng nhất định phải có. Chính phòng làm phòng chính, bên cạnh trong phòng ngủ là thư phòng hoặc là khuê phòng. Máy chỗ này chiếm hơn 100 mét vuông. Còn dư lại gần như đều là phòng đơn. Hiện tại tới ở là không có vấn đề gì, lại phải chuẩn bị chỗ ở cho con cháu, ít nhất phải tam đại đồng đường mới được.

Bởi vậy La Y bày đến bày đi cũng không rõ ràng. Dứt khoát nỗi cái, cái bóng của con cũng không có, có tính cho tên kia hoàn toàn không thể sinh không? Quan tâm làm cái rắm gì!

Đang thì một mình hờn dỗi, thấy Dung Nghi thất hồn lạc phách đi đến.

”Làm sao vậy?” La Y buồn bực: “Người chui ở chỗ nào ra thế? Cả người toàn bụi đất?”

Dung Nghi ngồi xuống kề bên La Y, ầm ực nói: “Ta đi xem nhà ở của chúng ta.”

La Y nháy mắt, Dữu Tử dẫn bọn hạ nhân lui xuống.”Người xem rồi? Như thế nào?”

Dung Nghi còn chưa mở miệng, nước mắt liền soàn soạt rơi xuống dưới: “Bọn họ quá đáng rồi, tốt xấu gì ta cũng là con của Hậu gia, vậy mà lại cho ta cái lều rách.”

”A?”

"Vốn nhìn mô hình Tứ ca đưa tới nhỏ như vậy, ta còn không tin lặn lẽ đi xem một cái, cư nhiên... Cư nhiên... Mái ngói đều đều hồng rồi! Ô... Bất nạt ta không có ai ra mặt! Quá ghê tởm!"

La Y cười khở: "Ai bảo chúng ta đều là thứ xuất chứ." Nếu nàng là dòng chính nữ, gả cho một người như vậy, Hoàng gia có thể bầm sống Lão thái thái. Nói cách khác, nếu Tiêu thị là thứ xuất, chỉ sợ bị quét ra khỏi nhà chính là Tiêu thị. Bởi vậy khoảng cách dòng chính thứ chính là như thế đấy.

"Người nói chúng ta phải làm thế nào đây? Cứ ở chỗ kia ư?" Dung Nghi nhớ tới liền tức giận: "Bà tử được yêu thích của nhà chúng ta ở còn tốt hơn chỗ ấy!"

La Y vốn muốn quăng hấn một câu - - người là đương gia người làm chủ. Lời đến bên miệng lại nhin xuống, thay đổi ý kiến: "Ngày khác ta cũng đi xem thử, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp. Dù sao còn có ba năm mà."

"Không phải người có thật nhiều chủ ý sao?" Dung Nghi vội la lên.

La Y thở dài: "Có, nhưng không làm được."

"Người nói đi!"

"Vậy ta nói nhé?" La Y vô tội nói: "Người đi thi lấy công danh, sau đó ngoại phóng vài năm kiếm một khoản tiền phát tài."

"..."

"Trong sách đều có Hoàng kim ốc đấy." La Y nói: "Cha ta rõ ràng là thanh liêm, không phải cũng tồn cho ba người huynh muội chúng

ta nhiều cửa cải như vậy đấy thôi. Tiêu gia chính là lập nghiệp từ hai gian phòng ở rách.” Mới là lạ, tổ tiên Tiêu gia nhân dịp đánh giặc dốt sức mò một khoản đấy!

Dung Nghi cúi đầu, gắt gao cầm lấy tay La Y: “Người đừng ghét bỏ ta...”

”Ách?”

Dung Nghi lại khóc lên: “Bọn họ đều không cần ta, ta chỉ có người thôi. Oa...”

La Y thoáng chốc lệ rơi đầy mặt, không phải là bị cảm động, là bị tức. Không ngờ người đã làm cha rồi, gặp chuyện lại oa oa khóc lớn lên như một học sinh tiểu học. A a a a, đau lòng đau gan đau bụng, chỗ nào cũng đau a a a a!!!

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 56: Biết Chuyện!

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Dung Nghi khóc ruột gan đứt từng khúc, hấn cảm thấy bị dòng họ từ bỏ. Chia cho căn nhà hổng, vậy mà trong tộc không nói một câu nào. Ngay từ đầu căn bản chính là không cần hấn. Hiện thời hấn chỉ có ba ngàn bạc và một người vợ. Tuy rằng chia cho thôn trang, nhưng nhà ở đã kém thế, thôn trang còn cần phải nói sao? Ngẫm lại ngày sau áo rách quần manh, bụng ăn không no, càng khóc to hơn.

La Y bỏ ra một vạn phần tính nhẩn nại, không ngừng thôi miên bản thân mình - - hấn vẫn là một học sinh trung học, học sinh cao trung, học sinh cao trung. Đương nhiên không hiểu chuyện, đúng không, đúng không, mình cần phải giáo dục, đúng không, đúng không? Ủm, đúng vậy, có thể giáo dục. Nhưng sao lại có cảm giác bi thống thế này? Đứt khoát cùng nhau khóc đi! Vì thế La Y cũng khóc lớn lên theo đó.

Dung Nghi thấy La Y khóc thương tâm, vừa cảm động La Y vợ chồng đồng thể cùng hấn, vừa cảm thấy thực xin lỗi vợ. Càng thêm khổ sở. Đứt khoát ôm La Y tiếp tục khóc. Được chứ, hai vợ chồng cứ như vậy ôm nhau khóc rống một giờ. Khóc làm cho Hường ma ma bên ngoài cũng xót xa không thôi. Nói là đã thành hôn, nhưng hai người vẫn là đứa trẻ choai choai thôi. Thứ xuất khổ quá mà...

Hai người khóc xong nấc cục từng phát từng phát, nhìn đối phương đều một phen nước mũi một đồng lệ chật vật không chịu nổi. La Y không nín được cười rộ lên. Không thể không nói La Y đồng học của chúng ta tâm lý tương đối cường đại. Loại chuyện xuyên qua cũng đã trải qua rồi, không khác nào chết một lần, chút đả kích ấy ngược lại không có gì.

Dung Nghi thấy La Y cười, bỗng nhiên cũng cảm thấy khóc như vậy mất mặt, ngay cả một nữ lưu còn không sợ, hấn sợ cái gì? Vừa lau mặt cũng cười rộ lên. Hai người sửa sang lại xong xuôi, dường như Dung Nghi đột nhiên biết chuyện hỏi: “Người thực sự không có ý kiến gì hay à? Người cũng biết ta ngốc, thật sự không nghĩ ra cái gì.”

Nói đến chính sự, La Y cũng nghiêm mặt nói: “Chuyện còn chưa bết bát như vậy. Ăn mặc không phải sâu. Nhà ở thì ta mới hỏi. Hướng ma ma nói đoạn đường bên ngoài đó, mua một cái nhà cũng chỉ mất một hai trăm lượng. Nhà ở đất ở chỗ đất xây, gỗ không đáng giá tiền. Chúng ta phá đi làm lại từ đầu, cộng thêm bài trí chắc khoảng ba bốn trăm lượng là đủ rồi.”

”Không phải gỗ rất đắt tiền sao? Phòng ở kia làm bằng cột lim...”

”Gỗ sam là được rồi!” La Y đánh gãy lời Dung Nghi: “Chúng ta dùng gỗ tốt như vậy làm gì chứ? Chúng ta ngày sau cần chú ý chỗ ở, không phải là An Dương Hầu phủ.”

Dung Nghi thoáng chốc trút giận: “Cũng phải, nhưng chỉ là dân chúng bình dân thôi. Có cơ hội nhìn thấy thánh thượng, ngay cả vài lụa cũng không được mặc.”

”Nói thật nhé”, La Y nghiêm túc nói: “Hai chúng ta đều không có thân phận, chỉ nộp thuế thôi cũng quá sức rồi. Hay là người đi thi lấy công danh, cho dù là tú tài thôi. Tốt xấu cũng được miễn thuế má một mình người. Ta cũng có thể quang minh chính đại mặc quần hoa. Tuy rằng hiện tại sớm không so đo, rốt cuộc danh không chính ngôn không thuận, cảm giác không dễ chịu.”

Dung Nghi trầm mặc rất lâu: “Người... Mời vị tiên sinh cho ta đi.”

La Y không tiện dả kích tính tích cực của hắn, đã nói: “Chúng ta đang giữ đạo hiếu đấy, sợ tiên sinh kiêng kị. Không bằng chính chúng ta đọc trước, không hiểu viết giấy hỏi ca ca ta được không? Tỷ phú ta mùa thu sẽ trở lại, đến lúc đó lại nhờ huynh ấy mời vị tiên sinh chẳng phải rất tốt sao? Ta cũng nhân cơ hội này nghiên cứu học vấn.”

”Người nghiên cứu học vấn làm cái gì?” Dung Nghi nói: “Người lại không thi công danh, tội gì phải chịu cái đấy?”

La Y chợt lóe linh quang, mệt mỏi nói một câu: “Người làm cái gì, ta cùng người làm cái đó. Ta không sợ!”

Dung Nghi cảm thấy vừa bị thiên lôi đánh trúng rồi, lại gắt gao nắm tay La Y: “Người không sợ, ta cũng không sợ! Ta không tin ta ngay cả cái tú tài cũng không thi đỗ! Một ngày nào đó ta muốn cho bọn họ nhìn bản sự của Gia! Người yên tâm, @#@#!#@ nó chứ, sau này nhất định cho người đầu đầy châu ngọc, hồng mắt chó của bọn họ!”

La Y thiếu chút nữa phun ra, mẹ nó, hắn khi nào thì học được lời “Đui mù mắt chó” này a a a! Ngã!

Dung Nghi tuy rằng phát ra hào ngôn chí khí nỗ lực đọc sách. Nhưng thói quen của con người không phải một sớm một chiều có thể dưỡng thành, đương nhiên cũng sẽ không phải một sớm một chiều có thể xoay chuyển. Huống chi còn là từ thói quen xấu biến thành thói quen tốt. La Y đành phải hoàn toàn lên tinh thần, xuất ra dũng khí gặm sách giáo khoa năm đó thi vào trường Đại học. Người là sinh vật tương đối dễ dàng chịu ảnh hưởng. Thấy lão bà dụng công như thế, Dung Nghi cũng phải cố gắng học. Đương nhiên có nguyên nhân chính là do nhàm chán.

La Y không chỉ hoài nghi một lần, chế độ giữ đạo hiếu này có phải chuyên để tra tấn học sinh xấu không đi học thành giỏi hay không. Giữ đạo hiếu ba năm, cơ bản cũng là giam cầm ba năm. Không cho phép ra khỏi cửa đi dạo phố, không được thi cử, không được đón dâu, không được nạp thiếp, không được ăn thịt uống rượu, truyền thuyết còn nói không được ngủ lão bà. Ngoại trừ đối mặt với một phòng sách, căn bản không có việc gì khác để làm. Hơn nữa xem sách lại không thể xem sách giải trí? Nhưng có thể chọn cái gì ngoài sách? Nàng nghĩ ở tình huống này, đa số người sẽ lựa chọn đọc sách viết chữ. Đồng thời cũng có thể lý giải vì sao nữ nhân cổ đại làm nữ công tốt lắm, chỉ do rảnh rỗi thôi. Đương nhiên đây là chỉ đại hộ nhân gia. Phổ thông dân chúng ai rồi việc đi thủ hiếu ba năm? Không cần ăn cơm à?

La Y không có ý định dạy trượng phu thành hủ nho. Trên thực tế Nho gia cũng có một số không hủ (lời này sao nghe kỳ quá thế...), đều là thế hệ sau này phát ra đấy. Quân tử lục nghệ - - lễ nhạc xạ ngự thư số. Sinh ở hầu môn, ngu ngốc cũng được hun đúc ở vẻ bề ngoài. Nhạc khí không tiện dùng trong hiếu kì, huống chi La Y cũng không biết. Bởi vậy đổi thành vẽ tranh. Kỵ xạ kiến thức cơ bản của ăn chơi trác táng, không cần quan tâm. Tính ra chính là có nghĩa. Vì

phân và tích phân chính nàng cũng dạy nhiều năm. Vì thế dạy tính sổ. Còn rất mặt dày mày dạn xin đại nãi nãi, mượn một bà tử biết tính sổ đến, hai vợ chồng cùng nhau học, dù sao cái tiêu chuẩn kia của La Y kia quản tiền tiêu vật hàng tháng tạm được, xử lý thôn trang tuyệt đối bị vùi dập giữa chợ. Dung Nghi bị La Y bố trí thời khóa biểu đến hôn mê, ngu ngơ đi theo La Y học.

Nàng nhớ có vị kế toán đã từng nói, kế toán không phải chức nghiệp tốt. Nghề nghiệp này sẽ làm một người êm đẹp, trở nên bụng dạ hẹp hòi tính toán chi li. Bởi vậy sau khi làm mười năm thì không làm nữa, để đổi tính tình. Ý kiến này là lời nói của một người hay chân thực tình huống thì không biết được. Nhưng nhìn chút bạc chậm rãi thu vào kia, lại bởi vì các chuyện mà rầm rầm chảy ra, loại tâm tình xoắn xuýt này, không tính sổ không thể hiểu hết. Bởi vậy, La Y đang nhìn Dung Nghi khi bắt đầu tính tiền, đột nhiên buông tay mặc kệ toàn bộ tài phú đồ cưới trong nhà. Quyền to tài chính trong nhà lập tức rơi xuống tay Dung Nghi.

Sáng sớm mở cửa là bảy việc, củi gạo dầu muối tương dấm chua trà. Nhà có trẻ con hao phí càng lớn. Quỳnh Anh đang trong giai đoạn đốt tiền. Mới được mấy ngày giày đã chật, không được mấy ngày quần áo bị ngắn. Khoảnh khắc giao mùa không để ý lại bị bệnh, mời đại phu, uống thuốc, mút hoa quả dỗ đứa bé, quần áo ăn mặc theo mùa, vòng tay các màu cho tiểu cô nương, các loại dinh dưỡng bổ sung. Một tháng hai mươi lạng bạc tiền tiêu vật làm sao có thể đủ? Thôn trang danh nghĩa của Dung Nghi phải đến cuối năm mới thu tô, huống chi cũng không có tiền lời lãi gì, bởi vì đã có người đến báo thiên tai rồi. Hiếu kỳ không tiện đi xử lý, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Bởi vậy trước mắt một nhà ba người chỉ trông vào hai mươi lạng hàng tháng qua ngày. Nghĩ tới tương lai dài đằng đẳng,

nghĩ tới còn không có con trai, lần đầu tiên Dung Nghi cảm giác áp lực như núi!

Đang mùa kim quế tỏa hương, bỗng nhiên có một ngày Quất Tử kích động lại báo: “Tứ nãi nãi, Nhị cô nãi nãi phái bà tử đến đây, nói đã đến Thông châu, sắp tới kinh thành rồi. Sau này sẽ đến thăm người”!

La Y vui vẻ nhảy dựng lên, tỷ tỷ nàng trở về! Chao ôi, không biết cháu ngoại trai lớn trông giống ai đây? Đúng rồi, lẽ gặp mặt! La Y bỏ nhào vào rương đựng đồ chơi lục lợi một lượt. Dung Nghi vã mồ hôi: “Con nít, chỉ cần vòng tay vòng cổ đơn giản thôi, người có cần phải như thế không?”

”Đó là cháu ngoại trai của ta!” La Y nói: “Con của tỷ tỷ ta đây, ta chưa được nhìn thấy. Đồ không tốt có thể lấy ra được sao?”

”Không phải đã gửi cho cháu người một bộ vòng cổ rồi sao?”

La Y nghe nói như thế, trừng mắt: “Sao người nhỏ mọn thế!”

Dung Nghi bị giật mình, sờ sờ cái mũi: “Không phải keo kiệt, là phong tục thôi mà.”

”Ta mặc kệ, cháu ngoại của ta phải tốt nhất!”

Dung Nghi rút khóe miệng, lần đầu tiên thấy lão bà đại nhân cái dạng này, sờ sờ cái mũi không lên tiếng. Lại nghĩ tới tỷ tỷ La Y đến, chẳng phải là tỷ phu cũng sẽ đến? Thám... Thám hoa đúng không! Ách, hắn có thể xin được ra ngoài không?

La Y lục tung tới buổi trưa, không tìm được thứ gì tốt. Cẩm Tú trở về gấp, không kịp chuẩn bị đồ chơi kì quái hiếm lạ. Cuối cùng ưng

nhất một khối ngọc bội của Dung Nghi. Dưới áp lực mạnh trước mắt, Dung Nghi có keo kiệt cũng không dám dài dòng. La Y hưng phấn ngủ không ngon giấc, biết rõ gặp mặt còn phải hai ngày nữa, chỉ là không nhìn được. Vị tỷ tỷ mở rộng cánh chim che chở nàng sắp về rồi! Ta sẽ không còn là đứa trẻ không có mẹ nữa! Lo lắng đủ rồi! Lặn qua lộn lại giằng co hai ngày, cho đến trước một ngày Cẩm Tú hẹn, La Y chia vào hai cái vành mắt đen thật kinh khủng, quần quần soi gương trang điểm.

Dung Nghi hơi hơi ghen: “Người hưng phấn vậy sao?” Đương nhiên hán cũng bị ồn ào hai ngày ngủ không ngon, đương nhiên cái kính cũng tăng.

”Đã ba năm ta không gặp tỷ tỷ ta rồi!” La Y vươn ra ba ngón tay: “Ba năm!!!!”

”Vậy cũng không cần phải thế chứ? Cứ như câu nói nhớ tình lang ấy.”

”Tình lang tính cái gì? Ta còn không xứng xách giày cho tỷ tỷ ta đâu.” La Y vẫy tay đuổi Dung Nghi: “Đi sang bên đi, đừng chắn ta trang điểm. Tỷ tỷ mà nhìn thấy sắc mặt ta khó coi như vậy, sẽ khóc chết mất.”

”Không phải cùng một mẹ sinh ra, giả bộ cho ai xem chứ.” Dung Nghi càu nhàu.

Tâm tình La Y vô cùng tốt, không thèm so đo, ngược lại đặc ý nói: “Chúng ta cảm tình tốt, người hâm mộ ghen tỵ hả?”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 57: Sum Vầy

Edit: Hắc Phượng Hoàng

"Nãi nãi, nhị cô nãi nãi của chúng ta đứng ở cổng chính rồi."
Hương ma ma tiến vào bấm báo.

La Y kêu thảm một tiếng: "A a a a, ta còn chưa trang điểm xong mà!"

"Hiếu kỳ không thể tô son phấn!" Dung Nghi cực kỳ khó chịu nói!

"Vậy cũng phải che khuất vành mắt đen của ta chứ."

Dung Nghi dứt khoát dùng tay lên sờ, trang điểm trôi hết sạch. La Y tức chết khiếp, không kịp làm lại rồi! Đành phải rửa mặt sạch sẽ, thu dọn qua loa rồi đi ra ngoài cửa đón. Cẩm Tú cũng vội vã, nếu không phải ngày hôm qua phải đi nhà mẹ đẻ bái kiến lão thái thái trước, nàng đã tới sớm rồi. Người quýnh lên bước chân khó tránh khỏi dài hơn một chút, La Y vừa mới ra cửa phòng, Cẩm Tú đã chạy vội tới. Bỏ lại Phạm Thế Tuấn ở phía sau.

Cẩm Tú vừa thấy La Y thần sắc tiều tụy liền khóc lên, vẻ mặt không thể tin nói: "Sao lại thế này? Sao lại thế này!"

La Y vừa khóc vừa cười: "Muội nghe nói tỷ trở về, hai buổi tối không ngủ nên thành như vậy đấy? Muội không sao, ngủ một giấc là hết. Tỷ tỷ đừng lo lắng."

Lời đồn đãi loạn xạ còn chưa ngừng, Cẩm Tú có thể nào không lo lắng chứ? Chỉ là đang ở nhà chồng La Y, không tiện biểu hiện quá rõ ràng. Hai tỷ muội dìu dắt nhau vào nội thất. La Y và Dung Nghi bái kiến tỷ tỷ, tỷ phu. Lại dẫn đi chào hỏi Tào phu nhân - - bây giờ là Hầu Thái phu nhân, sau khi trở về Phạm Thế Tuấn thức thời mời Dung Nghi bồi hấn dạo hoa viên. Hai tỷ muội mới có thể yên yên tĩnh tĩnh nói tỷ muội chuyện riêng.

Cẩm Tú gạt lệ nói: “Đều tại ta không chăm sóc tốt cho muội, để muội chịu cuộc sống khổ sở thế này.”

La Y cười cười: “Lúc trước đó tỷ ở đây cũng không có cách, nào có cô nãi nãi xuất giá còn có thể xía vào chuyện nhà mẹ đẻ? Tẩu tử còn không tham dự được, nói hơi quá sẽ thành bất hiếu.”

Cẩm Tú bĩu môi: “Người Tào gia như thế nào?”

“Nghe nói về Thiểm Tây rồi, cụ thể ra sao muội không biết.” La Y lắc đầu: “Cái tính cách kia của Cô phu nhân, tóm lại sẽ không tốt. Nói lời không cân nhắc? Từng câu thương tổn người khác, kỳ thực sớm bị quả báo thôi.”

Cẩm Tú không nhịn được cười lên một tiếng: “Nghe chuyện ma quỷ ở đâu thế? Còn như là chuyện có thật ấy.”

“Đã quên rồi. Lời nói có đạo lý ấy coi như là chính muội nói đi, ha ha.”

“Muội đấy”. Cẩm Tú gõ trán La Y: “Như người không hiểu chuyện gì. Đừng nói với tỷ chuyện xấu xa đấy, có chuyện gì muốn tỷ giúp, chỉ cần sai người tới nói là được. Bây giờ đã già rồi, oán giận cũng không có tác dụng gì.”

”Muội còn muốn nhờ tỷ phụ dạy dỗ hần một chút đây.” La Y nói: “Tốt xấu mang đi ra ngoài biết một chút, cứ làm tổ ở trong kinh thì biết được cái gì? Cả đời cứ như vậy thôi.”

”Ta nghe nói hần nhận biết được có mấy chữ?” Cẩm Tú nhú mày.

”Bây giờ biết nhiều hơn rồi, lần trước gây chuyện, bị lão Hầu gia đánh một trận. Ở trong lao bị đánh một trận, hơn nửa gần đây giữ đạo hiếu cũng đọc một ít sách. Muội không dám trông mong gì, có thể được cái tú tài là tốt rồi. Tóm lại là sau khi công huân, tiêu ít bạc làm cái huyện lệnh nghèo, ra ngoài học hỏi vài năm, không thể cả đời thế này. Nhưng nếu muội có đứa con, vậy để nó ở nhà tỷ đi, chuyện này không được cự tuyệt.”

Cẩm Tú vừa mới kiềm chế nước mắt lại rơi xuống: “Nghe muội nói, đúng là càng hiểu chuyện hơn. Có thể thấy được bị bao nhiêu tủ nhục rồi. Muội đừng giấu giếm ta, hôm qua về nhà, tẩu tử đã nói với ta rồi. Chia cho các người cái nhà cũ nát. Điều này cũng...”

”Có gì đâu, hảo nam không ăn ở riêng điền. Hần không được rồi, thiên tư có hạn. Chờ muội sinh con trai, có phượng quan hà bí cũng được. Huống chi, “ La Y bỡn cợt cười: “Nhà nhỏ mới tốt, nhà nhỏ không có chỗ nhét Di nương. Muội không bị chịu tức vãi linh hồn càng tốt chứ sao?”

Cẩm Tú miễn cưỡng giật giật khóe miệng: “Tóm lại, bây giờ ta ở trong kinh, muội có việc gì không được gạt ta.”

”Sao có thể, phải tìm người nhà nương tựa chứ.” La Y nói: “Nhà tỷ có gia nô biết làm mộc không? Thợ thủ công quen thuộc cũng

được. Nhà của muội kia phải sửa sang lại. Đến lúc đó muội vẽ ra mô hình, có tay nghề làm cái mới luôn.”

”Nhắc tới việc này, mấy thứ muội cho cháu ngoại trai kia, muội vất vả nghĩ ra được à? Tỷ phu muội cũng khen muội đấy.”

”A, tùy tiện nghĩ...” > < nàng sao chép... “Đúng rồi, sao đột nhiên lại về kinh?”

”Thời hạn tới rồi, viết thư không tới nhanh bằng chúng ta đi, dứt khoát đi thẳng luôn. Chỉ phái người quét tước phòng ở.”

”Cháu ngoại trai của muội đâu, không mang đến cho muội gặp à?”

”Tỷ tỷ nó trông nom, vẫn còn lộn xộn lắm, ta không yên lòng về muội, tới xem trước.” Cẩm Tú thở dài: “Muội nghĩ thoáng là được rồi, nữ nhân gia sợ nhất luẩn quẩn trong lòng. Cuộc sống sẽ không dễ chịu.”

”Luẩn quẩn trong lòng thì thế nào đây?” La Y cúi đầu nói: “VẬY chỉ có buồn chết mình.” Nói xong, rốt cuộc cố kiên cường được nữa, ghé vào trong lòng Cẩm Tú khóc lớn lên. Dung Nghi vô năng, nàng lao tâm khổ trí đủ loại, thứ trưởng nữ sinh ra, thậm chí lúc trước vừa vào cửa bị các loại khiêu khích. Điểm nào cũng đủ tiêu chuẩn số khổ. Cho dù đã cố cố vũ bản thân mình nhưng vẫn khó chịu. Bây giờ nhìn thấy người thân cận trên thế giới này, cho dù không có tủi hờn cũng phải làm nũng, hướng chi là có?

La Y vừa khóc, Cẩm Tú ngược lại nín khóc. Liên tục vỗ muội muội, trong đầu đã kinh hoàng nghĩ các cách - - làm sao mới có thể trừng trị được tên muội phu háo sắc vô năng kia?

Bên kia, Phạm Thế Tuấn và Dung Nghi ở trong hoa viên ngồi ngắm hoa uống trà. Dung Nghi được La Y bổ túc hơn nửa năm, vừa vặn được xem như người đọc sách nhập môn. Trong giây lát ở chung cùng người chức nghiệp, khẩn trương không thôi. Phạm Thế Tuấn bộ dạng khá tốt, đương nhiên, môn sinh Thiên tử không có bộ dạng xấu. Thi cử nhân đầu tiên là phải phỏng vấn, mang một gương mặt rõ trực tiếp bị loại, dựa vào có kinh thiên to lớn cao ngạo chi tài, chỉ một câu “Không có quan uy” là trọn đời không thoát thân được. Bộ dáng không tệ, cộng thêm khí chất tốt, cứ thế tôn lên Dung Nghi muốn có bao nhiêu đáng khinh thì có bấy nhiêu đáng khinh. Cho nên mới có câu nói kia ‘người so với người thì chết’.

Phạm Thế Tuấn gặp La Y mới hai lần, nhưng có ấn tượng vô cùng tốt với cô tiểu di này. Chỉ bằng nàng đưa đồ dùng trẻ con đó, đã cảm thấy huệ chất lan tâm. Chỉ tiếc gả cho kẻ bao cở, cũng coi như mệnh khổ. Lại là muội ruột của thê tử mình, bởi vậy quyết định nhân dịp thời gian ở kinh, nhất định phải dạy dỗ huynh đệ đồng hao này, cũng làm cho thê tử bớt lo lắng.

Thám hoa lang là người làm công tác văn hoá, xuất thân danh môn văn thái phong lưu, sớm không cần dựa vào đả kích người khác để thể hiện uy vọng của mình. Lời nói đầy nhẹ nhàng, tràn đầy yêu mến của trưởng bối dành cho văn bối. Nhưng loại vật khí thế này, không phải vẻ mặt ôn hoà có thể che giấu. Dung Nghi bị áp không thở nổi, bỗng nhiên toát ra một ý tưởng thật vớ vẩn: “Tỷ phụ lợi hại như vậy, sẽ không mang La Y đi tái giá chứ!???” Thoáng chốc bị sợ ra cả người đầy mồ hôi lạnh.

Phạm Thế Tuấn quẫn rồi, hắn có đáng sợ như vậy sao? Về phần năm ba câu đã làm huynh đệ đồng hao sợ sắc mặt một xanh một trắng sao? Mị lực cá nhân Phạm thám hoa bị đả kích cũng tị ngòi.

Ở nhà người ta không nên quá nhiệt tình, giọng khách át giọng chủ cũng không hay. Vì thế hai huynh đệ đồng hao không lời nhìn nhau nửa ngày. Xem chừng hai tử muội tâm sự riêng cũng nói khá lâu rồi, đồng loạt trở về nhà.

Hai tử muội quả thật trao đổi tin tức quan trọng xong rồi, nghe Cẩm Tú nói đủ loại chuyện lý thú về đứa con. Mà La Y mẹ hờ này đúng là đã làm mẹ. Quỳnh Anh sinh ra không có mẹ ruột, La Y chăm sóc không ít, cũng nhân tiện này nói. Tử muội khó có khi được đoàn tụ, không muốn nói những chuyện không vui. Bèn nói quanh về mấy đứa trẻ con. Cũng làm cho Phạm Thế Tuấn vừa vào tới cửa lại coi trọng liếc La Y một cái. Dung Nghi nghe La Y mở miệng một tiếng “Đại tử nhi nhà chúng ta”, bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác “Người một nhà” ấm áp. Càng cảm thấy La Y khác rất xa so với mẹ cả của hắn, mặc dù có lúc hơi đanh đá, nhưng tóm lại thực chất nội tâm là một cô gái tốt.

Hai đôi phu thê lại bái kiến lần nữa, Cẩm Tú nhân tiện nói: “Chúng ta đi về trước, ngày khác trở lại thăm muội.”

La Y cười nói: “Phải rồi, chúng ta hiếu kỳ không tiện đăng môn bái phỏng, chỉ trông cậy vào tử tới thôi. Còn ngày lành của Đại tử nhi nhà tử, muội không thể đi, đến lúc đó nhờ nhị tẩu tới chúc cả cho muội.”

Lại hàn huyên vài câu, vợ chồng Cẩm Tú về nhà. La Y thế này mới hưng phấn xong, mệt đổ ở trên giường không muốn dậy.

Dung Nghi đi tới: “Sao hôm nay lại nói nhiều về Đại tử nhi thế, người muốn làm thông gia à?”

La Y quăn: “Đó là trưởng tử, làm sao có thể cưới nữ nhi của thị tỳ? Nữ nhân gia nói chuyện tào lao, đơn giản chính là chuyện chồng con, có thể kéo tới đâu chứ.”

Dung Nghi bĩu môi: “Thứ nữ thì thế nào? Không phải người rất tốt đấy sao?”

La Y nói: “Khuê nữ nhà mình là tốt, nhưng không qua được đôi mắt người ngoài? Thứ xuất chịu thiệt thế nào, chúng ta còn không biết ư?”

Dung Nghi trầm mặc, hắn không có cách nào cãi lại chuyện thực này. Mặc dù nữ nhi như La Y ở nhà mẹ để được sủng ái, vẫn gả cho con vợ lẽ là hắn đây. Hôm nay tiếp xúc với Phạm Thế Tuấn một phen, thật sự khiến hắn bị đả kích không nhẹ. Hai tỷ muội tốt như vậy, bởi vì dòng chính thứ, gả cách biệt một trời. Không thể không nói, Dung Nghi lần đầu cảm thấy tự ti mãnh liệt. Hoặc là nói, từ khi được chia tài sản ở riêng bắt đầu, có một loại phức cảm tự ti mãnh liệt, hôm nay chẳng qua là một gốc rơm rạ cuối cùng đè sập lác đà mà thôi.

Từ nay về sau không còn là công tử Hầu phủ nữa, tài phú nắm giữ còn không bằng thê tử cùng là thứ xuất. La Y là cháu gái quan tứ phẩm, nữ nhi quan thất phẩm. Thậm chí ngay cả đó hắn cũng không so được. Trước đây ít nhất còn có dòng dõi miệt thị đối phương, bây giờ lại... bọn họ còn chưa có con trai...

La Y không để ý tới hắn xoắn xuýt, nằm ở trên giường câu được câu không bàn bạc với Dữu Tử, tính đưa lễ gì cho ngoại sinh nữ hồ xuất giá.

Dung Nghi giận: “Người cứ bám lấy tỷ phụ người như vậy!”

“...” La Y đã lạnh nhạt vô cùng với hành vi tính trẻ con này: “Ta không bám lấy huynh ấy, làm sao bảo huynh ấy dạy người học vấn hả?”

Ồi, vì hấn à, trong lòng lại ngọt: “Người dạy không phải rất tốt sao? Hiện tại ta ít nhất đọc được hai quyển 《 tứ thư 》 .”

”Đọc hết có lợi ích gì? Còn có tập chú nữa, là một phiên bản cho thi tú tài. Đến khi thi cử nhân sẽ là một phiên bản khác. Cùng là một chữ, thi tú tài chỉ cần giải thích một ý. Thi cử nhân phải giải thích toàn bộ ý của phiên bản mới được. Ta thì không được, nhìn liền choáng váng.”

”Người không phải nói bồi ta mà!”

”Bồi, bồi,SS” La Y quăn, càng thêm giống đồ con trai: “Nhưng bây giờ ta cũng không hiểu, mời phụ tử đến, chưa chắc đã đồng ý dạy cả ta nữa đúng không? Tỷ phụ thì dễ nói rồi. Với lại học vấn của tỷ tỷ cũng tốt hơn ta đấy.”

”Vậy được rồi,“ Dung Nghi nhếch môi cười: “Dù sao người bồi cùng ta, ta mới thi, người không theo giúp ta, ta sẽ không thi.”

La Y hoàn toàn đổ trên giường không nghĩ nữa, ả du... Con trai, haiz, người rõ ràng học được uy hiếp mẹ người haiz! T T

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 58: Trang Hoàng

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Thời gian giữ đạo hiếu, hai vợ chồng tiếp tục vui đầu khổ đọc. Phạm tử phụ thuộc loại nhân vật đánh thẳng vào trong lòng địch nhân, nghe nói muội phụ muốn thi tú tài, trực tiếp quảng một chồng thực đề mô phỏng lại đây. Vì thế điều chỉnh giờ giấc thành sáng sớm cưỡi ngựa bắn tên, buổi sáng đọc tứ thư, giữa trưa ngủ, buổi chiều thi thử. Vì trạng thái tâm lý “Thanh thiếu niên”, La Y bảo Dung Nghi dạy nàng cưỡi ngựa bắn tên. Như vậy, tốt xấu Dung Nghi có thể tìm ra chút tự tin, nếu không mà bị lão bà đả kích, sẽ tan mất tính tích cực học tập, làm cho thể xác và tinh thần phát triển không đủ kiện toàn. Khụ...

Dung Nghi quả nhiên vui vẻ, kéo theo tâm tình La Y cũng tốt. Có một lão công hơi ngốc không là chuyện rất thống khổ, ít nhất nàng không sợ cảnh “Mất hứng”. Làm cái gì cũng bị đối phương xỏ xiên, cuộc sống như vậy mới không vui vẻ. Đây cũng là điểm La Y được người khác ưa thích, tức giận sẽ không quá lâu. Phần lớn thời gian thấy nàng đều là cười hì hì, nhìn thôi đã thấy vui mừng rồi. Không ai muốn suốt ngày nhìn cái mặt oán phụ cả đúng không? Cho nên nói, ưu điểm này La Y tương tự Dung Nghi, chỉ là không hiện quá rõ thôi.

Hai vợ chồng cứ như vậy tới lễ mừng năm mới, cuối cùng Dung Nghi cũng đọc nuốt trọn bộ tứ thư. Độ chính xác làm các bài đề mẫu cũng dần dần nâng cao. Điểm này phải cảm tạ con rể mới của Phạm

tỷ phú và nhị ca La Y duy trì - - không ngừng cầm bài thi của hai vợ chồng phê duyệt, thậm chí xin nhờ thầy của bọn họ phê duyệt. Năng lực làm bài của hai vợ chồng từng bước tăng lên, loại chuyện có cảm giác thành tựu này, đương nhiên càng làm càng muốn làm, càng làm càng vui vẻ. Hơn nữa ảnh hưởng từ La Y, cuối cùng Dung Nghi bắt đầu dần dần thích đọc sách. A di đà Phật, thiện tai thiện tai.

Đón tết của hiếu kì không có gì để nói, mọi người tụ cùng nhau ăn cơm mà thôi. Lúc gác đêm, La Y lặng lẽ ngăn lại đại nãi nãi, cười lấy lòng: “Đại tẩu, ta có việc nhờ cô đây.”

Đại nãi nãi cười nói: “Vượt lửa qua sông cũng không chối từ!”

”Đại tẩu nói thế, ta không dám lên tiếng nữa đâu, sợ đại ca đánh ta.”

”Phốc, thật sự để ta vượt lửa qua sông à? Nói mau, chuyện gì? Ta có thể làm sẽ giúp người làm.”

”Cái này, những thứ được chia khi ở riêng, ta muốn đổi với cô.”

Đại nãi nãi lộ nụ cười tiêu chuẩn: “Đổi cái gì?”

Lúc này lại thừa nước đục thả câu thì là heo: “Là mấy thứ tơ lụa đồ cổ, chúng ta sau này không dùng được, không bằng cho chúng ta những sách giải trí ở đại thư phòng như 《 nông chính toàn thư 》 , 《 thiên công khai vật 》 . Ta thích xem.”

Đại nãi nãi cười nói: “Ta lại tưởng chuyện gì? Chỉ là vài cuốn sách, cô thích thì lấy, đổi trác gì chứ, người một nhà thành xa lạ. Tuy rằng chia nhà rồi, vẫn là thân huynh đệ không phải sao?”

La Y lắc đầu cười nói: “Sách là sản nghiệp tổ tiên, theo lý mà nói chúng ta không nên lấy. Những bản đơn lẻ ta không dám lấy. Chỉ lấy chút sách giải trí thôi. Đại tẩu cũng biết ta ham mê nó, nếu phải đặt mua đầy đủ hết, sẽ phải bán không ít đồ vật, như vậy chỉ lợi cho người khác. Không bằng đổi với đại ca, tẩu tử tốt à, cô đi hỏi đại ca giúp ta đi.”

Đại nãi nãi nói: “Ta đồng ý, nhưng cô cũng phải để cho ta đồ tốt đấy. Đồ vô ích ta không nhận đâu.” Dù sao cả nhà không có bao nhiêu người, đại thư phòng kia thiếu chút nữa kết mạng nhện, La Y gả lại đây mới trở mình một ít.

”Nhất định nhất định,“ La Y cao hứng cực kỳ: “Ngày nào đó Đại tẩu chuyển hết nhà kho của ta đi ta cũng không có ý kiến gì.”

”Phi! Cứ làm như ta là cướp giật không bằng.” Đại nãi nãi nói: “Ta cũng không nói vòng vo với cô, nhà chúng ta là cái dạng gì người cũng biết. Cô đã muốn đổi, ta không cần cái khác, đưa ta vài dệt cũ của các người là được rồi.”

”Cô muốn cái đó làm gì? Tuy nói chất lượng tốt, nhưng hình thức cũ, thỉnh thoảng mặc còn đỡ, ngày nào cũng mặc thì thế nào?”

”Ta giữ lại để khen thưởng người.” Đại nãi nãi lạnh lẽo nói: “Hàng năm đều phải thưởng xuống không ít, lấy mới lãng phí lắm. Cũ nhưng chất lượng tốt, lại thể diện. Ta không còn cách nào khác, tiền lì xì càng ngày càng tệ. Ở riêng sớm thế đúng là thiệt thòi cho các người. Trong lòng ta cũng khó chịu, nhưng không có cách nào cả, mong rằng người thông cảm. Những cái mới mẻ ta không cần, người chọn lựa ra cái người không thích là được, dù sao cũng là mang đi thưởng người khác.”

La Y gật đầu: “Nhà chúng ta nên tiết kiệm.” Về phần tiết kiệm thế nào, mở miệng chính là đắc tội với người, nàng vẫn nên giả ngu thì tốt hơn.

”Nhìn cô dường như muốn nói lại thôi, còn có chuyện gì nữa? Nói đi.”

La Y mặt hiện trắng xanh đỏ, rất ngại ngùng: “Cái này... Trước kia sửa sang nhà có giữ lại vật liệu gỗ, có thể cho ta sao?”

Đại nãi nãi chỉ kém không trừng mắt lên, chỉ một ít đồ này đổ mặt làm cái rắm gì, đệ muội này rõ là thành thật: “Xếp chồng chất trong kho phòng đầy, bản thân mình đi chọn đi. Nhưng mà không có đồ tốt đâu, vừa bẩn vừa lộn xộn. Cô trực tiếp mua là tốt hơn.”

La Y xin lỗi nói: “Ta dùng nhiều gỗ du, mua bên ngoài e là người ta đưa cây mới, chỉ tổ hấp dẫn sâu mọt.”

Đại nãi nãi gật đầu: “Đề đầy cũng chỉ phủ bụi thôi, cô thích thì sai người chuyển đi. Chỉ là chúng ta vẫn trong hiếu kỳ, động tĩnh đừng quá lớn là được.” Nói tới đây, đại nãi nãi lại nghĩ nghĩ: “Ta nói thật lòng, các người cũng không được bao nhiêu thứ. Đồ dùng gia đình, trong kho còn nhiều, chỉ không mới thôi, có vài thứ bằng gỗ lim. Đến lúc đó cô cứ việc mang đi là được.”

La Y vẫy tay: “Không cần, không cần, phòng ở kia của ta không lớn, của hồi môn cũng có nhiều. Đến lúc đó thêm chút vật liệu gỗ du cũ là đủ rồi.”

”Tùy cô, trong nhà có cô cứ việc cầm đi.”

”Đa tạ đại tẩu.”

Đại nãi nãi lắc đầu: “Cái này có gì đâu? Cô nghĩ giúp ta mấy đồ làm tặng lễ được đấy.”

La Y gật đầu: “Cô tìm vài chiếc đèn lồng sành sáng tới, ta làm vài cái làng trúc lữ cho cô, dùng để dỗ trẻ con họ hàng là tốt nhất.”
Cảm tạ CCTV (China Central Adult Video), cảm tạ internet vạn năng.

Đại nãi nãi quả nhiên mỹ mãn thu nhận.

Giải quyết đại sự vật liệu đồ dùng gia đình xong, tâm tình La Y tốt hơn. Nhà kia đã cũ nát đến độ không ở được, chỉ bề ngoài thoát nhìn giống nhà ở thôi. Phỏng chừng Hầu phủ vớt đó vài năm chưa từng trông coi gì. Dứt khoát phá đổ rồi xây lại. Nhà ở nhất định phải làm hai tầng, bù lại gian phòng không đủ. Nhưng lại không thể là hai tầng thực, nàng còn phải đau đầu vì ánh sáng đây. Ở trong này, chịu không nổi nhất chính là phòng đón ánh sáng. Cửa sổ phổ biến sử dụng song cửa gỗ hoặc là minh ngói(?). Minh ngói có thể không thấm nước, không dễ dàng vỡ, tính giữ ấm hơn giấy, nhưng lấy ánh sáng bị kịch hơn giấy trắng nhiều.

Minh ngói là một loại kiểu nửa vỏ sò, bởi vì không theo qui tắc hình dáng nào, song cửa bằng gỗ cũng phải dựa theo kích thước minh ngói mà làm các ô vuông lớn nhỏ, hình thành hình dạng không theo quy tắc khá xinh đẹp. Loại cửa sổ này vùng Giang Nam hay dùng, phương bắc hay dùng cửa gỗ hơn. Nhưng La Y muốn dùng chấn trên cửa, nhất định không thể làm như giấy gấp mưa là hỏng. Đây cũng là nguyên nhân vì sao kiến trúc cổ cần có mái hiên.

Trong tháng giêng, hai vợ chồng nghỉ đông. La Y hoàn toàn rập khuôn một bộ chế độ dạy học đời sau - - ai bảo nàng không có bản sự chế định ra bộ mới chứ? La Y nhân cơ hội vẽ bản thiết kế phòng ở góc nghiêng 45°. Bình thường mà nói, lúc này nóc nhà là tam giác

đều, La Y ở góc phía sân tô đậm thêm chút, toàn bộ làm thành cửa sổ, dùng để lấy ánh sáng. Trong phòng không dùng như ban đầu, mà dùng kiểu dáng dân cư Quảng Đông. Trong phòng thiết kế lấy một nửa là lấy ánh sáng, một nửa kia là hình thức cửa sổ lầu các quay hướng khác. Đây là vì để tránh cho ngày sau dân cư nhiều lên che hết nắng, có thể trở thành không gian cất giữ đồ đạc. Cho nên nói là hai tầng, trên thực tế chỉ có một tầng rưỡi. Dù sao phòng ở trên cao cũng không thoải mái.

Ngoại trừ chính phòng dựa theo kiểu dáng truyền thống, toàn bộ cửa khác dùng kiểu Thanh triều, tức không có cái gọi là tường tồn tại, tất cả cửa đều có thể mở ra. Sau đó là tủ quần áo sao chép toàn bộ, ách, là tham khảo toàn năng cải tạo nơi ở Vương Trung, tường ngăn kiêm tủ quần áo. Cộng thêm các phụ trợ khác, như vậy là có thể y theo ngày sau dân cư tự do điều tiết. Còn có giường trẻ con, La Y thiết kế giường tầng, phía dưới là tủ quần áo và giá sách, phía trên là giường. Cực lực tiết kiệm không gian, dù sao thì phòng ở cũng làm cao, không sợ áp lực.

Một tầng giường đúng là sửa lộn xộn lung tung, gần như tất cả ván giường có thể xóc lên, bên trong toàn bộ đều là không gian chứa đồ. Phòng hạ nhân đầy gỗ vụn, tám vật liệu gì cũng có. Gần như đều là giường tầng. Tiểu nha đầu, các tiểu tử ở một phòng, là mô phỏng kí túc xá đại học để tiết kiệm không gian. Cây thang lên giường trên dùng ngăn kéo thu lại, dù sao hạ nhân cũng không có nhiều hành lý, gầm giường có ngăn kéo, tiết kiệm cả rương gỗ.

Chính phòng vẫn dùng giường giá - - đây là đồ cưới, La Y còn làm một ngăn trống ở đỉnh giá giường, chuẩn bị giấu tiền riêng. =
=|||, cái này đừng vẽ ra tốt hơn...

Tóm lại, từ thế giới chuồng bồ câu xuyên việt về đây, giờ mọi mảnh khoe tiết kiệm không gian, tận dụng tối đa 300 mét vuông. Nàng còn thiết kế dự phòng cần ròng rọc đồ dùng gia đình. Chỉ là hiện tại đồ kim loại không nhiều, không biết có thể dùng gỗ thay thế không. Thứ này nàng không hiểu, giao cho thợ mộc chuyên nghiệp vậy.

Vì kiểu dáng, La Y chạy toàn bộ mỗi góc Hầu phủ, tham khảo chung quanh. Đùa vui đến quên cả đất trời. Dung Nghi đương nhiên cũng không ngoại lệ, đưa ra các loại đề nghị, đặc biệt phối hợp thẩm mỹ và nhan sắc. Chung quy là công tử hầu môn, trụ cột còn ở đây. La Y cũng vui vẻ nhận, lãng phí N tờ sơ đồ phác thảo. Cuối cùng lại tiêu hao vền vẹn một tháng, vẽ được bản vẽ dày 5cm màu sắc rực rỡ thêm ba loại nhan sắc chú thích. Đương nhiên đã sắp xếp thứ tự rồi. Đóng thành hai quyển sách. Quyển thượng là kết cấu đình viện phòng ốc, sân, các vị trí sắp đặt, quyển hạ là thiết kế nhà ở.

Đóng sách xong, nói rõ thiết kế, La Y trực tiếp đưa cho Cẩm Tú. Thiệu Y sau khi kết hôn, không tiện phiền toái hấn. Đặc biệt Tứ tẩu tân hôn đã bị con chuột của nàng làm hoảng sợ, nàng luôn có chút ngại. Về phần nam nhân của Cẩm Tú, sai sử không hề áp lực. Nam nhân của tỷ muội, vốn để cho người ta sai sử. ㄋ (ㄣ _ ㄣ) ㄣ. Phạm Thế Tuấn nhận được hai quyển sách bản thiết kế giống nhau trực tiếp quăn, nói với Cẩm Tú: “Đây là Tam muội muội của nàng nghĩ ra?”

Cẩm Tú nói: “Nghe nói thế. Khi về kinh ta có đi lại, cũng nghe nhóm thái thái, nãi nãi nói nàng lanh lợi, có thể nghĩ ra được những thứ người ta không tưởng tượng nổi. Trong khuê phòng không thường làm như vậy, nhưng có làm mấy đồ chơi kì quái.”

”Kính thành người nhiều đất thiếu, vật này rất có tác dụng với dân chúng phổ thông, không biết có được mở rộng không?”

”Ta hỏi nàng xem.”

Nhận được thư của Cẩm Tú, La Y nghĩ đương nhiên có tác dụng với dân chúng. Đòi sau phòng trẻ một nửa đều là giường tầng, nhà nghèo đa số dùng giường hộp. Không phải bởi vì phòng ở quá nhỏ sao? Nhưng nàng không muốn gánh cái thanh danh này, mặc dù nói mình có nhiều ý nghĩ, nhưng nền lại là trí tuệ của người khác. Nhận thanh danh không hoàn toàn là của mình, nàng không mặt dày như thế. Hồi âm nói tùy tỷ phu mở rộng, chỉ đừng dùng tên của nàng. Dù sao hai chữ Thám hoa đại biểu rất nhiều vinh quang, thêm một chuyện không nhiều ra bao nhiêu, thêm con rận không ngứa thêm mà!

Dung Nghi không nghĩ ra: “Tại sao phải nhường tỷ phu nhận đảm đương? Sau này ta mở xưởng làm đồ dùng gia đình không được sao?”

La Y cười nói: “Có gì tốt chứ? Thứ đó hai mắt người nhìn có thể học được, chỉ là hư danh. Nữ nhân vang danh lớn không tốt.” Tự kỷ một chút mà nói, bộ dạng nàng cũng dễ coi. Ngộ nhỡ làm cho người ta tạo ra cái tài mạo song toàn gì đó, bị Nghiêm Thế Phiên cướp đi làm tiểu lão bà đây chẳng phải là học máu à? Dung Nghi không tốt chỗ nào, nhưng ít nhất nàng là chính thể. Ồi, suy nghĩ nhiều rồi, không nhìn, không nhìn!

Dung Nghi thở dài, vốn liếng đặc chí thật tốt. Nhưng mà bằng hữu của hần đều rất lâu rồi không gặp, không có ai để khoe cả. Thôi đi.

Phạm Thế Tuấn nhận được hồi âm chỉ cười cười. Nề nếp gia đình Tiêu gia quả nhiên nghiêm cẩn, danh bất hư truyền. Sai người tới lấy ít vật liệu gỗ từ An Dương Hầu phủ. Tính cả bản thiết kế, thợ mộc còn làm được tất cả các vật nhỏ kia, chẳng những làm miễn phí sửa phòng ở, đánh đồ dùng gia đình cho La Y, làm cho hắn buôn bán lời mấy chục lượng bạc về. Ở cổ đại, dân luôn cực sợ quan viên. Huống chi là quan viên biết thiết kế đồ dùng gia đình, công tượng kia càng không dám ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu. La Y chưa hết hiếu kì, Phạm Thế Tuấn sẽ không thúc giục bọn họ. Làm một nhà nhỏ như thế, cứ thế tỉ mỉ giằng co hơn một năm mới làm xong toàn bộ. Ngày kết thúc công việc, cách ngày La Y ra hiếu chỉ có nửa năm, thời gian vừa khéo. Mọi chuyện thuận lợi.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 59: Nhà Mới

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Chuyện quan trọng trước mắt bây giờ không phải chuyển nhà mà là đọc sách. Dung Nghi gần đây bị đả kích không nhẹ, hai người bọn họ làm bài thi, cho tới bây giờ đều làm các thể, phân biệt không phải đặc biệt rõ ràng. Lúc đưa cho người khác xem, khó mà nói là vợ chồng họ làm. Vừa bắt lợi thanh danh La Y, thứ hai đối với thanh danh Dung Nghi lại càng không có lợi - - người đọc sách còn gọi nàng dâu cùng làm cái gì? Đành phải nói là bài kiểm tra của thư đồng. Cứ như vậy, đến khi hiếu kỳ sắp chấm dứt, mấy người bình luận bài thi đều nói bài của La Y tương đương đủ làm học trò nhỏ, Dung Nghi phải nhiều nỗ lực nhiều hơn. Dung Nghi bị tức mặt xanh rờn, trực tiếp quăng bút: “Gia không đọc thứ rách nát này!”

La Y âm thầm trợn trắng: “Ta đọc nhiều hơn so với huynh, thành tích tốt một chút có làm sao? Là huynh cảm thấy mình ngốc hơn ta hả?”

”Nhưng cứ đọc thể này khi nào mới được đứng đầu?” Dung Nghi đứng lên: “Không đọc! Chính là không đọc.”

La Y thở dài: “Có một số người đọc tới già vẫn là học trò nhỏ đấy. Dù sao chúng ta cũng rảnh rỗi không có việc làm, chỉ giết thời gian mà thôi. Nếu không thì làm gì đây?”

”Mặc kệ, chính là không đọc.”

"Vậy huynh giúp ta đóng gói đi." La Y bình tĩnh nói: "Sắp chuyển nhà rồi, đồ đạc còn chưa dọn xong đâu, ta đang bận không xuể đây, nếu huynh rảnh rồi, vậy làm cùng ta đi."

"Ô, ta không đọc nàng không để ý?"

"Huynh cứ nói đi?"

Dung Nghi lập tức cọt nhả nói: "Nãi nãi tốt à, để cho ta nghỉ ngơi mấy ngày đi."

La Y mỉm cười gật đầu.

Dung Nghi cao hứng ba ngày. Ngày đầu tiên đóng gói, mới lạ. Ngày hôm sau đóng gói, thú vị. Ngày thứ ba nắm giữ quy luật, cảm giác thành tựu. Ngày thứ tư bắt đầu chê nhàm chán. La Y là cố ý, nha đầu bà tử đều lấy có thu dọn phòng ở bên kia sai ra ngoài làm việc. Bởi vậy vật phẩm trong phòng cơ bản đều là Dung Nghi thu dọn, chuyển nhà phức tạp lại rườm rà. Phải phân loại vật phẩm ra trước, để vào thùng, còn phải suy xét đồ thường dùng, không thường dùng. Mùa đông, mùa hè. Dễ vỡ, chắc chắn. Vật lớn kết hợp vật nhỏ như thế nào để tiết kiệm không gian, quý trọng bảo quản như thế nào. Làm xong những thứ này, sẽ đặt vật phẩm vào thùng, viết rõ vật phẩm lên tờ giấy dán lên mới coi như xong việc.

Dung Nghi tốt xấu cũng sinh hoạt mười mấy năm, mặc dù là em bé không hiểu chuyện, nhưng cũng có cảm tình với những vật phẩm trong viện. Rất nhiều đồ trước kia không quý trọng vẫn không cam lòng ném đi. Đóng gói vào bao thì càng thêm phiền toái. La Y cũng tiến lên hỗ trợ, làm một trận nhiệt tình thôi. Cũng làm bọn hạ nhân được trộm lười. Đồ đạc ước chừng thu dọn mười ngày, nhìn bộ dạng La Y rất bận rộn, kỳ thực không bỏ sức mấy, vậy mà vẫn mệt

chết khiếp. Miễn bàn tới Dung Nghi là thực sự sửa sang từng thứ một, thật sự là mệt hai mắt nổ đom đóm.

Đồ đạc chuyển hết, nghi thức ra hiếu cũng theo sau đó. Bởi vì Thái phu nhân và Hầu gia trước là đồng thời mất, bởi vậy ngày nhậm phòng giữ đạo hiếu tương đương với đại phòng, đồng loạt bày rệu. Dung Nghi là một trong những người làm chủ, tiếp đón khách là bốn phận. Bởi vậy, cho dù Dung Nghi không cầu kính chuẩn bị nghiêm cẩn, kỳ thực đúng là không có thời gian. La Y chính là biết thời biết thế mà thôi.

Khi yến hội, Dung Nghi càng không được để ý. Cũng may luôn cảm giác được ánh mắt La Y ân cần, cuối cùng trong lòng dễ chịu một chút. Vì thế yến hội vừa kết thúc, hắn liền khẩn cấp chuyển nhà.

Không ngờ La Y còn trừng phạt hắn không cho làm tắt. Chuyển nhà là một quá trình lao động liên tục, không phải cứ đóng gói đồ đạc là xong. Chuyển tới nhà mới còn phải dỡ ra, phân loại từng cái từng cái. So với đóng gói chẳng dễ hơn chút nào. Dù sao đóng gói còn có thể trộm lười, không vừa mắt quăng một khối. Mở ra tất phải nghiêm túc chăm chỉ sắp xếp. Dung Nghi xem như ăn đau khổ vì lúc trước ngẫu nhiên lười biếng. Cái gì cũng không tìm thấy, đành phải vùi đầu làm lại.

La Y hỏi: “Lúc này nên đọc phải không?”

Dung Nghi lại đứng lên: “Không đọc!”

La Y cười nói: “Vậy thì rất tốt, thôn trang của chúng ta được thu tô rồi. Trồng cái gì cũng không biết đây. Ta một người đàn bà cũng không hiểu, lại càng không đi xem được. Hiện thời huynh đúng là

chủ hộ đình thiên lập địa, ta làm lương khô cho huynh, huynh đi xem một chút đi.”

”Không ngờ chỉ cần ta không đọc, nàng lại sai khiến đến chết đúng không?” Dung Nghi buồn bực.

”Ách...” Người này không ngu nhĩ: “Kỳ thực cho dù huynh có muốn đọc, chuyện này vẫn phải làm.”

”A, vừa đọc vừa làm thứ này, nàng coi ta là thần tiên hả?”

”Không phải ta coi huynh là thần tiên, là huynh coi huynh là thần tiên đấy!”

”?”

”Huynh còn nghĩ mình ở Hầu phủ à, ăn, mặc, ở, đi lại là đại tẩu tử đều chuẩn bị tốt cho huynh. Huynh chỉ để ý đọc là được. Hiện tại ta chuẩn bị cũng không thành vấn đề, nhưng tiền đâu? Trước kia chúng ta là người lĩnh tiền tiêu vật hàng tháng, nhưng bây giờ là người phát tiền tiêu vật hàng tháng!”

Dung Nghi nghe được không kiên nhẫn, nhưng lại không cách nào phản bác. đành phải đổi đề tài: “Nãi nãi tốt à, chúng ta đón di nương ra đi. Chung quy là sinh ta, không thể để bà bây giờ còn ở trước mặt thái thái lập quy củ.”

La Y như cười như không: “Vậy có đón Tam muội muội ra không?”

”Chuyện này không giống nhau?”

”Có cái gì không giống nhau chứ? Lui một bước mà nói, cũng phải đợi gả Tam muội muội xong mới nhận di nương ra.” Phi, với tính cách Tiết di nương kia, bảo đảm ở hai ngày sẽ ồn ào đi về. Dù thế nào Hầu phủ cũng là cấm y ngọc thực, nhà bọn họ về sau vài dật là mảnh vải bông. Tiết di nương quen được mới có quý!

Dung Nghi nghe vậy cũng đúng, liền cười nói: “Như thế liền làm phiền nàng.”

”Lời cảnh báo đằng trước, tuy rằng đó là mẹ đẻ huynh, nhưng quy củ trong nhà phải giữ. Nếu...” La Y cúi xuống: “Ta sẽ bực.”

”Cái này dễ nói.” Dung Nghi chân chó gật đầu.

”Còn có một việc chi bằng ta cũng nói cho huynh hiểu.”

”Chuyện gì?”

”Từ nay về sau, chúng ta là tiểu môn tiểu hộ. Huynh sửa lại cái tật xấu ngủ nha đầu đi.”

”Nàng đồ kị cũng quá rõ ràng đấy!?” Dung Nghi trợn mắt há hốc mồm, nào có ai nói thẳng ra thế? Ách, cũng phải, phỏng chừng vợ của người khác cũng sẽ không dùng kim châm đâm người

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 60: Trung Thu

Edit: Hắc Phượng Hoàng

La Y từng xem trên mạng một đề tài thảo luận: vợ chồng nhất định phải cùng nhau gánh vác gia đình. Văn vẻ rất dài, lúc trước nàng mới chỉ 20 tuổi, ngay cả yêu đương còn chưa biết, bởi vậy không kiên nhẫn đọc tiếp. Chỉ nhớ rõ hai chữ “Cùng nhau” cuối cùng tạo thành kết cục tương đối khá. Cho nên nàng làm cái gì cũng nhất định phải dặt Dung Nghi, yêu cầu Dung Nghi làm cái gì, bất kể giả vờ giả vịt hay là nghiêm cẩn đối đãi, đều cùng nhau. Thật hiển nhiên, nàng được nếm ngon ngọt. Bởi vì so với các kiểu hỗn loạn lúc tân hôn, Dung Nghi trước mắt thật sự tốt lên rất nhiều. Ít nhất bây giờ chỉ ở đình viện nhỏ hẹp, không có ngựa cung tiễn, hấn vấn mỗi ngày sáng sớm dậy vận động đấm đá tương đương với kiểu thể dục theo nhạc. Chuyển nhà xong khi rảnh rỗi, nhìn thấy La Y đọc sách, không nhìn được cũng cầm lấy sách vở nghiên cứu. Tiết Trung thu làm bánh Trung thu, càng chủ động tiếp nhận việc “Trộn” tỗn sức, để lại việc bao nhân bánh “Đơn giản” cho La Y.

Vì thế La Y lăn qua lộn lại suy nghĩ một đêm, lại sinh ra một ý nghĩ ngọt ngào. Nàng ở Tiêu gia mơ tưởng cuộc sống, có vẻ như cũng không gì hơn cái này? Cho dù trộn bánh Trung thu là La Y cố ý làm bộ như rất thú vị cố ý dẫn hấn tới. Nhưng vừa đến liền nhận bộ phận tương đối mệt, khiến La Y có cảm động không nhỏ. Cũng có cảm giác thành tựu không nhỏ - - một cận bã nam như vậy, vậy mà nàng cải tạo được! Thật sự là được trời ban phúc! Đương nhiên,

Dung Nghi đời này không có tiền đồ càng thêm khẳng định rồi. Thậm chí ngay cả Cẩm Tú cũng lặng lẽ nói với nàng, trước mài tính tình hần vài năm, ngày sau may mắn thi được tú tài trực tiếp quyền quan thôi, nếu thi không đậu quyền quan cũng được, chẳng qua đổi cái danh vọng tú tài nói chung cũng đẹp mắt một chút. Thiên phú Dung Nghi học trên sách thật sự là thâm thiết nông nổi, cũng đại biểu ý nghĩa kết luận đời này mũ phượng khăn quàng sẽ không bao giờ có. Nhưng quan phu nhân thì như thế nào đây? Mẹ cả thương, trưởng tử yếu, còn không thỏa mãn hay sao? Không phải ai cũng có vận khí tốt như Cẩm Tú, gả cho người tiền đồ vô lượng còn tương thân tương ái. Dù vậy, chẳng phải cũng phải chịu cái danh tiếng vợ kế sao? Nào có được thập toàn thập mỹ đâu? Huống chi đời trước, cha mẹ của nàng lúc đó cũng là công nhân bình thường, chẳng phải vẫn sống vui vẻ cả đời đấy thôi? Bởi vậy, từ giờ trở đi, nghiêm túc chăm chỉ đối đãi phần hôn nhân này, nam nhân này vậy!

Một đêm không ngủ, nhưng khi đứng lên lại tinh thần gấp trăm lần. Dung Nghi rời giường thấy La Y nhếch cười, thấy vậy nói: “Mơ giấc mơ đẹp hả?”

La Y ra vẻ nghiêm chỉnh nói: “Ta mơ thấy - - ta có được chuyện tốt nhất, chính là cùng huynh chậm rãi biến già!”

Tâm tình Dung Nghi thoáng chốc bạo tăng, xoay người bổ nhào vào La Y: “Lại thêm bảy con trai tám con gái tùy hầu ở bên cạnh!”

La Y lập tức giãy giụa: “Ta mới không cần làm heo mẹ!”

”Không phải do nàng không cần!” Dung Nghi xé mở đai lưng áo ngủ: “Mĩ nhân, cười cho Gia một cái!”

La Y chợt nhớ tới bọn họ lần đầu tiên gặp mặt, nói câu nói thật lâu trước kia muốn nói: “Hay là, Gia cười cho ta một cái?”

Dung Nghi phù tràng cười: “Ha ha ha ha ha, đầu óc nàng chứa gì vậy? Gia hôm nay chuyên cười với nàng cả ngày!”

La Y nói: “Một ngày quá ít, cả đời như thế nào?”

”Nàng sinh bảy con trai tám con gái cho ta rồi lại nói!” Nói xong hôn lên môi La Y.

Đang chuẩn bị làm chuyện yêu tinh đánh nhau kia, chợt nghe chạm chạm tiếng đập cửa.

Dung Nghi cá giận nói: “Ai a!” Sao lại không có mắt như vậy chứ!?

Hướng ma ma rất bất đắc dĩ: “Tứ Gia, Tứ nãi nãi, hôm nay tiết Trung thu, phải đi thỉnh an phu nhân đấy, tuy rằng ở riêng, nhưng cũng không nên quá trễ.”

Dung Nghi oa một tiếng rồi ngã xuống, La Y cười đánh ngã, rất ác liệt nói: “Ai bảo huynh tuyên dâm giữa ban ngày, ha ha ha.”

Dung Nghi thấy La Y không hề giống trước kia, chính thể cổ lỗ sĩ trong miệng bạn hữu, mừng rỡ trong lòng: “Trở về lại thu thập nàng!”

La Y không phải thâm niên ngự tử, nghe nói như thế không nhịn được mặt đỏ lên: “Mau rời giường đi, để người chê cười.”

Dung Nghi nhéo nhéo khuôn mặt La Y, học âm điệu tiểu nhị bán hàng: “Có ngay~~~~~ “

Trong nhà không có xe ngựa, đành phải đi thuê mấy xe ngựa đến. Xe ngựa sớm chờ ở cửa, mặt La Y không tự chủ đỏ một chút, mới lên tới xe. Dung Nghi tiến vào phía sau, bắt chập hoàn cảnh đơn sơ, ngồi xuống gần sát La Y, gắt gao bắt lấy tay La Y: “Nàng hôm nay thực không giống ngày thường.”

”Sao lại không giống?”

”Không nói lên được, chính là không giống.”

”Vậy huynh nói ta như vậy có tốt không?”

”Đương nhiên tốt, tốt hơn trước kia.”

La Y chỉ cười không nói, nàng không phải người có tâm kế, càng không có loại trình độ trong lòng nghĩ cái gì nhưng trên mặt không nhìn ra một chút nào. Tối hôm qua ngộ đạo, hoặc là nói lượng biến trường kỳ đưa tới chất biến. Ước chừng bởi vì như thế, mới tản mát ra khí thế bất đồng. Thay đổi, có lẽ từ khi Hầu gia qua đời, đã chôn xuống mầm móng. Vén vén một cái hiếu kỳ, cùng nhau cười ngựa bắn tên, đọc sách tập viết, sớm đã bắt đầu chậm rãi mềm hoá lòng của nàng rồi. Đã từng đối chọi gay gắt, chỉ sợ cũng có nàng chống lại. Dung Nghi không thông minh, nhưng cũng không phải là ngu ngốc hoàn toàn. Làm thứ xuất, cho tới bây giờ vẫn miễn cảm trước mọi việc. Thiệu Y cũng thế, Vinh Trần cũng vậy. Dụng tâm đối đãi, cuộc sống sẽ tốt hơn. Ngày sau nhất định phải cùng nhau nỗ lực tiếp tục sinh hoạt!

Tới Hầu phủ, có vẻ như hết thảy không có thay đổi. Đại nãi nãi đứng ở trong cổng nghênh đón, cười lên tiếng trước: “Thế này mới vài ngày không gặp? Tứ nãi nãi thật là nét mặt toả sáng.” Thấp giọng cười nói: “Là tiểu biệt thắng tân hôn hả?”

La Y quẩn một chút: “Đại tẩu...” Đường đường Hầu phu nhân, đừng mở miệng vui đùa như vậy chứ!

”Đồ dùng gia đình đã làm xong chưa?” Đại nãi nãi dù sao cũng không phải là khuê mật của La Y, vui đùa điểm đến là dừng: “Gỗ cũ kia đã từng bào rồi, sợ là mỏng đi nhiều đấy?”

”Không tệ, rất tốt. Tỷ phu nhà mẹ đẻ ta giúp ta dọn dẹp một phen, bởi vậy chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đều đủ cả. Hôm nào đại tẩu tử tới cửa xem náo nhiệt đi.”

”Cô cứ dỗ ta đi. Nhà nào chẳng có đồ như thế, làm như ta không biết đấy? Tỷ phu cô dọn dẹp? Cũng không phải thanh danh xấu gì, vậy mà hù cô sợ!”

La Y le lưỡi: “Đại tẩu tử hoả nhãn kim tinh!”

”Cô đấy!” Đại nãi nãi gõ trán La Y một cái: “Hôm nay ăn tết, quà tặng trong ngày lễ chắc tốt đây, ta giữ bí mật này thay cô. Có thể nhìn quà tặng lễ này không, không hỏi lộ ta một hồi, ta không che giấu giúp cô đâu.”

La Y quay về Hướng ma ma bảo đưa một cái cặp lồng cho Đại nãi nãi: “Tứ Gia nhà ta tự mình làm bánh Trung thu, hiếu kính phu nhân, cô và Nhị tẩu, cái này có được hay không?”

Đại nãi nãi sừng sốt một chút: “Chao ôi, không thể tưởng được tứ thúc lại có phần hiếu tâm này. Thật là lễ lớn! Sao có thể không tốt chứ.” Nói xong nháy mắt ra hiệu với La Y.

La Y mừng rỡ, trước kia làm sao lại không phát hiện vị đại tẩu này thú vị như thế nhỉ. Đại nãi nãi cũng cười rộ lên.

Dung Nghi đi ở bên cạnh tâm tình rất tốt, nơi có La Y nơi có tiếng cười, thật sự không tệ đâu. Thế nhưng, La Y sẽ không thật sự lấy bánh Trung thu hán trộn đi tặng người đấy chứ!!!??

Không ngờ tới nhà giữa thảnh an, mở hộp đựng thức ăn ra, thật đúng là bánh Trung thu bọn họ làm. Dung Nghi che mặt, đây rốt cuộc là người biết chuyện hay không biết chuyện đây?

Tào phu nhân nhìn thấy cái bánh Trung thu hình dạng không tròn vẹn, giựt giựt khóe miệng, đây cũng quá qua loa với mẹ cả rồi nha?

La Y lập tức cười nói: “Đây là Tứ Gia cùng con tự mình làm, hình thức khó xem, nhưng có tâm hiếu kính ngài, ngài xem tài nghệ của con trai sẽ vui vẻ vui lên.” Lại lấy ra một hộp: “Đây là con nghĩ hình dạng, đầu bếp làm, làm tốt hơn chúng con làm, phu nhân ném thử này.”

Tào phu nhân giờ mới hiểu được, thì ra là tự mình làm. Thật đúng không bắt mắt, không ra nhân bánh, bên cạnh còn thiếu mấy chỗ. Nếu đầu bếp mà làm thế này, sớm nên đuổi rồi. Tức thì cười nói: “Thứ này không quan trọng tốt xấu, chỉ cần tấm lòng thôi. Khổ cho các người còn nhớ ta.” Vẫy tay bảo La Y ngồi bên người: “Con đấy, vẫn tinh linh cổ quái như vậy. Tiếc là Lão thái thái đã mất, nếu không nhìn thấy phần tâm ý này của con, không biết vui vẻ thế nào đâu.” Nói xong dùng khăn đề khóe mắt, bà thật sự thương tâm, dù sao Thái phu nhân không phải là mẹ chồng khó hầu hạ, sớm chiều cùng nhau mấy chục năm, hưởng chi còn là cô trong tộc, thân tình còn đấy. Nước mắt này không phải diễn cho người khác xem.

Mấy người tức phụ cũng thương cảm một trận, Thái phu nhân rất rộng rãi, đối xử với văn bối hòa khí không hẹp hòi, lão nhân như vậy, dù ở nhà ai cũng được hoan nghênh. Dung Chỉ càng cố nén nước

mắt, hẳn là Thái phu nhân tự tay nuôi lớn, cảm tình khác với nhưng người khác. Hầu hết vốn riêng của Thái phu nhân ở trong tay bà, nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn về phía Dung Nghi còn có điểm áy náy. Lúc ấy là làm sổ sách giả.

Dung Nghi giật mình chưa tỉnh, vẫn nói lời khách sáo an ủi lấy lòng mẹ cả.

Con vợ lẽ nhà ai cũng có, Cổ gia chỉ có một đã là hiếm rồi. Tào phu nhân không quen nhìn con vợ lẽ cũng bởi vì con vợ lẽ chia gia sản, lại nói làm mẹ cả lòng dạ thực sự rộng lớn dù sao cũng là số ít. Mà bây giờ Dung Nghi đã phân gia đi ra ngoài, từ tài phú nhìn lên, cơ bản tương đương với đuổi ra khỏi nhà. Trong lòng dễ chịu hơn, liên quan thái độ đối với hai vợ chồng này cũng thiện cảm hơn, rất có hương vị Thái phu nhân năm đó.

Sau đó lại nói La Y: “Nàng dâu lão Tứ, lễ mừng năm mới ở lại đi, phòng ở vẫn giữ cho các người đấy. Cả nhà chúng ta nhất định phải náo nhiệt vui vẻ. Các cháu của con đều tốt, chỉ về phần làm các trò chơi không bằng con, con nhất định phải nghĩ ra trò hay cho ta mới được đấy.”

La Y kêu thảm một tiếng: “Phu nhân tốt à, con sớm hết thời, tha cho con đi.”

Người khắp phòng cười rộ lên, Tào phu nhân nói: “Cứ không! Chỉ hiếu kính lão thái thái, không hiếu kính ta đó là không được!”

La Y trực tiếp ngã vào người đại nãi nãi: “Tẩu tử tốt à, cô đi tìm mấy cây nhân sâm ngàn năm cho ta bồi bổ đi.” Nói xong khắp phòng lại cười rộ lên.

Tiết Trung thu, mấy người La Y trực tiếp ở tại Thanh Quỳ Viện trước kia. Chỉ rời đi nửa tháng, thoát nhìn không có biến hóa gì lớn. Cảm giác lại hoàn toàn bất đồng. Dung Nghi có chút thương cảm, đã từng là chủ nhân phòng ở, biến thành khách viện khách nhân. Điều khiến người ta cảm thấy vi diệu. Nhưng mà chưa kịp thương cảm bao lâu, Dung Chỉ chạy tới kéo người, nói huynh đệ đã lâu không tụ tập uống rượu với nhau, chết sống kéo Dung Nghi đi uống trận thứ hai. Thẳng đến canh bốn mới tan.

Ngày thứ hai sáng sớm, Dung Nghi còn đang ngủ say. Đại nãi nãi sai người tới mời La Y đi nói chuyện. Tuy rằng cảm thấy kỳ quái, vẫn rửa mặt chải đầu tiến đến.

Bước vào đại môn Đồng Đức viện, thấy nha đầu bên người Đại nãi nãi mỉm cười vén áo thi lễ: “Tứ nãi nãi an, nãi nãi chúng ta đợi một hồi lâu rồi.”

La Y vào nhà cười nói: “Sáng tinh mơ có chuyện tốt gì thế?”

Đại nãi nãi cười nói: “Tiểu tử nhà thị tì của ta, coi trọng Quất Tử của cô, cô có bỏ được không?”

La Y sững sốt: “Tên là a Tuy hay là a Thành?”

”A Thành, A Tuy là con trai trưởng.”

”Tuy nói là nha đầu, chung quy cũng theo ta rất nhiều năm, ta đến hỏi nàng đã.” La Y nói: “Không dối gạt đại tẩu tử, ta là muốn thả bọn họ ra ngoài. Hầu hạ ta một hồi, dù sao vẫn mong có một kết quả tốt đẹp.”

Đại nãi nãi thán: “Bên ngoài chưa chắc tốt bằng ở trong này đâu.”

”Cái này còn phải tùy người nghĩ thế nào.” La Y cười nói: “Chuyện cả đời, cũng phải để nàng vui vẻ gả đi mới đúng. Đại tẩu đừng trách ta không biết điều là tốt rồi.”

Đại nãi nãi lắc đầu: “Như thế nào? Người nói cũng phải. Thực không dám đấu điểm, thị tì của ta nhìn trúng tính tình tứ thắm cô tốt, dạy dỗ nha đầu nhất định sẽ tốt. Nói đến đây vẫn là ánh mắt Lão thái thái nhà chúng ta là tốt nhất.”

”Đại tẩu quá khen.”

”Hôm nay gọi cô tới, không chỉ vì việc này.” Đại nãi nãi nói: “Cô là người thông minh, ta cũng không thích che đậy. Lúc ở riêng các người bị thua thiệt. Đây cũng là không còn cách nào khác, trong nhà như vậy, ngay cả mặt mũi cũng bắt chấp. Chỉ là ta làm người không thích làm tuyệt. Phân thân trang cho các người, tuy rằng không phải là tốt nhất, nhưng cũng không phải là quá kém. Chỉ là có một ít nô rất xảo quyệt! Người cứ việc thu thập phát tác, đừng cố giữ thể diện. Đến lúc đó chúng ta diễn một bộ là xong.”

La Y lập tức đứng lên vén áo thi lễ: “Đa tạ đại tẩu!”

”Ta và cô làm dâu ở đây cũng là duyên phận.” Đại nãi nãi mệt mỏi nói: “Không chừng ngày sau tứ thúc có tiền đồ, ta còn phải tới cầu cạnh các người đấy.”

”A?” La Y giật mình: “Lời này nói như thế nào?”

Đại nãi nãi cười khở: “Trong nhà như vậy, cô cũng nhìn thấy đấy. Ta thấy tứ thúc chịu ảnh hưởng thích đọc sách của cô, không chừng lại trúng cử nhân đấy.”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 61: Ngẫu Nhiên Gặp

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Dung Nghi nhân cơ hội ở Hầu phủ lặng lẽ nói cho Tiết di nương chờ Vinh Trăn xuất giá sẽ nhận bà ta dưỡng lão. Hai mẹ con chỉ kém không ôm đầu khóc rống thôi. Quay đầu lại tâm tình vô cùng tốt. Bởi vậy trên đường về nhà, nhìn thấy La Y vẻ mặt phiền muộn, bèn hỏi: “Nàng làm sao vậy? Đại tẩu bảo nàng chuyện làm khó khăn ư?”

La Y lắc đầu: “Chỉ cảm thấy đại tẩu sống rất không tốt thôi.”

”Cô ta có gì mà không tốt? Chưởng ấn phu nhân, không biết quang cảnh thế nào đâu.”

”Quang cảnh cái gì?” La Y lắc đầu: “Trong phủ xếp mấy đời rồi? Cũng chỉ có một đứa con trai ruột thôi. Phu nhân còn sinh hai con trai một con gái đấy, cửa chính phòng Đồng Đức viện sắp phủ cỏ rồi.”

Dung Nghi xấu hổ, hắc nhợt lại hắc đã từng gây chuyện trên chính phòng: “Ta khi đó không hiểu chuyện, nàng đừng tức giận.”

La Y bật cười: “Ta tức cái gì? Đã là chuyện của đời nào rồi? Ta buồn thay đại tẩu thôi.” Nói rồi rũ mí mắt xuống: “Thực cảm thấy nhà chúng ta không tốt, Nhị bá... Đúng là phủi chưởng quầy.”

”Quản lí việc nhà không phải là chuyện của nữ nhân sao?”

”Chuyện bên ngoài thì thế nào?” La Y cười nói: “Đưa lễ gì cho bề trên, đi lễ thân thích như thế nào, thôn trang thu hoạch như thế nào, đưa con dưỡng dục thế nào. Mọi thứ đều làm, vậy nam nhân làm gì?”

Dung Nghi cẩn thận nghĩ, có vẻ như nam nhân An Dương Hầu phủ thật sự không được tích sự gì. Không chỉ An Dương hầu, tất cả nam tử bên cạnh hắn, có vẻ như ngoại trừ săn thú uống rượu đồ xúc sắc, là không có chuyện gì nữa. A, lúc tế tổ giả vờ giả vịt đứng ở từ đường thì chỉ có nam nhân làm.

La Y mỉm cười: “Nam nhân nhà mẹ đẻ ta, mười năm gian khổ học tập, vợ con hưởng đặc quyền. Bôn tẩu điền viên, nuôi gia đình. Cửa hàng thôn trang bên ngoài, chưa bao giờ nữ nhân phải lo liệu. Nữ nhân chỉ ở nhà tiêu tiền, kiếm tiền là chuyện của nam nhân đấy.”

”A? Vậy các người không quản lí thôn trang à? Không phải các người biết xem sổ sách đấy sao?”

”Tính, tính xài tiền như thế nào. Tính tích tiền như thế nào, cách nào để tăng thêm tiền, có nhiều lợi tức thì tiêu càng thoải mái hơn.”

”Không ngờ nam nhân chính là kiếm tiền cho nữ nhân tiêu?”
Dung Nghi suy nghĩ bị đảo điên, mặc dù hắn không có khái niệm nữ tử nuôi gia đình, nhưng qua nhiều năm như vậy, đúng là ăn mặc đều ở trên người nữ nhân.

”Cũng chưa chắc, không phải có ăn cơm bao sao?” La Y nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: “Con rể ăn cơm nhà vợ đấy.”

”Nữ nhân kia chẳng phải rất được lợi?”

”Được lợi!?” La Y nhìn Dung Nghi như nhìn một người ngu ngốc: “Sanh con dưỡng cái lo liệu gia vụ hiếu kính cha mẹ chồng, huynh sắp xếp mọi thứ ra thỉnh chưởng quầy mua nô tì, xài hết bao nhiêu tiền! Ta còn mang theo đồ cưới mà!”

“...” Được rồi, Dung Nghi cho tới bây giờ không nói thắng được lão bà: “Ta đọc sách không tốt, sẽ không thể xử lý thôn trang, ta có thể làm gì đây?”

La Y cười nói: “Ai vừa sinh ra đã biết? Ta cũng không biết xử lý thế nào, hay là chúng ta cùng nhau học?”

”Không phải nàng đã từng quản lý thôn trang hồi môn sao?”

La Y xấu hổ cười cười: “Tỷ tỷ trông giúp, ta thu tiền...”

Dung Nghi cười to: “Thì ra nàng cũng ăn cơm bao!”

”Hì hì, cũng vậy thôi.” La Y nói xong mới phản ứng được, chao ôi, nàng “cũng” là ăn cơm bao hả? A, tiến bộ không nhỏ, không ngừng cố gắng! Ôi ôi!

Xe ngựa chao đảo ngừng ở cửa nhà, Dung Nghi đỡ La Y nhảy xuống xe ngựa. Chợt nghe thấy có người gọi: “Cố lão tứ?”

Dung Nghi nhìn lại, nhất thời cứng đờ, miễn cưỡng kéo ra tươi cười: “Lâm nhị ca.”

La Y không nhận ra, nhanh chóng nghiêm hành lễ, cúi đầu lui qua một bên.

”Lão Tứ, người thế nào...“. Ánh mắt Lâm Nhị quăng hướng xe ngựa mảnh vải xanh sáng choang dấu hiệu thương gia.

Dung Nghi mặt đỏ lên, bằng hữu ngày xưa, con ngựa cao to, cầm y hoa phục, mà hần, đứng ở cửa nhà xám tro thấp bé, ngay cả ngựa cũng không có. Thật sự... bị cái thế giới kia vứt bỏ hoàn toàn quá xa. Mặc dù hạ nhân Hầu phủ miệng gọi “Tứ Gia”, cũng không che giấu được sự thật tàn khốc.

Không khí quỷ dị lan tràn, lại không ngờ rằng Lâm Nhị bỗng nhiên phóng ngựa chạy như điên, Dung Nghi hiện trạng chính là tương lai của hần, thể lượng như thế, nghèo túng như thế! Hần không có dũng khí nhìn thẳng tương lai, đành phải chạy trốn chết. Dung Nghi lại bị đả kích càng sâu, thậm chí ngay cả câu nói lời từ biệt cũng không có? Bị người xem thường tới tình trạng này rồi sao?

La Y thò tay bắt lấy Dung Nghi, ý đồ bơm hơi cho hần đỡ sa sút. Vợ chồng hai người dắt tay nhau đi vào trong cổng, La Y bỗng nhiên cứng đờ, nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng, vừa rồi người kia là tiêu chuẩn quần áo lụa là. Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là Dung Nghi quần áo lụa là ngày xưa đã từng ngồi tù! Thi khoa cử cái rắm! Cho dù là đồng tử thử, cũng phải là ba đời lương dân! Nàng vậy mà lại quên!

Dung Nghi đột nhiên cảm giác được tay của mình bị nắm chặt sinh đau: “Nàng làm sao vậy? Không thoải mái?”

La Y giật mình một cái, không được, không thể để cho Dung Nghi biết, nhất định có biện pháp! Tức thì tỉnh táo lại: “Không sao, vừa mới hơi choáng váng đầu, giờ thì tốt rồi. Sợ là say xe ngựa.”

Dung Nghi nửa tin nửa ngờ, tâm tình bản thân mình không tốt, nên việc này không để ở trong lòng. Cơm chiều hai vợ chồng mỗi người có tâm sự, giống như nhai sáp nến, từng người ngủ lung tung.

Ngày hôm sau, La Y lạng lẽ sai người đến hỏi Cẩm Tú. Phạm Thế Tuấn lập tức đi phủ doãn kinh đô tìm hiểu, may mà không có hồ sơ để lại. Nhưng chuyện năm đó nào không nhỏ, từ xưa khoa thi rất coi trọng văn nhân và gia tộc, tuy nói là đồng tử thử, đến khi thực sự thi được, một tú tài tiền sử có một không hai như thế, trên mặt mọi người thành khó coi. Huống chi học sinh hàn môn và hậu duệ huân quý chưa bao giờ cùng bàn. Cho dù không có việc gì đâu, bọn họ cũng lục được ra chuyện để nói. Huống chi chứng cứ chối lợi này. Phạm Thế Tuấn cũng không có cách, đành phải nói dứt khoát cho Dung Nghi trực tiếp quyền quan thôi, đệ tử quan lại phổ thông dăng giam cũng nhiều, không đi đoạt danh ngạch hàn môn, sớm ước định mà thành, như vậy sẽ xuôi hơn.

Đại nãi nãi nghe xong rất không phục: “Dựa vào cái gì? Không cho nhóm người như vậy tiến tới! Không được, ta phải đi nói.” Khi có chuyện của gia tộc, tông phụ thường có trách nhiệm theo bản năng. Vì thế vị tông phụ này thẳng tiến quý phủ vương phi đại cô tỷ, lại chạy đi tìm Uyên Văn, ước định lần tới tiến cung thỉnh an, trực tiếp cầu tình với hoàng hậu. Hoàng hậu cũng là xuất thân huân quý nhân gia, cho dù hoàng hậu không phải, phi tử hậu cung đầy viện, sẽ luôn có vài người được sủng đúng không? Mọi người đều là thân thích đúng không, còn để cho bọn tú tài kia chèn ép tới tận đây? Đó mới là không có thiên lý!

Vừa đúng tháng 10 là vạn thọ chương. Mệnh phụ sắp xếp chuyển bài tử tiến cung thỉnh an. An Lục vương phi dẫn đại nãi nãi cùng Uyên Văn vào cung. Đều có phẩm chất, cũng quen biết hoàng hậu, thỉnh an xong bắt đầu nhàn thoai.

An Lục vương phi cố ý kéo tới chuyện thi thư: “Haiz, con của ta lại làm một vị tiên sinh tức chạy mất, ta hết cách rồi. Nếu giống các

vị điện hạ chăm chỉ hiếu học, ta cũng yên lòng.”

Hoàng hậu cười nói: “Chăm chỉ hiếu học gì chứ? Đều là một đám khỉ ngang ngược! Ta phải lo lắng nhiều lắm.” Nói tới đề tài đứa nhỏ, làm mẹ quả thực thao thao bất tuyệt.

Đại nãi nãi rảnh rang ném ra một câu: “Thái tử còn nhỏ, nường nường không cần lo lắng. Thúc thúc nhà nô tì, lúc đó chẳng phải đánh cũng đánh, mắng cũng đã mắng, vẫn không dùng được. Về sau cưới vợ lại bắt đầu hiếu học. Nô tì cười hắc muốn đi thi tú tài đây này.”

Hoàng hậu nghe vậy bèn hỏi: “Có thi hay không?”

Đại nãi nãi cười nói: “Hồi nường nường, người nhà như nô tì, không dám đi tranh giành với dân.”

”Cái này có gì đâu? Khoa cử vốn thiết lập là vì triều đình chiêu mộ người tài thiên hạ mà, bây giờ những gia đình như chúng ta chẳng có mấy người đọc sách, ta hiểu. Vất vả mới có một người thì cứ để hắc đi thôi, cũng vì tranh giành khẩu khí cho chúng ta không phải sao?”

Đại nãi nãi quỳ gối: “Tạ nường nường cát ngôn, nhà nô tì không dám phụ nường nường kỳ vọng cao.” Chuyện đã xong, đương nhiên không thể cứ ở trong hoàng cung không đi, đoàn người cảm thấy mỏi măn đi trở về.

Hoàng hậu mỉm cười, trong lòng bà rất rõ ràng. Chỉ là xin cái ân điển, cầu cái tình thôi. Chuyện ban đầu bà còn chưa quên đâu, khoa cử có điều kiện gì, bà đây làm hoàng hậu có thể không biết sao? Nhưng chỉ là một tú tài thôi, ngày sau chỉ là một quyền quan, chuyện

thể diện trên mặt, làm gì phải keo kiệt? Chỉ là là, An Dương Hầu phủ xuất hiện người muốn thi tú tài? Phần mộ tổ tiên bốc khói xanh hả? Ôi? “Lại ma ma, An Dương Hầu phủ này cầu tình, An Lục vương phi là khuê nữ nhà bọn họ nên cần phải vậy. Thế tử phu nhân Định Tây Bá xem nào nhiệt gì?”

Lại ma ma nghĩ, lấy ra một quyển sách lật một trận mới nói: “Thế tử phu nhân Định Tây Bá và nàng dâu lão tứ An Dương hầu cùng họ, chắc là tỷ muội. Lão tứ An Dương Hầu phủ rất ít lộ diện, có cần nô tì đi sửa sang một chút tài liệu không?”

Hoàng hậu vẫy tay: “Một con vợ lẽ đi ra ngoài ở riêng mà thôi, An Dương Hầu gia muốn thể diện đấy. Bọn họ dám đến trước mặt ta nói, nhất định có nắm chắc. Cho bọn họ một cơ hội có ngại gì đâu?”

Khi La Y nhận được tin tức, khóe miệng rút gân, vã mồ hôi: “Đại tẩu tử, ngài đây không phải là trực tiếp xin Hoàng hậu cái tú tài sao?” Nàng nàng nàng làm thế nào chém gọt án kiện này? Ôi, được rồi, án vốn để không, nhưng làm thế nào tiêu trừ hết dư luận?

”Không được à? Vốn ta nghĩ Lão Tứ làm tốt văn vẻ, lộ ra mọi người biết cũng không phản đối. Dù sao cũng là chuyện không chứng cứ, khoa thi không phải xem văn vẻ sao? Nhưng về sau ta lại nghĩ, không phải có tục ngữ nói võ vô đệ nhị văn vô đệ nhất sao? Chưa hẳn họ chịu phục, dứt khoát lên tiếng kêu gọi cầu cái ân điển. Dù sao chúng ta cũng không cần Lãm sinh, Tăng sinh, phụ sinh là được rồi.” Nói xong Đại nãi nãi thoải mái dựa vào giường La Hán: “Nơi này của cô thật thoải mái, cái cửa sổ bên trên kia mở tốt đấy, trong nhà sáng hơn.”

”Phải có lưu ly mới sáng cơ.” Haiz, đầu năm nay lưu ly là xa xỉ phẩm: “Cô đừng đánh trống lảng, nếu chuyện này bị người hỏi đến

thì làm sao? Cho dù là Phụ sinh cũng phải có học vấn!”

”Không phải Tứ thúc theo chân người đọc nhiều sách lắm sao? Lừa bịp qua là được.” Đại nãi nãi lơ đãng nói.

“...” La Y quyết định tiến hành đặc huấn ma quỷ cho Dung Nghi, hơn nữa nhất định phải nhốt vào năm sau mới thôi. Nếu không bị người lục ra, bọn họ sẽ bị hàn môn tử đệ cừu hận đến chết! Từ xưa tìm quan hệ, từ trên xuống dưới, không có không được đấy! Đại tẩu tử, cô thật sự quá tàn ác!

Phát sinh nhiều chuyện như vậy, Dung Nghi không hay biết gì. Chỉ đột nhiên cảm giác vấn đề học vấn La Y nghiêm cẩn rất nhiều. Phạm Thế Tuấn cho chuyển tới Lễ bộ lịch lãm. Lễ bộ thanh nhàn, càng có nhiều thời giờ ép buộc Dung Nghi. Hắn cũng sợ dọa người, lại nói tiếp đây chính là thân muội phu thám hoa lang, là tú tài đi cửa sau, người còn không bằng không thi! Hơn nữa Thiệu Hi, Thiệu Y tra tấn Dung Nghi mặt không còn chút máu. Đương nhiên La Y mãnh liệt hoài nghi Thiệu Hi và Thiệu Y là tới học nhờ đấy. Phạm Thế Tuấn cũng hào phóng, dù sao một con dê là chặn, hai con dê cũng là chặn, dứt khoát ban ngày ra bài thi cho làm, buổi tối mang theo đại muội phu và huynh đệ đồng hao nấu ăn. Rất giống hình thức tự học thi vào trường Đại học.

La Y không tham gia vào, cũng không cùng bồi đọc. Xuất thủ đến hung hăng phát tác nô bộc trong trang một phen. Gần như đuổi không còn một móng, trực tiếp một lần nữa mướn tá điền. Nô bộc này ỷ có chút quen biết, chạy tới chỗ đại nãi nãi khóc kể. Đại nãi nãi lập tức nổi trận lôi đình, sai người thống mạ La Y một hồi. La Y cũng nổi giận, đầu óc không biết hướng nào. Hai cô nàng dâu quả thực giằng co thiên hôn địa ám ngày đêm không ánh sáng. Ngay cả Tào phu nhân cũng kinh động, xuất ra đánh mỗi người năm mươi đại

bản. Hai nàng dâu đành phải cứng ngắc bắt tay giảng hòa. Về phần nô bộc ư? Có nô bộc chuyện gì sao? Nên làm gì thì làm đi! Thiên hạ thái bình lắm!

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 62: Sinh Con

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Mất thấy vào tháng chạp, La Y bận chân vất lên cổ. Đây là lần đầu tiên ở “Nhà mình” mừng năm mới, kinh nghiệm không đủ nghiêm trọng. Thịt muối không nắm chắc phân lượng, làm thiếu. Đồ chua thì lại làm quá nhiều. Lại có đậu phụ không làm tốt, độ ẩm không đủ kết quả hỏng rồi. Mua đồ càng rối lộn xộn, làm Hường ma ma, Dương ma ma mệt mỗi một ngày qua lại chợ mấy chuyến, La Y quyết định thưởng một tháng tiền tiêu vặt hàng tháng = =||.

Lúc trung thu, Tào phu nhân bảo La Y trở về ăn tết chỉ là lời khách sáo thôi. Cũng không phải Tào phu nhân không thật lòng, mà là hộ gia đình mới chuyển nhà nhất định phải ở nhà mình đón tết ba năm, nếu không chính là điềm xấu, căn cơ bất ổn. Tào phu nhân lúc ấy đã quên, về sau nghĩ tới lại sai người sang nói một lần, sợ bọn họ người trẻ tuổi không có kinh nghiệm, thật sự đi về đây. Đến lúc đó mất mặt là cả Cố gia. Bởi vậy La Y bận rộn lệ rơi đầy mặt, hơn nữa lần này Dung Nghi đặc huân không có thời gian hỗ trợ. Quả nhiên làm việc một trận không giống ngày thường, thiếu một người nàg luôn thấy chỗ này không thích hợp, chỗ kia không thích hợp. Lại sợ ảnh hưởng tới Dung Nghi tương lai tú tài này, cố nhịn xuống không sai sử hấn, trong lòng vụng trộm nhớ một khoản, đợi sau này tính sổ hấn.

Lần đầu tiên đón năm mới ở bên ngoài, có mới mẻ, nhiều hơn là hiu quạnh. Người hiện đại lễ mừng năm mới đều thích tụ tập, chớ nói chi cổ nhân. Chủ tử cộng lại chỉ có một nhà ba người, lạnh lùng không thể tả hết.

Quỳnh Anh sinh ra giữa năm ba mươi chín (39), bây giờ đã là đầu năm bốn mươi ba (43), đứa nhỏ ba tuổi rưỡi, là lúc hoạt bát hiếu động. Quỳnh Anh lớn giống Hải Đường, mắt dài nhỏ, phong tình vô hạn, chỉ cần không có gì tổn hại, lớn lên nhất định ưu tú. Nhưng mà sinh nhật của nó, cũng là ngày giỗ mẹ đẻ. La Y mẹ cả này từ nhỏ mang theo trên người, cũng mang ra mấy phần chân tình. Vốn nghiêm cấm hạ nhân không được nói ra, trực tiếp giấu diếm thân thế, nuôi như dòng chính nữ. Đáng tiếc gia phả ghi rành mạch, làm sao lừa mình dối người được? Đến khi làm mai lại thành hại nó. Lúc này Quỳnh Anh lờ mờ biết La Y không phải mẹ ruột, nhưng còn nhỏ nên chưa nhận ra được bất đồng gì. Nó cực kì dính La Y. Nói tóm lại, một nhà ba người quây quần đêm trừ tịch. Rất giống tiêu chuẩn gia đình đời sau.

Phạm Thế Tuấn sau khi phong tước, tóm Dung Nghi bắt đầu ma quỷ huấn luyện. Tháng hai sẽ thi đồng tử thử, không tóm chặt sao được? La Y lúc đi Phạm gia chúc tết nói: “Theo muội nên để sang năm thi, muội thấy huynh ấy còn chưa có nắm chắc gì, tội gì phải chịu khổ nhiều lần như thế?”

Dung Nghi đang lo sợ bất an trong lòng, nghe La Y nói thế, ném cái ánh mắt cảm kích. Thực sự không nghĩ ra tỷ phu này làm sao lại quan tâm hẳn như thế.

Phạm Thế Tuấn ngẫm lại liền gật đầu nói: “Cũng được, bây giờ học vẫn không vững chắc, không bằng sang năm một kích tất trúng.”

La Y và Cẩm Tú trao đổi ánh mắt, đều nhẹ nhàng thở ra. Nhưng mà Phạm Thế Tuấn có thể trúng thám hoa, không chỉ là thiên phú, nỗ lực cũng phải có. Không nói nhiều nữa, kéo Dung Nghi đi.

La Y nhân lúc gặp Cẩm Tú nói: “Nhị tử tử, hình như muội mang thai.”

Cẩm Tú nghe xong mừng rỡ: “Có thật không? Ta đang buồn muốn chết thay muội đây, thành thân lâu như vậy, lại không có động tĩnh gì cả. Giờ thì tốt rồi.”

”Còn chưa chẩn đoán chính xác đâu, nguyệt tín không tới, trước kia đều chuẩn. Lần này hai tháng mà chưa thấy tới.” La Y hơi sợ, trước sau hai đời, lần đầu tiên mang thai, không khủng hoảng đó là thần.

”Vậy còn chờ gì? Gọi đại phu đi!” Cẩm Tú nét mặt vui mừng: “Tuy rằng đang trong tháng giêng, nhưng xem hỉ tín, đại phu nhất định tới! Liệu có muốn ăn cái gì không? Chao ôi, muội lại ngồi xe ngựa tới đây. Không được, lúc nào về ta đưa muội về mới được. Dung Nhi, đi lui xe cho tam di nãi nãi. Trời lạnh giá rét, cho người ta sớm đi về nhà thôi.”

Không bao lâu sau đại phu đến, quả nhiên là hỉ mạch. Dung Nghi nhận được tin tức mừng như điên, hắn còn chưa có con trai đâu, mấy bạn hữu kia, Tiểu Tam Nhi vượt qua hắn rồi! Các loại hâm mộ ghen ghét!

Hai vợ chồng Cẩm Tú thấy thế không giữ bọn họ lại. La Y nhất định không cho Cẩm Tú đưa, Cẩm Tú phách thị tì Trần ma ma đưa trở về nhà. Từ đây về sau, La Y lại bắt đầu kiếp sống giam lỏng.

Quỳnh Anh nhẹ nhàng vuốt cái bụng bằng phẳng của La Y: “Mẹ, đệ đệ có ở bên trong không?”

La Y mỉm cười gật đầu: “Qua mấy tháng nữa, đệ đệ sẽ đi ra, có thể bồi đại tử nhi chơi đấy.”

”Sao con gọi đệ đệ, nó lại không thừa ạ?”

”Còn sớm mà, đệ đệ còn rất nhỏ, phải lớn lên mới thừa được.”

”Phải lớn bao nhiêu ạ? Bằng đại tử nhi như vậy sao?”

”Ừ, bởi vậy đại tử nhi phải ngoan ngoãn nhẫn nại chờ nha.”

”Vâng ạ!” Quỳnh Anh trịnh trọng gật đầu, bộ dáng đáng yêu vô cùng.

La Y vuốt ve tóc Quỳnh Anh, trong lòng khổ sở. Hải Đường... Là vì nàng sơ sẩy, không khám thai, không chăm lo, nếu không cũng không đến nỗi một mạng người biến mất. Chung quy là nàng này chủ mẫu quản lý không tốt. Hoặc là, nàng không làm được coi thường tính mệnh như người có quyền trong xã hội này. Nếu Hải Đường không có việc gì, vẫn sẽ nhảy nhót ở hậu viện, có lẽ nàng cũng không có cách nào bảo trì được tấm lòng này. Đây coi như là cảm tạ Hải Đường dùng tánh mạng thành toàn sao? Thôi, việc đã đến nước này, nghĩ nhiều vô ích. Chỉ hy vọng Quỳnh Anh khỏe mạnh trưởng thành, bù lại một ít áy náy của nàng.

Cầm Tú và Vu thị đều là phụ nhân đã từng sinh con, thậm chí Vu thị sau khi La Y biết có bầu không mấy ngày cũng mang thai. Cầm Tú sinh ra trưởng tử nặng sáu cân, cơ thể mẹ bị thương, e là phải dưỡng một trận mới có thể mang thai lần nữa. Cô tẩu hai người rất quan tâm tới La Y lần đầu mang thai. Ngay cả Sa Chức xuất giá

cũng không cho tham gia, chỉ mang theo lễ vật đi qua thôi. Vất vả ổn định được ba tháng, mọi người mới thoáng an tâm một chút.

Thân thể La Y căn bản cũng không tệ, so với đa số các phu nhân mà nói, nàng biết cưỡi ngựa bắn tên, còn đi theo Dung Nghi học đánh quyền, tuy rằng trình độ cực kỳ cùi bắp, nhưng sức vận động còn ở đó. Bởi vậy không hề có phản ứng có thai. Cẩm Tú nhìn chăm chăm ẩm thực, sợ nàng ăn quá nhiều, lại sợ nàng ăn quá ít. Cơ hồ là chạy hai bên Phạm gia Cổ gia.

Dung Nghi mới đầu còn rất vui vẻ, lão bà mang thai sao có thể không vui chứ. Không tới vài ngày nhìn thấy Quỳnh Anh chạy quanh La Y, chợt nhớ tới thảm trạng của Hải Đường, thật sự dọa ra một thân mồ hôi lạnh. Lại không có biện pháp, đành phải cùng Quỳnh Anh đi vòng quanh.

La Y cười nói: “Huynh cứ việc đi, ta không có việc gì, sao trông huynh còn khẩn trương hơn cả ta thế?”

Dung Nghi chà xát tay: “Ta không khẩn trương, không khẩn trương chút nào, ta muốn nhìn nàng thôi. Nàng chớ khẩn trương, ngàn vạn chớ khẩn trương.”

La Y quăn: “Huynh đừng ở trước mắt ta hoảng, huynh như vậy ta càng khẩn trương hơn!” Nàng cũng không nắm chắc có ổn hay không.

Dung Nghi nghe vậy, nhanh như chớp bỏ chạy vào thư phòng. Nhưng vẫn không thể bình tĩnh nổi, trong đầu tới tới lui lui nhớ tới chuyện Hải Đường. Một ngày kia từng chút từng chút, nhớ lại rất rõ ràng. Tay cầm bút run lập cập, nôn nóng làm người ta phát cuồng.

La Y nhận ảnh hưởng của Dung Nghi khá lớn, ảnh hưởng bao nhiêu khó mà nói. Vì giảm bớt khắt trương, La Y quyết định tìm chút chuyện để làm. Đầu tiên là bà đỡ, đại phu thay nhau tới, đặt tới tiêu chuẩn khám thai đời sau, tuy rằng không biết cụ thể, nhưng một tháng kiểm tra một lần là biết. Thứ hai là được. Tú tài chẳng phải rất khó thi, nhưng cổ nhân có người bảy tám chục tuổi vẫn là tú tài, La Y thấy chủ yếu là do vấn đề trình độ giáo dục. Tựa như đời sau, 90% thi đỗ Đại học là do trung học học tốt, học kém trung học thì 90% là thì rớt. Giữa người với người sai biệt không lớn đến đáng sợ như vậy. Mà Dung Nghi đã có Thám hoa lang chăm, cũng có lão sư chuyên nghiệp dạy, cũng có đánh trực tiếp bằng các bài thi và lời bình, mặc dù trụ cột ít, cũng có thể bù lại.

Nhưng cử nhân lại không dễ dàng thi. Tú tài giống đại học đời sau, nỗ lực một chút, vẫn có thể đỗ. Khác nhau ở chỗ người là 985, 211 hay là khoa chính quy bình thường. Nhưng cử nhân tương đương với cuộc thi nhân viên công vụ, vậy thì thật là thiên quân vạn mã cầu độc mộc, đặc biệt gian nan. Tiến sĩ là cấp bậc nhân viên công vụ xuất ngoại, cái dựa vào không chỉ là tiền, tài. Bởi vậy, Dung Nghi đại khái sẽ đi con đường cha hờ của nàng, ân ấm xuất sĩ.

Loại quan viên ân ấm này, hoặc là quan ở kinh thành, hoặc là tiêu tiền mua cái huyện nhỏ làm. La Y càng có khuynh hướng huyện lệnh nhỏ, Dung Nghi còn rất trẻ, khi tính cách còn chưa trưởng thành nên ra ngoài học tập, chỉ có lợi mà không có hại. Bên ngoài lạnh khủng khiếp, nhưng so với cả đời hạnh phúc mà nói thật sự không đáng giá được nhắc tới. Dù sao trong kinh thành ngư long hỗn tạp, rất dễ dàng ở khắp nơi dưới sự trùng hợp cùng đám công tử bột đoạn tuyệt quan hệ, quay đầu lại bởi tất cả mọi người quyền quan mà trộn đến cùng nhau, hết thấy nỗ lực đều uổng phí. Không

bằng sớm đi ra ngoài, một vài năm lại trở lại kinh thành, đảm bảo cùng đám công tử bột không thêm nói thêm nữa câu.

Mà chuyện của một huyện, ngoại trừ biên quan cần quân đội quản lí, đơn giản chính là nông lâm nghiệp, chăn nuôi, thủy lợi, dân chính. Thủy lợi dân chính đó là thuật nghiệp có người chuyên làm, chỉ chờ đến lúc đó da mặt dày tìm Phạm tử phu xin sự gia là được. Nông lâm nghiệp chăn nuôi cũng có sách, nếu không nữa thì Hộ bộ cũng có ghi lại, quan gia tử đệ tìm hiểu thứ này không khó khăn gì. Ở nơi cổ đại tin tức không phát triển, mặc dù là nông dân có học cũng chưa chắc biết, loại khối u thế lực địa phương này nhỏ không được cũng không thể nhỏ, không bằng theo cải thiện từ nông nghiệp, lớn nhỏ cũng là công tích. Hiện thời ngô khoai lang đã mở rộng, nhưng nuôi dưỡng như thế nào, chống nạn sâu bệnh như thế nào, không phải toàn bộ nông dân đều có thể biết. Bất cứ thời nào, kỹ thuật cao đều nắm giữ trong tay phần tử trí thức, mà La Y muốn làm, đó là nuốt hết sách nông vào. Đại khái nhớ được nói về cái gì, về sau gặp trực tiếp lật sách là được, không cần thiết phải nhớ kỹ trong lòng. Bởi vậy mọi người cũng không phản đối nàng.

Cứ như vậy, La Y vừa khám thai, hoạt động bảo trì đáng người, vừa hưu nhân, thời gian trôi qua rất nhanh. Rốt cục ở một ngày sáng sớm giữa tháng chín, nàng cảm thấy bụng co rút đau đớn. Nghĩ dự tính ngày sinh tới rồi, đại khái tâm lý cũng có rồi. Mạnh mẽ tỉnh táo lại dặn dò xuống dưới. Không bao lâu Cẩm Tú chạy vội tới, tiếp theo là Tào phu nhân, đại nãi nãi cũng tới, cuối cùng là đám trưởng bối nhà mẹ đẻ - - tam thái thái dẫn cả người nhà mẹ đẻ bà tới. Đều là phụ nhân đã từng sinh con, người tuy nhiều, nhưng không tính loạn.

La Y từ khi tiến vào phòng sinh bắt đầu run rẩy, nàng đang sợ. Nơi này không phải hiện đại, khó sanh thì mổ bụng là được. Cho dù bà đỡ nói thai vị tốt lắm, nhưng nàng vẫn khản trương. Dung Nghi ở bên ngoài đi lòng vòng, Quỳnh Anh sợ hơn, nghe hạ nhân nói mẹ đẻ nó sinh nó mà chết, nếu mẹ cũng chết thì làm thế nào đây? Bà tử dưới bếp tám chuyện các loại sự tích mẹ kế, nó càng sợ sắc mặt trắng bệch. Nhưng nó là trẻ con không biết làm cái gì cả, đành phải đi theo cha ruột đảo quanh.

Cầm Tú nhìn thấy cái đuôi nhỏ sau Dung Nghi, bật cười hì hì, tiện đà lắc đầu gọi: “Hương ma ma, ôm đại tỷ nhi đi, nào có phụ nhân sinh con, tiểu cô nương chạy loạn thế.”

Hương ma ma cũng cười, thò tay ôm lấy Quỳnh Anh. Không ngờ Quỳnh Anh chết sống không chịu: “Cháu phải ở chỗ này, Cháu phải xem mẹ!”

Đại nãi nãi thầm nghĩ: “Không hổ là nhất mạch tướng thừa, thứ nữ này thân như con ruột. Hay là mình cũng học kinh nghiệm như vậy?”

Cầm Tú ôm dỗ Quỳnh Anh: “Đại tỷ nhi ngoan, mẹ con sinh tiểu đệ đệ đấy, lúc này không rảnh trông nom con. Con đi chơi cùng với biểu đệ có được không? Lát nữa mẹ con sai người tới đón con về được không?”

Quỳnh Anh khóc lên: “Không cần, con muốn ở chỗ mẹ con. Bọn họ, bọn họ nói, sinh con sẽ... chết....” Hai chữ cuối cùng thấp không thể nghe thấy.

Cầm Tú thấy thế đau lòng, ôm Quỳnh Anh lắc lắc: “Nha đầu ngọc, đừng nghe người ta nói bậy. Con xem ta này, không phải cũng

sinh biểu đệ con sao? Mợ cũng sinh đấy? Lại có, con xem đại bá mẫu của con kìa, cũng sinh đại ca con. Ngoan ngoan đừng để mẹ con lo lắng, tới nhà ta chơi có được không?”

Quỳnh Anh hơi do dự, lại nhìn cha, thấy cha không để ý tới nó, tâm lý một trận tủi thân, liền nhào vào lòng Cẩm Tú gật gật đầu. Cẩm Tú vội gọi Hường ma ma, nhũ mẫu và nha đầu của Quỳnh Anh đi Phạm gia. Nhà La Y thật sự quá nhỏ, đến góc nào cũng dễ dàng làm đứa nhỏ sợ, dứt khoát ôm đi xa, tiểu hài tử chơi đùa sẽ quên.

Thời gian dần dần đi qua, La Y cũng cảm nhận ngày càng sâu sắc. Bà đỡ nhân đó cho La Y ăn một chén canh gà. La Y mới nhớ tới còn chưa gọi đầu!! Nhưng mà đoán chừng đám người này cũng không cho nàng đi gọi đầu, haiz, một tháng không gọi đầu, không biết có xuất hiện con rận không. Lệ rơi đầy mặt.

Người bình thường sanh con, dựa theo phản ứng bình thường, thời gian khoảng chừng 24h sẽ sinh ra. Thế này mới trôi qua một nửa, đau bụng sinh tuy rằng rõ ràng nhưng cũng không phải là không thể chịu được, rất giống đau bụng kinh. Dung Nghi mệt mỗ hôi ướt đầm - - tinh thần khẩn trương, đi lòng vòng. Đến khi mặt trời sắp lặn, không còn sức mà đứng lên, đành phải núp ở dưới cửa sổ phòng sinh, đặt mông ngồi dưới đất, không rên một tiếng, cũng ăn không vô thứ gì.

Cẩm Tú thấy hãn cái dạng này, tâm tư thường ngày chán ghét vui đi hơn phân nửa, không có tiền đồ thì không có tiền đồ đi, biết thương người là tốt rồi. Huống chi hiện tại cũng biết đọc sách, ngày sau có làm quan, cả đời sẽ không như vậy nữa? Tào phu nhân lớn tuổi, không chịu được, bảo đại nãi nãi ở lại, bản thân mình đi về trước. Thuận tiện đóng gói Tiết di nương đi, Tiết di nương chưa bao

giờ biết điều, không ở trong này thêm phiền, xem như mẹ cả này giúp đại ân rồi.

Khi tới rạng sáng, đau bụng sinh bắt đầu mãnh liệt, vượt qua phạm vi có thể cảm nhận được. Thanh âm nhỏ vụn của La Y từ trong cửa sổ truyền ra, thời tiết tháng 10 xem như rét lạnh, Dung Nghi thủ trước mặt chậu than lớn, vẫn run lẩy bẩy, không biết bị lạnh hay bị sợ. Bà đỡ không cho La Y kêu, lại càng không cho La Y cắn răng dùng sức, nghe nói giờ phút này dùng sức sẽ có khả năng chấn thương sản đạo, thậm chí sẽ là đại tiểu tiện không khống chế được. La Y sợ đành phải thả lỏng, cố gắng chịu đựng đau nhức. Đợi cho đến khi đau bụng sinh dày đặc đến khoảng 2 phút một lần, La Y đau quá khóc lên. Dung Nghi ở phía dưới cửa sổ nghe được tiếng khóc thì hồng mắt, trong đầu hỗn loạn đan xen mặt La Y và cảnh tượng Hải Đường thê thảm, cũng khóc hu hu lên.

Cầm Tú, Tiêu tam thái thái và đại nãi nãi sớm vào phòng sinh, giờ phút này nghe được tiếng Dung Nghi khóc, cùng nhau trợn trắng. La Y không nhìn được bật cười, lại một trận đau đớn, ép tiếng cười xuống. Dung Nghi rất muốn vọt vào, nghe nói nam nhân miễn nhập phòng sinh. Hắn cho tới bây giờ đã không còn là người làm theo quy củ, nhưng vừa không dám vào xem, cố tình lại lo lắng, đành phải đứng lên, hai tay nắm lấy cạnh cửa sổ, nằm sấp ở trên cửa sổ, cách cửa sổ nhìn bên trong thân ảnh lờ mờ tới tới lui lui. Dữu Tử và Quát Tử qua lại lấy nước khăn trượng không cười nổi. Nhưng chạy vào phòng sinh nói, La Y nghĩ tới bộ dạng Dung Nghi, lại cười rộ lên. Hình ảnh này thật sự rất hỉ cảm!

Bà đỡ cũng dở khóc dở cười, một đôi dở hơi này! La Y nở nụ cười vài tiếng, bà đỡ liền hô: “Cung miệng toàn bộ mở rồi, mau, mau, chuẩn bị sinh. Chuẩn bị kéo cắt rốn, dây thừng chưa?”

Lại chỉ huy La Y: “Ta nói lúc trước, nãi nãi còn nhớ được không? Nãi nãi chỉ để ý nghe ta nói, phải thở đều đấy.”

La Y vã mồ hôi, không ngờ sanh con còn phải thi lượng hô hấp =
=|||

Bà đỡ tiếp tục làm việc, một thoáng chốc liền kêu: “Ta đã sờ xong, tình huống tốt lắm, nãi nãi đừng sợ.”

La Y trùng trùng gật gật đầu.

Bà đỡ lại cười nói: “Gia ngoài cửa sổ cũng không cần sợ ha.”

Dung Nghi tức giận nói: “Không phải vợ của bà sanh con, đương nhiên bà không sợ. Ta nói vợ này, nàng có thể sinh nhanh hơn chút không? Ta sắp hết sức rồi.”

Mọi người cười vang, La Y cũng vừa thở vừa cười: “Mẹ kiếp! Rốt cuộc ai sanh con hả? Huỳnh lại hô hết sức!”

Bà đỡ chưa thấy qua vợ chồng ác trị như vậy, nín cười chỉ huy La Y chuẩn bị hô hấp. La Y cầm lấy tay vịn trên giường chuẩn bị lấy sức, dùng sức làm theo bà đỡ. Kết quả lần đầu tiên không có kinh nghiệm, nửa đường đã hết hơi, đứa nhỏ lại rúc về. Dung Nghi ở bên ngoài cuống đến độ cào tường. Cũng may La Y hô hấp quả thật không tệ, lần thứ hai hô một tiếng làm tinh thần hăng hái thêm liền sinh được con ra. Trong phòng sinh một trận hoan hô. Chợt nghe ngoài cửa sổ có một tiếng kêu to: “Mau có ai không, Tứ Gia té xỉu rồi.”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 63: Đặt Tên

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Trong tiểu thuyết luôn nói, sản phụ sinh xong sẽ mệt muốn đi ngủ. Nhưng La Y tinh thần tốt lắm, sinh đứa nhỏ xong tinh thần dị thường hưng phấn, ước gì có thể chop hết người trên thế giới này tới nói chuyện phiếm. Trong phòng nhao nhao ầm ĩ, mọi người cũng không cảm nằng. Bà đỡ từng chứng kiến nhiều, nói tán thưởng: “Đại hộ nhân gia có nãi nãi như ngài thật là hiếm thấy. Sinh xong linh hoạt, vẫn còn sức, lão bà tử ta thấy ngài đẻ mười tám đứa cũng được!”

Cầm Tú vui vẻ cười toe toét, nàng là khó sinh, cũng may La Y thuận lợi, lại sinh được trưởng tử, nghe bà đỡ cười nói: “VẬY NHỜ LỜI LÀNH CỦA BÀ, SAU NÀY CHÚNG TA CÒN TÌM BÀ!”

Bà đỡ vén áo thi lễ: “Thảo dân tạ ơn phu nhân.”

Cầm Tú cười hàn huyên vài câu, lấy hồng bao sai người đưa cho bà đỡ.

Tam thái thái cũng chống đỡ một ngày: “Lớn tuổi rồi, không thể so với trước kia. Ta hôm nay đi về trước, vài ba hôm lại đến thăm cháu.”

La Y ở trên giường kính cẩn hành lễ: “Thật sự đa tạ người đã chiếu khán.”

"Người trong nhà không cần khách khí." Tam thái thái vẫy vẫy tay, dẫn người rút lui.

Cổ gia đại nãi nãi là tẩu tử ruột, nhưng tẩu tử đương nhiên không thân bằng tử muội, có Cẩm Tú ở nàng không ở nữa. Huống chi nàng cũng có con nhỏ, làm mẹ phải quan tâm. Chỉ dặn La Y: "Có chuyện gì phái người tới nói cho ta là được."

Khấp phòng chỉ còn lại Cẩm Tú và mấy người nha đầu.

La Y nhìn bánh bao nhỏ, lòng tràn đầy vui sướng. Con của ta, đứa bé huyết mạch tương liên.

"Ồ? Cha đứa bé đâu?" La Y kỳ quái, Dung Nghi chết ở đâu rồi?

Cẩm Tú không nín được cười run rẩy hết cả người: "Muội phu bị dọa ngất. Ha ha ha ha! Muội đừng nhắc nữa, vừa nhắc tới ta muốn cười ngay. Ta nói, sao hai nhân khẩu nhà muội lại thú vị vậy chứ. ha ha ha!"

"Rốt cuộc là muội sinh em bé hay là hấn sinh em bé! Hấn còn hôn mê!" La Y trong lòng giơ ngón tay giữa!

Cẩm Tú vui vẻ không thôi: "Chứng minh hấn thương muội chứ sao."

"Phi!" La Y kỳ quái.

Dung Nghi không có choáng váng quá lâu, vừa tỉnh dậy liền nhảy vào phòng sinh: "Sinh cái gì?"

"Con trai! Hài lòng chưa?" La Y tức giận nói.

"Oa? Sao nàng không ngất đi?"

”Thúi lắm! Ta êm đẹp sao lại ngất đi?” Huynh cho là người người đều giống huynh à! A, không đúng, huynh đây là ý gì? Nàng không choáng váng chẳng lẽ không được à?

Dung Nghi tự hồi hận nói lỡ, xin lỗi cười khan hai cái.

Cầm Tú bị không để ý tới ghen hai vai run rẩy, vợ chồng son này rất hỉ cảm.

Dung Nghi tiếp tục không nhìn Cầm Tú, chạy đến lạng lẽ nói bên tai La Y: “Cũng phải thôi, quái lực nữ kim cương, làm sao giống người bình thường được!”

La Y trừng mắt nhìn không hề uy hiếp Dung Nghi một cái: “Lại nói bậy! Đi đi, lật sách đặt tên cho con trai huynh đi!”

”Ah?” Dung Nghi chần chờ một chút: “Sao không phải là nàng đặt?”

”Theo họ ta hả?”

Dung Nghi quyết đoán nói: “Ta đi lật sách!”

Chờ Dung Nghi chạy nhanh như làn khói đi ra ngoài, Cầm Tú bị không để ý tới hồi lâu chui ra cười nói: “Muội phu thật sự là khờ đáng yêu.”

La Y khẽ dựa vào gối đầu giường: “Là hiện tại khờ đáng yêu, lúc vừa thành thân, tâm muốn cắn chết hấn cũng có đấy.”

Cầm Tú đến bên giường ngồi: “Đời là thế, không phải bây giờ đã qua sao? Lúc ta mới thành thân cũng khấn trượng lắm. Không biết đối đãi đại tỷ nhi thế nào, còn rất sợ tỷ phu muội.”

”Sao lại nói thế?”

”Thoạt nhìn cực kì... cơ trí, cảm giác không thể che giấu nổi một chút tâm tư nhỏ nào.” Cẩm Tú cười nói: “Kỳ thực huynh ấy là một đại nam nhân, làm sao mà biết tâm tư nhỏ của phụ nhân chứ? Khi đó thật sự là suy nghĩ nhiều.”

”Tỷ thì có tâm tư gì? Không phải luôn luôn quang minh chính đại sao?”

”Mẹ kế khó làm!” Cẩm Tú cười cười: “May mà đại tỷ nhi là người biết lễ, sống lâu cũng quen thân. Muội làm cũng tốt, Quỳnh Anh biết đau lòng cho muội đấy. Đây mới là khuôn cách mẹ cả, chớ học hẹp hòi ô mi xích mắt kia.”

”Muội biết rồi. Muội không học cô đâu!” La Y le lưỡi: “Đúng rồi, nghe nói Phạm gia quy củ nhiều, hai người lại chạy sang đây suốt, không sao chứ?” La Y cũng bất đắc dĩ, trong nhà chỉ có như vậy, rất nhiều khi không tránh đi được. Vốn chiếu khán muội muội nhà mẹ đẻ đã không phù hợp truyền thống, hơn nữa điều kiện nơi này của nàng...

”Không quan trọng, dù sao đại tỷ nhi cũng gả đi rồi. Tỷ phu muội nói là trưởng tử, cũng là con trai độc nhất. Trong nhà không có chuyện gì. Chỉ là muội cũng sinh xong rồi, sau này không có nhiều thời giờ ở cùng muội.”

La Y thấu hiểu cười, cũng phải biết học lớn lên thôi!

”Được rồi, tuy rằng tinh thần tốt, nhưng cũng phải nghỉ ngơi mới được. Muội định để tự cho con bú à?” Cẩm Tú ngoại phóng, biết người ta tự cho con bú nhiều hơn là để bà vú cho bú.

”Tự muội cho vậy.”

Cầm Tú gật đầu: “Cho dù muội có sữa, cũng đừng đuổi nhũ mẩu đi, cứ để người ta tranh thủ đút chút ít. Cũng coi như tích chút âm đức. Haiz, muội vốn là người khoan hậu, ta dạn dò phí công rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

La Y đồng ý.

Cầm Tú buông màn, cho La Y nghỉ ngơi thật tốt. La Y cũng nhắm mắt lại, trước khi ngủ còn nghĩ, nếu Dung Nghi biết Cầm Tú đánh giá hần thế nào, không biết có học máu hay không nhỉ? Quẫn rồi.

Dung Nghi ở thư phòng thiếu chút nữa tóm rút tóc, Tên! Tên! Tên!

Con hần, nhất định phải đặt một cái tên kinh tài tuyệt diệu mới tốt cho nó! Vấn đề là chữ tốt mất nhiều, như thế nào mới là cái tên tốt đây? Lật ba ngày, không chịu nổi nữa. Ôm một chồng sách đến tìm La Y đang ở cũ: “Ta thật sự không nghĩ ra được, tha cho ta đi.”

La Y thấy thế không ép buộc làm khó người khác. Tên sao, tùy tiện đặt thôi. Cổ gia thế hệ này đặt chữ lót là ‘túc’, như vậy: “Vậy đặt là Túc Thuần đi.”

”Thuần? Tòng ti? Phạm vào tên của nàng.”

”Không kiêng dè đến nước này đâu. Huống chi tên của ta người ngoài không biết được. Nhà chúng ta trường bối nhiều như vậy, nếu cứ tính hết như thế này thì làm sao mà đặt được.”

Dung Nghi gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Thuần có ý người có nhân phẩm tốt, cha mẹ gọi như thế là đặt kì vọng vào con. Hần chỉ là có chút

không nắm được chủ ý. Liếc mắt nhìn lão bà một cái, không phải không thừa nhận, rất nhiều khi La Y là tâm phúc của hắn. Nhận thức này khiến hắn cảm thấy bức tức. Càng bức tức chính là, hắn biết loại tình huống này sẽ không thay đổi. Mất mặt quá! Nhưng nếu để cho chính hắn hoàn toàn làm chủ, mỗi khi chuyện ập lên đầu lại lo sợ bất an. Vô dụng... Chính là chỉ người như hắn đây.

La Y không phát hiện Dung Nghi cảm xúc nháy mắt sa sút, còn đang tự suy nghĩ: “Nói đến đây huynh cũng vào học rồi, lại còn không có tên tự đâu. Theo lý mà nói, tự có thể trường bối đặt, cũng có thể bản thân mình đặt. Hay là chúng ta tự mình nghĩ một cái?”

Dung Nghi rầu rĩ không vui nói: “Nàng nghĩ đi.”

La Y liếc mắt nhìn Dung Nghi: “Huynh làm sao?”

Dung Nghi nín rất lâu sau mới thở dài hỏi: “Có phải nàng cảm thấy ta cực kì vô dụng không?”

”Ừ, là cực kì vô dụng!”

Người này, bản thân mình nói mình thì được, người khác vừa nói, cảm nhận lại không tốt, bởi vậy rất không khách khí trừng mắt nhìn La Y.

La Y cười nói: “Ai vừa sinh ra đã hữu dụng? Bây giờ vô dụng, từ giờ trở đi hữu dụng đi. Huynh gấp cái gì?”

Dung Nghi nghĩ: “Cũng đúng! Vậy tên tự của ta chính ta đặt!”

”Tốt, có ý gì chưa?”

Dung Nghi trầm tư một chút, vỗ tay cười nói: “Ta nghĩ ra rồi, gọi 'Lệnh Đức' thế nào

”Lục viết vô xạ. Bởi vậy tuyên bố triết nhân chi Lệnh đức, chỉ ra lẽ nghi?”

”Nàng không thể làm bộ như không hiểu à, để cho ta giải thích một chút đã nghiền chứ?” Dung Nghi xù lông, hấn cổ ý suy nghĩ cái lạ! Tên vô lại này còn nói nàng không xem sách nghiêm túc! Không nghiêm túc mà cũng biết vậy hả!

”Ồi...”

”Được rồi được rồi, biết nàng có văn hóa, nàng cảm thấy thế nào?” Thôi, đã kích thông thường thôi mà.

La Y quần nói: “Tạo tấm gương cho dân chúng... vậy, cũng được.” Dù sao cái trò chơi tên tuổi này đều là hi vọng và chúc phúc, có chí hướng là chuyện tốt, đúng... đúng không!

”Làm chi mà bộ mặt không tín nhiệm thế?”

La Y lần này phản ứng rất nhanh: “Vậy từ giờ trở đi làm cho ta tín nhiệm được không?”

”Nàng ghen dữ thế!” Dung Nghi oán hận nói: “Ta không nạp thiệp, cả đời không nạp thiệp được chưa?”

Hả? Cái này có liên quan đâu nhỉ? Nhưng loại chuyện tốt này không đáp ứng là dần dần, vì thế nhếch môi cười hết sức xán lạn: “Huynh nói đấy nhé!”

Dung Nghi cũng không nhịn được cười nói: “Cười gian trá thế! Như con mèo ăn vụng cá.”

”Vậy ta chính là mèo! Mèo rừng lớn như con hổ! Meo ~~~~~” nói xong bỏ nhào về phía trong lòng Dung Nghi, gãi một trận.

”Ha ha ha, ngứa chết rồi, buông tay ra! Buông tay!” Dung Nghi tránh trái tránh phải: “Nào có ở cữ ngồi hành hạ như thế, ôi, ha ha ha, đừng, đừng, ha ha ha ha.”

La Y vẫn chưa hoàn toàn hồi phục thể lực, ngồi ngã xuống trước, thở hổn hển nói: “Lợi hại không, xem huynh về sau còn dám trêu ta hay không.”

Dung Nghi cũng nằm xuống cùng La Y: “Haiz, sao nàng lại ghen kinh khủng vậy chứ? Nàng dâu phải hiền lương thực đức.”

”Hi hi, đó là yêu cầu thánh nhân, ta vừa là tiểu nhân vừa là tiểu nữ tử, đương nhiên phải thực tế chứ!” La Y lại nói: “Ta đang thấy lạ, sao bỗng dưng huynh lại nói tới vấn đề nạp thiếp hay không nạp thiếp thế hả?”

”Ừm? Không phải nàng nói phải tín nhiệm sao?”

”Xem ra nói lạc rồi. Nhưng như vậy cũng tốt, trăm sông đổ về một biển.” La Y vỗ vỗ bả vai Dung Nghi: “Hảo hài tử, có tiền đồ.”

”Phi! Tiền đồ ta tốt cho nàng hưởng, nàng cứ đắc chí đi.” Dung Nghi bỗng nhiên lại nghĩ đến một vấn đề: “Ta nói, lúc trước cô nàng không cho nàng làm dâu, chắc nàng đánh đá quá hả?”

”Nếu huynh nói cho người nhà mẹ đẻ ta ta đánh đá, huynh đệ nhà mẹ đẻ ta có thể sẽ cho huynh một cục gạch đấy. Rõ ràng là oan

uổng người mà!”

”Nhà các nàng thật âm hiểm!”

”Khôn phải đâu.” La Y cười nói: “Ta ở nhà mẹ đẻ là tiêu chuẩn thực nữ đấy.”

Dung Nghi mặt biểu thị không tin.

”Nhìn cái gì vậy? Cái này gọi là quất sinh Hoài Nam là quất, quất sinh Hoài Bắc ~~ là cái gì? Gia giáo Tiêu gia chúng ta không cần phải nói!” Đương nhiên ngoại trừ cô phu nhân. Ủm, người kia chắc là quất sinh Hoài Bắc! Nhất định thế!

”Không bằng nói thẳng nàng là được nhặt về!”

”Làm sao huynh biết?” Ta đã không còn là nguyên bản.

“...” Dung Nghi nhấn đầu La Y một cái: “Ngủ của nàng đi! Trong cữ ngủ nhiều vào!”

”Huynh ấn ta vậy hả, đáng đánh đòn!”

”Vậy nàng đến dẹp ta đi!” Dung Nghi cười đắc ý chạy ra cửa phòng.

La Y thầm nghĩ: ngây thơ!

Trong cữ thật nhàm chán, về mặt hạn chế giải trí còn nghiêm cấm hơn cả thời kì mang thai. Bánh bao nhỏ còn đang trong giai đoạn ăn ngủ ngủ ăn, cơ bản không cần chiếu cố. Quỳnh Anh từ nhà Cẩm Tú trở về, xem La Y êm đẹp nằm trên giường, lại thêm người em trai, vui vẻ ra mặt. Mỗi ngày đều canh giữ ở trong phòng La Y, không ngừng chạy vây quanh đệ đệ, vừa không tranh cãi ầm ĩ cũng không

hề chọc lung tung, lại càng không giống như những đứa trẻ khác có cảm giác cha mẹ sủng ái đệ muội hơn. Vì thế La Y sau lưng nói bát quái: “Không biết Đại tỷ nhi giống ai.”

Dữu tử nói: “Giống người đấy, người hồi còn nhỏ ngoan lắm.”

”Người nhớ được.”

”Sao lại không nhớ rõ? Mấy vị ma ma đã nhiều năm vẫn nhớ kỹ nói ngài dễ chăm đấy.”

”Người cứ nói bậy đi, không phải ta sinh, sao lại giống ta được.”

”Ai nuôi giống ai.”

”Được rồi, giống ta cũng được, giống ta không thiệt thòi!”

Dữu Tử vãi mồ hôi: “Nãi nãi, ta nói là người hồi còn nhỏ, không phải hiện tại!”

”Hiện tại tốt mà, nếu ta còn cái tính cách hồi nhỏ kia, lúc này đang ở trong phòng khóc.”

Nội tâm Dữu Tử kêu ùng ục: “Không biết cô nương thế nào, càng ngày càng hung hãn. Chẳng lẽ thật sự do thành thân?”

”Người nghĩ gì thế?”

Dữu Tử lấy lại tinh thần: “Không có gì. Tứ Gia nói muốn nhận Tiết di nãi nãi, người xem...”

La Y bấu môi: “Sợ cái gì, tiếp thì tiếp chứ sao.”

”Chỉ sợ đại tỷ nhi học theo.” Dữu Tử cho La Y tìm một lý do cự tuyệt.

La Y cười cười: “Vậy thì có thể thế nào? Đó là hiếu đấy.”

”Nãi nãi, người chớ làm loạn!”

”Sẽ không à.” La Y nhìn chằm chằm Dữu Tử vài lần: “Nói đến, hôn sự của người cũng gần, đừng cứ ở trước mặt ta, thêu đồ cưới của người đi!”

Dữu Tử đỏ bừng cả khuôn mặt, nổi dũng khí nói: “Tuy rằng cho người làm chủ, sao người lại gả ta ra ngoài thế. Ở trong viện này cũng tốt mà, làm... Làm... bà tử cũng tốt.”

”Tốt cái gì? Đại tẩu nói sẽ thả thị tì kia ra. Ngày sau người chính là lương dân, mua vài mẫu đất là thành nãi nãi rồi. Đi theo ta làm gì? Ta không ít người hầu hạ.”

”Nói là lương dân, cũng vẫn bị người xem thường như vậy thôi.” Gỡ bỏ nô tì ba đời mới được coi là lương dân.

”Ngốc, chí ít có niềm hi vọng không phải sao? Người là người lanh lợi, thả ra ta không lo lắng. Quát Tử tùy tiện, để nàng đi theo ta vậy.” Quát Tử từ đầu không biết là lương dân có cái gì tốt. Nhưng Dữu Tử kiến thức rộng, tâm tư quá nặng. Bởi vậy, hi vọng nàng được đi con đường rộng rãi, cho dù lăn lộn ngoài đời không nổi, nàng thu hồi lại là được. Chỉ là lời này hiện tại khó mà nói, nếu không lại thành lời nguyên rủa người. Cuộc sống của nàng dần dần ổn định, cũng hi vọng người bên cạnh mình tốt hơn.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 64: Tiền Đồ

Đầy tháng, trăm ngày, xoay người... con nít lớn rất nhanh. Vì đứa nhỏ dễ nuôi, thường sẽ đặt cho cái tên xấu, như vậy áp mệnh dễ nuôi sống. Các loại tên kiểu Cẩu, Thừa đều vì nguyên nhân này mà ra, nhưng loại này thật sự rất quẫn. La Y tự làm chủ đặt tên là “Trùng”. Sức sống của côn trùng không phải ương ngạnh bình thường, hi vọng trưởng tử này khỏe mạnh cường tráng sống lâu trăm tuổi. Ừm, nếu có thêm một đứa, gọi là châu cháu tốt, hay là gọi là con Kiến tốt hơn nhỉ?

La Y thành thân rất sớm, nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân, lúc Tiểu Trùng Tử được sinh ra, nàng đã hai mươi tuổi. Thân thể phát dục hoàn toàn. Không biết có phải nguyên nhân này hay không, Tiểu Trùng Tử lớn hơn so với những đứa trẻ bình thường một vòng. Dung Nghi căn bản không tuân thủ truyền thống cái gì ôm cháu không ôm con, mỗi ngày ôm con trai béo núc không buông tay.

”Nào, cùng phụ thân đọc 'Xưa kia giả trọng ni cô cùng tại sáp tân. Chuyện tất.'...”

Tiểu Trùng Tử ZZZZZZZZZ

Lại còn: “Phu lễ mới bắt đầu. Mới chư ẩm thực “

Tiểu Trùng Tử hết nhìn đông tới nhìn tây.

Qua vài ngày, Dung Nghi oán giận: “Haiz, nàng xem này làm sao Tiểu Trùng Tử lại không để ý ta?”

La Y khiêu khích cười, vỗ tay bắt đầu niệm: “Mây đối mưa, tuyết đối gió, vãn chiều đối trời quang...”

Tiểu Trùng Tử lập tức nghiêng đầu lại nhìn mẹ ruột, cười nhe lợi.

”Nàng! Nàng! Làm sao làm được?” Dung Nghi không phục, người này chẳng lẽ thật sự có thiên phú dạy học?

La Y cười đắc ý: “Huynh ngốc à, thứ phức tạp như Lễ Ký, ta nghe cũng muốn đi ngủ. Tiểu hài tử căn bản chỉ thích nghe những nhịp điệu rõ ràng.”

”Làm sao nàng biết?” Còn có, nàng tự ngược à, nàng muốn đi ngủ còn đọc 《 Lễ Ký 》 !

”Thử rồi đấy, ta mỗi ngày ở nhà, không phải có nhiều cơ hội thử sao?”

”Thật không công bằng!”

”Đúng, đúng, không công bằng. Nay mai huynh đi thi rồi, nơi đó thi mới công bằng đấy.”

”Haiz, nàng đừng nói nữa, nàng nhắc tới ta lại khản trương.”

La Y ôm con, đứng đưa con nói: “Khản trương cái gì? Cùng lắm thì sang năm lại đi. Ta không thèm để ý đâu!” Đồ ngu ngốc, đã thông hết các đốt rồi, chỉ một mình hấn không biết thôi. Đương nhiên nàng không thể nói ra.

”Thực sự không thèm để ý?”

”Lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó chứ sao.”

Dung Nghi khinh bỉ nhìn La Y: “Khẩu thị tâm phi!”

La Y cười cười không nói chuyện, tiếp tục ôm con đang đưa. Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ minh ngói, hoàng hôn vàng vàng chiếu trên người La Y, thật ấm áp. Dung Nghi thoáng chốc cảm thấy an lòng, lại nói tiếp, hai người thật lâu không cãi nhau đây. La Y không phải là người càn quấy, còn đồng ý sau khi hấn thi tú tài xong, nhận di nương ra hưởng phúc. Bản thân mình trước kia rất vô liêm sỉ phải không? La Y trước đây nói như thế nào nhỉ? “Từ hôm nay trở đi, làm một người hạnh phúc.” Chẽ củi dứt mã coi như xong...

Quỳnh Anh vừa vặn từ bên ngoài chạy vào, lên tiếng thanh thúy gọi cha. Lưu loát bò lên giường, chơi kè bên La Y. Dung Nghi ngơ ngác nhìn bức tranh trước mắt. Trong đầu vẫn còn vọng lại thanh âm của Quỳnh Anh. Lúc ấy Quỳnh Anh học nói chuyện, La Y không dựa theo trong phủ quy củ cho gọi lão gia phu nhân, lý do là bọn họ không công danh không tước vị, gọi lão gia phạm kị húy. Nhưng giờ phút này, hấn bỗng nhiên hiểu. So với gọi lão gia phu nhân xa lạ kia, hai từ cha mẹ này, càng giống cuộc sống hơn. Nghĩ đến đây, Dung Nghi dùng sức lắc đầu, tại sao lại bị La Y ảnh hưởng tới? Không được! Về sau hấn là phải làm quan, không thể chuyện gì cũng chịu ảnh hưởng của lão bà! Vì thế nhảy xuống kháng nói: “Ta lại đi xem sách.”

La Y ru con ngủ, mình cũng mơ hồ. Hàm hồ đáp ứng một tiếng, dứt khoát mang theo Quỳnh Anh ngã xuống. Dung Nghi không nói gì...

Thi tú tài chẳng phải thi một lần là xong. Là thi huyện từ tháng hai, luôn thi đến tháng tư thi phủ. Xong từng cửa từng cửa. Giống

như đời sau thi vào trường đại học, cuộc sống người một nhà hoàn toàn lấy thí sinh làm trung tâm. Từ quét tước phòng ốc, đến phối trí đồ ăn, không gì không rời tâm. Dung Nghi thi huyện trận đầu rất khẩn trương, trận thứ hai bắt đầu thích ứng. Đây là vấn đề hoàn cảnh, Dung Nghi thuở nhỏ lớn lên ở Hầu phủ, trường hợp lớn gặp nhiều lắm, muốn cho hấn liên tục khẩn trương thật là có chút khó khăn. Không thể không nói Hầu phủ giáo dục còn có chút ưu điểm.

Thi xong lại viết ra bài thi từng tờ đưa cho Phạm tử phụ, huynh ấy cao hứng vuốt chòm râu, trên mặt là biểu tình vui mừng. Nhìn bộ dáng chắc là phát huy được hết khả năng! Nhưng mà thành tích còn chưa có, Phạm thế tuần vẫn cầm giữ, không lên tiếng. Việc này Cẩm Tú và La Y đều biết.

Ngày hai mươi tháng tư yết bảng, Thiệu Y trúng tuyển Lãm sinh, Dung Nghi cung kính bồi ghé hạng bét. La Y quần quăn hỏi Cẩm Tú: “Thế này gần thi rớt rồi, sao lúc ấy tử phụ như vậy... có vẻ chắc?”

Cẩm Tú cười nói: “Nếu như theo tiêu chuẩn thông thường, không đủ thông quan hệ nhất định thi rớt rồi. Muội cho là tú tài thi dễ vậy sao? Lão Tứ thi bao nhiêu lần mới qua được. Nhà chúng ta năm tuổi đã vỡ lòng rồi. Lần này là thật không tệ. Không thấy gặp Lão Tứ mặt xanh rờn sao? Hấn rõ ràng lại cùng bảng với vị Gia nhà muội, ngày sau là đồng học nha.”

La Y cười nói: “Chắc là vui lắm? Không chừng bị ăn cục gạch.”

”Muội đau lòng hả?” Cẩm Tú trêu chọc.

”Không hề, không phải chỉ là mấy gạch thôi sao, Cố Dung Nghi chưa hấn đã biết chuyện đâu!”

”Cả tên họ chồng mình muội cũng gọi ra?” Cẩm Tú trừng mắt nhìn La Y.

”Có gì mà không được? Tên không phải để gọi sao? Ở nhà muội toàn như vậy đấy. Thế nào, hấn đồ tú tài liền quý giá? Khi đó là ai sau lưng hấn nghiêng răng nghiêng lợi hả?”

”Muội không có lương tâm, ta đây không phải là đau lòng cho muội sao “

La Y ở bên cạnh Cẩm Tú nói: “Biết rồi biết rồi.”

Cẩm Tú nghiêm mặt nói: “Như vậy chuẩn bị quyền quan cho muội phu?”

”Nếu hấn đậu Cử nhân, ta sợ Tứ ca luẩn quẩn trong lòng gặp trở ngại.” La Y nhớ tới biểu tình Thiệu Y cắn răng nghiêng lợi kia, cười to.

Cẩm Tú cũng không nhịn được cười rộ lên: “Muội cứ nghèo đi. Nghĩ kỹ xem ngoại phóng ở chỗ nào chưa?”

La Y cười nói: “Hồ Nam! Cách phụ thân không xa. Chỉ là nơi đó có người đảm nhiệm, chi bằng đợi đến sang năm mới tới.” Thích quá! Quê quán đời trước! chao ôi! Bánh dày của ta, mắng mùa đông của ta, nước miếng a!

Cẩm Tú nghĩ nghĩ: “Vậy chẳng phải là có thể ở gần phụ thân một năm thôi? Cũng được, cảm ơn đại tẩu muội đi.”

”Biết rồi.”

”Phụ thân đảm nhiệm hết lần này cũng sẽ cáo lão. Muội đi Hồ Nam hiếu kính ông mấy ngày. Ngày sau không biết khi nào mới gặp

được.” Cẩm Tú nói thương cảm, nàng mới trở về, La Y lại muốn đi: “Lại nói, đại tẩu muội lần này tận tâm như thế, là vì cái gì? Gần như vừa yết bảng liền cướp ngay, mặc dù không phải là chức quan béo bở gì, nhưng như thế cũng quá nhanh.”

”Muội đang định nói với tỷ việc này đây. Nàng ta nhờ muội, bảo muội nói tỷ hoặc tẩu tử, không câu nệ tộc học nhà nào, có thể cho tiểu thế tử nhà muội vào hay không. Nếu thực sự không được, nhờ muội van cầu phụ thân, chờ ông cáo lão, có thể tới trường nhà chúng muội hay không. Nàng ta chạy quan cho nhà muội trước, muội không tiện cự tuyệt. Tỷ và tẩu tử khó xử, muội nghĩ chắc chỗ phụ thân thì được?”

Cẩm Tú hiểu rõ: “Đáng thương tám lòng cha mẹ thiên hạ, dù sao Phạm gia cũng khai mở thư viện, chỉ là ở đó dù có học vỡ lòng, nhập học cũng phải thi, bảo tiểu thế tử nhà muội chuẩn bị trước đã.”

”Vâng, đa tạ tỷ tỷ.”

”Ta, muội là tỷ muội, có cái gì phải tạ? Khổng Tử còn có môn sinh ba ngàn đấy, vốn cần cần phải vậy. Chỉ sợ tiểu thế tử không chịu nổi khổ, học sinh thư viện Phạm gia, ngày sau đều đều phải thi khoa cử, tiểu thế tử lẫn vào ở đó, sẽ không có chăm sóc đặc biệt gì.”

”Haiz, đừng nói nữa. Hầu phủ một thế hệ không bằng một thế hệ. Dù sao thì sau này đại tẩu còn sinh nữa? cho dù không sinh nữa, cũng không muốn có đứa con quần lụa áo là, đến già tức chết cha? Còn có, lực ảnh hưởng của Hầu phủ ở triều đình càng ngày càng nhỏ. Nàng ta muốn con có tiền đồ, sau này... Chuyển hình!”

”Chuyển hình?”

”Chính là không muốn giống như bây giờ.” La Y buồn thay đại tẩu: “Tôi tớ nhiều lắm, dần dần không ép được. Nhập không đủ xuất là chuyện bình thường thôi, quyền thế lại nhỏ dần. Nàng muốn cắt giảm đại bộ phận tôi tớ, phải có một nhân vật làm cho bọn họ sợ hãi. Hạ nhân Hầu phủ toàn khỉ tinh thôi. Không có nhân vật thực quyền, tùy tiện giảm người, phiền toái quá lớn. Đây là thứ nhất. Thứ hai, các thiếu gia dưỡng lão bà tiểu tử, trong hậu viện tranh giành tình nhân, quả thực đốt tiền. Nàng không thích con mình dính tật xấu này. Bại đời mình không nói, đời sau lại như vậy. Nàng muốn, một đứa bé kế thừa tước vị, những hài tử khác thi khoa cử. Cũng không đến nỗi tất cả đứa bé đều hư hỏng. Nàng ngày ấy kéo ta, hỏi rất nhiều chuyện nhà chúng ta, muội thấy, muốn học nhà chúng ta đây. Bởi vậy, đại tẩu nói, hàn môn tử đệ có thể chịu, đứa nhỏ của nàng vì sao không thể chịu? Khi tổ tông đi theo Thái Tổ tranh đấu giành thiên hạ, cơm còn ăn không đủ no đấy.”

Cầm Tú thêm tán thưởng: “Đúng vậy, ngọc bất trác bất thành khí. Không thể tưởng được đại tẩu muội có một phần lòng dạ như vậy.” Đáng tiếc Uyên Văn còn chưa tỉnh ngộ, khó khăn mới có được đứa con, chăm như châu như ngọc. Con nhà ai mà không phải chăm chứ? Huân quý gia hoàn cảnh như vậy, tiếp tục như vậy nữa... Nhưng nhà bọn họ lão thái thái còn sống, cũng chưa chắc có thể quản lí đâu.

”Phải rồi,“ Cầm Tú đột nhiên trầm nghĩ: “Dứt khoát mang di nường muội mang đến đi, nói là đưa đi hầu hạ phụ thân.”

La Y lắc đầu: “Chỉ có một năm, di nường sức khỏe không tốt, không chịu nổi giày vò.” Nàng không biết sống chung với mẹ ruột của thân thể này thế nào. Trương di nường rất câu nệ, ở chung một chỗ, hai phe đều khó chịu. Không bằng cứ như vậy không xa không

gần, vốn riêng bạc thì cho, mặt vẫn nên ít gặp thôi. Huống chi đây chung quy là mẹ ruột nguyên thân, nàng luôn có chút sợ.

Dung Nghi trúng tú tài, đương nhiên phải bày rượu. Bởi vì không có ý định đi thi lên nữa, bởi vậy cũng không điệu thấp. Huân quý nhân gia này đã bao nhiêu năm không xuất hiện người đọc sách? Không phải nhận được mấy chữ chính là người đọc sách. Đọc sách điểm mấu chốt là tú tài. Trúng tú tài mới có thể tự xưng là đệ tử. Tào phu nhân tự thấy trên mặt có ánh sáng, thiết lập tiệc rượu tại địa điểm Hầu phủ, mời các quan hệ thông gia bạn cũ, hung hăng tẩy thoát ảnh hưởng ác liệt Hậu gia trước mang đến. Thuận tiện nhân việc vui này, gả Vinh Trăn cho thứ tôn Cự Lộc hầu. Vinh Trăn cũng cao hứng, bảo huynh có tiền đồ nàng càng thêm cứng rắn. Hơn nữa quyết định học kinh nghiệm của tẩu tử - - như thế nào cũng phải cải tạo quần áo lụa là cận bã nam một vài! Nếu có thể, ta cũng được cái danh hào nương tử tú tài.

Tiết di nương càng đắc ý phi phạm, không hổ là con trai của bà. Nữ nhi gả cho kinh Sơn Bá thế tử, con trai có công danh, tiểu nữ nhi hơi kém chút, có ca ca tỷ tỷ dẫn, sẽ kém cái gì chứ? Ngày ngày ở Hầu phủ nước miếng bay tứ tung nhìn về tương lai, làm Tào phu nhân tức ược gì bịt miệng bà ta lại! Cũng may Dung Nghi hứa hẹn sắp lĩnh người sa cơ thất thế này đi, nếu không bà nhất định phải gõ cho một trận. A di đà Phật, hiện tại tin Phật, phải khoan dung, khoan dung...

Nhưng đại nãi nãi không dễ nói chuyện như vậy, huống chi còn là người trợ giúp trong đó, trực tiếp sắc Tiết di nương một câu: “Bà cô thu liễm chút, ta cũng biết phu nhân nuôi đứa con tốt, bà cao hứng thay hấn, chỉ là đừng bừa bãi quá! Người ngoài nhìn thấy không tốt đâu!”

Tiết di nương ghen mặt tím lại, cho bà một trăm lá gan cũng không dám trước mặt tông phụ nói đó là con mình. Đành phải cứng rắn nuốt khẩu khí này, nội tâm còn nói: chờ con ta tiền đồ, cho các người đẹp mắt! Đừng cho là ta không biết, người còn có việc cầu con dâu ta!

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 65: Thổ Lộ

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Nhận Tiết di nương ra là chuyện trước đây đã bàn bạc rồi, hơn nữa còn phản đối không có hiệu quả. Loại chuyện con vợ lẽ ra ở riêng nâng mẹ đẻ ra nuôi cũng rất phổ biến, dường như chỉ cần lão gia tử đã chết là không có vấn đề gì. Nhưng trên thực tế nàng dâu mỗi nhà đều không thích thú cho lắm. Một di nương là mẹ chồng, đó là tự hạ thân phận. Không mang mẹ chồng tới thì trượng phu có ý kiến. Nếu là lúc trước, La Y sẽ bắt chấp tất cả, nhưng hiện thời quan hệ vợ chồng rất tốt, La Y có chút rối rắm. Ngày đó Dung Nghi té xỉu ngoài phòng sinh, rất nhiều người ngằm chê cười Dung Nghi vô dụng, nhưng cùng lúc đó nhiều nữ nhân lại ngằm hâm mộ La Y. Mong người lòng chỉ có một, bạc đầu chẳng xa nhau, cơ hồ là nguyện vọng cuối cùng của nữ nhân thời đại này. Bởi vậy đến nay, La Y có cổ kị, có không thoải mái.

Tiết di nương vẫn như cũ – – nông cạn, ương ngạnh. Hầu gia trước vừa chết suy sụp một trận, dù sao không có phu chủ làm chỗ dựa nữa, sinh tử chỉ ở một ý niệm của Tào phu nhân. À, Hầu phủ vừa sửa lại quy củ, bây giờ phải gọi là Thái phu nhân mới đúng. Làm người bất ngờ chính là, Dung Nghi thi đậu tú tài! Hầu phủ lập gia đã có mấy đời, Dung Nghi đây coi như là người đầu tiên! Mặc kệ huân quý ngẩng cao đầu như thế nào, đó cũng là từ nhỏ thỉnh tiên

sinh dạy hiểu biết chữ nghĩa, có tài hoa mọi người khích lệ. Vạn vật đều hạ phẩm, chỉ có đọc sách cao quý, đó mới là chân lý thời đại này.

Nhưng đối với La Y và thân thích Tiêu gia mà nói, tú tài chẳng quý giá gì. Bây giờ nhà mẹ đẻ La Y có sáu người, có hai vị trong đó là tú tài. Hai vị ca ca Đại phòng tuổi không quá lớn, hai người đệ đệ Tam phòng thì còn nhỏ, có nhiều cơ hội! Tiết di nương biểu tình tiểu nhân đắc chí kia, cực kỳ bất hạnh làm cho La Y nhớ lại đám người cô phu nhân xa xôi kia. Tâm tình càng thêm không tốt. Hơn nữa nói gần nói xa phảng phất như La Y trèo cao nhà bọn họ, ý là trúng số, thiếu chút nữa làm cho La Y tại chỗ nổi lòi đình.

Trước mắt, Tiết di nương vừa đến đã chú ý chỗ ở, nhìn phòng mà nàng chuẩn bị tốt cho bà ta, rất không hài lòng, muốn mở miệng bới móc: “Ta nói tức phụ...”

La Y cố kị Dung Nghi nhưng không tới nỗi sợ Dung Nghi, Dung Nghi sợ nàng thì đúng hơn. Liên trực tiếp ngắt lời nói: “Tứ Gia, à, là Tứ lão gia còn chưa lẫn lộn được tới chức quan nhị phẩm đâu, từ ‘tức phụ’ này để lại ngày sau hấn có bản lĩnh kiếm được cáo mệnh rồi hãy gọi!”

“Cáo mệnh cái gì, chẳng lẽ nó không phải ta sinh? Chẳng lẽ người chỉ nhận cáo mệnh hả?”

Dung Nghi nhìn La Y mặt âm trầm, biết đây là mất hứng. Quả nhiên La Y nói: “Chẳng lẽ nhà các người chỉ nhận cục gạch hay sao?”

Tiết di nương ngơ ngác một chút, mới nhớ tới huynh đệ nhà mẹ đẻ La Y bự hấn, lập tức bị dọa sững sờ.

Nàng dâu không thể trêu vào, hấn vẫn thương bà mẹ, Dung Nghi đứng ra dàn xếp ổn thỏa: “Di nương, phòng ở của con nơi này nhỏ, chỉ có như vậy thôi. Chờ ngày sau con kiếm được căn phòng lớn lại mời người ở phòng lớn.”

Tiết di nương liếc qua thì biết phòng ở này lớn bao nhiêu? Chẳng qua muốn làm trận vở kịch truyền thống ra oai phủ đầu thôi. Đắc ý liếc mắt nhìn La Y một cái, lại bắt đầu bới móc: “Màn trong phòng sao lại là màu sắc này? Thoạt nhìn không sáng sủa chút nào. Còn có dưới giường sao lại nhét những thứ vớ vẩn gì vậy? Gầm giường phải để trống mới tốt. Cái bình kia sao lại thô ráp thế? Chẳng lẽ Tứ thái thái ghét bỏ ta, cố ý làm một cái rách nát tới? Ta cũng có của riêng đây, không cần bạc của các người.”

La Y lạnh mắt nhìn qua, Dung Nghi thoáng chốc toát mồ hôi lạnh. Đột nhiên cảm giác được ót nháy dưng, hấn biết, lại tiếp tục như vậy, rất có khả năng lại bị Thiệu Y cho một cục gạch. Trong lòng không khỏi bất mãn Tiết di nương, bà một quả phụ, chẳng lẽ còn muốn dùng đồ rục rở hay sao? Lại nói điều kiện nhà hấn chỉ có như thế, Tiết di nương không phải không biết, chỉ lo bới móc làm hấn cũng khó chịu: “Di nương đây là ghét bỏ con không có của?”

Tiết di nương muốn sĩ diện với con dâu thôi, không muốn trêu chọc con trai. Ngượng ngùng câm miệng. Cảm thấy thẹn hận, nàng dâu quá lợi hại, lại chế trụ con trai mình, nhất định phải nghĩ biện pháp mới được.

La Y từ đầu không muốn đối miệng đối lưỡi cùng Tiết di nương, thấy Tiết di nương câm miệng, lập tức trở về phòng. Dung Nghi nhìn bóng lưng La Y, cũng cảm thấy có chút ngại. Tùy ý trấn an Tiết di nương vài câu, liền đuổi theo nàng dâu.

Đi vào nhà, thấy La Y ngồi ở trên giường dựa vào cửa sổ. Chạy đến bên cạnh nói: “La Y tốt à, di nương cái kinh chút thôi, nàng là người làm công tác văn hoá, tha thứ một chút là xong mà.”

La Y kỳ thực không hề tức giận, cũng không phải là lần đầu tiên gặp người hỗn xược như thế. Nàng đang suy nghĩ kể sách. Nghe được Dung Nghi nói như vậy lại tức giận: “Hừ, hóa ra đọc nhiều sách là đáng đời bị lăng phí à? Ta không phải là người có văn hóa gì đâu, trực tiếp đóng cửa lại đánh một chầu như thế nào?”

Dung Nghi ôm vai La Y: “Nàng dâu hiền thảo à, là ta không biết nói chuyện. Nàng đừng tức giận, sau này ta khuyên bà ấy.”

La Y nói: “Ta cũng là di nương sinh, lòng huynh ta biết. Chỉ là lời ta nói lần trước vẫn còn đây, di nương có quy củ của di nương. Không có di nương nhà nào làm như vậy cả. Nếu thực sự ồn ào làm ta tức, ta thu thập huynh đừng đau lòng!”

Dung Nghi tuyệt đối tin tưởng đây là lời nói thật, đừng nói di nương có chia chủ- nô, chính là hấn là phu chủ, cũng sẽ bị đánh thôi. Sờ sờ cái mũi, haiz lão nương, ngài tốt nhất nên yên tĩnh chút, nếu không nàng dâu đánh tới ngài, con không ngăn được đâu!

La Y lại nói: “Ta là người ngay thẳng, không biết nói lời dễ nghe dễ nghe. Một câu thôi, ta chán ghét người không quy củ!”

Dung Nghi gật đầu, ngài vốn rất ngay thẳng... Nhưng loại chuyện dùng kim đâm trượng phu, là quy củ nào vậy? Đương nhiên lời này nhất định phải dìm chết ở trong lòng, tuyệt đối không thể nói ra được.

La Y thấy Dung Nghi gật gù hiểu ý, không tiện phát câu nữa. Xem ra vẫn phải nghĩ biện pháp mới được. Quan hệ mẹ chồng nàng dâu là nan đề ngàn năm, huống chi vị mẹ chồng của nàng đây lại dị thường khó chơi. Bây giờ nàng có con, Dung Nghi có công danh, ôi ném chuột sợ vỡ đồ.

Dung Nghi không biết La Y đang nghĩ gì, chỉ thấy nàng không quay đầu lại, bèn cười làm lành nói: “Chuyện phiền lòng thì đừng có nghĩ, không phải nói ngày mai nàng về nhà mẹ đẻ sao? Cứ ở lại chơi một ngày vui vẻ. Bây giờ ta cũng có tiền đồ, chắc lúc này nàng được yêu thích rồi!”

La Y liếc xéo hần một cái, biểu tình không còn nghiêm túc như vậy: “Đợi ngày sau huynh tên đề bảng vàng, làm môn sinh Thiên tử ta mới thể diện cơ.”

“Đừng nói bịa như vậy chứ! Nàng nói để ta thi tú tài thôi mà!” Dung Nghi kích động...

“Bởi vậy huynh đến không mất mặt đâu, nhưng cách được sủng ái thì còn xa lắm.” La Y nhú mày nói: “Nhưng mà ta rất dễ nói chuyện, tạm tha cho huynh đấy.”

Dung Nghi vã mồ hôi, cố ý làm cái vái: “Đa tạ nương tử đại lượng khoan hồng.”

La Y nở nụ cười hì hì.

Dung Nghi thở ra, chao ôi, cô nãi nãi ơ, cuối cùng ngài cũng nở nụ cười. Sắp kéo cái mạng già của ta rồi!

Trúng tú tài, cùng năm bắt đầu có giao tế. Bởi vậy cuối tháng tư có thành tích, mãi cho đến tháng năm, Thiệu Y mới chọn được ngày

rảnh thảnh quan hệ thông gia trong nhà tụ họp. Tú tài ở Tiêu gia không quý trọng gì, nhưng không phải hoàn toàn là không có người quan tâm. Bởi vậy mặc dù không mời khách nhiều, nhưng có gọi cô nương xuất giá về, xem như người một nhà ăn bữa cơm đoàn viên. Bởi Dung Nghi cũng ở đây, dứt khoát mời cả người Hoàng gia tới. Làm cho bọn họ cao hứng nhìn ngoại sinh nữ tử. Hôn sự của La Y, Hoàng gia tuy rằng không tiện chen vào nói, nhưng quan hệ cũng khó coi, vì vậy bây giờ bù lại.

Lần này cao hứng nhất là Tiêu gia lão thái thái, cuối cùng cháu gái cũng được tốt hơn rồi. Con thứ hai ngại hiếu đạo không nói gì, nhưng cũng phát cú nhiều năm không nói nhẹ nhàng gì trong thư. Đứa con thứ hai này quật cường nhất, thế này tốt rồi, coi như có câu trả lời thỏa đáng. Quả thực thở dài một hơi.

Theo lệ thường thì nam nữ tách ra bãi yến. Vừa thấy mặt, Thiệu Y trực tiếp cho Dung Nghi một đấm: “Tiểu tử ngươi được đấy! Chân nhân bất lộ tướng, một kích tất trúng!”

“Tứ ca đây là hâm mộ ghen ghét hả?” Dung Nghi cười gọi là đường làm quan rộng mở! Không quan tâm dùng luôn từ của La Y.

Thiệu Y chán nản, mẹ ngươi ngươi ngươi một cái quần áo lụa là! Một lần thi đã được! Ta ta ta lại phải thi ba lần! Ông trời ơi ông mù mắt phải không? Đáng giận nhất là, trải qua Phạm tử phu quyền uy xem xét, Dung Nghi thật sự là thi được. Phát huy vượt qua trình độ thi được! Bởi vậy Thiệu Y vừa thấy khuôn mặt Dung Nghi kia liền tức giận! Học vấn liều qua, nhân phẩm cũng liều qua, ôi lệ rơi đầy mặt.

“Được rồi Lão Tứ, Tam muội phu cũng là người thông minh. Trước kia chỉ là không để bụng thôi, giờ đây nỗ lực là đổ?” Thiệu Hi

đứng ra hoà giải, hẳn tuyệt đối có thể lí giải tâm tình xoắn xuýt của Thiệu Y. Ba tuổi bắt đầu nhìn sách, năm tuổi chính thức vỡ lòng. Mười năm gian khổ học tập khổ đọc, thi hai lần đều không trúng, cuối cùng lại cùng năm với tên lưu manh không học vấn không nghề nghiệp. Lại không thể trách người khác, chỉ có thể trách bản thân mình trình độ không đủ. Đổ thành ai cũng có thể nôn ra máu.

Thiệu Y âm thầm trợn trắng, Nhị ca huynh cứ mở to mắt nói lời dối gian đi. Lúc trước không biết ai nói heo còn thông minh hơn Dung Nghi! Hẳn không chỉ tâm tình xoắn xuýt như vậy thôi đâu, nội tâm hẳn còn cao hứng thay La Y. Nếu Dung Nghi không có kì vọng, hẳn còn nóng ruột hơn cả cha mẹ ruột Dung Nghi. Giờ hay rồi, Dung Nghi trúng, hẳn lại bị đả kích hết sức thảm. Hai chữ ‘buồn bực’ thực là rõ ràng.

Lão thái gia vui tươi hơn hờn nhìn tôn tử tôn nữ tể tranh đấu, tam tôn nữ tể này cư nhiên không phải gỗ mục. Tuy rằng nhị tôn nữ tể nói không thể tiến học hơn được nữa, nhưng ít ra chứng minh người này không ngốc như vẫn nghĩ. Tuy rằng so sánh giữa nữ nhi và cháu gái, có khuynh hướng thiên vị nữ nhi hơn chút. Nhưng đây cũng là cháu gái ruột. Tốt! Thật tốt! Thật sự là quá tốt! Ha ha ha ha ha!

Không khí bên nữ quyền càng sinh động. Sa Chúc mang theo một đứa bé, trong bụng đoán chừng còn có một cái bánh bao, điển hình ba năm ôm hai đứa. Vừa ra sân đã nổi bật hơn vợ Thiệu Y và La Y. Mọi người vây quanh Sa Chúc nói về việc sinh nở.

Nữ quyền Tiêu gia coi như biết sinh, nữ nhi đã gả ra ngoài người nào cũng có con. Đề tài này an toàn lại vui vẻ, một đám làm mẹ ríu ra ríu rít cười thành một đoàn, náo nhiệt mạnh mẽ còn hơn cả đón năm mới.

Lão thái thái thấy mọi người cao hứng, không khỏi nói: “Không biết mấy đứa nhỏ của Ngọc Bích thế nào. Thoáng cái đã nhiều năm không có thư từ gì rồi.”

Lời này vừa nói ra, đầy nhà tẻ ngắt. La Y càng xấu hổ. Triệu thị vội vàng cười nói: “Đương nhiên là có phúc rồi.”

Lão thái thái tuổi lớn dần, không còn phản ứng nhạy bén như lúc tuổi còn trẻ, nhưng lại không có chứng bệnh si ngốc tuổi già. Thấy thế chỉ có thể âm thầm thở dài một tiếng đành chịu. Chính bà cố ép mang về, tẩu tử cháu dâu đều không muốn gặp, chờ bà trăm năm đi tây thiên, kết cục càng tệ hơn. Không bằng cứ giữ một tia tình cảm vậy thôi, thực sự đến cùng đường mới nói. Nhìn La Y vẻ mặt thỏa mãn, nội tâm cũng cảm thấy đáng tiếc. Kỳ thực nếu như cùng một chỗ với Hoa Chương cũng rất xứng đôi. Đáng tiếc Ngọc Bích một bó tuổi lại không hiểu chuyện, ánh mắt quá cao. Được rồi được rồi, con cháu đều có phúc của con cháu, không quan tâm được nhiều như thế. Tuy rằng khuyên giải bản thân mình như thế, nhưng hưng trí vẫn bị hạ xuống. Tất cả mọi người có con trai, con gái, đều có thể hiểu được loại vương bận này, cũng không nói xấu mà nói sang chuyện khác, xem như bỏ qua trang này.

Trên đường về nhà, Dung Nghi hỏi: “Hôm nay vui không?”

La Y cười cười: “Vui. Tẩu tử tử mọi người người sống tốt, sao lại không vui?” Tuy rằng có nhắc tới nhân vật không vui, nhưng nàng bây giờ tạm được rồi, vậy thì từ bi không ghi hận Cô nữa. Về sau có cơ hội gặp lại, chỉ cần không chọc vào nàng, nàng quyết định vẫn lầy lể đối đãi.

Dung Nghi vỗ tay cười nói: “Không phải nàng sống tốt nhất mới vui về sao?”

La Y suy tư một chút, nghiêm túc nói: “Ta lại hi vọng bọn tỷ muội đều sống tốt hơn ta. Như vậy về sau ta bị khi phụ sỉ nhục, sẽ có người ra mặt cho.”

Dung Nghi véo má La Y nói: “Ai dám bắt nạt nàng! Đại Mẫu Dạ Xoa!”

“Huynh lặp lại lần nữa!!!”

“Nói thì nói, Mẫu Dạ Xoa!” Dung Nghi xem như nổi lên dũng khí nói, nhưng âm cuối vẫn hơi nhẹ, đây là kết quả bị La Y ảnh hưởng đã lâu > <.

La Y không quan tâm vẫn ở trên xe ngựa, trực tiếp gục Dung Nghi, bóp cổ hần nói: “Huynh đã nói thế, ta không làm như vậy, chẳng phải là thực xin lỗi kỳ vọng của huynh sao? Hửm?”

Dung Nghi cầm hai tay La Y giải cứu cổ, gian nan nói: “Khụ khụ, nàng thật sự là càng ngày càng đánh đá!”

“Huynh có ý kiến?”

Dung Nghi nhếch môi cười: “Có! Nhưng ta càng ngày càng thích nàng, làm thế nào đây?”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 66: Khóc Lóc Om Sòm

Edit: Hắc Phượng Hoàng

La Y ngây người ba giây, máu toàn thân trướng dồn hết lên mặt. Nhiều giây, trong lòng phỉ nhổ bản thân mình! Mịa, em bé cũng đã sinh rồi thẹn thùng cái cọng lông gì!

Dung Nghi chỉ thuận miệng nói thôi, hoặc là nói lời trong lòng ra, không có ý trịnh trọng thổ lộ. Hắn còn chưa có trình độ thể hiện tình yêu cao vậy đâu. Không ngờ La Y lại thẹn thùng, ngược lại lại làm Dung Nghi hoảng sợ.

”Ta, ta, ta không nói sai gì đấy chứ?”

La Y đang trong thẹn thùng, bị Dung Nghi giội một chậu nước. Cảm giác trên đầu có một vụn con quạ đen bay qua... mẹ kiếp, không chơi xấu như vậy chứ! Hoàn toàn không ngờ, nếu Dung Nghi phản ứng chậm một chút, hiệu quả phá hư chính là nàng. Bởi vậy người xưa nói không sai, nòi nào thì úp vung ấy, một đôi cực phẩm!

Dung Nghi bị lườm cọt nhả lật lên: “Nàng vừa rồi như vậy rất đẹp mắt.”

”Phi, miệng lười trơn tru.” La Y làm cái biểu tình như cười như không, chờ Dung Nghi xem ngây người sau mới nhớ tới... Ôi chao,

mình xuyên qua tới nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn nhớ được Hồng Lôu Mộng bản 87 sao? A a a, mình vừa rồi làm chi lại theo bản năng học Lâm muội muội, ORZ...

Có một đoạn nhạc đệm như vậy, hai vợ chồng về nhà, có vẻ như cảm tình lại tăng lên một tầng. Nắm tay, ngọt như mật. Ngay cả Tiết di nương nhàm chán không thèm đóng cửa nhìn thấy cũng phải bốc hỏa trong mắt. Đáng tiếc bà ta danh bất chính, ngôn bất thuận, hai vợ chồng về nhà câu hỏi han là tình cảm, không nhìn bà ta là bồn phận. Vì thế hai người bồn phận đột nhiên ngọt ngào suôn sẻ lập tức trở về phòng, để lại một mình Tiết di nương ở trong sân luyện chiêu giết người bằng mắt.

Ngày hôm sau, Dung Nghi dậy sớm đến trường. Đừng tưởng rằng làm tú tài thì vô tư, tú tài còn phải đọc sách, hơn nữa là ở trường công. Hơn nữa còn có cuộc thi, nếu thi không qua, trực tiếp bị quét rớt công danh. Đương nhiên người bình thường sẽ không xui xẻo như vậy, Dung Nghi được chiếu cố thì càng thêm sẽ không. Huống chi đi lo lót cho hần quá mạnh, thỉnh thoảng rập khuôn vài câu hiện hành, còn có vẻ rất có kiến thức, ấn tượng của lão sư về hần không tệ.

Quá trình đọc sách, Dung Nghi bị đả kích chính là cơm thường. Trà trộn vào lớp tú tài tám phần là vận khí, cái này chưa tính đám người Phạm Thế Tuấn đoán đề thi. Bởi vậy nhóm cùng năm trong trường học không giỏi, không biết trước, còn cho rằng hần khiêm tốn, ấn tượng về hần loại ăn chơi trác tang này thay đổi rất nhiều. Thậm chí còn bát quái tới trận án ngày đó, còn có người qua đường Giáp trung lập tự phát nhảy ra nói chuyện thay hần: “Theo ta thấy, nhất định là không liên quan tới Lệnh Đức. Chắc là đụng phải đám thân thích kia. Tuy rằng học vấn không phải rất tốt, nhưng làm người

lại dễ ở chung, làm sao có thể làm ra chuyện đó?” Trọng điểm là cái bộ dạng chim cút kia, làm sao có thể chứ ㄋ (ㄋ _ ㄋ) ㄋ.

Một đệ tử khác càng chính trực nói chen vào: “Nhất định! Nếu là loại người hỗn xược kia, làm sao có thể lấy được cháu tiến sĩ, còn làm huynh đệ đồng hao với Thám hoa? Một nhà Tiêu gia ba tiến sĩ bốn tú tài đấy!”

Mọi người ào ào gật đầu, Dung Nghi được tẩy trắng thành công. Đã biết chúng ta nơi này nhân phẩm không thể làm cơm ăn, nhưng thực sự xảy ra chuyện gì, nhân phẩm có đôi khi có công hiệu cứu mạng. Vòng vo đi N con đường, lời đối thoại đó rốt cục truyền đến tai Dung Nghi, Dung Nghi nội tâm lên mặt, càng thêm hữu lễ. Đây là tâm tính tiểu hài tử được tín thưởng, không biết có tính là một cái phiên bản cổ vũ giáo dục không? Về nhà thuận tiện thuật lại đoạn đối thoại này cho La Y nghe, còn dương dương đắc ý nói: “Xem đi, nhân phẩm của ta cũng tích lũy ra được. Sau này nàng không được nói chuyện quần áo lụa là trước đây.”

La Y đã quen Dung Nghi bỗng dưng học vài từ của nàng, chỉ hơi quần nắm chặt tay làm cái tư thế hăng hái nói: “Được được, ta lại làm điểm tâm cho huynh, lần tới đi học, mang đi chia sẻ cho bạn cùng trường. Huynh nỗ lực, ta cũng nỗ lực, một lưới bắt hết bọn họ!”

”Haiz! Vẫn là vợ của ta tốt!” Dung Nghi cảm động, tuy rằng cảm động của hắn không đáng giá mấy.

La Y nghĩ: kỳ thực ta rất muốn châm chọc...

Nói là làm, hai đời cộng lại đã ăn nhiều điểm tâm, thời đại này ít có người có thể theo được. Trong đám tú tài có một số là danh môn tử đệ, nhưng đa số cũng chỉ là nhà thường thường bậc trung. Quá

nghèo, ít nhất ở bảng của Dung Nghi không có. Bỏ ra chút đồ chơi mới mẻ lừa người, hẳn là không có chương ngại lớn gì. Đại bộ phận điểm tâm truyền thống Trung Quốc là dùng chõ chưng, nướng cực ít. Cũng may hiện tại đã xuất hiện kỹ thuật nướng vịt, thứ lò nướng này không phải hoàn toàn không tồn tại. La Y bắt tay ngay vào làm bánh ngọt táo đỏ. Đương nhiên mọi người có thể lý giải thành nàng đang rảnh rỗi! Từ khi Dung Nghi biết nge lời, lượng nhiệm vụ của nàng chột giảm, nếu không tìm chút việc để làm rất dễ thành thiếu phụ luống tuổi. Nghiên cứu điểm tâm chính là tốt nhất.

Hương vị điểm tâm ở kiếp trước đã quên hết rồi, càng miễn bàn tới cách làm. Nhưng phương pháp làm bánh ngọt táo đỏ dễ làm, nguyên liệu cũng dễ tìm. Khi Dung Nghi lên lớp, nàng một mình ở nhà, đùa vui đến quên cả đất trời. Tiết di nương liên tục bới móc nàng lãng phí, đều không ảnh hưởng đến tâm tình tốt của nàng. Trời không phụ người có lòng, trải qua vài chục lần liên tục thất bại làm người ta giận sôi, bánh ngọt táo đỏ bản của La Y chính thức gặt hái. Dung Nghi ăn rất khoan khoái. Nắm giữ phương thức, La Y quyết định gia tăng sản lượng, làm ra vền vền một bát tô. Dung Nghi đặc ý mang theo cái giỏ lên lớp khoe khoang. La Y ở nhà chỉ huy tôi tớ xoay quanh - - nàng có thân thích, đương nhiên là có địa phương để khoe khoang.

Vẫn thực hiện tốt vẻ bề ngoài, nếu đã nhận Tiết di nương đến phụng dưỡng, đương nhiên không thể thiếu bà ta một phần. Không thể không nói, cuộc sống của Cố gia và Hầu phủ quả thực là cách biệt một trời. Những loại thế này Cố gia đã thật lâu không xuất hiện. Quá kém, La Y chương mất, vừa mất thì giá quá cao, La Y luyện tiếc ăn nhiều, dứt khoát lấy lý do bảo vệ sức khỏe bỏ chế độ ăn vặt. Làm Tiết di nương đã quen với trà thơm ngẹn khổ. Nhận được táo

đỏ bánh ngọt, vui vẻ ăn mấy chiếc, sau đó có sức lại bắt đầu tìm cảm giác tồn tại.

”Ta nói phu nhân,“ ba chữ ‘tức phụ nhi’ bị con trai sau lưng cảnh cáo không cho phép nói ra miệng: “Nhân bánh ngọt táo đỏ này không tẻ, không biết bên trong có cái gì?”

”Đợi ta nghiên cứu ra loại mới rồi mới nói sau.”

”Phu nhân đừng trách ta lẩm miệng, người nghiên cứu như vậy, còn đắt hơn cả mua đấy. Ngày thường luyện tiết mua để ăn, bây giờ lại bỏ được làm hồng nguyên liệu? Một ngày mấy khối bánh ngọt thì đáng mấy đồng đâu? Cứ tiết kiệm như vậy, đừng nói Đại tỷ nhi, người là mẹ ruột đứa con trai kia, cũng không cam lòng cho nó ăn à?”

”Trẻ con ăn nhiều ngọt không tốt.”

”Ôi trời, không tốt cái gì? Mấy người lão gia bọn hần, cách vài giờ lại có điểm tâm dứt miệng? Đến chỗ người lại thành không tốt rồi. Có người làm mẹ như người vậy sao?”

La Y nhần lại: “Ăn nhiều đường, kẹo xâu răng, vậy còn ăn nhiều sao?”

”Làm sao lại xâu răng?”

”Dung... Lão gia đâu có xâu răng!”

”Bà lại tìm điểm tâm làm ầm ĩ!”

”Đường, kẹo vì vị ngọt quy tỳ khắc thận, thận chủ cốt kiên, làm sao lại không xâu răng? Còn thiếu calcium... à, dễ bị rút gân, dễ bị

khóc nháo đấy.”

Tiết di nương chính là một kẻ thất học không biết chữ, khoe chữ là bại hoàn toàn, tiếp tục phát huy ưu thế càn quấy, nói châm chọc: “A, không hổ là nương tử tú tài nha, người làm công tác văn hoá, biết thật nhiều. Chúng ta trăm ngàn năm qua vẫn nuôi đứa nhỏ như thế, làm sao lại không nhiều chuyện như người vậy?”

La Y nghe tiếng chuẩn tiểu thiếp này liền phát hỏa, không khách khí trả lời: “A, di nương cũng từng nuôi con sao? Sao ta lại không biết nhỉ?”

Một câu nói chọc đến tim gan Tiết di nương, nhất thời giờ trò ngang ngược, ngồi xuống đất bắt đầu khóc lớn: “Ôi trời ơi! Sao ta lại mệnh khổ thế này. Cưới vị nàng dâu tiểu thư không nhận mẹ chồng ta đây! Ôi! Ta biết ta xuất thân không tốt, ngay cả ta mười tháng mang thai cũng không tính. Đạo lí thiên hạ ở đâu như vậy. Triều đình còn kính phong mẹ! Ôi ôi, ta không sống được.”

Trạch viện Cổ gia vốn không lớn, không giống đình viện Hầu phủ. Tiết di nương gào thét như thế, cách ba cái sân cũng có thể nghe được. La Y tức mặt xanh rờn. Đang định nổi đóa thì Quỳnh Anh vọt ra, hung hãn đứng ở trước mặt Tiết di nương: “Bà là người xấu không được bắt nạt mẹ ta, cút ra ngoài!”

”Ôi!” Tiết di nương vọt đứng lên, chỉ vào mũi La Y trách móc: “Người bất trung bất hiếu độc phụ! Xúi giục cháu gái đến mắng ta! Người là muốn một cây mây đuổi ta đi ra ngoài à! Oa! Ta mang thai mười tháng, vùng vẫy giành sự sống sinh ra đứa con có lợi ích gì đây. Gặp phải nàng dâu bất hiếu muốn đuổi ta đi. Còn cố ý dạy hư thứ nữ, ôi! Ai u ôi!”

Quỳnh Anh sợ không biết làm sao, nước mắt lưng tròng nhìn La Y. La Y nghĩ, đối phó Tiết di nương không thể lấy bạo chế bạo, nàng không phải Dung Nghi, không có cách nào không để lại dấu vết. Chẳng lẽ hạ thuốc xổ? Không được, vẫn có chứng cứ. Ra nói lý nhất định không thông, mẹ khắp thiên hạ đều một ý nghĩ cho rằng con mình khảm kim cương. Con nhà mình là thiên hạ đệ nhất, căn bản không sợ cái gì. Quả thực không thuyết phục được. Từ khi Dung Nghi trúng tú tài, Tiết di nương nói gần nói xa bắt đầu coi thường hẳn, càng bó tay. Hơn nữa bất luận thời đại nào, ngụy thánh mẫu đều đặc biệt nhiều, thật dễ dàng bị người đứng ở đạo đức đề cao, phê nước miếng bay tứ tung. Đề tài có tính tranh luận nàng đã bị cuốn vào một lần rồi, đương sự không được biện bạch câu nào. Nhưng cứ để Tiết di nương làm ầm ĩ vậy, thanh danh của nàng sẽ bị hủy hết. Làm thế nào đây?

Đang nghĩ thì đột nhiên cảm giác được đầu tường có một bóng người nhoáng lên, La Y cau mày nhìn kỹ, phát hiện thì ra là đứa bé trai nhà cách vách, đứng ở chóp tường xem náo nhiệt. Dẫm cả lên ngói nhà nàng rồi. La Y bị dọa vội vàng gọi Hướng ma ma: “Đi cách vách gõ cửa. Quát Tử, gọi Dương Thành tới canh ở phía dưới, cẩn thận đừng để đứa bé kia rơi xuống.” Nhà các nàng là hai tầng nhỏ, nếu rơi xuống ít nhất sẽ mất nửa cái mạng.

Trong viện thoáng chốc bận bịu lên, nhiều nam nhân nhào vào sân, ở dưới mái hiên làm ra trạng thái hưng người. La Y đã mang theo nha đầu tránh vào trong buồng. Chỉ nghe cách vách có người đàn bà hắng giọng trách móc gọi: “Tiểu tử thôi, người còn học được leo tường hả!” Tiết di nương thấy có náo nhiệt xem bèn tạm ngừng lại.

Hương ma ma ở bên ôn hòa khuyên nhủ: “Vị nãi nãi này đừng nóng vội, cẩn thận làm sợ tiểu thiếu gia. Để người ta lặng lẽ đi lên dẫn xuống dưới.”

Phụ nhân kia có thể không nôn nóng sao? Nước mắt đã chảy ra rồi. Đi đi đi lại dưới chân tường, vừa oán giận với Hương ma ma: “Hỗn Thế Ma Vương này! Nghịch ngợm!”

Hương ma ma trấn an: “Là lạnh lợi mới nghịch ngợm, nãi nãi yên tâm, ngày sau tất có đại tiền đồ.”

Vừa vặn giờ phút này có gia đình leo lên tường giữ chặt đứa bé kia, từ thang lầu đi xuống dưới. Sau khi đã an toàn, phụ nhân mới nhẹ nhàng thở ra. Cúi thật sâu bái Hương ma ma.

Hương ma ma vội vàng tránh ra: “Không được không được! Nô tì không đảm đương nổi.”

Phụ nhân lại khẳng khái phúc lễ: “Đa tạ lão tử tử, nếu không phải bà nhìn thấy trước, không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu.”

Hương ma ma khoát tay nói: “Phụ nhân nhà chúng ta thấy, ta không dám nhận.”

Phụ nhân nói: “Như thế thỉnh lão tử tử đi về trước nói một tiếng, chờ ta về nhà thay bộ quần áo, lại tới cửa nói lời cảm tạ.”

”Vâng, nhất định sẽ chuyển cáo.”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 67: Sợ Vợ

La Y bày trái cây trà bánh, ở trong cổng chờ hàng xóm tới.

Hai bên chái nhà vừa thấy mặt, vị phụ nhân kia cúi người thi lễ: “Hôm nay ít nhiều phu nhân chiếu khán, tiểu phụ nhân vô cùng cảm kích.”

La Y vội vàng đáp lễ: “Hàng xóm láng giềng, vốn nên làm vậy.” Nói mặt đỏ lên: “Cũng tại nhà chúng ta làm ẩm ỉ, làm cô chê cười rồi.”

Phụ nhân vội nói không dám, lại tự giới thiệu: “Phu gia tiểu phụ nhân họ Tần, nhà mẹ đẻ họ Lý. Ngày trước ít đi lại, hôm nay mới đến bái kiến, thất lễ.”

La Y dẫn phụ nhân đi vào trong nhà: “Tần tẩu tử khách khí, vốn ta chuyển tới đây đã muốn đăng môn bái phỏng. Chỉ là tuổi của ta còn nhỏ, không hiểu chuyện, kính xin tha thứ.”

Tần tẩu tử lại khách khí vài câu, dâng trà ngồi xuống, hơi hơi nhìn lướt qua bài trí, khích lệ nói: “Quả nhiên là phu nhân đại hộ nhân gia, trong phòng thu dọn thật thoáng đãng.”

La Y cười nói: “Nhờ tổ tiên ân điển mà thôi, hiện thời chúng ta tự lập môn hộ, không dám xưng đại hộ nhân gia nữa.” Kỳ thực địa vị trước mắt của bọn họ, lão gia phụ nhân cũng không tiện xưng, đó là xưng hô của người có công danh chân chính. Chẳng qua hiện nay

thời đời không nghiêm như vậy, bọn họ lại là hậu công hầu, ngày sau cũng sẽ làm quan, miễn cưỡng xưng hô mà thôi. Nhưng khi đối ngoại, thấy kiểu xưng hô này thì hàm hồ cho qua.

Hàng xóm đang còn trong lúc thử lẫn nhau, Tiết di nương lại đây vô giúp vui. Nơi này thật sự quá nhỏ, bà ta bị gò bó không cho phép ra cửa. Lại không giống Hầu phủ có nhiều lão bà cô có thể nói chuyện phiếm, thiếu chút nữa điên rồi. Nếu không cũng không đến nỗi chuyện gì cũng bởi mớ.

La Y còn chưa kịp giới thiệu, Tiết di nương tự nhiên tiếp lời: “Vị phu nhân này bộ dáng khá lắm, quý phủ làm nghề nghiệp gì?”

Tần tẩu tử khế nhú mày, Tiết di nương khóc lóc om sòm lẫn lộn không phải lần một lần hai, người quy củ đều sẽ không thích. Chỉ là La Y đóng cổng nghiêm ngặt làm đúng quy củ, bọn họ lại chưa tiếp xúc với huân quý, ở trong tiếng chửi mắng của bà ta có thể đoán ra đại khái, nhưng cũng không biết là địa vị gì. Đành phải miễn cưỡng cười cười: “Ngài quá khen.”

Tiết di nương nghe được đáp lại, lại nước miếng tung hoành bay lên. La Y đột nhiên muốn cười, có nên phủng giết mặt hàng Tiết di nương này không nhỉ? Nhưng nếu phủng giết, trên chữ nhẫn có một thanh đao*, không chừng còn làm cho nàng nhẫn ra một đầu tóc bạc, không thể làm, PASS*.

(*Chữ Nhẫn: 忍, được ghép từ hai chữ Tâm bên dưới và Đao 刀 bên trên – Hắc ko biết tiếng Trung nên chỉ giải thích được vậy thôi nha)

*PASS: bỏ qua

Tàn tảo tử cũng rất không chịu nổi, làm cái vẻ mặt thật có lỗi với La Y, đứng dậy cáo từ. Tiết di nương ý còn chưa hết, lại nhải không muốn để người đi. Haiz, thật đáng tiếc, mới nói đến chuyện con trai bà hồi tám tuổi, làm sao đã đi rồi?

Đến khi Dung Nghi về nhà, La Y đành phải miêu tả chuyện hôm nay, tận lực không miêu tả thêm màu mè. Dung Nghi có chút khó xử, từ xưa bánh quy kẹp nhân không dễ làm, tính cách mẹ để hấn không cách nào sửa được, La Y chịu oan ức cũng có tới hạn. Phiền chán quăng túi sách trên kháng trác ra, vừa đúng nện vào chén trà, đồng loạt rơi trên đất, phát ra một tiếng giòn vang.

Dung Nghi hoảng sợ, nghĩ rằng chết chắc rồi, nàng dâu bạo lực nhất định sẽ thu thập hấn! Không ngờ khi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hai mắt La Y rưng rưng, cắn chặt môi, thiếu chút nữa đã khóc ra thành tiếng. Tâm Dung Nghi lập tức mềm nhũn: “Ta biết nàng oan ức, là ta xin lỗi nàng.”

La Y thuận thế khóc lên, là bởi vì dần dần có cảm tình với Dung Nghi, mới hơi nhiều cố kỵ, mới nén giận. Tên vô lại Dung Nghi này lại còn cáu kỉnh với nàng? Oán hận nói: “Mẹ nào con nấy, các người không ai có lương tâm cả!”

”A, nàng đừng khóc. Ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi còn không được sao? Lần sau nhất định không phát hỏa, tuyệt đối không phát hỏa, được không? Nàng đừng nóng giận, nàng tức giận thì đánh ta, đến, đánh ta bớt giận.”

La Y hát Dung Nghi ra, cho hấn một cái gáy, tiếp tục nức nở.

Dung Nghi buồn bực, vọt tới phòng Tiết di nương nói: “Di nương, con cả ngày học mệt chết đi rồi, người có thể đừng làm âm ỉ nữa

được không?”

”Ta ầm ỉ?” Tiết di nương dựng đứng hai cái lông mày, thở phì phò nói: “Rốt cuộc là ai ầm ỉ? Chả trách người ta nói, chim Yến dài đuôi, có vợ quên mẹ! Người toàn tâm toàn ý thiên vị vợ người! Rõ ràng chính là nó bất hiếu không hiền!”

”Nàng bất hiếu không hiền chỗ nào?” Dung Nghi cũng ồn ào lên: “Nàng đã đồng ý đón người tới đây ở đấy thôi? Mọi thứ đều đích thân con nhìn thấy nàng chọn đồ tốt nhất, trong ngày thường cơm canh cũng giống chúng con, người muốn như thế nào hả?”

Về vật chất quả thật La Y không bạc đãi Tiết di nương, thậm chí còn nói, nàng chưa bao giờ về mặt vật chất bạc đãi người nào. Điều là liệu cơm gạo mắm, lấy tiêu chuẩn cuộc sống của nàng làm gương, trực tâng thì giảm dần. Tầng thấp nhất tiền tiêu vật hàng tháng ít, còn vì thế thêm vào ở trong trang nuôi gà vịt, dùng gà trứng vịt trợ cấp mọi người, nàng bồi thường tình huống khó khăn để mọi người vẫn có thịt ăn. Bởi vậy Tiết di nương cũng ghen, nơi này điều kiện không tốt, La Y nữ chủ nhân này cũng ăn cơm mặc quần áo như vậy thôi, cho dù là Tiết di nương cũng không soi mói được cái gì. Đành phải nói: “Lâu như vậy rồi, ngay cả khi mang thai cũng thêm vợ cho người, đây không phải là không hiền là cái gì?”

Dung Nghi rút rút khóe miệng, khắc sâu cảm thấy Tiết di nương quả thật đáng đánh đòn. Đây là tử huyết của La Y, đâm một cái nhất định sẽ lọt vào nghiêm trọng trả thù, di nương hấn không túm La Y về vấn đề này đây chứ?

Tiết di nương tiếp tục nói: “Người cũng không mạnh mẽ gì cả, đường đường là đàn ông, để nàng dâu bắt bí! Người hiện thời có

tiền đồ, phải nên đứng lên, dạy dỗ nó mới được, để nó biết cái gì là phu cường!”

Dung Nghi phiền muộn, chỉ số thông minh của hắn không cao, cũng không tới mức ngu ngốc. Lúc này đây là đại tẩu tử tranh được cái Huyện lệnh Hồ Nam, là địa phương nghèo không ai muốn, nhưng chưa nhận được thư ủy nhiệm thì hết thầy chưa được tính, từ đại tẩu đến thê tộc, người người bảo hắn bịt chặt miệng đừng chung quanh ồn ào. Ngay cả Tiết di nương miệng rộng này cũng chưa dám nói cho. Nếu Huyện lệnh này không thành, vậy thì không thể không dựa vào nhà mẹ đẻ La Y. Mặc dù lần này thành công, lần sau muốn đi địa phương khác, chẳng lẽ không phải mượn lực à? Không đề cập tới La Y bưng hấn vung châm múa, chỉ điểm này thôi, hắn phu cường thế nào...

Vì thế, vì tiêu trừ ý nghĩ nhàm chán kia của Tiết di nương, Dung Nghi giải thích miệng đắng lưỡi khô. Không giải thích còn đỡ, một câu giải thích, Tiết di nương trực tiếp xù lông. Không để ý trời đã gần tối, lao thẳng tới phòng La Y mắng to: “Đồ tim đen nhà sa cơ thất thế, nhà mẹ đẻ làm quan thì giỏi hả? Ta cho ngươi biết! Cho dù huynh đệ nhà mẹ đẻ ngươi làm tể tướng cũng không có cáo mệnh phần ngươi! Dẫn đo làm quan không được nạp thiếp, nói toạc ra là ghen tị đi! Nếu không phải ngươi trông ba năm hiếu Hậu gia, bỏ ngươi cũng được!”

Dung Nghi mau hồng mắt, đứng ở cửa miệng giết gà cắt cổ về phía La Y. Hắn thật sự không ngờ, hắn oan hơn cả Đậu Nga, hắn thật sự muốn khuyên nhủ di nương thôi mà. La Y khẳng định giận điên lên. Nghĩ đến đây, bắt đầu cảm thấy móng đau nhức từng trận. Làm thế nào đây làm thế nào đây? A a a a, làm sao lại đến trình độ này hả? Phát điên mất!

La Y giận đến mức tận cùng, bình tĩnh phân phó: “Hương ma ma, trói lại. Sai người mang về cho Đại thái thái.”

Tiết di nương nghe nói như thế, tức chửi ầm lên: “Người dám buộc ta?”

”Chặn miệng bà ta! Trời đã tối rồi, đừng để ảnh hưởng tới hàng xóm.”

Hương ma ma đã sớm muốn thu thập Tiết di nương, chỉ là phải cố kị La Y. Hiện thời nghe được chủ nhân hạ lệnh, nhanh nhẹn chặn miệng buộc người, thuận tiện ném đè xuống đất.

Vì vậy, La Y lấy một bộ tư thể trên cao nhìn xuống, nhìn Tiết di nương gần từng tiếng nói: “Cho bà ba phần nhan sắc, bà liền mở phòng nhuộm. Đừng đem nhân từ của ta, trở thành vốn liếng kiêu ngạo của bà. Bà tin hay không đêm nay ta gọi Thái phu nhân giúp ta trực tiếp đánh chết bà!”

Tiết di nương vẫn như cũ không phục giãy giụa, miệng ô ô muốn biểu đạt gì đó.

La Y quay đầu nhìn Dung Nghi nói: “Bà cái dạng này, huynh còn muốn giữ lại sao?”

Dung Nghi cười gượng: “Tạm tha bà lần này đi, bà không hiểu chuyện.”

La Y cười lạnh nói: “Lão gia ngài để cho ta làm thế nào đây? Cho dù ta nhịn được, huynh không sợ con gái huynh học theo? Mỗi ngày gào khóc một cái phố cũng nghe thấy, con gái của huynh có cần làm mai không? Muốn tiền đồ ngày sau hay không?”

Dung Nghi trầm mặc. Hấn có cảm tình với mẹ đẻ là tất nhiên, nhưng thoảng cái, thành thân với La Y đã năm năm rồi. Trộn lẫn trong đám tú tài cũng có chút ảnh hưởng. Chuyện Hải Đường lúc trước, là hấn sủng thiếp diệt thê, là sai lầm lớn rồi. Sau đó lại ẩu tả. Cuối cùng thế nào, La Y giúp hấn nuôi nữ nhi không có mẹ ruột, còn chiều chuộng như con đẻ. Sinh con trai trắng trẻo mập mạp cho hấn. Hải Đường chết, lúc ấy chỉ nghĩ đến trốn tránh, sau này nghĩ lại, cũng ần ần hối hận. Chỉ là nếu lại có một lần, hấn cũng không biết sẽ chọn bảo vệ người lớn hay là bảo vệ đứa nhỏ. Bởi vì Hải Đường khó sinh, hấn mới nhớ tới mẹ đẻ. Tính cách mẹ đẻ lần thiện sợ ác, mọi người đều biết. Bà có thể lần lượt đến phòng La Y âm ỉ, là kết quả La Y thoái nhượng Nhưng cứ tiếp tục như vậy, hấn không biết mẹ đẻ có thật sự sẽ bị đánh chết hay không. Hấn vẫn nhớ được bộ dáng La Y hung ác khi lấy kim đâm hấn, nói La Y mềm lòng thiện lương? Tuyệt đối không thể nào.

Chỉ là kẻ nô tì! Dung Nghi khi không hiểu chuyện, đây cũng là đau trong lòng hấn. Không chỉ một lần ngẫm nghĩ, nếu mình là phu nhân sinh thì tốt biết mấy? Đặt tay lên ngực mà nghĩ, nếu bảo hấn đi nhịn một kẻ nô tì như thế, hấn cũng không nhịn nổi. Huống chi La Y ở nhà mẹ đẻ thật sự là ngàn kiêu trăm sủng. Vì sao Phạm Thế Tuấn tử mĩ phụ đạo cho hấn? Trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu hấn còn không hiểu thì đúng là kẻ ngốc. Hấn không quên được sau khi phụ thân chết, biểu tình mẹ cả ước gì đuổi hấn ngay ra khỏi nhà. Càng không quên được ở riêng gần như bằng với bị xua đuổi. Lúc ấy trên mảnh đất này, cỏ hoang thê lương. Là La Y vào nhà cũ trong ánh mắt khinh bỉ của mọi người, lôi ra từng tấm vật liệu, đo đạc quy hoạch từng khoảnh. Cho dù không nghĩ tới, hấn cũng phải thừa nhận, hấn cảm ơn La Y.

Thanh Bình Hầu cũng chết, đám con vợ lẽ nhà họ sống như thế nào, hần rõ ràng hơn bất cứ người nào. Cũng chính là trước khi yết bảng, hần lên La Y đi ra ngoài tặng đồ cho mấy huynh đệ nhà Thanh Bình Hầu. Thần sắc như dân chạy nạn kia, như một thanh kiếm sắc đâm thẳng vào đáy lòng hần. Chuyện này hần giấu dưới đáy lòng, không muốn nói ra, không dám nói ra. Hần không muốn nói cho người khác, thường xuyên vụng trộm đi tặng đồ. Lại càng không muốn nói cho người khác biết, tình huống một nhà kia, thiếu chút nữa chính là kết cục của hần. Bởi vậy, hần sợ La Y, là thật sự sợ, cũng là muốn sợ, càng đồng ý đi sợ. Bởi vì hần biết, sợ La Y hần mới có lợi, sợ La Y hần có thể áo cơm vô lo, mới có thể hưởng thụ tôn kính trước mặt sau lưng. Đúng vậy, là tôn kính. Tú tài mặc áo cà sa, ngay cả bác gái bán đậu hoa trên đường cũng dùng khẩu khí cực kỳ hâm mộ quát lớn con mình: “Thấy không, đó là tú tài! Con nỗ lực có thể như hần!” Trong nháy mắt đó, trong lòng như đã được nhét đầy. Loại cảm giác vinh quang được thể nhân thừa nhận, gần như che phủ hết người hần.

Nếu như không có La Y bêu hần, hần hôm nay là vạn kiếp bất phục - - giống như ăn xin cầu xin bạc kẻ tay bốn gia, ngay cả nô bộc cũng khinh bỉ không che dấu chút nào, trở lại cuộc sống như thế, tình nguyện đi tìm chết!

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 68: Huỳnh Muội

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Trong phòng bởi Dung Nghi trầm mặc mà trở nên rất yên tĩnh. Không bao lâu, Dung Nghi từ trong trầm tư tỉnh lại, không đợi mọi người phản ánh, đoạt lấy Tiết di nương từ trong tay Hướng ma ma, vừa bước nhanh đi ra ngoài, vừa hô với La Y: “Chờ ta quay lại nói với nàng.”

Lúc mọi người đang ngây người, Tiết di nương đã biến mất ở cửa. La Y tức phát run, cắn răng nghiêng lợi nói: “Bảo tên khốn kia rút ra ngoài, vĩnh viễn đừng trở về!” Ném chuột sợ vỡ đồ hả? A phi! Xem bộ dáng vài năm nay tình tình quá tốt, làm cho người ta sinh ra ảo giác rồi! Quả thật, cho dù bây giờ đang nổi nóng, nàng cũng không trực tiếp làm thịt Tiết di nương được. Nhưng mà, tuyệt đối không gây trở ngại nàng ném người đàn bà chanh chua kia về Hầu phủ nhốt cả đời! Nàng chú ý nhân quyền, một đám hếch mũi lên mặt. Đã quên thủ đoạn lúc trước của nàng rồi đúng không? Hung ác cầm chén trà ném xuống đất dập nát.

Dung Nghi đang mở trói giúp Tiết di nương nghe được động tĩnh chính phòng, cũng kinh ngạc một chút. Âm thầm cười khổ, lúc này không biết phải dỗ dành bao lâu đây. Vừa gia tăng tốc độ, vừa nói Tiết di nương: “Di nương người âm ỉ đủ chưa? Cho dù là lão thái thái cũng chưa từng cho phu nhân không còn mặt mũi như vậy đâu? Phu nhân đã từng đi tìm vài vị tẩu tử phiền toái chưa?”

"Người cũng chê ta?" Tiết di nương khóc.

"Di nương!" Dung Nghi nghiêm mặt nói: "Sau này nàng dùng tông pháp, đến lúc đó con cũng không bảo vệ được người đâu."

"Người thật sự sợ nàng?"

Dung Nghi thở dài, cái gọi là ngộ đạo, chính là trong nháy mắt điện quang hỏa thạch hiểu chuyện. Vừa rồi hấn ngộ đạo. Bởi vậy khó có được hiểu biết nói một câu: "Năm đó nàng bên trên có hai tầng mẹ chồng, không con, không sủng, còn đánh... còn cho người đánh con đầu nở hoa. Bây giờ nàng đương gia tác chủ, lại có con cái, nàng chỉ có lợi hại hơn, không có càng sợ con. Người thực sự chọc nàng, đứng ở tông pháp đại nghĩa, sai người đưa người về Hầu phủ nhốt, ai có thể xuất đầu thay người? Phu nhân còn ở trong phật đường thủ tiết đấy."

Tiết di nương đã từng bị giam rồi, nghe Dung Nghi nói như vậy, cũng có chút sợ. Dung Nghi trấn an Tiết di nương xong, gian nan đi đến chính phòng. Dĩ nhiên dâu thế nào đây?

Cửa chính phòng quả nhiên đóng chặt, cũng may Dung Nghi không phải là quân tử gì, trực tiếp lật cửa sổ đi vào. Chỉ thấy La Y còn một mặt xanh mét ngồi ở chỗ kia. Nghĩ lúc này chắc không thể nào hiền lành rồi, thôi thôi, dứt khoát để nàng đánh một trận cho hết giận đi. Dù sao thì nàng cũng có chừng mực, người ngoài không nhìn ra được.

Thò tay giật nhẹ tay áo: "La Y..."

Không phản ứng chút nào.

"Vợ..."

Vẫn không phản ứng.

”Khanh khanh...” Ác, xưng hô đáng ghét, cổ nhân thực biến thái!

”Cút!” Thất học chính là thất học, cái từ này xưng hô kiểu gì thế! Mẹ nó!

Ồi? Có phản ứng? Tiếp tục kéo tay áo: “Khanh khanh? Khanh khanh.”

La Y lạnh lùng nhìn hấn: “Huynh muốn nói cái gì?”

Quả nhiên có phản ứng, nữ nhân thật sự là kỳ quái! Cố lấy dũng khí nói: “Đừng tức giận.”

”Ta không tức.” La Y cười lạnh: “Ta việc gì phải đi tức giận với súc sinh?”

”Dù sao chúng ta cũng sẽ ngoại phóng, để bà ấy ở cùng chúng ta một hồi đi. Chung quy đó là mẹ đẻ của ta.”

La Y không muốn nói chuyện về vấn đề này. Đẩy Dung Nghi ra lập tức lên giường ngủ.

Mặc kệ Dung Nghi không phải là chuyện chưa từng làm, làm rồi nên đã quen. Trùng đã tám tháng, ôm Trùng lên giường, kéo mép giường đặc chế hàng rào gỗ, mặc kệ nó đi loạn trong đó. Kháng là đồ tốt. Mùa đông sưởi ấm không cần nói, mùa hè có thể làm thành nơi sinh hoạt hằng ngày. Độ rộng của kháng cũng đủ, làm hàng rào có đệm lót, rất thích hợp nuôi trẻ nhỏ. Lấy bàn giường ra, dựa vào tường bày gối dựa, giấy và bút mực dọn ra, đó là nơi Quỳnh Anh học tập vỡ lòng. La Y vừa dạy Quỳnh Anh một số chữ đơn giản, vừa thỉnh thoảng đi trên chộc con trai. Rất bận rộn đấy.

Dung Nghi thấy thế cười khở, hần tình nguyện La Y ằm ỉ với hần còn hơn. Mặt dày mày dạn bò lên giường đùa với con, không phải không cho chơi, dù sao thì vẫn bị coi như không khí. Thích làm sao thì làm. Dung Nghi xem như chịu thua. Quan sát hai ngày, vẫn không có cách, trong nhà áp khí cực thấp, áp đến Tiết di nương cũng không dám lên tiếng. Cho nên nói Tiết di nương chính là đáng đánh đòn, ban đầu La Y khách khí với bà ta. La Y vốn muốn dùng cuộc sống mộc mạc ép bà ta đi, không ngờ Tiết di nương lại ương ngạnh như thế. Quả thực là thất sách!

Ngày thứ ba, Dung Nghi đi lên lớp. Không bao lâu Thiệu Y đến đây.

”Tứ ca nghĩ gì lại đến thăm muội thế?”

”Cãi nhau hả?” Thiệu Y hỏi thẳng vào vấn đề.

”Chuyện kì quái gì thế, sao không phải là tỷ tỷ tới khuyên muội? Nếu không nữa thì phải là vài vị tiểu tử, sao huynh lại rời núi?”

”Tiểu tử không rảnh, Nhị tỷ tỷ hả?” Thiệu Y trong nháy mắt cười nói: “Tiểu tử kia sợ Nhị tỷ tỷ, sợ vợ chồng tỷ tỷ tỷ phu đánh hần.”

”Hai nhân khẩu bọn họ là người có văn hóa mà?”

”Ta cũng không biết, chính hần nói.” Thiệu Y cười nói: “Thật sự quát tiểu tử kia à? Dùng roi ngựa?”

La Y khinh bỉ liếc nhìn Thiệu Y: “Quát chỉ là một trò chơi đùa thôi.”

”Ha ha ha,” Thiệu Y vỗ đùi cười: “Ta biết ngay là muội không thành thật như vậy mà! Chắc chắc, dọa tiểu tử kia sợ rồi, ta còn từng lấy gạch đập hần đấy, nhưng hần lại sợ Nhị tỷ tỷ hơn. Thành

thật khai báo, muội giày vò hấn thế nào? Còn đáng sợ hơn cả ta lấy gạch đập hả?”

”Đi đi, không liên quan tới huynh. Muội lần này thật sự không đánh hấn.”

”Ta biết, hấn nói hấn tình nguyện để muội đánh, còn hơn là không để ý hấn.” Thiệu Y một mặt bội phục: “Muôi được lắm! Một tên lưu manh như thế, bị muội thu thập thành ngoan ngoãn. Lợi hại!”

”Hừ hừ!”

”Được rồi, chuyện đó ta cũng nghe nói rồi. Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng đi.”

La Y ngạc nhiên nói: “Huynh hôm nay là tới làm thuyết khách hả?”

”Cũng không phải. Sáng sớm nay trong trường học cầu xin ta, nhiều người như vậy ta không tiện cự tuyệt.”

La Y tròn mắt há hốc mồm: “Cầu trước mặt người khác? Hấn hấn hấn hấn không phải sĩ diện lắm sao?”

”Phi! Hấn cũng gọi là sĩ diện á?” Thiệu Y tròn trắng: “Ta thấy, quần áo lụa là thực chất bên trong chính là quần áo lụa là. Muội biết lúc đấy hấn nói gì không?” Thiệu Y nghĩ lấy hơi: “Hấn cầu ta đi làm thuyết khách, có người cười hấn hấn cãi lại. Hấn lên tiếng thừa nhận đấy.”

”Thừa nhận thế nào?”

”Đúng vậy, ta chính là sợ vợ đấy. Sợ vợ mới là nam nhân tốt!” Thiệu Y bắt chước giọng Dung Nghi nói xong còn lắc đầu: “Quá mạnh mẽ! Biểu tình vô lại kia, nói cứ như thiên kinh địa nghĩa. Mọi người lại không cười hắc hắc nữa. Đều là bên ngoài nói thật dễ nghe, được mấy người bên trong không sợ hả?”

La Y rút rút khóe miệng: “Hắc khi nào thì thông minh như vậy...”

Thiệu Y thương xót nói: “Kỳ thực ta cảm thấy hai vợ chồng muội rất giống nhau.”

”Làm sao muội lại giống tên lưu manh đó được!!!” La Y xù lông.

”Sao lại không giống? Ngu ngốc đần độn, bỗng dưng chàng chó ngáp phải ruồi còn làm cho người ta cảm thấy rất thông minh.” Nói tới đây, Thiệu Y hoàn toàn oán niệm, hắc còn nhớ đây.

“...” Được rồi, nàng cực kì ngốc.

”Muội đây, chuyện này làm sai rồi.” Thiệu Y nói: “Đừng bĩu môi không phục, trước khi nhận di nương đến, nên cùng tiểu tử kia ước pháp tam chương. Để cho hai mẹ con bọn họ âm ỉ đi.”

”Là bà ta cố ý bới móc muội.”

”Đúng vậy, ai bảo muội nữ chủ nhân này chưa cho cái ra oai phủ đầu chứ?”

”Muội đây cho thế nào?”

”Tối hôm đó không phải muội đã nói lời hung ác sao? Nhân dịp tiểu tử kia không có ở nhà, lạng lẽ thả một hồi là xong mà? Khấp

sân đều là người của muội, như vậy còn không dọa được, muội ngốc!”

La Y không nói.

”Còn có vợ dài vợ ngắn kia, nên sai người gọi chúng ta tới, lại lần nữa cho bà ta một trận.”

”Cũng không thể cả đời phiền phức các huynh.” Chẳng lẽ cả đời dựa vào nhà mẹ đẻ?

”Hi, muội gây phiền toái cho ta còn ít à? Ta là thêm con rận không ngứa, nợ hơn không lo.” Thiệu Y cợt nhả nói: “Muội muội ơi muội muội, ca ca chính là để lấy ra sai sử, sao muội lại khách khí gì chứ?”

La Y quơ lấy cái đế giày gỗ Thiệu Y một chút: “Thiếu miệng lưỡi trợn trư.”

”Nói thật đấy,” Thiệu Y nói: “Bị uất ức không biết về nhà mẹ đẻ khóc, đáng đời bị bắt nạt.”

”Nếu muội giả xa thì sao?”

”Không phải muội giả gần sao? Ngay cửa nhà. Thế này còn bị khi phụ sĩ nhục, chắc chắc, muội có phải người Tiêu gia chúng ta không?”

”Huynh hôm nay là tới chộc tức muội đúng không?”

Thiệu Y nghiêm mặt nói: “Cha mẹ chỉ có nửa đời, vợ chồng càng là tai vạ đến riêng từng người. Tam nha đầu, chỉ có huynh đệ tỷ muội chúng ta mới là đánh gãy xương còn gân, hai bên cùng ủng hộ cả đời. Muội khách khí với chúng ta cái gì?”

La Y thấp giọng nói: “Cũng không thể mọi chuyện đều phiên toái các huynh.”

”Cho dù không mời chúng ta đến tương trợ, sai người tới hỏi một tiếng, nghĩ chiêu giúp muội, vẫn sẽ bị động như vậy sao?”

La Y chỉ trầm mặc.

Thiệu Y đứng dậy, từ đầu không để ý kiêng kị cái gì, trực tiếp đi đến trước phòng Tiết di nương. Mạnh mẽ đá một cái, phát ra tiếng vang thật lớn. Tuy rằng người chưa tiến vào, lại bên ngoài cửa sổ nói: “Lão bà cô, cô nãi nãi Tiêu gia chúng ta không phải để bắt nạt đâu. Đừng trách ta cảnh cáo trước, lại có chuyện như vậy, ta trực tiếp sai người đánh gãy chân của bà! Chủ tử đánh nô tài, đánh cũng chẳng làm sao đâu, bà nghĩ cho kĩ đấy...!”

Tiết di nương cách cửa sổ thấy đó là Thiệu Y, thoáng chốc không còn dáng vẻ bệ vệ nữa. Còn nhớ kĩ cục gạch hung ác kia, đây tuyệt đối không phải kẻ dễ chọc. Vừa hận nghiêng răng nghiêng lợi, sao huynh đệ nhà mẹ đẻ nàng ta lợi hại như vậy!

Thiệu Y nói xong cười cười, xoay người nói: “Quất Tử, vừa rồi nghe Tứ Gia nương nói gì chưa?”

Quất Tử nín cười: “Nô tì cái gì cũng không nghe thấy.”

”Thực ngoan, đi theo cô nương nương, lại không tốt như vậy, cứ nhổ mặt bà ta trước. Tính lên đầu ta!”

”Nhổ lên mặt bà ta trước!” La Y đi ra cười nói: “Được rồi, huynh còn ầm ĩ không thôi.”

"Giận ta ra mặt thay muội, đừng ở góc nào phát cáu với muội phu." Thiệu Y thấp giọng nói: "Ân uy cùng làm, biết không?"

"Biết, đánh bàn tay thưởng quả táo ngọt."

"Chậc!" Thiệu Y dùng cây quạt gõ hạ La Y đầu: "Đừng nói trực tiếp như vậy! Trẻ con phải văn nhã, ngoan nào!"

La Y nhìn cửa phòng bị lệch kia, hé miệng cười: "Đã biết, muội sẽ văn, nhã!"

"Trẻ con dễ dạy!" Thiệu Y vung tay lên: "Đi thôi!" Tiêu sái đến cực điểm.

La Y lắc đầu cười nói: "Xem như đã hiểu đại cô thái thái."

"A?" Quát Tử quăn: "Ngài nói là cô phu nhân Tiêu chúng ta gia."

"Không phải à?" La Y ai thán một tiếng: "Cảm giác, cảm thấy Tứ tẩu được hời! Haiz..."

"Phốc!" Quát Tử cười văng lên: "Tứ nãi nãi nhà chúng ta buồn bực sắp mọc tóc bạc rồi, người còn nói nàng ấy được hời à?"

"Không phải mỗi người đàn bà, đều giống người cô nương ta đây biết thưởng thức người."

"Biết, phu nhân ngài anh minh thần võ!"

"Haiz, làm sao ta nghe được giống như châm chọc thế?" La Y cười nói: "Quả nhiên là nữ đại bất trung lưu, lưu đến lưu đi lưu thành thù! Yên tâm, ngày mai ta tìm chàng rể cho ngươi!"

Quát Tử xấu hổ giậm chân, quát một tiếng: “Phu nhân nói bậy bạ gì đó?” Chạy như một làn khói. Để lại La Y tại chỗ cười ha ha.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 69

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Lúc hoàng hôn, Dung Nghi mới từ bên ngoài trở về. Vừa vào nhà thấy La Y đã bày cơm, cột nhả ngồi xuống hô: “Quất Tử, xới cơm cho ta.”

Quất Tử lên tiếng trả lời rồi đi, La Y vẫn không nhìn như cũ.

Quỳnh Anh tay áo La Y nói: “Mẹ, tứ cữu nói người đừng nóng giận nha.”

La Y gõ đầu Quỳnh Anh: “Ăn cơm đừng nói chuyện.”

Quỳnh Anh le lưỡi, nháy mắt mấy cái với Dung Nghi. Dung Nghi làm biểu tình kì quái nhìn lại. Nhìn thấy La Y trợn mắt nhìn thẳng. Cơm xong, nhũ mẫu mang Quỳnh Anh và Trùng chỉ có thể ngồi bất động ở ghế trẻ con ra sân tiêu cơm. Dung Nghi theo đuôi La Y trở về phòng.

Trải qua Thiệu Y khuyên bảo, La Y cũng tức đủ rồi. Cuộc sống phải tiếp tục, hơn nữa hai mẹ con này đều thiếu dạy dỗ, phải đối đãi ương ngạnh! Bởi vậy đang chuẩn bị mở miệng, đã thấy Dung Nghi lấy từ trong tay áo ra thứ gì đó: “Nàng xem, ta mua đồ chơi Tây Dương cho nàng này, biết nhảy đấy!”

La Y tùy tay nhận lấy xem, Ồ? Ếch sắt!? Còn là ếch xanh sắt? Thò tay vặn dây cót vài vòng, sau đó đặt ở trên bàn lò, ếch bắt đầu nhảy dựng tung tung đi về phía trước. Không khỏi mỉm cười, cái này ở hiện đại là đồ chơi nhỏ thịnh vượng không suy, trọn đời này lại vẫn có thể gặp lại. Thanh âm ếch kêu lạch cạch lạch cạch, xúc động làm nàng nhớ lại. Không biết sinh thời có thể được gặp lại cha mẹ một lần không, cho dù một lần thôi cũng tốt, không, đừng nói gặp mặt, chỉ cần một chút tin tức thôi cũng được! Đáng tiếc, thực tế thì đây là hy vọng xa vời.

Dung Nghi mau hồng mắt, nghe theo Thiệu Y chỉ điểm, đầy kinh thành mới đào được một cái trò chơi mới lạ. La Y cầm lên chơi luôn? Không phải chứ? Chẳng lẽ trước kia nàng đã chơi rồi? Ta nói Tiêu gia lão thái gia, người người nhà các người sao lại biến thái như vậy...

Nhưng lập tức nhìn thấy La Y một mặt biểu tình khổ sở... ORZ, tứ cửu ca người là cố ý lừa ta hả? Đúng không? Đúng không?

La Y phục hồi lại tinh thần, thấy bộ dáng Dung Nghi yếu yếu ớt ớt, không khỏi hỏi: “Làm sao?”

Dung Nghi nói: “Nàng khóc, vật này không được sao?”

La Y ngẩn ra, sau một lúc lâu mới nói: “Ta nghĩ tới... mẫu thân.” Chữ mẹ đến bên miệng lại nuốt xuống.

Dung Nghi nhẹ nhàng thở ra: “Chuyện này có đáng gì? Từ nay trở đi, ta không đi học thì về đó cùng nàng là xong mà, cái này đâu đáng để khóc.”

“...” La Y biết người này câu kinh nói gió thì có mưa, đành phải hung bạo nói: “Thiên nhân hai cách, thấy thế nào?”

”A?” Dung Nghi kinh ngạc một chút, sau đó xấu hổ cười: “Ah, ha ha, như vậy à...” Được rồi, nhìn bộ dáng Quỳnh Anh dính La Y, hẳn tin tưởng La Y là nhớ mẹ cả.

La Y biết hẳn nghĩ sai, lại không cách nào nhắc nhở được, dứt khoát quẹo ngoặt xa hơn: “Cái này bao nhiêu bạc?”

”Hai lượng.”

La Y hân: “Thật đắt!”

”Đồ chơi Tây Dương, đương nhiên phải đắt một chút.”

La Y gật đầu đồng ý, ở đây đồ chơi Tây Dương tuyệt đối là xa xỉ phẩm, bởi vì đồ dùng hàng ngày vẫn là mậu dịch xuất siêu, người nước ngoài đứt gân não mới bán cái này.

Dung Nghi thấy thế, lập tức nắm lấy cơ hội chạy tới bên người La Y hầu hạ: “Vợ, nàng không giận nữa phải không?”

La Y trừng mắt một cái: “Nghĩ hay nhỉ!”

”Hi hi, ta biết nàng không giận nữa.”

La Y hừ một tiếng.

Dung Nghi thở dài: “Dù sao bà ấy cũng là mẹ đẻ ta.”

La Y nghiêm mặt nói: “Ta cũng là người làm mẹ, làm mẫu thân người rồi, không nên giẫm đạp người như vậy.”

”Ta sẽ nói với bà ấy.”

La Y thoáng thoai nhượng: “Chỉ lần này thôi, lại có chuyện như vậy... Câu đánh chết kia là dọa bà ấy, nhưng thỉnh lão thái thái rồi núi...”

Dung Nghi đồng ý, lại có chút mất hứng. Nhìn ếch trên bàn, nội tâm thầm than: chung quy La Y chỉ thân cận mẹ cả, căn bản không hiểu ta...

La Y không phải thần tiên, đương nhiên không đoán ra Dung Nghi nghĩ gì. Trong phòng yên lặng có chút xấu hổ, hai vợ chồng nhìn nhau chẳng nói gì.

Ngày hôm sau Dung Nghi tiếp tục đến trường, sau khi La Y đưa hấn ra ngoài, sai người mời Tiết di nương tới. Trốn tránh không phải biện pháp, khiêm nhượng hiệu quả tệ hơn, nhất định phải cho bà ta ổn định lại mới được!

Không bao lâu, Tiết di nương đến. La Y chỉ vào ghế bên cạnh nói: “Di nương ngồi đi.”

Tiết di nương bị Thiệu Y dọa, thái độ đã khá nhiều, tuy rằng vẻ mặt vẫn không sáng khoái, nhưng ít ra không mở miệng loạn ồn ào.

La Y uống một ngụm trà, chậm rãi nói: “Thời gian trước là ta sai lầm rồi.”

Tiết di nương mở to mắt, mồm trương thành hình chữ O.

La Y mỉm cười: “Trường ấu không thứ tự, chủ nô chẳng phân biệt được, là căn nguyên loạn nhà, di nương người cứ nói đi?”

Tiết di nương há miệng thở dốc, vẫn cứng rắn nhìn.

La Y cho tới bây giờ đã không còn là chủ nhân không đánh mà thắng, huống chi nhóm người Cổ gia này, cần văn đầu nàng không cần đầu, coi chỉ số thông minh của họ trực tiếp giờ nắm đấm. Còn dư lại, cho dù là văn đầu cũng không đủ thương được bọn họ, dứt khoát giờ cánh tay trực tiếp chỉ: “Di nương cũng nhất định không muốn lão gia khó xử đúng không?”

”Nhà mẹ đẻ phu nhân năng lực, ta còn cái gì mà nói?” Tiết di nương hừ lạnh.

”Nếu không vậy tại sao mẹ cả năng lực hơn thiệp chứ?” Ta chính là nhà mẹ đẻ tăng lực, người có thể làm gì?

”Người!”

”Ta khuyên di nương yên tĩnh chút, ta cho tới bây giờ cũng không phải nhân vật hiền lương thực đức gì đâu.”

”Giỏi một cái tiểu thư thư hương môn đệ!”

”Thư hương môn đệ?” La Y cười lạnh: “Ấn quy củ của nhà chúng ta, di nương sẽ không nên bước ra Phật đường!”

”Người có ý gì?”

”Ta nhường bà, là nể mặt lão gia. Di nương tốt nhất đừng có mà hếch mũi lên mặt, đã quên hậu viện Cổ gia này ai làm chủ! Lời dễ nghe ta không biết nói, tự hỏi trong sinh hoạt cũng không bạc đãi bà. Nếu muốn bày nhíp điệu Lão thái thái~” La Y kéo dài âm: “Di nương bà còn không xứng!”

Tiết di nương đứng bật lên: “Bò ra từ trong bụng ta, ta còn không xứng? Ta nhổ vào!”

”Người đâu”, La Y hô ra bên ngoài: “Đi thuê chiếc xe đến đây, di nương nói ở trong này buồn bức, phải về Hầu phủ.”

Tiết di nương nghe vậy, sợ nhảy lên chạy về trong phòng, lạch cạch đóng chặt cửa. La Y cũng không thèm để ý, chỉ cần bà ta không lại âm ỉ là tốt rồi. Trông cậy vào người như thế từ nội tâm tôn trọng nàng? Nấu lại trùng tu cũng chưa hẳn có tác dụng.

Một người cho tới bây giờ vẫn sống khổ cực, thì chưa hẳn cảm thấy có cái gì. Nhưng một khi đã hưởng thụ rồi, cuộc sống kham khổ lại đặc biệt gian nan. Tiết di nương là như thế. Bà ta ở chỗ con trai ruột này, chia vào cái thân phận mẹ đẻ, vẫn là vua không ngai. Hiện thời lại khiến bà nhường cho La Y, quả thực là không thể nào! Đây cũng là La Y sơ suất, ban đầu không đả kích đáng về kiêu ngạo bề vạ của bà ta. Bởi vậy, Tiết di nương ngày ngày ở trong phòng nghĩ ngợi. Không khỏi trong lòng lại thầm hận: tiện nữ nhân này, thật hung hãn. Năm đó lão Hậu gia còn ở, hiện thời lão thái thái còn phải bận tâm bà ba phần. Một người văn bối còn lớn lối như vậy, ta sẽ cho người dễ coi thế nào.

La Y ở nhà xử lý gia vụ. Dữu Tử đã xuất giá, Quát Tử sắp làm mai, thủ hạ của nàng không đủ nghiêm trọng. Quản lý không tốt, hạng mục... Đành phải phái môi giới đi mua người.

Không ngờ ngày hôm đó Đại thái thái tự mình tới cửa nói: “Ngày hôm trước ta nghe Dữu Tử nói người muốn mua người?”

La Y kinh ngạc: “Dữu Tử khi nào thì rộng miệng như vậy?”

Đại thái thái cười nói: “Là ta hỏi nàng, ta hỏi 'Người gả lại đây, ai nhận việc hầu hạ của người hả?'. Nàng nói: 'Còn chưa có đâu, đang tìm môi giới bán người.' vậy chẳng phải ta đã biết sao.”

”Hôm nay người đặc biệt vì việc này tới đây?”

”Rẽ vào thăm người một cái, bởi đèn người nhiều cái, có lời chưa?”

La Y ù ù cạc cạc nhìn đại thái thái.

Đại thái thái cười to: “Ta nói tứ thẩm này, sao người còn như vậy? Cái gì cũng viết trên mặt.”

“...”

”Không nói gạt người, Hầu phủ gia sinh tử nhiều lắm, người thay ta chia sẻ một ít được chứ? Cũng bớt vài cái số lẻ.” Đại thái thái bắt đầu nói: “Thật sự không phải kẻ nịnh hót bên tai, cũng không phải những kẻ được chiều chuộng đâu.”

”Đại tẩu sướng khoái!” La Y cười nói: “Vậy ta đành từ chối thì bất kính?”

”Đừng khoe chữ với ta.” Đại thái thái dựa vào gối dựa: “A ~ vẫn là nơi này của người thoải mái.”

”Kì quá, cảm y ngọc thực, lại không thoải mái bằng chỗ ta ư?”

Đại thái thái duỗi tay nắm lấy gò má La Y: “Ta thích tính tính này của người đấy, ngay thẳng không cong queo. Nếu là người khác nói lời này, ta coi đấy là lời trào phúng.”

La Y vội vàng tránh đi, xoa xoa chỗ bị nhéo: “Đại tẩu xuống tay nặng thế! Ngay thẳng một chút không được sao? Giống các người ruột cong mười tám khúc, sống vậy mệt chết.”

”Đúng vậy, bởi vậy ta mới nói nơi này thoải mái.”

”Đáng tiếc người là tông phụ, không nhiều bước ngoặt như vậy không chống đỡ được.” La Y cười nói: “Thể diện mà.”

”Thể diện cái rắm!” Đại thái thái ở chỗ La Y này càng buông lỏng: “Còn phải xem sắc mặt đám lão gia kia, rốt cuộc ai chủ ai bộc đều không phân rõ.”

La Y khó mà nói cái gì, chỉ có thể hàm hồ đáp lời.

Đại thái thái hé miệng cười: “Người sợ cái gì? Sợ ta nói cho bọn họ biết hay sao?”

La Y nổi giận: “Ta nghe người phun mật vàng đây! Còn cười nhạo ta. Nói đã nói rồi, hết thầy mang ra bán!”

Đại thái thái ngã nhào: “Ta quả thực không nên tìm người nói vấn đề này.”

La Y bị khách sáo... khách sáo thật sâu...

Đại thái thái lại nói lời thăm thía: “Ngày sau làm quan phu nhân, không thể như vậy nữa. Thật sự không được phái người đến hỏi ta. Nô bộc tuy rằng người nhỏ, lời nhẹ, có đôi khi có thể cản ngược lại một ngụm đấy.”

La Y gật đầu: “Đa tạ.”

”Có cái gì hay mà tạ?” Đại thái thái lắc đầu nói: “Làm tỷ muội mới hơn mười năm, làm chị em bạn dâu là một đời. Chúng ta vào một nhà cũng coi như có duyên.”

La Y chỉ cười không nói, sao không thấy có duyên với Nhị tẩu? Nàng ngay cả tư cách gọi nhíp cùng tông phụ cũng không có, không phải là tính cách hợp nhau là được rồi sao?

”Vị đó như thế nào?” Đại thái thái bữu môi về phía tây.

La Y ai thán một tiếng: “Lời nói đại bất kính, ánh mắt công công thật sự là...”

Đại thái thái cũng thán một tiếng: “Nhất mạch tương truyền...”

Hai chị em bạn dâu nhìn nhau, tràn đầy bất đắc dĩ.

”Phải rồi,“ La Y đột nhiên nhớ tới: “Ta quyết định định một cái gia quy!”

”Gia quy gì?”

”Không được nạp thiếp! Hừ hừ!”

”Phốc, người đây là định gia quy gì thế? Tứ thúc chịu sao?”

”Có cái gì không chịu? Có nhiều người không nạp thiếp mà. Cả tộc tỷ phu ta đều như vậy, sao nhà chúng ta lại không được?”

”Ngày sau Trùng cũng không cho?” Đại thái thái cười cười.

”Không cho. Quân tử chi đạo, bắt đầu hồ vợ chồng. Cập kì tới đã, xét kỹ hồ Thiên Địa.”

Đại thái thái cả giận nói: “Đã nói không được khoe chữ rồi mà!”

”Hì hì,“ La Y cười nói: “Tẩu tử cũng phải đọc sách mới tốt.”

”Không phải nói nữ tử không tài mới là đức sao? Ta đọc sách làm gì? Người làm như người người đều một sách như người à.”

”Phi, người nghe những lời ma quỷ kia làm gì, không đọc sách, giúp chồng như thế nào?” La Y trợn trắng: “Nữ nhân không đọc sách, dễ bị lừa gạt. Tỷ như nếu Tứ lão gia chúng ta, nếu hấn dám nói một câu này, ta có một trăm câu chờ hấn.”

”Không ngờ người dùng để cãi nhau như thế!?”

”Tẩu tử, người rất sắc bén.”

Đại thái thái cười không khép miệng được: “Miệng người thật nhiều chữ, đừng nói với ta là xem từ sách đấy, ta nghe Tam muội muội bọn họ đã nói không có như thế. Nói thật đi, thật sự không được nạp thiếp?”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 70: Bò Lên Giường

Edit: Hắc Phượng Hoàng

”Thật sự, Khổng Tử nói hiền hiền dễ dàng sắc...”

Đại thái thái quơ lấy một cái đế giày ném tới La Y.

La Y kêu sợ hãi: “Đừng đánh đừng đánh, haiz, ta không khoe chữ biết không? Thật là, loại chuyện này nếu không muốn để người khác nói ta ghen tị, nhất định phải trích dẫn lời thánh nhân thôi.”

“...” Đại thái thái vô lực: “Còn có cái gì? Nói luôn một mạch cho ta biết.”

”Chu Tử nói, phải tồn thiên lý diệt người muốn. Ách, sau đó nói một câu, vợ chồng là thiên lý; tam thê tứ thiếp là người muốn.”

Đại thái thái trợn mắt há hốc mồm: “Nam nhân nói?”

La Y gật đầu: “Vâng!”

”Ta quyết định trở về đọc sách!”

”Đúng không đúng không!” La Y nói: “Ta trước kia cũng không biết đâu, về sau giữ đạo hiếu đọc sách, thiếu chút nữa bị kinh sợ đấy.”

Thế giới quan của Đại thái thái bị đảo điên: “Lời này thật sự là thánh nhân nói?”

”Chu lão phu tử kia nói không cần nạp thiếp, người khác chỉ nói tôn trọng chính thể. Trên triều đình ai sủng thiếp diệt thể, Ngự Sử sẽ cho người đó sổ con đấy.” La Y nói lại thờ dài: “Chính là nói đi nói lại, nam nhân vẫn nạp thiếp như thường, nói cho oai là vì con nổi dòng.”

Đại thái thái còn trong chấn kinh: “Thảo nào Phạm gia không được nạp thiếp. Chúng ta trước kia còn không nghĩ ra, thì ra là thánh nhân nói.” Lập tức lại lặng lẽ hỏi: “Bọn họ thật ra là sợ hậu viện tranh đấu đúng không?” Được rồi, đại thái thái cũng bắt đầu nói tranh đấu.

Nói thật, La Y đời trước cũng muốn như vậy. Nhưng đời này thay đổi quan niệm, lúc đầu nói: “Ta xem chừng là sợ phân tâm. Một lòng một dạ ở hậu viện, sẽ không có tâm tư nghiên cứu học vấn làm quan. Hậu viện thế gia chúng ta rất khó nắm.”

Đại thái thái nhú mày.

”Người xem ta,” La Y chỉ mình: “Di nương ta... Mẫu thân nhìn một cái, liền cúi đầu không dám lên tiếng.”

Đây là lần đầu tiên La Y nói đến mẹ cả mẹ đẻ ngoài Dung Nghi, đại thái thái cười nói: “Đấy là di nương người biết quy củ.”

”Đều biết, nhà mẹ đẻ ta không ai dám nhảy lên như thế.” La Y nhìn thoáng qua về phía tây, đại thái thái hiểu rõ.

Đại thái thái có chút hâm mộ nhìn La Y: “Nhưng mà người phải làm như thế nào, cẩn thận vị này.”

La Y nghe nói như thế, mặt xanh rờn.

Đại thái thái cười ha ha: “Hôm nay ta tới bàn một hồi đã thành công rồi, thời gian không còn sớm, ta cần phải trở về.”

”Không ngồi thêm một lát?”

”Haiz, ta rất muốn đây, nhưng lấy đâu ra thời gian? Sáng mai ta sai người đưa người tới. Ngày khác rảnh rồi, người làm một bàn thức ăn ngon, chúng ta nói chuyện tiếp.”

”Tuân mệnh.” La Y cố ý phúc phúc.

Đại thái thái cười cười, đứng dậy về nhà.

Ngày hôm sau đại thái thái quả nhiên tặng sáu người đến, hai người lớn một chút thay thế vị trí Quất Tử Dữu Tử, bốn người tiểu nha đầu nhân viên dự bị. La Y vô cùng cao hứng nhận, mua người thật phiền toái, vừa mất tiền lại sợ gặp cực phẩm. Dù sao gia đình bình thường mà bán con thì không có nhiều lắm, cực phẩm trong tay môi giới người rất đáng sợ.

La Y căn cứ nguyên tắc nhất quán đặt tên, La Y đặt tên cho hai người đại a đầu Liên Sương và Sơn Trúc, xem như kỷ niệm cơ bản không thể nào được ăn hoa quả nữa. Bên trong nhóm tiểu nha đầu có một tròn xoe, thoát nhìn hỉ cảm, đặt tên là Tây Qua (Dưa Hấu). Có Sơn Trúc, dứt khoát lại đặt một cái tên Lưu Liên (Sầu Riêng). Đều là hoa quả phía nam, vậy thì lại đặt thêm một cái Dứa, Long Nhãn vậy.

Dung Nghi cũng coi như là người đọc hai quyển sách, nghe tên như vậy liền bất mãn: “Nàng không thể... đặt cái tên nghe tốt một

chút sao? Hoa cỏ cũng tốt mà, toàn là ăn. Người không biết còn tưởng rằng chúng ta không có cơm ăn đấy.”

”Người không có cơm ăn nên đặt tên kê, lúa, mì, mễ, thược, gạo rồi.”

“...” Dung Nghi không nói gì, thôi, dù sao tên nha đầu người ngoài cũng không biết.

Nhóm tiểu nha đầu đã đến, có thể bắt tay vào làm hôn sự Quát Tử. Tính cả nguyên thân, Quát Tử cũng như Dữu Tử, theo nàng hơn chục năm rồi. Thậm chí Quát tử tính toán cùng cả đời, ở còn dài hơn vợ chồng. Không phải do không đối đãi tốt. Người phù hợp rất khó tìm, cũng may có Dương Thành Tài của Dương ma ma chưa kết hôn, vừa vận vận thành một đôi. Quát Tử không muốn rời La Y, Dương Thành Tài cũng hiểu, song phương giai đại hoan hỉ. La Y làm như với Dữu Tử, đánh vài bộ trang sức bạc, tìm mấy thớt vải tốt, cũng coi như phong cảnh gả Quát Tử ra khỏi nhà. La Y vốn muốn cho nàng nghỉ mười lăm ngày kết hôn - - ở nơi này người như Quát Tử thuộc về kết hôn muộn chậm dục. Kết quả ở nhà nhàn rồi không quen, ngày thứ tư bắt đầu làm việc. Thật sự là chiến sĩ thi đua.

Chế độ quản lý nhân sự của La Y sự, căn bản là mò đoán ra, kiếp trước chuyển qua, kết hợp với kinh nghiệm ở đây gia công lại. Cho nên thuộc hạ nô bộc của nàng rất cảm ơn. Những ngày hội như Thanh minh, Đoan ngo, Trung thu, vân vân được nghỉ không nói, còn được phát cho này nọ, phu nhân thật sự là rất nhân từ. Dương nhiên La Y không có khả năng tự bản thân mình làm cơm, đành phải sắp xếp trực ban, trực ban ngày nghỉ phát tiền làm thêm giờ. Khởi cần nói lại là một phen mang ơn. La Y cũng không biết cụ thể chế độ như vậy tốt chỗ nào, nhưng nếu là phiên bản thông hành ở thời đại

kia, thì nhất định có đạo lý, từ chuyển qua vận hành cho tới bây giờ, hiển nhiên hiệu quả không tệ. Ủm, cái này có thể đặc ý một chút!

Mấy người nha đầu dần dần quen cuộc sống tiểu môn tiểu hộ - - khác hơn Hầu phủ nhiều, nhưng phu nhân thoát nhìn cực kì hòa khí. Điều kiện cuộc sống không tệ, trọng điểm chắc chắn là không bị nhóm đại a đầu bắt nạt. Bởi vậy mọi người cũng coi như làm vui vẻ. Dung Nghi cũng hoàn toàn dung nhập vòng luẩn quẩn Tú tài, thỉnh thoảng đi ra ngoài tụ hội, cũng sẽ uống chút rượu, chẳng qua cũng không nghiêm trọng lớn. Vừa cùng một chỗ với Thiệu Y, hần hay cùng một chỗ với Thiệu Y - - xét đến cùng chính là hần sợ La Y. Vì vậy chúng ta không thể không tiếp tục mạnh mẽ, ra oai phủ đầu là bởi vì dùng hiệu quả nên mới được coi là kinh điển. Mọi người thấy hần và đại cứu tử cùng nhau, nên không tiện chuốc hần. Nam nhân gia đình bình thường, sợ vợ không phải có một hai người, tất cả mọi người biết.

Hôm nay Dung Nghi lại bởi tụ hội uống một chút rượu, cảm thấy trong bụng từng đợt quay cuồng rất không thoải mái, là di chứng năm đó uống nhiều quá. Bởi vậy mặc dù La Y thực hiện lương thực đức, hần cũng không muốn uống nhiều, không chịu đựng nổi. La Y thích sạch sẽ, cũng đã ngủ, hần sai người đi vào nói một tiếng với bà tử trông coi, trực tiếp đến thư phòng lung tung nằm xuống, một đêm ngủ ngon.

Không ngờ giấc ngủ này lại ngủ ra vấn đề lớn. Dung Nghi trợn mắt há hốc mồm chỉ vào Sơn Trúc ngủ ở bên cạnh, rất lâu nói không ra lời. Đúng lúc này Quát Tử tiến vào hầu hạ, kinh hãi làm rơi cả chậu nước rửa mặt xuống đất, va keng một tiếng, dẫn tới cả viện ghé mắt. Tiết di nương trong lòng mở cờ, thành công!

La Y kỳ quái theo tiếng đi đến, liền nhìn thấy cảnh trước mắt này: Dung Nghi quần áo nhốn nháo lộn xộn, mùi rượu xông vào mũi. Sơn Trúc càng thêm nhốn nháo lộn xộn, cũng may mà không trần truồng.

Dung Nghi hô to: “Ta, ta, ta cái gì cũng không biết!”

La Y cười nói: “Ừm, ta tin huynh.”

Dung Nghi thở dài một hơi, tối hôm qua hẳn thật sự cái gì cũng không làm. Loại chuyện say rượu mất lí trí, ít có đương sự hoàn toàn không biết chuyện, nói chung đều là lấy cớ. Bởi vậy Dung Nghi rất rõ ràng, hẳn tuyệt đối oan uổng.

La Y nhìn Sơn Trúc nói: “Dứt lời, tại sao muốn bò lên giường?” Lập tức cười lạnh một tiếng: “Thật là to gan, Tứ lão gia các người trước kia oanh oanh yến yến khắp phòng, một cái cũng chưa lưu lại. Thế nào, người cũng muốn rập khuôn theo bọn họ?”

Sơn Trúc nơm nớp lo sợ nói: “Vâng... Phải... Tối hôm qua, tối hôm qua, lão, lão gia sai người nói, nói ở thư phòng nghỉ ngơi. Ta, ta đến xem, liền... Phu nhân phải làm chủ cho ta!” Nói che mặt khóc lên.

”Một khi đã như vậy, không bằng để lại trong phòng đi.” Tiết di nương vui rạo rức bước vào cửa.

Rất vui sướng khi người gặp họa phải không? Dung Nghi và La Y đều nghĩ như thế.

”Làm sao lại đều không nói lời nào?” Tiết di nương tiếp tục nói: “Ta thấy Sơn Trúc này bộ dáng trông tốt đấy, theo ta thấy không bằng để ở trong phòng, chờ sinh con lại nâng di nương đi.”

La Y nhìn Tiết di nương tức giận nói: “Việc này không thuộc di nương quản lí, di nương đi nghỉ ngơi đi.”

”Sao lại không thuộc về ta... Ta nói lại, phu nhân thấy đúng không.”

La Y kỳ quái liếc mắt nhìn Tiết di nương một cái, đây là muốn ly gián hả? Tiết di nương bị nhìn cả kinh, ngược lại ngậm miệng.

La Y nghĩ nghĩ nhân tiện nói: “Liên Sương, mang nhóm tiểu nha đầu đi ra ngoài.”

Liên Sương lên tiếng trả lời: “Vâng ạ.”

Dung Nghi chân mềm nhũn, năm đó cũng thế, đuổi nhóm tiểu nha đầu đi ra trước, sau đó thu thập hẩn. Haiz, thật sự rất đau, di nương ngài hại chết con rồi.

Không ngờ La Y không có động tác kế tiếp, chỉ nhìn chằm chằm Sơn Trúc. Sơn Trúc khấn trượng hơn.

Sau một lúc lâu, La Y hỏi: “Người đã nói lão gia làm bản trong sạch của người, chúng ta đều là người từng trải, nói đi, làm như thế nào. Cụ thể một chút, đừng bỏ sót chi tiết nào.”

”A?” Sơn Trúc sửng sốt.

Tiết di nương ngây người, vấn đề này quá dữ dội phải không? Cho dù, chính các bà làm thiệp cũng không nói nên lời!

”Thế nào? Nói không nên lời? Hay là từ đầu chưa làm qua?”

Trầm mặc.

La Y thở dài: “Đại tẩu đưa các người lại đây, là tốt bụng một hồi. Nếu ta trả về, chính là đánh vào mặt nàng ấy. Gọi mỗi giới người tới, mang đi thôi.”

Sơn Trúc hét lên một tiếng, vội vàng bò xuống giường, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu: “Phu nhân tha cho ta đi, ta, ta không phải cố ý. Là bà cô, là bà cô bảo ta tới!”

”Người nói bậy!” Tiết di nương hô the thé lên: “Người đừng loạn làm người dính líu.”

”Di nương người sao phải làm như thế?” Dung Nghi xen mồm hỏi.

”Ta, ta không, người không được nghe kẻ tiện tì kia nói lung tung.” Tiết di nương the thốt phủ nhận.

”Ta không hề nói lung tung, là bà cô nói. Nói chỉ cần, chỉ cần... Sẽ bảo vệ ta làm di nương.” Sơn Trúc vì tự bảo vệ mình, ném ra một câu càng rung động: “Bà cô nói, phu nhân không hiền, chỉ cần ta được sủng, liền đem... Liền ngưng phu nhân đi. Giúp ta làm nhị phòng, trên đầu không có phu nhân, sẽ... sẽ giống nương tử nhà giữa. Đây là bà cô nói, nô tì không dám nghĩ như vậy.”

Tiết di nương xông lên túm đầu Sơn Trúc, tay kia thì không lưu tình chút nào đánh vào: “Miệng kĩ nữ hư thối, ta cho người nói bậy này! Bản thân mình hồ mị tử câu dẫn nam nhân, còn lòi kéo lão nương? Xem ta hôm nay không xé sống người!”

Sơn Trúc cũng không phải kẻ vừa, người bốn phận sẽ không làm chuyện này: “Ta nói bậy bạ hả? Không phải bà nói cho ta, ta mới đến vài ngày sao đã biết lão gia bị phu nhân nắm hả? Rõ ràng là bà

nói, lúc này lại quyết nợ. Phi, thì ra cũng là giầy. Một bà còn nói sáng khoái, cái gì lão gia con ruột bà, nhất định không dám ngỗ nghịch bà. Phu nhân chỉ là nàng dâu, có thể vì nàng dâu không cần mẹ hay sao? Ta bị hâm mới nghe bà miệng đầy mê sảng!” Nàng muốn làm di nương, sinh con trai, ngày sau ở riêng cũng sống như Tiết di nương. Bởi vậy làm bộ như tin Tiết di nương. Lúc này chuyện võ lữ, thấy Tiết di nương không đáng tin cậy, liền giật tung toàn bộ ra.

La Y cảm thấy hiểu rõ, chuyện sao thế này. Trước kia ở Hầu phủ, có vài người mắt mù như thế, đó là tốt xấu gì Dung Nghi cũng được xem như con Hầu gia, dựa vào sinh cái nhất nam bán nữ, dựa vào quan hệ tổ phụ, hoặc là ở riêng được ít tiền tài, còn hơn gả cho gã sai vặt. Lại nói điều kiện cuộc sống cũng tốt. Từ khi Thiệu Y tính cả Tiêu gia phát uy về sau, bọn nha đầu đã sớm không làm chuyện này. Phí tổn và tiền lời hoàn toàn không thống nhất, phiếu lưu quá lớn, tiền lời quá nhỏ, tên đàn mới đầu tư. Khi chuyển đến bên này, càng không đáng giá. Nha đầu xuất thân Hầu phủ, cho dù không được cha mẹ yêu thích lắm, cũng không đến nỗi nóng lòng như thế lửa cháy bò lên giường. Thì ra gốc rễ ở chỗ này.

Lúc này tính cả Dung Nghi, đều một tấm biểu tình ngu ngốc nhìn Tiết di nương. Tiết di nương vẫn còn cãi nhau với Sơn Trúc, hai người chỉ kém không đánh nhau.

Động tĩnh lớn như vậy, ngày cả Tần tẩu tử cách vách cũng ở nhà thờ dài. Có một bà mẹ chồng không bớt lo, phu nhân cách vách thật đáng thương.

La Y chỉ để ý nhìn Dung Nghi, mẹ ruột huynh, huynh nói làm sao?

Dung Nghi bị nhìn chăm chăm đầy người không được tự nhiên, cười làm lành nói: “Ta suy nghĩ.”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 71: Xử Lý

Edit: Hắc Phượng Hoàng

La Y gật đầu, cũng không muốn ép thật chặt. Loại chuyện dễ cho người khác chính tay đâm mẹ ruột, rất cảm thú. Dung Nghi thấy La Y hiếm có thông tình đạt lý như thế, lại thấy hai nữ nhân ầm ỹ đau đầu, không khỏi hét lớn một tiếng: “Đừng cãi nữa!”

Trong phòng thoáng chốc an tĩnh lại.

”Người!” Dung Nghi chỉ vào Hướng ma ma nói: “Quăng nữ nhân này vào trong hậu viện nhốt lại, quay đầu lại thu thập.”

”Di nương về phòng trước đi, còn ầm ỹ nữa đừng trách con không nể mặt!” Dung Nghi cũng không là người khiêm tốn, cho dù là mẹ ruột, lúc cần phải cáu vãn cáu. Trước kia khi còn là kẻ hư hỏng, không nên cáu hấn còn cáu mà.

Dung Nghi xoa xoa huyệt Thái Dương, uống rượu làm cho không thoải mái vẫn còn chưa khỏi: “Là ta sai lầm rồi, vốn không nên nhận bà ấy đi ra.”

La Y không khách khí gật đầu: “Bà ấy không quen cuộc sống tiểu môn tiểu hộ. Điều kiện cuộc sống không nói đến, ở Hầu phủ nhiều người, bà không nhàm chán như vậy. Hiện tại cả ngày ghen ở nhà, cái này gọi là chuyện gì?” Hơn nữa loại đạo lý này, nói sớm Dung Nghi còn sẽ cho rằng là nàng tìm lý do, hiện tại chính mình trải

nghiệm, mới biết được hại thế nào. Đáng tiếc Hầu phủ không phải chợ, không phải do người muốn nhận liền nhận, muốn đưa trở về liền đưa trở về, haiz... Đời người không như ý, quả nhiên là mười phần **.

Dung Nghi bưng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là thế, ta nói đâu, trước đây mạnh mẽ chút, sẽ không đến nỗi như vậy.”

La Y trợn trắng: “Ta chưa từng thấy mẹ chồng tay dài đến trong phòng con.” Thứ xuất không có chỗ nói chuyện, mẹ chồng là tiểu thiếp, thuần túy dựa vào nam nhân mà sinh. Tranh thủ tình cảm đã trở thành bản năng, tranh giành trượng phu tranh giành con, chướng khí mù mịt.

Dung Nghi trêu chọc: “Còn không phải nàng rất lợi hại, nàng xem không vừa mắt.”

”Huynh có ý kiến?”

”Có!” Dung Nghi cố lấy can đảm nói.

La Y nheo hí mắt: “Có ý kiến giữ lại!”

Dung Nghi ngẩng: “Vậy nàng còn hỏi ta có ý kiến gì hay không?”

”Từ nay về sau, nhà chúng ta viết gia quy, con cháu Không! Được! Nạp! Thiếp!”

”A? Vậy nhờ nàng dâu của Trùng không thể sinh thì làm thế nào?”

”A phi! Trùng còn chưa tròn một tuổi đấy, huynh đã nguyên rửa vợ nó không thể sinh?” Nàng hỏi.

”Ta chỉ nói vậy... Lấy phòng ngựa vạn nhất thôi mà.”

La Y tức giận nói: “Có thấy Phạm gia bị tuyệt hậu không?”

Dung Nghi ôm đầu ai thán: “Làm sao nàng lại muốn học Phạm gia”.

La Y không nhịn được cười nói: “Ta muốn con ta làm Thám hoa lang được không?”

”Được, nàng nói được là được.” Dung Nghi nhất quán đành chịu: “Nàng nghĩ giúp ta làm thế nào với di nương trước được không.”

”Có thể làm sao? Vớ vẩn! Ta chỉ có thể nhịn, nhịn đến chúng ta ngoại phóng chứ sao.” La Y lại nghĩ đến: “Cảnh cáo trước, lại ồn nữa ta đánh người đấy.”

Dung Nghi nuốt bốn chữ “Nàng uất ức rồi” xuống, nữ nhân bưng hãn không cần đồng tình! Đổi chủ đề: “Ngày mai ta có bữa tiệc.”

”Bữa tiệc gì?”

”Một ít huynh đệ trước kia tụ họp...” Nói xong thanh âm bắt đầu nhỏ đi. Quả nhiên thấy mặt La Y bắt đầu đen dần. Lập tức cam đoan: “Ta chỉ đi ăn một bữa cơm thôi, tuyệt đối không uống rượu không gây chuyện!”

La Y vẻ mặt không tín nhiệm.

”Ta thề, hay là nàng phái Dương Thành Tài đi với ta.”

La Y gật đầu miễn cưỡng đồng ý, rồi nói: “Sơn Trúc thì làm thế nào đây?”

”Cái này đừng hỏi ta.”

La Y bực mình: “Uổng cho ta đặt một cái tên rất hay!”

“ ... ”

Sơn Trúc không dễ xử lý, dù sao cũng là gia sinh tử, bán cũng phải thông báo Hầu phủ một tiếng. Nhưng nói cho Hầu phủ, đại thái thái sẽ bị mất mặt. Không biết còn tưởng rằng là đại thái thái thò tay đến phòng đệ muội. Nhà bọn họ lại nhỏ, càng không có biện pháp “Lưu đày”, thật sự là rất khổ ép.

Đang trong ngọt ngào, chợt nghe Tần tẩu tử đang môn báỉ phỏng, đành phải tạm để qua một bên.

Vẫn ở trong cổng nghênh đón: “Chào Tần tẩu tử, mời vào phòng ngồi.”

Tần tẩu tử cười vào nhà ngồi xuống, nói thẳng vào vấn đề: “Ta hôm nay là tới hỏi thăm ngài một việc, kính xin ngài đừng ngại phiền.”

La Y cười nói: “Tần tẩu tử khách khí, mời nói.”

”Đầu Hồ nhà ta, chính là tiểu tử thói hôm leo nên nóc nhà đấy, năm nay sáu tuổi. Ta muốn cho nó báỉ vị tiên sinh, nghĩ ngài là xuất thân nhân gia, đặc biệt tới hỏi thử.”

”Có biết chữ không?”

Tần tẩu tử lắc đầu: “Cha nó bận rộn lắm, ta lại không biết chữ, không có người dạy nó.”

La Y nghĩ vậy nói: “Nhà mẹ đẻ tẩu tử ta đúng là thư hương môn đệ, có quen người trong tộc dạy trẻ nhỏ đây, ta đến hỏi thử trước đã.”

Tần tẩu tử đứng lên vén áo thi lễ: “Thật sự cảm ơn ngài.”

La Y vội vàng nâng dậy: “Người còn nói lời khách sáo. Chỉ là phải nói trước...”

Tần tẩu tử vội hỏi: “Thỉnh giảng.”

La Y cười cười: “Không biết nhà người làm nghề nghiệp gì? Cũng tại ta đây làm hàng xóm sơ sẩy, bây giờ còn không biết đây này.”

Sắc mặt Tần tẩu tử cứng đờ: “Việc này... Còn có chú ý sao?”

La Y bất đắc dĩ: “Nhà họ là Hàn lâm, lại thanh quý, nếu là thương gia...”

Tần tẩu tử nhẹ nhàng thở ra: “Chúng ta là dân hộ, chỉ là vị gia của ta kia ở trong cửa hàng làm chưởng quầy. Ngoại ô cũng có vài mẫu đất, đất cho người ta trồng.”

La Y gật đầu: “Vậy là tốt rồi, ta không dám bảo đảm, đành phải đi hỏi trước đã.”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Tần tẩu tử gật đầu lia lịa, kỳ thực nàng mới đầu nghĩ nhờ cho theo tú tài Dung Nghi này học vài chữ, bọn họ tiểu môn tiểu hộ nhận thức mấy chữ cũng được rồi. Không ngờ La Y mới mở miệng chính là nhà Hàn lâm, tin tức này đập nàng choáng váng mắt hoa. Tiện đà lại lo lắng: “Đầu Hồ một chữ cũng không nhận ra, không biết tiên sinh có thu hay không?”

”Cái này thì không biết,“ La Y lắc đầu, nhà bọn họ cho tới bây giờ đều là thính tiên sinh tới cửa, chưa từng trải qua việc đi tư thực, nhưng mà: “Nếu người lo lắng, tạm để nó ở chỗ của ta, ta dạy nó vài câu Tam Tự kinh.”

Tần tẩu tử liên tục xua tay: “Không dám phiền toái ngài.” Dạy dỗ như thế, đưa tiền học phí thế nào?

La Y cười nói: “Có gì mà phiền toái hay không phiền toái? Đại tỷ nhi nhà chúng ta cũng đang học chữ, một đứa là dạy, hai đứa cũng là dạy. Chỉ tùy tiện mấy chữ thôi, hơn ta cũng không dám nhận, không có chậm trễ tiền đồ đứa nhỏ.”

”Sao dám làm thế này chứ?“ Tần tẩu tử vẫn lo sợ, đây không chỉ là một nương tử tú tài, còn là con cháu nhà quan nữa.

Khi Tần tẩu tử tới cửa, La Y ần ần có ý nghĩ, nhưng lúc này nói ra thì có vẻ keo kiệt, người ta cầu người chút chuyện cứ như nhất định lấy lại danh dự, không khỏi do dự. Tần tẩu tử lại nghĩ làm La Y còn có việc, dù sao hôm nay tới cửa quấy rầy đã là không tốt, chẳng qua ngày hôm qua nghe trượng phu nói lên vài câu, chuyện liên quan tới tiền đồ của con tương đối để bụng, liền mặt dày tới cửa. Giờ phút này thấy sắc mặt La Y khác thường, vội vàng cáo từ. La Y đang mãi nghĩ, không giữ nàng ta lại.

Đầu tiên phải giải quyết Tiết di nương. La Y trừng phạt bà ta là cho con bà ta ăn kim. Không phải người nhàn rồi sao? Ta thay người tìm chút việc làm. Cũng không ngược đãi, cung cấp ăn uống. Về phần con trai của người bị đâm thành dạng gì, chính người làm chủ! Haiz, cũng không biết có tác dụng hay không.

Đây cũng là thực sự không có biện pháp, chung quy đó là mẹ ruột Dung Nghi, thật sự là đậu hủ trong hũ, không đánh được, mắng cũng không được. Dung Nghi thấy La Y không tìm Tiết di nương phiến toái, càng cảm kích. Người khi lớn lên, chuyện phiến lòng càng nhiều. Hắn trước kia không nghĩ được nhiều như thế, năm gần đây tựa hồ bị đả thông hai mạch Nhâm Đốc, cuộc sống càng ngày càng buồn bực. Lần này hắn thật sự nổi giận, bị mẹ ruột mình tính kế, là ai cũng sẽ không thích. Thứ hai, dù thế nào hắn cũng là giai cấp đặc quyền, chuyện hắn coi trọng nha đầu kéo lên giường và bị nha đầu quét dọn chơi tuyệt đối là hai khái niệm khác nhau, Dung Nghi lớn lên nhận giáo dục giai cấp đặc quyền không nhịn được. Bởi vậy ở nhà giận dữ, Tiết di nương vốn bị Thiệu Y dọa đã giật mình, lúc này lại bị con dọa sững sờ, cuối cùng đành hoảng một trận. A di đà Phật!

La Y thầm than: cũng may đây không phải là mẹ cả, nếu mẹ cả biến thái như vậy... Thì chắc là không thể sống nổi! Ôi, giống như cô phu nhân... Hoa Chương chắc cũng cưới vợ rồi nhỉ? Che mặt, nàng dâu của Hoa Chương, người nhà mẹ đẻ nhất định mất mặt! À, không đúng, Hoa Chương cưới được nàng dâu chưa nhỉ?

Lại qua vài ngày, Tần tẩu tử lấy ra một đồng đặc sản - - mộc nhĩ, cá khô, tôm khô, măng khô, vân vân... đóng gói cùng Đầu Hồ đưa lại đây vỡ lòng. Những thứ này không quý trọng, nhưng lại là đồ thực dụng, nhà nào cũng dùng, lại có vẻ thân thiết. Chung đụng vài lần, La Y dần dần thích người hàng xóm này. Đại danh Đầu Hồ là Tam Anh, lấy chữ trong “Tam Anh sán này” trong 《 Kinh Thi 》 , nghe nói là mất năm trăm đồng tiền lớn, thỉnh thầy bói đầu đường đặt cho. Nhưng hàng ngày hay gọi nhũ danh hơn.

Đứa bé Đầu Hồ này từ ngày treo tường xem não nhiệt thì đã biết, đây là một hỗn tiểu tử nghịch ngợm gây sự. Nhưng không biết có phải người ta kính sợ người đọc sách là truyền thống hay không, tiểu tử này cực kì tôn trọng La Y. Thành thành thật thật đi theo La Y gần từng tiếng đọc Tam Tự kinh. Tần tẩu tử xem càng sùng bái người đọc sách. Cùng lúc đó, Tần tẩu tử cũng xe chỉ luân kim giới thiệu hàng xóm láng giềng cho La Y, La Y dần dần tiến vào kết giao khu cư trú này. Người ở đây không tính là hỗn tạp, ở đời sau được gọi là khu trung cư. Tần gia cách vách không nói, đại chương quỳ tiệm trang sức, cũng hơi có chút cửa cải. Ngày ấy Tần tẩu tử nói dăm ba mẫu đất tuyệt đối là khiêm tốn, nếu thực sự chỉ có vài ba mẫu đất sẽ không cho con đi đọc sách. Chẳng qua trong mắt dân chúng bình thường khoa cử rất cao quý, không dám tưởng mà thôi.

Ngoài ra có tú tài, có chủ nhà dựa vào thu tô mà sống, có ông chủ cửa hàng nhỏ, còn có tiểu địa chủ. Từ chuyện tán dóc của hàng xóm, nhà nàng ở đây là có từ nhiều năm trước, là của hồi môn vị Hầu phu nhân nào đó dùng để thu tô, Hầu phủ nhân chưa từng tới ở dù chỉ một lần. La Y xem như biết vì sao phòng ở này ban đầu lại hồng hóc nhiều vậy.

Đáng tiếc thời gian La Y bị giam lâu lắm, tạm thời chưa chịu được cảnh đi hết nhà này nhà kia buồn chuyện. Người đó, quả nhiên đều có tập tính tiểu M gào gào khóc khóc!

La Y không hay ra ngoài bát quái, đóng cổng cũng nghiêm, nhưng không ngăn được phổ thông dân chúng hiếu kì hầu môn. Khi thấy giường hai tầng Cổ gia, không gian trữ vật bừa bộn, lại sinh ra một trận thân thiết, mọi người đều là người giống nhau. Sợ hãi giảm bớt, nhiệt tình tăng lên vọt vọt. Loại chuyện này có chỗ tốt là, Sơn Trúc thậm chí về sau nha đầu lại nhảy lên, có địa phương đuổi rồi.

Không phải sao, hôm nay mấy người phụ nữ đến cửa bát quái, nói tới một bà con xa của hàng xóm muốn tái giá. La Y thấy vậy liền hỏi: “Ta có người nha đầu muốn xuất giá, không biết đối phương có để ý nô tịch của nàng ấy không? Đương nhiên ta sẽ thả thành lương dân, cũng coi như tích âm đức.”

Mọi người ào ào khích lệ một phen, mọi người sớm biết nàng nói chính là người bò lên giường kia, đương nhiên không trực tiếp gọi môi giới người mang đi, cũng coi như phúc hậu. Cũng may vị bà con xa kia là tìm làm vợ kế, trước đó mất đứa nhỏ làm cho ** hại, lại muốn cầu nàng dâu bộ dạng xinh đẹp, Sơn Trúc thật ra rất phù hợp. Ở đây điều kiện cuộc sống tương đối gian khổ, người không phải làm việc rất ít, Tần tảo tử cách vách còn phải mình làm cơm. Có thể dùng thượng phẩm bảo dưỡng, cơ bản phải là nhà quan lại có của cải. Bởi vậy nha đầu nhà giàu cũng được lợi, ở một góc độ nào đó cực kì được hoan nghênh, bởi vì thỉnh thoảng thường thả ra, khoe thân quý. Đây cũng là nguyên do không cưới nữ nhi nhà nghèo. Nam nhân đều là yêu bằng mắt!

Đương nhiên, đừng tưởng rằng thị trường nha đầu thật tốt. Nhà có quy củ sẽ không muốn. Có của cải sao phải đi cưới nha đầu? Cho dù biết quản gia, cô nương môn đăng hộ đối không biết quản gia hay sao? Không của cải, nha đầu làm việc nặng còn không bằng nông phụ đâu, tốt xấu người ta là gia đình trong sạch, sinh em bé ra sẽ không bị người khinh bỉ. Người nói đại a đầu? Ai u, hình dáng thiên kim tiểu thư, lấy về nhà thờ à? Không phù hợp kinh tế học. Bằng không La Y cũng không buồn. Nhưng cũng may sự tình được giải quyết, xem như giải quyết xong một cọc tâm sự.

Đối với nha đầu mà nói, thế giới bên ngoài thật khủng bố. Không thấy trong Hồng Lâu Mộng, Bảo Ngọc nói muốn đuổi Tình Văn ra

ngoài, Tình Văn khóc như mẹ ruột chết đấy sao? Sơn Trúc xuất giá, cho dù mang theo đồ cưới, nhưng vẫn làm mọi người run rẩy. Dung Nghi ngằm lắc đầu, thủ pháp vợ hãnh là vạn năm không thay đổi, như cũ là ba chữ mau ngoan chuẩn, lúc này còn cho mang theo đồ cưới, tuy nói là đặc biệt thả làm lương dân, đương yên lành gả nha đầu ra ngoài, ôi được cái danh nhân từ khoan dung! Người đàn bà đánh đá ời! Người đàn bà đánh đá à! So với Tiết di nương hung hãn, hãnh chỉ có thể thán: “Người đàn bà đánh đá không đáng sợ, chỉ sợ người đàn bà đánh đá có văn hóa!”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 72: Bạn Cũ

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Dung Nghi sau khi được lão bà đại nhân phê chuẩn, ngày hôm đó đi tụ tập với lũ huynh đệ. Đám người này từ vụ náo loạn lần đó đều bị nhốt kĩ. Sau đó lại là các việc trì hoãn, Dung Nghi gần như chặt đứt liên hệ với bọn họ. Là thời gian trước Thanh Bình Hầu qua đời, hấn đi lộ mặt mới liên hệ với mọi người.

Một đám quần áo lụa là ngày xưa gặp lại, từng người thỏn thức một phen. Bởi Dung Nghi thi được tú tài, còn bị mọi người trêu chọc. Lão Tứ nhà Thanh Bình Hầu nói: “Đại tẩu nhà các người thật phúc hậu, không giống nhà chúng ta, hồi nàng ta lấy thứ gì đều ra sức khước từ, thứ gì vậy, phi!”

Dung Nghi nói: “Nhà ta lúc trước cũng thế thôi! Chỉ là về sau đọc sách mới tốt một chút. Lại có vợ ta và nàng ta có quan hệ tốt.”

Lâm Nhị nhà An Thuận Hầu, chính là người rất nhiều năm trước ngẫu nhiên gặp Dung Nghi lại chạy trốn chết, lúc này nhìn thấy tình huống con vợ lẽ nhà Thanh Bình Hầu, lại bị đả kích thật sâu. Không khỏi hỏi: “Cố lão tứ, người thật sự đi đọc sách à?”

Dung Nghi cười đắc ý nói: “Là đọc thật, không tin các người kiểm tra ta.”

Lâm lão nhị trợn mắt há hốc mồm: “Người thực sự đi học á? Ta còn tưởng tú tài của người là mua đấy.”

Dung Nghi nghe nói như thế thì mắt hứng: “Người mới mua đấy. Người không biết, sau khi lão gia tử nhà chúng ta chết, ta bị giam ở nhà ngày ngày đọc sách khổ lắm đấy. Ban đầu viết chữ đến nỗi tay không nâng được.”

Lão Thất nhà Định Tây Bá vỗ bả vai Dung Nghi: “Tiểu tử người được lắm! Vợ của người là muội tử đại tẩu ta đúng không? Còn là đại tẩu ta dẫn đường làm mới đấy.”

Dung Nghi thở dài: “Đừng nói nữa, lúc vợ ta vừa gả cho ta, mọi thứ đều bất mãn đấy. Nhà bọn họ toàn người đọc sách, đại ca người có bị ép hết sức lắm hay không?”

”Không có?” Lão Thất Định Tây Bá mặc danh kì diệu nói: “Bọn họ là con vợ cả đọc sách làm cái gì?”

”Oái... Đại tẩu ta đưa con đến thư viện Phạm thị...”

”Đại tẩu người!?” Trong phòng vang lên N hợp tấu.

”WOW!” Cự Lộc Hầu gia nói: “Nhà các người muốn thay đổi tuyến đường hả?”

Dung Nghi nói: “Hình như là bởi vì câu nói ‘hiền hiền dịch sắc’ của Khổng Thánh Nhân kia, đại tẩu ta nói không thể để cho trong nhà lại gà bay chó sủa.”

”Hiền hiền dịch sắc là cái gì?”

Dung Nghi biết rõ trình độ văn hóa của đám người này, tuyệt đối giống hần lúc trước, liền nói trắng ra: “Cái gì cái gì? Nam nhân không được nạp thiếp chứ sao. Không thấy diệt nhi ta quăng tới Phạm gia hả?”

”Người cứ tán dóc đi, Khổng Thánh Nhân không phải nói không cho nam nhân nạp thiếp, ông ta là tiểu lão bà nuôi mà.”

Nói đến đây, Dung Nghi bày ra một trương mặt cực khổ ép: “Hôm kia ta mới bị buộc viết gia quy, từ nay về sau nhà chúng ta học tập giống Phạm gia, tuyệt đối không được nạp thiếp. Vợ ta quả thực trích dẫn Phạm gia gia quy, viết hần ra một quyển! Sau này con ta vỡ lòng, lấy luôn gia quy để tập đọc chữ!”

Mọi người đồng tình nhìn Dung Nghi, một người trong đó nói: “Vậy người không giáo huấn nàng?”

”Giáo huấn cái rắm!” Dung Nghi kích động: “Nàng có một ma ma, sức khỏe như trâu, ta còn chưa đủ cho ma ma của nàng đánh đâu.”

“...” Mọi người càng đồng tình Dung Nghi, em bé thứ xuất thật khổ mà! Đây là Dung Nghi còn chưa nói vợ hần đánh người càng uy vũ.

Dung Nghi lại thở dài: “Nhưng mà cũng không có cách nào, ai bảo nhà mẹ đẻ nàng vững chắc chứ.”

”Có gì tốt chứ?” Lão Thất nhà Định Tây Bá có biết: “Lão gia tử nhà bọn họ nghỉ rồi, lớn nhất mới lục phẩm, điều này cũng gọi là vững chắc á?”

”Quan tâm nhà họ mấy phẩm làm cái khỉ gió gì, ta quyền quan còn phải dựa vào bọn họ. Chẳng lẽ ta như vậy còn có thể thi đỗ cử

nhân tiến sĩ hay sao?” Dung Nghi hạ giọng: “Không dối gạt các người, lần này ta thi đậu, là tỷ phu vợ ta giúp ta đoán đề. Thật sự đoán đúng không sai biệt lắm, ta viết bài mà ta trước đó đã từng viết rồi, tỷ phu nàng thay ta sửa chữa từng bài. Nếu không, với khả năng của ta như thế, làm sao mà thi đậu được.” Đây mới là chân tướng Dung Nghi thi đậu, Thám hoa sửa chữa bài làm, thi tú tài còn không phải chút lòng thành à? Thiệu Y căn bản không đoán đề, hắn là người thiên phú cao nhất trong đồng lứa đọc sách của Tiêu gia, đương nhiên muốn mài tính tình, chuẩn bị ngày sau một đường hát vang. Bởi vậy hắn muốn là kiên kiên định định tiêu sái từng bước chân. Loại đoán đề mưu lợi này, ngược lại là hại hắn. Dứt khoát từ đầu không cho hắn biết có chuyện đoán đề. Bởi thế Tứ ca hàng năm bị bọm, lúc này bị toàn bộ trưởng bối trong nhà liên thủ lừa gạt, a mi phò phò.

”Một cái tú tài cũng khó thi như vậy sao?” Lão ngũ nhà Thanh Bình Hầu tiếp tục câu chuyện, hắn thấy Dung Nghi sống coi như có thể diện, không khỏi cũng động tâm tư suy nghĩ.

Dung Nghi gần như ngửa mặt lên trời thở dài: “Ta bây giờ rất bội phục tiểu quan sáu bảy phẩm này, bọn họ bản lãnh thật sự đấy, có thể thi được đều không phải là người.”

”Xuy, người đọc sách đến ngu người rồi.” Lão Tứ nhà Thanh Bình Hầu sống không dễ chịu, đối với Dung Nghi đồng dạng tình huống lại sống tốt hơn hắn nhiều, có một loại cảm xúc không nói rõ được.

Dung Nghi lắc đầu nói: “Ta hôm nay khuyên các vị huynh đệ một câu, đọc sách rất hữu dụng! Ta thiên phú không cao, thường hối hận khi còn bé không nỗ lực, hiện thời lại không thể bắt đầu từ đầu. Các

vị huynh đệ mạnh hơn ta, nhân dịp còn ở cùng cha ruột, có tiên sinh dạy, chăm học một chút đi. Nếu không ngày sau làm thế nào đây?”

Lời này vừa nói ra, mọi người lấy một loại ánh mắt nhìn quái vật nhìn Dung Nghi - - tiểu tử này ngu rồi hả?

Kế tiếp Dung Nghi thao thao bất tuyệt mấy trăm phiên bản khuyên học, sinh sôi bị ánh mắt đám người kia ghen ở trong miệng. Sau đó nhìn bọn họ tự nhiên đổi chủ đề, nói nhà này con hát đẹp mắt, nhà kia khúc dễ nghe. Nửa chữ nghe không hiểu! Chỉ một thoáng đã cảm thấy giữa bọn họ hình thành khoảng cách không cách nào vượt qua.

Lần này tụ hội, hắn muốn nói với mọi người, hắn sang năm sẽ ngoại phóng, hắn cùng vợ xem thiệt nhiều sách nông, hắn có khát vọng gì. Hắn muốn nói cho mọi người lúc ấy đọc sách thi cử khổ ép như thế nào. Càng muốn nói gần đây một ít chuyện cười và tâm đắc. Nhưng mà nghe đoàn người cười nói khí thế ngất trời không hiểu đề tài hắn nói, mặc dù có thể chen miệng vào, nhưng không muốn lên tiếng nữa. Hắn lúc này coi như đã hiểu, khi tân hôn người nhà mẹ đẻ La Y khinh bỉ và không coi trọng hắn. Người đọc sách thanh cao chỉ là một nguyên nhân, chỉ sợ không thèm nói nhiều nửa câu mới là trọng điểm. Dung Nghi đột nhiên buồn bực, thầm nghĩ: còn không bằng cùng Thiệu Y đi tới xưởng đồ gốm chơi. Bỗng nhiên linh quang chợt lóe, cao hứng nói: “Chúng ta ngày khác đi săn thú đi, các người cũng biết, bây giờ nhà ta không nuôi được ngựa, sắp quên cười thế nào rồi.”

Mọi người ào ào trầm trồ khen ngợi, cảm thán Dung Nghi còn không bị mất gốc, Định Tây Bá gia rất hào phóng cho Dung Nghi một con ngựa. Một đám người ước định ngày mai giờ Tỵ chạm trán, lại tiếp tục hợp lại rượu chè. Dung Nghi không uống được nhiều

rượu như vậy, liền nháy mắt với Dương Thành, giả say rồi trốn. Dương nhiên không khỏi bị người ta chê cười đọc sách nhiều không uống được rượu, hèn nhát. Dung Nghi căn bản không để ý, chuyện hấn bởi vì sợ vợ, còn bị khinh bỉ hơn, rận nhiều không ngứa, nợ nhiều không lo.

Ngày thứ hai Dung Nghi cao hứng phấn chấn lục ra trang phục cưỡi ngựa, nói với La Y bạn mời đi ra ngoài săn thú, sau khi được phê chuẩn vui vẻ đi ra ngoài. Lão Thất nhà Định Tây Bá và Dung Nghi được tính là thân thích tương đối gần, mượn hấn một con ngựa tốt. Dung Nghi ngồi trên ngựa, tâm tình rất sáng khoái. Nếu không phải còn ở trong nội thành, thật sự muốn chạy như điên một phen, mỗi ngày giao tiếp cùng giấy bút thật sự là rất buồn bực. Vất vả lắm mới đến vùng ngoại thành, đang định phóng ngựa bay lượn, mọi người cưỡi ngựa không giống Dung Nghi đã chạy thật xa rồi, tung lên đầy bụi đất.

Dung Nghi đành chịu đuổi theo ở phía sau, đuổi học máu mới đuổi kịp, lại thấy hoa màu bốn phía đồ nát đầy đất, nghĩ hấn gần đây xem 《 thiên công khai vật 》 miêu tả trồng cây như thế nào, thoáng chốc giận dữ sợ. Có biết một mẫu đất mới sản xuất được bao nhiêu lương thực không? Không chơi đập hư như vậy chứ! Dung Nghi là người chỉ biết phát giận không có tài ăn nói, lúc này bị tức, lại không nhớ nổi từ nào để nói, lập tức tịt ngòi. Nhìn huynh đệ ngày xưa đập hỏng mọi đồ, cảm xúc Dung Nghi té ngã xuống đáy cốc. Thì ra mình trước kia vô liêm sỉ như vậy? Thảo nào La Y muốn đánh người, hấn không thể không thừa nhận đánh đúng lắm! Dựa theo La Y nói, đúng là thiếu dạy dỗ! Kỳ thực trước kia không phải là chưa từng nghe qua “Đẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần”, chỉ là nghe rồi lại quên. Giống như lúc này, không đề cập tới việc cách trồng trên sách nông, chỉ bằng hằng ngày xử lý thôn trang nhỏ nuôi gia đình,

cũng khiến hắn biết được trông trọt gian nan cỡ nào. Thấy hành động như vậy, nhìn không quen. Nói đến cùng hắn đã thay đổi. Yên lặng đi ở phía sau, yên lặng bù bạc.

Hưng trí không cao, lung tung đuổi bắt gà rừng rồi về. Mọi người tưởng rằng Dung Nghi lâu quá không đi săn, tài nghệ mới lạ, bởi vậy không vui vẻ, nên không đi phiền hắn, riêng từng người về nhà.

Dung Nghi vừa vào cửa ném gà rừng cho bà tử, tự nhốt mình trong thư phòng hờn dỗi. Hắn không biết mình tức cái gì, chỉ là rất tức giận rất tức giận!

La Y thấy trời tối rồi mà Dung Nghi còn chưa đi ra. Liền mang hộp đựng thức ăn gõ cửa thư phòng. Nghe Dung Nghi rầu rĩ nói: “Tiến vào.”

La Y đẩy cửa ra thấp chút sáng: “Huynh làm sao?”

Dung Nghi trầm mặc một hồi nói: “Ta trước kia cực kì hư hỏng phải không?”

La Y trượt chân, thiếu chút nữa làm rơi hết bát đĩa xuống đất, người này đổi tính hả? Ôi chao, trên đầu ba thước thật sự có thần minh hả? Lệ rơi đầy mặt! Tuyệt đối lệ rơi đầy mặt!

Nhìn thấy biểu tình của La Y, Dung Nghi tự giễu: “Xem đi, quả nhiên cực kì hư hỏng.”

”Huynh làm sao?” Ngộ đạo cũng phải có điều kiện gây ra chứ!? Hôm nay không phải đi chơi sao? “Đám người các huynh lại đùa giỡn phụ nữ đàn ông hả?”

”Không, ta thấy bọn họ đập hư hoa màu. Những thôn dân kia hết sức đau lòng, giận mà không dám nói gì. Nhìn khó chịu.”

La Y cười nói: “A, đây là thật sự biết chuyện rồi hả?”

”Còn chưa đến mức biết chuyện như vậy đâu.” Dung Nghi cười khổ: “Ta chỉ là nhớ tới chuyện trước kia. Một năm kia uống rượu say, đùa giỡn công tử nhà quan thiếu chút nữa gặp phải đại họa. Nàng về nhà mẹ để ở mấy tháng, còn nhớ rõ không?”

”Đến chết vẫn nhớ được!”

”Lão Thất Lão Cửu nhà Thọ Ninh hầu, chính là hồi đó không còn nữa. Bị Thọ Ninh công tử sống đánh chết.”

“...”

”Mệnh con vợ lẽ chúng ta không đáng giá tiền, bọn họ không hề hay biết gì.”

”Phong hoa tuyết nguyệt, sống mơ mơ màng màng. Chờ cha ruột đã chết về sau sẽ như thế nào đây?” Dung Nghi nói cười nhạo một tiếng: “Hôm qua còn nói đại tẩu chúng ta phúc hậu đấy!”

”Đại tẩu cực kì phúc hậu mà.” La Y buồn bực, làm sao lại nhắc tới chuyện vợ vẫn kia.

Dung Nghi cười ha ha, cười rơi nước mắt: “Nàng cũng không thông minh hơn ta bao nhiêu!”

La Y buồn bực, người này không phải là bị xuyên phải không?

”Mà thôi mà thôi, ta biết nàng rồi, hảo nam không ăn ở riêng diên. Huống chi, nếu người người đều thò tay xin ăn đại tẩu, ta là đại tẩu

cũng điên lên rồi.”

”Huynh hôm nay bị kích thích gì hả?”

Dung Nghi từ trên giường xoay người đứng lên: “Đúng, chính là mất hứng, sau đó nhớ lại chuyện trước kia làm, đột nhiên thấy mình thật hư hỏng.”

”Ôi, sớm nghĩ như vậy, sẽ không ai đi đâm kim làm gì.” La Y trêu chọc.

”Nàng còn không biết xấu hổ nói ra, nào có tân nương tử ghê gớm như vậy? Ta lúc đầu chỉ kém không có bị nàng hù chết, nàng học chiêu đó ở đâu vậy? Theo lý thuyết chúng ta lúc ấy chưa viên phòng, nàng làm sao lại biết chỗ đó?” Dung Nghi hiện tại mới nhớ tới chuyện này.

La Y cười gượng: “Biết cái gì?”

Dung Nghi trừng mắt: “Nàng không nhớ đâm ben đùi ta hả!? Còn có chỗ kia nữa?”

Cái gì cái gì? Không phải là cúc hoa sao? Tiếp tục giả vờ ngốc: “Chỗ đó không nhìn thấy, đâm trên tay huynh, huynh vén tay áo lên là người ta sẽ nhìn thấy. Mẫu thân ta nói, giáo huấn nam nhân không được để lại dấu vết!”

“...” Cuối cùng cũng biết sự thừa của La Y ở nơi nào rồi.

Hoàng thị đã từng dạy, chẳng qua La Y lại hiểu sai, bí mật này vĩnh viễn giấu ở trong lòng mọi người vậy. = ||||

”Được rồi, ăn một chút rồi ngủ đi, ngày mai còn phải đến trường nữa.” La Y tiếp tục đùa nghịch bát đĩa.

Dung Nghi kinh ngạc nhìn thân ảnh La Y tiếp tục khuấy bát đĩa, không khỏi nói: “La Y, cảm ơn nàng...”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 73: Trừng Phạt

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Chứng kiến thủ đoạn kia của La Y nói đuổi liền đuổi, lại lấy lý do thiêu thừa may vá, cùng với bị con trai cáu gắt đe dọa, Tiết di nương rất khó chịu. Nhưng bà ta có một ưu việt chính là trăm lần suy sụp cũng không lùi bước, tuyệt đối không dễ dàng chịu thua. Vì thế đưa ra lý do phải về Hầu phủ thỉnh an lão thái thái. Đó là chủ mẫu của bà ta, La Y không có khả năng không đồng ý, còn phải thuê xe ngựa tốt cho bà, thỏa đáng đưa trở về.

Nhưng mà bên Hầu phủ, Thái phu nhân An Dương hầu nhìn lão di nương trước mắt nước miếng bay tứ tung, khóe miệng rút gân. Lại còn chạy về cáo trạng... Chẳng lẽ bà còn vì một di nương mà đi gây khó dễ với con dâu à? Xin nhờ, bà và La Y mới là cùng một giai tầng. Kẻ này ngu xuẩn đến mức nào mà nghĩ ra chiêu này? Trước kia không cảm thấy ngu xuẩn như vậy mà? Tuy rằng có hơi không biết điều. Được rồi, nếu thiếp này còn không biết điều, thì nên bóp chết thiếp. Nhưng lập tức Thái phu nhân tỉnh lại, một kẻ đàn độn như vậy, lão hầu gia khi còn tại thế đúng là cực sủng. Nói cách khác, bà, đường đường một danh môn khuê tú, phương diện nào đó cư nhiên không bằng vị trước mắt này... Thái phu nhân bởi vì thủ tiết nên buồn bực ổn định tâm thần xuống.

Nếu Thái phu nhân chỉ là buồn bực, vậy đại thái thái quả thực chính là phần nộ. Nàng và La Y quan hệ không tệ, ở nhà chồng tìm

được người nói chuyện phiếm dễ dàng sao? Một không tranh chấp về vấn đề tài sản, hai địa vị tương đối ngang hàng - - người phụ thuộc vào Hầu phủ sống qua ngày căn bản chỉ đến vuốt mông ngựa, ba còn phải học tập chút kiến thức - - La Y tuy rằng không quản gia được, nhưng cầm được buồng được cũng coi như có tâm, hướng chi còn đùa rất vui. Đưa nha đầu cho La Y, vốn là bước đầu tiên nàng giảm biên chế, làm việc cả hai cùng có lợi. Kết quả bị Tiết di nương ép buộc khó coi như vậy, nàng có thể không giận sao? Quả thực chính là tát lên mặt nàng hai cái bàn tay! Cái này còn nhin thế nào!

Làm tông phụ, trên lí luận nữ nhân toàn tộc đều thuộc nàng quản. Chỉ là Nhị lão thái thái đi ra ngoài ở riêng cũng chỉ chiếm danh vọng một trưởng bối, ở mặt ngoài tôn kính một chút là được. Thu thập một lão di nương còn không dễ dàng ư? Lên tiếng chào hỏi mẹ chồng một câu, trực tiếp đánh hai mươi bản tử giam lại! Một di nương, quỳ từ đường cũng không có tư cách!

Dung Nghi nhận được tin tức giận điên lên, nhốt lại là chuyện nhỏ, trọng điểm là hai mươi bản tử. Đây là lần thứ bao nhiêu bị đánh rồi còn như thế hả? Di nương này, người làm sao lại chọc tới đại tẩu hả? Giống như từ khi La Y vào cửa, thường xuyên bị thu thập. Đương nhiên, Dung Nghi đồng học của chúng ta đã thay da đổi thịt, không còn vô liêm sỉ nữa, bởi vậy cũng biết là lỗi của Tiết di nương. Còn nữa dù sao hán cũng là cổ nhân, thân cận mẹ đẻ là một chuyện, coi mẹ đẻ trở thành trưởng bối ngang cấp là chuyện tuyệt đối không thể nào. Tông phụ trực tiếp hạ lệnh, có thể thấy được phạm chuyện không nhỏ, phải biết rằng thiếp của cha chồng, bình thường con dâu sẽ không xử trí.

La Y trực tiếp ngăn lại: “Ta cho rằng làm vợ chồng cần phải thẳng thắn với nhau, cố gắng không giấu diếm. Bởi vậy nói thật, ta không hy vọng di nương trở về. Bà ấy giờ trò ngang ngược một cái phở đều biết, đại tỷ nhi mỗi năm một lớn, cũng đã sắp làm mai rồi, có bà ấy ở đây đại tỷ nhi đừng nghĩ đến người trong sạch. Tuy rằng nó không phải ta sinh, nhưng là ta tận tay nuôi lớn, ta nuôi ta đau lòng!”

”Nhưng mà...”

”Còn nữa,“ La Y lắc đầu nói: “Huynh có biết vì sao ta lặng lẽ gả Sơn Trúc xa vậy không? Nha đầu này là đại tẩu đưa cho chúng ta, gây ra chuyện đại tẩu bị mất mặt mũi? Một người làm đại tẩu mà bàn tay lại dài đến phòng đệ muội. Nếu như bị người ta nghe thấy, không biết sẽ bị truyền thành cái dạng gì đâu!” Bảo đảm thúc tẩu thông dân cũng có thể nói ra được! Nếu không phải thì sao? Người lon ton đưa sáu bảy nha đầu trong veo như nước cho em dâu đã ở riêng làm cái gì? Còn là chủ động đưa lên cửa. Chuyện có khác thường vì cái gì! Không bát quái người mới là lạ.

Dung Nghi nghe vậy, thoáng chốc đổ mồ hôi lạnh cả người. Những gia đình loạn như thế này, hẳn biết rõ. Người có công danh tề nhất là hồng thanh danh, lời này truyền đi thì phải làm sao?

Ý của La Y rất rõ ràng, Tiết di nương chính là đồng đội của heo, huynh có muốn hay không? Nhưng nói phải mềm mại chút mới tốt: “Di nương ở trong này không quen, ăn mặc không bằng Hầu phủ không nói, còn không có người nói chuyện. Buồn chán tới mức lỗi.” Nói ngắn gọn, ồn ào nhiều chuyện như vậy, thuần túy là rảnh rỗi.

Dung Nghi bị thuyết phục, trên mặt lại không giấu được lo lắng.

La Y thấy thế có chút đắc ý, một cận bã nam như vậy lại biết săn sóc người? Cảm thấy an lòng, bỗng cô nương thật sự là dạy có cách! Vì thế không ngừng cố gắng: “Hiếu, bất hiếu không ở mặt ngoài, dù sao vẫn cần làm trưởng bối vui vẻ mới tốt. Nếu huynh thực sự lo lắng, chúng ta đi xem đi. Đến Thám Phường trai mua hai cân điểm tâm hảo hạng, lại thêm một chút bạc đưa cho bà ấy.”

”Nàng không giận bà ấy ư?”

La Y cười nói: “Ta là người lòng dạ hẹp hòi đến thế sao? Lại có, khi chúng ta vừa thành thân ta đã nói thế nào? Phu không hiền, thì không quản được phụ; phụ không hiền, thì không quản việc của phu. Phu không quản phụ, thì uy nghi sút mẻ; phụ không sự phu, thì nghĩa lý sai lầm. Không nhớ rõ à? Chỉ cần huynh tốt, ta nhất định làm tốt!” ①

Dung Nghi nghe nói như thế, nỗ lực hồi tưởng lại đủ loại hành vi của La Y. Có vẻ đúng như nàng đã nói. Hiếu kính trưởng bối (Thái phu nhân trước), kính ngang hàng (Hầu phu nhân đương nhiệm), từ ái với văn bối (Quỳnh Anh). Ngoại trừ hơi ghen, hình như là cực kì tuân thủ 《nữ giới》. Về phần ghen nặng, Dung Nghi thở dài, người này trích dẫn từ Khổng Tử đến Chu Tử, quả nhiên là đường đường chính chính, nói ra nàng vẫn là hiền thê. Về phần chút lòng dạ hẹp hòi này? Đó là nàng yêu người đầy đồ ngốc! Người còn không thỏa mãn cái gì? Quả nhiên đáng sợ nhất chính là người đàn bà đánh đá có văn hóa... Một nhược điểm cũng không có, coi như nàng độc! (Phượng: các ghi chú trong ngoặc () là của tác giả)

Hai vợ chồng thương lượng xong, xách điểm tâm đi tới Hầu phủ. La Y tạm thời không muốn gặp Tiết di nương, sau khi thỉnh an Thái phu nhân, tùy tiện tìm lý do đi gặp Đại thái thái.

Đại thái thái vừa thấy nàng liền thở dài: “Ta đúng là gây phiền toái cho người rồi.”

La Y cười nói: “Đại tẩu khi nào thì để ý như vậy? Sơn Trúc gả đi, ta còn phải hỏi người đòi thêm một người đây. Người nói như vậy, ta không dám mở miệng nữa.”

Đại thái thái cười thầm: “Nếu như thế, trong phủ ngoại trừ chỗ lão thái thái kia, tùy người chọn như thế nào?”

“Thay ta chọn một người biết làm việc đi.” La Y mặt ủ mày chau nói: “Sắp tới tháng tám rồi, quần áo mùa đông năm nay nhà chúng ta còn chưa bắt đầu làm đâu.”

Đại thái thái gật đầu đồng ý, không bao lâu lấy ra danh sách, tìm một nha đầu biết may vá cho La Y. La Y đứng lên nghiêm túc phúc thân nói: “Như thế, thật sự là đa tạ đại tẩu.”

Đại thái thái gật đầu, có một số việc không cần nói, nàng đương nhiên biết chuyện đáng để La Y hành lễ, không phải tiểu nha đầu ở bên ngoài. Hai nàng dâu lại tiếp tục trò chuyện một lát, La Y muốn cáo từ.

Đại thái thái đưa tới cổng, Dung Nghi đã ở cổng chờ. La Y cố ý xoay người vén áo thi lễ với đại thái thái: “Di nương nhà chúng ta xin ngài tha thứ.”

Đại thái thái chột nhứ mày, âm thầm buồn cười, trên mặt lại một bộ nghiêm trang nói: “Vốn phải làm thôi, tứ thẩm cứ yên tâm. Ngày khác lại đây chơi.”

Dung Nghi nghe thấy đối thoại này, hoàn toàn yên tâm. Thấy La Y mang theo một nha đầu, nhìn về nhà đóng cửa lại mới hỏi: “Tại

sao lại mang một nha đầu trở về?”

”Nói cho đại tẩu ta không bởi vậy giận chó đánh mèo, không xa cách nàng ấy. Nàng còn dặn, nếu còn có bướng bỉnh, cứ đưa trở về, nếu không nữa thì bán đi. Ta đồng ý rồi, nhưng mà trong nhà không thành thật cũng ít.”

Dung Nghi choáng váng: “Nữ nhân các nàng cong cong queo queo thật nhiều.”

La Y im lặng, nàng quả thực là ruột thẳng không thích lòng vòng! Đổi lại đề tài: “Di nương như thế nào?”

Dung Nghi nói: “Bà không nói rõ là vì sao bị đánh, có vẻ như không phải nói chuyện kia của chúng ta.”

”ừm?”

”Nghe một bà tử nói, là va chạm lão thái thái. Ở bên cạnh lão thái thái nói 'Con ta'. Chọc giận Lão thái thái.”

”Bà... Thật sự nói thế?” La Y quăn, đây thật ra là đại thái thái tìm lý do, đúng không đúng không?

Dung Nghi đau khổ nói: “Thật sự nói thế, nàng còn nhớ vị Ngọc cô nương được lão hầu gia rất sủng không?”

La Y gật đầu.

”Ngọc cô nương ở đó châm chọc khiêu khích, nói cái gì 'A, rất cuộc là con trai ruột' 'Xem ta đây há mồm, chúng ta người như thế ở đâu ra con trai ruột?' linh tinh.” Dung Nghi buồn bực nói: “Là ta sai lầm rồi, không nên nhận bà ấy ra. Ở một trận, thật sự coi mình là lão

thái thái. Nhất thời nói chuyện không đề phòng, giờ gặp họa. Cũng may đại tẩu thủ hạ lưu tình, đánh không nặng lắm. Dòng chính thứ chẳng phân biệt được, đánh chết cũng có.”

La Y gật đầu thật mạnh, tin lý do này, về điểm này là cực kì nên đánh. Cho dù như thế nào, đương gia chủ mẫu gánh vác trách nhiệm lớn như vậy, quay đầu trái cây ngon lại để người hái mất, chính nàng cũng muốn nổi đóa. Huống chi Tiết di nương lúc trước ỷ vào lão hầu gia sủng ái kiêu ngạo, mặc dù không nói giáp mặt chống đối lão thái thái, nhưng sau lưng giày vò không ít. Lão thái thái không chừng hận nghiêng răng nghiêng lợi đấy.

Nhưng đại thái thái là loại người nào? Đó là thiếp của cha chồng nàng ta, thiếp sinh một con trai hai con gái. Nàng có thể lấy lý do em chồng ngủ nha đầu mà mình đưa cho em dâu để đánh người sao? Ngại chuyện xấu không đủ nhiều hả? Đương nhiên phải tìm lý do đường đường chính chính, hơn nữa làm cho không người nào có thể cầu tình. Tiết di nương không hiểu, nhưng cơ bản thường thức còn không đến mức không có. Bà ta nào dám ở trước mặt chủ mẫu nói “Con ta”. Lời này chỉ là nói cho bên La Y nghe thôi, đại thái thái đương nhiên biết.

Bắt lấy điểm này hung hăng trị một trận, toàn bộ Hầu phủ là của hai mẹ con thái thái, cho dù oan uổng bà ta, bà ta có thể làm gì? Phóng tin tức ra ngoài, Tiết di nương không dám kiêu ngạo trước mặt chủ mẫu, lời tương tự ngầm nói từ lâu rồi, hạ nhân Hầu phủ càng tin một trăm phần trăm. Đừng nói Dung Nghi không địa vị gì đi nghe, chính là Tiết di nương cũng bị lôi vào, nghĩ là mình thực sự nói lời này, đáy lòng hừ lắm. Trước mắt cũng chỉ có Dữu Tử mới lần vào hầu phủ có khả năng biết, nhưng đó là nàng biết, nàng sẽ nói sao? Cho nên nói, Dung Nghi tạm thời bất luận, chỉ là La Y của

chúng ta, về phương diện đầu thì vài năm vẫn như một ngày... Một đồng phân!

Giải quyết chuyện lớn Tiết di nương xong, tâm tình La Y cực sung sướng chạy về nhà mẹ đẻ tiêu khiển. Vu thị và La Y mang thai cùng năm, sinh ra thứ tử dòng chính, càng cường hóa địa vị Vu thị ở nhà chồng. Bây giờ còn rất trẻ tuổi, ngày sau sinh nam sinh nữ sẽ không có áp lực. Lão bà Thiệu Y gần đây cũng khám ra có bầu rồi, haiz, Thiệu Y sắp được làm cha? La Y lại ngẫm đau xót một chút.

Một đường thỉnh an trưởng bối xong, La Y trở lại nhị phòng nói chuyện phiếm với nhị tẩu: “Lão thái thái làm sao vậy? Một chút tinh thần cũng không có, trời nóng quá à?”

Vu thị lắc đầu, nói nhỏ: “Cô phu nhân lại tới nữa.”

”A?” La Y kinh hãi nhảy lên: “Ở đâu? Muội không muốn chạm trán với bà ta đâu, đi về trước đây.” Nói xong đã xuống giường.

Vu thị kéo nàng nói: “Vội vàng cái gì chứ? Không ở đây.”

La Y nhẹ nhàng thở ra, sức chiến đấu của cô phu nhân thật uy vũ, tránh đi vẫn hơn. Chỉ là lại tò mò: “Ở đâu thế?”

”Thôn trang nhỏ ở ngoại ô, cửa hồi môn của lão thái thái.”

”Oái? Nói là ngoại ô cách gần, nhưng không phải nói thôn trang này rất nhỏ sao?”

Vu thị gật đầu: “Đúng là rất nhỏ, vừa vào sân, chính phòng chỉ có ba gian.”

La Y cảm thấy kỳ quái: “Lão thái thái đổi tính hả?”

Vu thị gỡ La Y một chút: “Lớn như vậy rồi còn nói không giữ miệng, cẩn thận ca ca muội dạy dỗ.”

La Y le lưỡi: “Đây không phải là ở trước mặt tẩu tử sao.”

Vu thị cũng không thừa nước đục thả câu: “Cô phu nhân... Bị người nhà chồng đuổi ra ngoài, tính cả biểu đệ, cùng nhau ra tộc.”

”Cái gì!? Ra tộc?”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 74: Hoa Thái

Edit: Hắc Phượng Hoàng

La Y lúc này thật sợ hãi, ra tộc gần như đồng dạng với bị lưu đày!
“Bà ta làm chuyện gì thương thiên hại lý hả?”

Vu thị thở dài: “Vốn nhà bọn họ không dư dả, năm đó đến kinh thành, ruộng đất lại bị tộc nhân chiếm hết. Về sau tuy rằng có trả lại, nhưng thu hoạch rồi ai sẽ trả lại chứ? Cả nhà bọn họ không có lối lùi gì, ở trong này sống quen mấy năm ngày lành, trong lúc nhất thời hao phí lớn, cuộc sống dần dần quần bách.”

“Ừm, sau đó thế nào.”

“Haiz, ngàn không nên vạn không nên, cô phu nhân ham tiền tài, đưa Hoa Thái cho người thương nhân làm thiếp!” Vu thị nghiêng răng nghiêng lợi nói, may mà Thiểm Tây đủ xa, nếu ở trong kinh, ngay cả bọn họ đây cũng bị mất mặt.

“A!?” La Y quả thực hồng mắt: “Cô phu nhân là đầu óc heo à!”
Tào gia chính là địa phương vượng tộc, cho khuê nữ đi làm vợ thương nhân cũng đã hơi khó chịu rồi. Thiếp thương nhân... Hoa Chương người ngại sống lâu sao? Loại chuyện này hẳn phải liều chết ngăn lại chứ?

Vu thị lúc này không giáo huấn La Y, vô lực nói: “Bởi vậy tộc trưởng bọn họ giận dữ, trực tiếp đuổi bọn họ. Ngay cả tên Hoa

Chương cũng bị gạch khỏi gia phả. Đây là bọn họ coi như phúc hậu, còn phái nam đình đưa về đây. Cũng là ý hưu thiê.” Vừa vặn bỏ sao chổi này, tộc nhân cũng tiện chia đất. Lại duy trì tôn nghiêm dòng họ, thật sự là nhất cử lưỡng tiện.

“...” La Y hết chỗ nói rồi, thiếp là nô tì, thiếp là mua bán. Nhà ai nguyện ý muốn làm thân thích của thiếp? Còn là thiếp thương họ, ORZ, La Y thiệt tình quỳ. Hoa Chương, Hoa Anh, các người không biết đầu thai, thật sự! La Y rốt cục đã biết kết cục thảm hại hơn so với xuyên qua. Im lặng ngưng nghen.

Ồ, không đúng! La Y chợt nhớ tới: “VẬY HOA ANH? NÀNG NÊN GẢ RỒI CHỨ?”

Vu thị lại thở dài: “Chưa đâu. Cô phu nhân đầu tiên là kén cá chọn canh, điều kiện hơi kém một chút không chịu. Điều kiện tốt chọn nhà họ làm gì chứ? Cái này cứ dần trì hoãn. Thường xuyên như vậy thành gái lỡ thì, cô phu nhân cũng nóng lòng. Liền lấy Hoa Thái đổi chút đồ cưới. Nhưng Tào gia là loại người nào? Không được việc cũng là đại tộc có mặt mũi ở Thiểm Tây, cô nương đi làm thiếp, không bị người cười đến rụng răng à? Cô phu nhân lúc trước còn gạt, tộc nhân nghe được tiếng gió, bắt bà ta lấy ra ngày sinh tháng đẻ và quê quán vị hôn phu của Hoa Thái. Cô phu nhân lấy ở đâu ra được? Thế là cãi nhau. Trong tộc mở từ đường, cứ như vậy đấy. Trên đường cô phu nhân còn bị bệnh một hồi, trì hoãn đến thời gian trước mới tới kinh thành. Lúc trước nhà muội loạn lung tung, ta dứt khoát không lấy việc này đi làm phiền muội.”

La Y gật đầu, chân tâm thật ý nói câu: “Làm người phải phúc hậu.”

Vu thị nói: “Không phải à? Hoa Anh tuy rằng tùy hứng một chút, nhưng cũng không phải là đứa nhỏ tâm cơ gì. Âm ỉ như vậy, ngày sau gả ra ngoài như thế nào? Huống hồ tuổi cũng lớn, nó chỉ kém muội nửa tuổi thôi.”

La Y khi mới gả, hận chính là cô phu nhân và Hoa Chương. Hoa Anh chỉ là không ưa thôi, còn chưa tới nỗi hận thù. Bây giờ cuộc sống của nàng khá hơn rồi, tấm lòng càng thêm rộng, bởi vậy nói: “Liệu có nhà trong sạch nào tìm làm vợ kế không?”

Vu thị lắc đầu: “Ai dám dây vụ này chứ, không khéo lại rước họa vào người. Hoa Chương còn đỡ, tuổi tác lớn chút tìm ở bên trong thôn xóm là được.” Chờ cuộc sống trong thôn mai đi ngạo khí, Hoa chương còn kịp quay đầu. Hoa Anh... Haiz...

La Y không nhịn được thấp giọng nói: “Kỳ thực nhà cô phu nhân, cũng giống nhà chúng ta đấy.”

Vu thị sửng sốt, sau đó mới nói: “Đúng vậy, bởi vậy một nhà có nữ chủ nhân không bớt lo, có nam nhân cũng chẳng có tác dụng gì.” Một gia đình êm đẹp, thật sự là đáng tiếc.

Lại nói tới Hoa Thái, bị mẹ cả bán làm thiếp thương nhân, thật sự là tâm muốn chết cũng có. Nàng là thứ xuất, nhưng đó cũng là con quan lại. Sĩ nông công thương, nhà nàng ít nhất cũng ở giai cấp “Nông”. Bị mẹ cả trực tiếp quét đến tiện tịch, trọn đời không thoát thân được, thiếu chút nữa thì nghĩ trực tiếp dùng đao chém một nhà ba người bọn họ! Hoa Anh là con ruột bà ta, bà thương nàng là thiên lý. Càng miễn bàn còn có dòng chính thứ có khác. Vì đồ cưới cho Hoa Anh, gả nàng làm vợ thương nhân cũng được! Cho dù đồng dạng là bán, ít nhất nàng không phải tiện tịch. Ngày xuất giá, Hoa

Thải khóc tuyệt vọng, nhưng dưới ảnh hưởng của mẹ cả, nàng không dám đi chém người, càng không có dũng khí chết.

Vị thương nhân này có cái tên rất hay, gọi Từ Hành, cực kì văn chương đấy. Hơn 40 tuổi, buôn trà từ Giang Tô đến Cam Túc, lúc đi ngang qua Thiểm Tây không có ái thiếp, liền nghĩ nạp một phòng. Vừa đúng ngẫu nhiên nhìn thấy Hoa Thải, bộ dạng xinh đẹp lại dịu ngoan, lại là hậu duệ nhà quan, nghe qua rất thể diện. Dùng hai mươi lượng vàng cho người trung gian, đêm đó liền nhận lấy. Hoa Thải chỉ có thể rưng rưng khuất tùng. Âm thầm an ủi mình, chờ ngày sau sinh con ra ở riêng hưởng thụ vài ngày phúc thôi.

Từ lão bản một đường đi đến Dư Hàng, mua hai thuyền lớn to lựa dọc theo Kinh Hàng chuyển tới Hà Bắc. Đi ngang qua tỉnh Hà Bắc thuận đường về nhà một chuyến, nhưng không mang theo Hoa Thải. Thì ra là ngoại thất tư cách vào nhà cũng không có, tâm tình Hoa Thải càng tệ hơn.

Nhưng không ngờ, mới đến Thiên Tân, Từ lão bản bị bệnh một hồi rồi chết! Hoa Thải sợ hãi chân tay luống cuống, lạ nước lại cái, như thế nào cho phải đây? Cũng may tiểu nhị thông minh, quen vào Nam ra Bắc, phản ứng cực nhanh. Lúc này dùng bốn mươi lượng vàng cho trạm dịch, một đường khoái mã chạy vội về Hà Bắc báo tin. Chỉ mất bốn ngày, vợ cả Từ lão bản Trần thị và một đôi con trai chạy tới. Từ lão bản sớm đã chết rồi, Trần thị đến thì làm gì được nữa? Chỉ có thể ngay tại chỗ mua chiếc quan tài liệm, chuẩn bị phù linh về quê.

Trước đó, phải nhận sinh ý của Từ lão bản ở chỗ này. Việc này do nam đình trưởng tử xử lí, bọn tiểu nhị cũng phục. Tạm không cần lo lắng. Trần thị chọn ra tay, chuyện thứ nhất chính là cầm cái chốt cửa ra sức đánh Hoa Thải: “Ta cho các người hồ ly tinh câu dẫn đàn

ông này! Câu dẫn hấn hồng cả thân mình! Mới khiến hấn sớm đi như thế! Ta hôm nay không đánh chết người không thôi đâu.”

Hoa Thái đâu có sức chạy trốn? Huống chi nàng một kẻ thứ nữ, nhìn thấy mang chữ dòng chính trước hết sợ ba phần. Sinh sôi ăn một trận đòn hiểm, lúc Trần thị cầm dây thừng muốn ghìm chết nàng, nàng chợt nghĩ ra: “Vị tẩu tử này chậm đã!”

”Hừ, tẩu tử?” Trần thị một mặt khinh bỉ nhìn Hoa Thái: “Cũng được, nghe người nói một câu di ngôn cũng không phí thời gian của lão nương.”

Hoa Thái nhắm mắt nhớ lại thần thái Cẩm Tú và Vu thị - - đây là tiểu thư quan gia nàng tiếp xúc nhiều nhất, chậm rãi từ dưới đất đứng lên, nỗ lực đứng thẳng tắp: “Tẩu tử hiểu lầm, ta vốn cùng mẫu thân đi tìm người thân, không ngờ trên đường bị lạc nhau, là Từ đại ca thấy đáng thương, nói nếu mà tiện đường, sẽ đưa ta đi tìm thân thích. Tẩu tử hiểu lầm.”

Trần thị cười lạnh nhìn nàng, không nói một câu.

Hoa Thái biết, nói dối này mà không qua thì hôm nay chết chắc rồi. Người đến sắp chết, quả thật có thể nảy ra không ít tài trí. Cảm thấy nhất định, cây ngay không sợ chết đứng nói: “Tẩu tử không tin, đại khái có thể đưa ta đi kinh thành. Ta chính là hậu duệ nhà quan, nữ nhi đại tộc Tào gia Thiểm Tây, làm sao sẽ làm thiếp? Quan viên dưới thất phẩm còn không cho đi làm thiếp nhà trong sạch đâu!”

Trần thị nghe vậy, cảm thấy nàng này còn có chút kiến thức, cộng thêm mỗi một hành động cũng mang theo chút khí độ, không khỏi nửa tin nửa ngờ: “Người nói người trong kinh có thân thích, lại là

chuyện vong phu đáp ứng, vậy ta thay hấn làm. Thân thích nhà người ở nơi nào? Làm nghề nghiệp gì?”

Hoa Thải không dám báo danh hào Tiêu gia, nàng sợ mẹ cả ở nơi đó rồi, mới ra hang hổ lại nhập hang sói. Cũng không biết Cẩm Tú gả ở phương nào. Về phần vị đại biểu tử thể tử phu nhân kia, càng không quen. Nghĩ tới nghĩ lui, quyết định đi tìm La Y! Đều là thứ nữ, hi vọng nàng có thể cho con đường sống, ít nhất nàng chứng minh thân phận cho. Từ lão bản không mang theo nàng hồi hương cũng tốt, nàng vừa rồi nghĩ rõ ràng, nàng là con nhà trong sạch, quy củ lại rộng rãi, Từ lão bản không dám trắng trợn dâng nàng làm thiếp. Về phần thân khế, chỉ có thể nhìn sau này. Vì thế gần từng chữ một: “Biểu muội của ta đến An Dương Hầu gia làm con dâu, ta không biết ở phố nào, người đưa ta đi đến An Dương Hầu phủ là được!”

Trần thị vốn xác nhận thân phận Hoa Thải là tiểu lão bà mới đánh, dù sao chủ mẫu đánh chết thiếp, ai sẽ đi quan tâm loại chuyện thế này? Lúc này nghe Hoa Thải báo danh Hầu phủ làm hoảng sợ. Thầm nghĩ không phải nam nhân bà bắt tới chứ? Không khỏi lo sợ. Nhưng bà đã quen làm chủ mẫu, chút lòng dạ ấy vẫn có, bèn nói: “Nếu như thế, ngày mai ta đưa người đi An Dương Hầu phủ.” Nếu kẻ tiện nhân này dám gạt người, vậy sẽ cho nàng chết không tử tế được!

Hoa Thải tránh được một kiếp, nhất thời chân mềm nhũn ra. Cố chống đỡ cáo từ trở về phòng, lão đảo ngã xuống giường, mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo. Tim còn nhảy bang bang trong ngực, trong lòng không khỏi khẩn cầu: La Y, ngày mai nhờ cậy người!

Trần thị lại bảo tiểu nhị tới xác nhận nhiều lần, tiểu nhị không biết tình huống cụ thể. Chỉ biết đây là người lão bản mang về, về phần

lai lịch thì đúng là không biết. Trần thị nghĩ: chẳng lẽ người khác lừa gạt bán cho trượng phu? Nếu tiện nhân kia nói thật, là thiếp thật sự thì cũng có người nhà mẹ đẻ. Bà đây làm vợ cả có thể không thừa nhận, nhưng không thể đánh cho tàn phế được. Vẫn nên chờ ngày mai vào kinh nhận thân thích rồi lại quyết định.

Ngày hôm sau, Hoa Thái lục ra quần áo tốt nhất thay. Từ lão bản có tiền, vật liệu may mặc không kém. Chọn một bộ váy màu lục, nhìn trông đoan trang rất nhiều. Mặc xong, đứng ở nơi đó ngẫm nghĩ. Trần thị sớm thuê một chiếc xe ngựa, bảo thứ tử và tiểu nhị hộ tống vào kinh. Trong xe chỉ có hai vị nữ quyến, Hoa Thái vì không để cho Trần thị nhìn ra sơ hở, sử dụng kiểu ngồi năm đố ở kinh thành thiêu thừa may vá luyện ra được, thật sự ngồi đoan trang không động đậy, mặc kệ lưng eo có cảm giác chết lạng.

Trần thị thật sự bị dọa sửng sờ, phần ổn trọng này ngay cả bà cũng không có. Vì thế không nói một câu nào, yên lặng xem xét. Thật vất vả mới thấy được An Dương Hầu phủ, Trần thị gọi dừng xe, lại hỏi Hoa Thái: “Là nhà này hả?”

Hoa Thái vén rèm xe lên nhìn, nói: “Đi phía cửa sau đi, thăm người thân cũng không thể đi cửa chính.”

Trần thị nhú mày, bảo xa phu lái đến cửa sau dừng lại. Có người hỏi: “Lai khách nhà ai? Có bái thiếp không?”

Hoa Thái khẩn trương trong lòng bàn tay toàn mồ hôi, nhưng vẫn ngồi yên, cũng không vén rèm xe lên, chỉ ở trong xe ngựa nói: “Ta là biểu tử Tiêu thị của Tứ nãi nãi các người, hôm nay mới đến kinh, phiên tiểu ca đi thông báo một tiếng.”

Trông cửa không kiên nhẫn nói: “Lộn xộn cái gì, phủ chúng ta ở đâu ra tứ nãi nãi?”

Trần thị phóng ánh mắt như đao lại, Hoa Thải thiếu chút nữa ngã trong xe. Trần thị đang định mở miệng, lại nghe một người khác nói: “Hay là nói tứ thái thái? Vị phu nhân này, ngài nói ngài là biểu muội nhà mẹ đẻ hay là nhà nào?”

Hoa Thải dường như ngồi trên cái cáp treo, cố ổn định tâm thần nói: “Là tam cô nãi nãi Tiêu gia Thái Thường Tự Khanh.”

”Phải rồi, nhà chúng ta bây giờ thay đổi xưng hô, sớm gọi là thái thái rồi.” Trông cửa kia liếc ngang đồng bạn vừa nói lung tung một cái, tứ thái thái và đại thái thái quan hệ tốt lắm!

Hoa Thải nhẹ nhàng thở ra từng ngụm, lại nghe người kia nói: “Chỉ là Tứ lão gia chúng ta đi ra ngoài ở riêng rồi, các người đi tìm vợ Lô Tam Cầu, khuê nữ nhà bọn họ làm đương sai ở trước mặt tứ thái thái đấy. Bảo bà ta dẫn người đi, thuận đường thăm khuê nữ, bà ta nhất định đồng ý.”

Hoa Thải thiếu chút nữa khóc ra thành tiếng: “Đa tạ.”

Trần thị thấy vậy cũng khách khí rất nhiều. Thật sự cho xe ngựa lái vào ngõ sau, tìm được vợ Lô Tam Cầu dẫn đường. Rẽ trái quẹo phải nửa tòa thành, mặt trời sắp sửa xuống núi, mới dừng lại trước cửa Cố gia.

Đúng lúc Hướng ma ma mua đồ về, Hoa Thải vừa xuống xe đã xông lên đón đầu, nước mắt xôn xao rơi xuống: “Hướng ma ma, biểu muội... Biểu muội có ở nhà không?”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 75: Dàn Xếp

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Hương ma ma ngây người, rất lâu mới nghĩ ra được người trước mắt này là ai: “Đây là đại cô nương Tào gia?”

Hoa Thái ghen ngào gật đầu, nàng không dám lên tiếng, rất sợ ở đại môn khóc lên, sẽ hủy đi sinh cơ gần ngay trước mắt.

Hương ma ma cũng coi như kiến thức nhiều, lập tức phúc thân hành lễ nói: “Đại cô nương ngồi tạm, ta mới từ bên ngoài trở về, lại đi xem phu nhân có ở nhà không.”

Hoa Thái nghe vậy, nháy mắt cảm thấy một trận choáng váng mắt hoa, nếu La Y hận cả nàng...

Cũng may đồng chí La Y tương đối thiện lương, tự mình chạy ra cửa, nhìn thấy Hoa Thái vẻ mặt cầu xin, nói thẳng: “Đại biểu tỷ sao lại ở chỗ này?”

Hoa Thái lập tức tiếp lời: “Đây là Từ tẩu tử, ta cùng với mẫu thân lạc nhau, ít nhiều Từ đại ca và Từ tẩu tử đưa ta lại đây.”

La Y liếc nhìn Trần thị nói: “Tôn phủ là...”

Trần thị thấy La Y nhìn chằm chằm đồ tang của bà, vội nói: “Vốn là vong phu đồng ý đưa Tào cô nương tới, không ngờ đi nửa đường

lại mất. Chúng ta buôn bán cần danh dự, ta đành phải đưa tới đây. Một thân quần áo tang va chạm rồi.”

La Y mặt hiện cảm kích nói: “Thật sự là đa tạ đa tạ, ngài không biết đâu, cô phu nhân chúng ta hôm kia đã vào kinh. Nói trên đường làm lạc mất cô nương, đang gấp rút nổi điên đây. Kính xin ân nhân vào trong phòng ngồi!” Nếu Hoa Thái nói là lạc nhau, vậy cứ nói theo câu chuyện đó cho an toàn.

Trần thị đi từ Hầu phủ tới, nào dám một thân quần áo tang chạy vào nhà người ta? Thấy vị trước mắt này nói chuyện với Hoa Thái, cũng bất chấp thiệt giả, dù sao thân phận là thật sự, truy cứu ra thương hộ bọn họ không gánh được. Lời khách sáo chỉ nói vài lời, khẳng khẳng đòi đi, sợ quan gia để mắt tới bọn họ. La Y miễn cưỡng không giữ được, đành phải nhìn bọn họ chạy như làn khói. La Y âm thầm thở ra, nàng không sao cả, nhưng cổ nhân cực kì kiêng kị, may mà bọn họ thức thời.

Nhìn xe ngựa đi xa, hai đầu gối Hoa Thái mềm nhũn, quỳ quỳ rạp trên mặt đất gào khóc.

La Y rút rút khóe miệng, đây là ở cửa nha. Tiểu môn tiểu hộ không đến nỗi không chú ý đến mức này, nhưng vẫn phải bạo lực xách nàng đi vào. Đưa thẳng tới giường, để nàng khóc đủ.

Hoa Thái khóc thiếu chút nữa sốc, miêu tả lại hỗn loạn cực đoan. Cũng may La Y sớm biết đại khái từ Vu thị, giờ cũng đoán được, nghe hiểu tất cả. Mặt trời đã xuống núi, sắp tới giờ cấm đi lại ban đêm, đi báo Vu thị cũng đã muộn rồi. Đành phải tạm thời dàn xếp Hoa Thái ở phòng của Tiết di nương trước kia, đợi ngày mai đi hỏi ý kiến.

Dung Nghi ở trong sân nghe đầy đủ câu chuyện, đợi đến Hoa Thải đi ngủ, mới chạy tới bát quái: “WOW, còn có mẹ cả như vậy á! Chúng ta đúng là thần Phật phù hộ!”

Hoa Thải xuất hiện, chuyện năm đó khó tránh khỏi bị lộ ra, La Y mệt mỏi nói: “Nếu không phải mẹ cả nàng, ta cũng không phải gả gấp như vậy.”

Dung Nghi mặt dày mày dạn cười nói: “Vậy đúng là làm chuyện tốt đấy!”

”Phi!” La Y liếc mắt nhìn, bản thân mình không nhịn được cười rộ lên.

”Nàng làm thế nào đây?” Dung Nghi nói: “Nhà chúng ta không lớn, một đại cô nương ở nơi này cũng không hay.”

La Y thở dài: “Trước hỏi qua tẩu tử nhà mẹ đẻ ta đã, ở nơi này của chúng ta không tiện, nhà mẹ đẻ ta càng không tiện. Cô phu nhân vẫn còn đang ở trong thôn trang. Đưa đi chỗ mẹ cả kia, đó gọi là đi chịu chết.” Từ đề tài đó, tính cả Vu thị cũng nói cho Dung Nghi, cuối cùng Dung Nghi giải khai những nghi vấn vừa rồi. Cô phu nhân thật là...

Ngày hôm sau, Dung Nghi phải lên khóa, thuận tiện sớm lách đi ra ngoài. La Y sai người đi báo tin Vu thị và Cẩm Tú, xử lý xong gia vụ, Hoa Thải mới tỉnh lại. Không thiếu được lại một trận khóc.

La Y khuyên nhủ: “Đã đến chỗ ta rồi, đừng sợ. Người là lương gia tử, thân thế làm thiếp không có hiệu lực. Cứ khẳng khẳng nói là bị lừa, bảo Nhị ca đi lên quan phủ lập hồ sơ, nhà chúng ta nhận người cũng không sao.”

Hoa Thái khóc thút thít nói: “Tam muội muội, thật sự cảm ơn người nhiều. Nếu không ta... Ta... Thực sự mất mạng! Ngày đó vị Từ gia kia, là muốn ghìm chết ta. Cảm ơn người đã không để ý tới hiềm khích trước kia.”

”Năm đó cũng không phải lỗi của người.” La Y lại trấn an vài câu, Cẩm Tú đã đến, không bao lâu Vu thị cũng đến.

Mọi người hành lễ với nhau, Vu thị nói: “Ta báo cho lão thái thái biết trước, tạm thời gạt cô phu nhân. Đứa bé ngoan à, mẫu thân người lớn tuổi già rồi hồ đồ rồi, người yên tâm chớ buồn, đừng so đo mới tốt.”

Hoa Thái cũng biết trên đời không có đạo lý thứ nữ chỉ trích mẹ cả, chỉ cần có một phần sinh cơ, nàng không mong gì hơn nữa.

Cẩm Tú nói: “Người ngày sau có tính toán gì không?”

Hoa Thái lắc đầu: “Có miếng cơm ăn là được, chỉ là, ta không muốn làm thiếp người ta.” Làm thiếp quá kinh khủng, sinh đứa con ra sẽ giống như nàng, còn không bằng không sinh.

Vu thị và Cẩm Tú tiếp xúc toàn nhân sĩ địa vị cao, cho dù có mấy thân tộc nhà nghèo, đó cũng là thư hương môn đệ, không có khả năng cưới Hoa Thái một nữ nhân đã đi một bước như thế. Đành phải cùng nhau nhìn La Y.

La Y bất đắc dĩ: “Ta đi hỏi một chút. Chỉ là đại biểu tỷ ở chỗ của ta không tiện.”

Cẩm Tú gạt đầu: “Biểu muội tạm thời đi theo ta đi.”

Hoa Thái lại nhẹ nhàng thở ra, Tiêu gia là địa bàn của Tiêu thị, nàng sợ hãi lắm. Lúc này coi như gặp được đường sống trong cõi chết, vô cùng cao hứng đi cùng Cẩm Tú.

La Y đi thả ra tin tức, nói biểu tở muốn lập gia đình. Đám tam cô lục bà thích làm mối mai thoảng chốc như đánh máu gà, không mấy ngày đã tìm được một người đàn ông độc thân. Chính là Lý Đại đầu đường bán đậu hủ, mẹ không còn, chỉ còn lại một người cha mặc kệ mọi chuyện. Đang cần một nàng dâu biết tính sổ. Đậu hủ phường chỉ có một cửa nhỏ, cũng may đó là sản nghiệp nhà mình. Cũng coi như thường thường bậc trung, chỉ yêu cầu biết tính sổ, thật sự hơi khó xử. Hoa Thái biết chữ, chuyện tính sổ La Y một ngày đã dạy cho xong. Chỉ chờ sau này tự nàng đi làm cho quen. Lý Đại cảm thấy trên trời rơi xuống một cái bánh nhân thịt đập trên đầu hấn, nếu không phải nói là thân thích hàng xóm, hấn còn cho rằng đây là nói dối.

La Y hỏi ý kiến Hoa Thái, Hoa Thái hiện thời yêu cầu rất đơn giản - - ăn no mặc ấm không làm tiểu tam. Điều kiện có, đậu hủ phường cũng rất tốt. Lúc làm mai nói với đối phương nhà gái bị người ta lừa qua, chỉ cầu Lý gia đừng lên tiếng. Cẩm Tú vốn cực kì mê người đọc sách, sau khi gả cho thám hoa, càng là vạn vật đều hạ phẩm, chỉ có đọc sách cao. Đậu hủ là sản phẩm phụ nông, không không thuộc về thương hộ, con cháu có thể thi khoa cử! Đây cũng là nguyên nhân vì sao Cẩm Tú nói là bị bắt, mà không phải là gả lần hai. Con phụ nhân gả lần hai, không có tư cách đi khoa cử.

Lý Đại vừa nghe nhà gái giải thích lý do, lại nhìn vị hôn phu biểu tở muội Hoa Thái, được chứ, một cái Thám hoa, đó là sao Văn Khúc hạ phẩm! Một tú tài, cũng là tài tử, còn là hậu duệ hầu môn. Bị hai chữ khoa cử làm quáng mắt, không đồng ý đó là heo! Ít nhất về sau

ai còn dám hỏi thu phí bảo hộ hần là bà con huynh đệ đồng hao quan gia!? Lại nhìn bộ dáng Hoa Thải rất xinh đẹp, lịch sự, khác rất nhiều so với dân chúng bình dân, thật sự là làm mù mắt chó. Trong lòng thầm vui vẻ, nàng dâu này chỉ ngồi không cũng có lời!

Hoa Thải đã trải qua rất nhiều việc, coi như hiểu được rất nhiều đạo lí. Từ nay về sau trâm gỗ quần vải, an phận thủ thường làm Tây Thi đậu hủ của nàng đi. Lão thái thái Tiêu gia sau khi nghe nói vậy, chỉ hít một câu: “Haiz, nếu Hoa Anh cũng có một mối hôn sự như vậy thì tốt rồi.”

Mới là lạ! Lý gia đưa sính lễ tới đây xa xỉ nhất là một bộ đồ bạc. Một món đồ vàng cũng không mua nổi, đừng nói tới đá quý. À, còn có một cặp trâm đồng, miễn cưỡng tính có liên quan tới chữ vàng. Vải vóc tốt nhất là vải bông Tùng Giang đã từng bị Dung Nghi ghét bỏ, còn chỉ có một thước. Đại số trong đó La Y thấy đều là vải bông hoa nhỏ đơn thuần không thể lại đơn thuần hơn - - thứ dân không được mặc vải dệt hoa. Đậu hủ phở phải nhóm lửa, lửa cháy nhuốm khói không nói, canh bốn đã phải rời giường làm việc. Đậu hủ ngày nào cũng được ăn, cá thịt bảy tám ngày mới ăn một lần, đều là Lý gia chiếu cố vị hậu duệ nhà quan Hoa Thải này.

Đậu hủ tuyệt đối là kiếm tiền + công tác cường độ cao, giống với ngành IT ở đời sau. Hoa Anh ăn được khổ cực này mới có quý! Hoa Anh coi như bỏ qua, nếu như thực nói giả cũng sẽ không thể quá kém, tuổi cũng không được quá lớn, tính cách còn phải có cải biến. Mà ở đây sinh con tuyệt đối là chuyện một chân đạp vào quan tài. Thai vị không ổn định và đứa con lớn nhỏ còn có thể không chế được, nếu cuống rốn vòng gáy tạo thành thai vị không ổn thì làm sao? Trực tiếp chính là một thi hai mệnh. Hoa Anh rốt cuộc có mấy cứu cứu lẫn lộn không kém, đồ cưới cũng làm ra, làm vợ kế nhà

người ta chắc không có vấn đề gì. Nhưng không chịu đựng nổi nàng có một bằng hữu giống như lợn.

Mẹ ruột nàng Tiêu thị, tuyệt đối thuộc loại máy bay chiến đấu cực phẩm. Cản ngăn không chọn được ai. Đến bây giờ còn đang chửi rủa Hoa Thái, nói nàng làm phiền hà người nhà, không bằng sớm bóp chết, lãng phí lương thực nhiều năm như vậy. Hoàn toàn không nghĩ rằng chính bà bán người ta đi, càng không nghĩ tới chính bà ta nhiều năm phô trương ương ngạnh, bây giờ trong tộc không có người nào cầu tình cho. Bởi vậy mặc dù Hoa Anh có giả thuận lợi, cũng không đủ bà ta quấy rối. Đây không phải là kết thân, mà là kết thù. Ba vị cậu làm sao nhận đi làm thù? Không chơi hại người như thế.

Nhắc tới cô phu nhân, La Y thật cảm thông cho mấy đứa con của bà ta. Hoa Thái xem như đã tránh ra, mặc dù khổ cực một chút, nhưng vị hôn phu lại đối xử nàng vô cùng tốt, tuy rằng không có văn hóa gì, nhưng học rất giống văn nhân tiểu ý ôn tồn. Không nói cái khác, chỉ nhìn ở bên trong hai mắt to không thể giấu được thần thái kia, vừa xem hiểu ngay. Hoa Anh xem như hoàn toàn bị hủy, như vậy Hoa Chương thì sao?

Có một mẹ đẻ bán nữ nhi cho người ta làm thiếp, đừng nói hấn trình độ phổ thông, chính là hấn thiên phú bát cổ thần hồ kỳ kỹ, cũng không có ai dám làm người bảo lãnh cho hấn đâu. Huống chi thi công danh phải về nguyên quán, nguyên quán của hấn... Tú tài nào đứt gân não mới phiêu lưu mạo hiểm đắc tội dòng họ Tào thị làm bảo lãnh cho hấn? Mặc dù có một hai người như vậy, thí sinh còn phải một tổ năm người bảo vệ lẫn nhau. Người đàn độn lắm mới lấy tiền đồ của mình ra vui đùa?

Được rồi, không khoa cử, ta liền sống cuộc sống bình thường. Luận điều kiện bản thân Hoa Chương hơn Dung Nghi, nhưng độ khó dạy dỗ tăng lên hai trăm điểm. Tại sao, mẹ đẻ Dung Nghi chỉ gọi là di nương cho dễ nghe thôi, thực tế địa vị trong dòng họ là thông phòng. La Y nếu không nể mặt Dung Nghi, khi nhân thoại với người khác có thu thập bà ta, trong nội tâm vẫn nhường bà ta nhiều. Dù sao thế giới này nhiều người duy trì dòng chính. Nhưng mẹ ruột Hoa Chương là vợ cả, đó là mẹ chồng ruột, phản bác một câu có thể bị gắn tội danh bất hiếu. Phải làm sao?

Lại nói, nếu như nói Dung Nghi đã từng ngạo khí, nhưng mà cực độ tự ti phô trương thanh thế, Còn Hoa Chương chính là che dấu kiêu ngạo cực đoan. Dung Nghi ngạo khí đơn giản cha ruột là Hầu gia, cha ruột mất đi, lập tức héo, cho dù hấn không muốn thừa nhận, cũng biết ở nhà không có địa vị gì. Giống như năm đó cả nhà đều biết La Y đánh hấn, lại không có bất cứ người nào chỉ trích La Y thay hấn. Chỉ cảm thấy người vì con vợ lẽ mà tranh đấu thông gia, không nói tới việc không tranh đấu nổi, từ đầu đã lười phí công phu này. Có thể thấy được hèn mọn này.

Hoa Chương thì sao? Địa vị bên ngoài coi như cũng tạm, dù sao cũng là xuất thân đại tộc, mọi người coi như có lý. Nhưng ở nhà tuyệt đối là Kim Phượng Hoàng. Tùy hứng như Hoa Anh, cũng biết ngày sau gia sản đều là của Hoa Chương. Hấn bị sủng ái lâu lắm, địa vị trong gia đình nhỏ rất siêu nhiên, người thực chất bên trong duy ngã độc tôn như thế mới là đáng sợ nhất. Giống như ở thế kỷ 21, con một cho dù cận bã cũng có hạn chót. Nhưng nếu gia đình này kết cấu kiểu tỷ đệ? Hạn chót cận bã có khả năng lớn hơn một chút. Lại nếu, nam nhân này chia vào ba bốn năm sáu cái tỷ tỷ phía trên, xin khuyên mọi người có thể cút được xa thì cút xa, loại nam

nhân này không biết tỷ lệ là bao nhiêu. Vẫn là đừng lấy huyết nhục chi khu đi giúp người đời sau nghiệm chứng đáp án kia.

Nói đến cùng, chính là nữ nhân tốt và nữ nhân xấu có tác dụng khác nhau. La Y cảm thấy việc này có ý nghĩa giáo dục. Mang ra nói cho Quỳnh Anh nghe. Bây giờ nghe không hiểu không sao cả, chỉ cần câu chuyện này làm cho nó nhớ kỹ một câu nói - - suy bụng ta ra bụng người là được.

Dung Nghi ở bên cạnh dự thính mấy lỗ tai đầy mặt mỉm cười, đúng vậy, một nữ nhân tốt là tài phú lớn nhất của một gia đình. Hắn thật may mắn, tổ mẫu của hắn giúp hắn tìm nữ nhân tốt đấy! Lão tổ tông, người ở trên trời luôn tốt đấy chứ?

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 76: Ngoại Phóng

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Tập tục của bản triều, nhiệm kỳ mới thường bỏ ở tháng sáu, là vì để tránh cho ngày mùa đổi lãnh đạo tạo thành phiền toái không cần thiết. Nhưng nhiệm kỳ mới chưa bao giờ lâm thời báo cho, trừ phi vị trước phạm vào chuyện lớn gì đó, triều đình phái người khẩn cấp thay nhận. Bởi vậy, Cố gia khi nhận được uỷ dụ còn chưa hết tháng giêng. Tuy rằng sớm điều động nội bộ, nhưng chung quy phải tuyên bố ra mới làm người ta an tâm được.

Thân bằng hảo hữu không thể không tụ cùng một chỗ HAPPY một phen, La Y cũng có chút cảm giác hãnh diện - - cuối cùng cũng lĩnh bằng lộc, xem như trưởng thành rồi. Dung Nghi tụ họp với họ hàng gần một ngày, đây toàn là người trong nhà, tổng cộng bày hai ba bàn; đồ cùng khóa tụ một ngày, mọi người trên miệng nói đáng tiếc đáng tiếc, nhưng trong lòng cũng hiểu được trình độ của Dung Nghi vô vọng với cử nhân, vài người gia cảnh kém thì có chút ghen tị; ngày cuối cùng thì cùng bạn cũ ngày xưa ở trong tửu lâu uống một trận, theo lý mà nói bọn họ làm loại chuyện này thường cùng vợ con tụ họp, nhưng thứ nhất là nhà La Y quá nhỏ, thứ hai Dung Nghi sợ La Y không quen, thứ ba sao, bản thân Dung Nghi không muốn kết thông gia với mấy người này. Nghĩ tới con trai sẽ theo cái nhịp điệu này, không cần La Y ra tay, bản thân hắn sẽ tự quất chết mình.

Một đám quần áo lụa là sau khi uống say còn giúp Dung Nghi mắng to dòng chính. Quyên quan ở kinh thành mới tốt, chạy tới loại địa phương Hồ Nam đó, còn giáp với dân tộc thiểu số, không có việc gì chạy tới chỗ mèo trắng mèo đỏ làm chi, thật sự rất đáng hận! Dung Nghi bụng chén rượu không nói gì, hắn biết các huynh đệ thật sự giảng nghĩa khí, là thật sự lo lắng cho hắn. Nhưng hắn đã không trở về thế giới quần áo lụa là này nữa, những huynh đệ này càng không thể hiểu được hắn nhận được bổng lộc loại này mới là độc lập, mới là ý tưởng nam tử hán đỉnh thiên lập địa. Nhưng hắn vẫn nhận phần ân tình này, lần từ biệt này, không biết năm nào mới có thể gặp nhau. Huyện lệnh không có tư cách diện Thánh, thỉnh thoảng có cơ hội về Lại bộ báo cáo công tác, thường thì lên phủ đài nộp sổ con, chuyển tới Tổng đốc, sau đó Lại bộ trực tiếp phê chuẩn, trực tiếp tiền nhiệm. Đến đây núi cao nước xa, riêng từng người trân trọng.

Nhị phòng Tiêu gia có một lão gia hàng năm ngoại phóng, bởi vậy những hạng mục cần chú ý làm rất tốt. Lúc này vẫn là đầu mùa xuân, thời tiết không tốt lắm. Cũng may thẳng đường đi về phía nam nhiệt độ không khí càng ngày càng cao. Hồ Nam thuộc về lưu vực Trường Giang, dọc theo đường đi từ Kinh Hàng tới Trường Giang, Trường Giang đi tiếp tới Tương Giang, rồi sau đó từ Tương Giang tới nơi. Đúng là một đường thủy, chỉ đường cuối cùng đi sơn đạo không xa lắm, cũng coi như phương tiện. Tuy rằng đường thủy rất có vài đoạn chảy xiết, nhưng tóm lại còn hơn đi đường bộ trèo đèo lội suối, còn phải đi qua bao nhiêu rừng rậm sương mù khí độc. Ngắm lại đều khủng bố. Vì thế La Y ở trong lòng mặc niệm: Tùy Dương Đế người là người tốt!

(*Tùy Dương Đế, người mở rộng kênh đào Kinh Hàng (còn gọi là Kinh Hàng Đại Vận Hà))

Lần đầu tiên làm quan, vì để tránh trường hợp trên đường xảy ra chuyện không kịp tiền nhiệm, từ lúc nhận được nhậm mệnh đến xuất phát chỉ dùng bảy ngày. Trừ ngày đầu tiên Cổ gia mời khách, La Y bồi họ hàng gần và thu một giỏ lớn dặn dò kinh nghiệm một ngày, ngày còn dư lại để Dung Nghi ra mặt, La Y chỉ ở trong nhà điên cuồng đóng gói.

Ở đây ra ngoài một chuyến mà cứ như tự ngược, Hồ Nam ẩm ướt, hướng chi còn là đi đường thủy, người phương Bắc tuyết đối không thích ứng được, trên đường nhất định phải tức thời phòng chống ẩm. Bởi vậy những vật phẩm kị ẩm phải bọc kĩ lưỡng! Còn có trên đường chưa hẳn có thể mua được gạo mì, phải mang đủ khẩu phần lương thực. Cũng may thời tiết tương đối lạnh, những loại như thịt khô có thể mang đủ khi tới đích. Cũng may kênh đào Kinh Hàng tương đối lớn, ven đường có nhiều chỗ có thể tiếp tế. Trọng điểm là phải chuẩn bị nhiều đồ dùng.

Còn có, làm mẹ thì biết, nếu như là vợ chồng xuất hành, có thể một cái túi du lịch là giải quyết xong. Nhưng một khi mang theo trẻ nhỏ, ORZ, không kéo cái rương to là chuyện không thể nào. Cổ đại thì càng thêm, mang theo lên đường có quần áo vải bông, châm tuyền, bát đĩa chuyên dụng, bình giữ ấm, túi chườm nóng hàng nhái DIY, dược phẩm phòng ngừa, nhiều vô số, chỉ của hai đứa trẻ thôi đã chất gần đầy cái rương mây rồi. Cổ đại xuất hành thật sự là rất sầu lo. A! Đúng rồi! Xuôi theo nước dễ bị chóng mặt! Ngải cứu!! Nhất định! Nhất định phải mang chừng một cái rương! Để tránh trường hợp trên đường không mua được mà bị kích. Chờ thu thập xong mọi thứ, La Y đối với sự chờ mong quan sát phong cảnh bên đường, đã giáng xuống tới thấp nhất.

Mùng một tháng hai, mọi việc đều thích hợp, đại cát. Đại thái thái chở một xe ngựa đưa các nàng lên thuyền, vốn định trực tiếp đưa hai chiếc xe ngựa, nhưng La Y sợ trên đường ngựa bị chết, còn không bằng đến điểm đích nghỉ lại mua. Dù sao đi đường thủy không cần ngựa tốt. Huống chi còn có trẻ nhỏ nữa, cho dù có là ngựa tốt, cũng chỉ được lắc chậm rì rì. Bởi vậy lời hay nói tốt cảm ơn đại thái thái. Đại thái thái lại mang thai, càng kiên cố hơn ý tưởng con mình phải có tiền đồ. Con bị nhét vào thư viện Phạm thị, nàng cảm tạ La Y có thể hình dung như nước sông cuộn cuộn. La Y ngượng ngùng.

Kênh đào Kinh Hàng không phải nổi thẳng nam bắc, có đường đi về hướng bắc, cũng may phần lớn thời gian là đi về phía nam. Là con sông nhân tạo, nó không giống như Trường Giang có quá nhiều nơi hiểm yếu, thỉnh thoảng có một đoạn dòng nước xiết sóng cuộn cuộn. Nói tóm lại tương đối vững vàng, phục vụ dọc theo sông cũng tương đối thành thực. Đoàn người La Y tận khả năng bổ sung gạo mì bên đường, trong nhà mang đi thì để ở trong khoang, chuẩn bị vào Tư Giang mới sử dụng.

La Y tổng cộng dùng hai chiếc thuyền, một chiếc Dung Nghi mang theo phụ tá và nam bộc ở, một cái La Y mang theo con và nữ bộc ở. Khi ngừng ghi công văn hoặc là khi tránh người khác, La Y quay vào boong thuyền cũng tiện. Chủ thuyền họ Triệu, vợ gọi Triệu đại tẩu, sinh ra hai nam một nữ, đều sống trên thuyền. Hàng năm kiếm ăn trên sông nước nên kinh nghiệm rất phong phú, chiếu cố một nhà La Y thật thỏa đáng.

Đi thuyền ổn định hơn so với trong tưởng tượng nhiều, lắc lư cũng có quy luật, có chút giống cảm giác đi xe lửa. So với La Y đòi

trước hồi còn nhỏ ngồi thuyền gỗ về quê cha mẹ thì vững hơn nhiều.

Quỳnh Anh đã hơn năm tuổi, theo cách tính nơi đây xem như hơn sáu tuổi. May vá đã được vỡ lòng, lúc ở nhà thì bảo nó làm cho đệ đệ vật phẩm đơn giản như khăn lau miệng, bao tay, tạp dề linh tinh. Bởi vì làm để dùng nên yêu cầu không cao, tăng hứng thú cho đứa nhỏ. Nhưng bây giờ đang trên thuyền, cho dù không lắc lư nhiều nhưng cũng không thể như đất bằng được. Lúc này mà thiêu thừa may vá, nếu tính cả về phản ánh sáng nữa, mắt sẽ hỏng mất. Dứt khoát để cho hai tỷ đệ chơi đùa, khi nào tới nơi mới dạy quy củ.

Mỗi ngày sáng sớm, Dung Nghi từ thuyền mình vượt sang thuyền La Y, từ phụ tá bạn của Phạm Thế Tuấn đề cử + Phạm gia tộc liên hợp bổ sung các hạng mục công việc Huyện lệnh phải làm. Thời tiết quá lạnh, La Y không thể mang bọn nhỏ đi tản bộ được, sẽ dễ bị cảm lạnh. Chỉ có thể ngây ngô trong phòng.

Vì để tránh cho Quỳnh Anh học qua tri thức lại trả về cho nàng, lúc không động tới giấy bút. La Y cho học lại: “Vân đối mưa, học đối phong, văn chiếu đối trời quang...” Mỗi ngày đọc một lần, đọc nhiều sẽ nhớ tới chết.

Trùng đã biết nói một số chữ, cũng đọc theo: “Vân phốc hư, a a ngạch ~ ô ô a a cổ...” Vừa đọc còn vừa nhảy xoay mông, làm La Y và Quỳnh Anh cười ngả nghiêng.

Trùng ngu ngốc kia còn tưởng rằng mẫu thân và tỷ tỷ khen hần, càng ra sức.

Triệu đại tẩu tiến vào vấn an nhìn thấy cảnh này, liền nịnh nọt nói: Chung quy là lão gia công tử, mới lớn thế này? Thông minh thật

đấy!”

La Y cười cười: “Con nít thích nhảy nhót mà thôi, không đáng giá gì.”

Triệu đại tẩu một mặt cực kỳ hâm mộ: “Phu nhân đúng là tài nữ, đọc một chuỗi, chúng ta nghe không hiểu, nhưng cũng biết là lời hay.”

La Y chỉ cười không nói, ở đây biết chữ không nhiều lắm, cùng với nó là vấn đề kinh tế, về phương diện khác cũng là vấn đề tính thực dụng. Một cái thuyền nươg, biết chữ thì có ích lợi gì đâu? Đồ vô dụng, tiêu nhiều tài lực như vậy, chính là muốn ăn đòn. Cũng chỉ có các nàng nữ nhân có bốn chữ “Thư hương môn đệ” này mới có tiền có rảnh rồi, học làm tiêu khiển. Đang định nói sang chuyện khác, Triệu đại tẩu lại nói: “Tiểu thư có bộ dáng tốt, lại biết chữ, ngày sau nhất định có mũ phượng khăn quàng! Phu nhân có phúc khí.”

La Y cười cười: “Triệu đại tẩu quá khen, nữ hài nhi phải may vá tốt mới là chính đạo. Ta ngày hôm trước thấy đại cô nương nhà người, một tay thêu hoa rất đẹp đấy.”

Triệu đại tẩu vội vẫy tay: “Phu nhân quá khen rồi, chúng ta không từng trải việc đời, nào có hoa đẹp gì.” Mặc dù nói như vậy, nhưng nụ cười trên mặt lại sâu hơn, thầm nghĩ vị quan phu nhân này thật hòa khí.

”Các người đã từng vào Nam ra Bắc mới thể diện đấy. Chúng ta từ nhỏ ở nhà, lần đầu tiên ra ngoài, nhìn cái gì cũng ngạc nhiên. Triệu đại tẩu liệu có câu chuyện nào không? Nói cùng chúng ta nghe một chút, trên đường giải buồn cũng hay.”

Đây là cách khen ngợi Triệu đại tẩu tốt nhất, làm sao có thể không? Quan phu nhân cũng tốt, nương tử thương hộ gia cũng tốt, ở trên thuyền vừa đi mấy tháng, sao lại không nói chuyện được? Bọn họ dọc theo đường đi nhìn thấy nhiều người, nghe chuyện xưa cũng nhiều. Đồng sự trong lúc đó còn có bát quái, còn có trao đổi kinh nghiệm quý báu. Quả thực muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, xem chừng thơ văn cảnh đẹp Tần Hoài là nhờ có công lao của bọn họ.

Trên Kinh Hàng Đại Vận Hà, đi nửa tháng thời gian, đây là ngày đêm đi thuyền, tốc độ coi như mau. La Y nhốt ở trên thuyền sắp nổi điên, mỗi ngày xem sách, chơi cùng con, cờ nháy cờ năm quân, nghe chuyện xưa, vân vân. Nhưng vẫn nhàm chán. Cuối cùng khi tiếp tế ở ven đường, ngay cả trò ném thẻ vào bình rượu cũng được nàng lôi ra, xem như là một phương pháp rèn luyện thân thể nhỉ? Lại nhân dịp giết gà, lấy lông gà làm quả cầu, thế này mới tìm được việc làm, giải thoát rồi.

Triệu đại tẩu thiếu chút nữa kinh rơi cằm, cười gượng: “Phu nhân rõ là... tài tình.”

La Y đang đá quả cầu, thở hỏn hển nói: “Triệu đại tẩu đừng nói ra ngoài, cái này là sau cánh cửa đóng kín chơi thôi.”

Triệu đại tẩu nghe nói như thế mới không sợ nữa: “Cũng phải, đi thuyền nhàm chán.”

La Y không phải người bận tâm ánh mắt người khác, nói thật là con một 9x, không duy ngã độc tôn coi như khách khí rồi, đa số đều theo đuổi phô trương hoa lệ, sống được gọi là muôn màu muôn vẻ. Nhiều năm tôi luyện như vậy, còn không đến mức dao động căn cơ giáo dục của nàng. Chỉ là quan phu nhân phía sau cánh cửa đóng kín đá quả cầu, bị người làm bát quái truyền đi sẽ không tốt, bèn nói:

“Cũng là vì xương cốt, hàng năm không vận động dễ dàng huyết khí không thông. Không nói cái khác, sinh con sẽ gian nan.”

Triệu đại tẩu bưng tỉnh đại ngộ: “Cũng phải, ta thường nghe nữ quyến nhân gia đại hộ nhân thoại, có nhiều người không dễ sinh.” Nói còn ái muội cười: “Nhiều con nhiều phúc mà.” Được, vị này coi như là một trong những bí phương sinh con rồi.

La Y còn nghe không hiểu, chỉ nói: “Ta thường thấy hạ nhân và tá điền trong trang khó sinh cực ít. Đó là nguyên nhân bọn họ đi lại nhiều.”

“Thì ra là thế. Chúng ta không hiểu lắm, còn tưởng rằng mỗi người đều có phúc khí như phu nhân đây.” Triệu đại tẩu không cho là đúng, ngồi bất động tận hưởng phúc, sao lại có chuyện khó sinh chứ? Vị phu nhân này chắc chưa thấy mệt quá thành bệnh à?

La Y cười cười, nếu nói tư tưởng nhân dân ngu muội, cũng quả thật. Năm đó nàng theo cha mẹ về nguyên quán, ở đó là thế kỷ 21, rất nhiều cấm kỵ không phù hợp thường quy vẫn được lưu hành. Những người này nói không hiểu, còn nữa, người dựa vào cái gì dao động nhận thức của người khác mấy thập niên? Ngộ nhờ mình nói sai thì sao? Ai nói truyền thống sẽ là ngu muội? Nàng rất sâu ấn tượng đó là, có câu nói rất lưu hành “Sữa mẹ không tốt bằng sữa bột”, đó là đề tài mới. Kết quả thế nào? Có đôi khi nếu nói tư tưởng mới, vẫn không tin cậy bằng những thứ trăm ngàn năm.

Nhìn biểu hiện Triệu đại tẩu rõ ràng không tin, nàng không giải thích nhiều. Chỉ dặn lại chớ nói ra ngoài, vốn bị người thấy cũng coi như ngoài ý muốn, nàng không muốn mở rộng ở đây. Triệu đại tẩu quả thật chứng kiến nhiều, ngày thường nói chuyện cười, đại đa số không đề cập nội tình nhà quan. Nhiều nhất nói bát quái tiểu thiếp

nhà ai thôi. Dân không cùng quan đầu, mồm rộng không có kết cục tốt. Bà ta mới không ngốc ồn ào chung quanh chuyện của quan quyền(*), lại không phải sống đủ rồi. [quan quyền = gia quyền nhà quan lại]

Sau khi La Y dùng quả cầu giết thời gian thuận tiện giảm béo thành công, bọn họ rốt cục cũng vào Trường Giang. Đứng cao hứng quá sớm, ngày lành còn ở phía sau!

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 77: Tới Nơi

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Về lí luận mà nói, Trường Giang là sông lớn, ngoại trừ vài đoạn hiểm yếu, trung hạ du tương đối bằng phẳng. Nhưng cho dù nó có bằng phẳng thế nào thì vẫn chảy xiết hơn kênh đào. Trên kênh đào say thuyền, uống mấy thang thuốc thêm mấy phiến gừng, hết trận đó sẽ không sao. Ở Trường Giang, không biết có phải do nguyên nhân đi ngược dòng hay do đang thời kì kinh nguyệt, luôn cảm thấy thuyền lắc rất mạnh. La Y hoàn toàn bị lắc ỉu rũ, cơm ăn không ngon, càng không có tinh thần đọc sách. Dung Nghi thiếu chút nữa điên lên, phải biết rằng thân thể La Y rất uy vũ, thỉnh thoảng cảm mạo nằm hai ngày là khỏi. Dung Nghi cũng quen. Không ngờ lần này bị bốn năm ngày mà cứ như vậy, đàn tầy nảo (phụ tá bên kia thuyền) có ý kiến cũng không đi, chỉ đi lại ở trong phòng La Y.

Tâm tình La Y không tệ, xem đi, hẳn biết thương mẹ ruột, chính là không còn vô liêm sỉ nữa. Lúc này quả nhiên cũng bắt đầu thương nàng. Gỗ mục tuy rằng không khắc được ra đình đài lầu các, để mọc nấm cũng đáng tiền mà! Bởi vậy, La Y không trang X đuổi Dung Nghi đi, mà là dứt khoát dựa vào trong lòng Dung Nghi làm nũng.

Hai vợ chồng cùng một chỗ. Dung Nghi cùng lão bà, thuật lại một ít chuyện xưa đàn độn trước kia xem qua, ngẫu nhiên nói lại những thứ nhóm phụ tá dạy, làm cho La Y không có tinh thần đi cảm thụ say tàu. La Y sao, nũng nịu chút, giống con mèo nhỏ cọ quậy. Sai sử

Dung Nghi rót chén nước mật chẳng hạn. Ăn cơm cũng là nằng một ngụm, ta một muỗng, cũng may không ai thấy, bằng không đơn giản như vậy mắt chó mù màu cũng không chịu được!

La Y đã từng xem qua bài viết thảo luận về hôn nhân, có người nói: hiền lương thực đức là kỹ thuật sống, không thuần thực không nắm được. Vì sao? Hôn nhân trọng điểm nhất là chồng, tiếp theo mới là thân thích. Bởi vậy phải tóm trọng điểm trước. Trọng điểm tóm như thế nào? Thì phải là cự tuyệt hiền lương thực đức.

Hôn nhân tựa như một chức nghiệp, bỏ vào cảm tình càng nhiều, càng không cam lòng buông ra. Giống như một người luyện viết chữ bút lông, đồng luyện tam cửu hạ luyện tam phục, luyện từ ba tuổi đến 30 tuổi. Lúc này người nói: đừng luyện, cái trò này không có tác dụng gì, bỏ xuống đi, đi ăn lẩu thôi. Người nọ hoặc là cảm thấy người không phẩm vị, hoặc là cảm thấy người bị bệnh thần kinh.

Hôn nhân cũng như thế, một người nam nhân không ngừng trả giá, không ngừng không ngừng bảo vệ, lại để hấn ngoài cuộc, tuyệt đối còn khó chịu hơn so với giết hấn đi. Không ai sẽ đang chơi trò chơi đến một nửa thì tắt máy, sau đó lại mở lại chơi tiếp. Cũng không có nam nhân nào đau khổ kinh doanh hôn nhân nửa đời người lại làm lại. Đơn giản là trả giá quá lớn. Lớn đến không ai thừa nhận được.

Ngay sau đó có một nam bạn trên mạng trả lời: đúng thế, tôi một sống một chết bảy tám năm, thật vất vả mới hài hòa. Làm lại một lần nữa hả? Tôi điên rồi mới làm thế.

Xem như gián tiếp chứng minh ngôn luận bạn gái trên trang mạng kia. Bài viết kia không biết có phải bởi vì rất có đạo lý hay không, không có tranh đấu, bởi vậy nhanh chóng chìm nghỉm.

Nhưng nội dung lại khắc sâu trong tâm lý La Y, mới đầu cũng quên, không ngờ một lúc sau lại từ từ nghĩ được lại. Càng nghĩ càng có đạo lý, càng nghĩ càng cảm thấy khả năng rất cao! Dù sao cho dù ở xã hội mới, hiền lương thực đức cũng được thừa nhận rất cao. Nhưng hiền thực thãm thiết nói cho mọi người biết, nếu thừa nhận hiền lương thực đức căn nguyên ở thân thích mà không phải là chồng, sẽ trở thành nước chè.

Khổng Tử đã nói, một người có thể trở thành quân tử hay không, đầu tiên nhìn quan hệ vợ chồng hẳn như thế nào; tiện đà xem quan hệ phụ tử như thế nào; cuối cùng mới là quan hệ quân thần. Bởi vậy, toàn bộ thế giới khen người, chỉ cần chồng phiền người, thì cuộc hôn nhân này đầu tư thất bại rồi. Có lẽ là giai đoạn trước đầu tư sai lầm, có lẽ là hậu kỳ kinh doanh sai lầm. Tóm lại đoạn hôn nhân này làm cho vợ chồng đều không vui, bại hoàn toàn.

Khi luật hôn nhân mới vừa được ban bố, toàn bộ internet điên cuồng. La Y nhàm chán, xem từng bài bình luận. Thẳng đến khi phát hiện một vị viết bài! Có một nữ nhân quả thực là điển phạm phúc hắc.

Nghe nói mẹ chồng rất khó đối phó, rất Quỳnh Dao. Về vấn đề sinh nam sinh nữ, phương thức xử lý của cô ta là, chỉ cần có người nói có bài thuốc bí truyền sinh nam. Cô ta móc một cuốn sổ tay ra điên cuồng ghi nhớ. Tất cả mọi người thấy còn tưởng rằng cô muốn con trai tới điên rồi. Mẹ chồng không dám gánh vác kết quả ép tai nạn chết người. Sau đó liên tục ở trước mặt cô ta nói: sinh con gái tốt! Tôi thích con gái! Con gái mới ngoan!

La Y lập tức bổ nhào! Người trâu! Tuyệt đối là người trâu! Nữ nhân kia còn nói rất nhiều chuyện, đều là cách đấu với mẹ chồng, duy trì hôn nhân với chồng. Nàng quên gần hết rồi, chỉ nhớ được cô

nàng bưư hãn này. Nhưng cũng hiểu được, nàng không có chỉ số thông minh này. Cho nên vẫn tin tưởng một bài viết trước, hiền lương thực đức là một kỹ thuật sống. Nếu nàng không phải tiêu chuẩn Trưởng Tôn Hoàng hậu hay Mạnh nữ thiên nhai, vậy thì chia tay thôi.

Như giai đoạn hiện tại, dưới tình huống nam chủ ngoại nữ chủ nội, làm thế nào để cho nam nhân cũng tham dự trả giá? Bé con La Y của chúng ta trải qua kinh nghiệm xem rất nhiều bài viết và kinh nghiệm cuộc sống ở cổ đại tổng kết lại.

Thứ nhất, ở tình huống nam nhân có nguồn thu, dùng đồ cưới cải thiện cuộc sống là chết!

Thứ hai, giống như hiện tại, La Y khi không thoải mái, nên làm nũng thì làm nũng, sửa xỏ lá thì sửa xỏ lá. Để nam nhân cảm thấy hãn đang chăm sóc người, hãn là nam nhân tốt. Hai vợ chồng cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn. Nếu như phía trước thẳng đường, mặt sau người còn quán nam nhân, thì là không đúng mực. Nhưng bây giờ ban bồi huấn những hạng mục công việc cần chú ý của chức Huyện lệnh kia không phải nhiệm vụ khẩn cấp, chậm vài ngày thì đã làm sao? Sự thực chứng minh hiệu quả tuyệt hảo, lúc này xuất hiện tình huống mọi người nhìn hồng mắt.

Thứ ba, đương nhiên là để cho Dung Nghi trông nom đứa nhỏ! Nhân dịp sinh bệnh, hai đứa bé ngừng học. Quỳnh Anh vẫn còn ba mươi lăm trang 《 giáo dục trẻ em quỳnh lâm 》 không nhớ kỹ, hoa văn tô lại không phải rất tốt, huynh đi giám sát một chút. Trùng mỗi ngày thức giấc, huynh đi phụng bồi. Dung Nghi không có nhiều kinh nghiệm về việc này, Quỳnh Anh chạy tới oán giận nói cha không hề có tính nhẫn nại một chút nào. Trùng cũng y y nha nha tỏ vẻ bất mãn. Dung Nghi cắn răng một cái, mang theo Trùng lên sà n tàu phát

điên. Hai cha con hết lần lộn lại tới thét chói tai, làm vật phẩm trên sàn tàu người ta mới chuyển lên lung tung hết cả lên. Trùng hài lòng. Dung Nghi rơi lệ. Trông nom em bé ba ngày, chạy đến trước giường La Y nói: “Nàng dâu, nàng thật sự quá cực khổ rồi!”

La Y âm thầm làm cái thủ thế”à à”, bài viết đó đúng là không lừa mình. Nếu quả có một ngày được trở về cái thế giới kia, nhất định phải xem kĩ từng bài viết, xem xong nhất định viết phản hồi!!

Tâm tình La Y liên tục bạo ra bề ngoài, một tuần sau khỏi hẳn. Dung Nghi trở lại ban bồi huấn, tập thể nhóm phụ tá nhẹ nhàng thở ra - - một kẻ làm quan nếu không có phu nhân ngoại giao, làm cái rắm! Lâu như vậy không xuất hiện, còn tưởng rằng phu nhân người bệnh sắp chết rồi cơ! Hừ chết người! A di đà Phật, cũng may là sợ bóng sợ gió một hồi. Sau lưng còn thầm nghĩ: người là đồ thê nô!

Không biết có phải bởi vì trên đường hôn mê một đoạn hay không, sau khi tiến vào Tư Giang, La Y không say thuyền nữa. Rồi sau đó từ Tư Giang tiến Vu Thủy, vừa rẽ ngoặt thì gặp mưa lớn. Triệu đại tẩu vỗ ngực nói: “Cũng may vào Vu Thủy, không thì ở Tương Giang sẽ gặp lũ.”

La Y thấy ngoài cửa sổ mưa rất nặng hạt: “Vào Vu Thủy thì không sợ sao?”

”Thuyền của chúng ta đây đi eo núi Tây Lăng đều đi được, Vu Thủy là loại sông nhỏ, cho dù nước dâng cũng không sợ. Cùng lắm thì cập bờ. Nếu là ở sông lớn, không cẩn thận vọt vào dòng xoáy sẽ bị cuốn rất xa. Đi nửa tháng mất công.”

La Y thở ra: “Nói như vậy, sẽ mất chút thời gian, sẽ không nguy hiểm gì đúng không?”

Triệu đại tẩu cười nói: “Quan gia tất nhiên là sao Văn Khúc hạ phàm, phu nhân ngàn vạn đừng lo lắng.”

La Y hé miệng cười nói: “Nhờ lời lành của người.”

Thật đúng là cát ngôn, Vu Thủy nước dâng, ba ngày thì lui. Đi thêm vài ngày, rốt cục tới trấn có dãy cửa hàng, khi ngừng thuyền cập bờ, La Y thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt. Đây là từ Tương Giang đi thông thuận, phải đi qua ba tỉnh Quế Châu. Cho dù sơn đạo tung hoành, cũng coi như phồn hoa.

Nhìn người lái đò dỡ hàng, La Y nói với Dương ma ma: “Bảo Thành Tài cảm danh thiếp của lão gia, để trạm dịch thu dọn ra một cái nhà ở trước.” Dương ma ma lên tiếng trả lời rồi đi.

La Y mới nói với Triệu đại tẩu: “Dọc theo đường đi nhận được các người chiếu cố, vô cùng cảm kích.”

Triệu đại tẩu vội nói: “Không dám không dám, có thể hầu hạ phu nhân một hồi là phúc khí của chúng ta. Lời nói thất lễ, chúng ta đã từng gặp nhiều phu nhân rồi, chưa thấy quan quyền nào tính tình tốt như phu nhân đây. Phu nhân là người tốt, ông trời nhất định phù hộ.”

La Y cười cười không nói lời nào, bọn họ là người làm ăn, có thể nói xấu người sao?

Triệu đại tẩu nói vỗ tay một cái: “Phu nhân đừng không tin, không chỉ chưa thấy người như phu nhân. Ta còn chưa thấy vợ chồng ân ái như thế đâu ~ “

La Y cười gượng: “Triệu đại tẩu chê cười.”

Triệu đại tẩu che miệng cười nói: “Đây mới là tốt đấy, vợ chồng ân ái, bạch đầu giai lão, con cháu đầy đàn, cách ngôn đều nói như vậy, làm theo lại không nhiều. Thấy lão gia phu nhân như vậy, ta thật mong mỗi cuộc sống này.”

La Y gật đầu xưng vâng: “Ta cũng thích nhìn người ta hòa thuận mỹ mãn, không có chuyện phiền lòng gì.”

”Phu nhân thật tốt bụng.”

La Y cười nói: “Người đây là khen chính người à?”

”Ôi chao, nếu không sao lại nói phu nhân anh minh chứ, đã nhìn ra rồi ư?”

”Người mở miệng vô cùng lợi hại.” La Y cũng vui vẻ.

”Quá khen quá khen.” Triệu đại tẩu nói rồi đôi mắt đỏ lên: “Chỉ duyên phận đến vậy, chia ly với phu nhân, thật sự luyến tiếc.”

La Y cũng có chút thương cảm, ba cái nửa tháng ở chung vui vẻ, bèn nói: “Ngày sau ngồi thuyền nữa, nếu có thể tìm được các người, nhất định các người phải đưa đi đấy.”

Triệu đại tẩu phúc phúc thân: “Đa tạ phu nhân chiếu cố.”

La Y vẫy vẫy tay: “Không đáng giá gì. Hôm nay từ biệt, kính xin bảo trọng.”

”Chúc thái gia phu nhân làm quan thông thuận, con cháu đầy đàn, sống lâu trăm tuổi.”

”Đa tạ.”

Chỗ dãy cửa hàng này, lúc này vẫn gọi là trấn Trường Phô. Nhật Bản ước chừng chính là học chính sách này, trước huyện sau thị. Cách mục đích của bọn họ còn có 20 km. Một đoạn này phải đi đường bộ. Lúc này vừa qua khỏi Đoan Ngọ, cách ngày tiền nhiệm cũng không gấp. Chỗ đó còn ở xa, cho dù có đến muộn mười ngày nửa tháng đều thuộc về hiện tượng bình thường. Bởi vậy đoàn người ở trạm dịch nghỉ ngơi ba ngày, mới từ trong suy nghĩ tỉnh lại, cảm thấy lòng bàn chân không cảm giác rồi.

La Y tỉnh lại lại bắt đầu bắt tay vào làm công tác chạy đi. Ngựa trạm dịch không ít, nhưng đa số là ngựa chân ngắn, trở hàng tạm được, kéo xe thì không phải sở trường. Huống chi đi chủ yếu đường núi, một đường đương nhiên không được ngồi xe ngựa. Loại tình huống này nữ quyền đành phải ngồi kiệu, nam nhân cưỡi ngựa. Nhưng làm người ta ưu thương chính là, phụ tá của hắn không biết cưỡi ngựa... Đành phải làm thêm cỗ kiệu.

Đến trong huyện, Dung Nghi toàn bộ triển khai nghi thức. Huyện lệnh trong kinh thành từ đầu cũng không dám bày ra, không có dọa người à. Nhưng ở đây, vẫn có một chút uy vũ. La Y ôm Trùng, Quỳnh Anh đi theo nhũ mẫu, ngồi trong kiệu lác lư đi tới thị trấn.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 78: Huyện Nha

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Cổ kiệu lắc bên này lắc bên kia, La Y chầm chọc trong bụng: em gái người! Còn choáng váng hơn cả đi thuyền! Phun hai lần rồi.

Kiệu phu cực kì dễ nói chuyện, vừa đi vừa nói: “Nhũ nhân* chắc là không quen ngồi cổ kiệu này?” Ở khu trực thuộc biên giới, mọi người xưng hô cũng thay đổi. Tuy rằng sắc mệnh thỉnh phong của La Y còn chưa phát tới.

(*Nhũ nhân: cách gọi vợ của quan lại một cách kính trọng)

La Y vô lực nói: “Ở trong kinh hay ngồi xe ngựa.” Mà ra ngoài cũng có mấy lần thôi.

Kiệu phu nói: “Nơi này đường núi nhiều, xe ngựa không đi được.”

La Y không chịu nổi, hô: “Ngừng kiệu!”

Đoàn người bởi vậy ngừng lại, Dung Nghi hỏi: “Có muốn nghỉ một chút hay không?”

La Y buồn bực nói: “Rừng sâu núi thẳm, vẫn nên giữ nguyên kế hoạch chạy đi.”

”Vậy nàng làm sao?”

La Y hào khí nói: “Lên trên dắt con ngựa ra, ta cưỡi ngựa đi đường không thành vấn đề.”

Dung Nghi nghĩ lại trình độ của La Y, lại nhìn con ngựa chân ngắn này, cũng được!

Một đám người đồng loạt choáng váng, người người người nào có quan quyền cưỡi ngựa!?

La Y thấy biểu tình mọi người như gặp quỷ, thật vô sỉ giờ trò lưu manh: “Tổ tông chúng ta kéo được cung cưỡi được ngựa, mới có thể trợ Thái Tổ đánh thiên hạ đấy. Làm hậu nhân đương nhiên ghi khắc tổ tông dạy bảo.” Bla bla chuyển ra N câu danh ngôn căn dặn.

Dung Nghi nâng trán, xem đi, đã nói chỉ sợ lưu manh có văn hóa! Mọi người im lặng... Cũng không thể nói nàng tôn trọng tổ tông là sai phải không? Càng không thể nói nàng nhập tập tục nhà chồng là sai phải không? Thôi, người trâu bò, ta coi như không nhìn thấy. Dù sao rừng sâu núi thẳm này, phu nhân rất mảnh mai, đó là không thích hợp làm ngoại giao.

Nhóm nha đầu bà tử quen rồi, càng thông minh tranh thủ thời gian vây quanh La Y, vây màn trướng, La Y thay đổi quần áo ngắn - không có chuẩn bị quần áo cưỡi ngựa. Lại lấy ra một cái đệm bông nhỏ làm yên ngựa, làm giảm bớt độ ma sát ở đùi. La Y dắt dây cương, khí độ tuần tú xoay mình lên ngựa, còn có chút hương vị tư thế hiên ngang.

Dung Nghi lớn tiếng ủng hộ.

Mấy người Phạm gia tới giúp đỡ, tập thể im lặng hỏi trời...

Tuy rằng bởi đôi phương tiện giao thông chậm trễ trong chốc lát, nhưng La Y cưỡi ngựa không choáng váng, tốc độ nhanh hơn rất nhiều. Trước khi mặt trời xuống núi chạy tới trạm dịch nhỏ trên đường, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai có thể đến đích rồi.

Phía nam nhiều nước, nước tắm đương nhiên có. La Y hung hăng kì cọ từ đầu tới chân! Sơn đạo nhiều nhưng không có tro bụi gì. Đường cái quả thực là... Một lời khó nói hết! Tắm rửa xong thừa dịp thời gian hong tóc, tranh thủ thời gian lấy rổ may vá ra thêu.

Dung Nghi tắm rửa xong đi tới, còn rất nhã nhặn bại hoại cắn cây tắm: “Tối nay món canh súp kia thơm thật đấy, trong kinh cũng kém đấy.”

La Y không ngẩng đầu tiếp lời nói: “Nơi này toàn bộ là vùng núi, món ăn thôn quê nhiều. Nghe nói người ở đây ngay cả gà rừng cũng không ăn, ngại thịt thô!”

”Nàng đã biết!”

”Ta vừa rồi hỏi đại tẩu tiến vào quét rác.”

”Nàng nghe hiểu tiếng ở đây hả!?” Vừa rồi vị đại tẩu quét rác kia, nói toàn là tiếng chim!!

La Y cười khan một tiếng: “Thiên phú! Thiên phú!” Nàng là người Vĩnh Châu có được không, Hán ngữ Tuy Ninh thuộc về Quan thoại tây nam, nàng nghe không hiểu liền thành đầu óc tối dạ! Nhưng mà người biết nói Hán ngữ cũng ít...

Dung Nghi cúng bái: “Nàng giỏi!”

Đang lúc La Y định chuyển đề tài khi, Dung Nghi thấy gì đó trên đỉnh đầu La Y: “Đây là cái gì?”

”Mũ sa. Chạy ngựa trên đường cái, tro bụi kia quả thực che lấp mặt trời.” Vừa vặn, không cần nàng chuyển đề tài.

”Hữu dụng sao?”

”Không biết, thử qua mới biết được. Lại nói ta chung quy là quan quyền, rất bình dị gần gũi lại không uy nghiêm. Trước khi vào thành ta ngồi kiệu, trên đường khó tránh khỏi gặp được người.”

Dung Nghi gật đầu nói: “Cũng đúng, nhưng mà dân phong nơi này cực kì cởi mở.”

”Nơi này là Miêu Cương, Miêu tộc không có nhiều khuôn sáo như Hán tộc. Tuy rằng điều kiện khổ một chút, nhưng có thể làm cho đại tỷ nhi học chút lòng dạ khoáng đạt cũng đáng!” La Y nói liền vui vẻ: “Ta không chịu nổi có một số nhà không phóng khoáng, cô nương gia cả đời có sống tốt hay không, phải xem có nghĩ cởi mở không.”

”Cẩn thận biến thành nha đầu lỗ mãng!” Dung Nghi cười nói: “Đến lúc đó không tìm được nhà chồng, nàng ở đó mà khóc.”

La Y cười gian: “Yên tâm, nó lỗ mãng cũng không bằng ta dùng kim châm.”

Dung Nghi kêu thảm một tiếng ngã xuống giường: “Đừng nói nữa, ta bây giờ còn cảm thấy đau đây.”

La Y đá một cái: “Huynh làm trò! Đang nói nghiêm chỉnh với huynh đấy, thừa dịp ngoại phóng khoán khoán, huynh phải dạy ta cưỡi ngựa, ta không muốn ngồi trên xe ngựa đi đường.”

"Này đơn giản, dứt khoát dạy nàng bắn tên luôn. Quay đầu đi đánh cừu gà!"

"Huynh lại cùng người đánh cừu gà!" La Y lại nghĩ tới, giống như kiếp trước có ông lão bán cừu gà: "Chúng ta dứt khoát tóm mấy con nuôi trong nhà, lúc muốn ăn bắt tới ăn?"

"Món ăn thôn quê mà bắt đồ nuôi thì không có ý nghĩa." Dung Nghi lắc đầu nói.

"Chớ sợ chớ sợ, để ta nuôi chơi cũng tốt."

Vừa nói như vậy, Dung Nghi gật đầu: "Là rất thú vị." Hai người tức thì hợp lại bàn lúc đó ở mặt sau huyện nha nuôi cái gì chơi hay đây, coi như là ôn tập thanh xuân niên thiếu... Sao? = =|||

Ngày hôm sau, đoàn người đều dậy sớm. Tuy Ninh là thuần vùng núi thêm nguyên thủy rừng rậm, đời sau là khu tự nhiên được bảo hộ cấp quốc gia. Cây cối che lấp mặt trời, mặt trời có vẻ như mọc chậm một chút. Ngày thường khi thức dậy, thu thập xong xuôi, nếu ở kinh thành thì đã là trời sáng rồi, nhưng ở trong này vẫn chỉ là tờ mờ sáng.

La Y mang theo mũ sa, độ nhìn giảm xuống, nhưng mà hiệu quả không tệ. Tro bụi bắn lên ít nhất không trực tiếp đánh vào mặt. Nhóm phụ tá vừa buông lỏng một hơi, thầm nghĩ: vị phu nhân này chung quy là lớn lên ở kinh thành, nên tuân quy củ vẫn tuân. Trong nháy mắt, chợt nghe Dung Nghi nói: "Bắt đầu chạy, không phải ngồi như vậy. Haiz, chân! chân! Trên thân phải buông lỏng..."

Tập thể tiếp tục im lặng... Hai vợ chồng hiếm thấy này, đã không thể dùng suy nghĩ của người thường mà nói, uống cho vừa rồi trong

lòng khích lệ!!!

Nhưng trên quan đạo không dễ học, Dung Nghi chỉ nói kĩ thuật bên miệng. La Y ngay cả trang bị cưỡi ngựa cũng không dùng, càng không có hứng thú. Quần áo ngắn vẫn không tiện lắm.

Giờ Thân sơ khắc, đoàn người rút cục tới ngoài cửa thành. La Y liếc nhìn lại, nói là cửa thành, cũng chỉ là tường đất đắp vài tầng mà thôi. Hiệu quả phòng ngự rất đáng hoài nghi, may là ở chỗ này thuộc về đất liền, chỉ cần không có dân tộc thiểu số tạo phản, hẳn là không dùng đến. Nếu thật sự có tạo phản, nơi này vốn là địa bàn của người khác, nội thành hay ngoại thành cũng không khác nhau chút nào.

La Y nhanh chóng xuống ngựa lên kiệu, bởi vậy tuy rằng có nghi thức dẫn đường, nhưng mỗi lần Huyện lệnh tiền nhiệm đều tương đương thế, người qua đường đều lười vây xem. La Y vì bảo trì hình tượng, ngay cả màn hình cũng không vén lên. Nhưng đại khái có thể đoán được bộ dáng người qua đường - - ban đầu ở Trường Phong đã nhìn thấy rồi.

Vào quan nha, điều kiện rất đơn sơ. Đừng nói hai vợ chồng Dung Nghi, chính là vài vị Phạm gia cũng không quen. Nói cổ đại dòng họ quan niệm rất mạnh, giống như làm quan phải dẫn con cháu nhà mình. Đáng tiếc Dung Nghi ngoại phóng trong mắt người ở kinh thành chính là đi lưu đày, Cố gia không có người nguyện ý theo tới. Phạm gia có vài con cháu tới, là mấy vị trong nhà cực nghèo. Tuy rằng cho cháu Phạm gia đều có thể miễn phí đến trường, từ tú tài đến cử nhân, đường sá không thể không nói không gian khổ. Bản thân cũng không thể đọc sách không, nhìn cha mẹ nàng dâu mệt sống mệt chết. Làm phụ tá chính là một cách rất tốt, có thể đọc sách thêm kiến thức, lại có thể trợ cấp chút gia dụng. Làm tiên sinh thật ra

tốt, nhưng đối với con đường làm quan lâu dài mà nói không có tác dụng lớn gì. Đành phải đi theo thân thích chịu khổ.

Phạm gia theo tới là hai bồi phen. Một người tên là Phạm Tư Trục, nghe vậy chính là cha vị này muốn hấn làm Ngự Sử. Là thúc tộc của Phạm Thế Tuấn, La Y và Dung Nghi cũng gọi là thúc. Hai vị khác là cháu trai Phạm Thế Tuấn, một người tên là Phạm Tuấn, một người tên là Phạm Du. Trưởng bồi gọi văn bồi thì gọi tên là được rồi. Vài vị đều không mang gia quyến, La Y bình thường cũng không gặp được, nam nữ đại đề phòng, càng ít quan tâm. Chỉ phái người dàn xếp chỗ ở cho bọn họ liền thôi.

Huyện lệnh có bốn người củi gạo tạo lệ, một mã phu. Thuộc hạ có hai vị Huyện thừa và chủ bộ, bọn họ cũng các hữu hai gã tạo lệ, điển lại cũng có một vị tạo lệ. Tức là, cả huyện nha tính đẳng trước nam nhân có 15 người, còn không bao gồm gia nô Dương Thành Tài và Hướng A Cát. Nội viện của La Y có hai ma ma, bốn nha đầu - còn hai nha đầu để lại trong kinh, nơi xa xôi này không cần thiết mang nhiều người như vậy. Quỳnh Anh có một nhũ mẫu một nha đầu, nhũ mẫu của Trùng không theo tới, tạm thời từ nhũ mẫu Quỳnh Anh cùng chiếu cố, cũng chỉ có một nha đầu.

Nội nha nhìn ra đã quét tước trải thành, nhưng rõ ràng còn phải tân trang lại. Hôm nay trời đã muộn, liền lục chần ra lung tung đối phó một đêm. Ngày thứ hai sáng sớm, La Y vừa xử lý xong gia vụ, Hướng ma ma tiến vào: “Phu nhân, vừa có người đưa thiệp tới, nói muốn thỉnh nhà chúng ta ăn cơm.”

”Lấy tới xem một chút.”

Hướng ma ma đưa bái thiệp tới, La Y mở ra xem, Dương gia?

Lúc này Dung Nghi cũng đi đến: “Nhận được bài thiếp hả?”

La Y gật đầu.

”VẬY mau tới, thế thúc sắp giảng giải vọng tộc địa phương, nàng cũng nghe một chút.”

”Ta? Như vậy được không?” Phạm lão đầu nhi cổ hủ lắm.

Dung Nghi nói: “Không sao đâu, ta nói với ông ấy. Thỉnh ông ấy lại đây, dựng bình phong là được.”

La Y nghe vậy liền đi theo, không phải nàng bảo thủ, chỉ là nàng quen tôn kính người khác.

Mọi người tề tựu, Phạm tiên sinh bắt đầu giảng bài: “Tuy Ninh này, từ xưa chính là Miêu Cương. Chia làm hai chi Hồng Miêu và Bạch Miêu. Người Hồng Miêu nhiều hơn. Nhưng không phải là không có người Hán, tỷ như Lý Đường, Vũ Hậu từng mang binh đánh nơi này, vị tướng quân họ Lý vừa đánh thắng trận, Vũ Hậu băng hà, hán không trở về nữa, liền cắm rễ ở nơi đây. Vì vậy, hiện thời họ Lý là thế gia vọng tộc.”

”Lại có, tỷ như Dương gia. Đó là hậu nhân Dương Tái Hưng, cũng là đại tộc nơi này. Tứ đại gia tộc Tuy Ninh phân biệt là Hầu Dương Lưu Lý. Đều là người Hán. Còn lại những gia tộc khác có một số là Miêu tộc, có một số Động tộc, nhưng gia phả của bọn họ rất khó kiểm tra, lui tới cũng coi như chặt chẽ. Phong tục khác biệt chúng ta rất nhiều, lão gia cần phải cẩn thận.”

Dung Nghi gật đầu xưng vâng: “Tiên sinh biết thật nhiều.”

Phạm tiên sinh khiêm tốn: “Không phải vậy, là quét mắt sơ qua huyện chí rồi.”

La Y ở sau tấm bình phong nghe, nghe tới đoạn Hồng Miêu kia, lại đột nhiên nhớ tới: “Ta phải nhắc nhở một câu, chư vị đừng ghét bỏ ta lắm miệng.”

Phạm tiên sinh rút rút khóe miệng, vẫn nói: “Phu nhân có gì dặn dò?”

La Y nói: “Câu cửa miệng nói: nhập gia tùy tục. Từ nay về sau chúng ta thu lời cái gì Hồng Miêu Bạch Miêu lại đi. Hồng Miêu tự xưng 'Quả gấu' Bạch Miêu tự xưng 'Dát a' mở miệng mèo mèo, cẩn thận bọn họ phát hỏa đấy. Tuy rằng chúng ta không sợ bọn họ, nhưng ở mặt xưng hô, theo bọn họ thì đã sao?”

Phạm tiên sinh lúc này nghiêm mặt nói: “Vẫn là phu nhân cẩn thận.”

Dung Nghi nói: “Thật là kỳ quái, gọi là gì không phải đều giống nhau sao?”

La Y nói: “Đương nhiên không giống với, ta rõ ràng là người kinh thành, có người gọi ta là nhóm người Thiên Tân, huynh có tức không?”

Dung Nghi đối với lão bà, cho tới bây giờ sao cũng được, lão bà nói cái gì thì là cái đó. Phạm tiên sinh thật ra nghiêm cẩn nghĩ, cảm thấy có lý.

La Y biết đây là xung đột dân tộc lớn nhất, không có người nào nguyện ý cho tộc mình đàn đỏi tính chất. Cho dù ở hậu thế, ai nói nàng là người Nhật Bản, nàng cũng giận. Chớ nói chi là hiện ở nơi

này quan niệm dòng họ bộ lạc rất mạnh. Nói xong điểm trọng yếu nhất này, La Y cùng mọi người nghe Phạm tiên sinh nói tới dân tộc, nghe buồn ngủ. Thật vất vả mới nói xong, có thể trốn chạy.

Vừa đứng lên, Phạm tiên sinh lại nói: “Lão gia chậm đã.”

Dung Nghi hai mắt nhang muỗi: “Thế thúc thỉnh giảng.”

”Bái thiếp Dương gia kính xin lão gia đưa một cái, mấy người này, đặc biệt Dương gia, vẫn là tự mình đi bái phỏng cho thỏa đáng. Lấy lí do bái phỏng đức cao lão địa phương.”

”Đây là vì sao?”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 79: Đại Tộc

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Phạm tiên sinh thấy trái phải đều là người mình bèn nói: “Trừ chúng ta, đương sai nơi này đều là người bản địa. Ta mới tra xét, phía trước một nửa đều là người Dương gia, thừa lại mấy nhà chia đều. Chỉ có mấy bộ khoái là có họ pha tạp, Bộ đầu họ Hầu.”

La Y xem như đã hiểu, thì ra là thu phục trưởng bối nhà các người, xem các người còn nhảy lên thế nào! Dung Nghi tốt xấu đã được huấn luyện dọc đường đi, Phạm tiên sinh nhắc một chút là hiểu. Dung Nghi lập tức viết bái thiếp, ước định ngày mai dâng môn bái phỏng, bữa ăn thì ngày sau bàn lại, còn nhiều thời gian vân vân.

Đương nhiệm tộc trưởng Dương gia Dương Hưng Thịnh nhận được bái thiếp, gật đầu mỉm cười. Nói với đứa con: “Vị quan này là kẻ thức thời.”

Trưởng tử Dương gia Dương Thịnh Vân lại lạnh nhạt: “Mặc kệ hắn là quan nào, đến cũng phải gõ rồi mới nói sau.”

Dương Hưng Thịnh quát: “Thu hồi bộ dạng lông bông này của con đi, còn phải thi công danh đấy, học một chút đi!”

Dương Thịnh Vân thừa vâng, đi an bày công việc tiếp đãi Huyện lệnh ngay. Huyện lệnh nể mặt, bọn họ cũng phải thức thời mới được. Cùng nể mặt nhau, kẻ tiếp mới dễ ở chung.

La Y đóng gói N phần đặc sản kinh thành, lại mua thêm mấy thứ ở địa phương, dùng giấy dai cứng rắn gói lại. La Y còn vẽ họa tiết lịch sự tao nhã lên giấy gói, rất giống đóng gói ở đời sau. Hiện thời đã qua Đoan Ngọ, theo đạo lý mà nói, thời tiết dần dần nóng lên. Nhưng nơi này lại cảm thấy từng đợt gió lạnh thấu xương, nhìn mặt trời cũng lớn, nhưng vẫn cảm thấy lạnh. La Y dứt khoát lục vải bông ra chế váy mã diện để mặc. Trên đầu vấn thành búi, cầm một chiếc lược bạc năm đó Trương di nương mang về từ Quý Châu, bên trái bổ thêm một dây kết hoa làm bằng bạc, thoát nhìn rất khác biệt.

Trước tiên đi gặp cái gọi là lão nhân “ đức cao vọng trọng”, mỗi người tặng một phần quà. Lại đi liên lạc cảm tình với các tộc trưởng. Miêu tộc không có nhiều tập tục như vậy, nam nữ xen lẫn ở một khu, La Y bị nuôi nhốt nhiều năm, ngược lại thành ra không quen. Cũng may không bao lâu cũng thích ứng được, làm mấy bà vú già luôn luôn kỳ quái đến tận cùng, đây là nói sau.

Lão bà Dương Hưng Thịnh là khuê nữ Hầu gia, gả lại đây đương nhiên gọi là Dương thẩm. Tuổi chừng bốn mươi năm mươi, thoát nhìn sang sảng hào phóng. Vừa thấy vợ chồng Dung Nghi cười nói: “Chao ôi, cho tới bây giờ chưa thấy qua quan lão gia quan phu nhân còn trẻ như vậy. Thật sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn!” Nói xong một câu này, xếp vợ chồng họ ngồi cùng nhau ở ghế trên.

Địa phương đãi khách của Miêu tộc giống với cái đình mở. Nhà ở của bọn họ cao, có cửa sổ có thể nhìn xem cảnh sắc. Thôn xóm bên cạnh, ruộng bậc thang nơi xa, như thơ như vẽ. La Y không khỏi ngây người.

”Nhũ nhân nhìn cái gì chứ?” Dương thẩm hỏi.

La Y phục hồi tinh thần lại: “Phong cảnh nơi này của các người rất đẹp.”

Dương thẩm nghe không hiểu nhiều tiếng Quan thoại, La Y lại phải giải thích một lần. Làm nhiều lần, La Y lại học được tiếng địa phương từ Dương thẩm. Vốn có tiếng Vĩnh Châu là tiếng mẹ đẻ trụ cột, học tiếng Hán Tuy Ninh cảm giác còn rất giống. Dương thẩm lại nhìn trang phục trên người La Y, liền thích: “Nhũ nhân thật sự là linh phạm!” [*linh: khéo léo; phạm: gương mẫu]

Đám người Dung Nghi hết sức thống khổ, tỷ như hai chữ “Linh phạm”, chẳng đoán được ra nó là chữ gì. Cũng may Dương Hưng Thịnh cũng biết nói tiếng Quan thoại, coi như có thể khơi thông.

Một bữa cơm cả khách và chủ đều vui mừng, người Dương gia đặc biệt cảm khái đối với Dung Nghi nói câu “Các người là hùng nhân...”. Bọn họ hận nhất hai chữ “Miêu tử”, người mới là mèo, cả nhà người đều là mèo! Rõ ràng người ta là gấu! Ấn tượng đầu tiên là tốt rồi, không khí đương nhiên khoan khoái.

(*Hùng nhân: Người gấu, Miêu: mèo ---> người Miêu tộc không thích bị gọi là Miêu tử (mèo con)... @@)

Còn lại mấy nhà bất chước làm theo, tâm tình chưa vị gia chủ tốt lắm. Kỳ thực Huyện lệnh này làm tốt lắm, đại gia tộc nắm giữ địa phương, Huyện lệnh sao, chính là ngồi ở đằng kia chỉ để ý vấn đề tạo phản. Việc nhà sự vật, bọn họ có tộc quy nghiêm cẩn và tập tục xử lý. Tình hình chung tông pháp giỏi hơn quốc pháp, quốc gia thay đổi nhiều năm như vậy cũng chỉ được phong cảnh mặt ngoài. Nội bộ còn không phải do tộc trưởng định đoạt sao?

Quản lý một số danh tộc địa khu như thế nào, Dung Nghi thiếu chút nữa lật nát sự tích về Vương Dương Minh. Xem đến xem đi, cũng chỉ là dạy dân chúng tri thức tương đối hữu dụng. Nhưng vấn đề lại tới nữa, kinh phí lấy ở nơi nào? Thế này phải đi kéo tài trợ hả? Người Miêu tộc có nguyện ý nhận hán hóa hay không? Trước mắt xem ra, chỉ có con trai tộc trưởng Dương gia muốn thi công danh, đã dò xét tiếng gió, muốn cho con học tri thức cùng Dung Nghi.

Nếu nói mở lớp dạy học miễn phí cũng được thôi. Vấn đề là dạy học miễn phí có ích lợi gì? Rất nhiều người cảm thấy không cần thiết phải biết chữ. Bọn họ có kính sợ người đọc sách, có kính có sợ. Thực sự mở lớp, phòng chừng đại đa số người chạy tới học xem tên họ viết như thế nào rồi cao hứng chạy về nhà. Giống như ở đời sau, nếu ở một tiểu khu mở rộng Anh ngữ, bảo đảm mấy bác gái kia chỉ chạy tới học cái tên địa chỉ gia đình, hoặc thêm vài câu chào bạn, đã lâu không gặp, xong việc! Muốn tẩy não dân chúng, sao mà gian nan?

Lại có, vấn đề thu nhập từ thuế và lao dịch. Dung Nghi là có thể làm được không tham, hấn bị La Y tẩy não, ở loại địa khu cùng khổ này mà vợ vết sạch sẽ, người chán sống đúng không? Không cần thận là có khởi nghĩa ngay, mũ cánh chuồn không bảo đảm là chuyện nhỏ, ngộ nhỡ bị loạn quân làm thịt mới không có lời.

Dung Nghi không nghĩ ra, hỏi Phạm tiên sinh. Phạm tiên sinh được giáo dục là chi, hồ, giả, dã, cộng thêm chỉ quản lý khu người Hán. Đây là địa khu dân tộc thiểu số, hấn cũng không nói lên được. Dung Nghi khách sáo trong lòng, không để trên mặt đi ra. Trở về phòng hỏi lão bà vậy.

La Y nghe vậy cũng buồn: “Dương Minh tiên sinh thật sự tự mình giảng bài, nhưng chúng ta không có năng lực kia? Nói Tứ Thư Ngũ

Kinh sinh động hoạt bát rất khó khăn.” Đồi sau dạy Anh ngữ cũng có cái lão luyện... “Phạm gia thế thúc nói thế nào?”

Dung Nghi bĩu môi một cái: “Đều là vô nghĩa.”

”Cái gì vô nghĩa?”

”Đọc như trong sách giáo khoa, nói ngắn gọn chính là cái gì cũng đừng làm. Mà ta đi ra làm Huyện lệnh, không thể cái gì cũng không làm phải không?”

”Như thế, thiếu làm thiếu, không sai làm không sai.” Trên cái thế giới này không phải tất cả mọi người đều tri ân đồ báo, người rất dễ nói chuyện, người ta liền bắt nạt lên đầu người. Nếu không thế nào nói vùng khỉ ho cò gáy nhiều điều dân chú? Làm việc phải ân uy cùng thi hành, lời này người nào cũng biết. Vấn đề là độ nắm chắc thế nào? Đây tuyệt đối là hàm lượng kỹ thuật cao!

”Sao nàng cũng nói như vậy?” Dung Nghi không hài lòng.

”Không phải là kinh thành, từ đâu đến nhiều chuyện như vậy hả? Nơi này đánh lộn đánh lẫn đều ít. Ở kia còn đánh nhau tranh giành nguồn nước dùng binh khí, nơi này... Huynh xem, thổ nhượng phi nhiều nguồn nước phong phú, không có việc còn có thể lên núi đánh món ăn thôn quê. Chỉ có một chút, tất cả đều là ruộng bậc thang, không dễ tưới, huynh có thể đi bàn bạc với mấy vị tộc trưởng, lấy hình thức lao dịch, sửa chữa guồng nước. Lại có, nơi này nước nhiều, có thôn xóm, lại có sông, sửa phòng giã gạo cũng là việc quan trọng.”

”Phòng giã gạo là cái gì?”

La Y nói tới đây liền phìen muộn: “Chính là nghiền gạo từ thóc vút vỏ ra. Dùng sức người tương đối mất sức mà mất thời gian, dùng sức nước tiện hơn nhiều.”

Dung Nghi cảm thấy việc này có thể làm, bèn nói: “Đây là một đường đi tốt. Chỉ là như vậy gạo được nghiền ra có ăn được không?”

La Y lắc đầu: “Vấn đề chất lượng. Chúng ta thường ăn cơm ngon hơn của họ nhiều, ta đang lo đây. Mới phái bọn họ mua gạo, nấu ra rất thô. Dùng không quen.” Haiz, quả nhiên là từ xa xỉ mà vào tận tiện thì khó. Dọc theo đường đi bọn họ bổ sung đồ ăn, gạo mì là mình mang, nên không thấy có vấn đề gì. Đến nơi này gạo mì ăn hết rồi, mua được gạo trắng của địa phương. Ngửi rất thơm, cắn vào trong miệng lại không có vẻ ngon tẹo nào. Hướng ma ma nói bọn họ ăn gạo chỉ khá hơn của nhóm nha đầu thôi. Bột mì thì càng dút khoát không có. Haiz...

Nơi này đại bộ phận người ta ăn gạo lúc thật lâu trước đây La Y từng chiêm chọc. Đây không phải là vấn đề, thời cổ sức sản xuất thấp, có gạo lúc ăn đã không tẻ rồi. Bởi vậy vấn đề là, gạo lúc cũng không đủ ăn, trong mấy tháng mà chỉ được cháo ăn gạo lúc. Làm một Huyện lệnh, nếu cai trị mà mọi người đều có cơm ăn, mặc dù không có công, đó cũng là vượt qua được. Dung Nghi con chim non Huyện lệnh này, có thể vượt qua là được rồi!

Vì thế La Y nói: “Chúng ta có thể mở rộng ngô và khoai lang!”

Dung Nghi trợn trắng: “Không phải đã sớm mở rộng rồi sao? Công báo triều đình đã xem rất nhiều lần rồi.”

La Y mới mắt trợn trắng đấy, công báo triều đình cũng có thể tin ư? “Huyng đi hỏi một chút, người ở đây có ăn ngô khoai lang hay không?”

Dung Nghi nghe vậy, hấp ta hấp tấp đi tìm Dương Hưng Thịnh.

Dương Hưng Thịnh một bụng mật vàng, nhưng không hiển trên mặt: “Khí hậu nơi này của chúng ta không hợp, không trồng được. Tiền nhiệm đã trồng rồi.” Mới là lạ! Người vừa đến đã cải cách, một năm không trồng lúa, trong nhà ta có người chết đói thì tính vào ai? Trước kia bọn họ đều cự tuyệt không chấp hành, Huyện lệnh cũng không để bụng vấn đề này, phải mộng coi như xong. Lại nói: “Việc dùng nước giã gạo thì kính xin ngài suy nghĩ.”

Dung Nghi gật đầu, lại học theo cách dạy của Phạm tiên sinh: “Việc này chi bằng mở mục tài khoản mới được.”

Dương Hưng Thịnh cười thầm, lại đây mò tiền? Được, chỉ cần người không quá phận, tất cả mọi người dễ nói thôi, bèn nói: “Mở tài khoản thế nào?”

Dung Nghi nói: “Ta không quen tính sổ, mấy nhà các người mỗi nhà đưa ra một vị thu chi rồi cùng nhau tính. Đây cũng là chuyện quan trọng của đại tộc. Phía bên ta thì tính là lao dịch cho các người. Kỳ thực phí dụng cũng không nhiều, gỗ củi đều có sẵn. Chặt cây mòi thợ mộc đều không dùng tiền. Chỉ cần nuôi cơm thôi, những cái này các người phải tính toán, các người quản lí mới phải.”

Dương Hưng Thịnh sừng sốt một chút, tai hoa phải không? Loại phép tính này, căn bản không có chút ưu việt nào! Hắn thì không sao cả, dù sao cũng là chuyện trong tộc, hắn là tộc trưởng vốn phải

làm. Hay là vị Cố lão gia này muốn đánh pháo đầu? Mặc kệ nó, có thể tiết kiệm một chút thì một chút, tức thì vội vàng gặt đầu đáp ứng.

Dung Nghi mang theo một bụng tiếc nuối trở về, khoai lang không thể trồng...

La Y nghe vậy, bĩu môi: “Nghe bọn hần nói mò, Hồ Nam làm sao lại không trồng được khoai lang? Hôm nào trồng cho bọn họ xem!”

Dung Nghi lắc đầu: “Chung quy đây là của bọn họ, cũng không thể ép bọn họ được.”

La Y cười nhạo: “Ta có một chiêu, quan tâm bọn họ làm khi gió gì, đảm bảo ba năm sau người người nhà nhà trồng khoai lang!”

Dung Nghi nói: “Tổ tông, nàng có chiêu sao không nói, bán cái nút gì chứ? Tướng công của nàng đầu tóc trắng hết ra rồi!”

La Y cười nói: “Gấp cái gì? Đây là mùa hè, trồng cũng không kịp. Hiện thời chúng ta suy nghĩ cây cải dầu trước đi.”

”Cây cải dầu? Không phải đều có sao?”

La Y từ trên bàn học rút ra một quyển 《chiêu duyên nông thư》: “Vâng, triều đình gần đây ra sách nông. Bọn họ chưa hẳn biết chữ, cũng chưa chắc học được. Chúng ta trước thuê vài mẫu của người ta trước, sai người chú ý cách trồng trên sách kia. Ba năm thời gian có thể tìm được đường thôi. Đến lúc đó sản lượng cao, bọn họ nhất định sẽ học. Huynh không cho học bọn họ còn học trộm đấy. Ngô, khoai lang, ruộng nước, nuôi cá đều làm như vậy. Mặc dù trồng kém cũng không sợ. Chúng ta làm Huyện lệnh lần này, mười năm tám năm, chọn một số nông dân thông minh đi theo chúng ta. Cuối cùng sẽ nghiên cứu ra được thôi. Chúng ta đi trên đất thì mở rộng thêm

đất. Đó là một đời không phát tài, ta cũng không sống uổng phí một lần. Không nói lưu danh sử xanh, chung quy trên huyện chí sẽ khen chúng ta vài câu, huynh nói có đúng hay không?”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 80: Cai Quản

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Dung Nghi vỗ tay cười nói: “Quá hay! Không hổ là vợ ta, thực sự thông minh hơn người!”

La Y dương dương đắc ý: “Đúng thế, huynh không nhìn xem ta là ai?” Đời trước nàng không nghe không ít những câu chuyện thế này. Đặc biệt có một lần, nhà ông ngoại trồng Giảo cổ lam, năm đó bán hai vạn đồng. Nông thôn những năm đầu 90, hai vạn là con số thiên văn. Thôn dân đều đỏ mắt, năm thứ hai gần như tất cả mọi người đều chiếm núi làm vua trồng lá trà, kết quả đương nhiên là ngã vô cùng thê thảm, nhà ngoại công căn bản cũng không kiếm được. Tức mấy ngày cơm ăn không vô, còn phải nằm viện thành phố Vĩnh Châu vài ngày. Có thể thấy được là tức giận thế nào. Nhiều năm về sau, mẹ nàng nhớ tới chuyện này liền mắng! “Pháo đánh chết pháo đuổi tà ma! Người khác trồng bọn họ cũng trồng! Nào có tiện nghi đã muốn chiếm rồi...! Xem đi, chẳng kiếm được cái gì! Thua thiệt đáng đời bọn họ! Rõ ràng là chúng ta nghĩ ra được, a phi!” Đoạn văn này gần như hàng năm đều trích móc ít nhất một lần, La Y quả thực là nhớ đến tận xương, vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên quốc gia của ta nông dân có ý thức theo phong trào =|||.

Nhưng bất luận là thời đại nào, đều là con đường vì Vương. Tỷ như cừu gà bản địa, nuôi dưỡng đại quy mô ước chừng có thể làm được, nhưng tiêu thụ ở đâu? Không bán ra được lại tốn lương thực,

nông dân có thể hận chết quan viên - - đây chính là vấn đề lịch sử tiền tiền tiền nhiệm di lưu. Đây cũng là nguyên nhân Dương Hưng Thịnh không muốn nhóm Huyện lệnh làm chính sách. Nhưng lương thực lại không giống với, lương thực càng nhiều càng tốt, tích lũy rồi thay phiên, ngộ nhỡ gặp phải năm mất mùa hoặc là nạn châu chấu thủy tai, cũng có thể ăn! Thật sự nhiều lắm, cho heo ăn, nuôi con vịt cũng được. Con vịt chỉ tiêu hao lương thực, không cần trông nom. Buổi sáng thả ra, buổi tối tự nó sẽ về, bọn nó còn không cắn mạ nhà người ta, chỉ cần quan tâm bữa ăn sáng tối thôi. Nếu không phải hạt kê không đủ, quả thực là sung vật người người đều thích. Khoai lang cho heo ăn là tuyệt sát. Hơn nữa mặc dù là con vịt, người ta nuôi là để tự mình ăn, cải thiện sinh hoạt. Chỉ cần Dung Nghi không đi xúi giục, chính bọn họ sẽ biết ước lượng. Thuận đường nói một câu, con vịt nuôi bằng kê, hương vị không phải là ngon bình thường đâu, wow! Vịt hoang tuy nhiều, nhưng thịt rất dai cứng! Khụ, kéo xa quá rồi.

Nói làm là làm, Phạm tiên sinh cũng đồng ý, dù sao cũng là rảnh rồi không có việc làm, nếu là từ trên sách nông làm ra, cho dù không có công danh cũng sẽ có tiền đồ. Dung Nghi không thể nghĩ được xa như vậy, hắn chỉ nghĩ đến câu nói của La Y đừng sống uổng phí một hồi. Vì thế mặt dày hỏi Dương Hưng Thịnh đòi địa phương. Lý do là, chưa từng trồng, trồng thử một ít chơi.

Dương Hưng Thịnh là người đã hơn bốn mươi gần năm mươi, lại là bản chi Dương thị. Dạng Huyện lệnh gì mà chưa từng thấy? Chỉ là vài mẫu thôi, không cần ruộng tốt, dứt khoát ngay cả tiền thuê cũng không lấy, xem như báo đáp Dung Nghi dùng lao dịch làm guồng nước. Về phần lý do? Hắn không cần! Lập tức chuyển đất trên danh nghĩa của mình sang danh nghĩa Dung Nghi.

Phạm tiên sinh đứng dậy ngăn cản: “Dương lão đừng làm như vậy, thái gia của chúng ta chưa từng thấy những thứ đó, nghĩ học một chút gian nan. Lúc này trong vườn đều khởi bông rồi, qua mấy tháng thu kê rồi nói. Miễn cho đến trong tay người không hiểu như chúng ta làm hỏng, lại đáng tiếc.”

Dung Nghi vội vàng gật đầu.

Dương Hưng Thịnh vui vẻ, haiz, thật sự có quan tốt tới? Hắn cũng luyến tiếc vài mẫu lúa kia, mừng quá.

Dung Nghi nhân cơ hội hỏi: “Đỉnh núi phía Nam sao lại không có gì cả?”

Dương Hưng Thịnh nói: “Năm trước bị sét đánh bốc cháy, cũng may cứu kịp thời, chỉ cháy hết một nửa. Đáng tiếc, trên núi gỗ thông nhiều, rất nhiều tùng hương đấy!”

Dung Nghi rút khóe miệng: “Tùng hương là cái gì?”

Dương Hưng Thịnh nói: “Cái này thì không biết, đến lúc có người tới thu mua.”

Phạm tiên sinh nói: “Tạo ra giấy, cũng có thể làm hương liệu. Còn để dùng làm mài dây cung đàn nhị hồ hoặc nhạc khí khác.”

Dung Nghi tỏ vẻ biết, lại nói: “Nếu để hoang, thì để cho ta đi. Không nói gạt người, ta muốn sai người trồng chút ngô, nếu trồng được, ta nuôi cơm như thế nào?”

Dương Hưng Thịnh sửng sốt: “Vậy mời người nhà ai?”

Dung Nghi nói: “Nhà ai chịu làm thì mời!”

Dương Hưng Thịnh lập tức nói: “Ngọn núi kia không rộng bao nhiêu, không cần nhiều người. Cháu ta Dương Tiến Hỷ vì cứu cha mà bán đất trong tộc, thái gia nhân từ, để mấy huynh đệ nhà nó trồng đi.”

Dung Nghi sao cũng được: “Được, chỉ cần chịu làm không lười là được.”

Dương Hưng Thịnh gật đầu, dù sao tạm thời đưa cháu kia không có đất trồng. Liền đáp ứng thay cháu. Lại nói mặc dù đưa cháu này không trồng, lớn nhỏ trong tộc, sẽ có người chăm chỉ không đủ đất trồng. Có miếng cơm ăn thật tốt, bớt một năm đồ ăn đấy.

Hiện thời đúng là thời tiết thích hợp trồng ngô! Cha La Y làm quan ở Hồ Nam, nhưng mà ở huyện Trường Sa, phụ trách tỉnh thành tương đối bị kích, nói hấn không đắc tội với người thì không tin được! Phái trạm dịch một đường đi thuyền xuôi dòng đến huyện Trường Sa, quả nhiên nơi này đã làm mở rộng. Dương nhiên đưa giống ngô, khoai lang, thuận tiện đưa một đồng đồ vật đi qua. Cha hờ còn thuận tiện tặng một bao lớn giống lúa móng rồng, đây là loại hấn khi mới làm quan trồng được, sản lượng khá cao, chỉ là hương vị rất hổ cha.

Lúc này giao thông cực không tiện, cho dù đi trạm dịch, giống ngô mang về cũng bị muộ. La Y coi đây là lý do, ỷ vào dân phong địa phương cởi mở, suốt ngày chạy ra ruộng. Ngày trồng cây ngô non, hậu chi hậu giác La Y dường như cảm giác một đạo sấm sét giữa trời quang đánh ở trên đầu - - em gái người! Chẳng lẽ mình cuối cùng từ trạch đấu văn nhảy đến chũng điền văn sao? Mở rộng ngô, đây không phải là điển hình làm ruộng hờ? Ông trời ơi, rốt cuộc ông muốn văn gì, có thể nói cho ta một tiếng không hờ?

Dung Nghi không mặc quan phục, mà là một bộ đoản đả màu nâu xanh. Bởi vì da trắng, đứng ở trong đám người rất dễ thấy. Hắn không quan tâm được nhiều như vậy, chỉ lấy sổ tay gieo trồng ngô tối hôm qua cùng La Y cùng nhau đúc rút lại, chỉ huy làm từng cái một. Đây chính là duyên cớ vì sao La Y ở đây. Trải qua hai tháng cò sát, La Y nói tiếng Tuy Ninh rất thạo, nằng đảm đương phiên dịch mà.

Quỳnh Anh và Trùng cũng mang lên núi, mặt trời rất tốt! Phơi một chút sẽ không thiếu canxi! Dù sao Quỳnh Anh cũng là tiểu cô nương, có thiên tính rụt rè nhưng giờ cũng hết, mang theo đệ đệ vui vẻ chạy khắp núi, nhũ mẫu ở phía sau đuổi vất vả. La Y lại chỉ hô: “Cẩn thận dưới chân, đừng lăn xuống núi.”

Quỳnh Anh thanh thúy đáp lời, nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng tăm hơi. Thẳng đến giữa trưa, lúc mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi, mới thấy nó và Trùng mỗi người ôm hai chuối đen sì sì gì đó, nhũ mẫu còn dùng mảnh vải làm cái túi tạm thời để mang.

Quỳnh Anh thờ hỏn hển chạy đến trước mặt La Y: “Mẹ! Nho cho người ăn.”

Trùng cũng học tử tử: “Mẹ! Phốc phốc ăn!”

La Y mừng rỡ, nhéo nhéo mặt Trùng: “Tiểu ngu ngốc, lớn như vậy rồi còn không nói sõi.” Rồi nói Quỳnh Anh: “Ở đâu ra?”

Quỳnh Anh nói: “Con hái!”

La Y lại hỏi: “Hái ở đâu?”

Nhũ mẫu xem như bắt được cơ hội có thể nói: “Phu nhân, ngài cũng nói cô nương đi. Quả đại thế này bỏ vào miệng làm sao được?”

Nhỡ có độc thì làm sao?”

La Y cười nói: “Đây không phải là nho sao?” Lại hỏi Quỳnh Anh: “Hay là của nhà người ta? Nếu là của nhà người khác, phải trả tiền đó.”

Quỳnh Anh đành phải khoa tay múa chân, rất lâu sau cũng không nói ra được nguyên nhân.

Lão bà Dương Hưng Thịnh ở bên cạnh nói: “Đây là nho dại, nhũ nhân cứ ăn. Chỗ chúng ta có khắp núi. Chỉ là quả nhỏ nhìn xấu, kỳ thực rất ngọt.”

La Y nghe vậy ném một quả, khen: “Vô cùng ngon!”

Nhũ mẫu thấy thế, chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu. Lớn bé một nhà này không một người nào đáng tin, làm hạ nhân thật là mệt.

Quỳnh Anh tiếp lời: “Thả vào trong giếng, lành lạnh ăn ngon. Chờ phụ thân làm xong có thể ăn.”

La Y sờ sờ đầu Quỳnh Anh: “Thực ngoan. Vậy con mang nho về nhà thả vào giếng trước có được không? Buổi chiều nắng to, các con phải ở nhà nghỉ ngơi.”

Quỳnh Anh không nữa.

La Y cười nói: “Núi sẽ không chạy mất, sáng mai lại đến. Lát nữa ta cũng đi về, con về nấu nước nóng thay cha mẹ được chứ?”

Quỳnh Anh gật đầu: “Được ạ!”

Nhìn Quỳnh Anh đi xa, lão bà Dương Hưng Thịnh cười nói: “Vẫn là cô nương gia tri kỷ, ta cũng muốn sinh một đứa, nhưng già rồi

không sinh được.”

La Y cười cười, nàng không có ý định gả nữ ở đây, cũng không cần phải để người ta biết Quỳnh Anh là thứ xuất. Huống chi, hoàn cảnh tạo ra tính cách một người. Lúc này không bị người xem thường, sau khi lớn lên mới sẽ không câu nệ có phải thứ xuất hay không, do đó sẽ có một loại khí phách thông dong. Đây cũng là vấn đề lớn nhất của thứ nữ, là điểm mà họ không theo được dòng chính nữ. Điều là mẹ cả nuôi, sao lại chỉ dạy dòng chính nữ mà không dạy thứ nữ? Nhưng ánh mắt thân thích và người chung quanh, đã sớm làm bọn họ mất cảm. Hoặc là yếu đuối, hoặc là quá mạnh. Sau đó mọi người hình thành loại quan niệm này, lại càng thêm đè nặng thứ nữ, tuần hoàn ác tính.

Nếu đã nuôi con gái thì dứt khoát nuôi cho tốt. Nàng dần dần lí giải Hoàng thị. Mặc dù là thứ nữ, cũng phải chuẩn bị đồ xuất giá, cũng phải làm mai. Ngược đãi phải tiêu tiền nhiều, không ngược đãi vẫn phải tiêu số tiền ấy. Trừ phi làm giống cô phu nhân liễu mạng không cần thanh danh. Nàng mới không ngốc như vậy, chín mươi chín bước đều đi được kém gì một trăm bước. Thứ nữ được nuôi gả tốt, người ta chỉ nói nàng thiện tâm. Đến lúc đó đương nhiên có cô nương trong sạch có lợi cho con trai mình! Nàng nuôi nó từ nhỏ, một con chó cũng thuần. Càng miễn bàn Quỳnh Anh không có tính cách điều ngoa như mẹ ruột nó, ngược lại cực kì ngốc, cực kì ngây thơ, rất được người yêu thích. Ngày sau làm mai bị người soi mói, tìm người tương đương với đọc sách, không chừng về sau sẽ có mũ phượng khăn vàng, Trùng cũng được cật nhờ. Ừm, khi về phải ra lệnh hạ nhân, không cho ai nói Quỳnh Anh là con của di nương. Cứ úp mở cho qua, dù sao Dung Nghi cũng không có thiệp, đừng để người ta nghĩ lung tung.

Theo sách nông tổng kết, ngô cao sản, bởi vậy cần lượng phân bón lớn. Hiện tại không có phân bón từ công nghiệp, chỉ có phân bón từ nông nghiệp. Phân bón nông gia phân heo là tốt nhất, nhưng heo ít. Phân người không phải tốt nhất, đành phải miễn cưỡng. Phân này cũng không phải lấy ra bón ngay, cần phải ủ trước mới được. Nếu không đổ trực tiếp tới, thực vật sẽ nghèo rồi, tục xưng chết cháy. Bởi vậy mặc dù đã ủ xong, còn phải châm nước tỉ lệ 3:1, đương nhiên là nước 3. Bón phân là chuyện tương đối ghê tởm, La Y đã sớm tránh xa xa. Dù sao lượng phân bón, trên sách đã viết rồi, Dung Nghi quăng cho Phạm tiên sinh chủ động yêu cầu đi. Dù sao bọn họ là làm quan, không phải làm nông dân, không cần thiết tự thân tự lực. Chỉ là quá trình tích lũy phân và ủ phân vẫn cần kiểm định.

Mới gieo ngô xuống, Dung Nghi chưa được nghỉ hai ngày. Đã có người báo, Vũ Dương vì tranh giành nước phát sinh dùng binh khí đánh nhau, chết thương vô số. La Y phun một ngụm nước ra: “Không phải nói nơi này tài nguyên nước phong phú, sẽ không tranh giành nước sao!!!!”

Dung Nghi vội vàng thay quần áo: “Ai biết, ta đi xem trước lại nói. Vũ Dương? Vũ Dương họ Lưu nhiều hơn đúng không? Vậy phải tìm họ Lưu!”

Nói xong cười lên ngựa chạy như bay. Cái này là chỗ tốt của võ tướng, nơi này, chờ ngồi thuyền ngồi kiệu đi tới, người bên kia chắc hết hết tôi. Vốn khi đi tới báo đã xảy ra rồi, lúc này không chừng đã kết thúc.

Dung Nghi chạy sổng chạy chết tới Vũ Dương, quả nhiên đã đã đánh đánh giết giết rồi. Thi triển quan uy, quát lớn mọi người một phen. Nhưng cũng không làm được gì. Bên này thiếu nước, chỉ có

thể ẩn quy củ thay phiên nhau. Nhưng thế mạnh nhất định sẽ bắt nạt thể yếu, thượng du nhất định sẽ chặn hạ du. Bởi vậy hàng năm đầu, hàng tháng đầu, không có biện pháp, vấn đề sinh tồn mà. Đòi sau sản lượng lương thực cao như vậy, vì tranh giành nước còn dùng binh khí đánh nhau mà. Dung Nghi dạo qua một vòng, thấy không có biện pháp giải quyết. Đành phải trấn an quần chúng bị thương, chận vật đánh ngựa về nhà.

La Y đã từng nghe một cách nói ở đời sau, chính là đào một cái hố to chứa nước. Nhưng mà đào hầm ở đỉnh núi, tuyệt đối là thực sự đào hầm, một hồi mưa to đất đá trôi tiêu diệt chết người. Đào ở đất bằng sao, tưới lại là vấn đề lớn. Trọng điểm là người đào hố bao lớn? Hơn nữa thật sự có hiệu quả sao? Đòi sau tiết mục phổ cập khoa học không đáng tin chiếm đa số = =|||. Haiz, muốn giải quyết vấn đề thiếu nước, ôi gánh nặng đường xa...

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 81: Nuôi Con

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Ngô trồng hơi muộn, sản lượng nhất định sẽ bị ảnh hưởng. Cũng may năm thứ nhất là tích lũy kinh nghiệm, không có gì đáng ngại. Chúng nông dân trước mắt còn ở trạng thái vây xem, La Y áp mọi người, không cho tuyên truyền ngô tốt thế nào, miễn cho đến lúc đó có tâm lý nghịch phản. Ở trong này ngây người mấy tháng, nhà bọn họ càng làm nhiều chuyện cổ quái. Tỷ như nuôi cừu gà ở hậu viện, còn nuôi con vịt và ngỗng. Hổ cha nhất chính là dưới một dãy bông cư nhiên nuôi gà!! - - cảm tạ kênh CCTV đã phổ cập khoa học nông nghiệp, kỳ thực La Y chỉ là muốn thử một chút thôi. Không ngờ thật sự gà không ăn bông vải! Phân gà có thể phì đất trồng bông vải. Cách đó không xa lại trồng chút rau muống, ngay cả gà cũng cho ăn. Rau muống lớn nhanh, hơn nữa còn có nhiều sâu, một đám gà con mặm chay phối hợp, dinh dưỡng đầy đủ! Haiz, nàng quả nhiên hoàn toàn làm ruộng! Đương nhiên những thứ này không phải là tự mình động thủ, miễn cưỡng được tính là quản lý.

La Y nuôi mấy thứ này ở trên đất trống mặt sau huyện nha, các nông dân thích xem thì xem, nếu muốn hỏi thì đến, Quỳnh Anh lú rú giải thích. Không có cách nào, ngoại trừ La Y, Quỳnh Anh học phương ngôn nhanh nhất, tiếp theo là nha đầu của Quỳnh Anh. Trừ các nàng, không ai nói lưu loát cả. La Y vui vẻ luyện tập cho Quỳnh Anh biểu đạt năng lực và đúc rút lại năng lực, vừa vặn, so với tận tâm chỉ bảo thì hiệu quả tốt hơn.

Nhưng mà năm nay trồng bông vải vẫn không đúng mùa, bông vải lớn xiêu vẹo hết, nhóm nông phụ ban đầu cứ chế giễu. Thời gian dài, thấy người quan gia không thèm để ý, lại cảm thấy người ta đây là trồng hoa, không có hứng thú vậy xem nữa. Qua một trận làm như không thấy. Kế hoạch triển lãm của La Y thất bại.

Nói xa, về ngô, La Y không cho bọn họ tuyên truyền. Dân chúng tự động lí giải vì vợ chồng Huyện lệnh tương đối trẻ, cảm thấy chơi hay, dù sao cũng rảnh rỗi không có việc làm, trồng một chút ly kỳ cổ quái để giết thời gian. Nghe nói bọn họ từ kinh thành tới, lí giải, tuyệt đối lí giải! Ở nơi khe suối này không phải nhàm chán bình thường, trên chợ lại không có gì hay bán. Không làm hai vợ chồng lại ghen à? Đây, lại bảo thợ mộc và sơn tượng tới trong nhà làm đồ kỳ quái.

La Y gọi thợ mộc tới nhà làm điệp tầng đồ chơi xếp hình cho trẻ con. Điệp tầng là khối gỗ tròn, mặt trên dựng cán gỗ thẳng tròn. Vòng tròn lớn nhỏ giảm dần các loại nhan sắc, từng cái từng cái xếp lên biểu diễn. Trùng sắp hai tuổi, thời điểm nên rèn luyện tư duy logic. Nhìn Quỳnh Anh thần sắc tò mò, La Y thoáng xấu hổ. Lập tức gọi thợ mộc làm nhiều thêm vài cái, còn có thể thuận tiện tặng người. Tâm lý rốt cuộc cảm than một tiếng, không phải là mình sinh, bình thường dù lừa mình dối người thế nào, vừa đến phía sau liền bày ra phân biệt - - nàng cho tới bây giờ chưa thiết kế cho Quỳnh Anh bất luận món đồ chơi gì, ngay cả rạp khuôn đời sau cũng không có. Nếu không phải các vật như túi ngủ trước kia đã làm cho mấy người Cẩm Tú, cũng sẽ không nhớ tới. Cái gì gọi là cách cái bụng? Nàng xem như lí giải thấu triệt. Về sau nên sửa lại, cái kia, rất rõ ràng người ta coi người như giả nhân giả nghĩa, dựa theo tập tính người Trung Quốc, người còn không bằng chân tiểu nhân đấy. Nhưng loại chuyện này không cần thiết phải giải thích, thế nhân

nhều người trọng nam khinh nữ, ngẫu nhiên thiên vị con trai, mọi người có thể lý giải. Chỉ là sau này chú ý là được.

Sắp đến Trung thu rồi, thời tiết dần dần chuyển lạnh. Thời tiết nóng lạnh thay phiên, cảm mạo tăng vọt. La Y nhốt chặt hai đứa bé không cho phép ra ngoài, ở thời này, ở đất này, bị cảm chính là vùng vẫy giành sự sống với trời! Vừa đúng lúc này La Y lại mang thai, càng cần phải bảo hộ. Thật vất vả mới tới Trung thu, nhiệt độ không khí ổn định lại, khi tình trạng cảm cúm giảm bớt mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Đáng tiếc Hầu gia có một đứa bé bị chết, có lẽ là cảm mạo chuyển thành viêm phổi, sốt cao ba ngày không hạ. Lên núi ngày đó, xe đẩy tay chuyển thi thể đứa nhỏ đi ngoài đường cái đi qua huyện nha, La Y ở hậu viện cũng có thể nghe được mẫu thân đứa bé kia khóc kêu tê tâm liệt phế, một mực kéo dài đến đỉnh núi cực xa. Người qua đường thấy thế ào ào rơi lệ, La Y trong lòng cũng không chịu nổi. Đời sau chết non cực ít, mà thời đại này, luôn có những đứa trẻ chết yếu. Quá khó tiếp thu rồi!

Vì thế, La Y phát báỉ thiếp, thỉnh tất cả tông phụ đến nhà, phải tuyên truyền cho bọn họ một chút tri thức nuôi con! Mặc dù không bằng ở kinh thành, cũng mạnh hơn ở nơi này!

Nhữ nhân Huyện lệnh triệu hồi, cho dù có chuyện cũng phải dọn ra đến, hướng chi mỗi tông phụ đều có thời gian giao tế dự lưu. Sau ngày nhận được báỉ thiếp, ào ào dẫn theo một đồng lớn lễ vật báỉ phỏng - - thăm phụ nữ có thai sao.

La Y ngồi ngay ngắn ở trên chủ vị, được mọi người lễ. Nói thẳng vào vấn đề: “Ngày hôm trước Hầu gia đã mất một đứa bé, mẹ nó khóc dọc đường lên núi, ta nghe thấy rất khổ sở.”

Hầu thăm bèn nói: “Quấy rối nhữ nhân thanh tịnh, thật sự là xin lỗi.” Nói đến đây tâm lý có chút lo sợ, không kinh động thai khí chứ?

La Y lắc đầu nói: “Không phải vì cái này, ta sai người đi hỏi thăm, hàng năm luôn có việc này, mỗi xuân mỗi thu lại tăng thêm. Chúng ta dù sao cũng phải nghĩ biện pháp.”

Dương thăm khó xử nói: “Điều này có biện pháp nào đâu? Người nhà chỉ có thể chú ý hơn.”

La Y lấy ra một tờ giấy: “Đây là phương thuốc trong kinh thành thường dùng, ta mang theo đến đây. Ta biết các người cũng có thuốc địa phương. Chỉ là của ta đây là dự phòng, đến mùa thì uống, cũng có một ít hiệu quả. Lại có, ta biết nơi này cá nhiều, đứa nhỏ bị bệnh ngàn vạn không được ăn cá, cũng không được ăn ngọt, thứ này đều sinh đờm. Kính xin chư vị nhớ lấy.”

Dương thăm quen thuộc nhất, liền cười nói: “Ở đâu ra đồ ngọt mà ăn? Không đến lễ mừng năm mới, nhà ai bỏ được đường, kẹo cho con ăn?”

La Y cũng cười nói: “Ai mới ôm đến cho ta mấy thùng mật? Đây không phải là ngọt sao? Lại nói quả dại khắp núi, hai đứa bé nhà ta ăn suốt ngày, trong kinh cũng không có nhiều thứ tốt như vậy. Còn có loài chim cừu gà kia, các người nơi này cũng nhiều, nhưng ngàn vạn đừng nghĩ đứa nhỏ bị bệnh thì bồi bổ cho nó. Thứ này đồ tốt, nhưng phải chờ bọn nó khỏe lại mới ăn.”

Lý gia thăm nói: “Những cái này chúng ta chưa từng nghe qua, quả nhiên là độc sách có kiến thức. Khi nào Mạnh Nha Tử* nhà ta cũng hiểu biết chữ nghĩa thì tốt rồi.”

La Y hỏi: “Bao lớn?”

”Tôn tử nhà ta ba tuổi, đang là thời điểm nghịch ngợm gây sự. Ngày hôm qua dẫm lên bậc cửa sổ, cha nó quát cho một trận, sợ rơi xuống dưới đất, đầu sưng lên một khối.”

Lưu tẩu tử cũng nói tiếp: “Tiểu nhi tử nhà ta kia cũng nghịch ngợm, không phải vừa thu hoạch kê sao? Nó hủy hết đồng cỏ cô nhà đầy nương* đi, đầy nương nó tức giận đuổi theo máng mấy cái ngã tư.”

La Y cười to: “Ta thấy cái đồng cỏ khô kia cũng muốn leo lên nhảy đấy.”

Dương tẩu tử cũng cười: “Việc này chúng ta hồi còn nhỏ cũng đã từng làm, đều không coi vào đâu, bây giờ Mạnh Nha Tử nó còn quật khởi nhiều loại chưa từng thấy, đó mới đau đầu.”

Bla bla, một đám làm bà làm mẹ làm con tán gẫu chuyện nuôi con, đề tài chính bị lệnh đi lâu rồi.

Trường hợp khí thế ngất trời, La Y thấy thế không thể không mạnh mẽ quay lại đề tài: “Ta còn một việc muốn nói cho các người!”

Mọi người nhìn La Y.

La Y nói: “Đứa nhỏ cảm mạo, còn có nguyên nhân là buổi tối đắp chăn không cẩn thận, mười đứa có chín đứa sẽ đá chăn.”

Nói tới đề tài này, quả thực là một phen lịch sử máu lệ, Dương thẩm nói: “Đừng nói nữa, cả đêm đắp chăn kín mít đừng nghĩ ngủ, chừng hai năm nữa ta cũng không mang tôn tử ngủ.”

Mọi người ào ào chiêm chọc, mang đứa nhỏ ngủ, về đá chặn, màn quả thực là nan đề thể kỷ.

La Y rút rút khoe miệng, nàng lí giải, khắc sâu lí giải. Hồi còn nhỏ thường xuyên bị mẹ nàng nói: “Con không biết con hồi còn nhỏ, từng đêm không ngủ, chỉ vì đắp chăn cho con.” Vì việc đá chặn này, còn bị đánh nữa. = =|| nàng cũng bị một phen lệ chua xót rồi. Haiz, nói thật lại muốn được mẹ đánh một lần.

Mọi người đổ mật vàng nửa ngày mới nhớ tới La Y vốn có chuyện nói, thật ngại quá dừng lại nhìn La Y.

La Y không để ý, nữ nhân nói chuyện phiếm, không thể tránh khỏi phát tán đề tài. Dù sao tán gẫu chuyện kinh nghiệm nuôi con cũng vui, đều là do làm mẹ sao, khụ...

Nhưng nếu đã nhìn nàng, nàng cũng không thừa nước đục thả câu, gọi Dương Đào lấy ghế băng ra, trên giá là một tấm ván. Lấy cả túi ngủ của Trùng và Quỳnh Anh ra, các loại kiểu dáng dài dài ngắn ngắn xuân hạ thu đông, bày hàng loạt lên tấm ván. Giải thích công năng từng kiện.

Túi ngủ, vốn ở trong lòng La Y chỉ là khái niệm rất mơ hồ. Biết đại khái có một vật như vậy mà thôi. Ban đầu làm cho đứa nhỏ của Vu thị và Cẩm Tú, về sau cho làm Quỳnh Anh, đều là nhớ mang máng các kiểu dáng từng nhìn qua ở cửa hàng. Đến lượt Trùng thì phát hiện không thích hợp!

Trẻ nhỏ khi ngủ, tay nhất định sẽ vươn ra, bởi vậy túi ngủ phải có tay áo. La Y cho thêm tay áo, sau đó Trùng lớn lên, Trùng lại không dùng vừa nữa. Chân của nó không duỗi ra! Vì thế vật áo lại phải làm rộng, toàn bộ túi ngủ biến thành hình quạt. Mùa đông trẻ nhỏ chán

ghét đội mũ, thường thường nửa đêm vớt mũ đi, như vậy sẽ cảm lạnh. Vì thế trên túi ngủ lại bỏ thêm mũ. Túi ngủ kêu ngạo rồi, hoạt động thường không tiện, làm nhỏ một chút xem dùng không được lãng phí. Vì thế dưới nách lại thêm cái mang co duỗi. Quá lớn, bụng dễ bị lạnh, bộ phận bụng lại phải dày thêm. Tóm lại, túi ngủ nhà bọn họ trải qua nàng không ngừng thay đổi, hiện tại đã dẫn đầu thời đại! Cuối cùng đi ra thành phẩm, La Y còn thêm hoa, ghép vải, hoặc là làm hình động vật, tóm lại làm cho thành Q (vui vẻ) mới thôi, về phần mọi người có thưởng thức hay không, cái này không quan trọng.

Giờ phút này, lấy thành phẩm ra nữa, đồ án ly kỳ cổ quái, làm tắt cả giật mình. Đến khi La Y tinh tế giải thích một phen, chư vị làm mẹ ở phương diện này đương nhiên miễn cảm, khen nhiều: “Nhũ nhân làm sao lại linh phạm như vậy chứ! Tiên nữ hạ phạm chẳng?”

La Y âm thầm châm chọc, vật thật sự lại là tiên nữ hạ phạm à. Mặt ngoài vẫn phải khiêm tốn: “Nghĩ lung tung thôi, không đáng giá gì đâu.”

Loại tiện lợi gì đó, không cần nỗ lực mở rộng, tư tưởng thoáng đãng vừa thấy sẽ học. Tư tưởng xơ cứng, qua vài năm thấy người khác dùng hay đương nhiên cũng sẽ đuổi kịp. Máy vị trước mắt này, xem bộ dáng là không có vấn đề. Nhưng cũng có chút nghi vấn, tỷ như Dương thẩm nói: “Mùa đông sợ là mỏng.”

La Y nói: “Phương bắc ngủ kháng, các người thêm dày hơn là được. Không cần quá dày, có túi ngủ, mặt trên lại đắp thêm chăn cùng cha mẹ cũng được.” Gia đình bình thường đa số là cha mẹ hoặc là ông bà nội ngoại ôm đứa bé ngủ, đứa bé để ở giữa, một giường một chăn bông lớn phủ lên ba người, tiểu hài tử không đá ra được. Huống chi mặc túi ngủ lực công kích giảm xuống rất nhiều.

Dương thẩm gật đầu, lại nghĩ tới trọng tâm đề tài lúc trước:
“Không hổ là người làm công tác văn hoá, đọc sách chính là nhiều
ưu việt. Chúng ta cũng cho đứa nhỏ đọc sách, nhữ nhân xem có
được hay không?”

La Y cười nói: “Có thể đọc sách biết chữ, đương nhiên là tốt.”

Dương thẩm nghĩ: “Vậy cho cháu gái của ta học thêu hoa biết
chữ cùng ngài có được hay không?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mảnh Nha Tử: tiếng địa
phương có nghĩa là trẻ con, tiểu hài tử.

②: tràn đầy: ý là thúc thúc hoặc là cô cô nhỏ hơn phụ thân. Đầy
nương chính là thẩm thẩm.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 82: Dạy Học

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Hầu thẩm là tẩu tử nhà mẹ đẻ Dương thẩm, lặng lẽ đập Dương thẩm một cái, tiếp lời nói: “Chúng ta cũng ngẫm lại, nữ nhân mang thai đây này.”

Những lời này chặn lại miệng Lý thẩm, muốn nói lại không tiện nói.

La Y thấy thế bèn nói: “Được, chỉ sợ ta dạy không tốt làm trễ nãi bọn nhỏ thôi.”

Hầu thẩm do dự, Dương thẩm bèn nói: “Thêu hoa hao tâm tổn sức, không bằng dạy bọn họ biết mấy chữ đi.”

La Y không sao cả: “Điều được, cô nương Miêu gia các người cũng thêu hoa từ thuở nhỏ, ta chỉ chỉ điểm cách phối màu là được rồi. Nhóm tiểu muội tử(*) không cần học Tứ Thư Ngũ Kinh đâu. Nhà của ta lớn học tập, nhỏ vỡ lòng, dù sao cũng phải dạy. Buổi sáng mỗi ngày các người đưa tới, giữa trưa tới đón về.”

Dương thẩm vui vẻ ra mặt, thiên ân vạn tạ đi về. Bọn họ ở trong này, thuộc về địa đầu xa trăm ngàn năm, bình thường không người nào dám trêu chọc bọn họ. Nhưng cũng có mấy vị Huyện lệnh rất ngoan lệ vợ vết sạch sẽ, làm cho người dân tạo phản, bọn họ cũng không muốn tạo phản, tạo phản lưỡng bại câu thương, nhưng có đôi

khi thật sự là ép tới không còn cách nào. Còn có đại bộ phận vợ vệt sạch sẽ tuy rằng không đến trình độ ép tạo phản, nhưng cũng khiến mọi người rất khó chịu. Bà thường xuyên nghĩ, nếu nhà bà cũng có quan, có phải sẽ tốt một chút hay không? Cho nên mới đưa Dương Thịnh Vân ra bên ngoài đọc sách mấy năm, không biết có thể thi được hay không.

Bản địa không có lấy một vị thư sinh nào, ngay cả loại người mù viết chữ coi bói trên đường cái cũng không có. Bà nghĩ lấy nữ nhi ra thử một chút, nếu La Y có thể dạy, thì để nàng dạy tôn tử, nhà bọn họ hiếu kính nhiều hơn là được. Làm quan ngàn dặm vì ăn mặc, loại bạc này, bà vui vẻ đưa!

Vài vị tông phụ quay đầu thương lượng, ngày hôm sau đưa đến trước mặt La Y mười mấy tiểu cô nương lớn nhỏ, đều là không biết chữ. Hai vị ma ma rất lo cho cái bụng của La Y, ngược lại La Y thì không thêm để ý. Trước kia chủ nhiệm lớp của nàng lên lớp quản sự để dễ sinh hơn đây. Dạy học sinh tiểu học không cần đi thi thì có áp lực gì? Ngày đầu tiên dạy mấy đứa viết tên của từng người, mười cô bé vô cùng cao hứng về nhà khoe khoang.

Hướng ma ma rất bất mãn: “Phu nhân những năm gần đây càng dễ nói chuyện. Làm gì khiến cái lớp người quê mùa này héch mui lên mặt? Nào có chuyện triều đình sắc mệnh làm tiên sinh dạy học?”

La Y nói: “Vậy bà nói, triều đình cho ta sắc mệnh, để ta làm cái gì?”

”chao ôi...”

”Tăng cường dạy học, không phải bắt đầu từ trẻ con nông muội sao? Triều đình đã phát bổng lộc cho chúng ta, đương nhiên phải

chịu quân nhờ vả, trung quân việc. Chỉ là dạy bọn nhỏ thôi, ta lại không tổn thất gì, có năng lực thay lão gia tích lũy chút danh vọng đền đáp triều đình, cũng tích đức, có sao không làm?” Vương Dương Minh lúc ấy làm như thế nào? Nàng không biết nàng dạy học có thể dạy đến biến dân chúng thành đàn độn hay không, nhưng bọn họ yêu cầu học, nàng sẽ dạy! Trung hiếu nhân nghĩa lễ trí tín, đều là từ biết chữ bắt đầu. Không biết chữ làm thế nào biết cái gì là hành vi quân tử? Không biết hành vi quân tử, nói gì tới tẩy não! Ách, được rồi, nơi này của mình gọi là dạy dỗ...

La Y nói lời này rất đường đường chính chính, Hường ma ma lại không văn hóa bị xoay chóng mặt. Cũng may nói thông tục, Hường ma ma còn nhớ kỹ cầm đi bát quái. Dương ma ma nghe thấy, chỉ lặng lẽ chạy vào trong nhà, giơ ngón tay cái lên với La Y: “Phu nhân giỏi, càng lúc càng giống nhị lão thái thái nhà chúng ta.”

La Y thấy Dương ma ma nhắc tới mẹ cả đã qua đời, thương cảm nói: “Nhiều năm như vậy mà chưa đi tảo mộ. Không biết năm nào mãn nguyệt mới có thể hồi kinh đây.”

Dương ma ma nói: “Lão thái thái thấy người như vậy, sẽ yên tâm.”

La Y cười nói: “Ta cách mẫu thân còn rất xa.”

Trong lòng Dương ma ma nói, quả thật rất xa. Vị phu nhân kia là tâm cơ và phúc hậu cùng tồn tại, làm người có mưu tính lại quang minh lỗi lạc. Vị chủ trước mắt này thật ra thực phúc hậu. Được cái Cổ gia ở riêng sớm, không có mẹ chồng chị em dâu, phúc hậu một chút cũng không có gì. Người phúc hậu có phúc khí. Lòng dạ phóng khoáng, sống lâu trăm tuổi! Thật tốt. Chẳng qua hiện nay so với lúc trước thật sự tốt hơn nhiều rồi, ít nhất học được nói đường đường

chính chính, như vậy chính là khi bà chết có thể an tâm nhắm mắt rồi. Theo cô nương hai mươi mấy năm, còn thân thiết hơn cả con mình....!

Cuối tháng chín đầu tháng mười, nhiệt độ không khí tăng trở lại. Năm nay kê gặt muộn, lúc này đang là mùa thu hoạch. Các nông dân tràn đầy khuôn mặt tươi cười, làm một học máu. Một khi tiến vào ngày mùa, huyện nha lại rảnh rỗi đánh muỗi - - không ai có thời gian đi tranh đấu, đều ở đây gặt lúa như vùng vẫy giành sự sống, mang kê về phơi khi trời có nắng. Nếu không một khi tiến vào mùa mưa thu, toàn bộ kê sẽ nắm mốc, tổn thất này không ai đảm đương nổi.

Thời tiết lạnh đi, nhưng các nam nhân hai tay để trần ở trong đất làm việc. La Y cho dù có cởi mở, cũng không dám khiêu chiến điểm mấu chốt của thời đại này. Tính cả Quỳnh Anh cùng với bọn nha đầu đều ở nhà không cho phép ra cửa. Những tiểu cô nương kia đều là trực hệ Tông gia, trong nhà chưa đến mức để tiểu cô nương đi làm việc nhà nông, tiếp tục đến trường, chỉ nói miêu tả cảnh tượng bên ngoài. Thời gian nhàn hạ, các nữ hài tử tụ cùng một chỗ, từng lần hát về ngày mùa Miêu Ca. Miêu tộc 10 tháng một năm, nhanh hết năm hơn! Tâm tình mọi người cũng không tệ.

Quỳnh Anh cũng đi theo học, cả ngày lẫn vào cùng một chỗ, không bao lâu Miêu ngữ tối nghĩa khó hiểu cũng hiểu hết, La Y cúng bái! Tiểu hài tử thiên phú ngôn ngữ không phải là trưng cho đẹp.

Tiểu cô nương Dương gia thông minh nhất, còn biết làm Miêu Ca trở thành tiếng Hán hát. Hát xong La Y mới phát hiện, còn là khúc ca tình yêu!!?? Được rồi, dân tộc thiểu số không có câu nệ như vậy, Hán tộc ta cũng không phải có “Một ngày không thấy, như ba tháng này” sao? Chỉ là khúc ca tình yêu này...

Quay đầu xách Quỳnh Anh vào trong phòng, đóng cửa lớp tiểu học: “Ở nơi này đi theo mọi người hát, học xong không sao cả. Nhưng ngày sau trở lại địa phương người Hán, bên ngoài không được lộ ra dù chỉ một chữ, biết không?”

Quỳnh Anh bị La Y nghiêm túc hù đến: “A? Biết, đã biết. Mẹ, làm sao vậy ạ?”

La Y phìền muộn nói: “Người Hán rất nghiêm khắc với các cô nương, để bọn họ biết con hát bài này, ngày sau làm mai sẽ khó nói. Còn liên lụy thanh danh Cổ gia, cho dù ta mặc kệ, đại bá mẫu của con làm tông phụ cũng sẽ nhúng tay.”

”Đáng tiếc, rất êm tai mà.”

La Y gõ trán Quỳnh Anh: “Ngốc ạ, con không biết hát Miêu ngữ? Nhưng mặc dù là như vậy, cũng đừng hát cho người ngoài nghe. Tiểu cô nương, ca hát không đứng đắn.”

Quỳnh Anh không hiểu: “Vì sao không đứng đắn? Cô nương nơi này ai cũng biết hát.”

La Y nói: “Cô nương trong sạch ở kinh thành ai ca hát không? Nhiều nhất chỉ đánh đàn thôi. Ôi, nơi này không có tiên sinh, ta đi đâu tìm sư phụ đánh đàn cho con đây!”

Quỳnh Anh cười nói: “Phụ thân nói người biết đánh. Sáng mai chúng ta nhờ người đi Trường Sa, nhờ ông ngoại mua đàn dạy cho con! Bọn họ đều biết ca hát con thì không, con phải học được đánh đàn, bọn họ sẽ không cười!”

La Y vã mồ hôi, thật đúng là học sinh tiểu học khoe khoang. Vấn đề là: “Rất nhiều năm không sờ tới, ta đã quên...”

”Mẹ gạt người! Mẹ nói học được thứ gì sẽ không quên.”

”Ta nói khi nào?”

”Người đã nói với cha, con nghe được.”

“...” La Y ghen không nói gì, vẻ mặt ra máu! Tuyệt đối không thể nói lung tung khi có tiểu hài tử!!!!

La Y bị quấy rầy, chỉ có thể sai người đi mua đàn. Phụ cận có huyện Võ Cương, có thư hương môn đệ, cũng có tài tử giai nhân, từ xưa tương đối phồn hoa, tùy tiện mua chiếc đàn luyện tập không lớn trở về, thuận tiện mua ca khúc và bộ sách dạy học.

La Y đóng cửa lại ở nhà tự học ba ngày, mới miễn cưỡng cố dạy Quỳnh Anh điều khiển cơ bản. Dung Nghi cười không ngừng, không thờ nổi, sau lưng khen Quỳnh Anh giỏi lắm! Cuối cùng thay hẳn người làm cha này thờ ra! La Y hận thầm nghĩ vậy lại châm mứa một hồi.

Quỳnh Anh thật vất vả mới được mẹ làm lão sư thiên vị dạy một khúc đơn giản đi khoe khoang, kết quả cô nương Miêu tộc trực tiếp cự tuyệt nhạc khí. Cái gọi là “Mộc điệp đưa tình không cần mối”, người ta tiểu cô nương, hái chiếc lá, muốn cái khúc gì sẽ có khúc đó. Em gái người! Không chơi đả kích người như vậy! Quỳnh Anh bị đả kích toàn bộ đáng về bề vế tiêu tán hết, à, là toàn bộ niềm tin tiêu tán. Cũng may La Y ngay cả Dung Nghi tên khốn kia cũng dạy được, đối với tiểu nha đầu Quỳnh Anh tương đối ngoan này luôn kiên nhẫn vô hạn. Dứt khoát xúi giục nó đi học thổi kèn lá, nguyên lời nói là: “Con phải thổi hay hơn bọn họ, mới gọi là bản lĩnh! Con nghĩ xem, nếu một người nam nhân thêu hoa còn mạnh hơn cả con

thì như thế nào?” Một câu nói châm lửa Quỳnh Anh hừng hực chiến hỏa, điên cuồng đi luyện kèn lá.

Dung Nghi cười nói: “Không ngờ nàng chính là đi lừa người như thế đấy! Ta nói đâu, tại sao ta lại bị nàng lừa đi đọc sách.”

”Phi, ta đâu có lừa chứ? Huynh là người lớn, nói với huynh đều là lời thánh nhân nói!”

Dung Nghi rút rút khóe miệng, được rồi, cãi nhau với lão bà chỉ là muốn ăn đòn. Nên nói chánh sự thì hơn: “Thu lúa xong lại chuẩn bị trồng cây cải dầu. Nghe nói cây cải dầu có thể làm ruộng màu mỡ, nhưng bọn họ không trồng dưới ruộng, chỉ trồng trên đỉnh núi, vì sao vậy?”

La Y nghĩ một lát mới nói: “Cây cải dầu ưa ánh sáng, trong vườn ánh sáng không đủ. Dù sao chúng ta cũng mở rộng ngô, đến lúc đó trồng gối vụ với ngô là được. Lại nói ngô sắp thu phải không?”

”Ừ, lớn không tệ. Cái này không có vấn đề gì, chỉ là lượng thực. Nàng trồng ở bên cạnh là cái gì vậy? Sản lượng lớn lắm!”

”Ách... Lúa móng rồng...”

”WOW! Bông đều rủ xuống rồi, không cần tưới nước, không phải trông nom, ở đâu ra đồ tốt thế?”

”Làm sao huynh biết không cần tưới nước không cần trông nom?”

”Haiz, không phải cha nàng viết một tờ giấy đầy thôi? Nàng quên rồi à? Lúc trước ta còn không tin, chỉ nghĩ trồng chơi, chưa từng nghĩ lại trồng ra được!”

La Y nghe được cũng cao hứng: “Thật sao? Vậy chẳng phải là mọi người sẽ không đói bụng?”

Dung Nghi dội nước lã: “Còn không biết hương vị ra sao đâu.”

La Y cười nói: “Ta biết!”

Dung Nghi vẻ mặt không tin, loại lương thực phụ này đều chưa thấy qua.

La Y vừa lên mặt, vừa nội tâm châm chọc: gần nhất đặc biệt tìm được ưu thế xuyên qua! Bánh dày lúa móng rồng nàng ăn rồi, biết phải làm sao đây! Nghe nói đồ chơi này thô rất cổ hợm, liều mạng như trấu. Nhưng thêm vào bột bí đỏ và gạo nếp, hoặc là trực tiếp dùng mỡ heo chưng chín ở bên trên cơm, hương vị rất tốt. Ồ! Đúng rồi, thứ này giữ thai!

Nghĩ đến đây, La Y hưng phấn nói: “Bảo người làm sạch sẽ, ta làm cho huynh ăn, bảo đảm ăn ngon!”

Dung Nghi rất hoài nghi.

La Y nói: “Khoai lang cũng mua một ít về, mùa đông nướng ăn. Thơm lắm!”

Cái này Dung Nghi ăn rồi, nghĩ lại cũng đúng. Hoa màu cũng có ăn ngon, nhân dịp thu ngô, cũng thu cả lúa móng rồng lại.

Sản lượng lúa móng rồng ở đó, sau khi thu về cũng có người tới đòi ăn. Trực tiếp nấu rất khó ăn, nhưng đối với nông dân hàng năm đói bụng nguy hiểm mà nói, có ăn là phúc! Hơn nữa lúa móng rồng không chiếm ruộng nước, chỉ cần ở trên sườn núi khai hoang trồng cũng được, trong lúc nhất thời người người xoa tay, chuẩn bị sang

năm trồng kê, gieo lúa móng rồng, không chừng thời kì mấy tháng giáp hạt có thể được ăn cơm khô! Nghĩ như vậy, trong mắt mọi người đều phát ra lục quang, thiếu chút nữa vì gieo trồng mà đánh nhau. Dung Nghi dẫn theo vài vị tộc trưởng mới ép xuống được.

Dung Nghi và La Y nhẹ nhàng thở ra, mùa hè làm thử nhiều như vậy, cuối cùng cũng thành công bước thứ nhất!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ①: tiểu muội tử: nữ hài tử. Nữ chưa gả xưng là muội tử, nữ xuất giá xưng là cô nương.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 83: Sơn Ca

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Tháng mười là tân niên của Miêu tộc. Người Miêu đến nơi đây sớm nhất là Hầu gia, bởi vậy Miêu trống do nhiều thể hệ Hầu gia bảo tồn. Ngày đầu năm, trời còn chưa sáng, mấy nam đình Hầu gia đi lên lầu canh lấy Miêu trống ra, đặt ở trên sân phơi lúa. Gõ Miêu trống một tiếng, tân niên đến!

Trang phục của tất cả mọi người đều lộng lẫy, đây là La Y lần đầu tiên nhìn thấy buổi lễ long trọng của Miêu tộc. Khác với Miêu tộc đã từng xem trên TV, bọn họ không mang theo mũ bạc dạng sừng trâu nặng nề. Mà là trên đầu quấn mảnh vải, mặt trên có trang trí màu đỏ và trang sức bạc. Mang theo thứ như tạp dề, cũng cài đầy trang sức bạc. Bọn họ không mặc váy, trực tiếp mặc quần tự làm. Cho thấy một loại hoa lệ khác.

Dung Nghi không tham ô, làm người tương đối thành thật. Nhưng quan viên ở cổ đại là tồn tại tiểu dân chúng không dám trêu chọc. Ngược lại hình thành một loại trường hợp quỷ dị ân uy cùng thi hành. Hơn nữa nơi này Dương gia thế lực lớn nhất, gia chủ Dương gia tương đối biết xử lý, không có chuyện gì khiến Dung Nghi phiền lòng. Huyện lệnh đánh pháo đầu tiên, đánh coi như đơn giản đấy. Nếu gặp phải loại du côn lưu manh, thế lực các đại gia tộc cân đối, tài nguyên lại thiếu thốn, lấy trình độ hai người họ, khả năng trực

tiếp bị vùi dập giữa chợ có 99%. Thật sự là ông trời phù hộ, ôi lệ rơi đầy mặt.

Lễ mừng năm mới, ở sân phơi lúa nhảy múa hát xong bài chính là lúc ăn cơm. Dung Nghi bị dân chúng nhiệt tình chúc thất điên bát đảo, La Y có bánh bao, xem như tránh được một kiếp. Vừa vịn lấy bánh lúa móng rồng mang từ nhà đi ra chia sẻ: “Đây là dùng lúa móng rồng và bí đỏ làm, nếu có bột gạo nếp thì ngon hơn, nhưng không tìm được. Mọi người ném thử đi.”

Mọi người không khách khí cầm lên cắn, La Y vốn làm khéo léo, mới một lúc đã ăn hết. Lý thẩm cười nói: “Giống như bánh dày bí đỏ, chỉ là mùi bất thường. Ngon hơn chúng ta làm trực tiếp, chỉ là mất nhiều công hơn, nhìn xem trên đây nhiều kiểu. Nếu là ta trực tiếp làm từng nắm rồi.”

La Y cười nói: “Nghe nói lâu năm càng thơm. Cứ phơi khô lúa móng rồng, có thể để được mười năm đấy.”

”Thật sự!?” Trên mặt mọi người hiện lên kinh hỉ, bảo tồn lương thực đó là một vấn đề lớn!

La Y tiếp lời: “Thật sự! Sẽ không bị hỏng, cha ta khi ở Tân Hóa làm Huyện lệnh ngẫu nhiên có được. Nhưng phải nhớ phòng chuột.”

Lúa móng rồng sản lượng cao, làm La Y có uy tín. Nàng vừa nói như vậy, mọi người đều tin tưởng. Chuyện tốt như vậy, khiến mọi người cuồng hoan cảm xúc đạt đến cao trào.

Âm nhạc Miêu tộc vốn khoan khoái, Trùng bị mẹ nuôi thành béo lùn chắc nịch. Thấy người khiêu vũ cũng đi theo xoay vòng, La Y thấy bình thường, chực vị trong bữa tiệc lại là lần đầu tiên nhìn thấy.

Vốn là tâm tình tốt, lại nhìn thấy chuyện thú vị, quả thực cười ngả nghiêng.

Cười một trận, Dương thẩm nói: “Tháng trước còn gặp không thấy mập như vậy, sao bỗng nhiên như nặng thêm mấy cân?”

La Y lắc đầu: “Ta cũng không biết, mấy ngày trước đây dùng mỡ heo trộn lẫn bột lúa mống rồng đút cho nó, tuy rằng là đồ tốt, nhưng chưa chắc có hiệu quả như vậy. Không chừng nó chính là trời sinh bụng bẫm.”

Nói vậy mọi người lại cười rộ lên. Lưu thẩm nói tiếp lời: “Mỡ heo trộn lẫn lúa mống rồng rất thơm, chỉ là hơi tốn mỡ. Vẫn nên dùng bí đỏ hoặc là khoai lang hay hơn.”

Đề tài bị chuyển hướng, Nhị thẩm Lý gia lại nói: “Khoai lang thơm ngọt, chỉ là ăn nhiều bị ngán, còn thì không bằng ăn cơm.”

La Y nói: “Vốn chỉ là để lấp bao tử thôi, hể là cao sản đều không ăn ngon. Nghe nói Quyết ba* ở nơi này của các người ăn càng khó chịu.”

Một nàng dâu bàng chi Dương gia cau mày nói: “Cái kia không ngon, ở trong dạ dày nửa ngày cũng không tiêu hóa.”

La Y quăn, ừm... Đờn sau... là thực phẩm khỏe mạnh đấy, bán rất đắt! Quả nhiên là giữ ấm tư X dục.

Đề tài chuyển đến hoa màu, lại có người nói: “Bí đỏ ăn cũng được, khi không có nhiều gạo, trộn lẫn ở trong cơm ăn cũng no.”

”Bí đỏ coi như không tòi, chỉ là ăn xong suy yếu, không còn sức lực làm việc.”

La Y tiếp tục rút, tối hôm qua nhà nàng mới ăn cơm bí đỏ, người một nhà ăn gọi là thơm ngọt. Nhà bọn họ cũng là no ấm tư X dục >.

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 84

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Dung Nghi nắm tay La Y, trong tiếng tình ca vui vẻ, chậm rãi đi qua cầu tre, đi hướng về nhà. La Y bỗng nhiên có cảm giác tình yêu. Nó thuộc về thời đại của nàng, thanh niên nam nữ cũng là tay nắm tay đi qua phố lớn ngõ nhỏ như vậy, thậm chí đi cạnh nhau cả đời. Mà ở nơi này thời đại bế tắc, bọn họ lại ở trong gia tộc lớn, chắc chắn là kinh thế hãi tục.

La Y thấy may mắn, may mắn Dung Nghi chưa bao giờ là chính nhân quân tử. Chính nhân quân tử có lẽ sẽ không làm nhiều chuyện hồng bút như vậy, có lẽ ngày sau có thể quan to lộc hậu. Nhưng nàng chỉ cần tưởng tượng, cho dù là Phạm tử phu ôn nhu và hòa khí giống như xuân phong quét vào mặt, cũng sẽ bị nhốt bên trong khuôn sáo thế tục. Mà thế tục lúc này, đè nén làm cho người ta không thở nổi.

Dung Nghi không phải chính nhân quân tử, hắn không học được ra vẻ đạo mạo. Sẽ không ở lời nói cử chỉ bảo vệ phụ quyền, sẽ không hi vọng nàng thủ nghiêm nữ tắc. Hắn vô lại vô liêm sỉ, nhưng lại cực kỳ giống đàn ông đời sau. Sẽ hô to gọi nhỏ đùa chơi với con cái, sẽ ở điều kiện cho phép dẫn nàng ra ngoài chơi, sẽ dạy nàng cưỡi ngựa bắn tên, còn có ý mang nàng lên núi săn thú. Không cho là nàng nên ở nhà thêu hoa nuôi đứa nhỏ.

Lòng La Y, cứ như vậy an định lại. Nàng vĩnh viễn hoài niệm thời đại nữ tính có thể tùy ý phô trương kia, không chỉ một lần tưởng tượng nếu như không xuyên qua, có phải nàng đã trở thành một kỹ thuật viên giỏi giang hay không? Mười ngón bay múa trên bàn phím, gõ ra một đoạn số hiệu từ máy tính? Có thể vỗ bàn và đánh nhau với nam sinh, có thể vui cười tức giận mắng. Tâm tình tốt ở nhà lên mạng đọc sách, tâm tình không tốt chạy ra đường cái mua sắm. Vô luận trên mạng chửi mắng thế nào, đó đều là thời đại lịch sử có một không hai.

Mà Dung Nghi nơi này, khiến nàng nhìn thấy bóng dáng thời đại kia. Mặc kệ là nguyên nhân gì hình thành cục diện hôm nay, tóm lại nam nhân đứng ở trước mặt nàng này, thật sự coi nàng cùng cấp. Khác với Phạm thể tuần khen nàng “Hiền lương”; khác với Thiệu Y bảo vệ nàng; khác với Thiệu Hi thương tiếc nàng. Dung Nghi giống nam nhân đời sau, đương nhiên coi nàng như một phần tử trọng yếu trong gia đình, lời nói và quyền lực của nàng ở trong gia đình thậm chí vượt qua bản thân Dung Nghi. Chính bởi vì như thế, mới khiến cho La Y ở trong hoàn cảnh này, được đến một chút tự do.

Nếu giả cho nam nhân như Thiệu Hi, có lẽ nàng có thể sống thật bình tĩnh, nhưng đến suốt cuộc đời, không biết cái gì là “Nhà”. Nghĩ đến đây, La Y nắm lại tay Dung Nghi. Biểu tình Dung Nghi lập tức trở nên dương dương đắc ý lên, cứ như đang nói, xem đi, vợ ta là thật sự yêu thích ta.

La Y bật cười, người này.

”Nàng cười cái gì?” Dung Nghi hỏi.

”Không nói cho huynh.”

”Keo kiệt!”

”Chính là keo kiệt, huynh có thể làm gì?”

”Không thể làm gì... Haiz, nàng nói cho ta không được sao?”

Đôi thoại không hề dinh dưỡng, liên tục như vậy đến cửa nhà. Hường ma ma mở cửa, nhìn thấy vợ chồng tay cùng một chỗ thì sửng sốt một chút. Sau đó cười rộ lên, tại địa phương tự do không bị cản trở này, bà cũng nhớ tới lão quỷ đã chết thật lâu kia. Không biết tên sát thiên đao kia còn ở chỗ Mạnh bà chờ bà hay không.

Chớp mắt đến mừng ba tháng ba. Đây là lễ tình nhân chính thức, trăm hoa đua nở, xuân tình nảy mầm. Nam nữ Miêu gia càng thêm náo nhiệt hơn so với mấy ngày trước đây. Lúc này có một hội nông nhàn nho nhỏ, mọi người nhiệt tình cuồng hoan. La Y lại chạy tới Dương gia làm khách, vẫn là phòng khách có cửa sổ lớn có thể nhìn thấy cảnh kia đẹp. Nhìn xa xa những thanh niên nam nữ mỗi người chiếm một bên sông, điều | tình lẫn nhau. Còn có trên sân phơi lúa muội tử liếc mắt đưa tình hát khúc ca. Những tiếng cười vui vẻ, ngay cả không khí cũng bị cuốn hút thêm vài phần vui vẻ.

Tâm tình Dương thẩm cũng tốt lắm: “Nhìn thấy bọn họ cũng cảm giác mình trẻ mấy tuổi.”

La Y cười nói: “Không biết hôm nay có thể thành bao nhiêu đôi vợ chồng?”

”Ngài hãy chờ xem, đến tháng năm tụ tập kết hôn.”

”Ha ha, ta còn chưa thấy qua toàn bộ hành trình đấy! Mấy lần trước đều chỉ nhìn một đoạn.”

”Hiếm khi thấy ngài cảm thấy hứng thú thế, nếu lần này Dương gia chúng ta có người đón dâu, thỉnh thái gia làm chủ hôn có được hay không?”

La Y cười nói: “Chúng ta còn trẻ lắm, chủ hôn phải đức cao vọng trọng mới tốt.”

”Ai có thể cao hơn thái gia đây?” Dương thẩm cười cười: “Bọn họ có phúc đấy, phu nhân hãnh diện mới tốt.”

”Haiz, ta còn muốn nhìn từ nhà mẹ đẻ tân nương tử đi đây. Nếu làm chủ hôn, không được nhìn náo nhiệt.”

Dương thẩm dở khóc dở cười, vị phu nhân này rất nhiều khi rất trẻ con: “Lại nói tiếp, chúng ta nơi này người Hán tuy ít, nhưng giống ngài thích xem cái này như vậy thật sự không nhiều.”

La Y cười nói: “Người Hán quy củ nghiêm, lão gia chúng ta linh hoạt chút, ta cũng khoan khoái chút.” Văn hóa Hán là văn hóa dài nhất trên thế giới, không có một trong. Văn hóa rục rĩ nhất, cũng không có một trong. Một văn hóa dài lâu lại xán lạn, nhất định sẽ rất cường thế. Khiêm tốn chỉ là mặt ngoài, thực chất bên trong cực kỳ có tính xâm lược. Tính bao dung rất ít, cơ bản khi giao phong với văn hóa khác, rất khó tìm được cái chung, gác lại cái bất đồng, bình thường là trực tiếp đồng hóa đối phương. Hồ Nam mấy trăm năm sau, cũng chỉ có mảnh đất Tương Tây kia Miêu tộc coi như bảo tồn hoàn thiện. Tuy Ninh? Nàng chưa từng nghe qua, khẳng định không phải khu du lịch, càng không thể nào là khu dân tộc giữ lại. Không cần phải nói, nhất định là bị triệt để quên phong tục dân tộc mình. Người Hán cường đại như thế, đối với phong tục dân tộc thiểu số, một đoạn thời gian rất dài là khinh bỉ khinh bỉ lại khinh bỉ. La Y chẳng

qua từ hậu thế mà đến, lại tò mò với thời đại dân tộc thiểu số. Nàng chỉ là trường hợp đặc biệt mà thôi.

Dương thẩm nhắc tới tập tục người Hán chỉ lắc đầu: “Người Hán còn chú ý cái gì tam thê tứ thiếp, một đôi phu thê lại chen vào một người, vậy sống làm sao.”

La Y bổ nhào cười nói: “Dân chúng người Hán chúng ta không có tam thê tứ thiếp, làm quan thì có, cũng chỉ được một người thôi. Nhưng mà sau lưng nuôi nha đầu thì nhiều.”

Dương thẩm một mặt đồng tình, thầm nghĩ: nam nhân ta nếu dám mang một người về, đánh gãy chân của hắn! “Thái gia không giống với, thái gia đối đãi với người tốt lắm.”

La Y cười nói: “Ừm, lão gia chúng ta tốt lắm.”

”Đúng không đúng không? Ngày đó nghe nói thái gia hát cho ngài nghe? Hát cái gì?”

”Haiz, nghe không hiểu.”

”Thật đáng tiếc, người ở bờ sông cũng nói, không biết thái gia hát cái gì.”

“...” Không ngờ Dung Nghi hát Miêu ngữ kinh điển như thế, cảnh giới người Hán nghe không hiểu, người Miêu tộc càng nghe không hiểu? Được rồi, nàng thừa nhận nàng nghe hiểu một chút.

Dương thẩm vỗ tay cười nói: “Phu nhân bát tự thật tốt! Thái gia cũng tốt, thật hy vọng các người luôn ở lại chỗ này không đi.”

La Y cười nói: “Chúng ta không làm chủ được, theo lý thuyết ba năm phải thay đổi địa phương. Cũng có liên nhiệm, chỉ là không nhiều lắm. Ta cũng thích nơi này, yêu mến các người. Nếu có thể, cầu cái liên nhiệm thật tốt! Sống tự tại, muốn ca hát thì ca hát, muốn nhảy thì nhảy!”

Không ai không thích người khác khen quê hương của mình, Dương thẩm cười híp mắt lại: “Ta nghe người ta nói kinh thành thật náo nhiệt, mỗi ngày đều có chợ đúng không?”

”Kinh thành không gọi đi chợ, đầu đường mỗi ngày đều có mua đồ. Còn có cửa hàng, cửa hàng giống trong thành Võ Cương.”

”Bán những thứ gì? Gạo và vải?”

”Cái gì cũng có, món ăn thôn quê, các loại gạo mì, vải dệt, quần áo vớ giày, điểm tâm rượu và thức ăn, trang sức, đồ cổ, văn phòng tứ bảo, cái gì cần có đều có.”

Dương thẩm vẽ mặt hâm mộ: “Thật sự muốn đi xem một lần.”

”Trên đường cũng không hay đi.” La Y lắc đầu cười nói, nếu có máy bay thì có thể du lịch chung quanh. Du khách niên đại này, đặt ở đời sau toàn bộ đều là tro cốt cấp đại boss. Tồn tại như thần!

”Đúng rồi!” Dương thẩm vỗ đùi: “Hôm nay làm bánh dày đầy, phu nhân có muốn đi xem náo nhiệt không?”

La Y gật đầu thật mạnh, Dương thẩm cũng cao hứng dẫn nàng tới hậu viện.

Đi đến hậu viện, thấy hai đại hán một người cầm cái chùy gỗ lớn, đập từng phát từng phát vào một cái thùng hình thuyền. Trong thùng

thả một nửa gạo nếp chưng chín, vừa đập còn vừa rắc một loại thực vật vào, nhuộm gạo nếp thành xám đen.

La Y không nhin được kêu ra tiếng: “Bánh dày hoàng hao!”

”Phu nhân nhìn ra? Năm trước đưa đến trong phủ ăn ngon không?”

”Ăn ngon, ta thích ăn nhất. Không ngờ làm như thế này? Thảo nào vừa mới nghe thấy mặt sau vang từng tiếng.”

”Lễ mừng năm mới ngài ở nhà an thai nên không thấy. Năm nay hoàng hao tươi tốt, lại ra sớm, bọn nhỏ ồn ào muốn ăn mới làm. Phu nhân thích ăn cứ lấy chút mang về, bánh dày mới làm ra ngoài không cần nấu cũng không cần nướng, cầm có thể ăn ngay.”

”Thật sự à? Ta chưa từng ăn loại vừa làm xong! Ta có thể làm một cái sao?”

Dương thẩm lắc đầu: “Nóng lắm, phu nhân là quý nhân, chớ nói tới nóng, tay cũng chai lên.”

La Y hơi tiếc nuối, nhưng đây là việc nhỏ, lại đổi chủ đề: “Các người làm sao mà biết hoàng hao ăn được chứ?”

”Cái này thì không biết, lão tổ tông truyền lại.”

”Ngày đó ta thấy dê ăn.”

”Ân, dê thích ăn nhất, ăn sẽ mập lên. Là thứ nuôi dê tốt, chúng ta nơi này thường nuôi con vịt, nơi có con vịt mã hoàng khắp cả...”

Dương thẩm chưa dứt âm, La Y sợ thét chói tai: “Chỗ nào? Chỗ nào? Ta ta ta sợ nhất mã hoàng ah!!”

Dương thẩm đồ mồ hôi, quần nói: “Có dê sẽ không có nó...”

La Y nhẹ nhàng thở ra, mã hoàng hút máu còn không tính, nhũn như con chi chi dính ở trên người, giống như muốn đi vào trong thịt, khủng bố chết khiếp.

Người Dương gia thấy thế cúi đầu buồn cười, quả nhiên nhóm tiểu cô nương nàng dâu nhỏ, mười cái có chín sợ mã hoàng.

”Nuôi dê thật sự sẽ không có sao?”

Dương thẩm nói: “Trong ruộng cũng có, nhưng không nhiều như vậy. Phu nhân không cấy mạ sẽ không cần sợ.”

La Y suy nghĩ một chút nói: “Lúc các người cấy mạ, dùng giấy dầu gấp xếp dày đặc mấy tầng, bó đến trên đù, mã hoàng sẽ lên không nổi.”

”Cũng có người thử rồi, nhưng làm như vậy đi vào ruộng khó làm việc. Lúc cấy mạ cần phải nhanh, muện mấy ngày lúa không trở bông được.”

La Y thở dài, vô hạn đồng tình nông dân thời đại này. Nàng nhớ được trước kia thân thích nhà nàng đều mặc giày liên quần plastic, tuy rằng có mã hoàng cắn, nhưng tốt hơn rất nhiều. Lại một lần nữa may mắn, nàng làm điền văn, là “Làm ruộng”, không thực sự xuyên đến nông thôn, nếu không chắc chết mất thôi.

(Editor: Mã hoàng????? Trong QT thì dịch là con châu chấu, chuồn chuồn, ong vò vẽ, ong bắp cày..... theo như miêu tả thì Phượng thấy giống con Đĩa, con Vắt... ---> tạm thời để nguyên mã hoàng nhé ☺)

Nhéo bánh dày quả nhiên thật nóng, phải áp gạo nếp nóng bỏng thành hình bánh. Có mấy người tay nghề tốt, làm ra giống như máy móc làm. Nhưng đại bộ phận đều là hình dạng bất quy tắc, thật sự rất nóng, hình tượng đối là được. Dương thẩm lấy hết những chiếc làm tốt ra đóng gói cho La Y. La Y không khách khí, nhận lấy bánh dày hoành hao, về phần bánh dày nguyên vị màu trắng và bánh dày nhuộm màu hồng, nàng không hề có hứng thú.

Dung Nghi còn ở trên chiếu xã giao, bầu trời lại rơi tí tách hạt mưa nhỏ xuống. Mưa xuân quý như mỡ, nhóm người miền núi càng cao hứng. Một đám hán tử ăn uống say chuẩn choáng ào ào cầm khèn sáo vừa thổi vừa nhảy vũ đạo nguyên thủy ở trong mưa. Một thoáng chốc, cả huyện thành bị bịt kín một tầng hơi nước, cây cối ở gần bị tắm nước, càng có vẻ dạt dào ý xuân.

Liên tục chè chén đến giờ Thân, mưa cũng ngừng. Dung Nghi giả say bị nhét vào trong kiệu, ngày mưa đường trơn, La Y cũng lên một cỗ kiệu. Cỗ kiệu đúng đưa tiêu sái trên đường, La Y xốc mình kiệu lên, thấy trên núi xanh sương mù bốc hơi lên, như tiên cảnh. Sau cơn mưa không khí tươi mát thấm vào tim phổi, người và tâm tình cũng khoan khoái theo.

Về đến nhà, cửa vừa đóng. Dung Nghi đứng thẳng dậy: “Giả say độ khó thật cao!”

La Y cười gượng, nàng cực kì xin lỗi, quan trường khó tránh khỏi xã giao, nếu không phải nàng năm đó làm việc lung tung, cũng không đến nỗi như thế. Nhưng lời này không nên nói thì tốt hơn, khụ khụ.

Dung Nghi đẩy mở cửa sổ, nhìn đỉnh núi phía xa tràn ngập hơi nước tán thưởng: “Đây là sau cơn mưa xanh thẩm sao?”

”Phu quân cần phải làm một thủ thơ?”

”Khụ khụ, vẫn là nương tử làm đi!”

”Nữ tặc nhân gia không dám tranh phong cùng phu chủ?”

Dung Nghi cười mắg: “A phi! Nàng trực tiếp nói nàng giống ta cùng là tặc nhân, không làm được thơ là xong rồi. Nàng còn không dám tranh phong cùng phu chủ, nói dối mặt không đổi sắc.”

La Y cười to: “Ta biết hát một bài ca, nhã hơn huynh một ít đấy.”

”Hát nghe thử xem nào.”

”Màu thiên thanh chờ mưa bụi, mà em đang đợi anh, khói bếp lượn lờ dâng lên, cách giang nghìn vạn dặm...”

Dung Nghi giựt giựt khóe miệng: “Nàng hát cái này cũng gọi là ca á, từ không giống từ, khúc không giống khúc, nàng hát đản ca đi?”

[Tác giả: đản ca, nguyên sang ca khúc, tiểu hài tử y y nha nha la hoảng thời điểm xưng là đản ca]

”Huynh nói cái gì!? Hôm nay ta không bóp chết huynh không được!” Em gái người! Đó là bài ca lão nương thích nhất!!!

Dung Nghi kêu thảm thiết: “Cứu mạng a! Mưu sát chồng rồi~~~ “

Hướng ma ma và Dương ma cùng nhau trợn trắng mắt, vợ chồng này chỉ giỏi vậy thôi, thật sự là!

Không ngờ một phút đồng hồ sau, Dung Nghi lại kêu thảm thiết: “A a a a, Hướng ma ma ơi cứu mạng a a a! Nàng nàng nàng nàng muốn muốn sinh a a a a a a a a a a a!!!!!!!!!!!!!!”

Chính văn hoàn!

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 85: Phiên Ngoại 1 – Công Trạng

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Chiêu Duyên cuối năm bốn mươi sáu, Đế băng hà.

Sau đó thái tử lên ngôi, năm sau sửa niên hiệu là Dục Đức. Thái tử lên ngôi cần duy trì ổn định, Dung Nghi thuận thế ở lại Tuy Ninh liên nhiệm Huyện lệnh. Ba năm sau dời sang Hồng Giang Hồ Nam, nhưng không đến một năm Huyện lệnh Hách Chương qua đời, Hồng Giang bị người nhìn chăm chăm vào, Dung Nghi đành bị người ta chuyển đến huyện Hách Chương Quý Châu, cũng may Dung Nghi không để ý lắm, dù sao đảm nhiệm hết lần này hẳn cũng ý định mưu cầu hồi kinh, nếu không được từ quan cũng được, dù sao hẳn trải qua quyền chức đã đủ rồi.

Dung Nghi đi đến chỗ nào, sẽ đưa lúa móng rồng, mễ, ngô, khoai lang đến chỗ đó. Cũng giống như ở Tuy Ninh, không cần thủ đoạn, không cần lời hay ý đẹp. Mạnh tay hoặc thuê hoặc mượn vài mẫu đất, mời mấy người làm thuê về trồng! Bình thường đến năm thứ hai, thu hoạch sản lượng cao sẽ bắt đầu mở rộng. Năm thứ ba cơ hồ hiện lên tình trạng nổ tung phát sang khu vực chung quanh. Sản lượng lúa móng rồng thật sự vô cùng hung hãn, còn giàu dinh dưỡng chứa các loại vi-ta-min, cho dù hương vị hổ cha, cưỡng hòng hơi mảnh một chút sẽ không nuốt trôi. Nhưng thời kì giáp hạt sẽ không bị đói bụng, loại sức hấp dẫn này rất cường đại, lại còn không

chiếm ruộng nước, đây mới là điểm quan trọng nhất trong những điểm quan trọng.

Nhưng đến Quý Châu không thông thuận! Lúc đầu còn đỡ, hai năm sau hậu quả xấu xuất hiện! Quý Châu thuộc về địa hình đất đai cao dốc, đất thiếu nước rất nghiêm trọng! Trồng lương thực càng trồng càng xói mòn, mở rộng cao sản căn bản vô dụng. Lúc mở rộng trồng cây ngô, cây ngô cắm rễ rộng, làm cho chất dinh dưỡng thiếu, cái bắp rất nhỏ, hơn nữa càng trồng càng nhỏ. Thế nhưng không trồng thì sẽ chết đói. Không chỉ như thế, Quý Châu còn có đất đá sạt lở, khó khăn mới tích lũy được chút của cải, một hồi sạt lở đất đá tiền tài của mọi người cũng bị sạt theo, mọi người thường xuyên bị nghèo. Đắp bờ bá cũng không dùng được, đê đập căn bản là không ngăn được đất đá trôi từ trên núi. Nông dân đành phải cách xa nước một chút, nhưng trồng lương thực lại không thể xa nước được, quả thực một bộ lịch sử máu lệ!

Dung Nghi cùng nhóm phụ tá không ngừng nghiên cứu, suốt hai năm cũng không có đầu mối. Lúc này cách hấn rời chức cũng chỉ còn hai năm, không khỏi nóng vội. Tuy nhiên cứ như vậy rời chức cũng không có gì, dân chúng Quý Châu đều biết, không có thành tựu mới là bình thường. Thế nhưng mà ở Tuy Ninh hưởng thụ thành tựu cao như vậy, tư tưởng không thu được lại. Không khỏi nôn nóng.

Huyện lệnh tiền nhiệm có phát hiện, nếu như nuôi dê mà nói sẽ không bị đất đá trôi ảnh hưởng. Bởi vì Quý Châu lương thực phát triển không tốt, toàn tốt cỏ dại. Nuôi dê vừa béo vừa khỏe mạnh, quả nhiên là khẩu vị tốt! Thế nhưng mà vấn đề lại tới nữa... Người đúng là nuôi dê rồi, nhưng bán ở đâu? Đúng là dê tự mình đi được, thế nhưng mà đuổi xa như vậy, mang được bao nhiêu lương thảo?

Cứ chạy đi như thế, dù cho có chạy được tới nơi bán lương thảo, dê sớm chỉ còn lại bộ xương cốt thôi. Cho nên chỉ có thể tự cấp tự túc.

Được rồi, tự cấp tự túc, thịt cũng có thể làm lương thực. Hơn nữa nuôi dê không có nhu cầu sức lao động nhiều. Thật sự không có cơm ăn, làm giống như cư dân du mục ăn thịt bú sữa được không? Không được!

Quý Châu độ dốc quá lớn, dê rừng giỏi bò lên trên ngã xuống cũng chết, vậy người thì sao? Nữ nhân và trẻ nhỏ sẽ không thích hợp đi chăn dê. Cái này có thể để nam nhân đến làm, nhưng nam nhân còn phải trồng trọt đây này... hết cách! Cuối cùng phát triển thành nuôi dê bổ sung —— dê không nhiều lắm nên người nhẹ nhõm. Bằng không thì một con dê ngã chết, nông phụ đau lòng không chừng cũng đi theo mất. Nữ nhân ở mảnh đất này là tài nguyên quý trọng. Haiz... Cho nên vẫn không có cách nào giải quyết vấn đề căn bản cả.

Cuối cùng, Phạm tiên sinh phát hiện Quý Châu nhiều thảo dược, cây kim ngân phát triển mạnh nhất, còn không ảnh hưởng tới đất đai. Máy người Phạm tiên sinh vui sướng đến điên rồi! Cây kim ngân tốt hơn dê, nó có thể phơi khô! Nơi đây không khí ẩm ướt, thích hợp thực vật sinh trưởng, kể cả cây kim ngân và nhiều dược thảo khác phẩm chất đều rất tốt. Mang những thứ này tới Quý Dương bán, cũng là một khoản thu nhập.

Dung Nghi lưu manh một chút, ý vào hấn là sinh ra từ quân phiệt, bán thảo dược cho Vệ sở = |||. Vệ sở Quý Châu không ít, làm binh lính sao lại không cần thảo dược chứ? Một huyện dược thảo còn ăn không vô? Đó mới gặp quỷ rồi. Toàn bộ tính vào quân nhu, dù sao số lượng cũng ít, không ảnh hưởng tới thương nghiệp vốn cung ứng. Cái địa phương rách nát này người cướp thực không nhiều

lắm. Về phần người huyện khác? Hấn không quan tâm tới được, trực tiếp viết một phong thơ đưa đến chỗ Phạm Thế Tuấn, Phạm Thế Tuấn bây giờ là Lại Bộ Thị Lang, việc này không thuộc quản lí của tể phụ, nhưng huynh là cao tài sinh còn thường xuyên gặp Hoàng đế, lo quốc lo dân đi thôi! Cảm thấy xong xuôi một đại sự, Dung Nghi cười vui sướng về ôm vợ con.

Dung Nghi đang cố gắng, vậy La Y đang làm gì? La Y đang phối hợp sửa sang lại tư liệu nông học cho Dung Nghi. Trung Quốc cổ đại giao thông không thuận lợi, nhiều khi rõ ràng có kỹ thuật tương đối cao, nhưng nông dân chưa hẳn biết rõ. Bởi vậy Dung Nghi mỗi lần sau khi thu hoạch lúa móng rồng sản lượng cao, lại tiến hành suy nghĩ sửa sang cây nông nghiệp khác. Có lúa móng rồng đi trước, danh dự tuyệt hảo, nông dân cũng nguyện ý nghe, nguyện ý học.

Đồng thời, mở rộng giáo dục. Ba năm thời gian đủ để cho nhóm thanh niên trẻ nhỏ: thoát nạn mù chữ. Cũng giống như ở Tuy Ninh, khi mới bắt đầu học biết chữ chỉ có trẻ con, thậm chí là nữ hài tử. Phụ huynh Trung Quốc rất thú vị, chính mình ngại khó không học, khi có cơ hội nhất định bức bách bọn nhỏ học. La Y cũng tốt, Dung Nghi cũng tốt, chưa bao giờ dạy thứ tình cảm lãng mạn cái gì là Quan quan sự cư. Sau 《 Tam Tự kinh 》 , 《 bách gia tính 》 , 《 Thiên Tự Văn 》 , trực tiếp dạy là 《 Thiên Công khai vật 》 , 《 nông chính toàn thư 》 , cùng xuất bản của triều đại 《 Chiêu Duyên nông thư 》 . Những thứ này đối với nông dân mà nói có tác dụng hơn Tứ thư Ngũ kinh nhiều lắm. Hơn nữa ở nơi dân tộc thiểu số tụ tập này, có tộc quy tương ứng, Huyện lệnh nhiều khi chỉ là bày biện đẹp mắt thôi, hai vợ chồng La Y Dung Nghi có rất nhiều thời gian ngồi viết sách. Dùng tiếng thông tục của nơi đây viết về tình trạng của cây nông nghiệp, lại viết ra biện pháp ứng phó.

Ví dụ như La Y viết ra một quyển sách, phía bên trên vẽ, phía dưới viết chữ. Nói thí dụ như lúa nước ngày mùa hè không lớn còn co lại, là vì có nhiều chỗ gần mỏ muối, muối ngấm vượt chỉ tiêu, cần lượng nước lớn tới rửa trôi. La Y viết như bức tranh liên hoàn ở đời sau, vẽ từng bức tranh ra, nông dân không biết chữ, nhưng họ biết xem tranh đúng không? Bọn họ không hiểu được cái gì là muối ngấm vượt chỉ tiêu, nhưng có thể xem hiểu làm cây lúa hồi lại thì cuồng xả nước là được.

Khi La Y mới bắt đầu nhúng tay vào những chuyện này Phạm tiên sinh rất không ưa đấy, hắn thấy La Y đưa ra phương pháp mới, rất không tiện lên tiếng, ghen đến khó chịu. Hai phụ tá khác là văn bồi, càng không thể nói gì rồi. Nhưng thời gian dài cũng chầm chậm tiếp nhận, ít nhất được thừa nhận, sau khi La Y đã có kinh nghiệm lần thứ nhất dạy nữ học sinh tiểu học, thủ đoạn càng cao minh hơn. Khi ở Hồng Giang, nàng cầm theo hoa đi câu tuyển tiểu cô nương. Câu được chúng tiểu cô nương tới, dạy biết chữ dạy vẽ tranh. Quay đầu lại người lớn không để ý, con em người, khuê nữ nhà mình cứ nhiên biết rõ thế nào chuyện quan trọng rồi!? Cái đó học hay sao? Nhũ nhân Huyện lệnh dạy đấy! Như ong vỡ tổ chạy tới huyện nha. La Y lại lấy ra cuốn sổ tay nạn sâu bệnh cây nông nghiệp thông thường địa khu Tây Nam từng vẽ ở Tuy Ninh, một bản văn hay tranh đẹp, hổ cha chính là còn là bản màu sắc rực rỡ! ORZ... Phạm tiên sinh phục rồi! Không ngờ thuốc màu chuyển từ kinh thành ngàn dặm xa xôi tới đây để làm việc này đấy!? Người trâu! Đoán chừng ở Tuy Ninh cũng có một bản, thảo nào mà lúc rời khỏi Tuy Ninh, đám nông dân khóc như mẹ ruột mình chết. Hắn còn tưởng rằng là quan trường quen dùng diễn trò kỹ xảo, trong lòng còn cười nhạo Dung Nghi người khóc theo cái rắm, hiện tại ngấm lại bọn họ là thực sự khóc. Nghĩ như thế, lập tức cũng trở nên đặng đặng sát khí... Ách, là chí khí tràn đầy giúp La Y vẽ tranh.

Kỹ xảo bộ dáng thêu hoa của La Y đã được phát huy như thế, đến huyện Hách Chương, kinh nghiệm càng thêm phong phú. Nàng dứt khoát tập trung đám nữ hài tử lại, mỗi người đều vẽ theo mẫu đúng không? Vậy thì tốt lắm! Rất tốt! Vẽ thôi! Vẽ vài lụa! Vẽ đồng ruộng, vẽ giấy, vẽ dược thảo, vẽ bộ dạng cỏ dại—— làm tài liệu giảng dạy. Có vị thần nhân rõ ràng trực tiếp thêu côn trùng có hại và cỏ dại treo trong nhà, La Y lợi dụng thân phận nữ nhân đặc biệt khen ngợi. Mọi người càng thêm tích cực. Hơn nữa theo La Y từng học sinh nữ tốt nghiệp tại đây đều học nông học cơ bản, chao ôi, được hoan nghênh quá nha. Quả nhiên người tới đề thân đập nát cánh cửa. La Y càng ngày càng có nhiều đệ tử, tất cả cô nương gia có chút thân phận địa vị của địa phương đều tới chỗ nàng. Ở huyện Hách Chương, huyện nha ở không chứa nổi, nhà giàu trong huyện hữu nghị cung cấp một tòa. Bên cạnh là lớp nam đệ tử của Phạm tiên sinh, ở khu dân tộc thiểu số này, thành tựu nhân duyên cũng không ít!

Vì bọn họ sau khi rời chức tại đây sẽ không có người thay dạy tri thức, La Y cực lực bồi dưỡng đệ tử. Chọn mấy người thông minh nhất dạy thiên vị nhiều tri thức hơn nữa, sau này bọn họ rời chức đi rồi, họ là người địa phương, có thể dạy học cả đời. Thu nhập cũng rất khả quan, bọn họ lại nhận đệ tử, liên tục không ngừng, lớp huấn luyện nông thôn bản nông học nữ tử có thể được kéo thật dài. Lớp nam tử cũng vậy. Hơn nữa địa phương đã làm Huyện lệnh, Dung Nghi nhớ rõ. Với tư cách là quan viên triều đình, yêu cầu triều đình kỹ thuật nông học mới nhất là chuyện đương nhiên. Hắn thông qua trạm dịch đưa tới, mỗi quyển sao một phần, gửi người hành thương hoặc là trạm dịch, đưa đến trong tay tộc trưởng đại tộc địa phương hắn đã từng làm quan. Không phải đoạt công lao với đương nhiệm, hắn chỉ sợ những vật này không đến được trong tay nông dân.

Ngoại phóng hơn mười năm, Dung Nghi thành thực ổn trọng hơn. Nhiều năm qua tận sức nghiên cứu nông học, tựa hồ đầu óc cũng được khai mở. Có lẽ hần thảng tính chứ không phải người đàn. Ở đời sau có rất nhiều nhà kỹ thuật lúc đó chẳng phải thoát nhìn rất ngốc đay thôi? Nhưng bọn họ ở lĩnh vực của mình đại triển thần uy, không thể khinh thường. Dung Nghi sửa sang lại rất nhiều nghiên cứu của người trước và tình huống trước mắt, đánh bản sơ đồ, ra bản chữ viết. Cộng tác cùng La Y, Phạm tiên sinh và hai văn bối Phạm gia ra văn bản, trưởng tử thứ tử trưởng nữ thực tập.

Hơn mười năm nha, Dung Nghi thỏa mãn phần chức nghiệp này. Nội tâm không còn hư không như trước đây, tới mỗi vùng hẻo lánh đều tràn đầy vui vẻ. Tuy nhiên cũng thường xuyên gặp phải nông dân cực phẩm ánh mắt thiên cận, nhưng bản thân chỉ ghi nhớ vậy thôi. Quan phụ mẫu như cha mẹ, con em động kinh hần có biện pháp nào đâu? Nhân tính mấy ngàn năm, vùng khỉ ho cò gáy nhiều điều dân, không phải hần có thể thay đổi được. Chỉ cần làm được chuyện hần cần làm là tốt rồi.

Dục Đức năm mười hai, nhậm mẫn. Một đạo thánh chỉ, thăng Dung Nghi kinh thành hộ bộ Quý Châu tư viên ngoại lang, chính thất phẩm! Phạm tiên sinh dùng công danh tú tài đảm nhiệm Huyện lệnh huyện Bình Võ Tứ Xuyên, hai vị chất nhi Phạm gia một người bị ném đến Vân Nam, một người bị ném đến Quảng Tây, hai người đều là Huyện lệnh. Người đọc sách trong thiên hạ xôn xao! Dung Nghi thì thôi, 12 năm Huyện lệnh, dưới quyền cai trị không có chuyện đại náo, sinh ra quyền quý từ thất phẩm điều đến thất phẩm, tuy nhiên bình thường mà nói từ nơi khác điều tới kinh thành phải giáng cấp, hần ngược lại cùng cấp là rất biến thái, nhưng miễn cưỡng có thể tiếp nhận. Nhưng ba người Phạm gia là phụ tá, nói không dễ nghe một chút thì chỉ là người làm công, bọn họ nguyên

một đám có thể khảo thi nhân viên công vụ, khảo thi tiến sĩ học mầu: đám bọn họ ganh đua dài ngắn, con em người ah! Phạm Thế Tuấn Lại Bộ Thị Lang người không cần bắt công như vậy chứ? Người làm Thám hoa rất giỏi à! Ta vạch tội chết người! Vạch tội chết người! Lần lượt ăn đòn, con em người ah! Đô Sát viện Tả Ngự sử là cậu em vợ Phạm Thế Tuấn! Người vạch tội cái rắm! Đương nhiên còn có cương trực đấy, thấy Đô Sát viện là Thiệu Y đương gia, càng muốn vạch tội, nhìn xem có phải Phạm Thế Tuấn thanh liêm, có phải Thiệu Y kết đảng.

Thiệu Y thấy người ta dăng sổ vạch tội Phạm Thế Tuấn, không lên tiếng cũng không ngăn cản, còn ở phía sau thúc đẩy, chính mình giả làm người vô tội, như vậy triều đình véo thành một đoàn. Hắn sớm biết như vậy rồi, việc này, nếu nghiêng về một bên thì không có gì. Chỉ sợ véo, vừa véo toàn bộ thế giới đều biết. Thiệu Y sớm bảo La Y đưa các loại sách vở nông học bọn họ xuất bản đưa vào trong kinh, thông qua Phạm Thế Tuấn đưa tới bàn của Hoàng đế. Hoàng đế sau khi xem xong đương nhiên tán thưởng vô cùng, nhìn sổ con của Tuấn phủ Quý Châu Hồ Nam! Không ngớt lời kêu to ba tiếng tốt! Còn không thương lượng cùng quần thần đã phát thánh chỉ. Trên triều đình nổ tung, tất cả mọi người đều đi con đường chính quy, dựa vào cái gì người như vậy hả?

Rất nhiều người nói Phạm Thế Tuấn nói gièm pha..., bởi vì Lại bộ Thượng thư tuổi già bệnh nặng, rất nhiều sự tình đều là Phạm Thế Tuấn làm chủ, Hoàng đế lần này phạm hồ đồ là do Phạm Thế Tuấn, vị sủng thần của Hoàng đế xúi giục đấy! Vạch tội ngay!

Nhưng Hoàng đế không nghĩ như vậy, nhìn sổ con của Tuấn phủ Tri phủ! Phạm là địa khu dân tộc thiểu số Dung Nghi cai quản đều không có tạo phản —— mọi người đi nghiên cứu lúa móng rồng,

dược thảo = =|||. Còn ra nhiều sách nông, mở rộng cây nông nghiệp, nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề sinh tồn mà địa khu đó không trồng trọt được. Vẫn không quên khen ngợi tiền nhiệm phát hiện chỗ tốt của việc nuôi dê. Tuần phủ Tri phủ chỉ có khen thôi, còn nói người này quá trung thực! —— có thể không khen sao? Ah, đổi cho người, người dám che dấu công lao của huynh đệ đồng hao làm lão đại Lại bộ, một anh vợ là lão đại ngự Sử sao? Thật đúng là công lao, chỉ cần báo cáo chi tiết công lao là được. Mịa, sao cha ta lại không cưới người vợ tốt như thế cho ta, nhà mẹ đẻ cho sức lớn thế! Phàm là Hoàng đế đều ưa thích quan tốt đấy. Hấn còn muốn sửa sang lại tư liệu chính thức xuất bản đây, còn muốn xâm nhập nghiên cứu mảnh đất Quý Châu kia nuôi trồng thảo dược như thế nào thành một đầu long đây này. Kết quả trên triều đình tùm lên. Cầm lên bản sách nông version VIP bỗng nhiên nổi tiếng, hoàng đế biểu thị rất hỏa đại!

Mà nhóm người Dung Nghi bị thánh chỉ nện vào đầu choáng váng, mấy người hợp lại suy tính, cảm giác, cảm thấy đường này có quỷ rồi! Không phải ai giả truyền thánh chỉ chứ? Phi phi! Lời này không thể nói! Mặc kệ như thế nào, lên chối từ trước! Nói giỡn à, nơi khác hàng chức vào kinh thành không giáng cấp đã là ân điển rồi, mịa người còn điều bằng tiến đến loại nha môn Hộ bộ đầy chất béo này, Cố Dung Nghi hấn muốn hồi kinh đấy, khuê nữ và con trai trưởng của hấn bốn năm trước nhân cơ hội gia đình tới tặng đồ đưa về kinh rồi, đến nay mới được hai lá thư, hấn nhớ con tới điên rồi, nhưng cũng không phải trở về như thế này! Coi chừng bị người đằng sau chọc dao găm. Vì vậy ra sức chối từ, nói cho bên trên lúa móng rồng không phải hấn phát hiện, là nhạc phụ hấn phát hiện đấy, không phải công lao của hấn vân vân....

Rất tốt! Cha La Y đã trí sĩ rồi! Việc này lại bị người bổ não —— xem đi, nhạc phụ làm quan ở Hồ Nam phát hiện thu hoạch cao sản,

thân thể không tốt muốn đưa sĩ, tận tình khuyên bảo ủy thác con rể hỗ trợ mở rộng. Con rể thực sự làm, thành công rồi, được khen ngợi rồi, vẫn không quên công lao của nhạc phụ. Mẹ kiếp, mô phạm nha! Sự tình cứ phát triển quẩn như vậy đấy. Lúc này Phạm Thế Tuấn thanh cao ngay thẳng xem như biết rõ vì sao người ta vạch tội hấn, mà Thiệu Y không ngăn cản còn đặc biệt dùng sức đẩy phía sau. Cậu em vợ này một bụng ý nghĩ xấu, người nhà Tiêu gia cùng một ruột đều thám báo trên người hấn! Mẹ kiếp!

Hoàng đế cao hứng nha! Chao ôi, thằng nhãi này trung thực quá. Đây là ngọn nguồn lúc trước mẹ của hấn thủ tiêu án đấy, lão thái hậu mắt sáng như đuốc nha! Lúc trước chỉ bị liên quan là phải đấy, hay là đám người hoàng gia bọn họ anh minh, đã sớm biết Cố Dung Nghi hấn là người vô tội nhĩ. Nhưng mà theo Phạm Thế Tuấn nói muội phu hấn thực khờ, xem ra không thích hợp làm quan lên mặt, mà thích hợp làm hiện thực. Trước ném ở Hộ bộ học tính sổ, quay đầu lại ném vào Công bộ tạo nông cụ! Thời gian hấn tại vị nếu có thể sáng tạo ra nông cụ mới, sẽ là chuyện lưu danh thiên cổ! Lại nhắc tới trêm đó, phải thưởng cho vợ hấn nha. Dù sao cái bảng màu này là nàng vẽ ra đấy, hoàn toàn chính xác có công. Vì vậy bổ sung đạo thánh chỉ, đặc biệt ngợi khen Cố Tiêu thị huệ chất lan thiên lương thực đức, thưởng bạc ngàn lượng, trân châu hai hộc. Dung Nghi tiếp chỉ lần nữa, nhìn bốn chữ “Hiền lương thực đức” trên thánh chỉ, lại gian nan quay đầu nhìn lão bà đang tính toán vào kinh dạy con gái thu thập nam nhân như thế nào, rơi lệ đầy mặt...

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 86: Phiên Ngoại 2 – Hồi Kinh

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Dung Nghi tiếp chỉ chuẩn bị trở về kinh, nhóm nông dân đương nhiên muốn tiễn đưa. Ngày hôm đó vừa đúng lúc mưa to, từ Dung Nghi tới nông dân, nguyên một đám bị xối ướt sũng, hòa với nước mắt nước mũi muốn bao nhiêu chạt vật thì có bấy nhiêu chạt vật. Nhóm nông dân đương nhiên là thương tâm vì một vị quan tốt đi, Dung Nghi thì càng lo sợ bất an, mười hai năm chưa về nhà, rốt cuộc trong kinh thành là quang cảnh như thế nào? Hồi tưởng lại quê quán mình sinh ra và lớn lên, chỉ còn lại một cái bóng mơ hồ. Chỉ có khắc sâu ấn tượng chính là người lừa ta gạt. Nông dân có xảo quyết là vì trình độ giáo dục có hạn, từ đầu đã như vậy rồi. Quan viên xảo quyết, hắn có thể ứng phó được không? Vừa vào kinh thành, La Y sẽ bị nhốt chặt, không có có lão bà hiệp trợ hắn còn có thể thuận lợi như vậy nữa không? Huống chi La Y nàng quen tự do tự tại, có thể thích ứng lại được kinh thành loại sinh hoạt nuôi nhốt này không? Khó khăn như thế, vui sướng có được thánh chỉ ngợi khen vào kinh thành đã bị bào mòn chẳng còn mấy.

Lên xe ngựa, La Y thay đổi y phục cho hắn, lại vội vàng đưa khăn mặt cho hắn: “Lau khô tóc đi.”

Dung Nghi tiếp nhận khăn mặt lau lưng tung: “Cua đâu rồi? Sao không có trên xe?”

”Bạch Quả, Ngân Hạnh đang ôm.” Nha đầu của La y rút cục hết dùng hoa quả rồi, nàng bắt đầu dùng trong thảo dược và quả vỏ cứng ít nước = =|||.

Dung Nghi thở dài: “Không biết Trùng sao rồi, bốn năm trước trở về kinh thành, chúng ta ở lại Hồ Nam mới nhận được hai lá thư, không biết thi tú tài có qua không. Giao thông Quý Châu thật sự quá kém.”

”Nào có dễ dàng qua như vậy? Tú ca ta còn phải thi ba lần đấy.”

”PHỐC, Tú ca nàng biết lúc trước hấn vì sao phải thi ba lần mới đỗ hả?”

La Y cười xấu xa: “Không biết!” Ngẫm lại, Thiệu Y nhất định sẽ đánh hấn —— hừ hừ, người cho rằng mỗi người đều giống như cha người, một lần là trúng! Ha ha ha, La Y vừa nghĩ vừa cười rút miệng.

Dung Nghi cũng cười ha ha theo: “Chúng ta cả đời đều không nói cho hấn! Cứ để cho hấn ảo não đi! Cứ để cho Tú ca buồn bực đi, thật là chuyện thành tựu nhất cả đời ta và Nhị tỷ phu nha.”

”Huynh chỉ có chút tiền đồ đấy thôi sao!”

”Phi, Tú ca nàng một bụng ý xấu! Có thể tính kế hấn thật sự là quá không dễ dàng. Ta đương nhiên phải đặc chí chứ!”

La Y mắt tròn trắng, huynh suốt ngày lẫn lộn cùng Tú ca, cái tính tình kia không học được một chút nào, vẫn cứ mười năm như một ngày!

Dung Nghi cọ cọ La Y: “Ta nói này, Đại tỷ nhi chắc sinh con rồi? Lúc trước nhỏ như thế, giờ đã làm mẹ rồi, thời gian trôi thật nhanh.”

La Y dùng sức tựa ở trên gối: “Không phải sao, thoáng chớp mắt, gả cho tên hỗn huynh đây rõ ràng đã hai mươi năm rồi.”

”Hỗn cái gì chứ? Ta về sau hoàn lương rồi mà.”

”PHỐC! Còn hoàn lương đây này! Đến kinh thành không thể nói lung tung đấy.”

Dung Nghi đầu lia lịa: “Ta còn đỡ, chỉ sợ nàng không quen, hay là chừng hai năm nữa ta trí sĩ, hai chúng ta đi ra ngoài chơi.”

La Y lắc đầu: “Xem đã, không chỉ ta, sợ huynh cũng không quen. Năm đó ở trong kinh huynh là quần là áo lượt, tùy ý tự tại chút ít không ai so đo. Sau này đi tới đây đều là người ngay thẳng, không có nhiều cong cong quẩn quẩn. Hôm nay hồi kinh, chúng ta lại là được khen ngợi triệu về, e là có người đổ mắt. Từ nay về sau huynh phải chính nhân quân tử rồi.”

Dung Nghi xì một tiếng khinh miệt: “Ta sẽ không đâu, rất dễ dàng lòi đuôi thôi. Dứt khoát lưu manh đến cùng, mọi người quen dần là được rồi. Ngược lại là nàng đấy, nhất định phải nhìn người, thực sự uất ức cho nàng rồi.”

La Y kêu thảm một tiếng: “Con em nguoi nhé! Lão nương cả đời mạnh mẽ như sóng dậy!” Trời đánh đấy, ông trời khốn khiếp lại để cho ta chẳng điền xong lại bắt đầu trạch đấu đúng không? Đừng đùa người vậy chứ?

Dung Nghi sớm quen La Y dùng từ cổ quái vài thập niên không thay đổi này rồi, rất nghiêm túc tiếp lời: “Hay là, chúng ta sinh khuê

nữ chơi đùa? Nàng ở nhà nhất định rảnh rồi.”

“... việc này ta muốn sinh là sinh được sao?” Sản phụ lớn tuổi rồi!

”Haiz, đại phu trong kinh giỏi, mời người đến xem thử. Từ khi sinh Cua, thân thể nàng không khỏe, đây cũng là nguyên nhân ta viết thư cầu vào kinh nói cho tể phụ. Nơi này tốt thì tốt, nhưng đại phu không giỏi. Nàng không biết năm đó nàng sinh Cua, thiếu chút nữa hù chết ta.”

”Huynh hồi trước đó thì không bị dọa à? Không phải là sinh non sao? Ta rất hoài nghi là Cua quá nặng ta không chứa nổi nó nữa đấy! Chưa từng thấy sinh non mà những sáu cân rưỡi.” La Y đổ mồ hôi.

”Nàng còn nói à, Quỳnh Anh là bị khó sinh. Trùng là thai đầu của nàng ta có thể không sợ sao? Cua thì sinh sớm! Ta đây mỗi lần làm cha đều không yên ổn bằng trước đây. Nàng sinh một đứa, để cho ta được thông dong một lần đi? Sinh khuê nữ giống nàng, chiêu một con rể trạng nguyên, xoát xoát lấy ra mười cây tú hoa châm, từ nay về sau trạng nguyên gia cũng đừng nghĩ nạp thiếp! Ha ha ha ha!”

La Y dùng sức đẩy hấn: “Huynh đi luôn đi! Trạng nguyên bao nhiêu tuổi hả? Còn con rể trạng nguyên nữa chứ! Đại con rể huynh bây giờ còn là học trò nhỏ đây này.”

”Ai ai, không phải ta chỉ nói giỡn thôi sao. Rất lâu không gặp các con rồi..., đúng là nhớ lắm. Nói như vậy con trai vẫn tốt hơn, không rời khỏi mắt.”

“... Đại tể nhi không phải ở Tàn gia ngay bên cạnh sao? Chao ôi, thật sự là duyên phận, hai đứa chúng nó khi còn bé còn học cùng

một chỗ trước mặt ta, kết quả là xem vừa mắt nhau rồi. Chỉ là nhiều năm như vậy mới nghe được Quỳnh Anh mang thai, không biết rốt cuộc là làm sao vậy.”

”Cái phố kia có được mấy người đọc sách chứ? Khuê nữ của ta sao lại không thể gả ngay bên cạnh... Quỳnh Anh đến học Miêu nữ đánh đá vô cùng, nó không bắt nạt người đã không tệ rồi. Chúng ta vẫn nên quan tâm tiểu khuê nữ đi.”

”Tiểu khuê nữ của huynh còn chưa thấy bóng dáng đâu, ta không sinh..., đau chết.”

”Để đại phu xem cho trước đã rồi mới tính.”

”Không xem!”

”Xem một lần thôi xem một lần thôi! Hay là nàng đòi chết trước khi thấy mặt con dâu hả? Phải chết hai ta chết cùng đi! Ta còn chưa sống đủ đâu, đúng không!”

La Y xì một tiếng khinh miệt, có người nói lời tâm tình như vậy sao? Cái gì mà chết với không chứ. Nhưng mà sao trong lòng lại ngọt như mật đây này?

Trải qua trăm cay nghìn đắng trở lại kinh thành, mới vừa vào cửa đã thấy Quỳnh Anh và Trùng đọi trong sân. Hai tỷ đệ vừa thấy cha mẹ thì khóc quỳ xuống: “Cha! Mẹ! Hải nhi bất hiếu, các người chịu khổ rồi.”

Dung Nghi bất chấp mấy lời khách sáo vớ vẩn kia có hợp logic hay không, vừa nhìn thấy hai đứa con ba bốn năm không gặp, rất không có hình tượng cũng khóc lên. Làm cho La Y cũng lã chã rơi lệ, Cua đi theo bổ sung, người một nhà trong sân khóc rống thối

gian một chung trà, nhóm vú già mới đi lên khuyên bảo. Rửa mặt ăn cơm, cuối cùng La Y cũng được bò lên cái giường hơn mười năm không nằm, bụng chén trà nóng, nhà mình thật là thoải mái nha.

Sau đó hỏi Quỳnh Anh: “Con sinh con được tháng rồi nhỉ? Trên đường không nhận được thư của con, con trai hay là con gái thế?”

Quỳnh Anh đáp: “Là khuê nữ, nhũ mẫu đang trông nom ạ.”

”Sao không tự mình nuôi?”

Quỳnh Anh cau mày nói: “Không có sữa...”

”Trong tháng không có hay là?”

Quỳnh Anh lắc đầu: “Không biết, đại phu xem cũng nói không có cách nào. Lão nhân gia nói là đại tỷ nhi chưa được ăn lương thực, may mà sớm định nhũ mẫu rồi, bằng không thì không biết làm sao cho phải.”

Đây là chuyện không còn cách nào khác, La Y không hỏi vấn đề này nữa, ngược lại hỏi những thứ khác: “Mẹ chồng con đâu?”

Quỳnh Anh càng thờ dãi: “Con mới vào cửa không bao lâu thì mất, lúc tuổi còn trẻ vì tích lũy của cải, làm hỏng cả thân thể rồi. Bây giờ của cải tích lũy được không ít, lại không được hưởng phúc, hẳn khóc như mưa.”

”Sao con không nói cho ta biết?”

Quỳnh Anh ngạc nhiên nói: “Lần trước con mang thai đại tỷ nhi, có đưa tin cho người luôn mà.”

La Y nói: “Không thấy, không phải con sai người mang lời nhắn tới là con có thai sao?”

Dung Nghi ở bên cạnh nghe được vị kia vì tích lũy của cải mà làm suy yếu thân mình, lại lo lắng cho La Y, chen vào nói: “Nhất định là trên đường làm rơi rồi, lại sợ không tiện khai báo, nên chỉ nhắn vậy thôi. Dầu gì cũng là mang theo thư, trên đường đi xa như vậy, ai biết được. Ngược lại là các tỷ đệ các con nên đi thỉnh an cho tổ mẫu bá mẫu con, cáo lỗi thay chúng ta, ngày mai chúng ta lại đi thỉnh an. Nhưng mà nhờ đại bá mẫu các con mời một vị đại phu tới, mẹ các con mấy năm nay không khỏe, lúc tuổi còn trẻ còn chưa lộ ra, hai năm qua thời tiết thay đổi lại cảm, trên đường còn bị bệnh một hồi, không thể chủ quan được.”

Trùng nói: “Tỷ tỷ còn bận trông con, để nhi tử đi thôi, đánh ngựa một lát là tới. Quay đầu lại mời đại phu Hồi Xuân đường đến một chuyến.”

La Y phát phát tay: “Ngày mai hãy nói, hôm nay mới vừa vào cửa mệt mỏi vô cùng, đại phu nhìn thấy còn tưởng bệnh nặng.”

Dung Nghi mặc kệ La Y, nói với Trùng: “Đại phu Hồi Xuân đường là ai?”

”Là đại phu mới nổi danh mấy năm gần đây, cần phải đi đặt chỗ trước mới gặp được đấy. Nhi tử đi Hồi Xuân đường trước, rồi mới đi bá kiến tổ mẫu. Quay đầu thuê chiếc xe ngựa chở đại phu tới đây. Cha mẹ nghỉ một lát trước, tỷ tỷ cũng đi xem chất nữ trước. Cua ở nhà chăm sóc cha mẹ.” Trùng dặn dò một mạch từng việc, có chút phong phạm đương gia. La Y bị hai cha con đỡ lên giường, không đầy một lát thật sự ngủ say. Dung Nghi chờ đại phu vào cửa, đành phải ngồi bên kháng dưỡng thần.

Không bao lâu sau đại phu Hồi Xuân đường đến, hành lễ hỏi han vị quan lão gia Dung Nghi này trước, sau đó bắt mạch cách rèm cho La Y. La Y còn đang nằm ngáy o..o..., không thể nào hỏi được rồi. Cũng may Dung Nghi biết rõ ràng tình huống, không cần phải đánh thức La Y.

Đại phu bắt mạch xong mới nói: “Nhũ nhân là một nhọc, nhưng quanh năm hao tổn tinh thần? Nếu như không được điều dưỡng tốt, tuổi thọ sẽ có chương ngại.”

Dung Nghi gật đầu: “Lúc chúng ta ngoại phóng, thường làm gấp gấp bản vẽ, bị liên lụy. Lại sinh non thứ tử bị tổn hại sức khỏe.” Nói xong con mắt cay xè, suýt nữa rơi nước mắt.

Đại phu chấp tay nói: “Đại nhân và nhũ nhân một lòng vì dân chúng, chính là phúc của chúng ta. Tiểu dân mở phương thuốc thử xem. Nếu không đỡ đi mời đại phu khác, tiểu dân xin lỗi, tiểu dân không có phương thuốc tốt.”

Dung Nghi nghe đại phu chẩn đoán bệnh, không có tâm tư khách sáo, lung tung gật gật đầu gọi người tiễn khách.

Ba tỷ đệ nghe được chẩn đoán bệnh trong cổ họng giống như bị chặn bông, nước nỡ nghẹn ngào khóc lên. Dung Nghi phát hỏa,: “Khóc cái gì! Mẹ các con lợi hại lắm! Đến mai cầu đại bá mẫu của con thỉnh thái y đi! Không phải là một nhọc sao? Uống mấy thang thuốc tất nhiên sẽ tốt, khóc suốt mướt cái gì? Đi ra ngoài, đi ra ngoài hết đi!”

Dung Nghi đuổi hết mấy đứa con ra ngoài, đóng cửa lại. Chính mình tựa vào cửa khóc lên. Câu “Tuổi thọ có chương ngại” kia làm nhói tim hần, đặc biệt là hôm nay lại nghe Quỳnh Anh nói nguyên

nhân cái chết của Tần tẩu tử, càng cảm thấy không thở nổi. “La Y, thực xin lỗi thực xin lỗi! Là ta quá vô dụng, đều tại ta làm liên lụy tới nàng. Thực xin lỗi...”

THỨ XUẤT THỨ XUẤT

Tiêu Tương Bích Ảnh
dtv-ebook.com

Chương 87: Phiên Ngoại 3 – Hoàn

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Dung Nghi làm ồn quá lớn đánh thức La Y dậy: “Huynh làm sao vậy? Khóc cái gì?”

Dung Nghi từ trên mặt đất đứng lên vừa lau mặt vừa đi đến bên giường: “Không có việc gì, nhìn xem bọn nhỏ lớn như vậy rồi, xúc động đấy.”

”Nói dối!”

”Nào có?”

”Vừa rồi hình như ta nghe thấy có người nói chuyện, đại phu đến rồi?”

”Không có, nàng nghe lầm.”

La Y nhìn qua nóc giường bình tĩnh nói: “Ta sắp chết?”

Dung Nghi lập tức nhảy lên: “Nàng nói vớ vẩn!”

Nhìn phản ứng của Dung Nghi, La Y cảm thấy đã hiểu: “Chỉ cần không phải đại phu nói hôm nay ta sẽ chết, ta sẽ sống khỏe mạnh đấy, huynh tin không?”

Dung Nghi cuồng gật đầu: “Tin! Sao lại không tin? Lang băm kia nói lung tung, sau này chúng ta thỉnh thái y ra, điều dưỡng cẩn thận một thời gian là được. Ta còn muốn sinh khuê nữ đây này.”

La Y gật đầu: “Ừm, chúng ta cùng nhau sống lâu trăm tuổi. Đến lúc đó bọn nhỏ lắm quá không chứa được, chúng ta đuổi hết chúng nó ra ngoài, hai chúng ta ở đây! Bọn nó được nghỉ thì mang cháu về đây cho náo nhiệt.”

”Được, nghe theo nàng hết.” Dung Nghi nói xong bắt đầu vui vẻ: “Đến lúc chúng ta ở cùng tiểu khuê nữ!”

”PHỐC... sao huynh nhớ mãi tiểu khuê nữ thế? Để Trùng sinh một đứa cháu gái cho huynh đùa là được. Hoặc là huynh sang bên cạnh chơi với cháu gái ngoại.”

”Ta muốn có một khuê nữ lớn lên giống nàng!”

”Đi, đi...” Đã nhiều năm như vậy, sao còn giống như dỗ trẻ con vậy...

Không ngờ đêm đó La Y phát sốt. Dung Nghi nôn nóng loạn lên, Cổ gia gà bay chó chạy, vốn là giờ cấm đi lại ban đêm rồi, Hướng A Cát đi ra ngoài tìm đại phu còn bị Ngũ Thành binh mã tư bắt về hỏi tội, Dung Nghi ở nhà sắp không qua nổi!

Khó khăn lắm tới ban ngày đại phu tới, mở đơn thuốc uống thuốc, trời sáng hẳn thì hạ sốt! Đại phu ở lại một đêm, đang chuẩn bị đổi đơn thuốc, đại thái thái mang theo thái y xông vào cửa. Thấy đại phu ở đây, hai nhân sĩ đồng nghiệp gặp nhau nói cài câu, thái y trực tiếp xông vào bắt mạch, Dung Nghi buồn bực, không phải thái y rất

quy củ, đều phải đợi nữ quyền buông rèm sao? Rất nghiêm trọng à!?

Chỉ thấy thái y nhìn rất lâu, lại tỉ mỉ quan sát sắc mặt La Y. Thấy La Y tuy có chút mơ màng nhưng vẫn tỉnh, tiện thể hỏi mấy vấn đề. Sau đó trong lòng đã có phương án suy tính, quay đầu lại nhìn vị đại phu đang nhìn hẩn như sói đói, lại càng hoảng sợ!

Dung Nghi bất chấp nhiều như vậy, trực tiếp hỏi: “Vợ ta thế nào rồi?”

Thái y nói: “Khi còn nhỏ thiếu chăm sóc, hậu sản thể hư không điều dưỡng tốt, mệt mỏi gây ra. May mà bây giờ còn trẻ, cẩn thận điều dưỡng sẽ không có trở ngại gì.”

Dung Nghi quay đầu lại trừng đại phu Hồi Xuân đường: “Vậy sao người lại nói tuổi thọ có chừng ngại cái gì, dọa chết người!”

Đại phu vô tội nói: “Tiểu dân nói đúng mà, 'Nếu như' không điều dưỡng tốt...” Khục, đại phu có thói quen xấu, nói bệnh nhân tới hướng nặng nhất.

Thái y thổi phồng một tiếng bật cười: “Tứ tiểu tử ơ Tứ tiểu tử, hôm nay người cũng hiểu chuyện rồi hả? Năm đó lại để cho người ta trắng tóc vì người.”

”Hả? Ngài là vị nào?”

Đại thái thái mắt tròn trắng: “Cung phụng lúc trước thường xem bệnh cho lão thái thái, trước đó đã từng trị bệnh cho người đấy! Người làm sao lại quên rồi? Cung phụng thấy người vì người bệnh không so đo người vô lễ, còn không mau bồi tội!”

Thái y cười nói: “Không sao không sao, huynh đệ hơn mười năm không hồi kinh, không nhận ra là bình thường. Chúng ta là thế giao lâu rồi, thẳng thừng mà nói..., thấy người đã có tiền đồ ta cũng vui! Haiz~ thật sự vui vẻ! Đứa trẻ trưởng thành rồi! Được triều đình ngợi khen, gia gia của người còn sống nhất định vui lắm. Đi dập đầu chưa?”

Dung Nghi thấy hấn nói thân thiết, cũng cười: “Còn chưa đi đâu, ngày mai nàng dâu thức dậy thì đi cả.”

”Tốt! Tốt! Vợ của người điều dưỡng tốt sẽ không sao.” Thái y quay đầu lại nói với đại phu Hồi Xuân đường: “Phương thuốc kia của người có mấy vị thuốc nên dùng...” Nói xong lại dạy dỗ hậu bối.

Thái y là trưởng lão, người Cổ Gia không quấy rầy hấn. Đại phu Hồi Xuân đường muốn học hỏi mà không có chỗ đây, dốc sức liều mạng nhớ kiến thức. Dung Nghi tuyệt hơn, thảo luận này chính là bệnh tình của La Y, hấn dứt khoát lấy giấy bút ghi nhớ. Nhìn lại, được, ba tỷ đệ mỗi người chộp một chiếc bút tới... Người một nhà nhìn nhau cười cười, nhớ tới đâu cũng không bằng đầu cái bút, quả nhiên là cùng một thầy dạy ra! Đại thái thái nhẩn nhịn cả buổi không cười ra tiếng.

Thái y trước khi đi lại dặn dò vài câu, nhớ lại ngày xưa Dung Nghi không hiểu chuyện, An Dương Hầu phủ gà bay chó chạy, lại nhìn phẩm hạnh Dung Nghi hôm nay và phong phạm hai đứa con trai trưởng An Dương Hầu phủ, không khỏi vui mừng: “Huynh đệ đừng nóng vội, vợ người không khỏe cứ tới tìm ta, người còn phải gọi ta là gia gia đây này, đừng khách khí ~ vợ của người không sao đâu, cứ điều dưỡng cho tốt, ta đảm bảo cho người sống lâu trăm tuổi.”

Dung Nghi ngàn ân vạn tạ: “Có những lời này của ngài ta an tâm rồi. Nàng đi theo ta ở vùng khỉ ho cò gáy kia ngày người hơn mười năm, đều tại ta không đúng...”

Có câu lương y như từ mẫu, thái y không cười nhạo Dung Nghi, chỉ vuốt chòm râu cười tủm tỉm, người đã già không khỏi lại lải nhải vài câu mới đi. Người một nhà cung kính tiến đến cửa, đại phu Hối Xuân đường không hiểu cho lắm dừng lại một lát rồi đi.

La Y đã được xác định không có trở ngại gì, chỉ là đi đường xa mệt nhọc thôi. Uống thuốc vào ngày hôm sau đã khỏe lại, thức dậy đi về nhà cũ dập đầu cho mẹ chồng, Dung Nghi không ngăn được lại thấy trạng thái nàng coi như cũng được, đành phải đi theo. Trước tiên dập đầu ở viện Thái phu nhân, sau tới nhà thờ tổ, Dung Nghi đi lên thắp nén nhang, thuận tiện đưa hai đạo thánh chỉ ngự khen lên, La Y ở bên ngoài nhà thờ tổ dập đầu, sau đó mới lộn trở lại viện Thái phu nhân nói chuyện phiếm.

Thái phu nhân mấy năm này sống rất thoải mái, con vợ lẽ có tiền đồ mặt bà phát quang, cháu trai ruột thì được người ta khen, trình độ hiền lương như Thái phu nhân trước. Nhìn thấy La Y trở lại vội kéo đến ngồi bên cạnh: “Đáng thương, gầy hơn mấy năm trước rồi. Còn tiều tụy nữa, sau này đừng ngoại phóng nữa.”

La Y cười nói: “Lão thái thái yên tâm, chúng con cũng là người làm ngoại tổ phụ tổ mẫu rồi, đâu còn sức mà chạy khắp nơi nữa. Nghe nói cháu dâu lớn sinh một đôi song bào thai? Cái này là việc vui lớn, vẫn là lão thái thái có phúc.”

Thái phu nhân cười cười: “Đến đây, nàng dâu lớn, mau tới dập đầu cho thăm con.”

La Y nói: “Không được đâu, con hôm nay đến vội vàng, lễ gặp mặt còn chưa chuẩn bị đây này.”

Đại thái thái cười nói: “Tin nàng ư! Con dâu cứ dập đầu đi, nếu nàng không có lễ gặp mặt, trực tiếp lấy cái vòng tay cây trâm của nàng là được.”

Đại nãi nãi dẫn theo Nhị nãi nãi thực sự dập đầu cho La Y, La Y ra vẻ hình dáng keo kiệt thưởng mấy thứ lễ gặp mặt. Đại thái thái không nhin nổi cười: “Người thật là vài chục năm mà vẫn tính trẻ con như thế, cứ như chưa trưởng thành. Đại tỷ nhi còn ổn trọng hơn người.”

Thái phu nhân nói: “Cái này tốt, náo nhiệt! Ta không chê con ồn ào, rảnh rồi đi theo ta. Lúc này con trở về rồi, cũng nên tìm vợ cho cháu ta đi à nha?”

La Y trả lời: “Nó lắm ý kiến lắm, phải thi đậu tú tài mới bằng lòng tìm. Con không thúc giục nó được, dù sao cũng là nam hài tử, không sợ chậm trễ.”

Đại thái thái nói tiếp: “Bây giờ mà các người còn gọi nhũ danh à? Nó cũng lớn rồi, nên gọi đại danh mới phải.”

La Y cười nói: “Nó không muốn đâu, nói nhũ danh là cha mẹ ban tặng với ý nghĩa - yêu thương. Sao có thể để cha mẹ thay đổi cách gọi? Nói một đồng lí do, còn nói trong đám bạn học có gọi Đại Cầu Nhị Cầu đây này, vậy nên con cũng lười sửa.”

Thái phu nhân PHỐC cười ra tiếng: “Nói tới Trùng, cũng cái dạng ấy, đến cùng giống ai nha? Mấy đệ đệ thấy hấn cứ như chuột thấy mèo, vui chết ta rồi.”

La Y cũng cười: “Giống Nhị cứu nó, lúc chúng con ở nhà mẹ đẻ, huynh đệ tử muội cũng sợ Nhị ca kia. Cua sinh non, khi còn bé sức khỏe không được tốt, không khỏi nuông chiều chút ít. Cha nó lại thả tự do, quen coi trời bằng vung. Hôm kia vừa tới nhà đã bị ca nó thu thập một châu, ngoan ngoãn rồi! Chao ôi!!!, con không cần phải quan tâm rồi.”

Chủ đề bị chuyển hướng, Thái phu nhân lại hỏi: “Nhị ca con làm gì đấy?”

La Y nói: “Lăn lộn ở Lễ bộ, chức quan không lớn, chỉ cần ở kinh hiếu kính phụ thân.”

Thái phu nhân gật đầu: “Mẹ các người sinh toàn con tốt, càng phát ra thịnh vượng. Hôm kia định Tây Bá phu nhân cũng ném nhi tử ra bên ngoài đi chịu khổ rồi, vẫn là nhà các người biết nuôi con. Hôm nay ta coi như đã biết, làm cha mẹ phải quyết tâm hung hãn một chút mới tốt. Năm đó nhìn Tịnh Ca Nhi treo đá cổ tay viết chữ, làm ta đau lòng chết mất, còn đi làm khó đại tẩu con, cũng may đại tẩu con không mang thù.”

Đại thái thái cười nói: “Lão thái thái hồ đồ rồi, chúng ta vốn không có thù, thù ở đâu ra mà mang.”

”Ha ha, là ta hồ đồ.” Nói xong Thái phu nhân cũng mệt mỏi, đại thái thái dẫn La Y lặng lẽ rút lui.

Đi đến viện của đại thái thái, hai người ngồi xuống, đại thái thái nước mắt chảy ròng: “Vừa đi là hơn mười năm, ta tìm người nói chuyện cũng không có. Khó khăn mới thấy các người trở về, ngày hôm sau đã suốt đêm đi thỉnh đại phu, người thật sự là quá không yêu quý chính mình rồi.”

La Y cũng có chút ít thương cảm, nằng và đại thái thái ở chung rất hòa hợp: “Đại tẩu tốt à đừng nói ta, ta còn chưa đi nhà mẹ đẻ đây này. Tới đó tai ta lại mọc kén.”

Đại thái thái lắc đầu: “Nếu ta là Phạm gia phu nhân sẽ trực tiếp quát người một chầu, đáng tiếc ta không phải nha, ta ở đây chờ xem người bị giáo huấn.”

”Không có thiên lý à? Ta còn chưa khỏe hẳn mà.”

Đại thái thái ấn trán La Y: “Người nha!”. Hai chị em dâu nói chuyện phiếm thêm một lúc, La Y cảm thấy hơi mệt, liền đứng dậy cáo từ.

Ngày kế tiếp đi thỉnh an nhà mẹ đẻ, tổ phụ mẫu nhà mẹ đẻ đã đi về cõi tiên. Bối phận La Y ở nhà chồng nhà mẹ đẻ đều thống nhất rồi. Tiêu gia hào khí rất tốt, Cẩm Tú cùng Phạm Thế Tuấn cũng trở về nhà mẹ đẻ. Dập đầu các nơi xong, cộng thêm Thiệu Y, nhị phòng đóng cửa bắt đầu bát quái.

Dung Nghi vội vàng hỏi ngay: “Ta đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao bỗng nhiên lại ngợi khen ta? Bỗng nhiên thăng chức cho ta? Ta còn nghĩ cả đời có thể lăn lộn tới bát phẩm ở kinh thành đã là trời phù hộ rồi.”

Phạm Thế Tuấn tức giận chỉ vào Thiệu Y nói: “Hỏi hẳn!”

Thiệu Y cười hì hì: “Không có tỳ phu ngài ở Lại bộ, ta cũng không điều động được nha.”

La Y không hiểu ra sao: “Rốt cuộc là sao?”

Thiệu Y nói: “Các người không thấy mình đi ba địa khu dân tộc thiểu số, nam Tương Tây là trùng hợp, sau đó Tương Tây, sau đó Kiềm Tây. Ba điểm chung quanh mờ khoáng, như vậy công tích tự lớn rồi. Ta thật sự không ngờ thánh thượng chú ý như vậy, không phải người viết thư nói muốn hồi kinh sao? Ta nghĩ mọi phu vốn là thất phẩm, hồi kinh giáng cấp quá nhiều phẩm cấp không khỏi lúng túng, muốn mưu cái bát phẩm, nào biết đâu rằng Nhị tử phu lại được Đề tâm chứ? Thánh thượng cao hứng không phải cứ như vậy sao.”

Phạm Thế Tuấn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cho nên người khác vạch tội ta, người lại giả bộ người vô tội, còn thúc đẩy nữa, người chính là người tốt không thiên vị không bao che khuyết điểm chính trực thiện lương đúng không? Ta chính là người tốt ngay thẳng lòng mang thiên hạ đúng không?”

Thiệu Y duỗi ra ngón cái: “Nhị tử phu lợi hại!”

Cầm Tú cười mắng: “Phi! Cũng không thương lượng một tiếng, chỉ biết ầu tả.”

Thiệu Y nói: “Cái này còn phải thương lượng sao? Nhị tử phu vốn là quân tử ngời ngời nha.” Nói xong nháy mắt ra hiệu về phía Phạm Thế Tuấn.

Phạm Thế Tuấn choáng váng: “Ta nói người không nên đi làm Ngự Sử! Làm xấu cả người ta, đến mai ta dâng sớ con lên trên điều người đi Bộ binh, càn quấy cùng đám binh lính kia còn hơn đi cải vã.”

Thiệu Y lưu manh nói: “Cũng được! Chán Ngự Sử lắm rồi.”

Phạm Thế Tuấn khiêu mi: “Ai bảo người là bằng nhỡ?”

”Haiz, kỳ thật ta cũng muốn được ngoại phóng nha.”

”Phóng cái đầu người đấy!” Dung Nghi chỉ vào La Y nói: “Nhìn nàng như vậy, vợ của người chịu được không?”

”Haiz, ta chỉ là hậu sản thể hư không điều dưỡng tốt thôi, huynh có cần phải cãi nhai như vậy không?” La Y không chịu được, mấy ngày này đi tới đâu cũng nhắc.

Vu thị vỗ tay cười nói: “Tam muội phu nói rất đúng! Lấy cái thân thể nhỏ bé của vợ người kia, hay là thôi đi. Dã nha đầu này còn không chịu nổi, đừng dọa người.”

Haiz... Thiệu Y phiền muộn rồi.

Đi thăm thân thích một hồi, La Y nghỉ ngơi hai ngày. Quả nhiên bên ngoài tiêu dao đã quen, vừa về đây là khó chịu đủ kiểu. Nhất thời không nhịn được lên tới nhà Hoa Thái chơi.

Điều kiện sinh hoạt của Hoa Thái không phải quá tốt, còn có phần cực khổ. Đậu hủ Tây Thi ngày xưa biến thành đậu hủ lão Tây Thi, nhưng dáng vẻ thông dong hơn. Cửa hàng làm rộng ra, Hoa Thái định chế chén đĩa màu xanh đậm tứ phương đặc biệt chứa đậu hủ, bên cạnh dùng hoa đại cỏ đại lá cây làm trang trí, thoáng chốc làm đậu hủ giá rẻ thành cao quý vô cùng. Từng hàng xếp ở trên kệ trúc, bên trên che màn cửa sổ bằng lụa mỏng, liếc nhìn rất giống cửa sổ thủy tinh. La Y vỗ tay tán thưởng: “Thật là tâm tư khéo léo!”

Hoa Thái cười cười không nói, không chỉ có tủ kệ, còn có trong tiệm cái ghế cái bàn đều là cây trúc làm thành, rất lịch sự tao nhã. Nhiều nhà tú tài chuyên tới đây mua đậu hủ. Nhớ tới điểm ấy, cũng có chút tự hào.

La Y lại chỉ vào con rùa nhỏ hỏi: “Đây là bã đậu à? Rõ ràng làm thành con rùa nhỏ, người thật giỏi.”

Hoa Thải cười nói: “Không ngờ người cũng nhận ra bã đậu, đây chỉ là hàng mẫu thôi, bán thì vẫn làm thành khối.”

La Y gật đầu: “Ta nhìn đã muốn mua rồi, chúng ta ở Hồ Nam đã từng ăn cái này.”

Hoa Thải nói: “Loại bã đậu này không thể ăn, thô rát cổ họng. Có đôi khi chúng ta sẽ ép sữa đậu nành, bã đậu còn lại mới ăn được, vừa mịn vừa mềm lại thơm, lần tới chúng ta ép một chút cho người.”

La Y lắc đầu: “Người còn phải làm buôn bán chứ.”

Hoa Thải bật cười: “Cái này có đáng gì? Đậu hủ phường còn bị thiếu bã đậu ăn? Người cứ nhận lấy, ngày sau có lấy thứ gì cũng đừng sai người đưa tiền. Nếu như lúc trước không có người, cổ trên mộ ta không biết mọc cao tới đâu rồi, ăn chút đậu hủ người trả tiền hả? Người không biết xấu hổ ta lại thấy đấy.”

”Sao có thể như vậy chứ? Hôm nay ta múc một ít, đến mai nàng múc một ít, người còn buôn bán nữa không?”

”Nhiều năm như vậy người ngược lại bắt đầu lè mề rồi..., ta nói không cần tiền thì đừng đưa, nói nữa ta giận đấy, hay là người xem thường ta đậu hủ nương tử này, không có tư cách gọi tỷ muội với người!”

La Y đầu hàng: “Không hổ là người làm ăn, đâu còn bóng dáng ngại ngùng của năm đó nữa? Ta không dài dòng nữa, người cho thì ta nhận! Dù sao thì ta cũng không kém tiền đậu đủ, người cũng không kém tiền đậu hủ!”

”Được! Sáng khoái! Ta thích người như vậy.”

La Y dở khóc dở cười, thần ơi, đây là Hoa Thải sao? Hoa mắt, nhất định hoa mắt! Đúng là hoa mắt!

Hai tử muội ngồi ở trong tiệm bát quái trong chốc lát, La Y không tiện nhắc mà cũng không muốn nhắc tới vị cô phu nhân kia. Ngược lại là Hoa Thải nói ra một câu Hoa Anh gả đi, Hoa Chương cưới, Tiêu thị vẫn như cũ ở nhà đánh gà mắng chó. Cuộc sống cứ như vậy thôi? Nhìn Hoa Thải hôm nay lanh lẹ, tâm tình La Y vô cùng tốt, mang theo các loại đậu hủ về nhà ngủ bù.

Vừa mới về tới nhà, thấy một nhà ba người Quỳnh Anh đang ở trong sân. La Y nhìn thấy con rể bỗng nhiên nở nụ cười: “Đúng rồi, hai đứa các con đều tên là Anh này, sau này thêm một đứa cũng đặt là Anh cho xong”.

Quỳnh Anh dậm chân một cái: “Mẹ!”

”PHỐC, cái này còn thẹn thùng.” Quay đầu hỏi con rể: “Tam Anh là vừa từ thôn trang về à? Hoa màu có tốt không?”

Đầu Hổ nghiêm chỉnh dập đầu: “Tiểu tể bái kiến nhạc mẫu, nhạc mẫu cứ gọi con là Đầu Hổ như trước đây cho dễ.”

La Y nói: “Cũng được, nghe thân thiết. Cha con khỏe không? Sao vẫn còn làm chưởng quầy hả?”

Đầu Hổ nói: “Cha sợ một mình rảnh rỗi quá, một mình ở nhà nhìn sân lại gặt lẹ, để cho ông ra ngoài làm chút việc.”

La Y thương cảm nói: “Bạn già đều là bạn đến già, nếu là ta ta cũng không chịu nổi.”

Nhất thời không khí có chút áp lực, cũng may khuê nữ của Quỳnh Anh khóc lên, mọi người luống cuống tay chân đỡ đứa bé, mới bỏ qua chuyện vừa rồi.

Thời gian lặng lẽ trôi, Dung Nghi ở Hộ bộ gặp một ít khó dễ. Nhưng hần là thánh thượng chỉ đích danh biểu dương đấy, mọi người cũng không tiện quá phận. Nói là tại Hộ bộ, Dung Nghi lại tiếp tục sửa sang sách nông của hần, cả đời này nếu thật sự có thể làm một bản sách nông toàn bộ trang màu đi ra cũng đáng!

Trên quan trường một người được coi trọng thì ba người giúp, Thiệu Y thấy Dung Nghi làm việc đấy cũng hứng thú. Làm một sổ con lên trên muốn viết sách. Hoàng đế gật đầu đồng ý, dứt khoát tập hợp mấy vị lão nho sinh rất thành công trên con đường nông học đồng loạt viết sách. Nếu không phải vị Dung Nghi người đề xuất này công danh tú tài thật sự xem không xem qua, nơi hoạt động của bọn họ sẽ được chuyển tới Hàn Lâm viện. Sau đó Hoàng đế lại tổ chức chức quan nghiên cứu phát minh thủy lợi, cải tiến nghiên cứu phát minh các loại công cụ nông nghiệp. Cũng không lớn, nhưng Thiên tử tự mình nhắc tới sẽ đầy thể diện. Dung Nghi vốn không có dã tâm gì, cấp trên đã có lão tiền bối hần vui vẻ trợ thủ, tranh thủ thời gian về với vợ.

Hai vợ chồng tiếp tục trong ân ái, lão thái y tay nghề cao, chưa đầy mấy tháng sau La Y đã hoàn toàn không có vấn đề gì. Tiếp qua một năm còn mang thai. Tiếp đó Quỳnh Anh cũng mang thai, làm La Y bị xấu hổ khủng khiếp. Cũng may chưa có con dâu, bằng không thì thật sự không biết xấu hổ đến thế nào!

Mười tháng mang thai tới sinh con, vẫn là bà đỡ từng đỡ Trùng. Vừa vào cửa lần nữa đã nhìn thấy Dung Nghi bám cửa sổ, chỉ kém

không có cười ngất đi: “Đã nhiều năm như vậy rồi, sao lão gia vẫn còn như thế?”

Đây là cái thai thứ ba của La Y, lần này không phải sinh non, có thể nói kinh nghiệm phong phú cho nên tỉnh táo vô cùng, trong phòng cười mắng: “Không phải huynh đã nói huynh không sợ sao? Huynh cứ coi như thường ngày? Còn cào tường nữa quan uy sẽ không còn đâu!”

”Nàng sinh con! Nàng còn quản ta!”

Trùng đầu đầy vạch đen, năm đó nó được sinh ra như vậy hả? Quá xấu hổ chết người rồi! Cua cũng ở ngoài cửa sổ hô: “Mẹ ơi, con muốn muội muội nha, người đừng sinh sai đây.”

”Cái rắm!” Dung Nghi mắng: “Hài tử còn có sinh sai hay sao?”

Hai cha con cứ như vậy véo lên, trong lúc nhất thời trong sân ồn ào như chợ bán thức ăn. Lúc Vu thị và Cẩm Tú chạy đến, ở cửa thì gặp đại thái thái, ba người nhìn nhau cười cười, mấy gia hỏa này cứ vui vẻ như thế! Cũng coi như không tệ!

(^-^) Hoàn (^-^)